

Přehled zpráv

Nejzajímavější a nejnáročnější bylo natáčení Robinsonova ostrova.....	13
31.7.2018 Týdeník Opavský a Hlučínský Region ~ str. 06 ~ Rozhovor <i>VERONIKA SCHINDLEROVÁ</i>	
Novým předsedou rady ERÚ bude Vrstislav Košťál. Do funkce ho od srpna jmenovala vláda.....	14
31.7.2018 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>ČTK</i>	
Změna v čele rady ERÚ. Nový předsedou bude Vrstislav Košťál, jmenovala ho vláda	15
31.7.2018 24zpravy.com ~ str. 00 ~	
Odklon asteroidu jako v Armageddonu je sci-fi. Expert na hrozby z vesmíru popisuje typy planetární obrany	16
31.7.2018 irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Vesmír <i>David Štáhlavský, Jakub Grim</i>	
Změna v čele rady ERÚ. Nový předsedou bude Vrstislav Košťál, jmenovala ho vláda	16
31.7.2018 eurozpravy.cz ~ str. 00 ~	
ERÚ bude nově předsedat Košťál. Outrata zůstává členem rady	17
31.7.2018 tyden.cz ~ str. 00 ~ Politika <i>ČTK</i>	
Energetický regulační úřad povede Košťál. Dosavadní předseda zůstane členem	18
31.7.2018 e15.cz ~ str. 00 ~ Domácí <i>ČTK</i>	
Novým předsedou rady ERÚ jmenovala vláda Vrstislava Košťála	18
31.7.2018 blesk.cz ~ str. 00 ~	
Změna v čele rady ERÚ. Nový předsedou se stal Vrstislav Košťál.....	19
31.7.2018 globe24.cz ~ str. 00 ~	
Novým předsedou rady ERÚ jmenovala vláda Vrstislava Košťála. V jejím čele zůstane tři roky	20
31.7.2018 ct24.cz ~ str. 00 ~ Ekonomika <i>kopelentovat</i>	
Týden v režii centrálních bankéřů odstartovala Bank of Japan, nepřekvapila	21
31.7.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Ministerstvo zahraničí dostane svého ministra nejpozději v září. Poche věří, že to bude on	22
31.7.2018 ct24.cz ~ str. 00 ~ Domácí <i>spicakovak</i>	
Rozhovor s Janem Šírem o dění v Sýrii	24

30.7.2018	ČRo Plus ~ str. 05 ~ 17:10 Den podle...	
Podpora rodin s dětmi		27
30.7.2018	ČT 24 ~ str. 05 ~ 20:00 90' ČT24	
Seznam.cz: Na vysoké studují i ti, kteří by se tam dřív nedostali		31
30.7.2018	eduin.cz ~ str. 00 ~	
Je Česko krmelcem Evropy, odkud cizinci jen vyvádějí zisky?		32
30.7.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal, Hdp ČR</i>	
ČT proti všem? Zavádí funkci ombudsmana, kterou jiní ruší		33
30.7.2018	Marketing & Media ~ str. 24 ~ Média <i>MARTINA VINCENCOVÁ</i>	
Evergreen důchodová reforma		35
30.7.2018	ČT 24 ~ str. 06 ~ 20:00 90' ČT24	
Zeman jmenoval Maláčovou novou ministryní práce a sociálních věcí		40
30.7.2018	ct24.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>smovav</i>	
Kauza H-System		43
29.7.2018	ČRo Plus ~ str. 02 ~ 18:10 Názory a argumenty	
ANO vyměnilo lídra na pražské kandidátce		47
29.7.2018	ČRo Plus ~ str. 03 ~ 18:10 Názory a argumenty	
Plagiátorské práce politiků		50
29.7.2018	ČRo Plus ~ str. 01 ~ 18:10 Názory a argumenty	
Je Rusko supervelmoc?		55
28.7.2018	Mladá fronta DNES ~ str. 12 ~ Názory <i>Karel Svoboda</i>	
Rusko dokáže vytvářet iluzi větší síly, než ve skutečnosti představuje, domnívá se analytik		57
28.7.2018	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>nab</i>	
Na vysoké studují i ti, kteří by se tam dřív nedostali, říká expert. Počet Čechů s diplomem ale prudce roste		58
28.7.2018	seznamzpravy.cz ~ str. 00 ~ Domáci, Stalo se <i>Rudolf Požár</i>	
Rusko dokáže vytvářet iluzi větší síly, než ve skutečnosti představuje, domnívá se analytik		59

28.7.2018	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Vladimira Putina, Prezident Ruské</i>	
Paralely s „divokými devadesátými“ i přerozdělování půdy a nostrifikace: první roky ekonomiky samostatného Československa60		
28.7.2018	patria.cz ~ str. 00 ~	
To tu od ČNB dlouho nebylo. Budou dva „hiky“ po sobě?.....63		
27.7.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Babiš má vizi, uznává chyby a na rozdíl od ostatních myslí víc dopředu, říká ministr Vojtěch.....63		
27.7.2018	iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Miloš Čermák</i>	
Adam Vojtěch68		
27.7.2018	Hospodářské noviny ~ str. 12 ~ Rozhovor	
Babiš má vizi, uznává chyby a na rozdíl od ostatních myslí víc dopředu, říká ministr Vojtěch.....72		
27.7.2018	ihned.cz ~ str. 00 ~ <i>Vojtěch Adam</i>	
Adam Vojtěch pro HN: Měl jsem a mám vizi, jak zdravotnictví změnit76		
27.7.2018	mzcr.cz ~ str. 00 ~	
TRENDY JSOU ZRÁDNÉ78		
26.7.2018	Instinkt ~ str. 57 ~ Kultura/Rozhovor <i>Nina Vránová</i>	
Zakopávají Trump s Junckerem válečnou sekeru?81		
26.7.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Přestaňme skrývat, že došlo ke změně politického režimu82		
26.7.2018	magazin.panobcan.cz ~ str. 00 ~	
A od půlky to letí...83		
25.7.2018	Vlasta ~ str. 51 ~ Fejton <i>EVA KADLČÁKOVÁ</i>	
Přestaňme skrývat, že došlo ke změně politického režimu84		
25.7.2018	novarepublika.cz ~ str. 00 ~ <i>Václav Dvořák</i>	
Starosta Říčan: Vážím si odkazu Václava Havla, spousta lidí dnes reaguje na základě strachu.....85		
25.7.2018	ctidoma.cz ~ str. 00 ~ Osobnosti <i>Martin Chalupa</i>	
Měsíc autorského čtení 2018 - Vratislav Maňák - ... aby dýchaly.....89		

24.7.2018	ostravainfo.cz ~ str. 00 ~ <i>Stará Aréna</i>	
Jan Charvát, Bob Kuřík a kol.: Mikrofon je naše bomba		90
24.7.2018	literarky.cz ~ str. 00 ~	
Před mediálním klidem se z ČNB ozvali jestřábi. „Hike“ v srpnu?		91
24.7.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Na Erasmu v Madridu: Ubytování si shánějte až na místě, radí studentka		92
24.7.2018	vysokeskoly.cz ~ str. 00 ~	
Křeslo pro Fausta s ministrem Vojtěchem.....		93
24.7.2018	Medical Tribune ~ str. 01 ~ Konference - kongresy - sympozia <i>nam</i>	
„Nacpat komplexní debatu do šesti minut je velká výzva,“ říká Michal Parížek o projektu Politika Z		96
23.7.2018	rozhlas.cz ~ str. 00 ~ <i>Barbora Linková</i>	
Jedna vláda a tři plagiáty		97
23.7.2018	ceskapozice.cz ~ str. 00 ~ Česká pozice / Téma <i>Česká pozice, Martin Rychlík</i>	
Ovlivní týden v okurkové sezoně jednání ECB?		98
23.7.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Jak vyvrát na plagiáty?		99
23.7.2018	ČT 24 ~ str. 06 ~ 20:00 90' ČT24	
Stav a kvalita českého školství		101
23.7.2018	ČT 24 ~ str. 04 ~ 20:00 90' ČT24	
Díky, že mě sledujete. Youtuberi jako skrytá hrozba		106
21.7.2018	tyden.cz ~ str. 00 ~ Byznys <i>- red -</i>	
400% daňové přírážky, úředně stanovené ceny a zpřetrhané vazby: česká ekonomika a první světová válka		107
21.7.2018	patria.cz ~ str. 00 ~	
MOBY DICK: Naše kuriosity		109
21.7.2018	neviditelnypes.cz ~ str. 00 ~ Neviditelný pes / Šamanovo doupě <i>Neviditelný pes, Moby Dick</i>	
Youtuberi prý učí děti kouřit a jíst nezdravě		112

20.7.2018	vitalia.cz ~ str. 00 ~ <i>Redakce</i>	
ANO oznamuje výsledky kandidátky pro Prahu		114
20.7.2018	ČRo Plus ~ str. 02 ~ 21:10 Den v 60 minutach	
Marek Šindelka: Morální panika		116
20.7.2018	rozhlas.cz ~ str. 00 ~	
Václav Moravec: Fakulta žila sbírkou na žezlo		117
19.7.2018	czpravy.cz ~ str. 00 ~	
Seehoferův boj proti Merkelové jako gól do vlastní branky? Po volbách z něj může být obětní beránek		117
18.7.2018	info.cz ~ str. 00 ~	
Seehoferův boj proti Merkelové jako gól do vlastní branky? Po volbách z něj může být obětní beránek		118
18.7.2018	info.cz ~ str. 00 ~ Evropská unie <i>Eliška Kubátová</i>	
Babišovu vládu ničí plagiátoři		119
18.7.2018	Lidové noviny ~ str. 05 ~ Domov <i>MARTIN RYCHLÍK</i>	
Cesta K ROVNOVÁZE		122
18.7.2018	Marie Claire ~ str. 58 ~ Work <i>VERONIKA ZAVŘELOVÁ</i>	
Evropa podepsala dohodu o volném obchodu s Japonskem		123
17.7.2018	ČRo Plus ~ str. 04 ~ 17:10 Den podle...	
ANALÝZA: Putin nabídl Trumpovi prodloužení dohody o jaderném odzbrojení. Na čem může ztroskotat?		125
17.7.2018	info.cz ~ str. 00 ~ <i>Adam Kotrbatý</i>	
ANALÝZA: Putin nabídl Trumpovi prodloužení dohody o jaderném odzbrojení. Dojde k němu?		126
17.7.2018	info.cz ~ str. 00 ~ <i>Adam Kotrbatý</i>	
ANALÝZA: Putin nabídl Trumpovi prodloužení dohody o jaderném odzbrojení. Dojde k němu?		127
17.7.2018	info.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>Adam Kotrbatý</i>	
Setkání Trumpa s Putinem se podle analytiků do dějin nezapiše		128
17.7.2018	ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>svitakm</i>	

Jak probudit Česko.....	130
16.7.2018 knihcentrum.cz ~ str. 00 ~ <i>Harry Potter, Stephen King, David Klimeš, Brožovaná Bez, Kniha Kč, Poslední Kusy</i>	
Přelomová schůzka USA a Ruska?.....	130
16.7.2018 ČT 24 ~ str. 03 ~ 20:00 90' ČT24	
Reakce na setkání Trump-Putin	137
16.7.2018 ČT 24 ~ str. 04 ~ 20:00 90' ČT24	
Co přinesla schůzka Trump - Putin.....	141
16.7.2018 ČT 24 ~ str. 05 ~ 20:00 90' ČT24	
Trump ve Skotsku.....	148
14.7.2018 ČRo Plus ~ str. 03 ~ 17:10 Den podle...	
Resuscitace pražských růží. ČSSD má zachránit Landovský.....	150
14.7.2018 euro.cz ~ str. 00 ~ Politika <i>Jan Novotný</i>	
Špatná prezentace může ohrozit vaši reputaci.....	151
14.7.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Rozhovory, Homepage, Seznam.cz <i>Jaroslav Průcha, Jitka Hanusová</i>	
Začátky kapitalismu i první krize: ekonomika českých zemí za monarchie	154
14.7.2018 patria.cz ~ str. 00 ~	
Výsledky summitu NATO	157
13.7.2018 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 11:34 Interview Plus	
Okamura na Facebooku opsal text cizí diplomové práce. Navíc pouze tu část, která se mu hodila	163
13.7.2018 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>gal</i>	
Čerstvý vzduch pro svět na Fundliftu.....	164
13.7.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Britský chalífát: Nová stínová ministryně proti diskriminaci: "Nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti!".....	165
13.7.2018 magazin.panobcan.cz ~ str. 00 ~ <i>Michal Brand</i>	
Britský chalífát	166
13.7.2018 rukojmi.cz ~ str. 00 ~ <i>Michal Brand</i>	

Nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti.....	167
13.7.2018 euportal.cz ~ str. 00 ~ Zamyšlení <i>Michal Brand</i>	
Podrobnosti z ECB a americká inflace nejvyšší od února 2012	168
13.7.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti, navrhla ministryně. Milion bílých britských dívek a žen znásilněných nebo pohlav.....	169
13.7.2018 euportal.cz ~ str. 00 ~	
Britský chalífát: Nová stínová ministryně proti diskriminaci: "Nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti!"	170
13.7.2018 novarepublika.cz ~ str. 00 ~ <i>Ivan David</i>	
Britský chalífát: Nová stínová ministryně proti diskriminaci –	171
13.7.2018 czechfreepress.cz ~ str. 00 ~	
Britský chalífát: Nová stínová ministryně proti diskriminaci – “Nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti!”	172
13.7.2018 pravyprostor.cz ~ str. 00 ~ <i>Michal Brand</i>	
Americké univerzity pomáhají vychovávat profesionální sportovce a z mnohých jsou budoucí medailisté vrcholných akcí.....	173
13.7.2018 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 15:35 Zaostřeno	
USA odmítá být kasičkou NATO	179
12.7.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 03 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
Okamura má na Facebooku text opsaný z cizí diplomové práce. Chyba poradce, hájí šéfa SPD mluvčí	181
12.7.2018 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Jan Wirtizer</i>	
Ruply mu nervy a ukázal svou pravou tvář, hodnotí politolog Babišův emotivní projev	182
12.7.2018 novinky.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Renáta Bohuslavová</i>	
Jak to vidí chlap: Proč se mnou nechce mít další dítě?	183
12.7.2018 prozeny.cz ~ str. 00 ~ Vztahy, Jak to vidí chlap <i>Josef Hausmann</i>	
Summit NATO: Napětí nevzniklo až po přeletu Trumpa do Bruselu, komentuje analytik Slezák	184
12.7.2018 rozhlas.cz ~ str. 00 ~	
Rusové české historiky vybízeli ke spolupráci s fondem, v jehož čele je šéf ruské rozvědky	185
12.7.2018 zpravy.tiscali.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Magazín	

red

Šístek, František Dějiny Černé Hory	187
12.7.2018 iliteratura.cz ~ str. 00 ~	
Rusové české historiky vybízeli ke spolupráci s fondem, v jehož čele je šéf ruské rozvědky	188
12.7.2018 hlidacipes.org ~ str. 00 ~ <i>Robert Břešťan</i>	
Zakladatel Retailys: Klasické e-shopy vstupují do další evoluční fáze	189
12.7.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Nacionálně socialistické podzemí v Německu stojí před soudem	191
11.7.2018 ČRo Plus ~ str. 04 ~ 21:10 Den v 60 minutach	
PIJAVICE Z ČSSD, POCHE - TOHLE VÁM O NĚM V TV NEŘEKNOU	193
11.7.2018 rukojmi.cz ~ str. 00 ~	
Vládní šachy v přímém přenosu.....	195
10.7.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 02 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
Nový ministr spravedlnosti.....	196
10.7.2018 ČT 24 ~ str. 02 ~ 20:00 90' ČT24	
Podpis koaliční smlouvy mezi ANO a ČSSD.....	198
10.7.2018 ČT 24 ~ str. 04 ~ 20:00 90' ČT24	
Kdo je Satoshi Nakamoto?	200
10.7.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Britskou libru zdtřtil „postbřexitový“ personální chaos.....	201
10.7.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha, Velká Británie</i>	
Válka, které se říká mír	13
9.7.2018 Mladá fronta DNES ~ str. 10 ~ Názory <i>Karel Svoboda</i>	
Nežádanější obory VŠ a šance na přijetí.....	14
9.7.2018 vysokeskoly.cz ~ str. 00 ~	
Resuscitace pražských růží.....	15
9.7.2018 Euro ~ str. 26 ~ report politika <i>Jan Novotný</i>	

Resuscitace pražských růží. ČSSD má zachránit Landovský.....	16
9.7.2018 euro.cz ~ str. 00 ~ <i>Jan Novotný</i>	
Ministryně spravedlnosti Malá končí.....	16
9.7.2018 ČT 24 ~ str. 01 ~ 20:00 90' ČT24	
Poche – pijavice z ČSSD.....	17
8.7.2018 pravyp prostor.cz ~ str. 00 ~	
Mladí eurosvazáci typu Jandy a Feriho mají sklon nastolovat totalitarismus. Hovořili jsme s českým příspěvatelem čím dál uznávanějšího Gatestone Insti.....	18
8.7.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Jiří Hroník</i>	
Mladí eurosvazáci typu Jandy a Feriho mají sklon nastolovat totalitarismus. Hovořili jsme s českým příspěvatelem čím dál uznávanějšího Gatestone Insti.....	18
8.7.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Archív Josefa Zbořila</i>	
Nechápu, proč by měl stát dotovat výrobu sýra nebo chov slepic, říká ekonom Schneider. Tyto peníze by se měly použít spíš na snížení daní.....	19
8.7.2018 byznys.ihned.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Krejčí</i>	
Výrok Pompea o severokorejském jaderném programu.....	20
7.7.2018 ČRo Plus ~ str. 04 ~ 17:10 Den podle...	
Jedenáctiletá Američanka navštívila SSSR na pozvání Andropova. Sochy jí pak stavěli všude.....	21
7.7.2018 novinky.cz ~ str. 00 ~ Věda a školy <i>Filip Šára</i>	
Obchodní válka začala.....	22
6.7.2018 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 17:10 Den podle...	
Mladí lidé veřejná témata vytěsňují, protože nechápou jejich význam, říká předsedkyně spolku Stužák.....	24
6.7.2018 e15.cz ~ str. 00 ~ The Student Times <i>Tereza Butková</i>	
Mladí lidé veřejná témata vytěsňují, protože nechápou jejich význam, říká předsedkyně spolku Stužák.....	27
6.7.2018 e15.cz ~ str. 00 ~ <i>Tereza Butková</i>	
Co cvičit, aby nebolela záda? Odpovídá lektorka jógy Dita Fuchsová.....	31
5.7.2018 tyden.cz ~ str. 00 ~	
Co cvičit, aby nebolela záda? Radí lektorka jógy Dita Fuchsová.....	32
5.7.2018 tyden.cz ~ str. 00 ~	

Co cvičit, aby nebolela záda? Odpoví lektorka jógy Dita Fuchsová	33
5.7.2018 tyden.cz ~ str. 00 ~	
Co cvičit, aby nebolela záda? Odpovídala lektorka jógy Dita Fuchsová	35
5.7.2018 tyden.cz ~ str. 00 ~	
Stovky mladých youtuberů se sešly s Kovym, vyprávěl o svém úspěchu i trapasu	40
4.7.2018 Chomutovské noviny ~ str. 12 ~ Kultura	
Výzkum UK: Jedno dítě z deseti pozná skrytou reklamu..	43
4.7.2018 itveskole.cz ~ str. 00 ~ <i>Petra Řezáčová, Simona Mrázková</i>	
Evroparlament znovu rozhoduje o "dani z odkazů". Googlu nebo Seznamu hrozí placení za zobrazování cizích článků.....	47
4.7.2018 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Sandro Elčić</i>	
Evroparlament znovu rozhoduje o "dani z odkazů". Googlu nebo Seznamu hrozí placení za zobrazování cizích článků.....	50
4.7.2018 ihned.cz ~ str. 00 ~ <i>Sandro Elčić</i>	
Europoslanci znovu rozhodují o „dani z odkazů“	55
4.7.2018 Hospodářské noviny ~ str. 05 ~ Události <i>Sandro Elčić</i>	
Merkelová zachránila vlastní kůži, EU bez bariér ne. Rakousko i Itálie dál chtějí přivřít své hranice	57
4.7.2018 info.cz ~ str. 00 ~ Evropská unie <i>lup</i>	
Merkelová zachránila vlastní kůži, EU bez bariér ne. Rakousko i Itálie dál chtějí přivřít své hranice	58
4.7.2018 info.cz ~ str. 00 ~	
Mgr. Filip Zavřel	59
3.7.2018 politickymarketing.com ~ str. 00 ~	
Aktuálně k německé dohodě o migraci	60
3.7.2018 iir.cz ~ str. 00 ~ <i>Jakubem Eberlem</i>	
JÓGA je MŮJ ŽIVOT.....	63
3.7.2018 MŮJ SVĚT ~ str. 26 ~ Moje žena měsíce <i>Jana Hájíčková</i>	
Zabránila kancléřka Merkelová s šéfem CSU Seeforem pádu eura?	63
3.7.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha, Angela Merkelová</i>	

Německá dohoda o migraci je nekonkrétní. Může dopadnout i na Česko, varuje expert	68
3.7.2018 info.cz ~ str. 00 ~ Evropská unie <i>Adam Kotrbatý</i>	
Německá dohoda o migraci je nekonkrétní. Může dopadnout i na Česko, varuje expert	72
3.7.2018 info.cz ~ str. 00 ~ <i>Adam Kotrbatý</i>	
Muži mezi regály drogerií. Z luxusní péče už je standard	76
2.7.2018 Marketing & Media ~ str. 16 ~ Svět mužské krásy <i>DENISA HEJLOVÁ</i>	
Návštěva ve Švýcarsku	78
2.7.2018 ČRo Plus ~ str. 05 ~ 17:10 Den podle...	
EK zahajuje řízení s Varšavou kvůli propouštění soudců Nejvyššího soudu	81
2.7.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 01 ~ 18:10 Ozvěny dne - publicistika	
Přestupy na trhu komunikace	82
2.7.2018 Marketing & Media ~ str. 32 ~ Lidé	
Blockchain je geniální. Zázračně zlepšit státní správu ale neumí	83
2.7.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Veřejná doprava má být zadarmo	84
2.7.2018 Pražský deník ~ str. 01 ~ Titulní strana <i>JAN PROKEŠ</i>	
Kandidát na primátora za ČSSD Jakub Landovský: Veřejná doprava má být zadarmo	85
2.7.2018 prazsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Praha <i>Jan Prokeš</i>	
Kandidát na primátora za ČSSD Jakub Landovský: Veřejná doprava má být zadarmo	89
2.7.2018 denik.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Jan Prokeš</i>	
Pavel Žáček	90
1.7.2018 stredoceskenovinky.cz ~ str. 00 ~	
Pavel Žáček	91
1.7.2018 pardubickenovinky.cz ~ str. 00 ~	
Pavel Žáček	92
1.7.2018 prvnizpravy.parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~	
Pavel Žáček	93

1.7.2018 zlinskenovinky.cz ~ str. 00 ~

Pavel Žáček**96**
1.7.2018 plzenskenovinky.cz ~ str. 00 ~

Plné znění zpráv

Nejzajímavější a nejnáročnější bylo natáčení Robinsonova ostrova

31.7.2018 Týdeník Opavský a Hlučinský Region str. 06 Rozhovor

VERONIKA SCHINDLEROVÁ

Známý fotograf František Géla říká:

Opava – Ještě mu nebylo ani třicet a už patří ve svém oboru ke špičce. Setkání s usměvavým fotografem Františkem Gélou, který řadu let spolupracuje i s Opavským a hlučinským deníkem, je téměř vždy nezapomenutelným zážitkem. Jeho optimismus a pohled na svět je zkrátka přesně takový, jaký by u fotografa měl být.

* Jak jste se dostal k fotografování?

Focení mě bavilo odjakživa, asi mě vždy fascinovaly například fotografické ateliéry nebo prostředí natáčení, když jsem se náhodou ocitl někde na placi. Když jsem si koupil za peníze z první brigády digitální foťák, úplně mě to pohltilo, skoro všechny úspory jsem nalis do techniky. Během gymplu jsem se dostal k focení sportu pro Deník, to mě určitě taky hodně posunulo. Během studia žurnalistiky na vysoké škole jsem se dostal i k jiným žánrům a také k natáčení, což ovlivnilo můj následující profesní život.

* Co nejraději fotíte?

Po letech focení pro noviny mě stále baví sport – ať už fotbal, basketbal nebo některé jiné, neobvyklé sporty. Ve volném čase, ale třeba jen tak nosím foťák na klasický film a fotím, co se naskytne. Nejraději ale mám dlouhodobější focení, práci na jednom tématu. Několik let fotím třeba cyklisty v Nizozemsku nebo každoroční prvomájová setkání komunistů.

* Vzpomenete si na své nejzajímavější focení?

Každé focení je většinou něčím zajímavé, zajímavá byla kupříkladu focení sportovních akcí typu fotbalové Euro U21, kvalifikace českých fotbalistů na Euro, cesta opavských fotbalistů za postupem do první ligy a podobně. Hodně mě bavilo i focení ve Slezském divadle v Opavě, kdy jsem měl možnost několik měsíců zachycovat přípravy opery Attila.

* Kdybyste si mohl vybrat, jakou událost byste nejradši fotil?

Doba, kdy bylo mým snem fotit olympiádu, už je pryč. Dobře a zajímavě se dá fotit takřka vše, vybral bych si něco, čemu bych se mohl věnovat precizně a dlouhodobě.

* Máte za sebou řadu zajímavých projektů, můžete některé z nich zmínit?

Asi nejnáročnější a nejzajímavější bylo natáčení pořadu Robinsonův ostrov na Filipínách. Neskutečná vedra, vlhkost, fyzická námaha, ale okolo samí skvělí lidé. Zajímavé bylo také poznat život na Filipínách.

* Máte nějaké vzory, kterými se necháváte inspirovat?

Nejraději mám dokumentární fotografie například Jindřicha Štreita, Viktora Koláře a představitele světového dokumentu a reportáže Roberta Capy, Martina Parra nebo Peta Souzu.

* Jak se snažíte odlišit od jiných fotografů?

To se asi nedá konkrétně říct. Rád si prohlížím fotografie ať již zmíněných fotografů nebo všech, kteří publikují v tisku a na internetu. V konečném důsledku se ale během fotografování soustředím pouze a jen na sebe a jestli snímky stojí za to, to už je na divácích.

* Co byste poradil lidem, kteří se chtějí naučit dobře fotografovat? Dá se to vůbec naučit?

Nevím, jestli dobře, ale určitě dá. Jednou věcí jsou technické záležitosti, druhou kreativita. Bez technických znalostí a jisté šikovnosti se fotograf neobejde, to je úplný základ, který se člověk naučit musí, i když mu v tom současné chytré technologie hodně pomáhají. Pak už zbývá jen fotit, koukat okolo sebe a zase fotit. V tom pomáhá sledování práce jak jiných fotografů, tak uměleckých děl, obrazů a filmů obecně. Důležité je pak najít vlastní témata, obsah, který si zaslouží být vyfocen. Je spousta, možná i většina, fotografů, kteří mají perfektní technické znalosti, ale to je maximum, u kterého zůstávají. Debatují hodiny na facebooku o tom, jak je který objektiv dobrý, fotí testovací obrazce, ale tím bohužel končí.

» Ve volném čase, ale třeba jen tak nosím foťák na klasický film a fotím, co se naskytne.

Vizitka

František Géla se narodil v roce 1989, vystudoval Mendelovo gymnázium v Opavě, dále žurnalistiku a mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a absolvoval semestr na univerzitě v Utrechtu. Nyní se věnuje doktorskému programu na UK – mediální studia. Pracuje jako lektor fotografických a televizních předmětů na katedře žurnalistiky **FSV UK** a jako kameraman a fotograf na volné noze (spolupráce s Deníkem, TV Nova, Českou televizí aj.).

Foto autor| Foto: Ondřej Šmejkal

Foto popis| FRANTIŠEK GÉLA patří mezi vyhledávané fotografie.

Novým předsedou rady ERÚ bude Vrstislav Košťál. Do funkce ho od srpna jmenovala vláda

31.7.2018 iHNed.cz str. 00

ČTK

Novým předsedou rady Energetického regulačního úřadu (ERÚ) jmenovala v úterý vláda s účinností od 1. srpna na tři roky Vrstislava Košťála (42). Dosavadní předseda Vladimír Outrata zůstává členem rady. Na tiskové konferenci po úterním jednání vlády to uvedl ministr spravedlnosti Jan Kněžínek (za ANO). Košťál, kterému v úterý končí dosavadní funkční období, byl zároveň jmenován členem rady na dalších pět let, tři roky z toho tedy radu povede.

Vrstislav Košťál (42)

Vystudoval současně Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze (získal tituly JUDr. a PhDr.).

Pracoval ve společnostech RWE Transgas, a. s., NAFTA a. s. a E.ON Česká republika, s. r. o. a ČEPS, a. s.

Po odchodu z ČEPS se stal hlavním právníkem ochrany spotřebitele v České národní bance.

Členem nově vznikající pětičlenné rady ERÚ ho vláda jmenovala loni v červnu, a to na jeden rok.

Nová pětičlenná rada ERÚ přebrala vedení úřadu od začátku loňského srpna. Nahradila tehdejší předsedkyni úřadu Alenu Vitáskovou, které vypršel šestiletý mandát. Rada ERÚ má mít do budoucna pět členů s pětiletým funkčním obdobím, jeden z nich vždy bude jejím předsedou. Předseda může vést radu nejdéle tři roky. V prvních letech zavedení rady nemají všichni členové mandát na celých pět let, a to proto, aby se rada obměňovala postupně.

Člena rady jmenuje a odvolává vláda na návrh ministra průmyslu a obchodu. Dosavadního předsedu rady Outratu jmenoval loni kabinet členem rady na čtyři roky. Radu dále tvoří Vladimír Vlček, Rostislav Krejcar, Jan

Pokorný a Košťál. Vlk byl loni do rady jmenován na pět let, Krejcar na tři roky, Pokorný na dva roky a Košťál na rok. Příští rok se tak bude rozhodovat o obsazení místa v radě, které nyní patří Pokornému.

Ministerstvo průmyslu a obchodu minulý týden sdělilo, že na místo člena rady se letos přihlásilo sedm zájemců. Nakonec byl znovu vybrán Košťál.

Nový předseda rady ERÚ vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Po dokončení magisterského stupně absolvoval rigorózní řízení na obou univerzitách. Působil mimo jiné ve společnostech RWE Transgas a E.ON Česká republika.

V letech 2008 až 2016 pracoval pro provozovatele přenosové soustavy ČEPS, zpočátku jako vedoucí odboru právní podpory obchodu, v roce 2009 se stal vedoucím odboru právních služeb.

Před nástupem do funkce člena rady ERÚ byl hlavním právníkem ochrany spotřebitele v České národní bance.

ERÚ byl zřízen v roce 2001 jako správní úřad pro výkon regulace v energetice. Do jeho působnosti patří mimo jiné regulace cen, podpora hospodářské soutěže v energetických odvětvích, výkon dohledu nad trhy v energetických odvětvích nebo ochrana oprávněných zájmů zákazníků.

URL| <http://domaci.ihned.cz/c1-66206010-novym-predsedou-rady-eru-bude-vratislav-kostal-do-funkce-ho-od-srpna-jmenovala-vlada>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ihned.cz

Změna v čele rady ERÚ. Nový předsedou bude Vratislav Košťál, jmenovala ho vláda

31.7.2018 24zpravy.com str. 00

Košťál, kterému dnes končí dosavadní funkční období, byl zároveň jmenován členem rady na dalších pět let, tři roky z toho tedy radu povede.

Nová pětičlenná rada ERÚ přebrala vedení úřadu od začátku loňského srpna. Nahradila tehdejší předsedkyni úřadu Alenu Vitáskovou, které vypršel šestiletí mandát. Rada ERÚ má mít do budoucna pět členů s pětiletým funkčním obdobím, jeden z nich vždy bude jejím předsedou. Předseda může vést radu nejdéle tři roky. V prvních letech zavedení rady nemají všichni členové mandát na celých pět let, a to proto, aby se rada obměňovala postupně.

Dosavadního předsedu rady Outratu jmenoval loni kabinet členem rady na čtyři roky. Radu dále tvoří Vladimír Vlk, Rostislav Krejcar, Jan Pokorný a Košťál. Vlk byl loni do rady jmenován na pět let, Krejcar na tři roky, Pokorný na dva roky a Košťál na rok. Příští rok se tak bude rozhodovat o obsazení místa v radě, které nyní patří Pokornému. Ministerstvo průmyslu a obchodu minuli teden ČTK sdělilo, že na místo člena rady se letos přihlásilo sedm zájemců. Nakonec byl znovu vybrán Košťál.

Noví předseda rady ERÚ vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Působil mimo jiné ve společnostech RWE Transgas a E.ON Česká republika. V letech 2008 až 2016 pracoval pro provozovatele přenosové soustavy ČEPS. Před nástupem do funkce člena rady ERÚ byl hlavním právníkem ochrany spotřebitele v České národní bance.

Změna v čele rady ERÚ. Nový předsedou bude Vratislav Košťál, jmenovala ho vláda Změna v čele rady ERÚ. Nový předsedou bude Vratislav Košťál, jmenovala ho vláda Změna v čele rady ERÚ. Nový předsedou bude Vratislav Košťál, jmenovala ho vláda

URL| <http://www.24zpravy.com/ekonomika/zmena-v-cele-rady-eru-novy-predsedou-bude-vratislav-kostal-jmenovala-ho-vlada/216842-zpravy>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
24zpravy.com

Odklon asteroidu jako v Armageddonu je sci-fi. Expert na hrozby z vesmíru popisuje typy planetární obrany

31.7.2018 irozhlas.cz str. 00 Vesmír

David Štáhlavský, Jakub Grim

V hollywoodském velkofilmu Armageddon letěli těžaři k asteroidu, aby ho zničili a zachránili Zemi před jeho dopadem. Nikola Schmidt, který se zabývá hrozbami z vesmíru, si obranu planety představuje trochu jinak. Zajímají ho varianty obrany Země před asteroidy, jak by planetární obrana mohla vypadat i jaké jsou k dispozici technologie.

„Jediné hrozby z vesmíru, o kterých víme, jsou ty přírodní. Tedy žádné mimozemské civilizace. Z přírodních hrozeb rozlišujeme dvě nejzásadnější. První je výron koronální masy ze Slunce, druhou je ohrožení planety Země vesmírnými asteroidy a kometami,“ vyjmenovává expert na hrozby z vesmíru Nikola Schmidt z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Největší asteroidy z drtivé většiny dnes známe. U těch větších než kilometr, u kterých podle Schmidta hrozí globální kataklyzma, pracujeme se znalostí větší než 95 procent.

„Pravděpodobnosti možné srážky s asteroidem máme vypočítané, ale já s nimi poměrně nerad pracuji. Protože když se objeví asteroid z toho minima neobjevených, který má více než kilometr, tak ta pravděpodobnost absolutně nehraje roli,“ vysvětluje Schmidt.

Existují čtyři základní metody, jak vychýlit asteroidy z jejich dráhy, pokud míří na planetu Zemi. Jde o tzv. kinetický impaktor, gravitační traktor, lasery a jaderné odklonění pomocí jaderných hlavic.

„Kinetický impaktor už je ve finální fázi a v rámci příštích pěti let by měl být použit na odklonění malého měsíce u asteroidu, gravitační traktor ještě nikdo nepostavil a u jaderných zbraní je mnoho možností, jak je použít. Nikoliv však tak, jak to známe z planety Země, protože ve vesmíru není atmosféra, takže posun tlakovou vlnou není možný,“ vysvětlil ve vysílání Českého rozhlasu Plus Nikola Schmidt.

Celý pořad Hovory s hostem Nikolou Schmidtem si poslechněte v přiloženém audiu.

URL| https://www.irozhlas.cz/veda-technologie/vesmir/vesmir-asteroid-kometa-cro-plus-nikola-schmidt_1807311612_jgr

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
irozhlas.cz (*Vesmír*), irozhlas.cz

Změna v čele rady ERÚ. Nový předsedou bude Vratislav Košťál, jmenovala ho vláda

31.7.2018 eurozpravy.cz str. 00

Praha - Novým předsedou rady Energetického regulačního úřadu (ERÚ) bude s účinností od 1. srpna na tři roky Vratislava Košťála (42). Dnes ho jmenovala vláda ANO a ČSSD. Dosavadní předseda Vladimír Outrata zůstává členem rady.

Košťál, kterému dnes končí dosavadní funkční období, byl zároveň jmenován členem rady na dalších pět let, tři roky z toho tedy radu povede.

Nová pětičlenná rada ERÚ přebrala vedení úřadu od začátku loňského srpna. Nahradila tehdejší předsedkyni úřadu Alenu Vitáskovou, které vypršel šestiletý mandát. Rada ERÚ má mít do budoucna pět členů s pětiletým funkčním obdobím, jeden z nich vždy bude jejím předsedou. Předseda může vést radu nejdéle tři roky. V prvních letech zavedení rady nemají všichni členové mandát na celých pět let, a to proto, aby se rada obměňovala postupně.

Dosavadního předsedu rady Outratu jmenoval loni kabinet členem rady na čtyři roky. Radu dále tvoří Vladimír Vlk, Rostislav Krejcar, Jan Pokorný a Košťál. Vlk byl loni do rady jmenován na pět let, Krejcar na tři roky, Pokorný na dva roky a Košťál na rok. Příští rok se tak bude rozhodovat o obsazení místa v radě, které nyní patří Pokornému. Ministerstvo průmyslu a obchodu minulý týden ČTK sdělilo, že na místo člena rady se letos přihlásilo sedm zájemců. Nakonec byl znovu vybrán Košťál.

Nový předseda rady ERÚ vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Působil mimo jiné ve společnostech RWE Transgas a E.ON Česká republika. V letech 2008 až 2016 pracoval pro provozovatele přenosové soustavy ČEPS. Před nástupem do funkce člena rady ERÚ byl hlavním právníkem ochrany spotřebitele v České národní bance.

URL| <http://ekonomika.eurozpravy.cz/ceska-republika/231078-zmena-v-cele-rady-eru-novy-predsedou-bude-vratislav-kostal-jmenovala-ho-vlada/>

ERÚ bude nově předsedat Košťál. Outrata zůstává členem rady

31.7.2018 tyden.cz str. 00 Politika
ČTK

Novým předsedou rady Energetického regulačního úřadu (ERÚ) jmenovala vláda s účinností od 1. srpna na tři roky Vratislava Košťála. Dosavadní předseda Vladimír Outrata zůstává členem rady. Na tiskové konferenci po jednání vlády to řekl ministr spravedlnosti Jan Kněžínek (za ANO). Košťál, kterému končí dosavadní funkční období, byl zároveň jmenován členem rady na dalších pět let, tři roky z toho radu povede.

Nová pětičlenná rada ERÚ přebrala vedení úřadu od začátku loňského srpna. Nahradila tehdejší předsedkyni úřadu Alenu Vitáskovou, které vypršel šestiletý mandát. Rada ERÚ má mít do budoucna pět členů s pětiletým funkčním obdobím, jeden z nich vždy bude jejím předsedou. Předseda může vést radu nejdéle tři roky. V prvních letech zavedení rady nemají všichni členové mandát na celých pět let, a to proto, aby se rada obměňovala postupně.

Člena rady jmenuje a odvolává vláda na návrh ministra průmyslu a obchodu. Dosavadního předsedu rady Outratu jmenoval loni kabinet členem rady na čtyři roky. Radu dále tvoří Vladimír Vlk, Rostislav Krejcar, Jan Pokorný a Košťál. Vlk byl loni do rady jmenován na pět let, Krejcar na tři roky, Pokorný na dva roky a Košťál na rok. Příští rok se tak bude rozhodovat o obsazení místa v radě, které nyní patří Pokornému. Ministerstvo průmyslu a obchodu minulý týden ČTK sdělilo, že na místo člena rady se letos přihlásilo sedm zájemců. Nakonec byl znovu vybrán Košťál.

Nový předseda rady ERÚ vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Po dokončení magisterského stupně absolvoval rigorózní řízení na obou univerzitách. Působil mimo jiné ve společnostech RWE Transgas a E.ON Česká republika. V letech 2008 až 2016 pracoval pro provozovatele přenosové soustavy ČEPS, zpočátku jako vedoucí odboru právní podpory obchodu, v roce 2009 se stal vedoucím odboru právních služeb. Před nástupem do funkce člena rady ERÚ byl hlavním právníkem ochrany spotřebitele v České národní bance.

ERÚ byl zřízen v roce 2001 jako správní úřad pro výkon regulace v energetice. Do jeho působnosti patří mimo jiné regulace cen, podpora hospodářské soutěže v energetických odvětvích, výkon dohledu nad trhy v energetických odvětvích nebo ochrana oprávněných zájmů zákazníků.

URL| https://www.tyden.cz/rubriky/domaci/politika/eru-bude-nove-predsedat-kostal-outrata-zustava-clenem-rady_490728.html

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:
tyden.cz, tyden.cz

Energetický regulační úřad povede Košťál. Dosavadní předseda zůstane členem

31.7.2018 e15.cz str. 00 Domáci
ČTK

Novým předsedou rady Energetického regulačního úřadu (ERÚ) jmenovala vláda s účinností od 1. srpna na tři roky Vratislava Košťála (42). Dosavadní předseda Vladimír Outrata zůstává členem rady. Na tiskové konferenci po jednání vlády to řekl ministr spravedlnosti Jan Kněžínek (za ANO). Košťál, kterému končí dosavadní funkční období, byl zároveň jmenován členem rady na dalších pět let, tři roky z toho radu povede.

Nová pětičlenná rada ERÚ přebrala vedení úřadu od začátku loňského srpna. Nahradila tehdejší předsedkyni úřadu Alenu Vitáskovou, které vypršel šestiletý mandát. Rada ERÚ má mít do budoucna pět členů s pětiletým funkčním obdobím, jeden z nich vždy bude jejím předsedou. Předseda může vést radu nejdéle tři roky. V prvních letech zavedení rady nemají všichni členové mandát na celých pět let, a to proto, aby se rada obměňovala postupně.

Člena rady jmenuje a odvolává vláda na návrh ministra průmyslu a obchodu. Dosavadního předsedu rady Outratu jmenoval loni kabinet členem rady na čtyři roky. Radu dále tvoří Vladimír Vlk, Rostislav Krejcar, Jan Pokorný a Košťál. Vlk byl loni do rady jmenován na pět let, Krejcar na tři roky, Pokorný na dva roky a Košťál na rok. Příští rok se tak bude rozhodovat o obsazení místa v radě, které nyní patří Pokornému. Ministerstvo průmyslu a obchodu minulý týden ČTK sdělilo, že na místo člena rady se letos přihlásilo sedm zájemců. Nakonec byl znovu vybrán Košťál.

Nový předseda rady ERÚ vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Po dokončení magisterského stupně absolvoval rigorózní řízení na obou univerzitách. Působil mimo jiné ve společnostech RWE Transgas a E.ON Česká republika. V letech 2008 až 2016 pracoval pro provozovatele přenosové soustavy ČEPS, zpočátku jako vedoucí odboru právní podpory obchodu, v roce 2009 se stal vedoucím odboru právních služeb. Před nástupem do funkce člena rady ERÚ byl hlavním právníkem ochrany spotřebitele v České národní bance.

ERÚ byl zřízen v roce 2001 jako správní úřad pro výkon regulace v energetice. Do jeho působnosti patří mimo jiné regulace cen, podpora hospodářské soutěže v energetických odvětvích, výkon dohledu nad trhy v energetických odvětvích nebo ochrana oprávněných zájmů zákazníků.

URL| <https://www.e15.cz/clanek/1349447/energeticky-regulacni-urad-povede-kostal-dosavadni-predseda-zustane-clenem>

Novým předsedou rady ERÚ jmenovala vláda Vratislava Košťála

31.7.2018 blesk.cz str. 00

Zpět na Novým předsedou rady Energetického regulačního úřadu (ERÚ) jmenovala dnes vláda s účinností od 1. srpna na tři roky Vratislava Košťála (42). Dosavadní předseda Vladimír Outrata zůstává členem rady. Na tiskové konferenci po dnešním jednání vlády to uvedl ministr spravedlnosti Jan Kněžínek (za ANO). Košťál, kterému dnes končí dosavadní funkční období, byl zároveň jmenován členem rady na dalších pět let, tři roky z toho tedy radu povede.

Nová pětičlenná rada ERÚ přebrala vedení úřadu od začátku loňského srpna. Nahradila tehdejší předsedkyni úřadu Alenu Vitáskovou, které vypršel šestiletý mandát. Rada ERÚ má mít do budoucna pět členů s pětiletým funkčním obdobím, jeden z nich vždy bude jejím předsedou. Předseda může vést radu nejdéle tři roky. V prvních letech zavedení rady nemají všichni členové mandát na celých pět let, a to proto, aby se rada obměňovala postupně.

Člena rady jmenuje a odvolává vláda na návrh ministra průmyslu a obchodu. Dosavadního předsedu rady Outratu jmenoval loni kabinet členem rady na čtyři roky. Radu dále tvoří Vladimír Vlk, Rostislav Krejcar, Jan Pokorný a Košťál. Vlk byl loni do rady jmenován na pět let, Krejcar na tři roky, Pokorný na dva roky a Košťál na rok. Příští rok se tak bude rozhodovat o obsazení místa v radě, které nyní patří Pokornému. Ministerstvo průmyslu a obchodu minulý týden ČTK sdělilo, že na místo člena rady se letos přihlásilo sedm zájemců. Nakonec byl znovu vybrán Košťál.

Nový předseda rady ERÚ vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Po dokončení magisterského stupně absolvoval rigorózní řízení na obou univerzitách. Působil mimo jiné ve společnostech RWE Transgas a E.ON Česká republika. V letech 2008 až 2016 pracoval pro provozovatele přenosové soustavy ČEPS, zpočátku jako vedoucí odboru právní podpory obchodu, v roce 2009 se stal vedoucím odboru právních služeb. Před nástupem do funkce člena rady ERÚ byl hlavním právníkem ochrany spotřebitele v České národní bance.

ERÚ byl zřízen v roce 2001 jako správní úřad pro výkon regulace v energetice. Do jeho působnosti patří mimo jiné regulace cen, podpora hospodářské soutěže v energetických odvětvích, výkon dohledu nad trhy v energetických odvětvích nebo ochrana oprávněných zájmů zákazníků.

URL| <http://www.blesk.cz/clanek/zpravy-live-ekonomika/556807/novym-predsedou-rady-eru-jmenovala-vlada-vratislava-kostala.html>

Změna v čele rady ERÚ. Nový předsedou se stal Vratislav Košťál

31.7.2018 globe24.cz str. 00

Praha - Novým předsedou rady Energetického regulačního úřadu (ERÚ) bude s účinností od 1. srpna na tři roky Vratislava Košťála (42). Dnes ho jmenovala vláda ANO a ČSSD. Dosavadní předseda Vladimír Outrata zůstává členem rady.

reklama

A je to tady! Babiš se konečně vyjádřil k bojkotu Kluse!Košťál, kterému dnes končí dosavadní funkční období, byl zároveň jmenován členem rady na dalších pět let, tři roky z toho tedy radu povede.

Nová pětičlenná rada ERÚ přebrala vedení úřadu od začátku loňského srpna. Nahradila tehdejší předsedkyni úřadu Alenu Vitáskovou, které vypršel šestiletý mandát. Rada ERÚ má mít do budoucna pět členů s pětiletým funkčním obdobím, jeden z nich vždy bude jejím předsedou. Předseda může vést radu nejdéle tři roky. V prvních letech zavedení rady nemají všichni členové mandát na celých pět let, a to proto, aby se rada obměňovala postupně.

Dosavadního předsedu rady Outratu jmenoval loni kabinet členem rady na čtyři roky. Radu dále tvoří Vladimír Vlk, Rostislav Krejcar, Jan Pokorný a Košťál. Vlk byl loni do rady jmenován na pět let, Krejcar na tři roky, Pokorný na dva roky a Košťál na rok. Příští rok se tak bude rozhodovat o obsazení místa v radě, které nyní patří Pokornému. Ministerstvo průmyslu a obchodu minulý týden ČTK sdělilo, že na místo člena rady se letos přihlásilo sedm zájemců. Nakonec byl znovu vybrán Košťál.

Nový předseda rady ERÚ vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Působil mimo jiné ve společnostech RWE Transgas a E.ON Česká republika. V letech 2008 až 2016 pracoval pro provozovatele přenosové soustavy ČEPS. Před nástupem do funkce člena rady ERÚ byl hlavním právníkem ochrany spotřebitele v České národní bance.

Facebook Twitter Google+ Vytisknout Poslat e-mailem

× Zavřít Doporučit článek Vaše jméno: Váš e-mail: E-mail adresáta: Text doporučení: Odpovězte na bezpečnostní otázku proti spam robotům: Kolik má pes nohou? (napište číslo) Odeslat reklama

URL| <https://globe24.cz/domov/59714-zmena-v-cele-rady-eru-novy-predsedou-se-stal-vratislav-kostal>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

Plné znění zpráv

Novým předsedou rady ERÚ jmenovala vláda Vratislava Košťála. V jejím čele zůstane tři roky

31.7.2018 ct24.cz str. 00 **Ekonomika**
kopelentovat

Novým předsedou rady Energetického regulačního úřadu (ERÚ) jmenovala vláda s účinností od 1. srpna na tři roky Vratislava Košťála. Dosavadní předseda Vladimír Outrata zůstává členem rady. Na tiskové konferenci to po jednání vlády uvedl ministr spravedlnosti Jan Kněžínek (za ANO). Košťál, kterému končí dosavadní funkční období, byl zároveň jmenován členem rady na dalších pět let, tři roky z toho tedy radu povede.

Dosavadního předsedu rady Outratu jmenoval loni kabinet členem rady na čtyři roky. Radu dále tvoří Vladimír Vlk, Rostislav Krejcar, Jan Pokorný a Vratislav Košťál. Vlk byl loni do rady jmenován na pět let, Krejcar na tři roky, Pokorný na dva roky a Košťál na rok.

Profil

Vratislav Košťál

Vratislav Košťál vystudoval současně Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, na obou univerzitách absolvoval rigorózní řízení (tituly JUDr. a PhDr.).

Po studiu pracoval ve společnostech RWE Transgas, a.s., NAFTA a.s. a E.ON Česká republika, s.r.o., a to na pozicích vedoucího oddělení a náměstka pro obchod. V letech 2008 až 2016 pak pracoval pro provozovatele energetické přenosové soustavy ČEPS, a.s., zpočátku jako vedoucí odboru právní podpory obchodu, v roce 2009 se stal vedoucím odboru právních služeb. Po odchodu z ČEPSu se stal hlavním právníkem ochrany spotřebitele v České národní bance.

Členem nově vznikající pětičlenné rady ERÚ ho vláda jmenovala loni v červnu.

Příští rok se tak bude rozhodovat o obsazení místa v radě, které nyní patří Pokornému. Ministerstvo průmyslu a obchodu minulý týden sdělilo, že na místo člena rady se letos přihlásilo sedm zájemců. Nakonec byl znovu vybrán Košťál.

Fakta

Náplň práce ERÚ

ERÚ zčásti reguluje ceny elektřiny a plynu, zcela ceny tepla.

Stanovuje výši dotací pro obnovitelné zdroje.

Hlídá také, jak v energetice funguje soutěž nebo zda energetické firmy nepoškozují zákazníky.

ERÚ se podílí i na přípravě zákonů.

Nová pětičlenná rada ERÚ přebrala vedení úřadu od začátku loňského srpna. Rada ERÚ má mít do budoucna pět členů s pětiletým funkčním obdobím, jeden z nich vždy bude jejím předsedou. Předseda může vést radu nejdéle tři roky. V prvních letech zavedení rady nemají všichni členové mandát na celých pět let, a to proto, aby se rada obměňovala postupně. Člena rady jmenuje a odvolává vláda na návrh ministra průmyslu a obchodu. Rada nahradila předsedu ERÚ. Jako poslední funkci zastávala Vitásková

Před vznikem rady jmenoval předsedu ERÚ prezident na návrh vlády a funkční období bylo šestileté. Loni v srpnu tuto funkci opustila Alena Vitásková, která ERÚ vedla od roku 2011. V čele úřadu vystupovala proti společnostem provozujícím solární elektrárny. Kritizovala zejména státní podporu pro tento typ elektráren, která podle ní vede ke zdražování elektřiny.

Kvůli solárním elektrárnám ale nakonec stanula sama před soudem. Kvůli kauze neoprávněně udělených licencí solárním elektrárnám na Chomutovsku ji krajský soud potrestal osmi a půl lety vězení. Vrchní soud v Olomouci ji ale později obžaloby zprostil.

Odkaz

Nevinná. Vrchní soud zprostil obžaloby bývalou předsedkyní ERÚ Alenu Vitáskovou

ERÚ byl zřízen v roce 2001 jako správní úřad pro výkon regulace v energetice. Do jeho působnosti patří mimo jiné regulace cen, podpora hospodářské soutěže v energetických odvětvích, výkon dohledu nad trhy v energetických odvětvích nebo ochrana oprávněných zájmů zákazníků.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/ekonomika/2552767-novym-predsedou-rady-eru-jmenovala-vlada-vratislava-kostala-v-jejim-cele-zustane>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Týden v režii centrálních bankéřů odstartovala Bank of Japan, nepřekvapila

31.7.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Japonsko, Bank of Japan

Týden v režii centrálních bank dnes odstartovala Bank of Japan. Banka dle očekávání sazby nezměnila. Krátkodobé úrokové sazby ponechala na úrovni minus 0,1 procenta. Výnos z desetiletého dluhopisu pak ponechala na nule. Rozhodnutí nebylo jednomyslné. Hlavní zprávou z Japonska je to, že centrální banka bude více flexibilní v případě dlouhodobého výnosového cíle.

Krátce po oznámení banky se dolar vůči japonskému jenu dostal na týdenní maximum, rostl o 0,3 procenta na 111,44 USDJPY. Výnos desetiletého amerického dluhopisu se zvýšil o 3 bazické body na 2,950 procenta a japonský jen vůči dolaru oslabil o 0,25 procenta. Japonská centrální banka také uznala, že k dosažení svého dvouprocentního inflačního cíle bude potřebovat více času, než čekala.

Rozhodnutí Kurody a spol., které dlouhodobě trápí nízká inflace, přichází po spekulacích z minulého týdne o tom, že centrální banka aktivně diskutuje změny měnové politiky, které způsobily prudký pokles cen japonských státních dluhopisů a výnos desetiletého dluhopisu se dostal na nejvyšší úroveň za téměř šest měsíců.

Euro včera odpoledne zpevnilo vůči dolaru nad úroveň 1,17000 EURUSD, nad kterou se drží i dnes ráno. Korigovalo tak část ztrát z minulého týdne, kdy reagovalo na potvrzení Evropské centrální banky, že úrokové sazby nebude zvyšovat až do léta 2019.

Aktuálně se kurz pohybuje na 1,1713 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 94,371 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl dle naší predikce pohybovat v rozmezí od 1,1638 do 1,1765 EURUSD.*

Z dat se dnes dozvíme, jak se v eurozóně vyvíjel index spotřebitelských cen v červenci, vývoj hrubého domácího produktu ve 2. čtvrtletí a nezaměstnanost za červen. Na druhé straně oceánu to odpoledne budou osobní příjmy a výdaje v červnu.

Koruna včera při absenci domácích zpevnila vůči oběma hlavním světovým měnám. Ministerstvo financí dnes zveřejní novou makroekonomickou prognózu. V dubnové prognóze ministerstvo zlepšilo letošní odhad růstu tuzemské ekonomiky na 3,6 procenta a v roce 2019 na 3,3 procenta.

Koruna se aktuálně obchoduje na 25,59 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,58 až 25,66 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 21,78 až 22,04 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SS8uq/tyden-v-rezii-centralnich-bankeru-odstartovala-bank-of-japan-neprekvapila>

Ministerstvo zahraničí dostane svého ministra nejpozději v září. Poche věří, že to bude on

31.7.2018 ct24.cz str. 00 Domáci
spicakovak

Vláda by měla mít plnohodnotného ministra zahraničí nejpozději v září. České televizi to řekl Andrej Babiš (ANO). Šéf sociálních demokratů Jan Hamáček zatím o konkrétním datu mluvit nechce. Prezidentovi Miloši Zemanovi už na konci června navrhl do čela české diplomacie Miroslava Pocheho. Prezident ho ale jmenovat odmítá.

Z okna své kanceláře na ministerstvu zahraničí, kde začínal před dvaceti lety jako asistent někdejšího šéfa diplomacie Jiřího Dienstbiera, se Miroslav Poche dívá na Pražský hrad. Právě od Miloše Zemana ale přišel už v květnu jasný verdikt: prezident Pocheho ministrem zahraničí nikdy nejmenuje.

Poche ale i dnes věří, že se šéfem diplomacie stane. „Já jsem nominován sociální demokracií a v tuhle chvíli pomáhám Janu Hamáčkovu ve výkonu, který není úplně jednoduchý, na dvou ministerstvech,“ zdůraznil.

Odkaz

Sociální demokracie stále trvá na Pochem. Podle Hamáčka ale řešení situace potrvá týdny

V pražském Toskánském paláci zatím pracuje Poche od 11. července jako politický tajemník. Jeho funkce ale nevyplývá ani z ústavy, ani ze služebního zákona. Poche svoji funkci přirovnal k pozici náměstka, který se zodpovídá přímo ministrovi Hamáčkovu.

Fakt, že Česko nemá plnohodnotně obsazený jeden z nejdůležitějších vládních postů, je podle něj dlouhodobě neudržitelný. „Je to nestandardní a málokdo ze zahraničních partnerů, se kterými mluvím, tomu rozumí. Ono se to těžko vysvětluje,“ říká Poche.

přehrát

video

Události, komentáře: Miroslav Poche o svém působení na ministerstvu zahraničí

Odkaz

Dohoda o pracovní činnosti Miroslava Pocheho

To si začíná uvědomovat i premiér Andrej Babiš. „Určitě od září by bylo potřeba, aby už tam byl plnohodnotný ministr. To řešení je stále stejné. To je buď dohoda pana předsedy Hamáčka s panem prezidentem, nebo nominace jiného kandidáta,“ komentoval dvojvládní ministra Hamáčka premiér.

Miloš Zeman ovšem v polovině července řekl, že považuje otázku obsazení ministerstva zahraničí za uzavřenou. „To, že někdy tady i u nás i v zahraničí jeden člověk řídí dva resorty, není zase tak nic neobvyklého,“ prohlásil prezident. Poche: Nevykazují hodiny, ale radím Hamáčkovi

Šéf ČSSD na konec srpna svolal předsednictvo strany. A to by mohlo spolu s ním o definitivní nominaci na ministra zahraničí rozhodnout. „Situaci řešíme, ale nebude to v řádu dnů ani týdnů. Zatím to zvládám,“ uvedl ministr vnitra a zahraničí Hamáček, který například v úterý strávil dopoledne na vnitru a odpoledne na poradě ministerstva zahraničí.

Poche tvrdí, že má nadále podporu sociální demokracie. „ČSSD si vybrala svého kandidáta. Problém musí řešit premiér, já a sociální demokracie těžko budeme vstupovat do jednání mezi premiérem a prezidentem,“ trvá na svém jmenování ministrem Poche.

přehrát

video

Poche: Chci radit Hamáčkovi, je to vlastně nehonoraná činnost

Poche coby politický tajemník ministra zahraničí nyní pomáhá Hamáčkovi s agendou resortu. „Letní sezona není v diplomacii příliš hektická. Připravujeme se především na to, co se bude dít na podzim. Je to třeba příprava Valného shromáždění OSN v New Yorku na konci září, příprava bilaterálních schůzek premiéra Babiše a jeho cesta do Itálie na konci srpna. Nebo příprava otevření českého centra v Jeruzalémě, kam v polovině listopadu vycestuje prezident,“ vyjmenoval své úkoly na ministerstvu Poche.

Smlouvu s ministerstvem podepsal na 20 hodin týdně. „V červenci vykáže jednotky hodin. Smyslem smlouvy není, abych vykazoval hodiny, spíš chci radit Janu Hamáčkovi tak, aby tato situace neohrozila fungování české diplomacie. Je to de facto nehonoraná činnost,“ říká Poche.

Za červenec tak hodlá fakturovat resortu jen několik málo hodin. „Vykážu třeba dvě hodiny, abych formálně dostal dikci smlouvy. Odpracoval jsem desítky hodin,“ dodal.

Profil

Miroslav Poche

Narodil se 3. června 1978 v Chlumci nad Cidlinou. Vystudoval obor evropská agrární diplomacie na Provozně ekonomické fakultě České zemědělské univerzity v Praze a politologii a mezinárodní vztahy na Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

V letech 1997–2000 zastupoval organizaci OBSE na misi v Bosně a Hercegovině, působil i v Kosovu a byl asistentem Kanceláře zvláštního zpravodaje OSN pro lidská práva v bývalé Jugoslávii. Později působil na ministerstvu zahraničí.

Byl aktivní v pražské komunální politice, v letech 2002–2014 byl zastupitelem Prahy a v letech 2010–2014 navíc i městské části Praha 3. Byl místopředsedou pražské ČSSD. Poté, co v roce 2010 vyšlo najevo, že o rok dříve skrytě financoval ČSSD (peníze dal straně přes několik členů, kteří několikasettisícový dar vykázali jako členské příspěvky), na funkci rezignoval.

Od roku 2014 je poslancem Evropského parlamentu, působí ve výboru pro průmysl, výzkum a energetiku. V roce 2016 byl manažerem ČSSD v krajských a senátních volbách, které skončily pro stranu neúspěchem.

Letos v lednu podpořil v prezidentských volbách Zemanova protikandidáta Jiřího Drahoše. Ocenil, že Drahoš „nerozděluje společnost, nerozdmýchává nenávist a ctí Ústavu a zákony“. Zeman 17. května prohlásil, že by Pocheho ministrem nejmenoval.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2553544-ministerstvo-zahranici-dostane-sveho-ministra-nejpozdeji-v-zari-poche-veri-ze-bude>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ceskatelevize.cz

Rozhovor s Janem Šírem o dění v Sýrii

30.7.2018 ČRo Plus str. 05 17:10 Den podle...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

V ruské Soči dnes začalo jednání Ruska, Íránu, Turecka a Sýrie o řešení syrského konfliktu. Jde o spojení zemí, které jen těžko hledají společný zájem a pozorovatelé se tak shodují na tom, že jde o spojení dočasné, které má za úkol takové vzájemné vyvažování všech 3 zemí v regionu. Především představuje šíitského Íránu a sunnického Turecka se v dlouhodobém horizontu liší výrazně. I díky podpoře ze strany Putina se v Sýrii Bašár Asadovi podařilo udržet u moci a svůj šíidský režim stabilizovat a zmocnit se těch klíčových území. Většina zbylého obyvatelstva, převážně sunnitského, ale stále žije v nejistotě o tom, kdo jim bude vlastně v budoucnu vládnout nebo kde budou žít. Mým hostem je Jan Šír z katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Řekněte, pane Šíre, jde téměř o nic, a teď mám na mysli samozřejmě Rusko, Írán a Turecko. Tak jde jim o to, aby si Sýrii rozdělili nebo aby jí pomohli a udrželi ji celistvou?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím, že ani jedno z toho. Každá z těch zemí sleduje v Sýrii svoje zájmy a to že je Sýrie momentálně rozbitá, nachází se ve válečném varu, válečném stavu, je do velké míry důsledkem nejenom těch vnitřních rozporů, ale právě i té internacionalizace toho konfliktu, kterou vidíme právě v podobě toho zvýšeného angažmá těch zemí, které jste zmínila.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

No jinými slovy, teď budeme dělat tedy kozla zahradníkem, jestli tomu dobře rozumím. Ty 3 země, kvůli kterým také je Sýrie částečně v rozkladu, jak říkáte, tak pro ni hledají mírové řešení.

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak kozel zahradníkem, to je taková metafora, pod kterou se dá zahrnout hodně věcí. Nicméně máte pravdu v tom, že ta situace, že Ruská federace může představovat půdu pro rozhovory vydávané za mírové, je naprosto nestandardní a naprosto paradoxní a příznačná proto kam, do jakého stavu ta situace v Sýrii momentálně dospěla.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

No ale hlavně kam dospěje. Máte představu v tomhle složení, v téhle partě v uvozovkách zemí, kam to tedy vlastně kráčí?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já se domnívám, že ta válka bude ještě nějakou dobu pokračovat, a že minimálně ta severní území, narážím zejména tedy na oblasti provincie Idlib, které nemá Bašár Asád pod kontrolou a která kontrolují zbytky těch povstaleckých skupin, budou terčem koordinovaného útoku vládních vojsk za letecké pomoci Ruska a další účasti pozemních sil z Íránu ať už v podobě těch regulérních vojáků nebo těch různých nestátních aktérů včetně teroristických organizací typu Isbaláhút. Tady si myslím, že se bude válčit, co se týče, tak aby došlo k určitému začištění těch posledních kapes, které na tom území, převážně kontrolovaném už vládními vojsky, zbývají. Nicméně co se týče toho severovýchodu Íránu pardon Sýrie, který se nachází pod kontrolou té Kurdsko-Arabské koalice, tady si nejsem jist, protože na tomto území mají svoje základny i další státy včetně třeba Spojených států a té mezinárodní koalice, která tam bojuje na základě mandátu Rady bezpečnosti OSN proti terorismu a viděli jsme, že když došlo k nesmělému pokusu vládních vojsk a Ruska v únoru tohoto roku k zabránění části tohoto území, tak se tato snaha setkala s mimořádně silným odporem ze strany americké armády.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Tak ale jenom mi řekněte pane Ličko, máte pocit, že ...Máte pocit že se Američané angažují pro Sýrii dost nebo je pochopitelné, že se stáhli a doplatí na to Sýrie.

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak víte, Sýrie je suverénní země. To znamená proto, aby jste se mohla někde angažovat, tak k tomu musíte mít nějaký mezinárodní mandát. Ten americký mandát momentálně spočívá v boji proti terorismu. V tomto ohledu Američané svoji roli splnili, vykonali. To znamená, ty nejradikálnější skupiny považované za teroristické, zejména se to týká toho takzvaného Islámského státu, byly zničeny, popřípadě vytláčeny a více Američané v Sýrii zjevně nemají co pohledávat. A vše nasvědčuje tomu, že svoji přítomnost v tomto regionu rozhodně nehodlají posilovat, což otevírá prostor právě pro angažmá dalších velmocí.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Jenom.

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd**
Univerzity Karlovy

Včetně těch, které se účastní té dnešní schůzky.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

No právě, jenom mi řekněte, jaký třeba Írán má mandát?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd**
Univerzity Karlovy

No Írán nemá žádný mandát, ale jedná, ale jedná ve spolupráci s vládními vojsky, které jeho přítomnosti vítají, protože za ně odvádí část té nečisté práce, kterou je potřeba odvést. V případě, že se bavíme o tak krvavém konfliktu, jako je ten, který probíhá v Sýrii.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Předpokládám, že nejsilnější zemí, která v tuto chvíli je silně angažována v Sýrii je stále Rusko. Je to tak?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd**
Univerzity Karlovy

S těch vnějších velmocí jednoznačně ano.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Tak a z toho vyplývá, že Asad vlastně je držen a bude držen ve svém křesle tak dlouho, jak dlouho Rusko uzná za vhodné. Je to tak?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd**
Univerzity Karlovy

Je to velmi pravděpodobné. Leda že by Rusové dospěli k názoru, že Asadův pád jsou schopni se svými protivníky nebo partnery nějakým šikovným způsobem zobchodovat. Což rovněž nelze vyloučit. Nicméně zatím vše nasvědčuje tomu, že Asad ještě minimálně nějakou dobu v čele Sýrie zůstane.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

A teď mě řekněte váš odhad na základě znalosti té situace v Sýrii, pohne se to někam, to řešení celé té situace během následujícího roku, 5-ti let, 10-ti let?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd**
Univerzity Karlovy

Nejsem schopen posoudit, v každém případě abych se z té otázky nevyhlal, co jsem schopen říci je to, že rozhodující nebudou jednání, která probíhají. Nicméně rozhodující bude určitě stav na místě. Na místě ta situace je takové, že tam se ty věci řeší za použití hrubé fyzické, kinetické síly včetně těch prostředků, které mají za následek tu ohromnou lidskou tragédii, která s tím je spojená.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Čili to bude pokračovat?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Nějakou dobu určitě, minimálně v těch oblastech, o kterých jsem hovořil. Jestli bude ustavena nějaká nová rovnováha, kterou by bylo těžké pro jednotlivé aktéry zvrátit, to teprve uvidíme. Nicméně zatím tak blízko ještě nejsme.

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Říká Jan Šír z katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pane Šíre děkuju.

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Děkuju za zavolání.

Podpora rodin s dětmi

30.7.2018 ČT 24 str. 05 20:00 90' ČT24

Nikola REINDLOVÁ, redaktorka

Hezký večer. Velkým tématem bude rozhodně rodičovský příspěvek. Už minulý týden totiž Jana Maláčová uvedla, že její resort dá vládě do několika měsíců návrh na zvýšení o 40 tisíc, tedy na celkových 260 tisíc korun. To je celková suma, kterou může rodič čerpat na jedno dítě, maximálně ale do jeho 4 let. S tím, že příspěvek může dosáhnout až do výše mateřské, tedy 70 procent základů příjmů, což dělá v konkrétních číslech zhruba 32600 korun. Je pak na každém rodiči, jak dlouho chce příspěvek pobírat. Může to být vyšší částka kratší dobu nebo naopak. U lidí, kteří nemají nárok na mateřskou, by pak rodičovský příspěvek dělal 7600 korun měsíčně. Pro doplnění je pak samozřejmě potřeba dodat, kolik lidí vlastně rodičovský příspěvek pobírá. Je to v průměru kolem 274 tisíc lidí měsíčně a jeho zvýšení má hnutí ANO a sociální demokracie i v programovém prohlášení a jde dál, než je plán ministryně Maláčové. Konkrétně se v něm píše: "Zvýšíme rodičovský příspěvek na 300 tisíc korun, zasadíme se o poskytnutí včasné podpory rodinám s dětmi, které potřebují pomoc, zachováme variabilitu forem náhradní péče a budeme ji rozvíjet s cílem vytvořit dostatečné kapacity pro individuální péči rodinného typu tak, aby si jednotlivé formy nekonkurovaly, ale vhodně se doplňovaly." Tedy tolik vládní prohlášení. Vedle toho má ale vláda a s ním i resort práce a sociálních věcí v této oblasti i další priority. Její podpora jednak částečných úvazků, tedy něco, co zdůrazňoval před dvěma týdny i generální tajemník OECD, pomoci by měl zejména matkám při návratu do pracovního života. Nová ministryně chce také zavést národní financování dětských skupin a mikroseslí, které dosud fungují převážně na soukromé bázi. Její resort se bude zabývat ale také zálohovaným výživným, které by samoživitel pobíral ve chvíli, kdy by od bývalého partnera nedostával žádné alimenty. No, a v neposlední řadě se chce potom ministryně Maláčová věnovat také případným změnám v dávkových systémech.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tak tolik pro tuto chvíli Nikola Reindlová, děkujeme. No, a pojďme představit dalšího hosta dnešní Devadesátky, Michal Uhl, sociolog a antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Pěkný večer.

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Pěkný večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A pojďme rovnou k diváckému dotazu: "Co by měla ministryně v čele ministerstva práce a sociálních věcí řešit nejdříve," podle vás? Divák AK.

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Tak to je velmi obecná otázka, ale pravděpodobně bude řešit personální otázky, to znamená, kdo budou její političtí náměstci, kteří budou zastupovat v tom běžném dění a samozřejmě, tak jak bylo řečeno, musí řešit i současnou situaci na pozicích těch fotbalových náměstků. To znamená, tým, který bude během následujících 4 let doprovázet.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

My už jsme říkali, že Jana Maláčová se na post ministryně práce a sociálních věcí dostává z pozice ředitelky odboru rodinné politiky a politiky stárnutí, kam se dostala za působení ministryně Michaely Marksové ze sociální demokracie. Ta kontinuita, protože ona sama se netají tím, že s exministryní Marksovou názorově souzní. Ta kontinuita je správně, co se týče koncepčních změn, na kterých teď bude muset ministerstvo a nová ministryně pracovat?

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Tak ta kontinuita je především dobře pro rodinnou politiku, protože za ministryně Marksové byla zřízena komise, kde jsme ostatně s Radkou Dudovou společně seděli a tato komise byla vlastně obhospodařována paní ministryní Maláčovou, tehdy ředitelkou odboru, zrovna dneska vlastně v té politické pozici, v pozici ministryně může ty opatření, které jsou tam načrtnuté dotáhnout do nějakého cíle.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ministryně jako první mluvit o tom, že chce zvýšení rodičovského příspěvku, konkrétně o 40 tisíc korun 260 tisíc, samozřejmě jeto v souladu s programovým prohlášením vlády. Je to to nejzásadnější, čím, paní Dudová, je možné pomoci rodinám právě v situaci po narození dítěte, respektive několik měsíců a let po narození dítěte?

Radka DUDOVÁ, vědecká pracovnice, Sociologický ústav AV ČR, bývalá členka komise pro rodinnou politiku při MPSV

No, nevím, jestli je to to nejzásadnější, určitě je to v téhle chvíli poměrně jednoduché, takže proč nezačít tam, kde to je jednoduché. A dává to potom prostor řešit postupně další věci. Já si myslím, že on ten rodičovský příspěvek, tak jak ho máme, není asi úplně to nejskvělejší opatření, ale pokud ho máme a pokud vlastně ten systém celý tak je nastaven vlastně, postaven okolo toho rodičovského příspěvku, tak je dost důležité, aby ten příspěvek vlastně se nestával nějakou almužnou, aby, aby trochu kopíroval inflaci růst mezd a cen, protože potom vlastně celý ten systém přestane vdávat smysl.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Těch 40 tisíc korun, to je adekvátní částka, pane Uhle, to už by mohlo stačit, aby to nebyla almužna, aby to byl skutečně adekvátní příspěvek?

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

My jsme strávili relativně dost času tím, že jsme diskutovali různé systémy, jak by mělo vypadat, jak by měl vypadat rodičovský příspěvek, jak by měla vypadat mateřská dovolená, to znamená, jakým způsobem finančně podpořit matky, později rodiče v době, kdy pečují o své potomky. Nakonec jsme zvolili relativně konzervativní cestu, to znamená, podporu tak, aby došlo k navýšení toho příspěvku, je to tak, že ten systém byl nastaven vlastně za, za doby, kdy byl ministr práce a sociálních věcí Petr Nečas. To znamená, já tu vnímám de facto pouze valorizaci z té doby a ne nějaký zásadní, zásadní systémový, systémový obrat.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Co by bylo méně konzervativní, řekněme, radikálnější řešení. Systémovější řešení, systémovější řešení, systémová ...

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Tam a teď se bavíme hodně o nastavení toho systému, jeden z problémů nebo jeden, ano, jeden z problémů, který máme, je relativně dlouhá doba rodičovské, rodičovské dovolené. Ono to je na jednu stranu velký benefit, ale ono to má pak nějaké negativní implikace například na trh práce, na, na to, že české ženy mají o 22 procent menší mzdy než muži a jedna z variant byla zintenzivnění toho rodičovského příspěvku na nějakou, na nějaké období třeba 18 měsíců. Určitě nebyl konsensus a nebyla vůle jít směrem třeba k některým západoevropským zemím, kdy mají třeba pouze 6měsíční rodičovskou dovolenou, to určitě ne. Ale zkrátit to období z těch 3 let například na rok a půl, 2 roky, aby pro trh práce a i uplatnění žen a následně například i jejich důchody mohlo, mohlo mít pozitivní dopad.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Koneckonců, paní Dudová, sama ministryně Maláčová mluví o tom, že velká část matek už cítí potřebu vrátit se do práce kolem jednoho roku života dítěte. Dá se to nějak kvantifikovat, jak velká část matek už po tom jednom roce by se ráda, pokud by k tomu měla prostor a možnost vrátila do práce na nějaký zkrácený úvazek nebo nějakou podobnou formu?

Radka DUDOVÁ, vědecká pracovnice, Sociologický ústav AV ČR, bývalá členka komise pro rodinnou politiku při MPSV

No, já vám to takhle z hlavy neřeknu a určitě to nejsou nějaké davy. Co je ale fakt, tak vlastně tím vůbec, jak ta, jak se ten rodičovský příspěvek nějak flexibilizoval, tak se ukázalo, že ta, to dvouleté čerpání bylo docela populární a že sice ty matky jakoby není nějaká, není nějak hromadně tendence, že by opravdu ve 2 letech toho dítěte nebo ještě dřív chtěly odejít do práce, ale určitě u skupiny vlastně vzdělanějších žen z větších měst, jednoznačně jako roste ta tendence vracet se postupně a dříve. Takže vlastně opouští se ten model, kdy do těch 3 let, případně 4 let ta maminka je doma a jenom doma a potom najednou se vrací na plný úvazek a často vlastně k úplně jinému zaměstnavateli, protože ty podmínky, které měla před tou rodičovskou neodpovídají tomu, že je matkou malého dítěte, které stále potřebuje nějakou její péči, ale přesto se vlastně většinou vrací, vracely na plný úvazek a ty děti šly do školky na plný úvazek taky, tak teď jakoby je vidět v těch datech určitá flexibilizace, snaha jít do té práce dříve, ale na méně hodin a svěřit to dítě do péče třeba nějaké instituce, ale zase jenom na nějaký omezený čas. A my jsme vlastně právě v těch diskusích, úvahách o tom rodičovském příspěvku nakonec dospěli k tomu, že, že ten systém byl vlastně vytvořen jako takový hodně konzervativní systém, ale že on tak, jak je teď postupně revidován, tak umožňuje velice širokou možnost volby těm rodičům. Takže pokud někdo chce být ty 4 roky doma, tak může, ale pokud se někdo chce vrátit dříve, tak vlastně ten příspěvek zvláště po těch změnách, které právě proběhly po dobu, kdy byla paní ministryně Maláčová šéfkou odboru rodinné politiky, tak, nebo oddělení rodinné politiky, tak, tak vlastně je možné se vrátit dříve, čerpat větší částku a využít to třeba na právě zaplacení nějaké externí péče, což teda je druhý problém, který řešen ale není, a to si myslím, že je vlastně z mého pohledu právě další důležitá oblast, na kterou by se ministryně měla nějakým způsobem vrhnout a ona to i plánuje vlastně.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ano, pokud tomu správně rozumím, tak hlavní problém v tuto chvíli při tom navrácení je na straně zaměstnavatele, na straně toho, že ženy nemohou najít, řekněme, adekvátní pracovní místo na částečný úvazek, sdílený pracovní úvazek, to, o čem mluví nová ministryně, jak výrazně by pomohlo řešit situaci žen v této situaci po návratu z mateřské dovolené, z rodičovské dovolené?

Radka DUDOVÁ, vědecká pracovnice, Sociologický ústav AV ČR, bývalá členka komise pro rodinnou politiku při MPSV

No, určitě zase těžko kvantifikovat. Určitě je to krok správným směrem pro určitou skupinu žen. Ženy kvalifikované, které potřebují neztratit kontakt se svým pracovištěm, aby nepřišly o tu kvalifikaci a zároveň vlastně ženy, které mohou být na tom pracovním trhu hodně žádané a ti zaměstnavatelé budou mít jako dost motivací jim vycházet vstříc a pokud k tomu budou mít to prostředí, tak, tak to může dobře fungovat. Jinak já si

myslím, že ten v podstatě pokud bude ta nabídka, pokud bude ta nabídka těch žen, pracovníc nebo matek, které by chtěly pracovat a budou mít možnost pracovat jenom třeba na nějaký omezenější úvazek, tak v současné situaci na pracovním trhu zaměstnavatelé na to budou nějak reagovat a pokud vlastně celý ten systém bude fungovat, včetně tedy možnosti té péče o děti, tak jsem, tak by se to mělo nějakým způsobem spustit tím správným směrem.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane Uhle, nastavení nějakých mantinelů je asi jenom část celého problému. Motivace zaměstnavatelů k tomu, aby vycházely vstříc matkám po návratu z mateřské dovolené, je další část, co v tomto směru může udělat stát.

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Tam je možná ještě důležitější ta podpora těch doprovodných služeb, to znamená, například to mohou být firemní školky, ale především se jedná o školky, jesle obecně, které zřizují obce.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem, promiňte, pod čarou, to říká taky nová ministryně Maláčová, mikrojesle a dětské skupiny má financovat stát ze státního rozpočtu, opravdu, nikoliv třeba firma?

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Ano, to je velmi důležité, ne, ne, protože to je, to je v zásadě ten jeden ze zásadních, jedno ze zásadních opatření, které můžete v oblasti rodinné politiky udělat. Je zajímavé třeba se kouknout i do zprávy o rodině, kde máte třeba data z výzkumů, kdy v roce 2004 bylo pouze 41 procent lidí pro to, aby existovaly jesle a dneska ty čísla jsou přes 70 procent, to znamená, ta poptávka a ochota mít nějakou službu v té společnosti narůstá, a to, co je důležité, je nejenom, že ta firma umožní někomu vytvořit nějaké sdílené pracovní místo nebo nějaký sdílený pracovní úvazek, ale v té denní logistice těch rodin musí to být nastaveno tak, že existuje nějaká služba, která umožní vlastně té matce či otci být v zaměstnání, to znamená, aby byla, aby bylo postaráno o to dítě v době, kdy ten dotyčný nebo dotyčná je v práci, a to je vlastně to zásadní, co vlastně v České republice nefunguje, v některých regionech je to tak, že ty lidi jsou v situaci, kdy ty školky odmítají, protože jsou z kapacitních důvodů přeplněné a stát přichází o finanční prostředky například tím, že ty lidi nechodí do práce, neodvádějí daně a zároveň jsme investovali relativně velké finanční prostředky třeba do jejich vzdělání a ztrácíme velký lidský potenciál na trhu práce.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ještě jeden problém, který se týká rodin, respektive spíše třeba matek samozhivitelek, to je to řešení v podobě zálohovaného výživného, což je taky aktuální téma. Ptá se na to divák Pavel: "Náhradní výživné? Proč? Neměl by se stát spíš postarat, aby byly rozsudky o výživném fakticky vykonatelné nebo snad stát přiznává, že má na povinného větší páky než běžný občan oprávněný?" Což ale v zásadě ta úvaha taková je. Stát lépe vymůže pohledávku než žena, která se stará o dítě.

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Přesně tak, je to otázka vymahatelnosti práva, ničeho jiného, to znamená, máte tady soudní státní rozhodnutí, to znamená, stát jménem republiky byl vynesena rozsudek a stát tady garantuje a v oblasti rodinné politiky je nejdůležitější, nejlepší daň dítěte, to znamená, stát garantuje, že ty finanční prostředky, které mají sloužit pro tu rodinu, pro to dítě, jsou doručeny v momentě, když ten jeden z rodičů, který je povinen platit výživné, neplní tu svoji funkci, tak zde je záloha a samozřejmě role státu v tom soudním sporu je jiná, kvalitativně jiná, než někdo, kdo třeba je v obtížné životní situaci, nemá ani finanční prostředky na právníka a je pro něj v zásadě nepředstavitelné, že by vedl nějaký civilní spor o, o nějakou částku, o 3 tisíce korun měsíčně třeba.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem, paní Dudová, to vyplácení zálohovaného výživného, mělo by být nějak časově omezené?

Radka DUDOVÁ, vědecká pracovnice, Sociologický ústav AV ČR, bývalá členka komise pro rodinnou politiku při MPSV

No, tak to je taková poměrně konkrétní technická otázka. Nemyslím si, že by mělo být časově omezeno nějak stropově, plošně, ale spíš nějak jakoby procesně, že by měly proběhnout nějaké kroky, které by byly podmínkou toho nároku.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Čili spíš změna situace, postavení té konkrétní matky samoživitelky, to by mělo být rozhodující pro ... Rozumím.

Radka DUDOVÁ, vědecká pracovnice, Sociologický ústav AV ČR, bývalá členka komise pro rodinnou politiku při MPSV

No, tak, určitě. Ano, ano, ano, ve všech těch návrzích, které zatím byly a které spadly pod stůl postupně, takto vlastně bylo zacíleno právě na ty, na ty ženy nebo rodiny nebo děti, které to nejvíce potřebují z hlediska jejich postavení, že to nebylo vlastně jako pro všechny, kdo mají nárok na výživné a není jim vypláceno.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Anna Václavíková: "Často slyšíme komentáře nejen politiků, že žena by měla pečlivěji vybírat, s kým si pořídí dítě a ne potom řešit neplacení výživného. Co si o tom myslíte?" Paní Dudová, ptá se divačka.

Radka DUDOVÁ, vědecká pracovnice, Sociologický ústav AV ČR, bývalá členka komise pro rodinnou politiku při MPSV

No, tak, mně to samozřejmě velice rozčiluje takovýto, takovýto argument, protože tady není otázka přeci, nejde o to potrestat tu ženu nebo dát jí nějak pocítit to, že si špatně vybrala otce svých dětí. Tady jde o to, aby ty děti, které jsou na světě, jsou narozené a prostě jsou tady, tak aby vyrůstaly v důstojném prostředí a i když se na to podíváme čistě instrumentálně, tak prostě čím ty děti na tom jsou hůře v dětství, tak tím na tom budou hůře i v dospělosti a tím horšího vzdělání dosáhnou, tím hůře se nějak začlení potom do společnosti, takže pro stát je to jednoznačně vlastně výhodná investice.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ano, to je divácký názor na tenkém ledu. Tak možná pro vyvážení ještě pohled muže?

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Ne, tak každé dítě má jaksi otce a matku a tento pohled je prostě problematický. Z tohoto pohledu je to tak, že za to dítě jsou zodpovědní oba, v momentě, když se ten vztah rozpadne, tak je logické, že oba dva prostě mají se podílet na výživě toho, toho společného potomka.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tak pojďme se posunout v prioritách nové ministryně zase o krůček dál, tentokrát k důchodové reformě a této oblasti Nikola Reindlová řekne znovu víc, ještě jednou hezký večer.

Seznam.cz: Na vysoké studují i ti, kteří by se tam dřív nedostali

30.7.2018 eduin.cz str. 00

Publikujeme text, který popisuje trend narůstajícího počtu studentů vysokých škol. Zároveň upozorňuje, že vysoké školy jsou stejně jako ostatní úrovně školského systému stále významně podfinancované. Text vyšel 28. 7. na webu seznamzpravy.cz.

V Česku se podle Českého statistického úřadu (ČSÚ) za posledních deset let zvýšil počet lidí s vysokoškolským vzděláním. V roce 2017 mělo univerzitní diplom 20 procent Čechů, což je o 7,9 procentních bodů více než v roce 2007.

Loňský rok úspěšně ukončilo studium na veřejných a soukromých vysokých školách 7,2 tisíce studentů. Nejvíce absolventů však školy vyprodukovaly v roce 2012. Univerzitní diplom tehdy získalo 9,5 tisíce lidí. Zvláštností českého školství je, že většina studentů pokračuje na magisterských oborech.

„Je dobře, že se Česká republika z hlediska dosažitelnosti vysokoškolského vzdělání přibližuje tomu, co je obvyklé v řadě vyspělých zemí, kde více než polovina lidí se středoškolským vzděláním pokračuje v bakalářském studiu,“ komentuje údaje ČSÚ rektor Masarykovy univerzity a místopředseda České konference rektorů pro oblast vzdělávání Mikuláš Bek.

Vzrůstající množství absolventů vysokých škol souvisí také s ekonomickými změnami. Vznikají nová pracovní místa, stará zanikají a lidé se středním vzděláním na trhu práce nemají takové šance na získání vyhovujícího zaměstnání. Vysokoškoláci jsou flexibilnější a podle statistik ČSÚ jim tolik nehrozí nezaměstnanost.

„V rámci ekonomických sektorů se přesunují masy lidí mezi průmyslem a službami. Je proto potřeba prodloužit dobu vzdělávání a zvýšit míru adaptability lidí,“ říká Bohumil Kartous ze společnosti EDUin.

Roste také počet absolventů humanitních a ekonomických oborů, kteří poté pracují právě v terciárním sektoru. Je jich nyní stejně jako absolventů techniky a přírodních věd.

Zatímco v roce 2007 úspěšně ukončilo například studium Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity 530 studentů, loni jich bylo 826. Ve stejném období na obdobné **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy vzrostl roční počet absolventů o necelé tři stovky.

Vysokoškolák za každou cenu? Podle Mikuláše Beka masové vysoké školství neposkytuje tak kvalitní vzdělávání jako elitní systém fungující před třiceti lety. Většímu množství lidí ale otevírá lepší postavení na pracovním trhu.

„Na vysoké školy se dostala velká skupina lidí, již by se tam dříve nedostali a kteří přirozeně měli nižší intelektuální dispozice, což snížilo průměrné schopnosti studentů. Studium na vysoké škole zkouší každý druhý, ale dokončí ho pouze polovina z nich,“ vysvětluje expert na vzdělávání z CERGE-EI Daniel Mních.

Další rozvoj a úroveň vzdělávání omezuje i nedostatek financí. „Před přidáním tří miliard do rozpočtu vysokých škol v minulém roce, český stát platil stejně, jako by byl vzdělávací systém stále elitní a chodilo do něj 10 procent studentů,“ srovnává Bek.

V mezinárodním srovnání mají české vysoké školy na jednoho studenta mnohem méně financí. Podle statistik OECD je v ČR také nejvyšší počet studentů na jednoho učitele. Česká republika je zemí s procentuálně nejnižšími investicemi do vzdělávacího systému.

„Budoucí potenciál české společnosti leží v mozcích a je potřeba ho nějak vytěžit. To se neděje v situaci, kdy do vzdělávacího systému investujeme tak málo,“ myslí si Kartous.

Vyspělejší západní státy otevíraly univerzity širší veřejnosti mnohem dříve a mají oproti Česku v počtu vysokoškolsky vzdělaných značný náskok. Odrazilo se to též na výkonnosti jejich ekonomik.

Jižní Korea začala otevírat vysoké školy širší veřejnosti v 80. letech. „V Jižní Koreji studuje masivně asi 70 procent populace. Díky tomu, že byla jedna z prvních, je dnes desátou největší ekonomikou světa,“ srovnává Kartous.

V Československu byl velký počet absolventů středních škol a nízký počet absolventů škol vysokých. V populaci je proto velká část starších ročníků, které snižují celkovou statistiku. „Nějakou dobu potrvá, než se ta ztráta doplní. Pokud jich je dnes v populaci 20 procent, tak za patnáct let jich bude 30 procent,“ říká Mních.

Největší podíl obyvatel s univerzitním vzděláním žije tradičně v Praze. „Vysokoškolským diplomem disponuje víc než 38 procent obyvatel metropole. Jihomoravský kraj má 22,6 procenta vysokoškoláků. Naopak nejméně formálně vzdělané obyvatelstvo mají kraje Karlovarský a Ústecký,“ konstatuje Gabriela Stražilová z odboru statistiky trhu práce ČSÚ.

URL| <https://www.eduin.cz/clanky/seznam-cz-na-vysoke-studuji-i-ti-kteri-by-se-tam-driv-nedostali/>

Je Česko krmelcem Evropy, odkud cizinci jen vyvádějí zisky?

30.7.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal, Hdp ČR

Tagy: ČR, Evropská unie, dotace, HDP ČR, stát

Že umí francouzský ekonom Thomas Piketty žonglovat s čísly, je mezi ekonomy dávno známé. Nedávno se ale dožongloval k závěru, že Česká republika uvnitř Evropské unie trpí. S tím by se možná dalo i souhlasit, rozhodně ale ne na základě Pikettyho výpočtů.

Karel Kříž a po něm Lenka Zlámalová situaci České republiky v Evropě popsali jako „krmelec“. Když se za sebe poskládají jinak nesouvisející čísla, může to tak skutečně vypadat. Ve skutečnosti to ale nedává žádný smysl.

Francouzská ekonomická hvězda Piketty spolu s Křížem a Zlámalovou vystavěli svůj krmelec na dvou číslech. Podívali se na přísun peněz z evropského rozpočtu, od kterého odečetli odliv zisků do zahraničí. Například do České republiky přitekly z EU dotace ve výši 1,9 procenta našeho HDP, ale oteklo 7,6 procenta HDP v ziscích. Jakási „čistá pozice“ tohoto odečtení hrušek od jablek pak vychází na minus 5,7 procenta HDP, což je nejvíce z okolních zemí.

Z toho následně údajně vyplývá, že kdybychom si nenechávali zisky utíkat, mohli bychom si všichni rozdělit měsíčně k platu navíc čtyři tisíce korun. To zní samozřejmě hezky.

Velké kdyby

Je to ale pouze velké „kdyby“. Pochopitelně, pokud bychom chtěli tyto zisky nechat české vládě, žádná firma by v Česku podnikat nechtěla a nebylo by co rozdělovat. Je to líbivé číslo, ale dává stejný smysl, jako kdybychom si v kanceláři chtěli rozdělit šéfův plat. Patrně bychom hodně brzy žádného šéfa neměli a nikdy nenašli dalšího.

Hlavní problém celého výpočtu je ale ono míchání jablek s hruškami. Dává smysl podívat se na skutečnou čistou pozici v odlivu a přílivu zisků. Nebo na čistou pozici České republiky v EU, když odečteme peníze, jež do EU posíláme, od těch, které z EU dostáváme.

Těžko se to srovnává, ale to, co udělal francouzský ekonom, je podobné tomu, kdybyste dostali od souseda 20 tisíc měsíčně, poslali mu 15 tisíc a v práci sjednali obchod, jenž vašemu zaměstnavateli vydělá 100 tisíc, z nichž vám dá bonus 30 tisíc, takže mu zůstane 70 tisíc korun. Piketty by vzal 20 tisíc a odečetl od nich 70 tisíc korun a napsal, že jste v čisté pozici minus 50 tisíc. Následně by vás označili za krmelec.

Strašák „odlivu zisků“

Pikettyho číslo není argumentem proti členství v Evropské unii. Slušných argumentů lze najít celou řadu, od čím dál silnější závislosti na unijním přerozdělování přes demokratický deficit unijních orgánů až po slavné byrokratické a regulační nesmysly. Odliv zisků argumentem proti EU není.

To, že Čechy zaměstnávají zahraniční firmy a vydělávají na tom, je jen logickým důsledkem naší polohy v srdci Evropy vedle Německa a Rakouska, relativně levné, ale kvalifikované pracovní síly, bezpečnosti, nižších daní a rozumnějších regulací v porovnání s některými západními zeměmi, jako je třeba Pikettyho rodná Francie, a řady dalších faktorů.

Jsme malá otevřená ekonomika, kde je velká část populace přímo či nepřímo závislá na přeshraničním obchodu. To, že nás chtějí zaměstnávat firmy vlastněné občany jiných zemí, by nás naopak mělo těšit.

Mlsný stát

Celý Pikettyho argument stojí na vidění světa jako šachovnice, kde osvícení byrokraté přesouvají peníze a lidi z místa na místo tak, aby porazili ostatní hráče. Svět je ale mnohem komplexnější. Vytáhnout peníze ze zahraničních vlastníků firem zní lákavě, ale možná bychom o ně úplně přišli. Měli bychom se bez nich lépe?

„Odliv zisků“ je jen strašák mající vyvolat strach, že jsme mohli mít něco, co nám někdo odvezl do zahraničí. Pokud ho firmy – bez nespravedlivých investičních pobídek – vydělaly poskytováním zboží a služeb, jež lidé poptávali, navíc zaměstnáváním našich spoluobčanů, potom kde je problém? Stát jenom mlsně pokukuje po cizích penězích a přemýšlí, jak z nich dostat víc. Piketty v tom stáťe zdatně sekunduje.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SiTxK/je-cesko-krmelcem-evropy-odkud-cizinci-jen-vyvadeji-zisky>

ČT proti všem? Zavádí funkci ombudsmana, kterou jiní ruší

30.7.2018 Marketing & Media str. 24 Média

MARTINA VINCENCOVÁ

Česká žurnalistika by potřebovala silnou profesní organizaci novinářů. Ta nám tu ale chybí

Veřejnoprávní televize chce přehledněji komunikovat s diváky a rychleji vyřizovat jejich podněty a stížnosti.

Od srpna proto zřizuje pozici ombudsmana. Do funkce nastoupí zkušený novinář Čestmír Franěk, dosavadní zástupce šéfredaktora zpravodajství pro diskusní pořady.

„Čestmír Franěk je výrazná osobnost polistopadové mediální scény a ČT se postupným vývojem ve společnosti dostává do výlučného postavení a existence ombudsmana může toto postavení zvýraznit,“ hodnotí krok ČT Jan Jiráček, teoretik médií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Už dva roky má funkci „zástupce hlasu veřejnosti“ veřejnoprávní Český rozhlas. Zastává ji bývalý šéfredaktor Týdeníku Rozhlas Milan Pokorný. Zřízení této funkce bylo součástí kandidátského projektu současného generálního ředitele Rozhlasu Reného Zavorala.

OMBUDSMAN? SPÍŠ CALL-CENTRUM

Podle tiskového oddělení rozhlasu dostala kancelář rozhlasového ombudsmana od května 2016 přes dva tisíce písemných podnětů. V průměru jich přijde 32 za týden. Ombudsman získává postřehy i z telefonátů a osobních setkání. Konkrétně se podařilo do programu stanice Dvojka zařadit víc mluveného slova na úkor hudby a opravovat chyby na webu.

Ombudsman také posluchačům radí s příjmem signálu, používáním webu a mobilních aplikací nebo s hrazením koncesionářských poplatků a „průběžně informuje redakci o názorech posluchačů a snaží se upozorňovat na možné problémy“.

Celkem se o agendu zpětné vazby veřejnosti starají tři lidé. Milan Pokorný má totiž k ruce dva asistenty, jednoho na plný a druhého na částečný úvazek. A letošní personální škrty v rozhlasu se jeho oddělení nedotknou.

Teoretik Jiráček si ovšem myslí, že Pokorný je až příliš nenápadný a jeho činnost je hlavně součástí PR instituce.

OMBUDSMAN? STAČÍ ŠÉFREDAKTOR

Kromě ombudsmanů se nespokojení diváci a posluchači mohou obracet na Radu Českého rozhlasu, respektive Radu ČT. Jejich úkolem je například posuzovat případné porušení etického kodexu, vyřizovat stížnosti na generálního ředitele nebo schvalovat rozpočty.

V tuzemských soukromých médiích mají prý plnit funkci posluchačů názorů šéfredaktoři jednotlivých titulů. „Redakční ombudsman má možná smysl ve veřejnoprávních médiích, my ale nic takového neplánujeme. K práci šéfredaktora u nás patří i komunikace se čtenářem. Potřebuje vědět, co si čtenáři myslí, protože píšeme pro ně,“ uvedla Zuzana Kleknerová, zástupkyně ředitele redakcí vydavatelství Economia.

Naslouchat hlasu veřejnosti měla v Mafře Andreje Babiše za úkol redakční rada, kde se měly čtenářské postřehy scházet. Ustanovena byla v roce 2014 a zasedalo v ní sedm osobností, které patřily mimo vydavatelský dům, například zpěvák Richard Krajčo nebo režisér Miroslav Krobot. V současnosti už ale nezasedá.

MÉDIA SPOŘÍ, KDE MŮŽOU

A velké zahraniční deníky dokonce funkci redakčního ombudsmana ruší. Deník Washington Post to udělal v roce 2013, New York Times loni a letos v květnu přišla o ombudsmana i americká sportovní televizní stanice ESPN. Média změnu zdůvodňují tím, že pozice se už přežila a v současnosti stoupá množství zpětné vazby v reálném čase, zejména díky sociálním sítím. Ombudsmana si ovšem stále drží britská veřejnoprávní BBC.

Podle Jiráčka vznikli redakční ombudsmani jako snaha médií předvést svou sociální odpovědnost vůči veřejnosti a čtenářům nebo divákům. „Jejich současné rušení vypovídá o tom, že média šetří nebo v tvrdém konkurenčním boji nepotřebují instituci, která je vlastně kritizuje,“ domnívá se.

Zahraněční mediální odborníci se podle magazínu Adweek ovšem shodují v tom, že profesionální novinář, který prověřuje dění v redakci, je důležitý proto, aby editoři neustále vnímali, že jsou zodpovědní za produkováný obsah.

Tento názor sdílí i Jan Jiráček: „Vzhledem k moci médií je ombudsman důležitý. Osobně jsem zastáncem skandinávského modelu, kde stojí ombudsman mimo média, je zpravidla jmenován novinářskou profesní organizací a není součástí žádné redakce.“ Zároveň ovšem dodává, že v našich podmínkách ho není možné aplikovat, protože u nás silná profesní organizace chybí.

Rozhlasový ombudsman dostává 32 posluchačských podnětů týdně.

Foto autor | Foto ČESKÁ TELEVIZE, ČESKÝ ROZHLAS

Foto popis| ^ Čestmír Franěk (vlevo) nastupuje jako ombudsman České televize 1. srpna. Milan Pokorný dělá podobnou práci v ČRo už dva roky.

Evergreen důchodová reforma

30.7.2018 ČT 24 str. 06 20:00 90' ČT24

Nikola REINDLOVÁ, redaktorka

Jako jednu z prvních věcí, kterou bude muset nová ministryně řešit, je důchodová novela. Tu totiž před dvěma týdny vrátil Senát zpět poslancům. Jde o návrh, který by seniorům nad 85 let přidal k měsíčnímu důchodu tisícikorunový příspěvek. Předloha zároveň počítá s navýšením pevné části důchodu, tedy té částky, která je pro všechny stejná, o jeden procentní bod, to znamená na 10 procent průměrné mzdy. Co ale vlastně chtějí senátoři. Vládní novela počítá tedy s příspěvkem pro lidi nad 85 let věku. Horní komora ale navrhuje dávat tento příspěvek jen těm, kteří jsou v penzi alespoň 25 let. Předkladatel pozměňovacího návrhu Miloš Vystrčil z ODS poukazoval na to, že takové pravidlo je spravedlivější k ženám, které vychovávaly děti a které kvůli tomu odešly do penze dřív, než muži. Problém je ale v tom, že poslanci mají málo času. Pokud nebude novela účinná od září, výpočet penzí se od příštího roku nezmění.

Andrej BABIŠ, premiér /ANO/

Musíme zjistit, jak budou přítomní poslanci, protože samozřejmě normální schůze má začít 11. září, ale vzhledem k tomu, že je to vratka ze Senátu, tak zkusíme zjistit, jak jsou poslanci k dispozici, ale předběžně jsme si mysleli, že by to mohlo být někde mezi 21 až 23 nebo 4, to je srpen.

Nikola REINDLOVÁ, redaktorka

Další prioritou, která je i ve vládním prohlášení, je pak dřívější odchod do důchodu pro lidi s fyzicky náročnou profesí. Pro doplnění je jen potřeba říct, kolik vlastně český důchodce v průměru pobírá. Je to 11 850 korun měsíčně. Právě důchody a sociální dávky jsou tradičně největší položkou státního rozpočtu. Na konci loňského roku bylo v Česku 2 miliony 400 tisíc seniorů. Státní pokladnu tak přišly peníze na 404 miliardy korun.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tak tolik Nikola Reindlová, děkujeme, hezký večer. Jan Bauer, místopředseda poslaneckého klubu ODS, taky místopředseda výboru pro sociální politiku Poslanecké sněmovny. Další host dnešní Devadesátky, přeju hezký večer do Prachatic.

Jan BAUER, místopředseda poslaneckého klubu, místopředseda výboru pro sociální politiku /ODS/

Dobrý večer z jižních Čech.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Nutno říct, že vláda se mandátu ujala relativně pozdě po volbách, jde o druhou sestavenou vládu od voleb, první s důvěrou. Má i s tímto skluzem vláda šanci nastartovat důchodovou reformu?

Jan BAUER, místopředseda poslaneckého klubu, místopředseda výboru pro sociální politiku /ODS/

Tak já si myslím, že samozřejmě ten prostor je, vzpomeňme si, že opravdu řádnou důchodovou reformu v České republice nikdo nepřipravil ani nepředložil v průběhu posledních 20 let, takže pokud není úplně pozdě, tak ten prostor tady je. Já bych byl velice rád, abychom rozlišovali mezi důchodovou reformou, což je systémová velmi důležitá věc pro celou Českou republiku a mezitím o čem, jste před malou chvílí mluvili v těch příspěvcích, což je novela zákona o důchodovém pojištění, což je jednorázové zvyšování důchodů. O tom se ta diskuse odehrávala a dlouhou dobu na půdě Poslanecké sněmovny zažili jsme tam několik ministrů a teď se nám jedna z těch, jeden z těch návrhů vrací nazpátek do pléna Poslanecké sněmovny ze Senátu.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Dobrá, ať si odbudeme tuto kapitolu, tak prosím velmi stručně, zůstaňme u té novely. V tomto směru ODS podpoří to konání mimořádné schůze, aby bylo možné rozhodnout, zda bude varianta jedna, tedy ta vládní. Sice ten příspěvek plus tisíc korun pro seniory nad 85 let nebo varianta B, Senát pro ty seniory, kteří pobírají penzi 25 let, tak ODS podpoří, aby se to rozhodlo ještě o prázdninách?

Jan BAUER, místopředseda poslaneckého klubu, místopředseda výboru pro sociální politiku /ODS/

V každém případě Občanská demokratická strana bude podporovat svolání mimořádné schůze, která se bude věnovat tomuto bodu. Také platí, že Občanská demokratická strana vždy v případě, že nemáme ekonomický růst, podporuje, aby se zvyšovaly důchody, v tom případě my nemáme žádný problém s tím prvním opatřením, se kterým přichází vláda, to znamená, zvyšování té základní výměry z 9 na 10 procent, a to druhé opatření, se kterým přišla vláda, je, aby se vyplácelo mimořádně tisíc korun všem těm seniorům, kterým je, kteří jsou starší než 85 let. My jsme už na půdě Poslanecké sněmovny avizovali, že připravíme a předložili jsme svůj vlastní pozměňující návrh, který znamená, že chceme vyplácet ne těm, kterým je 85 let a více, ale těm, kteří jsou v důchodu více než 25 let. Případá nám to spravedlivější a serióznější, týká se přibližně dvojnásobku počtu, počtu důchodců a směřuje to právě na podporu těch, kteří žili mimo jiné v komunistickém režimu, neměli možnost si řádně vydělat nějaké vyšší peníze a mimo jiné se to týká i velkého počtu důchodkyň. My v tomto případě, abych odpověděl na vaši otázku, budeme podporovat senátní návrh, který předložili naši senátoři.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Rozumím. Z logiky věci. Podle ministryně Maláčové je to ovšem nekoncepční řešení, to s čím přišli vaši senátoři, a taky v tom případě u této varianty hrozí, že se to nestihne podle ní do 1. ledna. Co vy na to?

Jan BAUER, místopředseda poslaneckého klubu, místopředseda výboru pro sociální politiku /ODS/

Je to nesmysl, není to v žádném případě pravda. Ta schůze se svolává právě proto, že se vrací tento návrh do Poslanecké sněmovny se senátním pozměňujícím návrhem, všechno se dá řádně změnit. Víte, já bych chtěl říci, že v té důvodové zprávě, že se má předávat tisíc korun důchodcům, který, kteří jsou starší 85 let, je hlavně napsáno, že to je pro ty, kteří se velmi složitě orientují na pracovním trhu. Nemohou si přivydělat. My nevidíme žádný rozdíl mezi životními náklady a příležitostmi na pracovním trhu mezi seniorem, kterému je 85, 83 nebo 70 let, všichni mají stejné životní náklady, všichni mají velmi složitě uplatnění na pracovním trhu, a proto nám připadá spravedlivější, aby se tisícikoruna vyplácela větším počtu lidem, právě těm, kteří jsou v důchodu více než 25 let.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A teď ta koncepční velká důchodová reforma. Když jste přišel s kritikou i do vlastních řad, že za posledních 20 let tady vlastně žádná velká důchodová reforma neproběhla, tak jak teď chce být Občanská demokratická strana jako opoziční strana nápomocná vládě k tomu, aby tady nějaká koncepční důchodová reforma vznikla?

Jan BAUER, místopředseda poslaneckého klubu, místopředseda výboru pro sociální politiku /ODS/

Pane redaktore, já jsem si poctivě studoval všechny koncepční návrhy, které předložila paní ministryně a musím říci, že s některými souhlasím, s některými nesouhlasím. Z některých jsem, popravdě řečeno, šokován, ale mezi ty návrhy, které, se kterými souhlasím nebo souhlasíme obecně, je příprava a realizace té velké důchodové reformy. Ostatně máme k tomu dokonce i usnesení Poslanecké sněmovny, která vyzývá vládu a ministerstvo, aby okamžitě začalo s přípravou. Občanská demokratická strana je připravena zaprvé dát k dispozici své experty, aby vznikla nebo pokud vznikne nějaká expertní skupina, která se bude zabývat důchodovou reformou. Byli bychom velice rádi, aby ten, ten konečná představa byl opravdu průmět všech nebo aspoň většiny poslaneckých stran, tak aby to nedopadlo například jako v roce 2010, když se přišlo možná s kritizovatelnou ale s nějakou reformou důchodového systému, to znamená ten druhý pilíř, následně byl teda bohužel vládou sociální demokracie zrušen. Z důvodu my jsme připraveni o této, o této důchodové reformě diskutovat, poskytnout experty a chovat se opravdu maximálně pozitivně. Je to velký dluh nejenom vůči těm, kteří jsou

momentálně v důchodu, nebo kdo něj směřují. Já si myslím, že neexistence důchodové reformy a hlavně velký pohlevek a velký dluh vůči mladé generaci, kteří neví, jaké důchody vlastně budou brát.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Abychom byli konkrétní. Shodnete se s novou ministryní v tom, že účelem důchodu je ochrana seniorů před chudobou a že aby k tomu došlo, tak by důchod měl minimálně nebo průměrný důchod by měl být ve výši 60 procent mediánové mzdy, což je aktuálně nějakých 15,5 tisíce korun?

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tak účelem důchodové reformy paradoxně samozřejmě je ochrana současných seniorů, ale je také hlavně o tom, aby současná mladá generace vůbec nějaké důchody do budoucna měla a hlavně, aby si mohli nastavit parametry mohli si vlastně na ty důchody spořit. Řekněme si narovinu, že mimo roku 2017, kdy byl přebytek důchodového čtu, přibližně 900 milionů korun. Vždycky ty důchody skončily v deficitu řádově desítek miliard, desítek miliardy korun, takže ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane poslanče, promiňte, že vám do toho vstupuju, tomu, tomu rozumím. Mně jde spíš o to, zda souhlasíte, aby jedním z těch parametrů byl takový vzorec, že výsledkem bude průměrný důchod ve výši 60 procent mediánové mzdy, zda to je jednoduše správný parametr.

Jan BAUER, místopředseda poslaneckého klubu, místopředseda výboru pro sociální politiku /ODS/

Ten parametr je k diskusi, nicméně je to jeden z parametrů, o kterém jsme připraveni diskutovat a je důležitý, s tím souhlasíme.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Oddělení důchodového účtu od státního rozpočtu, kosmetická změna nebo důležitý krok je v tom programovém prohlášení vlády.

Jan BAUER, místopředseda poslaneckého klubu, místopředseda výboru pro sociální politiku /ODS/

Já už jsem se k tomu dneska jednou vyjadřoval. Není to pouze můj názor, ale názor mnohých expertů. Není to ten nejbolavější segment nebo místo, které by řešilo nebo neřešilo důchodový, reformu důchodového systému, takže v tomto směru si nemyslím, že to je ten nejdůležitější bod. Víte, já nepotřebuju oddělit ten důchodový systém, abych věděl, v jakém deficitu nebo v jakém přebytku je. Je to věc k diskusi, ale nemyslím si, že to je páteří důchodové reformy.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Dobrá. Koncepčnější změnou a důležitější změnou v tomto směru zřejmě bude řešení situace žen senierek pobírajících důchod. Ty důchody jsou dnes reálně docela citelně nižší, než důchody mužů seniorů, paní ministryně Maláčová v jednom z rozhovorů jako řešení nastínila třeba možnost připlácet ženám důchodkyním seniorkám za každé narozené dítě. Vidíte to jako koncepční řešení?

Jan BAUER, místopředseda poslaneckého klubu, místopředseda výboru pro sociální politiku /ODS/

Nevím, jestli koncepční, ale myslím si, že i tento bod je třeba diskutovat, samozřejmě je třeba v rámci důchodové reformy řešit, řešit zásluhovost, řešit počty dětí, které třeba rodiny nebo matky vychovaly. Samozřejmě i počet let, které, které odpracovaly. Je evidentní, že když se podíváte do statistik, tak důchody českých žen, které jsou v důchodovém věku, jsou o něco, jsou o něco nižší a určitě naší snahou je, aby se tento nepoměr vyrovnal. Je to k diskusi, dovedeme si představit, diskusi nad tímto tématem.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tak tolik otevřenost pro diskusi ohledně důchodové reformy. Zástupce opoziční ODS. Pane poslanče, děkuji vám. Přeju hezký večer.

Jan BAUER, místopředseda poslaneckého klubu, místopředseda výboru pro sociální politiku /ODS/

Také děkuji za pozvání, hezký večer, na shledanou.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mými hosty dnešní Devadesátky jsou Radka Dudová ze sociologického ústavu, a taky sociolog a antropolog Michal Uhl. Možná začneme nejdříve tím, tou menší změnou, jednorázovou změnou, zvýšení penzí plus ono přidání seniorům nad 85 let. Pane Uhle, z vašeho pohledu, co je koncepčnější řešení. Přidání seniorům nad 85 let, jak navrhuje vláda nebo to, s čím přišla občanská demokracie, a sice přidáním těch, kteří důchod pobírají 25 let, a to proto, že to může řešit právě i situaci žen, senierek, které jsou v penzi déle.

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Si mi připadá z tohoto pohledu jako zajímavější ten návrh 25 let, který, který řeší tu situaci těch žen, které odešly do důchodu dříve než muži. Zároveň mi to připadá, vím, že tam je jako jistý omezení, co se týče jako technického načasování a hrozba, že ani jeden z těchto návrhů nebude přijat. To znamená, záleží na tom, jakým způsobem ten legislativní proces je jako nastaven a zdali ta, ta alternativní, ta senátní verze má šanci, šanci projít. Zároveň otázka je, obojí, o čem se bavíme, nejsou úplně systémová řešení té celé důchodové problematiky a například to, že ženy často pečují o děti v české společnosti, tak těch opatření, které by tyto, tyto okolnosti mohli vzít nebo dopadna jejich důchod mohly zmírnit i například společný výpočet důchodů, to znamená, když ty partneri, kteří žijí spolu a vychovávají dítě, tak mě se to období vlastně ty příjmy sečetly a vydělily dvěma, to znamená, nedocházelo by k tomu, že v době, kdy jeden pečuje o to dítě, tak že se mu vlastně ten, tou částkou do toho důchodového, na ten, pro ten důchodový výpočet, že tam je jakoby menší číslo, což pak následně ovlivňuje výši toho důchodu.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Je i z vašeho pohledu, paní Dudová, to, o čem teď mluvil pan Uhl koncepčnější řešení té nerovnosti, která vzniká mezi muži a ženami než to, o čem mluvila paní ministryně Maláčová? Návrh, samozřejmě velmi nerozpracovaný návrh připlácení ženám podle počtu dětí?

Radka DUDOVÁ, vědecká pracovnice, Sociologický ústav AV ČR, bývalá členka komise pro rodinnou politiku při MPSV

No, já si nejsem jistá. Já jsem strávila poměrně dost času uvažováním nad touto problematikou před nějakými 5, 6 lety a vlastně u každého toho řešení jsou docela velké problémy i jsem zjišťovala, jak to funguje či nefunguje ve světě, tak prostě neexistuje nějaký recept, který by jednoznačně vlastně fungoval a tu situaci řešil. V podstatě to, co nejvíce asi ženám pomůže v důchodu, je odstranit nerovnosti už v době, kdy jsou ekonomicky aktivní, protože vlastně ten rozdíl v důchodech je jenom důsledkem toho rozdílu v odměňování v průběhu života, a toho, že vlastně na nich leží veškeré náklady s péčí o děti, jak časové náklady, tak v případě těch samoživitelek jsou to potom i finanční náklady, takže nemožnost si nějak spořit na ten důchod a další věci, který s tím souvisí, takže ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Což se obloukem vracíme k tomu, o čemu jsme už mluvili.

Radka DUDOVÁ, vědecká pracovnice, Sociologický ústav AV ČR, bývalá členka komise pro rodinnou politiku při MPSV

Tam je třeba hledat spíš nějakou ... Ano, je třeba hledat nějakou politickou shodu v tomhle, ale já nejsem jednoznačně zastáncem ani odměňování za narozené dítě, ani vlastně společného toho důchodového základu. Všechno je to poměrně, všechny tyhle ty způsoby jsou poměrně problematické.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Možná pro vysvětlení toho, proč se o té nerovnosti v penzích mezi muži a ženami bavíme, Lukáše, diváka zajímá, proč jsou údajně nízké důchody žen nespravedlivé, vždyť jsou v průměru dvakrát déle, ve srovnání s muži mají snad poloviční důchod, aby byly důchody alespoň stejné v součtu. Nemáme jiné a skutečně spravedlivé a motivující řešení?" Ptá se Lukáš X?

Radka DUDOVÁ, vědecká pracovnice, Sociologický ústav AV ČR, bývalá členka komise pro rodinnou politiku při MPSV

No, já si myslím, že tam je už v začátku problém v tom termínu zásluhovost, že vlastně ten systém spěje k čím dál vyšší zásluhovosti, ale tou zásluhovostí se myslí vlastně zásluhy za to, kolik, kolik člověk vlastně vydělával a odváděl v průběhu života, ale třeba to, co dělal mimo vydělávání a odvádění už se tam nepočítá, právě jako s těmi, s tou péčí o děti tam jako je jednoznačně problém, protože to se jako zásluha nepočítá a přitom to právě znamená, že ty ženy mají menší příjmy, menší odvody a potom menší důchody. Co se týče toho, že tráví v důchodu delší čas, tak to si myslím, že opravdu, to je úplně jiný úhel pohledu a pro mě, z mého pohledu je důležité to, že ty ženy právě tím, že se dožívají vyššího věku a dožívají se toho vyššího věku jako vdovy častěji, protože muži, jejich partneři umírají dříve, tak se mnohem častěji dostávají práv k hranici a pod hranici chudoby. My tady máme ohromné množství žen důchodkyň, které buďto jsou pod tou hranicí ale ještě více teda jsou vlastně opravdu přesně na té hranici, takže ona ty čísla nevypadají úplně alarmující na první pohled, ale když pak se podíváme jako podrobněji, tak vidíme, že vlastně jich je strašně moc, které opravdu bojují každý měsíc, aby nějak vyšli a přitom právě nelze říct, že by se celý život flákali, když to takhle řeknu, a proto, a proto vlastně měli takto žít na sklonku živého života.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ono koneckonců mluví nová ministryně, když říká, že chudoba seniorů má ženskou tvář. Pane Uhle, opravte mě, pokud se mýlím, ta nejnovější varianta zvyšování penzí. To, co předložila předchozí vláda, to, co se teď vrací zpátky do sněmovny tam ta zásluhovost je přece potlačena. Protože se zvyšuje ten základ, nikoliv ta složka penze, která záleží na počtu odpracovaných let.

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Já si myslím, že obecně bychom nad důchodovou politikou neměli právě koukat tou optikou tý zásluhovosti a ten systém je primárně solidární a je postavený jako průběžný. To si myslím, že je jeden ze solidárních prvků. Já jsem dost velký odpůrce těch individuálních prvků. Já jsem dost velký odpůrce těch individuálních prvků a těch spořicíh účtů, protože vlastně jediná věc, která v čase odolává. Když si vezmete ve dvacátém století, tak finanční prostředky asi osmkrát zcela ztratily na hodnotě. V momentě, když si budete každý člověk spořit na svý hromádce, tak teprve problém, že během života o ty peníze nepřijdete, je relativně malá. To znamená ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Na druhou stranu zajistit se můžu třeba nemovitostí.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Zajistit se můžete nemovitostí a část populace žije neb relativně velká část ve svém zároveň je to věc, která je pro část lidí nedostupná a týká se primárně střední a vyšší střední třídy, pokud jste tu nemovitost nezdědil.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Paní Dudová, jak vidíte vy, řekněme, ten poměr penze, kterou člověk v budoucnu získá od státu a penzem peněz nebo jiného zajištění, které si nastřádá v průběhu produktivní, produktivního života?

Radka DUDOVÁ, vědecká pracovnice, Sociologický ústav AV ČR, bývalá členka komise pro rodinnou politiku při MPSV

No, já na to nemám recept. Určitě je důležité, aby ten systém, který tady zůstane, tak byl dostatečně solidární na to, aby nám důchodci nepadali pod hranici chudoby. Aby prostě mohli žít nějaký důstojný život. Na tom se myslím shodneme všichni. Myslím si, že nikdo nechce, aby tady byly za 30 nebo 50 let armády důchodců, kteří by neměli na to aby si koupili nemovitost, nebo naspořili několik milionů. A teď žijí na ulici a jedí odpadky. Což je opravdu extrémní příklad. Ale ona to opravdu jak jsou výzkumy chudoby mezi seniory, ono to není tak úplně daleko od tohoto obrázku. Ten solidární systém je velice důležitý a bude ještě více důležitý. I když jsou dost tlaky na to, aby ta zásluhovost nabývala na významu, protože ten český systém je poměrně dost solidární. Ta zásluhovost tam není nijak úplně až tak výrazná. Ale zvyšuje se. A právě vzhledem k tomu, když se na to budeme dívat touto optikou, už budeme mít problém s těmi prostředky a s tím, že ten podíl té populace seniorů bude stále vyšší, tak ta solidárnost právě z tohoto pohledu bude stále důležitější. Potom co se ti lidé nastřádají v průběhu života, tak to je další věc. To je jejich věc. A prostě nemůže na tom ten systém stát. Musí stále zajistit nějakou úroveň všem.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Je to vůbec reálné? Za situace, kdy těch lidí, kteří budou muset být solidární bude stále méně a méně. Protože lidí v produktivním věku bude méně a méně. Naopak bude přibývat seniorů, což je ten klíčový problém. A k tomu ještě dodává Pavel, pokud někdo bude odvolávat 6,5 % a bude chtít důchod 40 %, tak bude muset pracovat asi šestkrát déle, než nyní, než bude důchod čerpat a nebo budou muset na jednoho důchodce pracovat minimálně čtyři plátcí.

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Ten problém je v poklesu populace. Demografický pokles v České republice. Dnes ten úhrn je přibližně 1,6 dítěte na matku. To je číslo, které z dlouhodobého hlediska trvale neudržitelné. Hovoří se o ideálním čísle 2,1. Což dnes nedosahuje žádný stát Evropské unie. A vlastně ten klíč a to řešení je buď v kvalitní rodinné politice. To znamená, že musíte vytvořit prostředí tak, aby bylo možné v té společnosti rodit děti. Aby to, že máte druhé potažmo třetí dítě, tak aby to neznamenal, že máte zásadní problém ekonomický. Že máte kde bydlet. Že se nejedná o zásadní propad životní úrovně včetně střední třídy. Druhé řešení je otázka migrace. Ale na tom není společenský konsenzus. Protože na planetě je čím dále tím více lidí. A ten počet obyvatel si můžete navýšit nějakou řízenou migrací. V současné době se rodí přibližně 110 000 dětí ročně. Když to vynásobíte 85 lety, dejme tomu průměrný věk dožití, tak jste přibližně na 9,5 milionech lidí. Dnes v České republice žije 10,5 milionu lidí. Chybí vám 1 milion lidí.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Řízená migrace, to je výbušné téma. Necháme si ho na jindy. Michal Uhl, moc vám děkuju. Hezký večer.

Michal UHL, sociolog, antropolog, doktorand **Fakulty sociálních věd** UK

Hezký večer, děkuju za pozvání.

Zeman jmenoval Maláčovou novou ministryní práce a sociálních věcí

30.7.2018 ct24.cz str. 00 Domáci
srnovav

Prezident Miloš Zeman jmenoval v Lánech novou ministryni práce a sociálních věcí Janu Maláčovou (ČSSD). Ve vládě nahradí Petra Krčála, který rezignoval před dvěma týdny kvůli podezřením z plagiátorství při psaní bakalářské práce. Krátce po jmenování Maláčovou uvedl do úřadu premiér Andrej Babiš (ANO). Ministryně uvedla, že žádná „velká zemětřesení“ na úřadě nechystá.

Jmenování Jany Maláčové se místo Trůnního sálu na Pražském hradě uskutečnilo nezvykle v Lánech a bez přítomnosti novinářů. Hrad minulý týden argumentoval tím, že lánská pracovna Tomáše Garrigua Masaryka je důstojným prostředím pro jmenování člena vlády i jakoukoliv státní akci.

Babiš odpoledne Maláčovou uvedl do úřadu. Za hlavní výzvu ministerstva označil důchodovou reformu. Senát její návrh vrátil, podle Babiše tak zřejmě bude nutné uspořádat mimořádnou schůzi sněmovny, aby zvýšení důchodů pocítili senioři už v příštím roce. Poslanec by se mohli sejít už po 21. srpnu.

Zatímco vláda navrhovala navýšení důchodů o tisíc korun těm seniorům, kterým je více než 85 let, senátoři doporučili jiné řešení. Přidat chtějí těm, kteří penzi pobírají 25 let. To by podle nich více pomohlo ženám, které mají nižší penze než muži, ale do důchodu odešly dříve než oni.

„Neexistuje jasný recept, jak pomoci ženám seniorkám, které žijí na hranici chudoby a pobírají důchod déle než muži. Ale to, co by jim pomohlo nejvíce, je odstranit nerovnosti už v době, kdy jsou ekonomicky aktivní. Dnes je systém zásluhový, odměňuje za to, co kdo vydělal, ale opomíjí to, co člověk dělal mimo práci, třeba když pečoval o děti,“ komentovala diskusi o důchodech vědecká pracovnice Sociologického ústavu Akademie věd a bývalá členka komise pro rodinnou politiku při ministerstvu práce Radka Dudová.

Mezi velké položky rozpočtu bude patřit i příspěvek na bydlení. Ministryně bude mít mimo jiné za úkol i řešení problému matek samoživitelek nebo zákon o dobrovolnictví a hospicové péči, což jí doporučil při jmenování prezident.

Maláčová považuje za své priority vyjednat navýšení platů ve veřejné sféře nebo navýšení minimální mzdy. U platů podporuje požadavek odborů na zvýšení o deset procent. Prezident s Babišem a ministryní financí Alenou Schillerovou (za ANO) se ale dříve shodli na tom, že takové zvýšení by nebylo adekvátní. Vláda počítá s růstem částky na platy o šest procent.

Zvětšit obrázek
Zmenšit obrázek
Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Zdroj: ČT24

Zaměřit se chce Maláčová i na rodinnou politiku a děti ohrožené chudobou, a také na politiku zaměstnanosti v souvislosti se stárnutím populace, ale i společenskými změnami spojenými například s digitalizací.

Od 1. července 2019 chce Maláčová také prosadit obnovení náhrady mzdy v prvních třech dnech pracovní neschopnosti ve výši 60 procent denního vyměrovacího základu. Návrh ČSSD je nyní ve sněmovně. Novou ministryni pak v nejbližším období čeká personální stabilizace ministerstva, kde je potřeba doplnit chybějící odborné námětky.

přehrát

video
Rodičovská a důchody, priority ministryně Maláčové

Radka Dudová
vědecká pracovnice, Sociologický ústav AV ČR, bývalá členka komise pro rodinnou politiku při MPSV

„Jana Maláčová je politicky nezkušená. Ale jejím úspěchem je už to, že byla do konce dotažena koncepce rodinné politiky. Je to sice jenom papír, ale je za ním hodně práce a vyjednávání. A třetina těch návrhů už byla realizována v průběhu posledních dvou let, tedy v době, kdy se na koncepci pracovalo. Největším úspěchem je podle mě zavedení dlouhodobého ošetřovného, tedy obdoba mateřské pro lidi, kteří pečují o své blízké.“

Tématem ministryně Maláčové bude také navýšení rodičovského příspěvku ze současných 260 tisíc na 300 tisíc, které může rodič čerpat od dvou do čtyř let dítěte. Návrh na zvýšení rodičovské hodlá Maláčová navrhnout do několika měsíců.

„Aktuální nastavení rodičovské funguje ještě od dob ministra práce Petra Nečase. Rodičovská by neměla být almužnou. Nejde tedy o žádnou změnu, ale o valorizaci. Změnou by bylo například zkrácení rodičovské na osmnáct měsíců nebo dva roky,“ upřesnil sociolog a antropolog z **Fakulty sociálních věd** UK Michal Uhl.

Ministryně hodlá prosadit i zálohované výživné a zasadit se hodlá také o vznik jeslí. Obojí by pomohlo matkám samoživitelkám. ODS: Je nutné začít diskusi o reformě penzí

Opozice od Maláčové očekává financování sociálních služeb nebo hospicové péče a řešení důchodové reformy. Podle ODS by se o reformě penzí měla hlavně odstartovat diskuse. „Není to problém pouze této nebo minulé vlády. Je to věc, která se v České republice dlouhodobě neřeší,“ řekl poslanec Jan Bauer (ODS), který upozornil například i na nelegitimní vyplácení sociálních dávek.

přehrát

video

Opozice od Maláčové očekává financování sociálních služeb nebo řešení důchodové reformy

Reformu důchodů považují za klíčovou i lidovci. Podle místopředsedy strany Jana Bartoška by se měly stavět i ekonomicky dostupné byty. Zmínil i zákon o sociálním bydlení. Podle místopředsedkyně Pirátů Olgy Richterové čekají novou ministryni velmi těžké úkoly. Zmínila mimo jiné digitalizaci, aby lidé například při přechodu z mateřské na rodičovskou nemuseli úřadům hlásit dvakrát stejné údaje.

Předseda SPD Tomio Okamura byl kritický. ČSSD podle něj nemá absolutně důvěru, aby tento resort vedla. „Podle zjištění Nejvyššího kontrolního úřadu přišli čeští občané za vedení ČSSD na tomto ministerstvu o deset miliard korun,“ řekl ČT.

Komunisté, kteří vládu podpořili, požadují trvalý růst minimální mzdy a automatickou valorizaci důchodů. Kroky, které by vedly k navýšení deficitu státního rozpočtu, ale podle svého předsedy Vojtěcha Filipa strana podporovat nebude.

přehrát

video

Události, komentáře: Prezident jmenoval Maláčovou ministryní

Hnutí STAN v tiskové zprávě uvedlo, že by se Maláčová měla soustředit na čtyři hlavní problémy. Patří mezi ně důchodová reforma, zkvalitnění péče pro seniory, zefektivnění systému sociálních dávek a řešení problematiky sociálně vyloučených lokalit.

„Je to člověk kompetentní, má znalosti, sociální problematikou se dlouhodobě zabývá a tato práce ji baví, je to podle mého její životní poslání. Problém může být, že říká věci přímo, a ne každý v naší zemi je na to zvyklý. Je to ale talent a přál bych si, aby to tak zůstalo. Samozřejmě resort MPSV je jeden z nejsložitějších,“ řekl v Interview ČT24 předseda Senátu Milan Štěch (ČSSD).

Maláčová bude podle něj přicházet s návrhy pro delší horizont. „Je mladá, jistě chce, až jí bude třeba tolik, kolik je mně, aby se mohla otočit a říct, že jsme ty věci udělali dobře. Nebude sledovat krátkodobý kalkul,“ dodal.

Profil

Jana Maláčová

Janu Maláčovou (ČSSD) navrhl do funkce ministryně práce a sociálních věcí předseda sociálních demokratů Jan Hamáček v úterý 17. července 2018. A to poté, co svou rezignaci oznámil ministr Petr Krčál.

Maláčová vedla od června 2015 na ministerstvu práce odbor rodinné politiky a politiky stárnutí. Předtím působila po dobu jednoho roku jako vedoucí oddělení institucionální komunikace EU na Úřadu vlády.

Od ledna 2012 do dubna 2014 byla zástupkyní při Evropském parlamentu v Kanceláři Senátu České republiky. Od listopadu 2007 do prosince 2011 pracovala jako analytička fondů EU na ministerstvu pro místní rozvoj.

V letech 2016 až 2017 byla Maláčová členkou správní rady Česko-německého fondu budoucnosti. Podle internetového obchodního rejstříku v radě stále figuruje. Je členkou ČSSD.

Vystudovala magisterský obor politologie na Univerzitě Johanna Wolfganga Goetha ve Frankfurtu nad Mohanem a magisterský obor politická ekonomie Evropy na Londýnské ekonomické škole. Hovoří německy na úrovni C2 a anglicky na úrovni C1, což jsou nejvyšší úrovně jazykových dovedností podle Společného evropského referenčního rámce.

Maláčová je manželkou státního tajemníka pro evropské záležitosti Aleše Chmelaře. Narodila se v roce 1981.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2552263-zeman-jmenoval-malacovou-novou-ministryni-prace-a-socialnich-veci>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

Kauza H-System

29.7.2018 ČRo Plus str. 02 18:10 Názory a argumenty

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Na telefonu je právník Daniel Talen. Daniely, zdravím vás, hezký den.

Daniel TALEN, právník

Dobrý den.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Kauza okolo H-Systemu přežila Harvardské investiční fondy, Viktora Koženého, Discoland Ivana Jonáka, lehké topné oleje, orlické vraždy a tak můžu pokračovat. Ten její původ přitom sahá až do roku 1993, tedy nikoliv začátek soudního sporu. To je trošku později. Můžete nám velmi v krátkosti a stručnosti objasnit o co vlastně v tomto sporu běží?

Daniel TALEN, právník

Tak podstata sporu zjednodušeně řečeno spočívá v tom, že historicky v 60. letech tady vznikl developerský projekt společnosti H-System v době, kdy poptávka po bydlení značně převyšovala nabídku. Ta společnost se pravděpodobně v důsledku trestné činnosti i osob, které jí vláda ocitla v problémech a následně skončila v konkurzu podle tehdejšího zákona o konkurzu a vyrovnání. Lidé, kteří v tomto projektu měli úmysl si vzít bydlení, se tím pádem dostali do velice špatné situace, protože měli investovány prakticky celoživotní úspory, do tohoto projektu a hrozilo jim, že vlastně přijdou o všechno, to znamená, přijdou jak o peníze, tak o to vysnění bydlení. Část těch lidí to v tom konkurzu té společnosti řešila tak, že si vlastně ty byty nebo ty domy koupili znovu. Část z nich to řešila jinak, to znamená, investovala do těch rozestavěných domů z vlastního a snažili se v dohodě s tehdejším správcem konkurzní podstaty vlastně ty domy dostavět, k čemuž nakonec došlo. Ovšem ten konkurz se později vyvíjel jinak. Došlo ke změně správců konkurzní podstaty, roztočilo se poměrně složité a zdlouhavé kolo soudních sporů a vlastně podstata hlavních těch právních sporů spočívala v tom, zda ty domy těch zhruba 60 majitelů, o které šlo i v tom současném rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, zda ty

domy náleží do konkurzní podstaty té společnosti neb ne. O tomto se rozhodlo už zhruba před deseti lety, že ano, to znamená, to byl ten klíčový moment, kdy ti vlastníci, ti co se domnívali, že jsou vlastníky, prohráli a pak ovšem ty spory pokračovaly dále a teprve ta poslední nebo zdá se zatím poslední tečka přišla teď, kdy vlastně Nejvyšší soud rozhodl, že by měly ty své domy vyklidit.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Takže jestli tomu dobře rozumím, tak rozhodnutí Nejvyššího soudu je podle litery zákona v pořádku, ale není tak trochu proti duchu zákona, nebo jinak, neměly by být tak, jak už dříve zaznělo i z Ústavního soudu, ty zákony uplatňovány méně rigorózně, méně taxativně, prostě poněkud lidštěji?

Daniel TALEN, právník

Ona je ta otázka velice složitá. Tady v tomto případě té žaloby na vyklizení, kterou současný správce konkurzní podstaty podával až před mnoha lety, tak tu žalobu zamítli s poukazem na takzvaný kolektiv dobrých mravů. Ten byl jak v občanském zákoníku podle kterého ty soudy nižších stupňů rozhodovaly, také i v tom současném občanském zákoníku, který aplikoval Nejvyšší soud a samozřejmě nižší stupně ho zamítly, protože řekly, že vlastně vystěhovat ty lidi, kteří v podstatě si ty své byty nebo domy koupili dokonce už dvakrát, je v rozporu s dobrými mravy. Nejvyšší soud na to zaujal opačný názor, řekl, že nelze upřednostnit těchto řekneme, několik desítek majitelů oproti všem těm ostatním věřitelům včetně těch jiných majitelů, kteří postupovali jinak a řekli, že vlastně ta žaloba na to vyklizení podaná současným správcem konkurzní podstaty není v rozporu s dobrými mravy. Čili kdybych měl odpovědět zpět na tu vaši otázku, je to v podstatě tak. Ten současný rozhodnutí Nejvyššího soudu se drží striktně spíše litery zákona, soudy nižších stupňů se snažily poukazovat i na ty dobré mravy.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Jenom poslední poznámka. Zní to trochu zvláště, když slyšíme, že Nejvyšší soud rozhodnutí mrzí, ty soudce, že to mrzí.

Daniel TALEN, právník

Tak ano, samozřejmě na druhou stranu je potřeba říci, že Nejvyšší soud je až ten poslední, kdo tady rozhodoval a rozhodně není ten, kdo tu situaci zapříčinil. Tohle to vlastně už byla jenom taková poslední slušná tečka a ten problém vznikl mnohem dříve a je potřeba říci to, že to klíčové rozhodnutí negativní pro ty vlastníky opravdu bylo v tom roce 2008, kdy se rozhodlo, že ty domy a byty patří do té majetkové podstaty té zkrachovalé společnosti.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Takže další instance Ústavní soud a konkurz stále pokračuje.

Daniel TALEN, právník

Tak konkurz samozřejmě pokračuje. Ústavní stížnost předpokládám bude a bude podána podle toho, jak se k tomu postaví Ústavní soud. To uvidíme za několik měsíců nebo možná let.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Právník Daniel Talen, Daniele, děkuji vám moc, přeji hezký večer, na slyšenou.

Daniel TALEN, právník

Rádo se stalo, na slyšenou.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Tak, pánové, slyšeli jsme opět judikaturu nebo právníka, jak vidíte vy osobně ten aktuální rozsudek Nejvyššího soudu? Ujme se slova Lukáš Jelínek.

Lukáš JELÍNEK, politolog

Tak my jsme teďka slyšeli popis té právní linie, tam k tomu asi není nic moc co dodat. Snad jenom to, že možná samotní klienti H-Systemu už před zhruba deseti lety mohli tušit, že to může dospět i tady do tohoto stadia nebo k tomuto výsledku. Mně trochu překvapilo proto to jejich velikánské překvapení jejich právního zástupce, protože on musel předvídat i tady tento možný konec nebo mezi konec, uvidíme, jak to bude dál pokračovat, jestli skutečně dokážou opřít stížnost k ústavnímu soudu o tak relevantní argumenty, které vlastně přinutí ústavní soud, aby se tou kauzou dál zabýval. Myslím si, že teďka je zajímavé hlavně také to, jak se budu k té kauze stavět političtí reprezentanti. To má dvě roviny. Za prvé legislativní, jestli tady skutečně nejsou zákony napsány někdy takovým způsobem, že se dají vykládat vlastně v neprospěch lidí, kteří mají nějakou úctu nebo nějaký základní respekt k právu a druhá věc je, jak se budou stavět k těm konkrétním osudům jednotlivých rodin. Tam si myslím, že je celkem správné, že se premiér Babiš rozhodl ujmout mediátorské zprostředkovatelské role mezi těmi klienty a mezi konkurzním správcem, kde to dlouhá léta výrazně jiskřilo. Pokud se mu podaří teď v tuto chvíli alespoň nastavit takové vztahy, které zajistí to, aby ti lidé nemuseli odcházet z těch domů rychle nebo aby zkrátka mohli také řádně uplatnit svůj nárok, o kterém právníci říkají, že oni jsou vlastně také svým způsobem podílníky na tom majetku tím co do toho i nainvestovali, a proto mají také právo na finanční odškodnění, tak pokud se tady toto podaří premiéru Babišovi dojednat s těmi dvěma stranami, bude to rozhodně dobře. Stejně tak jsem rád, že ministr vnitra Hamáček nabídl byty ministerstva vnitra a že ministerstvo práce a sociálních věcí nabídlo čerpání sociálních, jakýchsi sociálních příspěvků a také se mi líbil nápad místopředsedy lidovců Jana Bartoška, aby tady do budoucna vznikl v České republice nějak fond pro oběti mimořádných událostí, ze kterého by se mohly také případně do budoucna pokrývat následky nejen nějakých katastrof, které jsou způsobené povětrnostními živly, ale které třeba můžou být způsobeny i lidským jednáním, které může být vlastně v nezájmu nebo proti zájmům dotčených lidí.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Vám se to počínání politiků líbí. Ale co třeba Miloš Zeman, který si pozval na pozířít na Hrad soudce Ústavního a Nejvyššího soudu Pavla Rychetského a Pavla Šámala, pravdou je tedy, že podobné setkání už se uskutečnilo, nicméně jako schůzka má minimálně jedno jasné avizované téma. Pavel Rychetský k tomu řekl: Já se nemůžu vůbec k H-Systemu vyjadřovat, žádosti pana prezidenta samozřejmě rád vyhovím a navštívím ho, ale pokud jde o kauzu H-System, k tomu nemohu nic říkat. Pavel Šámal zase možná vyjádří k politování, to už jsme slyšeli, nad nezbytným rozsudkem, ale suma summarum, co pan prezident Zeman očekává od takovéto schůzky, proč jí organizuje a jak se na to díváte, pánové, Martin Zvěřina.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Já to chápu jako velice nešťastné, že to a i to angažmá premiéra i ministrů vidím jako nešťastné, protože vyvolávají ve voličích dojem, že se dá nějakým způsobem z politických pozic ovlivnit rozhodnutí soudu. A to je špatně, principiálně i prakticky a myslím si, že by to tak nemělo být. Samozřejmě tady stát má obrovskou zodpovědnost za to, že se ten konkurz táhnul dvacet let a že tady padlo tolik protichůdných soudních rozhodnutí, na druhé straně ti členové toho Bytového družstva Svatopluk mají na své straně x rozsudků, kterým přisuzuje ty byty a až do roku dejme tomu 2000 vlastně jednali v souladu s tím správcem konkurzní podstaty a teprve potom, co byl vyměněn, tak se vlastně s ním dostali do rozporu a dopadlo to až do toho roku 2007, kdy přišli vlastně o ten, kdy byl ten jejich majetek vlastně včleněn do toho konkurzu a to znamená, že je jasné, že vlastně jsou pouhými nájemci v těch bytech, které si postavil za své. Ale politik na tom nemůže nic měnit pokud tady mají platit nějaká majetková práva, tak o nich rozhoduje v zásadě jen soud. A myslím si, že je to nešťastné, ale má se to řešit v té politické rovině, to znamená, pomoc těm lidem, což je podle mě správné, ale až ex post. Ne v běhu těch soudních rozhodnutí.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Já teď řeknu úplně jednoduše. Je to sbírání politických bodů či nikoliv?

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Je. Tak je to součástí už kampaně před podzimními volbami. Já bych na pana kolegu Zvěřinu navázal, a trochu bych nesouhlasil, protože on vzpomíná politika do toho nespí vstupovat, bohužel politika už do toho velmi intenzivně vstoupila. Já jen připomenu tu velmi kontroverzní a velmi nešťastnou prezidentskou amnestii Václava Klause, kde vlastně část těch fakticky provinilých kolegů Smetky fakticky omilostnil.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Opakovaně dokonce opakovaně.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Přesně tak. Další věc, kterou vnímám jako obrovské selhání, že tady byl tedy odsouzen pan Smetka ke 12 letům, kde je majetek jeho. Jak to, že ten stát nedokázal se k tomu dostat, neodkázal aspoň část de facto. Tady se mluvilo o určitém fondu pro oběti. Ale vždyť stát není schopen z provinilce dostat peníze, které reálně vlastnil, neslyšíme, že de facto ta rodina s nimi nakládá. Pan Smetka už funguje kariérně de facto dál a lidé, kteří jsou oběti od vzniku České republiky, svého druhu prožívají paralelně tuhle svou kauzu, což mi přijde naprosto neuvěřitelné, a nemístné, zároveň neuvěřitelné mi přijde a pak chápu, tu skepsi české veřejnosti vůči spravedlnosti, že dvakrát uslyší, že je něco proti dobrým mravům a posléze potřetí uslyší tu nejtvrďší možnou reakci. A tady se ptám v téhle souvislosti proč tedy soud nešel cestou, která mu je také dána a to je právo mediace. Protože myslím si, že když už tedy soudce té věci pověřoval, nějak rozhodl, vytvořil si jistou váhu, byl institucí, která přinejmenším skrze právní zástupce prostě dokázal ty znesvářené strany dostat k jednomu stolu, tak bych čekal, že bude pokračování B, neboli že se to nenechá na ty politiky a nenechá se to zpolitizovat. Ale soud bude pokračovat v té mediační roli, aby došel k nějakému také z kompromisu, který nebude stavět de facto oběti proti sobě a nebude řešit, kdo je větší obětí a kdo tedy zaslouží více potrestat a kdo trpěl málo a má trpět ještě v uvozovkách podruhé, potřetí. To mi přijde doslova bestiální a přijde mi to jako šílené a přijde mi to mimochodem charakteristické, protože když se podíváme na činnost soudů, tak a tady trochu roli těch politiků chápou, protože když vidíme tak pomalu co soudce, co okres, jiné rozhodnutí a vezměte si, jaký jsme velký stát. Jak jsme jedna společnost. To je naprosto neuvěřitelné. A tu kauzu H-System vnímám v tomhle jako jenom opravdu zoufalý symbol a samozřejmě tu tragikomickou polohu, kde mi těch lidí je tedy neuvěřitelně líto, dokumentuje i to úterní plánované setkání pana prezidenta s předsedy dvou význačných soudů, protože to bude opravdu jen rozprava nad kávou. Navíc situaci, kdy prostě prezident měl spolupracovníka, kterého měl pana Šloufa, který nějak v té kauze H-System fungoval, neboli já možná říkám, jak se hezky týká na problematickým řešením, jestli nakonec to nebude končit a to spíš vzkazuju do éteru a nejsem si úplně jist, že to jde uplatnit teď aktuálně, ale jestli nakonec celá kauze nebude končit také nějakou možná ad hoc prezidentskou amnestií, protože.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Třeba Miloš Zeman zase nechce zjistit, že ti soudci na něj nevědí o trochu víc než by měli, protože soudce Městského soudu Kamil Kydalka uvedl, že pokud má prezidenta pochybnosti o kvalitě soudu, což Miloš Zeman řekl, tak on má pro změnu pochybnosti o tom, zda si Miloš Zeman pamatuje, jak jeho přítel Miroslav Šlouf si údajně po celý rok 1996 odnášel z H-Systemu 24 tisíc korun měsíčně. To je prokázaná záležitost, to je věc, se kterou se dá pracovat? Nevíme to.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Na druhou stranu, pokud páni předsedové soudů jak vzpomínali, nemůžou mluvit o té kauze, tak si budou povídat stejně jenom o počasí.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

No právě, já mám trochu problém - tak prezident a soudci.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Já trochu přemýšlím, jestli se tam opravdu nepovede teoreticky debata o případné amnestii, protože mě napadá pokud byli amnestováni viníci, tak by teoreticky možná mohl někdo říct, a co oběti? A rovnou si uvědomuji, pánové se tady na mě dívají, mírně možná vrtí hlavou. Já si uvědomuju, že to není dobré řešení. Ono už

neexistuje dobrého řešení a že je velmi nestandardní. A rovnou říkám tím, že jsem politolog, nejsem právně tak vzdělán, aby detailu řekl, ano, mohu uplatnit touhle formou, věta zní tak a tak a měl by to vydat tehdy a tehdy, ale dovedu si představit, že možná to bude jedno z těch nejextrémnějších ale možná možných řešení. Ale mrzí mě, že soud zkrátka netlačil k mediaci.

ANO vyměnilo lídra na pražské kandidátce 29.7.2018 ČRo Plus str. 03 18:10 Názory a argumenty

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Hnutí ANO na poslední chvíli před komunálními volbami vyměnilo lídra v Praze. Do čela kandidátky nasadilo podnikatele Petra Stuchlíka. Premiér a šéf ANO Andrej Babiš doufá, že Pražané dají po zkušenostech s Adrianou Krnáčovou hnutí ANO druhý pokus nebo řekněme, druhou šanci. Co tom, pánové, soudíte. Robert Čázenský.

Robert ČÁSENSKÝ, šéfredaktor měsíčníku Reportér

Já si nejsem jistý, jestli Pražané dají hnutí ANO druhou šanci. Minule šlo ANO do voleb s heslem Postě to zařídíme, a za čtyři roky to prostě nezařídili, takže Pražané možná si řeknou, tak když tam přijdou nové koně, tak to třeba zařídí napodruhé, ale pokud se nemýlím, tak současný stav preferencí před pražskými volbami ukazuje, že tuším je ANO na nějakém třetím místě, před nimi by podle aspoň těch výzkumů, které ty strany samy, tak by měla být ODS a Piráti. Jestli to tak nakonec dopadne, to se samozřejmě uvidí. Ale já bych tedy s tou druhou šancí byl opatrný.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Pánové, jak s vám to jeví. Je šance hnutí ANO, že by uspělo v Praze? Andrej Babiš neustále hovoří o tom, jak se mu to nelíbí, jak si ANO v Praze počíná a tak dále, a tak dále. Lukáš Jelínek.

Lukáš JELÍNEK, politolog

Tak v předchozím volebním období dokonce našel Andrej Babiš primátorku až na třetí pokus, takže my také nevíme, jestli dneska pan Stuchlík je ta definitivní volba. My nevíme, jak moc obstojí v té politické soutěži, protože on nemá prakticky žádné politické zkušenosti. Nevím, jaké má zkušenosti mediální, jak ustojí teďka nápor médií, které budou zkoumat jeho podnikání, jeho podílnictví v různých firmách, jak na to bude reagovat. Zatím známe jenom jeho výrok, že chce vrátit Prahu zpátky Pražanům, ale to nevím, od koho a kam, když hnutí ANO tady mělo primátorku celé volební období. Takže já si myslím, že on bude poměrně dost těžce zkoušen a nevím, jestli to nakonec ustojí. Druhá věc je, že si nemyslím, že by hnutí ANO mělo našlápnuto k nějakému zázračnému výsledku, protože voliči podle mě v Praze velmi dobře vnímají nejen výměnu toho lídra, ale i dalších kandidátů na té kandidátní listině, kdy se tam prakticky neobjeví nikdo z těch, kteří rozjeli celou řadu projektů v Praze coby zastupitelé coby radní a teďka tam přicházejí zase jiní lidé, zase noví lidé a voliči mají opět věřit jenom Andreji Babišovi, že on se za ně zaručí tak jak se svého času zaručil za Adrianu Krnáčovo. Z tohoto hlediska si myslím, že mnohem ambicioznější projekty jsou projekty Pirátů, projekt Praha sobě nebo ta koalice, která vznikla mezi TOP 09 a Starosty a Nezávislími včetně stále silné ODS v Praze. Myslím si, že tam se nakonec bude mnohem pravděpodobněji rozdělovat o rozdělení moci v hlavním městě.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Já mám před sebou čtvrtěční rozhovor s Andrejem Babišem pro Novinky.Cz. Kromě té změny na kandidátce v Praze obsahuje i další zajímavé body, ke kterým se můžeme vyjádřit. Tak trochu tedy letně až vzletně působí odpověď na otázku, jak se vám zatím vládne se sociální demokracií. "Myslím, že v pohodě, momentálně pan Hamáček a pan Staněk mají dovolenou, paní Maláčová přijde poprvé příští pondělí, ta pan Toman chodí, probrali jsme kůrovce." Jinak si ale Andrej Babiš pochvaluje rozdíl v komunikaci s Janem Hamáčkem oproti Bohuslavu Sobotkovi. "Píšeme si SMS, občas si zavoláme, řešíme spolu věci. Byli jsme spolu na summitu NATO. S bývalým premiérem jsem nekomunikoval jinak než formálně." Takže v tomto ohledu to všechno klape, ale

samozřejmě došla řada i na Černínský palác, kde by měl být někdo, kdo tam tedy už měsíc není a jmenuje se ministr zahraničí. Respektive on se, to je ta funkce, ale zatím nevíme tedy, kdo to bude. "Není potřeba spěchat, říká Andrej Babiš, to ministerstvo funguje, tu zahraniční agendu z hlediska Evropské unie dělám já, říká Andrej Babiš, takže tam nevidím problém, že by ministerstvo strádalo. Na vládě byl kromě toho pan náměstek Tlapa. Funguje to." Andrej Babiš a jeho milovaný Brusel. Co vy na to, pánové. Jak dlouho můžeme mít volný Černínský palác. On tady říká Andrej Babiš, ve světě jsou i premiéři, kteří jsou zároveň ministři financí nebo ministři zahraničních věcí.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Tak to má pravdu, nutno dodat.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

I když doplňuje: "Nevím přesně, kde to je."

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Má pravdu, že jsou některé státy. Ono se hodně vzpomíná třeba Švýcarsko, kde je vlastně jenom sedm ministrů.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Ano, to vzpomínal Andrej Babiš, abych byl korektní.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

A nutno dodat, ale osmý úřad nevolený byrokratický, který je fakticky nejmocnější. Ale krásně ta slova Andreje Babiše dokumentují jeho ideální představu o ideální vládě. To je on a všechno ostatní úředníci náměstci, kteří musí poslouchat, kteří ctí autoritu premiéra a svého druhu naplňuje to, co se líbilo Jiřímu Parubkovi, Mirku Topolánkovi, Václavu Klausovi ve své době, prostě dynamickým výrazným premiérům, kteří byli postaveni na úkolování, kontrolování, ředitelování, manažování, někteří dokonce přezkušovali. Tak Andrej Babiš nepřezkúšuje, ale je spokojen, když ty situace jsou mimořádné, kdy se dá úkolovat a případně když někdo úkoly neplní, tak vyhazovat, protože tam je neustále jakoby ta domnělá symbolická marketingová pocitová energičnost, která se jeho voličům líbí, Andrej Babišovi se také líbí, protože tím pádem může přicházet neustále s netradičními nápady, může řešit věci, jak přicházejí a není tlačěn do nějakých jakoby systematických záležitostí, které se třeba jmenují - zkvalitňování vzdělávání, aby opravdu nám bylo ku pomoci za dvacet, za třicet, za čtyřicet let. Zefektivňování byrokracie, abychom možná se vrátili k normalitě a neměli jsme trojnásobně více úředníků než máme. Dostavba strategických projektů, abychom začali stavět něco také v řádu let a ne desetiletí, kdy si rodiny budou jednou předávat fotografie u rozestavěných staveb a doplňovat si tím leporelo, jak se stavěly dálnice, opravovaly železnice. Ale na druhou stranu nechci mluvit, jak Andrej Babiš před nějakými pěti, šesti lety, protože takovýhle slovník měl, ale jen dokumentuji, říkám to B. Nezměnilo se nic, ale Andrej Babiš je spokojen, protože tam je ta dynamika, ta nečekanost, ta rozhodnost, ta schopnost se okamžitě rozhodnout velmi flexibilně a neotravovat se koaličním dohadováním, neotravovat se domlouváním postupu s ministry a tím co si o tom myslí ministři, takže Andrej Babiš, si myslím, že ten režim, kdy polovina vlády má dovolenku, druhá polovina není vlastně kompletní nebo se to učí, no to je pro Andreje Babiše doslova ráj na zemi.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Věc podpory komunistů, Robert Čáseňský tady před časem říkal, že komunisté jsou pro něj osobně horší než SPD. Dalibor Balšínek to postavil na roveň, a my jsme tady mnohokrát diskutovali o tom, jak to bude s participací komunistů na vládě. Můžu to když tak, můžu to doplnit nějakým zvukovým archivem, Roberte, nekrutě hlavou, opravdu to tak bylo.

Robert ČÁSEŇSKÝ, šéfredaktor měsíčníku Reportér

Já už se nepamatuji.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Ale můžete to samozřejmě upřesnit. Jen k té otázce, Andrej Babiš tudíž řekl, že v Evropě to nikoho nezajímá. Když jsme přiletěli na summit NATO, tak mi hlavně všichni gratulovali, že už konečně máme tu důvěru. A teď cituji: "Vliv komunistů na vládu není stejně žádný," říká Andrej Babiš.

Robert ČÁSENSKÝ, šéfredaktor měsíčníku Reportér

Já si nejsem jistý, jestli jsem říkal, že komunisté jsou horší než SPD, protože bych řekl, že je to tak nastejno.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

To říkal právě Dalibor Balšínek, ale vy jste to říkal předtím trochu jinak, ale nevadí.

Robert ČÁSENSKÝ, šéfredaktor měsíčníku Reportér

V každém případě je to asi docela pravděpodobné, že když přijede jakýkoliv premiér na nějaký summit, takže mu neříkají to je dobře, že už máte tu důvěru a ještě k tomu vám ji schválili komunisté, nicméně si myslím, že ti, kdo se o dění u nás zajímají, tak si toho uvědomí. Zatím se bavíme přesně o té, jak to bylo řečeno před chvílí, dovolenkové situaci, ta vláda se nedostala začala a nedostala se do žádného problému. Neřeší žádné důležité zákony. Takže ano, jestli na běžný denní chod té vlády mají komunisté nulový vliv, nicméně, pokud jednou dojde na nějak hlasování o nedůvěře, tak najednou ten vliv těch komunistů zase anebo třeba jiné strany zase výrazně stoupne, takže ono se to jako hezky říká do novin, nebo do televize, že komunisté na to nemají žádný vliv, ale pořád a myslím si, že to Andrej Babiš dobře ví, že pořád jsou to jejich hlasy, o které se opírá, a až jednou bude potřeba, tak za ně bude muset zase něco slíbit nebo dát a je také docela dobře možné, že Vojtěch Filip není žádný zelenáč, tak si myslím, že si za to nechá dobře zaplatit a teď jenom aby to neznělo, nemyslím si, že v penězích. Nebo ne nutně v penězích, ale určitě to nebude jen tak, jakože by 4 roky seděli, koukali, nechali tu vládu dělat, co bude chtít a nic za to nechtěli a ještě se nechal občas od premiéra zpeskovat, to se mi moc nezdá.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Tak to je asi velmi nepravděpodobné pro každého a nikdo nic takového nečeká. Já si jenom ocituji z toho, co tady říkal Andrej Babiš, který mimo jiné říkal, že je to vnitropolitická záležitost, která Brusel nezajímá. To tam prostě neprobírají.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Já jsem chtěl jenom říct, že to jaký vliv mají nebo nemají komunisté uvidíme minimálně v září, kdy se bude projednávat zákon o státním rozpočtu, který vláda potřebuje schválit, to je jediný zákon, který vláda ke své existenci potřebuje. A tam uvidíme do jaké míry bude nebo nebude Andrej Babiš ustupovat požadavkům komunistů anebo někomu jinému. To my nevíme, jestli bude chtít schválit ten rozpočet na půdorysu téhle té většiny, která podpořila vlád nebo to bude jiná většina s SPD. Netušíme. Ale rozhodně bude potřebovat nějakou parlamentní většinu a to bude okamžik, kdy se uvidí, kdo tedy jaký vliv uplatní.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

A co se týká vlastně té synergie SPD a hnutí ANO, která tady byla, teď se z toho stala obrovská nevraživost. Proč Tomio Okamura tak obrátil a je vůbec možné, aby obrátil znovu a vysvětlil nějak svým voličům tomu elektorátu a jak?

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Okamura obrátil proto, protože se s ním nejedná.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Protože on byl tím odmítnutým. Pochopitelně.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

A říkat: Já podporuji vládu, já budu Andreji Babišovi nabízím své hlasy.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Jak se z této rétoriky dostat k tomu, že podpoří, dejme tomu, státní rozpočet, třeba Martine.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Já si myslím, že Okamura je především politický podnikatel, to není žádný politika ten si může klást nějaké podmínky a například může svým voličům říkat, já ten rozpočet podpořím proto, že se dá tolik a tolik peněz, nevím na zadržení uprchlíků nebo něco, co jeho voliči ocení, takže jakoukoliv změnu názoru Tomia Okamury si dovedu představit a opravdu tu nejbizarnější.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Pánové, já vám moc děkuji za účast v dnešní besedě. Lukáši, na slyšenou. Jan Kubáček, Martin Zvěřina a díky i Robertu Čáskenskému. Od mikrofonu se s vámi loučí I Tomáš Procházka, Český rozhlas Plus zůstává s vámi.

Plagiátorské práce politiků

29.7.2018 ČRo Plus str. 01 18:10 Názory a argumenty

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Krásný letní večer, máme tu poslední červencovou neděli a za sebou také poslední červencový týden, který přinesl nemálo událostí, o nichž můžeme a také budeme diskutovat u našeho Kulatého stolu. Dnes k němu zasedli politolog Jan Kubáček z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, Martin Zvěřina, komentátor Lidových novin, jež jsou toho času ve svěřeneckém fondu Andreje Babiše. Lukáš Jelínek, politolog z Masarykovy demokratické akademie a naše čtvrté křeslo obsadil šéfredaktor měsíčníku Reportér Robert Čáskenský. Od mikrofonu vás srdečně zdraví Tomáš Procházka. Tak, pánové, ještě důkaz, že tu opravdu jste. Dobrý večer. Tak nám očernili dalšího ministra a to Lubomíra Metnara. Proč? Tak samozřejmě kvůli plagiátorství. Pánové, jaký je váš pohled na tento zjevně se šířící virus, který za chvíli možná nám požere celou vládu, Jak Kubáček.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Tak pro mě jako vysokoškolského pedagoga a člověka, který si tím sám prošel, nemyslím tím plagiátorstvím, ale myslím tou anabází psaní bakalářské a diplomové a rigorózní práce, to je zpráva o dvou jakoby tématech. První, že se nám vrací to neslavné dědictví, kdy kvantita rozhodovala před kvalitou. Neboli, kdy základní mantrou vzdělávání včetně vysokoškolského bylo, ať máme probůh hodně studentů, ať máme probůh hodně bakalářů, ať máme probůh ještě více magistrů a donedávna v podstatě i kvalita našeho života a toho, jak se České republice daří a jak jakoby světová se posuzovala i podle statistiky, jak přibývalo vysokoškolsky vzdělaných lidí všeho druhu, až jakoby bláznivě, kdy vlastně mnohé profese včetně učitelů, včetně policistů a úředníků a mohl bych pokračovat dál a dál, kde se namísto například požadavku na kvalitní celoživotní vzdělání, průběžné odborné vzdělávání naopak trvalo na tom, že prostě musí za jakoukoliv cenu do určitého termínu vystudovat vysokou školu, což samozřejmě mnohé vysoké školy poblouznilo, vznikly velmi svérázné mnohé na zelené louce, ale nutno dodat, postihlo to i mnohé takové ty jakoby řeklo by se solventní, solidní, které začaly vymýšlet obory pro obory a tady to máme. Takže myslím si, že základní neduh je, že prostě kvantita ve všem vítězila kvantita před kvalitou, což samozřejmě mnohé strhlo, mnozí měli pocit, že to jde ráz na ráz, že je to bez problémů, bez obtíží, objevila se lavina prací, které se potom nedaly ani často zvládnout, myšleno, že posuzovatele opravdu byly před takovouhle horou a pak to chtěly dělat kvalitně, tak neměly šanci to zvládnout. Zvláště když to porovnáte se zahraničím a teďka sklízíme hořké plody. Myslím si, že to povede k tomu, že určité jako horečné psaní

vychladne. Ti, co to budou chtít dál ohýbat a falzifikovat, budou to ohýbat dál. Ti, co možná jednou v budoucnu budou chtít být ministři, tak si možná teď dají větší pozor.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Teď je na telefonu připraven doktor Aleš Rozehnal, advokát a specialista na mediální a soukromé právo. Dobrý večer, pane doktore. Jak se díváte na ten povyk okolo plagiátů vy? Je to přiměřené tomu, k čemu reálně dochází nebo respektive dochází nebo tedy došlo v minulosti?

Aleš ROZEHNAL, advokát, specialista na mediální a soukromé právo

Já se domnívám, že musíme rozlišovat mezi jednotlivými případy. Ono samozřejmě neviděl jsem ty práce v celosti. Nicméně z toho, co bylo prezentováno v tisku, je vidět, že mezi těmi pracemi byl určitý rozdíl. Některé obsahovaly jednoznačné části cizích textů, které bychom skutečně mohli označit jako plagiáty a jako takové poruší vlastně ustanovení autorského zákona, které umožňují užívání cizích textů v rámci zákonných licencí a to sice citací, ale jakožto citace musí být označeny. U té poslední práce pana Metnara, tak tam se domnívám, že ta situace byla trošku jiná, protože jednak on to sice jako citace měl označeno, nicméně tedy v té správné formě, nicméně ta forma to, že my uvádíme tu citaci úplně u těch slovních spojení, které jsou přímo použity, je spíš takovou akademickou úgancí než aby to vyžadoval zákon. To je první věc a druhá věc, že jsem také viděl, že ne že by snad používal celé věty, ale že třeba používá jen jejich části, tudíž že ani ne tak jako celé autorské dílo je používání v tomto případě používáno spíše určitých idejí, určitých nápadů, určitých myšlenek a v takovém případě se na to autorský zákon nevztahuje.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Dobrá. Podívejme se na to teď na chvíli z druhé strany, když napíšete do vyhledavače diplomová nebo disertační práce, tak si jich ihned můžete pár stáhnout zadarmo, a nebo se svěřit do rukou jedné z mnoha agentur, které se zkrátka zabývají tím, že vám za patřičný obnos zhotoví jakoukoliv práci na míru, standard je tuším 200 korun za stránku. Jinak řečeno, když máte dostatek peněz, tak si potřebný papír zkrátka koupíte, byť je to naprosto neetické a nemorální počínání. Ale, pane doktore, ta otázka zní, je vůbec možné, že je tento způsob podnikání legální?

Aleš ROZEHNAL, advokát, specialista na mediální a soukromé právo

On samozřejmě legální není.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

On legální není?

Aleš ROZEHNAL, advokát, specialista na mediální a soukromé právo

On legální určitě není, protože.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Takže všechny ty reklamy na internetu, když se podíváte na Google a tak dále, tak jsou nelegální, jsou protizákonné?

Aleš ROZEHNAL, advokát, specialista na mediální a soukromé právo

Přesně tak, jsou nejen v rozporu se zákonem o reklamě, který zakazuje to, aby byla reklamována určitá služba, která je v rozporu s právním předpisem, toto samozřejmě v rozporu s právními předpisy je, protože nejen vysokoškolský zákon, ale rovněž ty jednotlivé listiny, které upravují to vnitřní vedení těch vysokých škol vyžadují, aby autorem té práce byl člověk, který tu školu absolvuje, ne že si tu práci za něj napíše někdo jiný. To znamená, že je tím porušován nejen vysokoškolský zákon, ale i ty vnitřní normy, které upravují chod a studium na těch vysokých školách. Z tohoto důvodu je to samozřejmě protizákonné. Činnost těchto podnikatelů v uvozovkách je rovněž protizákonná a tudíž jsou protizákonné i ty reklamy.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Co když řekne, že jen spolupracoval s tím člověkem ten dotyčný student?

Aleš ROZEHNAL, advokát, specialista na mediální a soukromé právo

Samozřejmě ta vysvětlení nebo obhajoba nebo různé zdůvodnění, jak to probíhalo, může být jakékoliv, ale samozřejmě ta činnost jako taková, pokud by spočívala v tom, že za někoho jiného je vypracována práce kvalifikační, tak samozřejmě je protizákonná.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Pane doktore, moc vám děkuji za váš čas a přeji klidný nedělní večer. Na slyšenou.

Aleš ROZEHNAL, advokát, specialista na mediální a soukromé právo

Na slyšenou.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Tak tedy ten právní rezultat jsme slyšeli a pojďme, pánové, hovořit více, možná v politickém kontextu, ale můžeme se samozřejmě vyjádřit i k tomu, co zde zaznělo. Takže vlastně podobná otázka úvodem, jaká byla určená pan doktoru Rozehnalovi, opravdu je pro vás plagiátorství takovým morálním a etickým poklesem, které se neslučuje s funkcí ministra české vlády, Robert Čáseňský.

Robert ČÁSEŇSKÝ, šéfredaktor měsíčníku Reportér

V plagiátorství je samozřejmě poklesem a problémem. Nicméně, když se na to člověk podívá trošku v kontextu, tak mluvíme o funkcích ministra české vlády, kterou vede trestně stíhaný premiér podezřelý z toho, že si neoprávněně získal 50milionovou dotaci ve svůj prospěch. V takovémhle případě mi připadá poněkud legrační, že ministři odstupují za to, že opsali nějaké práce, což samozřejmě já to neschvaluji a nemyslím si, že je to správné a ve vládě a tu vládu řídí člověk, který pravděpodobně žádnou práci neopsal, ale na jeho firmu byla podána neoprávněná žádost o dotace s největší pravděpodobností. Takže to mi připadá, že je jako zvláštní, jinak samozřejmě dá se předpokládat, že každý další adept na ministerské křeslo si zřejmě udělá pořádek nebo si zjistí, jak na tom je se svými pracemi a pokud bude vědět, že to není v pořádku, tak se asi do té vlády hlásit nebude. Tihle to nevěděli, tak potom s ostudou odstupují, ale jak říkám, zrovna v téhle vládě odstupovat kvůli diplomkám mi připadá opravdu prapodivné.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Trestně stíhaný premiér s podezřením na možnou spolupráci s StB. Jak jste říkal, Roberte, ten tu je. Čili je to takový určitý paradox a je premiérem této vlády. Ano, je to tak, taková je realita. Martin Zvěřina chtěl něco podotknout.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Já jsem chtěl jen podotknout. Já jsem se zájmem vyslechl tady názor Roberta Čáseňského, že když bychom přiložil na ten problém tuhle tu mřížku, tak se o té vládě nemůžeme vůbec bavit. Tak řekněme větu: Trestně stíhaný premiér s dotačním podvodem na kroku, to nemá vůbec cenu.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Čili myslíte tak, že už by si ta vláda potom mohla dovolit téměř cokoliv.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Pak už to můžeme nechat vést Andreje Babiše všechna ministerstva a já si myslím že jako je třeba o tom diskutovat, samozřejmě nezpochybnuji ten argument, že máme trestně stíhaného premiéra, což je samozřejmě bezprecedentní v dějinách této republiky. Ale prostě ten člověk má nějakou politickou legitimaci a pak když se nebudeme zabývat těmi jeho jaksi podřízenými, respektive podřízenými složkami a tím, jak oni vykonávají ty svoje pravomoci, tak ztratí vůbec smysl o té vládě diskutovat. Přece ano, je tady obrovský problém. Můžeme na to poukazovat pokaždé, že je tady trestně stíhaný premiér, ale to neznamená, že pustíme ze zřetele ty ministry a nebudeme přece ten trestně stíhaný premiér nekryje všechny levárny svých podřízených. To podle mě nedává smysl. Protože obsah diplomky je levárna, nejene z pohledu vnitřních předpisů školy, ale i z toho třeba, že tam když tu diplomku máte, tak tam máte, že vypracoval jsem to sám bez pomoci a jsou tam moje nápady.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Počkejte, tady nikdo nenařknul Andreje Babiše z toho, že by snad nekontroloval či kontroloval svým. To myslím, že by ho ani nenapadlo, jak to konečně řekl v jednom rozhovoru pro Novinky.Cz ve čtvrtek.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Ale co tady řekl kolega Čáseňský je, že vlastně jako nemá cenu se zbývat tím, jestli ten ministr opsal nebo neopsal, protože přece celému tomu sedí ta hlava, ta hydra je Andrej Babiš.

Robert ČÁSEŇSKÝ, šéfredaktor měsíčníku Reportér

My jsme si nerozuměli. Já jsem říkal, že se tím nemá smysl zabývat. Já si myslím, že se tím má smysl zabývat. Jenom jsem říkal, že mi připadá legrační, že odstupují lidé s řekněme řádově v mých očích, s řádově menším problémem, než který má ten, který tomu šéfuje, to bylo celé, ale to, že samozřejmě by měl politik, ministr, předseda parlamentu a podobně mít v pořádku věci, jako je legálně a správně vypracovaná diplomová práce stejně jako třeba legálně a správně podané daňové přiznání a spoustu jiných věcí, tak to samozřejmě je a jestli ta moje předchozí věta vyvolala dojem, že si myslím, že se jim má všechno tolerovat. Nemyslím, jenom mi připadá, že jejich problém je o trošku menší než je problém jejich šéfa. To je celé.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Myslím, že to bylo vysvětleno dostatečně pregnantně. Ale přeci jen dvě rezignace během, tuším 19 dnů, to je trošku hodně. Na novou vládu s důvěrou. Lukáš Jelínek.

Lukáš JELÍNEK, politolog

Jedna věc je, že ta letka té politické kultury u nás byla skutečně výrazně snížena v těch posledních měsících. Já nechci soudit ten spor, co je vážnější, jestli stíhání Andreje Babiše nebo plagiátorství, ale všimněme si, že tak jak Andrej Babiš hovoří jako o účelovce o svém trestním stíhání, tak stejně tak o případu ministryně, bývalé ministryně Malé, hovořil jako o kampani, která nemá racionální základ a je to jenom hon na paní ministryni. Takže ve světě Andreje Babiše vlastně nic není problém. Všechno se dá nějak vysvětlit a všechno se dá nějak legitimizovat volebním výsledkem, to mě na tom trochu vadí. My jsme si v minulosti zažili případy ministrů, kteří lehce přišli ke vzdělání, byli rychlostudenty nebo podezření, že si mohli své tituly koupit. Teďka jsme o kousek dál, protože technika je také dál, takže můžeme zkoumat i jejich konkrétní diplomové práce. Proto mě ani nepřekvapuje, že v současnosti jsou takhle důkladně prověřováni. Jedna věc je, že si myslím, že prostě politik nemá krást, lhát a podvádět a je jedno, jestli to je, jestli se dopustí plagiátorství nebo jestli někde něco zatají nebo si někde něco přihraje. To si myslím, že už samo o sobě na výkonu té politické funkce diskvalifikuje, ale zároveň a on už to tady říkal na začátku kolega Kubáček, mně trošku vadí ten tlak v české společnosti, v české politice a i ve státní správě na tom, aby všichni měli vysoké školy, aby všichni měli diplomy, protože to potom pochopitelně také na ty politiky tlačí, aby se s tím vypořádali a ti, kteří jsou morálně méně pevní, tak jdou tou nejsnadnější možnou cestou, přitom skutečně kvalitní politik může mít zkušenosti z komunální úrovně, z krajské úrovně, může znát svůj obor, může být schopný manažer, může mít velké politické zázemí a být výraznou politickou figurou a teď do toho najednou vpadne ještě požadavek vysokoškolského vzdělání a tam spousta lidí skutečně jde tou zkratkou, která je neetická, ale která vlastně z hlediska toho celého kontextu mi nepřijde až tak úplně nepochopitelná.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Další věc, Taťána Malá, příklad. Jak napsal kolega Erik Best, Taťána Malá byla pro Andreje Babiše postradatelná, což prý Lubomír Metnar není. Souhlasíte? Jan Kubáček.

Jan KUBÁČEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Tak já si myslím, když se na to podíváme teď politologicky, tak hlavně to dokumentuje, že máme velmi zvláštní vládu, nejen způsobem vzniku a tím, co nás asi čeká, jak bude zvláštně koexistovat a hledat partnery napříč Poslaneckou sněmovnou, ale i tím, že má de facto jenom dva politiky, a zbytek jsou úředníci. Za tu politiku je tam Andrej Babiš primárně a občas tolerovaný Jan Hamáček, všichni ostatní jsou svého druhu postradatelní úředníci, jejichž základním zadáním je nedělat ostudu, zvládnout manažovat svůj resort, získávat informace a být prodlouženou rukou primárně premiéra, občas tolerovatelně předsedy ČSSD, a nedělat ostudu a nepřerůst premiéra. Protože si všimněte, že v minulosti podobný problém zachvátil Milana Chovance, dokonce to téma zdvihl prezident republiky při situaci, kdy zvažoval, jestli bude jmenovat nebo nebude jmenovat určité ministry Sobotkovy vlády. Zdvihl téma jeho vzdělání a Milan Chovanec to vyřešil tím, že řekl, dobře, nebudu používat titul, mám pocit bakaláře, a tím ta debata byla utnuta. Tady se ukázalo, že to opravdu končí, ministerské kariéry. Myslím si, že částečně je to dáno tím, že Andrej Babiš nechtěl nést jakoby přítěž, potažmo Jan Hamáček, přítěž těchto ministrů. Zároveň to podle mě souvisí i s tím, že oba dva jmenovaní, jak Babiš, tak Hamáček si velmi narychlo vybírali ministry a částečně z jistého, kdo zbyl z těch vhodných regionů a vhodných stranických buněk a také modelem, který Andrej Babiš má stejně jako Miloš Zeman, každý je postradatelný vyjma mě. To znamená, prostě ty adepty velmi rychle obměňoval a myslím si, že kuriózně Taťánu Malou zničila Taťána Malá, protože to prostě nedokázala zvládnout. Nedokázala vyargumentovat nedokázala ustát kuriozně pan Kráčla a přiznám se, neznám ho tak v detailu. Myslím si, že srazilo primárně to, že neměl pevnou pozici sociální demokracii a byl nahraditelný a byl příliš úřednický, protože možná i sociální demokracie si začala uvědomovat, že tam možná nastoupila s přespříliš úřednickými tvářemi a že potřebuje začít mít trochu také jiné tváře, zapamatovatelné tváře, aby se sociální demokracie dostala nahoru a chápu, byly v situaci druhé strany, neboli, když Taťána Malá odešla, tak si sociální demokracie nemohla dovolit u stejného tématu říct: Nás se to netýká, náš kandidát tam zůstává. Jdeme dál, soustředíme se na práci. Takže ta reakce celkem byla vynucená, ale prostě musíme si jakoby připomenout a pamatovat na situaci tu nebo na okolnosti ty, že de facto jediní dva, kteří jsou tam nepostradatelní, aby vláda fungovala, tak je opravdu Andrej Babiš a Jan Hamáček a všichni ostatní mohou být kdykoliv vystřídání, když pro to bude vliv situace nebo marketingové potřeby.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Takže představa, že se ta vláda drojí Andreji Babišovi pod rukama je zcestná? Martine Zvěřino.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Na chvíli určitě.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Že to má ve svých rukou velmi pevně.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Jako probíhat podle těch jeho představ. To znamená, že on bude tím manažerem, který bude rozdělovat ty úkoly a bude před kamerami kritizovat pana ministra x za to, že neudělal to, co jsem mu uložil: Já jsem mu to uložil a já nevím, proč to neudělal. Teď jsem mu vyčínil a když to neudělá do měsíce, tak ho vyhodím. A takže dá se předpokládat.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Já mám teď spíš na mysli problém toho plagiátorství, protože tam to je samozřejmě nahrazování ministrů, když už nahrazujete druhého, třetího, čtvrtého, teď nechci nic přivolávat, tak pochopitelně také to něco svědčí o pevnosti té vlády.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Tak si připomeňte, kolik vyměnil ministrů Babiš za minulou vládu. To tak nebylo malé číslo.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Tohle je dvacet. Dobře, Robert Čásenký.

Robert ČÁSENSKÝ, šéfredaktor měsíčníku Reportér

Ono to přesně souvisí s tím, o čem mluvil pan kolega Kudláček, protože tím ministři jsou v mnohém zaměnitelní, to znamená, za prvé, za těch 20 dnů si u některých z nich ani veřejnost nestihla zapamatovat, že na těch ministerstvech sedí a jak vypadají a jak se jmenují. Myslím si, že si to nestihla zapamatovat ani u té první Babišovy vlády. Takže v tomhle případě ta změna ministrů má vlastně minimální politické náklady. Tam neodchází žádné zajímavé osobnosti, nikdo, kdo by byl pro tu stranu nějak důležitý, nikdo koho by si ti lidé spojovali, ať už se sociální demokracií nebo s hnutím ANO. A tím pádem si myslím, že paradoxně to může být tak, že kdyby se objevil ještě třetí, čtvrtý a pátý problém a pokud se objeví do měsíce, tak se to prostě přes léto a přes září povyměňují všichni, kdo nemají správně napsané diplomové práce a ta vláda začne fungovat vlastně jakoby od nuly, protože oni stejně ještě nějak zvlášť fungovat nezačali.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Další věc, abych navázal na kolegu Čásenkého další věci, že všech výrazných osobností se Andrej Babiš zbavil, protože prostě ministr Stropnický je pryč, ministr Pelikán je pryč. To byly dvě výrazné tváře hnutí ANO. Takže on zjevně nepostrádá nebo necítí potřebu, aby v té vládě byly nějaké.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

To se týká toho, co říkal Jan Kubáček, že nepotřebuje ani toho, kdo by ho přerostl.

Martin ZVĚŘINA, komentátor Lidových novin

Nebo kdo by byl vidět třeba jen vidět, protože já si myslím, že mocensky ho ani jeden z těch dvou jmenovaných jako neměl ambici přerůst.

Tomáš PROCHÁZKA, moderátor

Dobrá, pánové, já vám prozatím děkuji, ale ihned po krátkých zprávách se vrátíme zpět s naší diskusí.

Je Rusko supervelmoc?

28.7.2018 Mladá fronta DNES str. 12 Názory

Karel Svoboda

Rusko dokáže navenek vytvářet iluzi podstatně větší síly, než jakou představuje. Fakt, že v současnosti roli supervelmoci hraje, je způsoben tím, že na to vedení země klade důraz. Jenže totéž se v zemi dělo před první světovou válkou a v 80. letech, a jak to dopadlo.

Kdo sledoval tiskovou konferenci ze setkání ruského a amerického prezidenta v Helsinkách, musel mít pocit, že mocenská rovnováha je nakloněna výrazně ve prospěch Ruska. Vladimir Putin působil suverénně, prakticky zopakoval veškerá svá stanoviska, zatímco americký protějšek mu odsouhlasil vše včetně zpochybnění závěrů amerických tajných služeb. Donald Trump sice svá tvrzení druhý den otočil, ale to nic na rozpacích nemění. Jak na tom tedy Rusko se statusem velmoci je?

Odpověď není jednoduchá. Jde o relativně velkou ekonomiku, byť na ty největší nemá. V HDP podle parity kupní síly je na šestém místě, před Británií či Francií, ale daleko za Čínou či USA. Srovnání HDP však o síle ekonomiky neřekne vše. V ruském případě je tento ukazatel silně pod vlivem konjunktury surovinových trhů, i když ani u nich, přes relativně vysoké ceny, není posledních 10 let bůhvíjak zázračných.

Na druhou stranu nelze zapomínat, že s ropnými zdroji je Rusko schopno pracovat efektivně a nepouští se do nesmyslného rozhazování ve stylu Venezuely. V průmyslové výrobě se může pyšnit jen produkcí zbraní. Úspěchy současného programu nahrazování importu domácí výrobou jsou spíše iluzí a poslední zprávy o koncentraci na vývoz pšenice neukazují zrovna na průmyslovou velmoc.

Ačkoli Rusko nemá kapacitu, aby soupeřilo s USA, neznamená to, že to nemůže i po relativně dlouhou dobu dělat. V historii je nemálo příkladů zemí, které byly schopny určitou dobu hrát roli, která překračovala jejich možnosti. U Ruska šlo o období před první světovou válkou, kdy snaha udržet vojenské náklady srovnatelné s ostatními uchovala zemi mezi velmocemi.

Výsledkem však bylo hospodářské zhroutilí během války. A není nutné chodit ani tak daleko do minulosti. SSSR se v 80. letech dostal do problémů nejen z důvodu neživotaschopného politicko-ekonomického systému, ale i snahou soupeřit s USA v podpoře „národněosvobodeneckých“ hnutí po celé planetě.

K dosažení mocenského postavení je důležité nejen to, že stát mocenskými prostředky včetně armády disponuje, ale i to, do jaké míry je ochoten je použít. Rusko jde v tomto směru poměrně daleko, nicméně i zde zvažuje náklady a výnosy. Podpora syrskému režimu prezidenta Asada se ukázala jako velmi efektivní, protože s relativně malými náklady zastavila jeho pád.

Podobné lze říci i o angažmá ve válce na Ukrajině, kde ruská armáda ozbrojenou invazí odvrátila pád obou loutkových „lidových republik“ v létě 2014. Ani v jednom případě Moskva nevystupovala v „běžných“ přestřelkách, jen zvrátila nepříznivou rovnováhu sil. Zvláště v případě Sýrie si Rusko svým postupem připsalo kladné body mimo západní svět.

Důležitým momentem je také to, že moc státu je relativní pojem. Rusko je tak hospodářsky jinak atraktivní zemí v kontextu postsovětského prostoru, odkud do Ruska proudí migranti za prací (byť se v posledním roce tok snížil). Naproti tomu z Ruska odcházejí ti nejschopnější, nejčastěji kvůli kombinaci vyšších příjmů či vyšší možnosti seberealizace díky fungujícímu právnímu prostředí. Ve srovnání se západními zeměmi Rusko prostě neobstojí.

Současné Rusko postrádá to, co odborník na mezinárodní vztahy Joseph Nye nazval měkkou mocí. Jedná se o přirozenou atraktivitu země k následování. Pro přiblížení, hollywoodské filmy zvyšují atraktivitu USA i v zemích, kde jejich politika nesklízí ovace. Rusko nic takového nemá. Jeho pokusy vyvážit památku vítězství ve druhé světové válce získávají malý ohlas, kopírování hollywoodských velkofilmů působí vyloženě rozpačitě. I proto se pustilo do pořádání olympiády či mistrovství světa ve fotbalu. Úkolem bylo ukázat, že je schopné takové akce uspořádat i financovat. Proto si celá země dala tolik záležet na vytvoření obrázku standardně fungující společnosti.

Relativní měkkou moc je možné posilovat dvěma způsoby. Zaprvé trvalým zlepšováním image svojí země. Právě sem zapadají různé olympiády či mistrovství světa, platíte si televizní kanály či propagátory své země. Gérard Depardieu, který se nedávno dostal na stránky novin kvůli neplacení daní v Rusku, zdaleka není první ani poslední. Takovou politiku v různých formách provozuje každá země včetně Česka.

Druhou možností je snížit atraktivitu konkurentů, v první řadě Západu, pomocí diskreditační kampaně. Ruské zprávy jsou tak plné informací o domnělé rusofobii na Západě, kriminalitě a dalších hrůzách. Slovo dostávají „odborníci“, kteří neustále předpovídají krach a rozpad tu EU, tu USA. Není přitom těžké pochopit, že cílem je ukázat, že je ruská realita docela fajn. A podobně vše funguje i navenek. Televize RT (dříve Russia Today) předkládá obrázek západní Evropy v takové formě, že by v ní snad nikdo soudný ani nemohl žít. Celkově tak vidíme obraz, kde Rusko není zase tak odlišné od Evropy.

O Rusku jako o velmocí či supervelmocí by se dalo psát i dál. Asi nejjednodušším, závěrem, i s ohledem na historickou zkušenost, je to, že je velmocí, nicméně ani zdaleka ne velmocí prvního ranku. Fakt, že v současné době tuto roli hraje, je zapříčiněn ochotou a odhodláním nejvyššího ruského vedení klást důraz na velmocenské postavení na úkor blahobytu vlastních obyvatel, částečně i schopností využívat relativně levné a omezené prostředky s vysokou efektivitou. Dokáže tak vytvářet iluzi větší síly, než jakou ve skutečnosti představuje.

V historii je pár příkladů zemí, které určitou dobu hrály roli, jež překračovala jejich schopnosti.

O autorovi| Karel Svoboda, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK
Foto popis|

Rusko dokáže vytvářet iluzi větší síly, než ve skutečnosti představuje, domnívá se analytik

28.7.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

nab

Je Rusko supervelmocí? Nad tím se zamýšlí Karel Svoboda z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK. Je toho názoru, že Rusko dokáže navenek vytvářet iluzi větší síly, než jakou ve skutečnosti představuje. „Fakt, že v současnosti roli supervelmoci hraje, je způsoben tím, že na to vedení země klade důraz,“ píše Svoboda v textu pro MF Dnes a připomíná, že totéž se v zemi dělo před první světovou válkou a v 80. letech, a jak to dopadlo.

„Mocenská rovnováha je nakloněna výrazně ve prospěch Ruska,“ říká Svoboda po zhlédnutí tiskové konference ze setkání ruského a amerického prezidenta v Helsinkách. Vladimir Putin podle jeho mínění působil suverénně, prakticky zopakoval veškerá svá stanoviska, zatímco americký protějšek mu odsouhlasil vše včetně zpochybnění závěrů amerických tajných služeb. I když Donald Trump svá tvrzení druhý den otočil, nic to nemění. Jak na tom tedy Rusko se statusem velmoci je? Odpověď podle Svobody není jednoduchá. „Jde o relativně velkou ekonomiku, byť na ty největší nemá. V HDP podle parity kupní síly je na šestém místě. Srovnání HDP však o síle ekonomiky neřekne vše,“ uvedl a doplnil, že v ruském případě je tento ukazatel silně pod vlivem konjunktury surovinových trhů. Na druhou stranu nelze zapomínat, že s ropnými zdroji je Rusko schopno pracovat efektivně a nepouští se do nesmyslného rozhazování ve stylu Venezuely. V průmyslové výrobě se může pyšnit jen produkcí zbraní, jinak čísla neukazují na žádnou průmyslovou velmoc. „Ačkoli Rusko nemá kapacitu, aby soupeřilo s USA, neznamená to, že to nemůže i po relativně dlouhou dobu dělat,“ je přesvědčen Svoboda, jenž připomněl, že v historii je nemálo příkladů zemí, jež byly schopny určitou dobu hrát roli, která překračovala jejich možnosti. „U Ruska šlo o období před první světovou válkou, kdy snaha udržet vojenské náklady srovnatelné s ostatními uchovala zemi mezi velmocemi,“ uvedl s tím, že výsledkem však bylo hospodářské zhroucení během války. „V 80. letech se SSSR dostal do problémů nejen z důvodu neživotaschopného politicko-ekonomického systému, ale i snahou soupeřit s USA v podpoře ‚národněosvobozeneckých‘ hnutí po celé planetě,“ zmínil Svoboda. „K dosažení mocenského postavení je důležité nejen to, že stát mocenskými prostředky včetně armády disponuje, ale i to, do jaké míry je ochoten je použít,“ dodal s tím, že Rusko jde v tomto směru poměrně daleko, nicméně i zde zvažuje náklady a výnosy. Ruská podpora syrskému režimu prezidenta Asada se ukázala prý také jako velmi efektivní, protože s relativně malými náklady zastavila jeho pád. Podobné lze říci i o angažmá ve válce na Ukrajině, kde ruská armáda ozbrojenou invazí odvrátila pád obou loutkových „lidových republik“ v létě 2014. „Ani v jednom případě Moskva nevystupovala v ‚běžných‘ přestřelkách, jen zvrátila nepříznivou rovnováhu sil,“ poukázal a zmínil, že zvláště v případě Sýrie si Rusko svým postupem připsalo kladné body mimo západní svět. Moc státu je však relativní pojem. Rusko je tak hospodářsky jinak atraktivní zemí v kontextu postsovětského prostoru, odkud do Ruska proudí migranti za prací. Zároveň z Ruska odcházejí ti nejschopnější, nejčastěji kvůli kombinaci vyšších příjmů či vyšší možnosti seberealizace díky fungujícímu právnímu prostředí. „Ve srovnání se západními zeměmi Rusko prostě neobstojí,“ dodal Svoboda. Rusko postrádá takzvanou měkkou moc. Jedná se prý o přirozenou atraktivitu země k následování. „Pro přiblížení, hollywoodské filmy zvyšují atraktivitu USA i v zemích, kde jejich politika neskylá ovace. Rusko nic takového nemá.“ I proto se podle Svobodových slov pustilo do pořádání olympiády či mistrovství světa ve fotbale. „Úkolem bylo ukázat, že je schopné takové akce uspořádat i financovat. Proto si celá země dala tolik záležet na vytvoření obrázku standardně fungující společnosti,“ uvedl. Další možností je snížit atraktivitu konkurentů, v první řadě Západu, pomocí diskreditační kampaně. „Ruské zprávy jsou tak plné informací o domnělé rusofobii na Západě, kriminalitě a dalších hrůzách,“ sdělil Svoboda s tím, že Rusko je velmocí, nicméně ani zdaleka ne velmocí prvního ranku. Že v současné době tuto roli hraje, je díky odhodlání nejvyššího ruského vedení klást důraz na velmocenské postavení na úkor blahobytu vlastních obyvatel, částečně i schopností využívat relativně levné a omezené prostředky s vysokou efektivitou. „Dokáže tak vytvářet iluzi větší síly, než jakou ve skutečnosti představuje,“ napsal na závěr.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Rusko-dokaze-vytvaret-iluzi-vetsi-sily-nez-ve-skutecnosti-predstavuje-domniva-se-analytik-545662?utm_source=nm&utm_medium=xml

Na vysoké studují i ti, kteří by se tam dřív nedostali, říká expert. Počet Čechů s diplomem ale prudce roste

28.7.2018 seznamzpravy.cz str. 00 Domáci, Stalo se
Rudolf Požár

V Česku se podle Českého statistického úřadu (ČSÚ) za posledních deset let zvýšil počet lidí s vysokoškolským vzděláním. V roce 2017 mělo univerzitní diplom 20 procent Čechů, což je o 7,9 procentních bodů více než v roce 2007.

Loňský rok úspěšně ukončilo studium na veřejných a soukromých vysokých školách 7,2 tisíce studentů. Nejvíce absolventů však školy vyprodukovaly v roce 2012. Univerzitní diplom tehdy získalo 9,5 tisíce lidí. Zvláštností českého školství je, že většina studentů pokračuje na magisterských oborech.

"Je dobře, že se Česká republika z hlediska dosažitelnosti vysokoškolského vzdělání přibližuje tomu, co je obvyklé v řadě vyspělých zemí, kde více než polovina lidí se středoškolským vzděláním pokračuje v bakalářském studiu," komentuje údaje ČSÚ rektor Masarykovy univerzity a místopředseda České konference rektorů pro oblast vzdělávání Mikuláš Bek.

Vzrůstající množství absolventů vysokých škol souvisí také s ekonomickými změnami. Vznikají nová pracovní místa, stará zanikají a lidé se středním vzděláním na trhu práce nemají takové šance na získání vyhovujícího zaměstnání. Vysokoškoláci jsou flexibilnější a podle statistik ČSÚ jim tolik nehrozí nezaměstnanost.

„V rámci ekonomických sektorů se přesunují masy lidí mezi průmyslem a službami. Je proto potřeba prodloužit dobu vzdělávání a zvýšit míru adaptability lidí," říká Bohumil Kartous ze společnosti EDUin.

Roste také počet absolventů humanitních a ekonomických oborů, kteří poté pracují právě v terciárním sektoru. Je jich nyní stejně jako absolventů techniky a přírodních věd.

Zatímco roce 2007 úspěšně ukončilo například studium **Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity** 530 studentů, loni jich bylo 826. Ve stejném období na obdobné **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy vzrostl roční počet absolventů o necelé tři stovky.

Vysokoškolák za každou cenu? I vzhledem k aktuálním plagiátorským kauzám dvou českých ministrů se opět diskutuje o tom, zda nárůst vysokoškoláků zároveň není na úkor kvality.

Podle Mikuláše Beka masové vysoké školství neposkytuje tak kvalitní vzdělávání jako elitní systém fungující před třiceti lety. Většinu množství lidí ale otevírá lepší postavení na pracovním trhu.

„Na vysoké školy se dostala velká skupina lidí, již by se tam dříve nedostali a kteří přirozeně měli nižší intelektuální dispozice, což snížilo průměrné schopnosti studentů. Studium na vysoké škole zkouší každý druhý, ale dokončí ho pouze polovina z nich," vysvětluje expert na vzdělávání z CERGE-EI Daniel Münich.

Další rozvoj a úroveň vzdělávání omezuje i nedostatek financí. „Před přidáním tří miliard do rozpočtu vysokých škol v minulém roce, český stát platil stejně, jako by byl vzdělávací systém stále elitní a chodilo do něj 10 procent studentů," srovnává Bek.

V mezinárodním srovnání mají české vysoké školy na jednoho studenta mnohem méně financí. Podle statistik OECD je v ČR také nejvyšší počet studentů na jednoho učitele. Česká republika je zemí s procentuálně nejnižšími investicemi do vzdělávacího systému.

„Budoucí potenciál české společnosti leží v mozcích a je potřeba ho nějak vytěžit. To se neděje v situaci, kdy do vzdělávacího systému investujeme tak málo," myslí si Kartous.

Vyspělejší západní státy otevíraly univerzity širší veřejnosti mnohem dříve a mají oproti Česku v počtu vysokoškolsky vzdělaných značný náskok. Odrazilo se to též na výkonnosti jejich ekonomik.

„To, co se stalo v České republice mezi lety 2000 a 2010, se stalo ve Francii nebo v Německu v 60. letech," tvrdí Bek.

Jižní Korea začala otevírat vysoké školy širší veřejnosti v 80. letech. „V Jižní Koreji studuje masivně asi 70 procent populace. Díky tomu, že byla jedna z prvních, je dnes desátou největší ekonomikou světa," srovnává Kartous.

V Československu byl velký počet absolventů středních škol a nízký počet absolventů škol vysokých. V populaci je proto velká část starších ročníků, které snižují celkovou statistiku. „Nějakou dobu potrvá, než se ta ztráta doplní. Pokud jich je dnes v populaci 20 procent, tak za patnáct let jich bude 30 procent," říká Münich.

Největší podíl obyvatel s univerzitním vzděláním žije tradičně v Praze. „Vysokoškolským diplomem disponuje víc než 38 procent obyvatel metropole. Jihomoravský kraj má 22,6 procenta vysokoškoláků. Naopak nejméně formálně vzdělané obyvatelstvo mají kraje Karlovarský a Ústecký," konstatuje Gabriela Stražilová z odboru statistiky trhu práce ČSÚ.

URL| <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/vysokou-skolu-uz-ma-kazdy-paty-cech-je-to-stale-malo-rikaji-experti-52577>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[seznamzpravy.cz](https://www.seznamzpravy.cz)

Rusko dokáže vytvářet iluzi větší síly, než ve skutečnosti představuje, domnívá se analytik

28.7.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Vladimira Putina, Prezident Ruské

Je Rusko supervelmocí? Nad tím se zamýšlí Karel Svoboda z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK. Je toho názoru, že Rusko dokáže navenek vytvářet iluzi větší síly, než jakou ve skutečnosti představuje. „Fakt, že v současnosti roli supervelmoci hraje, je způsoben tím, že na to vedení země klade důraz,“ píše Svoboda v textu pro MF Dnes a připomíná, že totéž se v zemi dělo před první světovou válkou a v 80. letech, a jak to dopadlo.

„Mocenská rovnováha je nakloněna výrazně ve prospěch Ruska,“ říká Svoboda po zhlédnutí tiskové konference ze setkání ruského a amerického prezidenta v Helsinkách. Vladimir Putin podle jeho mínění působil suverénně, prakticky zopakoval veškerá svá stanoviska, zatímco americký protějšek mu odsouhlasil vše včetně zpochybnění závěrů amerických tajných služeb. I když Donald Trump svá tvrzení druhý den otočil, nic to nemění.

Jak na tom tedy Rusko se statusem velmoci je? Odpověď podle Svobody není jednoduchá. „Jde o relativně velkou ekonomiku, byť na ty největší nemá. V HDP podle parity kupní síly je na šestém místě. Srovnání HDP však o síle ekonomiky neřekne vše,“ uvedl a doplnil, že v ruském případě je tento ukazatel silně pod vlivem konjunktury surovinových trhů. Na druhou stranu nelze zapomínat, že s ropnými zdroji je Rusko schopno pracovat efektivně a nepouští se do nesmyslného rozhazování ve stylu Venezuely. V průmyslové výrobě se může pyšnit jen produkcí zbraní, jinak čísla neukazují na žádnou průmyslovou velmoc.

„Ačkoli Rusko nemá kapacitu, aby soupeřilo s USA, neznamená to, že to nemůže i po relativně dlouhou dobu dělat,“ je přesvědčen Svoboda, jenž připomněl, že v historii je nemálo příkladů zemí, jež byly schopny určitou dobu hrát roli, která překračovala jejich možnosti. „U Ruska šlo o období před první světovou válkou, kdy snaha udržet vojenské náklady srovnatelné s ostatními uchovala zemi mezi velmocemi,“ uvedl s tím, že výsledkem však bylo hospodářské zhroutilí během války.

„V 80. letech se SSSR dostal do problémů nejen z důvodu neživotaschopného politicko-ekonomického systému, ale i snahou soupeřit s USA v podpoře ‚národněosvobozeneckých‘ hnutí po celé planetě,“ zmínil Svoboda. „K dosažení mocenského postavení je důležité nejen to, že stát mocenskými prostředky včetně armády disponuje, ale i to, do jaké míry je ochoten je použít,“ dodal s tím, že Rusko jde v tomto směru poměrně daleko, nicméně i zde zvažuje náklady a výnosy.

Ruská podpora syrskému režimu prezidenta Asada se ukázala prý také jako velmi efektivní, protože s relativně malými náklady zastavila jeho pád. Podobné lze říci i o angažmá ve válce na Ukrajině, kde ruská armáda ozbrojenou invazí odvrátila pád obou loutkových „lidových republik“ v létě 2014. „Ani v jednom případě Moskva nevystupovala v ‚běžných‘ přestřelkách, jen zvrátila nepříznivou rovnováhu sil,“ poukázal a zmínil, že zvláště v případě Sýrie si Rusko svým postupem připsalo kladné body mimo západní svět.

Moc státu je však relativní pojem. Rusko je tak hospodářsky jinak atraktivní zemí v kontextu postsovětského prostoru, odkud do Ruska proudí migranti za prací. Zároveň z Ruska odcházejí ti nejschopnější, nejčastěji kvůli kombinaci vyšších příjmů či vyšší možnosti seberealizace díky fungujícímu právnímu prostředí. „Ve srovnání se západními zeměmi Rusko prostě neobstojí,“ dodal Svoboda.

Rusko postrádá takzvanou měkkou moc. Jedná se prý o přirozenou atraktivitu země k následování. „Pro přiblížení, hollywoodské filmy zvyšují atraktivitu USA i v zemích, kde jejich politika nesklízí ovoce. Rusko nic takového nemá.“ I proto se podle Svobodových slov pustilo do pořádání olympiády či mistrovství světa ve fotbale. „Úkolem bylo ukázat, že je schopné takové akce uspořádat i financovat. Proto si celá země dala tolik záležet na vytvoření obrázku standardně fungující společnosti,“ uvedl.

Další možností je snížit atraktivitu konkurentů, v prvé řadě Západu, pomocí diskreditační kampaně. „Ruské zprávy jsou tak plné informací o domnělé rusofobii na Západě, kriminalitě a dalších hrůzách,“ sdělil Svoboda s tím, že Rusko je velmocí, nicméně ani zdaleka ne velmocí prvního ranku. Že v současné době tuto roli hraje, je

díky odhodlání nejvyššího ruského vedení klást důraz na velmocenské postavení na úkor blahobytu vlastních obyvatel, částečně i schopností využívat relativně levné a omezené prostředky s vysokou efektivitou. „Dokáže tak vytvářet iluzi větší síly, než jakou ve skutečnosti představuje,“ napsal na závěr.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Rusko-dokaze-vytvaret-iluzi-vetsi-sily-nez-ve-skutecnosti-predstavuje-domniva-se-analytik-545662>

Paralely s „divokými devadesátými“ i přerozdělování půdy a nostrifikace: první roky ekonomiky samostatného Československa

28.7.2018 patria.cz str. 00

Jak vypadala v dobách předchozích lokální ekonomika, obchod, ekonomické myšlení a co to vše předznamenalo pro dnešek a budoucnost?

Dozvíte se v seriálu sond do tuzemské ekonomické historie, který pro Vás na Patria.cz vydáváme každý letní víkend. Zahájili jsme jej dobami Rakousko-Uherska a obdobím první světové války v rozhovorech s profesorkou Antonií Doležalovou. Ta se zabývá hospodářskými dějinami na Katedře institucionální ekonomie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, v současné době působí na Univerzitě v Cambridgi a čerstvě vydala v Británii knihu s titulem „A History of Czech Economic Thought“, která rozebírá dějiny českého ekonomického myšlení. Pokračujeme prvními roky samostatného Československa. Jak probíhalo obstavení majetku a pozemková reforma, jak se měla změnit pozice šlechty? Jak to bylo s nostrifikací? Samostatná měna? Vlastní centrální banka?

Patria.cz: Jak probíhalo obstavení majetku a pozemková reforma, jak se měla změnit pozice šlechty?

Obstavení majetku probíhalo přesně v intencích Marxova a Engelseva Komunistického manifestu: obstavit a zabrat majetek kolaborantů a zrádců. Jenom obsah té množiny se tvořil podivně. Zahrnul totiž šlechtické velkostatky a prosperující firmy se sídlem ve Vídni. Proces sám měl podobu pozemkové reformy a tzv. nostrifikace a od počátku jej provázela silná národní rétorika a argumentace sociální spravedlností a odčiněním Bílé hory.

Legislativu v tehdejším Revolučním národním shromáždění navrhovali a prosazovali představitelé pravicové Národní demokracie – třeba Karel Engliš nebo různí podnikatelé. Karel Engliš navrhl už n a podzim 1918 obstavení velkostatků. Jeho argumenty byly dva. Za prvé, aby se zabránilo šlechtě „na poslední chvíli“ rozprodat bohatství českého národa, třeba pokácet lesy a vyvézt dříví. A za druhé, a to je možná ještě více pozoruhodné, argumentoval tím, že ve srovnání se sousedním Německem má nové Československo velmi malou výměru půdy, především lesů, ve státních rukou. Když tento poměr po vzoru Německa změníme, bude i naše zemědělství efektivnější.

Geneze pozemkové reformy i její průběh byl nesmírně složitý proces. V mém textu na toto téma v Německu poukazují na to, že nazývat pozemkovou reformu aktem sociální spravedlnosti je opravdu velmi nepřesné.

Stručně: pozemková reforma měla zabrat majetek velkostatkářům s výměrou půdy nad 150 ha. V médiích byli tito vlastníci definováni národnostně jako Němci nebo Maďaři. Schwarzenbergům, Liechtensteinům a Colloredo-Mannsfeldům a dalším asi 150 rodinám skutečně patřila třetina veškeré půdy v Čechách. Ale definovat je jako ne-Čechy a zrádce, když do té doby byl národ definován teritoriálně, vyžadovalo skutečně kreativního ducha. Podařilo se to agrárikům, sociálním demokratům a národním demokratům spojenými silami. Tato půda se potom měla v druhém kroku rozdělit dosavadním bezzemkům. Tedy lidem, co neměli vůbec nic a pracovali na „panském“.

Když byla v roce 1937 reforma oficiálně ukončena – ano, trvala téměř celé období první republiky, polovina zabrané půdy vůbec nebyla rozdělena, byla součástí státního podniku Státní lesy a statky nebo ležela ladem. Velkou část té rozdělené půdy tvořily tzv. zbytkové statky s výměrou často přesahující 2 000 ha! Asi Vás nepřekvapí, že jejich vlastníky byli poslanci, senátoři, vysocí státní úředníci, pěkně podle stranického klíče. To se v plné nahotě ukázalo, když Němci po březnu 1939 provedli revizi této pozemkové reformy založenou na argumentu, že pozemková reforma poškodila majetky Němců (a také Poláků) v Československu.

Patria.cz: A co ti bezzemci?

V té zmíněné studii jsem dospěla k závěru, že bezzemek si vlastně vůbec nepolepšil. Vysvětlení je jednoduché. Lidé, co byli bezzemci, najednou měli třeba jeden hektar. Mělo se přidělovat pět hektarů, a přidělovalo se obvykle méně. Řeknete si, to je skvělé, neměli nic a najednou mají jeden nebo pět hektarů. Ale podívejme se na to ekonomicky. Co to je jeden hektar? Ten vás sice uživí i s rodinou, ale rozhodně vám nezůstanou přebytky, se kterými můžete jít na trh. A vy potřebujete peníze. Protože abyste ten jeden hektar získal, musel jste ho zaplatit. Protože jste ale neměl peníze, půjčil jste si je u pozemkového fondu, a ten jej chce nyní splácet.

Navíc, do roku 1918 nebo 1919 pracujete na velkostatku. Jste zaměstnanec, máte šestidenní pracovní týden, nějakou mzdu a je postaráno o vaše bydlení. Ve všem spoléháte na svého velkostatkáře. Umíte obdělávat půdu a tvrdě pracovat, ale neumíte hospodařit sám. Nevíte, jak hospodařit s penězi, splácet, inovovat.

Tito noví majitelé půdy velmi rychle upadali do platební neschopnosti. Toto byly ekonomické důsledky pozemkové reformy. Na první pohled obrovský sociální pokrok, který v mnoha ohledech vlastně vedl do ještě větší bídy. V literatuře čteme o neúrodě, třeba nedostatku brambor, který v některých letech hrozil až hladomorem. Když ale otevřete dobový tisk, tak zjistíte, že brambory se urodily, ale nebyl nikdo, kdo by je vyoral a posbíral.

Patria.cz: Dotkla se šlechty nějaká další opatření?

Rozhodně. Třeba už jeden z prvních zákonů nové republiky o zrušení šlechtických titulů. Oni se sice všichni dál mezi sebou oslovovali svými tituly, ale pozice šlechty ve společnosti se měnila. Co bylo asi z hlediska sociálního vývoje rozhodující, bylo narušení sociální vazby mezi šlechtou jako pozemkovým vlastníkem, a jejími dosavadními zaměstnanci. A to byla opravdu silná a pro druhou stranu rozhodně pozitivní vazba, protože vytvářela síť sociálního bezpečí. Zpracovala jsem doklady o tom, že bývalí šlechtičtí vlastníci se o své bývalé zaměstnance starali i poté, co už jejich vztah neměl žádný ekonomický základ a oni byli připraveni o své pozemky. Pro své bývalé zaměstnance však představovali jedinou sociální síť – sociální zákony tak, jak v té době existovaly, vytvářely totiž sociální síť pouze ve prospěch dělníků, s rolníky se nepočítalo. Pozemková reforma vytvořila zcela novou situaci a stát na ni nebyl schopný reagovat.

Ale samozřejmě, že některé bohaté rodiny s dobrými vazbami na nové politické elity dokázaly svůj majetek před reformou uchránit. Např. největší pozemkoví vlastníci v českých zemích, Schwarzenbergové, přišli v první fázi reformy o 11 tisíc ha z 248 tisíc, které celkově v Čechách vlastnili. Stejně tak někteří zahraniční vlastníci. Kvůli britským občanům, jejichž majetek se ocitl v Československu, intervenoval u J. Masaryka, E. Beneše a A. Švehly i W. Churchill. Takoví vlastníci dostávali obrovskou náhradu za své zabrané majetky. „Business as usual“, jak se říká. Většina vlastníků však dostala náhradu jen minimální, protože ze zákona se vyplácela v cenách půdy z roku 1913. A to naprosto neodpovídalo realitě.

Patria.cz: Jaký to mělo efekt na ekonomiku? A jaké byly další kroky?

Především těmito a podobnými kroky vznikala elementární podnikatelská nejistota. Mělo to ničivý efekt a vedlo to ke korupci, ke klientelismu... všechno, co známe z dnešní doby, najdete vlastně i v první republice. Tehdejší vývoj je skoro přes kopírák jako vývoj po roce 1990, i když samozřejmě s jinými aktéry a za jiných legislativních podmínek. Ty archetypy jsou však stejné a analogie úžasné. Jestli se v této souvislosti to slovo dá použít.

Dalším krokem bylo, že na jaře 1919 nebo možná ještě před Vánoci 1918 poslanci přišli s nápadem, aby všichni, kdo mají firmy v Československu, přijali československé občanství a přenesli sídlo své firmy ze zahraničí – tedy z Vídně – do Prahy. Tomu se říkalo, a v historiografii říká nostrifikace, i když ve sbírce zákonů žádný nostrifikační zákon nenajdete.

Patria.cz: Pojdme se tedy prosím podrobněji podívat na nostrifikační zákony.

Představa za tím vyvlastněním byla jiná, než se často uvádí, tedy zvýšit příjmy státního rozpočtu. Šlo o stále velmi živou myšlenku, aby všechny firmy, které v zemi působí, ponechávaly veškeré zisky v Československu.

Prostě každý, kdo podnikal v Československu, měl přijmout zdejší občanství a měl tu platit daně. Stát si nemohl dovolit říct, že musí být české národnosti, protože probíhala Versailleská mírová konference. Ta na jednu stranu umožnila vznik národních států, což podpořil i americký prezident, ale na druhou stranu nepřipouštěla žádnou diskriminaci minorit. A Československo tudíž muselo udržovat národnostní status quo. Proto se nemohlo nikde objevit, že Němci nebo Rakušani tu nesmí podnikat. Proto se mluvilo o občanství.

A výsledek je také velmi familiární: ne „pojdme rozdat lidem akcie“ a trh to srovná, ale rovnou „pojdme akcie rozdat českým úředníkům a bankéřům“. Ti, kteří se do nostrifikace zapojili na straně nových vlastníků, jsou v zápisech z jednání vlády označováni rovnou jako „interesenti“. Přesně vymezená úzká skupina lidí, někdy s minimálním kapitálem. Ale to nevadilo. Kvůli hyperinflaci v Rakousku se akcie daly pořídit někdy velmi levně. Někdy to vypadá na klasický příklad nepřátelského převzetí.

Troufnu si říct, že v 99 procentech případů stála za nostrifikací nějaká česká banka. Živnobanka, banka Slavia, Zemská banka. Ambiciózní české banky, které na konci 19. století neváhaly opustit české podnikatele a jít na východ, tady najednou vycitily příležitost. Vstupovaly do nostrifikovaných firem jako akcionáři a zároveň – jak bylo zvyklé – dosazovaly si na rozhodující pozice své lidi.

Mimochodem, stížnosti na postup Československa jak v otázce pozemkové reformy, tak nostrifikace tvořily velkou agendu Společnosti národů v Ženevě. Jejich odvracení bylo obsahem velkého vyjednávacího úsilí Eduarda Beneše. I když byl často úspěšný, je zřejmé, že to mělo devastující vliv na reputaci Československa v mezinárodních ekonomických kruzích. A mělo to mít bohužel i dalekosáhlé politické souvislosti na konci následujícího desetiletí.

Ale už za pár let vidíte dopady v ekonomice. Banky utratily všechn kapitál za nákup akcií a neinvestovaly, nemodernizovaly. Ale měly obrovské výrobní koncerny. Nostrifikované firmy potom bankrotovaly, protože někteří původní majitelé se často bránili tím, že výrobu v Čechách úplně zrušily. Firmám potom chyběl kvalifikovaný personál, know-how, trhy. Fiskální efekt byl nulový.

Patria.cz: Jak to bylo s průmyslovými podniky? Byly zablokovány podobně jako velkostatky?

Tam to tak nebylo. Obchodní a živnostenské komory prováděly dotazníkové šetření, takže měly perfektní přehled o firmách ve svém obvodu, co se týče skladby akcionářů. To trvalo asi půl roku. A úředníci ministerstva průmyslu si potom vybrali, já jim říkám „národní šampiony“. Tedy firmy, které se zdály být kapitálově silné, zdravé a neměly mezi akcionáři nikoho ze spřátelených států, a vyzvali je k nostrifikaci. 234 firem, o které měli zájem oni „interesenti“. Byla to velmi výběrová „nacionalizace“, která nebyla dána ani výší základního jmění, ani počtem zaměstnanců. Šlo o to, co se třeba bankéři Preissovi zdálo být dobré do portfolia, které už měl.

Stejně tak neměly ty firmy mít vazbu na Německo, protože to byl největší obchodní partner. Kdyby sáhlo k „odvetě“, tehdy tomu říkali „retorzní opatření“, třeba přestalo kupovat pivo, československá ekonomika by to nevydržela. Takže nostrifikační komise si dávala velký pozor na to, koho vyzývá k nostrifikaci. Proto to bylo adresné - vy, majiteli této firmy, my vás vyzýváme, abyste přenesl sídlo své firmy do Prahy, vydal akcie s českým textem a změnil poměr v řídicích i správních orgánech ve prospěch československých občanů. Firmy nostrifikaci odmítaly. Dobrovolně nostrifikaci provedlo jen 19 z oněch 234 firem.

Patria.cz: Které podniky unikly, které zase neunikly?

Unikly ostravské hutní závody, protože tam byli Rothschildové, a ti měli i svou francouzskou větev, nejen rakouskou. Neunikla třeba firma Kopecký a synové, knoflíkáři z Chrudimi. Byl jenom ten kalkul, zda jsou to firmy kapitálově silné a zda z nich mohou noví majitelé profitovat. Referenční rámec se mohl radikálně lišit a z dnešního pohledu může vypadat komicky.

Ale některé firmy byly opravdu národní šampioni, stavitelské firmy, plavební společnosti. Ty firmy byly převážně odkoupeny bankami, které získaly rozhodovací pravomoci a jejich lidé potom seděli ve správních radách. Vznikla tak velmi úzká skupina skutečných mnohoobročníků. Říkám studentům, že se jim muselo plést, v boardu jaké firmy zrovna jednájí. Když si vezmete, že Živnobanka měla maximálně pět až deset takové práce schopných zaměstnanců, a další banky spíše méně, tak se prostě museli potkávat. A vezmeme-li v úvahu, že Živnobanka nostrifikovala desítky firem, tak navíc vystoupí na povrch otázka, jak efektivně řízené ty nostrifikované firmy vůbec mohly být.

Patria.cz: Co další kroky osamostatnění?

Dalším krokem byla samostatná měna a národní banka. Zákon byl přijat v roce 1919 a ustanovoval československou korunu. Kurz se přepočítával na švýcarský frank a americký dolar. A už ve chvíli vzniku je vidět, že koruna měla stejnou křivku jako německá marka. Co se dělo s markou, to se dělo s korunou.

V tom samém zákoně je založená národní banka, která ovšem začala fungovat až v roce 1926, o sedm let později. Těch sedm let měnovou i fiskální politiku řídil ministr financí. Takže vlastně si stát tisknul peníze, když potřeboval. V dobovém tisku se psalo o skryté inflaci, která měla stejný efekt jako rakouská nebo německá hyperinflace.

A přitom boj s inflací byl prvotním záměrem reformy. Nástrojem mělo být stažení poloviny oběživa. Měnová reforma proběhla tak, že každý musel přijít se všemi svými papírovými rakouskými korunami a nechat si je okolkovat. Půlku mu příslušný úředník prostě zabavil a místo ní vydal státní dluhopis splatný za třicet let. To tak hezky vyšlo do roku 1949, že se žádná výplata samozřejmě nekonala. Na první pohled by se mohlo zdát, že inflace byla zničená v zárodku, ale protože jsem se dlouhodobě zabývala prvorepublikovými stáními rozpočty, vím, že ty peníze byly zpátky v oběhu během tří let.

Takže se podařilo vlastně jen nové jméno měny. To vydrželo. A také mezinárodní věhlas Aloise Rašina. Týdeník The Economist o něm tehdy psal jako o nejchytřejším ministrovi v Evropě, a že by měl být evropským ministrem financí. U toho byla karikatura, jak jde na berní úřad stařík a odevzdává zlaté hodinky a říká, že má ještě tři zlaté zuby. Celá akce měnové reformy musela být ve své době dechberoucí. Představte si to: stát neměl pevné hranice, trval teprve několik měsíců, ministerstvo financí mělo pár desítek úředníků, a Rašín si usmyslel spočítat veškerý majetek nového státu, aby nejen zabavil půlku oběživa, ale také vyměřil dávkou z majetku.

Doc. PhDr. Ing. Antonie Doležalová Ph.D. se zabývá hospodářskými dějinami na Katedře institucionální ekonomie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. V současné době působí na Univerzitě v Cambridgi. Čerstvě vydala v Británii knihu s titulem A History of Czech Economic Thought, která rozebírá doposud ne příliš probádané dějiny českého ekonomického myšlení.

URL| <https://www.patria.cz/rozhovor/3877563/paralely-s-divokymi-devadesatymi-i-prerozdeleni-pudy-a-nostrifikace-prvni-roky-ekonomiky-samostatneho-ceskoslovenska.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

patria.cz

To tu od ČNB dlouho nebylo. Budou dva „hiky“ po sobě?

27.7.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: ČNB, koruna, inflace, prognózaMěsíc po zvýšení úrokových sazeb lze očekávat jejich další růst. K tomuto závěru nás vede řada faktorů, které v posledních dnech navíc podtrhl svým vyjádřením ředitel měnové sekce ČNB Tomáš Holub.

Ten pro agenturu Reuters uvedl, že nová prognóza České národní banky ukáže rychlejší trajektorii očekávaného růstu sazeb. Zmiňovaná prognóza je klíčovým dokumentem, na základě kterého se tradičně bankovní rada rozhoduje, zda a jak moc sazby změní.

Domníváme se, že hlavní roli sehraje kurz české koruny, u které poslední prognóza počítala s výrazně silnějším kurzem. Slabší koruna je proinflačním rizikem, na které ČNB bude muset zareagovat. „Přehodnocení je tak spíše založeno na kurzu než na dění v domácí ekonomice,“ uvedl tento týden Holub.

Rada ČNB se bude rozhodovat na základě prognózy, kterou zatím neznáme. Neočekáváme, že by v ní zaznělo nějaké významné překvapení. Není k tomu žádný důvod, navíc ústy tvůrce nové prognózy zaznělo, že sazby by se měly zvyšovat rychleji. To nahrává závěru, že prognóza opět ukáže korunu silnější, než ČNB chtěla.

Dalším argumentem, který hraje do karet zvyšování, jsou i pokračující nákladové inflační tlaky, zejména vyšší cena ropy a přehřívající se trh práce. ČNB historicky ukázala, že je ochotná od krátkodobých nákladových šoků při rozhodování abstrahovat, nicméně guvernér Rusnok před měsícem cenu ropy explicitně zmínil jako proinflační faktor, který přispěl ke zvyšování sazeb. Je tak možné, že do svého rozhodování zahrnout tyto faktory i nyní.

Jelikož vzhledem k vyjádření Tomáše Holuba nelze očekávat překvapení v prognóze, je obtížné najít argumenty proti zvyšování sazeb. Jedním z argumentů by mohlo být, že ČNB již dlouhou dobu neměnila sazby dvakrát po sobě. Naposledy je dvakrát po sobě snížila v druhé polovině roku 2012, směrem nahoru se to stalo před přesně jedenácti lety. Je to ale pouze historická zajímavost, která by do rozhodování rady neměla vstupovat a s nejvyšší pravděpodobností nevstupuje.

Svou roli může sehrát i poměrně konzervativní složení bankovní rady, kde vedle jestřábů Mojžíra Hampla a Vojtěcha Bendy prezentoval dosud zbytek členů spíše zdrženlivé a pomalejší rozhodování o změnách sazeb. Ve spojení s předchozím argumentem by se mohli rozhodnout, že na případné zvyšování sazeb je letos ještě dostatek času.

ČNB již také zveřejnila, že se měnověpolitického zasedání 2. srpna zúčastní všichni členové, až na Oldřicha Dědka. Vzhledem k účasti Hampla a Bendy tak stačí hlas guvernéra Rusnoka, případně dvou jiných členů.

Sečteno podtrženo, argumenty ukazují spíše na zvyšování sazeb. ČNB nemá důvod měnit svoji dlouhodobou politiku, kdy se chce dostat na sazby ve výši tří procent. Krátkodobě ale zareaguje na slabší korunu, která by jinak mohla stále tlačit inflaci nad cílovaná dvě procenta. I proto dává smysl, že se sazby zvednou spíše dříve než později.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SyxHQ/to-tu-od-cnb-dlouho-nebylo-budou-dva-hiky-po-sobe>

Babiš má vizi, uznává chyby a na rozdíl od ostatních myslí víc dopředu, říká ministr Vojtěch

27.7.2018 iHNed.cz str. 00
Miloš Čermák

HN: Není praktičtější, když je ministr zdravotnictví lékař? Může pak například dát první pomoc premiérovi, když se mu udělá nevolno.

Pan Babiš se docela drží. Myslím si, že je v kondici.

HN: Stěžoval si, že pije moc kávy, má prasklou žilku v oku a je přepracovaný.

To jsme všichni. S tím jsme do toho šli. Já trávím v práci šestnáct hodin denně a bohužel se to odráží třeba i na osobním životě.

HN: Premiéři vždycky doufají, že vláda bude "dělná". Jste dělná vláda?

Nevidím tam žádné problémy. Nebo zatím jsme aspoň žádné neřešili. Dneska to bylo trochu jiné, protože většina ministrů za ČSSD měla dovolenou.

HN: Vy jste se teď ze zasedání vlády vrátil. Jaké to dnes bylo?

Zasedáme v novém složení. Scházíme se později. V předešlé vládě nebylo výjimkou, že zasedání začínala v šest. Dneska v osm, což je lepší. Já jsem ale stejně každý den v práci v šest, takže je mi to celkem jedno.

HN: Znáte Andreje Babiše dlouho, pracoval jste pro něj řadu let na ministerstvu financí. Řekněte mi o něm tři dobré věci.

První je určitě pracovitost. Každý to asi neuslyší rád, ale on je člověk, který má určitou vizi. Představu, kam by stát měl směřovat, a snaží se to prosazovat. Politiků, kteří mají nějakou vizi, tady moc není a nebylo. Většina je nastavena tak, že přemýšlejí v horizontu jednoho volebního období. Někdy ani to ne. Pan Babiš myslí víc dopředu.

Adam Vojtěch (31)

* Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy a mediální studia na **Fakultě sociálních věd** UK. Prakticky celá jeho kariéra je spojena s Andrejem Babišem.

Po studiích pracoval jako právník v jeho společnosti Mafra, poté se stal tajemníkem na ministerstvu financí.

Od loňských parlamentních voleb je poslancem a nyní je i ve druhé Babišově vládě ministrem zdravotnictví.

* "Bylo to spíš dílo náhody.

Aniž bych se chtěl chvástat, myslím, že jsem na ministerstvu financí pracoval tvrdě a snažil jsem se dělat maximum.

Ministerstvo zdravotnictví bylo v gesci ČSSD a zejména za ministra Němečka ta komunikace nebyla úplně jednoduchá. Bylo to spíš bušení na zavřené dveře.

Pan Babiš mi navrhl, abych kandidoval do sněmovny a abych se věnoval zdravotnictví i v legislativní roli.

A já to akceptoval. Lákalo mě, že se dostanu za ty zavřené dveře. Měl jsem a mám vizi, jak zdravotnictví změnit. A je mi jasné, že jedinou možností věci měnit je být v roli ministra," popisuje přerod z právníka či úředníka v politika.

* Dříve než v politice se proslavil v soutěži SuperStar, v níž se v roce 2005 dostal až do semifinále. "Občas mi to někdo hlavně v médiích připomene. Ale myslím, že se nemám za co stydět. Byla to hudební soutěž a já dělal muziku odmalička. Takže i dnes se občas

utrhnu a jdu si zahrát."

HN: To jsou dvě přednosti. Pracovitost a vize. Ta třetí?

Řekl bych, že vstřícnost. On umí naslouchat, a kdykoli člověk potřebuje, sejde se s ním.

Není to politik, který by nekomunikoval a byl uzavřený. A to nejen vůči členům vlády, ale i veřejnosti. Když mu kdokoli napíše, že by se s ním chtěl na nějaké téma sejít, dá mu termín schůzky. Bez ohledu na to, jestli je to jeho kamarád, nebo nepřítel. To podle mě taky není úplně běžné.

HN: Víím, že jste ministr v jeho vládě. Ale co mi odpovíte, když se zeptám na tři zápory pana Babiše?

Někdy věci možná příliš zjednodušuje. Nechápe, že věci nejsou černobílé, a vysvětlit hloubku nějakého problému mu pak trvá. Občas je zbytečně ostrý, možná v některých situacích i nespravedlivě.

Ale ze své zkušenosti víím, že dokáže uznat chybu.

Jako šéf patří mezi ty, kteří nemotivují pochvalou, ale vyvíjejí neustálý tlak.

HN: Vaše první jmenování ministrem zdravotnictví loni v prosinci bylo pro většinu lidí překvapivé. Jak k němu došlo a proč tenhle resort?

Věnoval jsem se mu na ministerstvu financí. Financování nemocnic, kontrole pojišťoven a podobné agendě. Mě baví systémový pohled na zdravotnictví. Vy jste zmínil, že nejsem lékař, což může být i výhoda.

Ve zdravotnictví je spousta zájmových skupin, i mezi lékaři, a já jsem nikdy součástí žádné z nich nebyl.

HN: Jaký je největší problém, který jste zatím jako ministr řešil?

Řeším tisíc a jeden každý den. Přišel jsem na úřad, který je personálně vyprahlý. Když jsem nastoupil, byl obsazený pouze z 65 procent. To je neslýchané. Ostatní resorty mají přes osmdesát nebo i devadesát procent. Přišel jsem na ministerstvo, kde chyběli lidé, kteří by byli schopni plnit moje úkoly.

HN: Kvůli tomu vedete dokonce veřejně spor se státním tajemníkem vašeho ministerstva. Jak ho teď, když už jste ministr vlády s důvěrou, budete řešit?

Pan státní tajemník se takzvaně hodil marod a v zásadě tu není. Je to trošku bizarní situace. Zákon o státní službě je nastavený tak, že to moc řešit nejde. Podal jsem na něj kárný podnět. Státní tajemník je v určitém ohledu mocnější než ministr.

HN: Tak to vííme ze známého britské seriálu...

Bohužel to není úplně optimální. Státní tajemník je takový personální ředitel ministerstva, a kdyby dělal v soukromé firmě a měl obsazeno 65 procent pracovních míst, asi by ve funkci dlouho nevydržel. To si nestěžuji, taková je prostě státní správa. Od mého nástupu se obsazenost ministerstva podařilo o deset procent zvýšit. Zavedli jsme nějaké zaměstnanecké benefity a přilákali lidi. Ale samozřejmě v době, kdy je skoro nulová nezaměstnanost, je to obtížné. Dneska není jednoduché sehnat na trhu práce kvalitní lidi.

HN: Andrej Babiš a ANO mají dnes ve společnosti výrazné odpůrce. Zejména v demografické skupině, ze které pocházíte vy - mladý, úspěšný člověk kolem třicítky. Co na angažmá v Babišově vládě říkají vaši vrstevníci?

Lhal bych, kdybych řekl, že mě to netrápí nebo že nad tím nepřemýšlím. Mám ve svém okolí kamarády, kteří mi věří a vědí, že mám čisté svědomí, ale i tak je pro mě těžké s nimi o tomhle debatovat.

HN: Jak jim to vysvětlujete?

Já si hlavně nemyslím, že kritika je vždycky oprávněná. Mediální obraz není realita. Sám mám tu zkušenost, že když něco udělám a pak si o tom přečtu, už je to nějak posunuté. Ale vlastně mě to ani nepřekvapuje. Studoval jsem mediální studia a psal o tom teoretické práce.

HN: Doufám, že jste je neopsal.

Ne, mou diplomku už zkontrolovali. Dokonce mě pochválili. Není opsaná.

HN: Takže vám kritika vrstevníků nevadí?

Mrzí mě to, samozřejmě. Snažím se práci dělat svědomitě a dobře, snažím se komunikovat, ale víc nemůžu udělat.

HN: Pamatuji doby, kdy si politici v přímém přenosu nadávali, ale pak spolu normálně mluvili. Dnes mi přijde, že to už v některých případech není možné, třeba u pánů Babiše a Kalouska. Že to překročilo určitou hranici. Co si o tom myslíte?

Jsem ve sněmovně ve styku s lidmi, kteří se věnují hlavně zdravotnictví, a tam to asi funguje jako vždycky. Na mnoha věcech se dokážeme normálně domluvit. Řeknu to možná pateticky, ale vy ve sněmovně zjistíte, že většinu lidí jde o dobrou věc. Byť samozřejmě každý má o dobré věci trochu jinou představu. Máte pravdu, že třeba mezi panem Babišem a panem Kalouskem je asi už i docela osobní animozita... Někdy slyším, že je to u nás horší než jinde ve světě, ale to si nemyslím.

HN: Politika se proměňuje nejen v Česku.

Nejsem zkušený politolog, abych to dokázal analyzovat. Možná nastala doba, kdy přestává být až tak důležitá ideologie, ale prosazují se strany nebo hnutí, které chtějí řešit problémy. Potíž je v tom, že jednoduchá řešení neexistují, avšak ve volbách se začínají prosazovat ti, kteří je nabízejí. Není to ale majoritní proud.

HN: Vy jste proevropský?

Jednoznačně.

HN: Vám bylo v roce 2004 osmnáct. Možnost hlasovat v referendu o EU vám utekla o několik měsíců. Jak byste hlasoval?

Určitě pro. EU má řadu problémů, ale je to jediná varianta pro naši budoucnost. Jsem poznamenaný i tím, že jsem jako student byl rok na Erasmu v Dublinu, kde jsem se seznámil se spoustou lidí z Evropy v mém věku, a byl to jeden z nejšťastnějších roků mého života. Užíval jsem si právě tu rozdílnost a to, že nás navzdory ní spojují stejné hodnoty. Souhlasím s panem premiérem, že musíme prosazovat svoje zájmy, ale představa, že bychom někdy mohli mít silnou pozici mimo EU, jako má třeba Švýcarsko, je iluzí.

HN: Jste jeden z ministrů, kteří nejvíc vadí komunistům. Ti budou vládu tolerovat... nebo ignorovat... co vlastně budou dělat?

Hlasovali pro důvěru vládě a dál se ukáže. Tady na ministerstvu nikdo z komunistické strany na významné pozici není a nebude. Pro mě je to jedna ze stran v parlamentu, která má své experty na zdravotnictví, a vnímám, že mají jiné názory než já. Ale komunikuji s nimi.

HN: Vaše názory jsou pravicové, je to tak?

Řekněme středopracivé.

HN: Co chcete dělat s tím, aby zdravotnictví přestalo být skanzenem socialismu? Nic moc se nepovedlo ani pravicovým vládám. Jak chcete uspět v koalici se socialisty a tolerován komunisty?

Principiálně platí, že naše zdravotnictví je podobné jako ve většině zemí Evropy. Jsme sociální stát, založený na principu solidarity. Nikdy nebudeme Amerika a myslím, že to ani není cíl. Můj názor je, že by například měla být

výrazně posílena odpovědnost lidí za své zdraví, ale základní princip solidarity je nutný. Systém není třeba zásadně změnit, ale určitě ho musíme vylepšit.

HN: Nákladné druhy léčby či léky z veřejného pojištění ufinancovat nelze. Proč je takovým problémem soukromé připojištění?

To je čistě politická věc. Jeden ministr něco takového neprosadí. A v této vládě by to bylo asi velmi složité. Každopádně chci debatu kolem zdravotního pojištění otevřít a ptát se koaličních partnerů, jaká je jejich představa. Minulý týden přijel generální tajemník OECD a přivezl nám report o České republice. Vysloveně se tam píše, že udržitelnost zdravotnictví - a bavíme se o výhledu na deset nebo dvacet let - bude velmi složitá. Demografický vývoj je neúprosný. Máme nové a dražší druhy léčby nebo léky, které bude potřebovat čím dál víc lidí. Takže vést debatu o zdrojích financování a o udržitelnosti systému je nutné.

HN: Rozumím tomu dobře, že osobně byste pro možnost připojištění byl?

Na co by bylo připojištění? Na lepší pokoj? Nebo na kvalitnější sádku?

HN: Spíš na drahé druhy léčby, které prostě z veřejného pojištění nelze uhradit pro všechny, kteří je potřebují.

Ústava říká, že léčba musí být pro každého stejně vhodná a účinná. Nemůže být rozdíl ve vhodnosti a účinnosti léčby na základě toho, že si někdo připlatí. To řekl Ústavní soud dokonce několikrát. A je jasné, že jediný nadstandard, o kterém se můžeme bavit, je komfort pacienta. Dostat lepší nebo vhodnější léčbu díky tomu, že máte víc peněz, je protiústavní.

HN: Ale bohatí lidé si tu cestu najdou. Jeden z vašich předchůdců ostatně proslavil termín "kulich".

To je pravda. A málokdo si to chce připustit. Systém zvýhodňující bohaté lidi funguje, všichni o tom vědí, ale tváříme se, že to není problém. Pro koncepční změny je však třeba najít široký politický konsenzus, který překračuje jedno, možná i víc volebních období. Když dělali reformu v Nizozemsku, pracovali na tom deset let. Vláda se shodla s opozicí na principech, které budou držet. Znovu opakují, že tady všichni myslí jen v rámci jednoho volebního období, vláda se s opozicí nebaví nebo nebavila, věci se prosazovaly silově. Zdravotnictví je přesně ten druh resortu, kde dnes děláme kroky, které budou účinné za deset nebo dvacet let.

HN: Jak chcete řešit nedostatek lékařů? A jak se to může dlouhodobě zlepšit, když lékařské fakulty nepřijímají víc studentů, protože na to nemají peníze?

To se docela trefujete do doporučení OECD. Máte pravdu, lékařské fakulty dnes dostávají zhruba 65 procent z toho, co je stojí jeden český student. Naším cílem je tu sumu zvýšit. S ministerstvem školství jsme se dohodli, že uděláme desetiletý akční plán a lékařské fakulty podpoříme. Už od září budou mít víc peněz, aby se mohly připravovat, a od příštího roku by měly dostávat víc každý rok. To ale přesně ukazuje, jak ohromně pomalé jsou změny, které plánujeme. Výchova lékaře trvá minimálně deset let. A ještě větší problém je u sester, které odcházejí i zcela mimo zdravotnictví.

HN: "Naši" odcházejí, "cizí" přicházejí. Teď jsem četl ve slovenských novinách, že pravicová opozice na Slovensku má plán, jak zastavit odchod lékařů, mimo jiné do Česka. Museli by se "vykoupit" za to, že získali bezplatné vzdělání. Prý o tom s vámi chtějí jednat.

O tom vím a tyto návrhy padají i u nás. Nemyslím si, že to je úplně šťastné. Zprv by se to muselo vztahovat nejen na lékaře, ale na všechny, aby to nebylo diskriminační. A nevím, jestli chceme trestat všechny vysokoškoláky, kteří chtějí pracovat v zahraničí. V Německu chybí 50 tisíc sester, mně to říkal německý ministr zdravotnictví. Hledají v Kosovu, Makedonii. To, že tady někdo odmítá cizince, není úplně na místě. V Česku je to možná mediální téma, ale například co se týče lékařů z Ukrajiny, jde řádově o stovky lidí.

HN: Tam je problém i v tom, že se jim nedaří získat českou aprobaci. Úspěšnost je někde kolem deseti procent.

Aprobační zkoušky jsou náročné nejen obsahově, ale i v tom, že lékař musí udělat v jeden den čtyři státnice. A když neudělá jednu, musí opakovat všechny. To asi bude potřeba změnit. Špatná personální situace má ale i jiné důvody. Třeba že nemocnice vlastně žádnou personální práci nedělaly. Nemocnice musí akceptovat, že

dnes nastupuje do práce generace, která se na život a na svět dívá jinak. Že nechtějí jen kariéru, ale že hledají rovnováhu mezi prací a ostatním životem.

HN: Jestliže pracujete 16 hodin denně, tak vám osobně se tahle rovnováha asi moc nedaří. Jak relaxujete?

Mám známého, který má zkušenost s manažery a syndromem vyhoření, a ten mi říkal, že je nutné mít ventil. Takže se snažím držet muziky. Mám kapelu. Sice je to jen koníček, ale pro mě důležitý.

HN: Vystupujete?

Občas. Zpívám a zahraju si na piano.

HN: Ví publikum, že je na pódiu ministr?

Ano.

HN: Nelétají rajčata?

Ne! Trochu jsem se toho bál, ale musím říct, že reakce publika je pozitivní.

HN: Co vás motivuje? Kde se vidíte za pět let?

Pět let je delší doba než volební období. Takže v první řadě bych byl rád, abych tady dokončil celé období. Což je skoro mission impossible, protože průměrná životnost ministra zdravotnictví je v české politice něco přes jeden rok.

HN: To už je skoro čas, abyste si tu začal balit.

Není to tak, že bych svou budoucnost spojoval bytostně s politikou. Dokážu si představit, že budu dělat něco úplně jiného. Uvědomuji si, že politika umí člověka zdeformovat, a být v ní dvacet let není úplně moje ambice.

HN: Když necháme stranou politiky, kteří v historii například vyhráli válku, znáte někoho, kdo v politice uspěl?

Máte pravdu. Z politiky se obvykle neodchází za potlesku ostatních. Politici často končí skandálem nebo upadnutím v nemilost voličů. Politika je nevděčná. Politici patří k nejméně oblíbené profesi. Někde jsem četl, že jedinou profesí méně oblíbenou než politici jsou v Americe prodejci ojetých aut. Tak to je. Snažím se pracovat nejlépe, jak dovedu, ale veřejné mínění změnit nedokážu.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66203030-babis-ma-vizi-uznav-a-chyby-a-na-rozdil-od-ostatnich-mysli-vic-dopredu-rika-ministr-vojtech>

Adam Vojtěch

27.7.2018 Hospodářské noviny str. 12 Rozhovor

Má spíše pravicové názory, ale sedí se socialisty ve vládě podporované komunisty. Mezi lidmi jako on – mladými, ambiciózními a vzdělanými – je nejvíc odpůrců Andreje Babiše, který ho do politiky přivedl. Dokáže Adam Vojtěch změnit zdravotnictví v Česku?

* HN: Není praktičtější, když je ministr zdravotnictví lékař? Může pak například dát první pomoc premiérovi, když se mu udělá nevolno.

Pan Babiš se docela drží. Myslím si, že je v kondici.

* HN: Stěžoval si, že pije moc kávy, má prasklou žilku v oku a je přepracovaný.

To jsme všichni. S tím jsme do toho šli. Já trávím v práci šestnáct hodin denně a bohužel se to odráží třeba i na osobním životě.

* HN: Vy jste se teď ze zasedání vlády vrátil. Jaké to dnes bylo?

Zasedáme v novém složení. Scházíme se později. V předešlé vládě nebylo výjimkou, že zasedání začínala v šest. Dneska v osm, což je lepší. Já jsem ale stejně každý den v práci v šest, takže je mi to celkem jedno.

* HN: Znáte Andreje Babiše dlouho, pracoval jste pro něj řadu let na ministerstvu financí. Řekněte mi o něm tři dobré věci.

První je určitě pracovitost. Každý to asi neuslyší rád, ale on je člověk, který má určitou vizi. Představu, kam by stát měl směřovat, a snaží se to prosazovat. Politiků, kteří mají nějakou vizi, tady moc není a nebylo. Většina je nastavena tak, že přemýšlejí v horizontu jednoho volebního období. Někdy ani to ne. Pan Babiš myslí víc dopředu.

* HN: To jsou dvě přednosti. Pracovitost a vize. Ta třetí?

Řekl bych, že vstřícnost. On umí naslouchat, a kdykoli člověk potřebuje, sejde se s ním. Není to politik, který by nekomunikoval a byl uzavřený. A to nejen vůči členům vlády, ale i veřejnosti. Když mu kdokoli napíše, že by se s ním chtěl na nějaké téma sejít, dá mu termín schůzky. Bez ohledu na to, jestli je to jeho kamarád, nebo nepřítel. To podle mě taky není úplně běžné.

* HN: Víím, že jste ministr v jeho vládě. Ale co mi odpovíte, když se zeptám na tři zápory pana Babiše?

Někdy věci možná příliš zjednodušuje. Nechápe, že věci nejsou černobílé, a vysvětlit hloubku nějakého problému mu pak trvá. Občas je zbytečně ostrý, možná v některých situacích i nespravedlivě. Ale ze své zkušenosti vím, že dokáže uznat chybu. Jako šéf patří mezi ty, kteří nemotivují pochvalou, ale vyvíjejí neustálý tlak.

* HN: Vaše první jmenování ministrem zdravotnictví loni v prosinci bylo pro většinu lidí překvapivé. Jak k němu došlo a proč tenhle resort?

Věnoval jsem se mu na ministerstvu financí. Financování nemocnic, kontrole pojišťoven a podobné agendě. Mě baví systémový pohled na zdravotnictví. Vy jste zmínil, že nejsem lékař, což může být i výhoda. Ve zdravotnictví je spousta zájmových skupin, i mezi lékaři, a já jsem nikdy součástí žádné z nich nebyl.

* HN: Jaký je největší problém, který jste zatím jako ministr řešil?

Řeším tisíc a jeden každý den. Přišel jsem na úřad, který je personálně vyprahlý. Když jsem nastoupil, byl obsazený pouze z 65 procent. To je neslýchané. Ostatní resorty mají přes osmdesát nebo i devadesát procent. Přišel jsem na ministerstvo, kde chyběli lidi, kteří by byli schopni plnit moje úkoly.

* HN: Kvůli tomu vedete dokonce veřejně spor se státním tajemníkem vašeho ministerstva. Jak ho teď, když už jste ministr vlády s důvěrou, budete řešit?

Pan státní tajemník se takzvaně hodil marod a v zásadě tu není. Je to trošku bizarní situace. Zákon o státní službě je nastavený tak, že to moc řešit nejde. Podal jsem na něj kárný podnět. Státní tajemník je v určitém ohledu mocnější než ministr.

* HN: Andrej Babiš a ANO mají dnes ve společnosti výrazné odpůrce. Zejména v demografické skupině, ze které pocházíte vy – mladý, úspěšný člověk kolem třicítky. Co na angažmá v Babišově vládě říkají vaši vrstevníci?

Lhal bych, kdybych řekl, že mě to netrápí nebo že nad tím nepřemýšlím. Mám ve svém okolí kamarády, kteří mi věří a vědí, že mám čisté svědomí, ale i tak je pro mě těžké s nimi o tomhle debatovat.

* HN: Jak jim to vysvětlujete?

Já si hlavně nemyslím, že kritika je vždycky oprávněná. Mediální obraz není realita. Sám mám tu zkušenost, že když něco udělám a pak si o tom přečtu, už je to nějak posunuté. Ale vlastně mě to ani nepřekvapuje. Studoval jsem mediální studia a psal o tom teoretické práce.

* HN: Doufám, že jste je neopsal.

Ne, mou diplomku už zkontrolovali. Dokonce mě pochválili. Není opsaná.

* HN: Pamatuji doby, kdy si politici v přímém přenosu nadávali, ale pak spolu normálně mluvili. Dnes mi přijde, že to už v některých případech není možné, třeba u pánů Babiše a Kalouska. Že to překročilo určitou hranici. Co si o tom myslíte?

Jsem ve sněmovně ve styku s lidmi, kteří se věnují hlavně zdravotnictví, a tam to asi funguje jako vždycky. Na mnoha věcech se dokážeme normálně domluvit. Řeknu to možná pateticky, ale vy ve sněmovně zjistíte, že většině lidí jde o dobrou věc. Byť samozřejmě každý má o dobré věci trochu jinou představu. Máte pravdu, že třeba mezi panem Babišem a panem Kalouskem je asi už i docela osobní animozita... Někdy slyším, že je to u nás horší než jinde ve světě, ale to si nemyslím.

* HN: Politika se proměňuje nejen v Česku.

Nejsem zkušený politolog, abych to dokázal analyzovat. Možná nastala doba, kdy přestává být až tak důležitá ideologie, ale prosazují se strany nebo hnutí, které chtějí řešit problémy. Potíž je v tom, že jednoduchá řešení neexistují, avšak ve volbách se začínají prosazovat ti, kteří je nabízejí. Není to ale majoritní proud.

* HN: Vy jste proevropský?

Jednoznačně.

* HN: Vám bylo v roce 2004 osmnáct. Možnost hlasovat v referendu o EU vám utekla o několik měsíců. Jak byste hlasoval?

Určitě pro. EU má řadu problémů, ale je to jediná varianta pro naši budoucnost. Jsem poznamenaný i tím, že jsem jako student byl rok na Erasmu v Dublinu, kde jsem se seznámil se spoustou lidí z Evropy v mém věku, a byl to jeden z nešťastnějších roků mého života. Užíval jsem si právě tu rozdílnost a to, že nás navzdory ní spojují stejné hodnoty. Souhlasím s panem premiérem, že musíme prosazovat svoje zájmy, ale představa, že bychom někdy mohli mít silnou pozici mimo EU, jako má třeba Švýcarsko, je iluzí.

* HN: Jste jeden z ministrů, kteří nejvíc vadí komunistům. Ti budou vládu tolerovat... nebo ignorovat... co vlastně budou dělat?

Hlasovali pro důvěru vládě a dál se ukáže. Tady na ministerstvu nikdo z komunistické strany na významné pozici není a nebude. Pro mě je to jedna ze stran v parlamentu, která má své experty na zdravotnictví, a vnímám, že mají jiné názory než já. Ale komunikuji s nimi.

* HN: Vaše názory jsou pravicové, je to tak?

Řekněme středopravicové.

* HN: Co chcete dělat s tím, aby zdravotnictví přestalo být skanzenem socialismu? Nic moc se nepovedlo ani pravicovým vládám. Jak chcete uspět v koalici se socialisty a tolerován komunisty?

Principiálně platí, že naše zdravotnictví je podobné jako ve většině zemí Evropy. Jsme sociální stát, založený na principu solidarity. Nikdy nebudeme Amerika a myslím, že to ani není cíl. Můj názor je, že by například měla být výrazně posílena odpovědnost lidí za své zdraví, ale základní princip solidarity je nutný. Systém není třeba zásadně změnit, ale určitě ho musíme vylepšit.

* HN: Nákladné druhy léčby či léky z veřejného pojištění ufinancovat nelze. Proč je takovým problémem soukromé připojištění?

To je čistě politická věc. Jeden ministr něco takového neprosadí. A v této vládě by to bylo asi velmi složité. Každopádně chci debatu kolem zdravotního pojištění otevřít a ptát se koaličních partnerů, jaká je jejich představa. Minulý týden přijel generální tajemník OECD a přivezl nám report o České republice. Vyslovené se tam píše, že udržitelnost zdravotnictví – a bavíme se o výhledu na deset nebo dvacet let – bude velmi složitá.

* HN: Rozumím tomu dobře, že osobně byste pro možnost připojištění byl?

Na co by bylo připojištění? Na lepší pokoj? Nebo na kvalitnější sádku?

* HN: Spíš na drahé druhy léčby, které prostě z veřejného pojištění nelze uhradit pro všechny, kteří je potřebují.

Ústava říká, že léčba musí být pro každého stejně vhodná a účinná. Nemůže být rozdíl ve vhodnosti a účinnosti léčby na základě toho, že si někdo připlatí. To řekl Ústavní soud dokonce několikrát. A je jasné, že jediný nadstandard, o kterém se můžeme bavit, je komfort pacienta. Dostat lepší nebo vhodnější léčbu díky tomu, že máte víc peněz, je protiústavní.

* HN: Jak chcete řešit nedostatek lékařů? A jak se to může dlouhodobě zlepšit, když lékařské fakulty nepřijímají víc studentů, protože na to nemají peníze?

To se docela trefujete do doporučení OECD. Máte pravdu, lékařské fakulty dnes dostávají zhruba 65 procent z toho, co je stojí jeden český student. Naším cílem je tu sumu zvýšit. S ministerstvem školství jsme se dohodli, že uděláme desetiletý akční plán a lékařské fakulty podpoříme. Už od září budou mít víc peněz, aby se mohly připravovat, a od příštího roku by měly dostávat víc každý rok. To ale přesně ukazuje, jak ohromně pomalé jsou změny, které plánujeme. Výchova lékaře trvá minimálně deset let. A ještě větší problém je u sester, které odcházejí i zcela mimo zdravotnictví.

* HN: „Naši“ odcházejí, „cizí“ přicházejí. Teď jsem četl ve slovenských novinách, že pravicová opozice na Slovensku má plán, jak zastavit odchod lékařů, mimo jiné do Česka. Museli by se „vykoupit“ za to, že získali bezplatné vzdělání. Prý o tom s vámi chtějí jednat.

O tom vím a tyto návrhy padají i u nás. Nemyslím si, že to je úplně šťastné. Zaprvé by se to muselo vztahovat nejen na lékaře, ale na všechny, aby to nebylo diskriminační. A nevím, jestli chceme trestat všechny vysokoškoláky, kteří chtějí pracovat v zahraničí. V Německu chybí 50 tisíc sester, mně to říkal německý ministr zdravotnictví. Hledají v Kosovu, Makedonii. To, že tady někdo odmítá cizince, není úplně na místě. V Česku je to možná mediální téma, ale například co se týče lékařů z Ukrajiny, jde řádově o stovky lidí.

* HN: Tam je problém i v tom, že se jim nedaří získat českou aprobaci. Úspěšnost je někde kolem deseti procent.

Aprobační zkoušky jsou náročné nejen obsahově, ale i v tom, že lékař musí udělat v jeden den čtyři státnice. A když neudělá jednu, musí opakovat všechny. To asi bude potřeba změnit. Špatná personální situace má ale i jiné důvody. Třeba že nemocnice vlastně žádnou personální práci nedělaly. Nemocnice musí akceptovat, že dnes nastupuje do práce generace, která se na život a na svět dívá jinak. Že nechtějí jen kariéru, ale že hledají rovnováhu mezi prací a ostatním životem.

* HN: Jestliže pracujete 16 hodin denně, tak vám osobně se tahle rovnováha asi moc nedaří. Jak relaxujete?

Mám známého, který má zkušenost s manažery a syndromem vyhoření, a ten mi říkal, že je nutné mít ventil. Takže se snažím držet muziky. Mám kapelu. Sice je to jen koníček, ale pro mě důležitý.

* HN: Vystupujete?

Občas. Zpívám a zahraju si na piano.

* HN: Ví publikum, že je na pódiu ministr?

Ano.

* HN: Nelétají rajčata?

Ne! Trochu jsem se toho bál, ale musím říct, že reakce publika je pozitivní.

* HN: Co vás motivuje? Kde se vidíte za pět let?

Pět let je delší doba než volební období. Takže v první řadě bych byl rád, abych tady dokončil celé období. Což je skoro mission impossible, protože průměrná životnost ministra zdravotnictví je v české politice něco přes jeden rok.

* HN: To už je skoro čas, abyste si tu začal balit.

Není to tak, že bych svou budoucnost spojoval bytostně s politikou. Dokážu si představit, že budu dělat něco úplně jiného. Uvědomuji si, že politika umí člověka zdeformovat, a být v ní dvacet let není úplně moje ambice.

* HN: Když necháme stranou politiky, kteří v historii například vyhráli válku, znáte někoho, kdo v politice uspěl?

Máte pravdu. Z politiky se obvykle neodchází za potlesku ostatních. Politici často končí skandálem nebo upadnutím v nemilost voličů. Politika je nevděčná. Politici patří k nejméně oblíbené profesi. Někde jsem četl, že jedinou profesí méně oblíbenou než politici jsou v Americe prodejci ojetých aut. Tak to je. Snažím se pracovat nejlépe, jak dovedu, ale veřejné mínění změnit nedokážu.

ADAM VOJTĚCH (31) Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy a mediální studia na **Fakultě sociálních věd** UK. Prakticky celá jeho kariéra je spojena s Andrejem Babišem. Po studii pracoval jako právník v jeho společnosti Mafra, poté se stal tajemníkem na ministerstvu financí. Od loňských parlamentních voleb je poslancem a nyní je i ve druhé Babišově vládě ministrem zdravotnictví. „Bylo to spíš dílo náhody. Aniž bych se chtěl chvástat, myslím, že jsem na ministerstvu financí pracoval tvrdě a snažil jsem se dělat maximum. Ministerstvo zdravotnictví bylo v gesci ČSSD a zejména za ministra Němečka ta komunikace nebyla úplně jednoduchá. Bylo to spíš bušení na zavřené dveře. Pan Babiš mi navrhl, abych kandidoval do sněmovny a abych se věnoval zdravotnictví i v legislativní roli. A já to akceptoval. Lákalo mě, že se dostanu za ty zavřené dveře. Měl jsem a mám vizi, jak zdravotnictví změnit. A je mi jasné, že jedinou možností věci měnit je být v roli ministra,“ popisuje svůj přerod z právníka či úředníka v politika. Dříve než v politice se proslavil v soutěži SuperStar, v níž se v roce 2005 dostal až do semifinále. „Občas mi to někdo hlavně v médiích připomene. Ale myslím, že se nemám za co stydět. Byla to hudební soutěž a já dělal muziku od malička. Takže i dnes se občas utrhnu a jdu si zahrát.“

Uvědomuji si, že politika umí člověka zdeformovat. Být v ní dvacet let není úplně moje ambice.

Foto autor| Foto: Tomáš Nosil

Babiš má vizi, uznává chyby a na rozdíl od ostatních myslí víc dopředu, říká ministr Vojtěch

27.7.2018 ihned.cz str. 00

Vojtěch Adam

HN: Není praktičtější, když je ministr zdravotnictví lékařem? Může pak například dát první pomoc premiérovi, když se mu udělá nevolno.

Pan Babiš se docela drží. Myslím si, že je v kondici.

HN: Stěžoval si, že pije moc kávy, má prasklou žilku v oku a je přepracovaný.

To jsme všichni. S tím jsme do toho šli. Já trávím v práci šestnáct hodin denně a bohužel se to odráží třeba i na osobním životě.

HN: Premiéři vždycky doufají, že vláda bude "dělná". Jste dělná vláda?

Nevidím tam žádné problémy. Nebo zatím jsme aspoň žádné neřešili. Dneska to bylo trochu jiné, protože většina ministrů za ČSSD měla dovolenou.

HN: Vy jste se teď ze zasedání vlády vrátil. Jaké to dnes bylo?

Zasedáme v novém složení. Scházíme se později. V předešlé vládě nebylo výjimkou, že zasedání začínala v šest. Dneska v osm, což je lepší. Já jsem ale stejně každý den v práci v šest, takže je mi to celkem jedno.

HN: Znáte Andreje Babiše dlouho, pracoval jste pro něj řadu let na ministerstvu financí. Řekněte mi o něm tři dobré věci.

První je určitě pracovitost. Každý to asi neuslyší rád, ale on je člověk, který má určitou vizi. Představu, kam by stát měl směřovat, a snaží se to prosazovat. Politiků, kteří mají nějakou vizi, tady moc není a nebylo. Většina je nastavena tak, že přemýšlejí v horizontu jednoho volebního období. Někdy ani to ne. Pan Babiš myslí víc dopředu.

Adam Vojtěch (31)

? Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy a mediální studia na **Fakultě sociálních věd** UK. Prakticky celá jeho kariéra je spojena s Andrejem Babišem. Po studiích pracoval jako právník v jeho společnosti Mafra, poté se stal tajemníkem na ministerstvu financí. Od loňských parlamentních voleb je poslancem a nyní je i ve druhé Babišově vládě ministrem zdravotnictví.

? "Bylo to spíš dílo náhody. Aniž bych se chtěl chvástat, myslím, že jsem na ministerstvu financí pracoval tvrdě a snažil jsem se dělat maximum. Ministerstvo zdravotnictví bylo v gesci ČSSD a zejména za ministra Němečka ta komunikace nebyla úplně jednoduchá. Bylo to spíš bušení na zavřené dveře. Pan Babiš mi navrhl, abych kandidoval do sněmovny a abych se věnoval zdravotnictví i v legislativní roli. A já to akceptoval. Lákalo mě, že se dostanu za ty zavřené dveře. Měl jsem a mám vizi, jak zdravotnictví změnit. A je mi jasné, že jedinou možností věci měnit je být v roli ministra," popisuje svůj přerod z právníka či úředníka v politika.

? Dříve než v politice se proslavil v soutěži SuperStar, v níž se v roce 2005 dostal až do semifinále. "Občas mi to někdo hlavně v médiích připomene. Ale myslím, že se nemám za co stydět. Byla to hudební soutěž a já dělal muziku od malička. Takže i dnes se občas utrhnu a jdu si zahrát."

HN: To jsou dvě přednosti. Pracovitost a vize. Ta třetí?

Řekl bych, že vstřícnost. On umí naslouchat, a kdykoli člověk potřebuje, sejde se s ním. Není to politik, který by nekomunikoval a byl uzavřený. A to nejen vůči členům vlády, ale i veřejnosti. Když mu kdokoli napíše, že by se s ním chtěl na nějaké téma sejít, dá mu termín schůzky. Bez ohledu na to, jestli je to jeho kamarád, nebo nepřítel. To podle mě taky není úplně běžné.

HN: Víím, že jste ministr v jeho vládě. Ale co mi odpovíte, když se zeptám na tři zápory pana Babiše?

Někdy věci možná příliš zjednodušuje. Nechápe, že věci nejsou černobílé, a vysvětlit hloubku nějakého problému mu pak trvá. Občas je zbytečně ostrý, možná v některých situacích i nespravedlivě. Ale ze své zkušenosti vím, že dokáže uznat chybu. Jako šéf patří mezi ty, kteří nemotivují pochvalou, ale vyvíjejí neustálý tlak.

HN: Vaše první jmenování ministrem zdravotnictví loni v prosinci bylo pro většinu lidí překvapivé. Jak k němu došlo a proč tenhle resort?

Věnoval jsem se mu na ministerstvu financí. Financování nemocnic, kontrole pojišťoven a podobné agendě. Mě baví systémový pohled na zdravotnictví. Vy jste zmínil, že nejsem lékař, což může být i výhoda. Ve zdravotnictví je spousta zájmových skupin, i mezi lékaři, a já jsem nikdy součástí žádné z nich nebyl.

HN: Jaký je největší problém, který jste zatím jako ministr řešil?

Řeším tisíc a jeden každý den. Přišel jsem na úřad, který je personálně vyprahlý. Když jsem nastoupil, byl obsazený pouze z 65 procent. To je neslýchané. Ostatní resorty mají přes osmdesát nebo i devadesát procent. Přišel jsem na ministerstvo, kde chyběli lidé, kteří by byli schopni plnit moje úkoly.

HN: Kvůli tomu vedete dokonce veřejně spor se státním tajemníkem vašeho ministerstva. Jak ho teď, když už jste ministr vlády s důvěrou, budete řešit?

Pan státní tajemník se takzvaně hodil marod a v zásadě tu není. Je to trochu bizarní situace. Zákon o státní službě je nastavený tak, že to moc řešit nejde. Podal jsem na něj kárný podnět. Státní tajemník je v určitém ohledu mocnější než ministr.

HN: Tak to víme ze známého britské seriálu...

Bohužel to není úplně optimální. Státní tajemník je takový personální ředitel ministerstva, a kdyby dělal v soukromé firmě a měl obsazeno 65 procent pracovních míst, asi by ve funkci dlouho nevydržel. To si nestěžuji, taková je prostě státní správa. Od mého nástupu se obsazenost ministerstva podařilo o deset procent zvýšit. Zavedli jsme nějaké zaměstnanecké benefity a přilákali lidi. Ale samozřejmě v době, kdy je skoro nulová nezaměstnanost, je to obtížné. Dneska není jednoduché sehnat na trhu práce kvalitní lidi.

HN: Andrej Babiš a ANO mají dnes ve společnosti výrazné odpůrce. Zejména v demografické skupině, ze které pocházíte vy - mladý, úspěšný člověk kolem třicítky. Co na angažmá v Babišově vládě říkají vaši vrstevníci?

Lhal bych, kdybych řekl, že mě to netrápí nebo že nad tím nepřemýšlím. Mám ve svém okolí kamarády, kteří mi věří a vědí, že mám čisté svědomí, ale i tak je pro mě těžké s nimi o tomhle debatovat.

HN: Jak jim to vysvětlujete?

Já si hlavně nemyslím, že kritika je vždycky oprávněná. Mediální obraz není realita. Sám mám tu zkušenost, že když něco udělám a pak si o tom přečtu, už je to nějak posunuté. Ale vlastně mě to ani nepřekvapuje. Studoval jsem mediální studia a psal o tom teoretické práce.

HN: Doufám, že jste je neopsal.

Ne, mou diplomku už zkontrolovali. Dokonce mě pochválili. Není opsaná.

HN: Takže vám kritika vrstevníků nevadí?

Mrzí mě to, samozřejmě. Snažím se práci dělat svědomitě a dobře, snažím se komunikovat, ale víc nemůžu udělat.

HN: Pamatuji doby, kdy si politici v přímém přenosu nadávali, ale pak spolu normálně mluvili. Dnes mi přijde, že to už v některých případech není možné, třeba u panů Babiše a Kalouska. Že to překročilo určitou hranici. Co si o tom myslíte?

Jsem ve sněmovně ve styku s lidmi, kteří se věnují hlavně zdravotnictví, a tam to asi funguje jako vždycky. Na mnoha věcech se dokážeme normálně domluvit. Řeknu to možná pateticky, ale vy ve sněmovně zjistíte, že většinu lidí jde o dobrou věc. Byť samozřejmě každý má o dobré věci trochu jinou představu. Máte pravdu, že třeba mezi panem Babišem a panem Kalouskem je asi už i docela osobní animozita... Někdy slyším, že je to u nás horší než jinde ve světě, ale to si nemyslím.

HN: Politika se proměňuje nejen v Česku.

Nejsem zkušený politolog, abych to dokázal analyzovat. Možná nastala doba, kdy přestává být až tak důležitá ideologie, ale prosazují se strany nebo hnutí, které chtějí řešit problémy. Potíž je v tom, že jednoduchá řešení neexistují, avšak ve volbách se začínají prosazovat ti, kteří je nabízejí. Není to ale majoritní proud.

HN: Vy jste proevropský?

Jednoznačně.

HN: Vám bylo v roce 2004 osmnáct. Možnost hlasovat v referendu o EU vám utekla o několik měsíců. Jak byste hlasoval?

Určitě pro. EU má řadu problémů, ale je to jediná varianta pro naši budoucnost. Jsem poznamenaný i tím, že jsem jako student byl rok na Erasmu v Dublinu, kde jsem se seznámil se spoustou lidí z Evropy v mém věku, a byl to jeden z nejšťastnějších roků mého života. Užíval jsem si právě tu rozdílnost a to, že nás navzdory ní spojují stejné hodnoty. Souhlasím s panem premiérem, že musíme prosazovat svoje zájmy, ale představa, že bychom někdy mohli mít silnou pozici mimo EU, jako má třeba Švýcarsko, je iluzí.

HN: Jste jeden z ministrů, kteří nejvíc vadí komunistům. Ti budou vládu tolerovat... nebo ignorovat... co vlastně budou dělat?

Hlasovali pro důvěru vládě a dál se ukáže. Tady na ministerstvu nikdo z komunistické strany na významné pozici není a nebude. Pro mě je to jedna ze stran v parlamentu, která má své experty na zdravotnictví, a vnímám, že mají jiné názory než já. Ale komunikuji s nimi.

HN: Vaše názory jsou pravicové, je to tak?

Řekněme středopravicové.

HN: Co chcete dělat s tím, aby zdravotnictví přestalo být skanzenem socialismu? Nic moc se nepovedlo ani pravicovým vládám. Jak chcete uspět v koalici se socialisty a tolerován komunisty?

Principiálně platí, že naše zdravotnictví je podobné jako ve většině zemí Evropy. Jsme sociální stát, založený na principu solidarity. Nikdy nebudeme Amerika a myslím, že to ani není cíl. Můj názor je, že by například měla být výrazně posílena odpovědnost lidí za své zdraví, ale základní princip solidarity je nutný. Systém není třeba zásadně změnit, ale určitě ho musíme vylepšit.

HN: Nákladné druhy léčby či léky z veřejného pojištění ufinancovat nelze. Proč je takovým problémem soukromé připojištění?

To je čistě politická věc. Jeden ministr něco takového neprosadí. A v této vládě by to bylo asi velmi složité. Každopádně chci debatu kolem zdravotního pojištění otevřít a ptát se koaličních partnerů, jaká je jejich představa. Minulý týden přijel generální tajemník OECD a přivezl nám report o České republice. Vyslovené se tam píše, že udržitelnost zdravotnictví - a bavíme se o výhledu na deset nebo dvacet let - bude velmi složitá. Demografický vývoj je neúprosný. Máme nové a dražší druhy léčby nebo léky, které bude potřebovat čím dál víc lidí. Takže vést debatu o zdrojích financování a o udržitelnosti systému je nutné.

HN: Rozumím tomu dobře, že osobně byste pro možnost připojištění byl?

Na co by bylo připojištění? Na lepší pokoj? Nebo na kvalitnější sádku?

HN: Spíš na drahé druhy léčby, které prostě z veřejného pojištění nelze uhradit pro všechny, kteří je potřebují.

Ústava říká, že léčba musí být pro každého stejně vhodná a účinná. Nemůže být rozdíl ve vhodnosti a účinnosti léčby na základě toho, že si někdo připlatí. To řekl Ústavní soud dokonce několikrát. A je jasné, že jediný nadstandard, o kterém se můžeme bavit, je komfort pacienta. Dostat lepší nebo vhodnější léčbu díky tomu, že máte víc peněz, je protiústavní.

HN: Ale bohatí lidé si tu cestu najdou. Jeden z vašich předchůdců ostatně proslavil termín "kulich".

To je pravda. A málokdo si to chce připustit. Systém zvýhodňující bohaté lidi funguje, všichni o tom vědí, ale tváříme se, že to není problém. Pro koncepční změny je však třeba najít široký politický konsenzus, který překračuje jedno, možná i víc volebních období. Když dělali reformu v Nizozemsku, pracovali na tom deset let. Vláda se shodla s opozicí na principech, které budou držet. Znovu opakují, že tady všichni myslí jen v rámci jednoho volebního období, vláda se s opozicí nebaví nebo nebavila, věci se prosazovaly silově. Zdravotnictví je přesně ten druh resortu, kde dnes děláme kroky, které budou účinné za deset nebo dvacet let.

HN: Jak chcete řešit nedostatek lékařů? A jak se to může dlouhodobě zlepšit, když lékařské fakulty nepřijímají víc studentů, protože na to nemají peníze?

To se docela trefujete do doporučení OECD. Máte pravdu, lékařské fakulty dnes dostávají zhruba 65 procent z toho, co je stojí jeden český student. Naším cílem je tu sumu zvýšit. S ministerstvem školství jsme se dohodli, že uděláme desetiletý akční plán a lékařské fakulty podpoříme. Už od září budou mít víc peněz, aby se mohly připravovat, a od příštího roku by měly dostávat víc každý rok. To ale přesně ukazuje, jak ohromně pomalé jsou změny, které plánujeme. Výchova lékaře trvá minimálně deset let. A ještě větší problém je u sester, které odcházejí i zcela mimo zdravotnictví.

HN: "Naši" odcházejí, "cizí" přicházejí. Teď jsem četl ve slovenských novinách, že pravicová opozice na Slovensku má plán, jak zastavit odchod lékařů, mimo jiné do Česka. Museli by se "vykoupit" za to, že získali bezplatné vzdělání. Prý o tom s vámi chtějí jednat.

O tom vím a tyto návrhy padají i u nás. Nemyslím si, že to je úplně šťastné. Zaprvé by se to muselo vztahovat nejen na lékaře, ale na všechny, aby to nebylo diskriminační. A nevím, jestli chceme trestat všechny vysokoškoláky, kteří chtějí pracovat v zahraničí. V Německu chybí 50 tisíc sester, mně to říkal německý ministr zdravotnictví. Hledají v Kosovu, Makedonii. To, že tady někdo odmítá cizince, není úplně na místě. V Česku je to možná mediální téma, ale například co se týče lékařů z Ukrajiny, jde řádově o stovky lidí.

HN: Tam je problém i v tom, že se jim nedaří získat českou aprobaci. Úspěšnost je někde kolem deseti procent. Aprobační zkoušky jsou náročné nejen obsahově, ale i v tom, že lékař musí udělat v jeden den čtyři státnice. A když neudělá jednu, musí opakovat všechny. To asi bude potřeba změnit. Špatná personální situace má ale i jiné důvody. Třeba že nemocnice vlastně žádnou personální práci nedělaly. Nemocnice musí akceptovat, že dnes nastupuje do práce generace, která se na život a na svět dívá jinak. Že nechtějí jen kariéru, ale že hledají rovnováhu mezi prací a ostatním životem.

HN: Jestliže pracujete 16 hodin denně, tak vám osobně se tahle rovnováha asi moc nedaří. Jak relaxujete?

Mám známého, který má zkušenost s manažery a syndromem vyhoření, a ten mi říkal, že je nutné mít ventil. Takže se snažím držet muziky. Mám kapelu. Sice je to jen koníček, ale pro mě důležitý.

HN: Vystupujete?

Občas. Zpívám a zahraju si na piano.

HN: Ví publikum, že je na pódiu ministr?

Ano.

HN: Nelétají rajčata?

Ne! Trochu jsem se toho bál, ale musím říct, že reakce publika je pozitivní.

HN: Co vás motivuje? Kde se vidíte za pět let?

Pět let je delší doba než volební období. Takže v první řadě bych byl rád, abych tady dokončil celé období. Což je skoro mission impossible, protože průměrná životnost ministra zdravotnictví je v české politice něco přes jeden rok.

HN: To už je skoro čas, abyste si tu začal balit.

Není to tak, že bych svou budoucnost spojoval bytostně s politikou. Dokážu si představit, že budu dělat něco úplně jiného. Uvědomuji si, že politika umí člověka zdeformovat, a být v ní dvacet let není úplně moje ambice.

HN: Když necháme stranou politiky, kteří v historii například vyhráli válku, znáte někoho, kdo v politice uspěl?

Máte pravdu. Z politiky se obvykle neodchází za potlesku ostatních. Politici často končí skandálem nebo upadnutím v nemilost voličů. Politika je nevděčná. Politici patří k nejméně oblíbené profesi. Někde jsem četl, že jedinou profesí méně oblíbenou než politici jsou v Americe prodejci ojetých aut. Tak to je. Snažím se pracovat nejlépe, jak dovedu, ale veřejné mínění změnit nedokážu.

URL| <http://archiv.ihned.cz/c1-66203030-babis-ma-vizi-uznava-chyby-a-na-rozdil-od-ostatnich-mysli-vic-dopredu-rika-ministr-vojtech>

Adam Vojtěch pro HN: Měl jsem a mám vizi, jak zdravotnictví změnit

27.7.2018 mzcr.cz str. 00

Datum vydání: 27. 7. 2018 Zdroj: Hospodářské noviny Autor: Miloš Čermák

Má spíše pravicové názory, ale sedí se socialisty ve vládě podporované komunisty. Mezi lidmi jako on – mladými, ambiciózními a vzdělanými – je nejvíc odpůrců Andreje Babiše, který ho do politiky přivedl. Dokáže Adam Vojtěch změnit zdravotnictví v Česku?

HN: Není praktičtější, když je ministr zdravotnictví lékař? Může pak například dát první pomoc premiérovi, když se mu udělá nevolno.

Pan Babiš se docela drží. Myslím si, že je v kondici.

Stěžoval si, že pije moc kávy, má prasklou žilku v oku a je přepracovaný.

To jsme všichni. S tím jsme do toho šli. Já trávím v práci šestnáct hodin denně a bohužel se to odráží třeba i na osobním životě.

Vy jste se teď ze zasedání vlády vrátil. Jaké to dnes bylo?

Zasedáme v novém složení. Scházíme se později. V předešlé vládě nebylo výjimkou, že zasedání začínala v šest. Dneska v osm, což je lepší. Já jsem ale stejně každý den v práci v šest, takže je mi to celkem jedno.

Znáte Andreje Babiše dlouho, pracoval jste pro něj řadu let na ministerstvu financí. Řekněte mi o něm tři dobré věci.

První je určitě pracovitost. Každý to asi neuslyší rád, ale on je člověk, který má určitou vizi. Představu, kam by stát měl směřovat, a snaží se to prosazovat. Politiků, kteří mají nějakou vizi, tady moc není a nebylo. Většina je nastavena tak, že přemýšlejí v horizontu jednoho volebního období. Někdy ani to ne. Pan Babiš myslí víc dopředu.

To jsou dvě přednosti. Pracovitost a vize. Ta třetí?

Řekl bych, že vstřícnost. On umí naslouchat, a kdykoli člověk potřebuje, sejde se s ním. Není to politik, který by nekomunikoval a byl uzavřený. A to nejen vůči členům vlády, ale i veřejnosti. Když mu kdokoli napíše, že by se s ním chtěl na nějaké téma sejit, dá mu termín schůzky. Bez ohledu na to, jestli je to jeho kamarád, nebo nepřítel. To podle mě taky není úplně běžné.

Vím, že jste ministr v jeho vládě. Ale co mi odpovíte, když se zeptám na tři zápory pana Babiše?

Někdy věci možná příliš zjednodušuje. Nechápe, že věci nejsou černobílé, a vysvětlit hloubku nějakého problému mu pak trvá. Občas je zbytečně ostrý, možná v některých situacích i nespravedlivě. Ale ze své zkušenosti vím, že dokáže uznat chybu. Jako šéf patří mezi ty, kteří nemotivují pochvalou, ale vyvíjejí neustálý tlak.

Vaše první jmenování ministrem zdravotnictví loni v prosinci bylo pro většinu lidí překvapivé. Jak k němu došlo a proč tenhle resort?

Věnoval jsem se mu na ministerstvu financí. Financování nemocnic, kontrole pojišťoven a podobné agendě. Mě baví systémový pohled na zdravotnictví. Vy jste zmínil, že nejsem lékař, což může být i výhoda. Ve zdravotnictví je spousta zájmových skupin, i mezi lékaři, a já jsem nikdy součástí žádné z nich nebyl.

Jaký je největší problém, který jste zatím jako ministr řešil?

Řeším tisíc a jeden každý den. Přišel jsem na úřad, který je personálně vyprahlý. Když jsem nastoupil, byl obsazený pouze z 65 procent. To je neslýchané. Ostatní resorty mají přes osmdesát nebo i devadesát procent. Přišel jsem na ministerstvo, kde chyběli lidi, kteří by byli schopni plnit moje úkoly.

Kvůli tomu vedete dokonce veřejně spor se státním tajemníkem vašeho ministerstva. Jak ho teď, když už jste ministr vlády s důvěrou, budete řešit?

Pan státní tajemník se takzvaně hodil marod a v zásadě tu není. Je to trošku bizarní situace. Zákon o státní službě je nastavený tak, že to moc řešit nejde. Podal jsem na něj kárný podnět. Státní tajemník je v určitém ohledu mocnější než ministr.

Andrej Babiš a ANO mají dnes ve společnosti výrazné odpůrce. Zejména v demografické skupině, ze které pocházíte vy – mladý, úspěšný člověk kolem třicítky. Co na angažmá v Babišově vládě říkají vaši vrstevníci?

Lhal bych, kdybych řekl, že mě to netrápí nebo že nad tím nepřemýšlím. Mám ve svém okolí kamarády, kteří mi věří a vědí, že mám čisté svědomí, ale i tak je pro mě těžké s nimi o tomhle debatovat.

Jak jim to vysvětlujete?

Já si hlavně nemyslím, že kritika je vždycky oprávněná. Mediální obraz není realita. Sám mám tu zkušenost, že když něco udělám a pak si o tom přečtu, už je to nějak posunuté. Ale vlastně mě to ani nepřekvapuje. Studoval jsem mediální studia a psal o tom teoretické práce.

Doufám, že jste je neopsal.

Ne, mou diplomku už zkontrolovali. Dokonce mě pochválili. Není opsaná.

Pamatuji doby, kdy si politici v přímém přenosu nadávali, ale pak spolu normálně mluvili. Dnes mi přijde, že to už v některých případech není možné, třeba u pánů Babiše a Kalouska. Že to překročilo určitou hranici. Co si o tom myslíte?

Jsem ve sněmovně ve styku s lidmi, kteří se věnují hlavně zdravotnictví, a tam to asi funguje jako vždycky. Na mnoha věcech se dokážeme normálně domluvit. Řeknu to možná pateticky, ale vy ve sněmovně zjistíte, že většinu lidí jde o dobrou věc. Byť samozřejmě každý má o dobré věci trochu jinou představu. Máte pravdu, že třeba mezi panem Babišem a panem Kalouskem je asi už i docela osobní animozita... Někdy slyším, že je to u nás horší než jinde ve světě, ale to si nemyslím.

Politika se proměňuje nejen v Česku.

Nejsem zkušený politolog, abych to dokázal analyzovat. Možná nastala doba, kdy přestává být až tak důležitá ideologie, ale prosazují se strany nebo hnutí, které chtějí řešit problémy. Potíž je v tom, že jednoduchá řešení neexistují, avšak ve volbách se začínají prosazovat ti, kteří je nabízejí. Není to ale majoritní proud.

Vy jste proevropský?

Jednoznačně.

Vám bylo v roce 2004 osmnáct. Možnost hlasovat v referendu o EU vám utekla o několik měsíců. Jak byste hlasoval?

Určitě pro. EU má řadu problémů, ale je to jediná varianta pro naši budoucnost. Jsem poznamenaný i tím, že jsem jako student byl rok na Erasmu v Dublinu, kde jsem se seznámil se spoustou lidí z Evropy v mém věku, a byl to jeden z nejšťastnějších roků mého života. Užíval jsem si právě tu rozdílnost a to, že nás navzdory ní spojují stejné hodnoty. Souhlasím s panem premiérem, že musíme prosazovat svoje zájmy, ale představa, že bychom někdy mohli mít silnou pozici mimo EU, jako má třeba Švýcarsko, je iluzí.

Jste jeden z ministrů, kteří nejvíc vadí komunistům. Ti budou vládu tolerovat... nebo ignorovat... co vlastně budou dělat?

Hlasovali pro důvěru vládě a dál se ukáže. Tady na ministerstvu nikdo z komunistické strany na významné pozici není a nebude. Pro mě je to jedna ze stran v parlamentu, která má své experty na zdravotnictví, a vnímám, že mají jiné názory než já. Ale komunikuji s nimi.

Vaše názory jsou pravicové, je to tak?

Řekněme středopracové.

Co chcete dělat s tím, aby zdravotnictví přestalo být skanzenem socialismu? Nic moc se nepovedlo ani pravicovým vládám. Jak chcete uspět v koalici se socialisty a tolerován komunisty?

Principiálně platí, že naše zdravotnictví je podobné jako ve většině zemí Evropy. Jsme sociální stát, založený na principu solidarity. Nikdy nebudeme Amerika a myslím, že to ani není cíl. Můj názor je, že by například měla být výrazně posílena odpovědnost lidí za své zdraví, ale základní princip solidarity je nutný. Systém není třeba zásadně změnit, ale určitě ho musíme vylepšit.

Nákladné druhy léčby či léky z veřejného pojištění ufinancovat nelze. Proč je takovým problémem soukromé připojištění?

To je čistě politická věc. Jeden ministr něco takového neprosadí. A v této vládě by to bylo asi velmi složité. Každopádně chci debatu kolem zdravotního pojištění otevřít a ptát se koaličních partnerů, jaká je jejich představa. Minulý týden přijel generální tajemník OECD a přivezl nám report o České republice. Vysloveně se tam píše, že udržitelnost zdravotnictví – a bavíme se o výhledu na deset nebo dvacet let – bude velmi složitá.

Rozumím tomu dobře, že osobně byste pro možnost připojištění byl?

Na co by bylo připojištění? Na lepší pokoj? Nebo na kvalitnější sádku?

Spíš na drahé druhy léčby, které prostě z veřejného pojištění nelze uhradit pro všechny, kteří je potřebují.

Ústava říká, že léčba musí být pro každého stejně vhodná a účinná. Nemůže být rozdíl ve vhodnosti a účinnosti léčby na základě toho, že si někdo připlatí. To řekl Ústavní soud dokonce několikrát. A je jasné, že jediný nadstandard, o kterém se můžeme bavit, je komfort pacienta. Dostat lepší nebo vhodnější léčbu díky tomu, že máte víc peněz, je protiústavní.

Jak chcete řešit nedostatek lékařů? A jak se to může dlouhodobě zlepšit, když lékařské fakulty nepřijímají víc studentů, protože na to nemají peníze?

To se docela trefujete do doporučení OECD. Máte pravdu, lékařské fakulty dnes dostávají zhruba 65 procent z toho, co je stojí jeden český student. Naším cílem je tu sumu zvýšit. S ministerstvem školství jsme se dohodli, že uděláme desetiletý akční plán a lékařské fakulty podpoříme. Už od září budou mít víc peněz, aby se mohly připravovat, a od příštího roku by měly dostávat víc každý rok. To ale přesně ukazuje, jak ohromně pomalé jsou změny, které plánujeme. Výchova lékaře trvá minimálně deset let. A ještě větší problém je u sester, které odcházejí i zcela mimo zdravotnictví.

„Naši“ odcházejí, „cizí“ přicházejí. Teď jsem četl ve slovenských novinách, že pravicová opozice na Slovensku má plán, jak zastavit odchod lékařů, mimo jiné do Česka. Museli by se „vykoupit“ za to, že získali bezplatné vzdělání. Prý o tom s vámi chtějí jednat.

O tom vím a tyto návrhy padají i u nás. Nemyslím si, že to je úplně šťastné. Zprv by se to muselo vztahovat nejen na lékaře, ale na všechny, aby to nebylo diskriminační. A nevím, jestli chceme trestat všechny vysokoškoláky, kteří chtějí pracovat v zahraničí. V Německu chybí 50 tisíc sester, mně to říkal německý ministr zdravotnictví. Hledají v Kosovu, Makedonii. To, že tady někdo odmítá cizince, není úplně na místě. V Česku je to možná mediální téma, ale například co se týče lékařů z Ukrajiny, jde řádově o stovky lidí.

Tam je problém i v tom, že se jim nedaří získat českou aprobaci. Úspěšnost je někde kolem deseti procent.

Aprobační zkoušky jsou náročné nejen obsahově, ale i v tom, že lékař musí udělat v jeden den čtyři státnice. A když neudělá jednu, musí opakovat všechny. To asi bude potřeba změnit. Špatná personální situace má ale i jiné důvody. Třeba že nemocnice vlastně žádnou personální práci nedělaly. Nemocnice musí akceptovat, že dnes nastupuje do práce generace, která se na život a na svět dívá jinak. Že nechtějí jen kariéru, ale že hledají rovnováhu mezi prací a ostatním životem.

Jestliže pracujete 16 hodin denně, tak vám osobně se tahle rovnováha asi moc nedaří. Jak relaxujete?

Mám známého, který má zkušenost s manažery a syndromem vyhoření, a ten mi říkal, že je nutné mít ventil. Takže se snažím držet muziky. Mám kapelu. Sice je to jen koníček, ale pro mě důležitý.

Vystupujete?

Občas. Zpívám a zahraju si na piano.

Ví publikum, že je na pódiu ministr?

Ano.

Nelétají rajčata?

Ne! Trochu jsem se toho bál, ale musím říct, že reakce publika je pozitivní.

Co vás motivuje? Kde se vidíte za pět let?

Pět let je delší doba než volební období. Takže v první řadě bych byl rád, abych tady dokončil celé období. Což je skoro mission impossible, protože průměrná životnost ministra zdravotnictví je v české politice něco přes jeden rok.

To už je skoro čas, abyste si tu začal balit.

Není to tak, že bych svou budoucnost spojoval bytostně s politikou. Dokážu si představit, že budu dělat něco úplně jiného. Uvědomuji si, že politika umí člověka zdeformovat, a být v ní dvacet let není úplně moje ambice.

Když necháme stranou politiky, kteří v historii například vyhráli válku, znáte někoho, kdo v politice uspěl?

Máte pravdu. Z politiky se obvykle neodchází za potlesku ostatních. Politici často končí skandálem nebo upadnutím v nemilost voličů. Politika je nevděčná. Politici patří k nejméně oblíbené profesi. Někde jsem četl, že jedinou profesí méně oblíbenou než politici jsou v Americe prodejci ojetých aut. Tak to je. Snažím se pracovat nejlépe, jak dovedu, ale veřejné mínění změnit nedokážu.

Adam Vojtěch (31) vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy a mediální studia na **Fakultě sociálních věd** UK. Prakticky celá jeho kariéra je spojena s Andrejem Babišem. Po studiích pracoval jako právník v jeho společnosti Mafra, poté se stal tajemníkem na ministerstvu financí. Od loňských parlamentních voleb je poslancem a nyní je i ve druhé Babišově vládě ministrem zdravotnictví. „Bylo to spíš dílo náhody. Aniž bych se chtěl chvástat, myslím, že jsem na ministerstvu financí pracoval tvrdě a snažil jsem se dělat maximum. Ministerstvo zdravotnictví bylo v gesci ČSSD a zejména za ministra Němečka ta komunikace nebyla úplně jednoduchá. Bylo to spíš bušení na zavřené dveře. Pan Babiš mi navrhl, abych kandidoval do sněmovny a abych se věnoval zdravotnictví i v legislativní roli. A já to akceptoval. Lákalo mě, že se dostanu za ty zavřené dveře. Měl jsem a mám vizi, jak zdravotnictví změnit. A je mi jasné, že jedinou možností věci měnit je být v roli ministra,“ popisuje svůj přerod z právníka či úředníka v politika. Dříve než v politice se proslavil v soutěži SuperStar, v níž se v roce 2005 dostal až do semifinále. „Občas mi to někdo hlavně v médiích připomene. Ale myslím, že se nemám za co stydět. Byla to hudební soutěž a já dělal muziku odmalička. Takže i dnes se občas utrhnu a jdu si zahrát.“

URL| http://www.mzcr.cz/dokumenty/adam-vojtech-pro-hnmel-jsem-a-mam-vizijak-zdravotnictvi-zmenit_15834_1.html

TRENDY JSOU ZRÁDNÉ

26.7.2018 Instinkt str. 57 Kultura/Rozhovor
Nina Vránová

Gabriela Peciřová Praguekabinet – ojedinělý showroom, galerie a obchod – představuje současný design a umění. Autorkou a majitelkou unikátního konceptu, který v době svého vzniku neměl v Česku obdoby, je Gabriela Peciřová. Co odlišuje českou klientelu od zahraniční? A jaké je dnes designérské krédo?

* Praguekabinet jste založila před devíti roky. Čím to všechno začalo?

Tím, že jsem chtěla mít věci, které se mi líbily, doma. Konkrétně třeba sklo Venini... Když jsem dávala koncept Praguekabinetu dohromady, říkala jsem si: Česko je sklářská velmoc, turisté půjdou a koupí si Moser. Pokud jim nabídnu něco od konkurence, musí to být to nejlepší. A došlo na Veniniho. Dnes už je normální, že umělci tvoří pro Lasvit, Preciosu a podobně, ale tenkrát byl Venini průkopník. Oslovil finského umělce Tapia Wirkkalu (1915–1985), aby pro ně navrhl vázu. Šla jsem prostě cestou odlišnosti. Samozřejmě, sortiment a celý koncept měl v první řadě oslovit domácí – českou – klientelu, ovšem při přesunu galerie do centra Prahy jsem přemítala, že pokud cizinci přijedou z Asie do Prahy a nemají namířeno dál do Itálie, rádi si i v Praze koupí třeba italský talířek.

* Spolupracujete s českými umělci?

Ano, jednak je ráda podpořím a jednak přicházejí cizinci, kteří mají zájem o české umění a design. Kromě jiných například nově spolupracuji se sklářem Lukášem Houdkem, jenž pro Praguekabinet navrhl pívni sklenice s bílými a jantarovými hrdly v barvě piva. Pak mě přátelé přivedli na myšlenku začlenit do nabídky designové hračky pro děti – když jsem jednou listovala v časopisech, začetla jsem se do rozhovoru s Jerrym Kozou, který navrhl dětská torpéda. Zavolala jsem mu a spolu jsme vymysleli sérii pro Praguekabinet. Tím vznikla hračka nejen funkční, ale splňující i vysoké nároky na estetiku v interiéru. S designérem Milanem Pekařem jsme se zase dohodli na edici jeho váz pro Praguekabinet ve zlaté barvě.

* Jak jste se k umění a designu dostala?

Vlastně jsem vystudovala žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze... Jsem napůl Srbka z tátovy strany a vždycky mě zajímaly jiné pohledy. Válečné zpravodajství mě fascinovalo! Možná proto, že jsem měla možnost v Srbsku pobývat, rodina otce byla z Bosny, příbuzní z Chorvatska, viděla jsem na vlastní oči, jak těžké všechno bylo. Roku 1992 jsme se vrátili do Prahy (maminka z Prahy pochází), pokračovala jsem ve studiích, ale pomalu jsem se od novinářské profese přesunovala k produkčním aktivitám na zakázku, od konceptu až po realizaci. Nejdříve jako zaměstnanec agentury Ogilvy, posléze samostatně, což už vyžadovalo hodně kreativity. Externě jsem také spolupracovala s časopisem Dolce Vita. Navíc jsem měla možnost rok pokračovat ve studiu v Paříži, což mě zase ovlivnilo jiným směrem. A pak jednoho dne sedím v Miláně ve Fornasettiho zahradě a říkám si: Proč není takové místo v Praze? Máme galerie, showroomy s nábytkem nebo obchody, ale něco takového ne. Tak jsem otevřela první koncept Praguekabinetu v žižkovském bytě.

* Dalo se s tím v té době – a touto formou – uživit?

Částečně ano, protože náklady byly minimální, jen pronájem bytu a investice do zboží. Jenže časem mi začalo vadit, že jde o tak nádherné věci, ale jen málo lidí je může vidět... Teď nemluvíme pouze o velkých objektech, ale i maličkostech. Ve finále se mi roku 2013 podařilo přestěhovat Praguekabinet do Platněřské ulice.

* Pořádáte pravidelné výstavy?

Jednou, maximálně dvakrát během roku, protože nejsme klasická galerie. Zastupuji ovšem umělce, jejichž tvorbu a vývoj je důležité sběratelům i novým zákazníkům představit, jako v případě Evy Sakumy, která u nás měla samostatnou výstavu již podruhé.

* Máte klíč k výběru osobností, jež chcete mít zastoupeny?

Je dost intuitivní. Občas mi někdo někoho doporučí, tak jak tomu bylo například u Niky Zupanc. Je tady díky tomu, že mi o ní řekl Jerry Kozá. Další důležitá věc je, že si s umělci a designéry musíme vzájemně porozumět, sednout. A mě musí jejich tvorba bavit, abych ji uměla prodávat, aby to nebyl pouze byznys či kalkulace ve stylu: to teď frčí, ale doma bych to mít nechtěla... Určitě je příjemné, že už třeba u Fornasettiho nebo Arika Levého má člověk verifikaci – ověření. Jde mi o to, obklopat se hezkými věcmi ve všech možných instalacích, nejen na zdech. Narazila jsem na to i u svých přátel – dokončí dům a pak řeší kam a co...

* V začátcích jste byli tohoto typu jediní. A dnes?

Myslím si, že každá konkurence je dobrá. Je v pořádku, že ve stejné ulici, jako jsme my, je i Artěl. Prospíváme si vzájemně. Lidé u nich koupí třeba sklenice a u nás vázu. Konkurence by měla být pozitivní a přínosná.

* Sledujete ji?

Ano, je nutné mít přehled, co se na trhu a kolem děje, jak a kde se ostatní inspirují, jaké nové směry se objevují.

* Jak to vypadá u vás doma?

Nejsem zastáncem katalogových interiérů. Mám minizahrádku a balkonek, samotný byt je kolem sedmdesáti metrů čtverečních. Ráda ale věci „prubuju“. Pochopitelně to u mě trochu vypadá jako v útulném Praguekabinetu. Je dobré se obklopotvat věcmi, které odrážejí osobnost majitele. Můj domov má minimalistický základ s eklektickým přesahem.

* Co všechno vytváří v bytě útulnost?

Světla a kombinace materiálů i tvarů. Knihovna je základ: stěna s knihami, designovými objekty, uměním. Tady zatím moc neumíme pracovat se světly, míváme hlavní osvětlení v místnosti, LED žárovky v kuchyni, v koupelně, ale moc často nevidím teplá pokojová zákoutí s lampami.

* Čím se řídíte, když někomu pomáháte zařizovat interiér?

Je a bude to jejich obydlí, tudíž prioritně jim můj návrh musí být blízký a oni musejí být schopni se s ním sžít. Primárně dojde na otázky, jaké zvyky mají, když přicházejí domů, kam co odkládají, jestli chtějí, aby věci byly vidět, nebo je naopak spíše schovat... Jaká barevnost se jim líbí. Chci, aby mi ukázali styl, který je jim blízký. To se pak odrazí na vývoji návrhu celkového interiéru nebo jen v detailech již připraveného základu. Diskutujeme o atmosféře a náladě, která má v daném prostoru působit, je to dlouhý proces.

* Čechy oblíbená IKEA vás neuráží?

IKEA je pořád finančně přijatelná a nabízí vkusné alternativy. A chápu její oblíbenost v případě, že lidé nemají finanční možnosti. Vadí mi ale, pokud lidé procházejí vývojem – i tím finančním – a zůstávají stále u IKEA. Jsem proti, když tam nakupujeme úplně všechno.

* A váš názor na současné umění?

Je hypersubjektivní! Až to umění, které vejde do dalšího století, je ověřené dobou, což by se v případě nabídky Praguekabinetu dalo říct jak o Fornasettim, tak o Veninim... V renesanci bylo umění objektivní. Zatímco u kubismu a Picassa šlo už o subjektivní nazírání na umění. Dnes žijeme v hypersubjektivitě a takové je i umění, respektive už je to delší dobu. Osobně si myslím, že umění je v krizi, a vidím to i na názorech klientů. Víte, obraz třeba od Evy Sakumy trvá namalovat tři až čtyři měsíce, ne den nebo týden. Tomáš Němec začne malovat obraz, dá si pauzu a po pár měsících se k němu vrátí... Chápu, že mnou nabízené umění nemusí – a ani nemá – oslovit všechny, ale cítím, že se v něm nacházejí emoce a že vyvolává emoce... Nerozporuji obecnou kreativitu a trendy, ale s těmi by měl člověk zacházet hodně opatrně.

* Vnímáte rozdíl mezi českou a zahraniční klientelou?

U cizinců cítím častěji větší sebejistotu ve výběru, ale také spontánnost a rozhodnost. U české klientely občas narážím na jistou ostýchavost při výběru a třeba i nutnost konzultovat s třetí stranou. Ale záleží na konkrétním případě, nelze generalizovat.

* Příští rok oslaví Praguekabinet deset let. Jakým směrem se bude dál ubírat a jaké chystáte novinky?

Na přípravě programu pro jubilejní rok právě intenzivně pracujeme, doufám, že to bude určitě zajímavá výstava a možná i nová spolupráce... Nechte se překvapit.

Útulnost v bytě dotváří světla a kombinace materiálů i tvarů. A také knihovna je základ: stěna s knihami, designovými objekty a uměním. Gabriela Peciřová Ý 14. září 1979 v Bělehradu, Jugoslávie u vystudovala **FSV UK**, obor mediální komunikace a masová média u pracovala pro reklamní agentury, jako produkční a má za sebou i obchodní aktivity u majitelka a provozovatelka galerie Praguekabinet

Foto autor| foto: Benedikt Renč, Petr Karšulín, Petr Zátorský

Foto popis| FORNASETTI

Foto popis| FORNASETTI

Foto popis| KOMODA FORNASETTI. Obrazy Eva Sakuma, černý skleněný objekt František Vízner, červené vázy Venini.

Foto popis| PORCELÁN NYMPHENBURG. Část obrazu je od Iry Svobodové.

Zakopávají Trump s Junckerem válečnou sekeru?

26.7.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Trump, clo, Evropská unie

Hlavní událostí dnešního dne na devizových trzích je zasedání Evropské centrální banky. Sazby se měnit nebudou. Trh bude vyčkávat na tiskovou konferenci šéfa ECB Maria Draghiho, která začne ve 14:30. Dolaru se včera nedařilo, vůči euru oslabil, když největší ztráty nabral večer. Kurz reagoval na schůzku amerického prezidenta Donalda Trumpa s předsedou Evropské komise Jeanem-Claudem Junckerem, kteří tlumili obchodní napětí.

Výsledkem setkání Trumpa s Junckerem je dohoda na tom, že USA a EU budou usilovat o nulová cla a nulové subvence na průmyslové zboží vyjma automobilů. Státníci se v Bílém domě také dohodli na tom, že během nadcházejících jednání nebudou zavádět nová cla. Podle Junckera v Evropě vznikne více terminálů sloužících k dovozu LNG ze Spojených států a unie bude dovážet více americké sóji.

Analytik České spořitelny Jan Polanský uvedl, že s praktickými dopady této schůzky by byl nyní opatrný. „Na jednu stranu je pozitivní, že ke schůzce vůbec došlo a Trump je ochotný jednat. Na druhou stranu pro EU je nyní klíčová otázka možného zavedení cel na evropská auta (nyní řeší US Ministerstvo obchodu) a o té toho mnoho včera (veřejně) nezaznělo. Takže celkově se dá včerejší schůzka brát jako dočasný klid zbraní. Vyjednávání budou pokračovat,“ dodal Polanský.

Z dat dnes budou v USA zveřejněny velkoobchodní zásoby, nové žádosti o podporu v nezaměstnanosti a zakázky na zboží dlouhodobé spotřeby.

Aktuálně se dolar obchoduje na 1,1737 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 94,15 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1631 do 1,1768 EURUSD.*

Obchodování s korunou bylo včera poklidné. Koruně se dařilo, zpevnila vůči oběma hlavním světovým měnám. Dnešek je opět bez nových informací a tak na kurz může dál doléhat očekávání ohledně úrokových sazeb. Další komentáře z ČNB už nepřijdou, dnes totiž začíná mediální karanténa. Koruna se nyní obchoduje na 25,59 EURCZK.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společně Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

Přestaňme skrývat, že došlo ke změně politického režimu

26.7.2018 magazin.panobcan.cz str. 00

Petr Hampl 25.7.2018 VlasteneckéNoviny Ráz politických systémů není dán jen jimi samotnými, ale také institucemi, zákony a zvyklostmi zděděnými po systémech předchozích. Třeba husákovský post-normalizační režim byl z podstatné části ovlivňován tím, co přežívalo ze starších fází marxistického socialismu.

Kdybychom brali v úvahu pouze nová opatření zavedená za premiérů Štrougala a Adamce, mohli bychom režim považovat za relativně liberální a ekonomicky racionální. Život v dnešním politickém systému je naopak snesitelný jen díky tomu, co přežívá z režimu předchozího, zejména z 90. let. Kdybychom brali v úvahu jen opatření prosazená Sobotkovou vládou, získali bychom obraz nejvíce totalitního a ekonomicky iracionálního vládnutí od roku 1953.

Výmluvnou ilustrací je poslední vlna opatření proti 40 internetovým časopisům a stovce osob „šířících narativy neslučitelné s bezpečnostní koncepcí státu.“ Dokážete si představit, že by v polovině 90. let ministerstvo vnitra vedlo operaci proti lidem kritizujícím tržní ekonomiku, i když ti lidé neporušili žádný zákon a dokonce ani nejsou z porušení zákona podezřelí? Nejde jen to, že se takové věci neděly. O povaze režimu vypovídá více to, že podobné opatření bylo absolutně nemyslitelné. Možná srovnatelně nemyslitelné jako kanibalismus.

Když letos v červnu publikoval server Aktuálně.cz informaci, že ministerstvo vnitra realizuje operace proti zmíněným médiím a osobám, nevyvolalo to žádnou reakci. Tisk, veřejnoprávní média a také většina profesionálních intelektuálů to berou jako normální součást vládnutí. Diskutuje se jen o tom, zda by cenzura neměla být centralizována na evropské úrovni, srovnává se postup české a německé vlády apod. Co bylo dříve nemyslitelným, to se stalo běžným.

Nabízí se tedy logická otázka, kdy došlo ke změně režimu. Neviděli jsme žádnou revoluci, převrat ani jinou viditelnou událost. Možnou odpověď přináší desítky let starý postřeh amerického sociologa Charlese W. Millse, který poznamenal, že když prosadí radikální mocenskou a majetkovou změnu nižší třídy, probíhá taková změna prudce a je jasně viditelná. Pokud obdobnou změnu prosadí vyšší třídy, má povahu série malých a zdánlivě nenápadných kroků. Řečeno millsovským jazykem, v uplynulých přibližně 10 letech provedly elity revoluci zaměřenou proti nižším třídám. Zůstaly některé vnější znaky bývalého režimu (např. konají se pravidelné volby), ale jeho charakter se změnil. Zde připomínáme, že charakter režimu není dán jen textem zákonů, ale především způsobem jejich aplikace, což je dáno zvyklostmi a mocenskými poměry. V této souvislosti prakticky uniká pozornosti radikální snížení podílu malých a středních českých firem na HDP. „Objem ekonomiky v domácím vlastnictví v reálných hodnotách od roku 1995 nezaznamenal prakticky žádný růst. Ve stejném období vzrostl objem aktiv v zahraničním vlastnictví sedmkrát,“ uvádí např. několik měsíců stará vládní analýza. Teprve, když si uvědomíme, že rostly i velké skupiny typu Agrofertu a PPF, otevírá se před námi obraz ekonomiky, z níž mizí malé a střední české firmy. To nemá jen důsledky ekonomické, ale především mocensko-politické.

Je tedy logické, že se zvedla vlna zájmu o přibližně rok starý dokument Projevy nenávisti v online prostoru a na sociálních sítích zpracovaný politickou neziskovkou Člověk v tísní. Nevíme, do jaké míry jsou současné kroky ministerstva vnitra inspirovány přímo tímto dokumentem a nakolik jde o shodu danou tím, že autoři pochází ze stejného myšlenkového prostředí jako aktivisté Centra hybridních hrozeb. V každém případě je dobré věnovat zmíněnému dokumentu pozornost, protože odhaluje mnohé z mentality nového totalitního režimu.

Co je šíření nenávisti. Čtenář by naivně čekal, že „šířením nenávisti“ budou míněny výzvy k násilí, ničení majetku, případně publikování nepravdivých informací o nepřijatelných zvycích určité skupiny apod. Jenže dokument tvrdí, že při potírání nenávistného projevu nesmí být státní zásahy omezené žádnou konkrétní definicí. Jinými slovy, příčinou státního zásahu může být naprosto cokoliv, podle subjektivního hodnocení cenzora. Aktivisté Člověka v tísní uvádí konkrétní příklady nepřijatelného nenávistného projevu (str. 19 a 32).

////Mezi imigranty jsou teroristé.

Masová imigrace povede ke zničení místní kultury.

Neziskové organizace chtějí brát dotace na migranty.

Část migrantů jsou ekonomičtí migranti.

Vládní výdaje jsou ve skutečnosti placeny daňovými poplatníky.

Imigrace představuje pro sociální systém takovou zátěž, že není možné financovat některé potřebné projekty.

Evropské vlády nedokážou vyřešit migrační krizi.////

Všimněte si, že všechny tyto domněle nenávistné výroky, které mají být kriminalizovány, jsou pravdivé.

Proti komu má být uplatněna represe. Tradičně jsme si mysleli, že policie má zasahovat proti těm, kdo porušují zákony, a že když se lidé pohybují v mezích zákona, je to v pořádku. Podle analytiků Člověka v tísní je ale problém právě v tom, že nepřátelé zlomyslně dodržují zákony. Pokud lidé šíří nekorektní názory, aniž by při tom porušili zákon, měl by státní zásah následovat i tak (str. 8).

Všeobecně akceptované názory. Aktivisté si jsou dobře vědomi toho, že ty názory, které chtějí zakazovat, jsou zastávány naprostou většinou populace. Uvádí na to konkrétních číslech počtů uživatelů, facebookových skupin a čtenosti blogů (str.15). Ani to je neodradí od zakazování.

Neochota diskutovat. Dokument vypočítává různé propagační aktivity financované českou vládou, ale fakticky nepočítá s možností, že by byly účinné – vyjma aktivit zaměřených na mládež. Požadují, aby oponenti byli blokováni a byl vůči nim uplatněn trestněprávní postih (str. 34 – 34). De facto tak připouštějí, že politicky-korektní stanovisko nelze v otevřené debatě obhájit a musí být prosazeno pomocí represí.

Definice třídních nepřátel. Analytici Člověka v tísní dokážou své nepřátele i poměrně přesně sociálně situovat. Jedná se o převážně o muže ve věku 35 – 50 let, s vysokoškolským nebo středoškolským technickým vzděláním. Jinými slovy, je to právě ta skupina, na jejíž produktivité stojí ekonomika a která platí největší část daní. Asi nepřekvapí, že všichni autoři studie jsou absolventi **Fakulty sociálních věd** a že jeden z nich zastává manažerskou funkci v Českém rozhlase. Pokud někdo nevěří, že současná česká situace má výrazně sociálně třídní dimenzi, materiál Člověka v tísní ho možná přesvědčí o opaku.

Kdo přípravu materiálu financoval. Lichtenštejnské, norské a islandské fondy. Logicky se tedy nabízí otázka: Opravdu by Českou republiku poškodilo, kdybychom o podobné grantové peníze přišli a aktivisté by museli vytvářet podobné materiály ve svém volném čase?

Ještě zásadnější otázky ale zní: Proč předchází politický režim zaměřený na ochranu občanských svobod kladl tak malý odpor? Jaké mechanismy udržují při životě současný totalitní systém? Je možné urychlit jeho zhroucení? Nemůžeme se jim vyhnout, uvědomíme-li si, že Člověk v tísní a podobné politické organizace nepředstavují okrajovou skupinu intelektuálů, ale fakticky jsou významnou součástí státní správy.

URL| <https://magazin.panobcan.cz/prestanme-skryvat-ze-doslo-ke-zmene-politickeho-rezimu/>

A od půlky to letí...

25.7.2018 Vlasta str. 51 Fejeton
EVA KADLČÁKOVÁ

Půlka prázdnin za dveřmi a jak říká zkušenost snad každého z nás: od půlky to letí. Znovu se nenaplní toužebné dětské přání, aby dny volna neskončily, zase nevyjde naše prosba, aby léto posečkalo ještě chvíli. Dny už se krátí, po ránu už je opět chladno, zanedlouho se léto přehoupne do podzimu...

Do podzimu, kterého se bude týkat i zbytek mého fejetonu. Konstatování „A od půlky to letí“ totiž platí nejenom pro prázdniny, pro všechny dovolené a pro cesty z nich zpátky domů, ale především pro život sám. Marně si lámu hlavu nad tím, jak může být čas tak relativní. Že do nějakých deseti, patnácti, pětadvaceti let našeho dětství a mládí se toho vešlo tolik, zatímco později už čas plynul pravidelněji a možná i uspořádaně, a přitom jako by se do něj nic moc zajímavého nenacpalo. Děti, jasně, náplň a radost našeho bytí. Práce, přirozeně, to je zas živobytí.

Ale přesto se nic nevyrovná zážitkovému boomu, který jsme zažili na počátku. Jako by tehdy byl čas nafukovací. Jako by ho bylo možné naplnit nekonečnou množinou aktivit a prožitků.

Pak se přisun událostí přibrzdil, zatímco vnímání času se změnilo v klus. Nic nestíháme, jsme permanentně ve stresu, na nic jiného než na povinnosti prakticky není kdy. To to letí, říkáme si na rodinných oslavách. Náš fádni čas cválá jako osedlaný kůň. A což teprve, až se to přehoupne do druhé půle, varují mne starší lidé z okolí, od půlky je to trysk! Otázkou je, kde se nachází ta půlka... Kdo ví, jak dlouho tu bude a jestli tu půlku má ještě daleko před sebou, čili může jet jakž takž volně, anebo už ji má dávno odslouženou a měl by pořádně šlápnout do pedálů, aby tady na tom světě ještě něco stihnul...

Každopádně do padesátky se prý výkonnostně pořád ještě stoupá, aspoň v některých ohledech. Zato po ní, tvrdí znalci, to už jde jenom z kopce. Kamarádka oslavila abrahámoviny Ioni: „Čoveče,“ říká, „nedá se to ničím vysvětlit, ale úderem padesátky se začaly objevovat neduhy stáří...“ a popisuje mi své potíže s krevním tlakem, cholesterolem a cukrem. Běhá od doktora k doktoru a v kříži ji přitom píchá. Potěš pánbu, říkám si já a počítám těch pár let, které mi do tohoto zlomu zbývají. Zatím mám pořád ještě pocit, že se šplhám na kopec. Ale co ta jízda dolů? Užiju si ji vůbec?

Mnozí z nás, mne nevyjímaje, odkládáme radosti života na potom. Na důchod, prostě až budeme mít volno. Ty zdánlivě nekonečné prázdniny. Jenže: za a) nám zasloužený odpočinek pořád odsouvají a sil bude ubývat, těla budou chřadnout. Zvládnou já tu cestu kolem světa, na kterou se celý život těším? Nebo už budu jenom pomaloučku popocházet po zápraží vlastního domu. A doplatím já vůbec ten vlastní dům? To souvisí s okolností pod bodem b), a totiž, že s rostoucím počtem starobních důchodců ubude i prostředků pro ně.

Možná že to, co si teď šetřím na zaoceánskou plavbu, prostě a jednoduše utratím za chleba.

A za léky a za zdravotní péči – protože sociální a zdravotní systém bude s přibývajícím starci neudržitelný.

Škarohlíd by řekl: radši umřít dřív. Já jsem ale pesimista se sklonem k optimismu. Takže poté, co jsem tu načrtla katastrofické scénáře, říkám: nějak bylo, nějak bude. Užijeme léta, do podzimu ještě daleko!

Eva Kadlčáková

- Absolventka žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.
- Působila v rozhlasových a televizních médiích a v reklamě.
- Dnes pracuje v Českém rozhlase. Její fejetony můžete slyšet o víkendech v pořadu Kolotoč na Dvojce anebo na stanici Český rozhlas České Budějovice.

Foto autor| ILLUSTRACE GABRIELA RYŠKOVÁ / FOTO ARCHIV

Přestaňme skrývat, že došlo ke změně politického režimu

25.7.2018 novarepublika.cz str. 00

Václav Dvořák

Petr Hamp IPetr Hamp|25.7.2018 VlasteneckéNoviny

Ráz politických systémů není dán jen jimi samotnými, ale také institucemi, zákony a zvyklostmi zděděnými po systémech předchozích. Třeba husákovský post-normalizační režim byl z podstatné části ovlivňován tím, co přežívalo ze starších fází marxistického socialismu.

Kdybychom brali v úvahu pouze nová opatření zavedená za premiérů Štrougala a Adamce, mohli bychom režim považovat za relativně liberální a ekonomicky racionální. Život v dnešním politickém systému je naopak snesitelný jen díky tomu, co přežívá z režimu předchozího, zejména z 90. let. Kdybychom brali v úvahu jen opatření prosazená Sobotkovou vládou, získali bychom obraz nejvíce totalitního a ekonomicky iracionálního vládnutí od roku 1953.

Výmluvnou ilustrací je poslední vlna opatření proti 40 internetovým časopisům a stovce osob „šifřících narativy neslučitelné s bezpečnostní koncepcí státu.“ Dokážete si představit, že by v polovině 90. let ministerstvo vnitra vedlo operaci proti lidem kritizujícím tržní ekonomiku, i když ti lidé neporušili žádný zákon a dokonce ani nejsou z porušení zákona podezřelí? Nejde jen to, že se takové věci neděly. O povaze režimu vypovídá více to, že podobné opatření bylo absolutně nemyslitelné. Možná srovnatelně nemyslitelné jako kanibalismus.

Když letos v červnu publikoval server Aktuálně.cz informaci, že ministerstvo vnitra realizuje operace proti zmíněným médiím a osobám, nevyvolalo to žádnou reakci. Tisk, veřejnoprávní média a také většina profesionálních intelektuálů to berou jako normální součást vládnutí. Diskutuje se jen o tom, zda by cenzura neměla být centralizována na evropské úrovni, srovnává se postup české a německé vlády apod. Co bylo dříve nemyslitelným, to se stalo běžným.

Nabízí se tedy logická otázka, kdy došlo ke změně režimu. Neviděli jsme žádnou revoluci, převrat ani jinou viditelnou událost. Možnou odpověď přináší desítky let starý postřeh amerického sociologa Charlese W. Millse, který poznamenal, že když prosadí radikální mocenskou a majetkovou změnu nižší třídy, probíhá taková změna prudce a je jasně viditelná. Pokud obdobnou změnu prosadí vyšší třídy, má povahu série malých a zdánlivě nenápadných kroků. Řečeno millsovským jazykem, v uplynulých přibližně 10 letech provedly elity revoluci zaměřenou proti nižším třídám. Zůstaly některé vnější znaky bývalého režimu (např. konají se pravidelné volby), ale jeho charakter se změnil. Zde připomínáme, že charakter režimu není dán jen textem zákonů, ale především způsobem jejich aplikace, což je dáno zvyklostmi a mocenskými poměry. V této souvislosti prakticky uniká pozornosti radikální snížení podílu malých a středních českých firem na HDP. „Objem ekonomiky v domácím

vlastnictví v reálných hodnotách od roku 1995 nezaznamenal prakticky žádný růst. Ve stejném období vzrostl objem aktiv v zahraničním vlastnictví sedmkrát,“ uvádí např. několik měsíců stará vládní analýza. Teprve, když si uvědomíme, že rostly i velké skupiny typu Agrofertu a PPF, otevírá se před námi obraz ekonomiky, z níž mizí malé a střední české firmy. To nemá jen důsledky ekonomické, ale především mocensko-politické.

Je tedy logické, že se zvedla vlna zájmu o přibližně rok starý dokument Projevy nenávisti v online prostoru a na sociálních sítích zpracovaný politickou neziskovkou Člověk v tísni. Nevíme, do jaké míry jsou současné kroky ministerstva vnitra inspirovány přímo tímto dokumentem a nakolik jde o shodu danou tím, že autoři pochází ze stejného myšlenkového prostředí jako aktivisté Centra hybridních hrozeb. V každém případě je dobré věnovat zmíněnému dokumentu pozornost, protože odhaluje mnohé z mentality nového totalitního režimu.

Co je šíření nenávisti. Čtenář by naivně čekal, že „šířením nenávisti“ budou míněny výzvy k násilí, ničení majetku, případně publikování nepravdivých informací o nepřijatelných zvycích určité skupiny apod. Jenže dokument tvrdí, že při potírání nenávistného projevu nesmí být státní zásahy omezené žádnou konkrétní definicí. Jinými slovy, příčinou státního zásahu může být naprosto cokoli, podle subjektivního hodnocení cenzora. Aktivisté Člověka v tísni uvádí konkrétní příklady nepřijatelného nenávistného projevu (str. 19 a 32).

////Mezi imigranty jsou teroristé.

Masová imigrace povede ke zničení místní kultury.

Neziskové organizace chtějí brát dotace na migranty.

Část migrantů jsou ekonomičtí migranti.

Vládní výdaje jsou ve skutečnosti placeny daňovými poplatníky.

Imigrace představuje pro sociální systém takovou zátěž, že není možné financovat některé potřebné projekty.

Evropské vlády nedokážou vyřešit migrační krizi.////

Všimněte si, že všechny tyto domněle nenávistné výroky, které mají být kriminalizovány, jsou pravdivé.

Proti komu má být uplatněna represe. Tradičně jsme si mysleli, že policie má zasahovat proti těm, kdo porušují zákony, a že když se lidé pohybují v mezích zákona, je to v pořádku. Podle analytiků Člověka v tísni je ale problém právě v tom, že nepřátelé zlomyslně dodržují zákony. Pokud lidé šíří nekorektní názory, aniž by při tom porušili zákon, měl by státní zásah následovat i tak (str. 8).

Všeobecně akceptované názory. Aktivisté si jsou dobře vědomi toho, že ty názory, které chtějí zakazovat, jsou zastávány naprostou většinou populace. Uvádí na to konkrétních číslech počtů uživatelů, facebookových skupin a čtenosti blogů (str.15). Ani to je neodradí od zakazování.

Neochota diskutovat. Dokument vypočítává různé propagační aktivity financované českou vládou, ale fakticky nepočítá s možností, že by byly účinné – vyjma aktivit zaměřených na mládež. Požadují, aby oponenti byli blokováni a byl vůči nim uplatněn trestněprávní postih (str. 34 – 34). De facto tak připouštějí, že politicky-korektní stanovisko nelze v otevřené debatě obhájit a musí být prosazeno pomocí represí.

Definice třídních nepřátel. Analytici Člověka v tísni dokážou své nepřátele i poměrně přesně sociálně situovat. Jedná se o převážně o muže ve věku 35 – 50 let, s vysokoškolským nebo středoškolským technickým vzděláním. Jinými slovy, je to právě ta skupina, na jejíž produktivitu stojí ekonomika a která platí největší část daní. Asi nepřekvapí, že všichni autoři studie jsou absolventi **Fakulty sociálních věd** a že jeden z nich zastává manažerskou funkci v Českém rozhlase. Pokud někdo nevěří, že současná česká situace má výrazně sociálně třídní dimenzi, materiál Člověka v tísni ho možná přesvědčí o opaku.

Kdo přípravu materiálu financoval. Lichtenštejnské, norské a islandské fondy. Logicky se tedy nabízí otázka: Opravdu by Českou republiku poškodilo, kdybychom o podobné grantové peníze přišli a aktivisté by museli vytvářet podobné materiály ve svém volném čase?

Ještě zásadnější otázky ale zní: Proč předchozí politický režim zaměřený na ochranu občanských svobod kladl tak malý odpor? Jaké mechanismy udržují při životě současný totalitní systém? Je možné urychlit jeho zhroutilí? Nemůžeme se jim vyhnout, uvědomíme-li si, že Člověk v tísni a podobné politické organizace nepředstavují okrajovou skupinu intelektuálů, ale fakticky jsou významnou součástí státní správy.

Vystavil v 22:50:00

Odeslat e-mailem BlogThis! Sdílet ve službě Twitter Sdílet ve službě Facebook Sdílet na Pinterestu

URL| <http://www.novarepublika.cz/2018/07/prestanme-skryvat-ze-doslo-ke-zmene.html>

Starosta Říčán: Vážím si odkazu Václava Havla, spousta lidí dnes reaguje na základě strachu

25.7.2018 ctidoma.cz str. 00 Osobnosti
Martin Chalupa

Říčany u Prahy byly vyhlášeny jako místo s nejvyšší kvalitou života v České republice. Nermalou zásluhu na tom samozřejmě má i starosta města Vladimír Kořen. Přesto si moc dobře uvědomuje, že k dokonalosti je ještě hodně daleko. Jak je to s možným obnovením zákazu vjezdu kamionů, jak důležitý je pro Říčany Pražský okruh a jak se vlastně člověk stane z novináře politikem? Nejen o tom jsme si povídali v našem rozhovoru.

Blíží se komunální volby, vy budete potřebovat kandidovat na starostu. Proč, nemáte toho už dost?

Tak se to nedá brát. Máme hodně rozdělané práce. A stále přetrvává hlavní téma, se kterým jsme do toho s kolegy před osmi lety šli. Tedy ohromný zájem developerů, kteří chtějí v Říčanech stavět. Musí se to dělat s rozumem, jinak bychom se mohli dostat do ohromných ekonomických problémů. Většina není vidět, ale potřebujeme školy, školky, čistírnu odpadních vod a tak dále. To rozpínání města stojí velké peníze.

Musí se město zadlužovat?

Řeknu to takhle – když jsem Říčany přebíral, byl tu dluh přes 250 milionů korun. Dluhové zatížení absolutně neodpovídalo síle města, rozpočet byl necelých 400 milionů. Zastaveny byly mnohé nemovitosti v majetku Říčan. Bylo to nepříjemné a souviselo to zase s rozpínáním města. Musela se postavit škola a teď už připravujeme další.

Vladimír Kořen

- vystudoval žurnalistiku se zaměřením na politologii na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy
- v roce 2010 byl coby lídr sdružení Klidné město zvolen starostou, v roce 2014 funkci obhájil
- v roce 2014 byl zařazen mezi 100 nejvýraznějších inovátorů střední a východní Evropy
- za zásluhy o popularizaci vědy mu byla udělena čestná medaile Vojtěcha Náprstka Akademie věd ČR

Jak se město za poslední roky "nafouklo"?

Zvětšilo se od roku 1990 z nějakých 8 000 obyvatel na dnešních 16 000 lidí. Počet je tedy dvojnásobný. Územní plán, který já jsem převzal od předchozích vedení, dokonce míří na 25 000 obyvatel. Nemyslitelné. My se tedy snažíme tento rozvoj usměrňovat. Nechceme ho zastavit nebo nějak "umrtvit", ale přemýšlet a dělat kroky, které mají smysl. Hlavně mít připravenou infrastrukturu.

Jestli tomu dobře rozumím, to je váš největší cíl, pokud budete potřebovat zvolen?

Ano. V prvním volebním období jsme opravovali zanedbaný majetek města. Teď ve druhém už připravujeme nové stavby, začínáme dávat dohromady infrastrukturu. Ulice jsou tu strašné, podinvestovanost je zde kolem 400 milionů korun. A v tom chceme pokračovat, když dostaneme znovu důvěru.

Lze vlastně vysvětlit developerům, že by měli zabrzdit? Dělají přeci byznys a mají-li něco z minulosti slíbené...

No, jestli to jde vysvětlit... Já si myslím, že se společenská odpovědnost u některých korporací mění. Přijímají fakt, že by se na rozvoji infrastruktury měly podílet. Ale stále je tady ještě spousta lidí, kteří vycházejí z "veksláckého" způsobu podnikání. Největším zájmem je u nich vydělat prachy, jak to jen jde, s tím, že je město nezajímá. S nimi je nejhorší pořízení. Často vládnou metodami, které odpovídají zmíněnému slovu "vekslák". Snaží se nás zlomit všemi možnými, i nekalými, cestami. Také to je předmětem voleb. Mohou ovlivňovat veřejnost, a volby jsou cestou, jak dosadit na radnici lidi, kteří prosadí jejich zájem.

Stále si však myslím, že ambicí developera přeci je přijít, postavit, zinkasovat peníze a jít o "dům dál"...

To jo, ale ta společenská odpovědnost...i o tom je přeci ekonomika firmy, důvěra budoucích klientů. Musí stavět a chovat se tak, aby mohly získat další zakázky. Společnostem, které chtějí být na trhu delší dobu, může jakékoli podivné chování poškodit image. Strašně těžko se dlouhodobě prodávají domy, že se dá do inzerátu, že je v místě školka, škola a nakonec se ukáže, že nové sídliště je prakticky odříznuté od světa a děti nemají šanci

se kamkoli dostat. To se opravdu děje. Město má ale velmi omezené možnosti, jak něco vyjednat. Bohužel takový je zákon, na rozdíl třeba od Rakouska či Německa, kde je manévrovací prostor pro města daleko větší.

"Nemám vnitřní touhu dělat vysokou politiku. Zvažoval jsem to, bylo mi to okolím nabízeno, ale jsem na to strašně opatrný. Natáčel jsem často ve sněmovně i v senátu, vím, že to je obrovský stroj, rozhodovací mašinerie. Takže role jednotlivce je vcelku limitní. Je to nepřehledný spletenec, kde se může člověk zapojit, ale zároveň rychle vypadnout."

U Říčanské ulice má vznikat nové sídliště, je to tak?

Územní studie soukromého investora existuje, ale je to projekt na delší dobu. Není to tak, že by se začalo stavět zítra, projekt může město ještě připomínkovat, podmínit, odložit. Zatím tak činíme 8 let, ale volby mohou trend změnit a otevřít projektu cestu. Jde o 25 bytových domů, což jsou stovky nových obyvatel. A zrovna zde si myslím, že je potřeba dobudovat dopravní infrastrukturu. Dnes Říčanskou ulici jezdí denně přes 20 000 aut. Už teď se na našich kruhových objezdech stojí, řidiči nám nadávají, že s tím nic neděláme. No, a pusťte do toho další tisícovku aut. To je klíčové, musíme mít hotové dopravní napojení, jinak se doprava ráno vůbec nehne.

Takže jsme u bolavé paty hlavního města a celé řady okolních měst a obcí, což je Pražský okruh, je to tak?

Určitě. Dokonce si myslím, že významné stavby, které jsou na rozlehlém území, by se měly podmínit výstavbou Pražského okruhu. Je to přesně ta infrastruktura, kterou my nutně potřebujeme, abychom se mohli rozvíjet. Je to i naše zodpovědnost, protože vedení města udělá jeden chybný krok a kvalita života v Říčanech se může rázem změnit k horšímu. Druhá věc je, že já nechci "obětovat" lidi, kteří tu bydlí dnes. Stále nemáme některé ulice pod asfaltem, v silnicích jsou díry a podobně. S novou výstavbou obracíme pozornost směrem k novým obyvatelům, řešíme pro ně nové cesty, napojení. Tak to nechci. Myslím si, že je potřeba dát město dohromady zejména pro stávající obyvatele.

Můžete vy jako starosta tyto věci nějak zásadně ovlivňovat? Bouchnout do stolu s tím, že chcete to, to a to...

Všechno je to o vyjednávání, starosta musí mít především vizi. Ale také musí mít schopnost vyjednat i umět občas přitvrdit. V našem případě je to třeba zákaz vjezdu tranzitu do Říčan. Budeme na něm trvat. Týká se to však jakéhokoli projektu, do kterého musíte dodávat energii. Starosta a jeho nejbližší lidi jsou vlastně energetické články, které dávají sílu a naplnění vize. Mě to baví. Je vzrušující, když se zasníte a řeknete si, že městu schází cyklostezka a in-line dráha a pak se od snu začnete blížit konečné realizaci. Přesto, že cesta k finální podobě samozřejmě není snadná.

"Do voleb jsme se doplnili zajímavými jmény. Zůstává nám hodně důležitý Martin Gebauer, což je šéf finančního výboru. Náš ekonomický tým je velmi dobrý, posílujeme o Tomáše Skřivánka. Bude za nás kandidovat bývalá Miss Jana Doleželová. Její kvalifikací není účast v soutěži krásy, ale jako lékárnice se vyzná v lékařském segmentu."

Vraťme se k zakazu tranzitu. Jaká je tam situace? Značky už jste měli vyvěšené, hejtmanství vám to však zarazilo.

Jako novinář jsem dříve netušil, jaký problém je jedna značka, co je za tím papírování. Na všechno se vydává nějaké potvrzení, na každou čáru na silnici, vyjadřuje se policie, vstupují do toho vlastníci komunikace a mnoho dalších aspektů. Jenže jako starosta do mnoha věcí nemohu vstupovat, nemohu úředníkům radit či přikázat, co mají dělat. A oni na věc mají rozdílné názory. Takže v případě zakazu tranzitu jsme náš návrh znovu předložili, projednali jsme to s obcemi, máme poměrně širokou podporu i od těch, kterých se to přímo netýká. Jsou tři, čtyři subjekty, které mají výhrady. Zejména pražské městské části a Středočeský kraj po nás požadují, abychom nakreslili návrh na objízdné trasy.

To je ale přeci nesmysl, ne?

Podle nás ano, proto tam vedeme metodický spor. My tvrdíme, že nic takového řešit nemusíme. To se dělá jen v případě dočasných dopravních opatření, což zákaz není, a zadat objízdku tedy není třeba. A druhá věc je, že my tvrdíme, že právě Říčany se staly objízdnou trasou pro kamiony, které nechtějí jezdit po hlavní trase z Pražského kruhu po D1 do Prahy přes Průmyslovou na D11 či D8. Chápu, že kamionáči nechtějí stát na

Spořilově v koloně a jedou raději přes nás, Uhřetěves a Měcholupy. My ale nemůžeme být objízdnou trasou, to není dlouhodobě možné!

Co kamiony, které jedou do skladů, vyložit zboží...?

To je něco úplně jiného. Ty samozřejmě budou moci přes Říčany dále jezdit, to je jasné. Ale znovu říkám - nechceme být objízdnou trasou. Proto věřím, že do konce prázdnin bychom měli mít znovu značky. Lidé po tom volají a čekají, až omezení konečně bude.

Jak se vám poslední čtyři roky starostovalo? Narážím na to, že jste se tak trochu rozpadli...

To je záležitost posledního roku. Jsem z toho smutný, protože jsem týmový hráč a táhnout za jeden provaz je pro mě zásadní. Ale musím říct, že se hodnotově lišíme, to bylo jádro sporu. Detaily, jako třeba tibetská vlajka. Pro mě není problém tento symbol vztahu ke svobodě vyvěsit, jsem člověk, který se neskryvá. Vážím si toho, co do české politiky a vůbec do české společnosti přinesl Václav Havel. A pořád věřím, že dobro je důležité. Společnost se v poslední době změnila. Zároveň si myslím, že v evropském měřítku bychom se měli semknout. Protože v konkurenci mezi Trumpem, Putinem a čínským prezidentem jsme ve velmi agresivním prostředí. Evropa je malá, ale samotná Česká republika ještě mnohem menší. Potřebujeme mít kolem sebe silné spojence, takže pro mě není problém mít na stole evropskou vlajku.

"Těší nás, že jsme byli oceněni jako město s nejvyšší kvalitou života. Začalo se to projevovat už od dob první republiky, kdy sem lidi jezdili z hlavního města na víkendy. Praha je hodně dynamická, přelidněná, Říčany jsou takovou klidovou oázou. Do budoucna vidím prostě město švýcarského typu plné zeleně, kde lidé dostávají prostor pro odpočinek, sport, pohodové bydlení, kde dostanou děti špičkové vzdělání ve školách. Opravené ulice, hodně květin, čisto. Ale to je ještě spousta práce."

Jste hrdý Čech?

Jistě! Spousta lidí reaguje na základě strachu. I já chci české hodnoty, tradiční křesťanské hodnoty, bránit. Až přijde 28. říjen, tak to pořádně oslavím. Člověk musí rozlišovat a hlavně věci posuzovat jednotlivě. Nejnebezpečnější je kolektivní vina, kolektivní odsouzení. To bylo špatné na komunismu i fašismu. Ideologie pracující s kolektivní vinou páchají nesmírné škody na lidských osudech. Je lepší se na lidi dívat jednotlivě, vidět, kam a proč utíká a čeho se bojí. Jinak se dopouštíte chyby a třeba nelidského chování. V Říčanech máme člověka, který zde provozuje lékárnu. Pochází z arabského světa, ale nikoho to ani nenapadne, protože na ně mluví česky. Je to člověk, který do naší kultury zapadl a nepáchá vůbec nic špatného. Důležité je se s ním bavit o jeho pocitech, jeho pohledu a najednou člověk zjistí, že se nemusí bát. Na druhé straně jsou agresori, kteří ničí a páchají zlo. Ti znamenají řadu bezpečnostních rizik a je třeba se s nimi vypořádat po právu a co nejrychleji.

Dobře, ale jak to chcete lidem vysvětlovat? Tím spíš, když se dnes podíváte do Parlamentu a vidíte i to, co jste popsal.

Možná vás překvapím, ale já si nemyslím, že složení Parlamentu je špatně. Demokracie je o tom, že své zástupce mají mít ve sněmovně všechny skupiny, taková společnost prostě je. Bývalá starostka mi řekla jednu věc, která je stoprocentní pravdou - každá akce vyvolá reakci. Prý si to mám zapamatovat, že to je nejdůležitější. Měla pravdu. Společnost na změny reaguje. My se tím učíme, procházíme těžkým obdobím, které má svá nebezpečí. Setkáváme se s něčím, co tady nebylo. A ještě pořád si žijeme úžasnou dobu. Když se podíváme, co lidé prožívali před 100 lety, za první světové války nebo po jejím skončení. Kdo z nás by v té době obstál, vydržet tolik útrap? Dnes reagujeme na něco, co je znepokojivé, co je pro nás ohrožující a musíme k tomu najít adekvátní přístup.

Zvládneme to? Obstojíme se cít?

Myslím, že ano. Naše pozice v Evropě není špatná. Opatrnost je na místě, o tom nemůže být sporu. Bez ohledu na to, jak reaguje okolí. Německá společnost reaguje jinak, je tam břímě druhé světové války, chtějí konat správně a vypořádat se se vším jinak než my. Pokud jde o Francii či Anglii, to byly koloniální mocnosti. Jsou desítky let zvyklé na příval lidí z Afriky i arabských zemí. Ale i tam cítí určité nebezpečí, chtějí to řešit. My jsme

rozdílnými kulturami do jisté míry nepolíbení, nemáme historii, která by podobné problémy řešila. Ale věřím nám, už mnohokrát jsme obstáli.

Řekněte mi ještě jednu věc, jak se vůbec člověk stane z novináře starostou města?

Se sousedy jsme se často bavili o tom, že vedení Říččan nedělá některé věci dobře. Ohrožovalo nás to přímo, co se týká kvality života. Zjistili jsme, že životní prostor se zmenšuje. Napřed jsme zkoušeli jednat s bývalými zastupiteli, ale to se moc nedařilo. Dokonce tvrdili, že jsme nátlaková skupina. Naštvalo mě to a šli jsme prostě do toho. Dnes je komunikace na radnici na úplně jiné úrovni. Když má někdo jiný názor, tak se ho snažím pochopit. Zatáhnout lidi do rozhodování. Nedělat nikomu naschvály, není to moje město.

Nechybí vám, že už nestojíte před kamerou?

Je to moje srdeční záležitost, nerad jsem tu práci opouštěl. I když ne úplně. Zůstaly mi Zázraky přírody, nějakých sedm dílů do roka. Zhruba 21 - 22 natáčecích dní rozprostřených do celého roku. Takže to práci starosty vůbec neohrožuje. Mám to jako formu dovolené, odpočinku o sobotách a nedělích.

Co je těžší, stát před kamerou, nebo před zastupitelstvem?

To je úplně něco jiného. Těžší je podle mě stát před kamerou. Z hlediska koncentrace na výkon, volby slov. Projev musí nějak vypadat. Kamera je složitější, ne v rámci rozhovoru s respondentem, tam je to v pohodě. Ale když jste v roli redaktora, to je mnohem těžší. Opravdu každé slovo musí přesně padnout. Kamera neodpouští. Naopak na zastupitelstvu se toho občas napovídá. Máme tam přeborníky, kteří mluví a mluví, ale i to je demokracie. Mě osobně ale baví víc dávat energii projektům, které změní město k hezčímu.

Starostka Jesenice: Být jednou z mnoha mě neláká. Lepší být první v provincii, než druhý v Římě. Rozhovor čtěte zde.

URL| <http://www.ctidoma.cz/osobnosti/2018-07-25-starosta-rican-vazim-si-odkazu-vaclava-havla-spousta-lidi-dnes-reaguje-na>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ctidoma.cz

Měsíc autorského čtení 2018 - Vratislav Maňák - ... aby dýchaly

24.7.2018 ostravainfo.cz str. 00
Stará Aréna

Český redaktor a spisovatel hostem každoročního festivalu

20:30 Stará Aréna

Vratislav Maňák Narozen 1988 v Plané u Mariánských Lázní.

Vystudoval žurnalistiku a mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracuje v České televizi jako redaktor zpravodajského webu ČT24.

Knižně vydal: Šaty z igelitu (2011), Muž z hodin (2014), O Nebesáři (2016), Rubikova kostka (2016), Expedice z pohlednice (2016).

Kompletní program festivalu ZDE.

Zadejte název zastávky nebo ulice, odkud chcete vyrazit a najděte si nejlepší dopravní spojení.

URL| <https://www.ostravainfo.cz/cz/akce/divadlo/120853-mesic-autorskeho-cteni-2018-vratislav-manak-aby-dychaly.html>

Jan Charvát, Bob Kuřík a kol.: Mikrofon je naše bomba

24.7.2018 literarky.cz str. 00

Představují subkultury punkerů, skinheadů, ale také hiphoperů či technařů politický protest, nebo jen zábavu pro své účastníky? A co v takovémto prostředí vůbec znamená politika? Je obsahem subkulturního stylu, projevuje se až v interakci s mocí většinové společnosti, anebo se vyjednává uvnitř subkulturních scén podél takových témat, jako je jejich sebeprodukce nebo genderové vztahy? Můžeme říct, jak se liší vztah hardcoru a politiky v Praze a na menším městě? A jsou všichni skinheadi rasisté?

Kniha Mikrofon je naše bomba. Politika a hudební subkultury mládeže v postsocialistickém Česku je výsledkem rozsáhlého výzkumu interdisciplinárního týmu pokrývajícího různé oblasti toho, kde se v subkulturních scénách odehrává politika. Provádí čtenáře texty různých skinheadských kapel, ideologií současné hardcorové scény i dialogem rožnovských punkerů s myšlením a činy Václava Havla. Představuje také vývoj pražského squattingu, ukazuje důsledky cyklické morální paniky kolem technoparty Czechtek na freetekno komunitu a rozebírá genderové vztahy v punkové a hiphopové subkultuře.

Jan Charvát je odborným asistentem na Katedře politologie Institutu politologických studií **FSV UK** a současně působí i na katedře Politologie a filozofie na UJEP v Ústí nad Labem. Vystudoval politologii na **FSV UK** v Praze a politickou sociologii na Höögskolan Dalarna ve Švédsku. Doktorát získal na **Fakultě sociálních věd** za práci zabývající se podobami politického extremismu v České republice po roce 1989. Je autorem knihy Současný politický extremismus a radikalismus (Portál 2007). Mezi jeho hlavní oblasti odborného zájmu patří politický extremismus, zejména současná krajní pravice, sociální patologie a politické subkultury.

Bob Kuřík je odborným asistentem na Katedře sociální a kulturní ekologie FHS UK. Rok 2013/2014 strávil jako stipendista Fulbrightovy komise na University of California, Los Angeles. Mimo to studoval na Durham University v Anglii a na UAM-Xochimilco v Mexiku. Získal doktorát z antropologie v roce 2015 na FHS UK za práci, ve které se věnoval amébní subjektivitě soudobých militantů z Německa v postrevolučním věku. Mezi jeho hlavní oblasti odborného zájmu patří protest, ekologie, internet. Poslední publikací je kapitola Emerging Subjectivity in Protest v knize The SAGE Handbook of Resistance (2016).

Ukázka z knihy: ÚVOD: MLÁDEŽ, HUDBA, POLITIKA

Jak zkoumáme politizaci subkulturních scén?

Bob Kuřík, Ondřej Slačálek, Jan Charvát

Dlouhá léta visel na zdi za pódiem v rožnovském punkovém klubu Vrah odhlučňující koberec, na kterém byl vyobrazený mikrofon s hořícím knotem namísto šňůry. Vyobrazení doprovázel slogan „Mikrofon je naše bomba“. Heslo podle nás postihuje v symbolickém smyslu slova základní kontury tématu, o němž nám zde jde – totiž vazby mezi politikou a subkulturami mládeže, jejichž ústředním a společným tmelem je hudba. A vazby to byly a jsou nejisté a různorodé. Co je a co není politika a kudy procházejí její hranice, totiž patří v některých hudebních subkulturách mládeže 1 k dlouholetým otázkám.

Podobně, nebo ještě výrazněji, je přítomna nejistota ohledně politického vyznění subkultur u většinové společnosti. Mnohovýznamovost, nejasnost a zároveň rozporuplnost a konfliktnost kolem vztahu a souvislosti politiky a subkultur je ale vlastní i širšímu veřejnému prostoru, z něhož prostupuje do celé společnosti – od státního aparátu a prostředí trhu přes mediální sféru až po občanskou společnost, ale i radikální sociální hnutí. Bezpečnostní složky státu a na ně navázané vědění nahlíží subkultury mj. optikou rizikovosti – jako na prostředí, kde hrozí jak vnitřní radikalizace, tak politizace širší veřejnosti, proti čemuž mobilizuje různé správní, a tedy vlastní optikou nepolitické technologie kontroly od diskurzu extremismu až po represivní kroky. Proti takovým praktikám se zase mobilizují někteří aktivisté napojení na subkultury samotné, kteří jazyk extremismu odmítají coby depolitizující, nebo si ho naopak situačně osvojují („Všichni jsme extrémisté“) či ho analyzují a v podobných krocích státu spatřují politický čin par excellence.

Jsou tedy subkultury semeništěm radikálů, potřebným sebevyjádřením „naší“ neškodné mládeže, dočasnou autonomní zónou a experimentální laboratoří prefigurativní politiky nebo snad pokračováním tradice disentu a undergroundu a jako takové objektem represe ze strany „estébácké“ či dokonce „gestapácké“ policie? Takové otázky opakovaně procházejí veřejným prostorem a pocházejí odlišné politické představy spojované se subkulturami. Spory o vztah subkultury a politiky ale procházejí např. i napříč samotnou scénou radikálního aktivismu – zmiňme opakující se spor řady radikálních scén od anarchistů po neonacisty, zda je potřeba subkulturu opustit na cestě k radikální politice, anebo takovou politiku naopak rozvíjet v rámci či na periferii subkultur.

O politické dimenzi subkultur se ale mluví také odlišným jazykem mezi společenskými vědci, výzkumníky a teoretiky subkultur. Pro ně patří politické obsahy či postoje v subkulturních scénách k těm nejdiskutovanějším otázkám, často ale staví nejen na odlišných empirických případech, ale také na odlišných rozuměních politice.

To odráží skutečnost, že výzkumy hudebních subkultur mládeže obecně vycházejí z různých oborových tradic a metodologických přístupů. Jinými slovy, tematizace politizace je v teoriích subkulturních studií různorodá, matoucí a spojována s rozlišnými souvislostmi, vztahy, podobami, praktikami, ale i slovníkem – od stylu a symbolické subverze zakódovaných obsahů, přes nerovnosti a moc uvnitř subkultur či naopak vícestupňové politické dynamiky mezi společnostmi a subkulturami až po etiku a estetiku každodenního života či tendenci k organizovanosti. My se nicméně domníváme, že disciplinární a intelektuální různorodost výzkumu politické dimenze hudebních subkultur mládeže může za určitých epistemologických podmínek bádání představovat nejen zdroj nepřehlednosti a zmatku (jímž v mnoha případech je), ale také příležitost pro plodná výzkumná setkání.

Podle nás tedy existují hned dvě epistemologické roviny mnohovýznamovosti politické dimenze subkultur – jednak rovina praktická, aktérská, která sama má dvě křídla (subkulturní a společenské) a za druhé heterogenní rovina akademická, která hudební subkultury mládeže již několik dekád soustavně studuje a postupně přichází s různě pojmenovaným a různě chápaným porozuměním politické dimenzi, což vede ke zmatení na teoretické rovině, či dokonce ke konceptuálnímu napínání za hranici únosnosti.

Co s tím? V případě praktické roviny je potřeba odpovídání a vyjednávání politického samozřejmě hledat v praktickém světě samotném – nejedná se o scholastický problém. Nicméně, abychom jako vědci mohli toto odpovídání a spory kolem politiky studovat, je potřeba zpracovat mnohovýznamovost konceptualizace politiky ve výzkumech hudebních subkultur mládeže.

Když jsme se totiž rozhodli analyzovat politické dimenze námi zkoumaných subkultur, nejenže jsme našli ono mnohovýznamové prostředí, ve kterém je příliš snadné si nerozumět či se ztratit, ale zároveň jsme nenašli texty (minimálně v českém jazyce, ale i v angličtině jich je velmi poskrovnu), jež by se snažily nějakým způsobem ono půlstoletí zkoumání politických konotací v souvislosti s hudebními subkulturami mládeže rozřídit a projasňovat.

Nejde nám tedy o vyčerpávající, ucelený či chronologický přehled argumentů, debat, konceptů a kritiky v teoriích hudebních subkultur mládeže obecně (k tomu více viz např. Kolářová 2011, Williams 2011), nýbrž o úžeji zaměřené hledání politických rovin, které přesáhne zavedené binární matrice politična v subkulturním prostředí typu politický vs. apolitický, subkulturní vs. většinový nebo mikro- a makropolitika.

Předmětem této úvodní kapitoly tak bude jak kritická diskuze přístupů, které jsou pro zkoumání hudebních subkultur mládeže zažitá a tradiční (birminghamská škola, autoři tzv. postsubkulturního obratu, studia morální paniky), tak takových, které konceptualizovaly subkultury prizmatem vlastních otázek a vesměs bez hlubšího dialogu s jiným výzkumem hudebních subkultur mládeže, nebo se výzkumu těchto subkultur navzdory blízkosti tematických agend spíše vyhýbaly („teorie“ extremismu, antropologie rezistence). Cílem úvodu tak je projasnit různá rozumění politizaci, jež se v dosavadních přístupech objevují. Toto zpřehledňování tedy neprovádíme jen skrze diskuzi páteřních textů subkulturních studií, ale i skrze jejich vztáhnutí k příbuzným oblastem.

Úvodní text, ve kterém v širším rozpětí diskutujeme argumenty a postupy, tedy směřuje k tázání, o jak různých věcech se mluví a jaké otázky jsou pokládány, když se v hudebních subkulturách mládeže zkoumá politika.

Cílem úvodu není typologie souměřitelných přístupů, ale spíše odlišení různých možných vrstev zkoumání politična a politizace, představení jejich konceptuálního zázemí a jejich logické rozdělení podle typu otázek. Budeme postupně – v jisté, ale ne dokonalé korespondenci s tím, jak se tato témata chronologicky objevovala ve výzkumu hudebních subkultur mládeže, sledovat politiku jako obsah stylu; politizaci mocí mediálního zobrazení a různými podobami negativní sociální reakce; politiku jako obsah proměny každodenního života a její limity; politiku jako křížovku či průsečík mocenských vztahů uvnitř subkultur a vyjednávání o jejich podobě i status jednotlivců v jejich rámci a konečně politiku jako organizovanou a veřejnou aktivitu

URL| <http://literarky.cz/literatura/cteni/26670-jan-charvat-bob-kuik-a-kol-mikrofon-je-nae-bomba>

Před mediálním klidem se z ČNB ozvali jestřábi. „Hike“ v srpnu?

24.7.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, USDCZK, EURUSD, ČNB, Mojmír Hampl

Srpnové zasedání bankovní rady České národní banky se blíží a centrální bankéři se pomalu kvůli mediální karanténě odmlčí. Včera se ozvali hned dva ze sedmi. Rozhovor pro týdeník Euro poskytl Mojmír Hampl, který za několik měsíců po 12 letech v radě skončí. A pro Bloomberg pak promluvil člen bankovní rady Vojtěch Benda. Od dvou centrálních bankéřů tak zazněly výroky o možnosti druhého zvýšení úrokových sazeb za sebou.

Hampl týdeníku řekl, že poslední zvýšení úroků bylo nezbytné a o dalších se nyní bankéři budou bavit na každém zasedání bankovní rady. Základní úroková sazba se podle něj musí v dohledné době alespoň zdvojnásobit. Je fakt, že reálné mzdy rostou nejrychleji za posledních deset let a předbíhají růst produktivity.

Je fakt, že ve spotřebitelských cenách klasicky definovaných Českým statistickým úřadem to úplně vidět není, upozornil viceguvernér. „Ale musím říci, že existují ceny, v nichž to vidět je. Jenom nejsou obsaženy ve spotřebitelském koši. To jsou nemovitosti. Když se díváme na nemovitosti určené pro bydlení jako na investice a nikoli jako na spotřebu, zamlžuje to celý obrázek vývoje cen. Když se podíváte na ceny nemovitostí určených k bydlení za loňský rok, rostou nejrychleji v celé EU,“ konstatoval Hampl.

Benda pak pro Bloomberg uvedl, že slabší než očekávaný kurz koruny a robustní růst mezd může přimět bankovní radu zvýšit sazby na zasedání, které se koná ve čtvrtek 2. srpna. Inflační tlaky jsou podle něj silnější, než byly v květnu.

Podle ekonoma skupiny Roklen Michala Šoltése vyjádření jak od Bendi o vyšších inflačních tlacích, tak od Hampla o aktuálnosti růstu základních sazby naznačují, že za současné situace nejsou dvě zvýšení za sebou vyloučené. „Podobné výroky zároveň utvrzují trh v ochetě bankéřů sáhnout k dalšímu kroku utažení měnových podmínek. To by samo o sobě mohlo přinést silnější korunu,“ míní Šoltés.

Dnes ráno se koruna obchoduje na 25,84 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,79 až 25,90 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 21,93 až 22,17 USDCZK.* Z domácích dat dnes Český statistický úřad zveřejní konjunkturální průzkum za červenec.

Dolar včera vůči euru posiloval, z ranních úrovní kolem 1,1740 EURUSD se dostal až k úrovni 1,1690 EURUSD. „Dolar tak příliš dlouho neudržel své slabší úroveň, na které ho koncem minulého týdne dostal prezident Donald Trump, když se vyjádřil proti zvyšování dolarových úrokových sazeb a nepřímo proti silné americké měně,“ uvedl Jan Vejmělek z Komerční banky.

Aktuálně se obchoduje na 1,1672 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 94,75 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1661 do 1,1782 EURUSD.*

Z dat dnes budou zveřejněny předběžné červencové PMI z eurozóny, Německa a Spojených států. „Předběžná data evropských PMI za červenec by měla utnout klesající časovou řadu patrnou v průběhu celého prvního pololetí,“ dodal Vejmělek. O sazbách bude ve 14:00 rozhodovat maďarská centrální banka, změny se nečekají.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SqPcp/pred-medialnim-klidem-se-z-cnb-ozvali-jestrabi-hike-v-srpnu>

Na Erasmu v Madridu: Ubytování si shánějte až na místě, radí studentka

24.7.2018 vysokeskoly.cz str. 00

Markéta Rizikyová (23) strávila letní semestr na jedné z top univerzit ve Španělsku. Na několik měsíců opustila svou domovskou **Fakultu sociálních věd** a češtinu vyměnila za španělštinu a angličtinu. Jaké jsou největší rozdíly mezi studiem žurnalistiky v Praze a v Madridu a co lze zaplatit ze stipendia? To všechno jsme se rozhodli od Markéty vyzvědět.

Proč ses rozhodla právě pro studium na Universidad Carlos III de Madrid (UC3M)?

Chtěla jsem jet do Španělska a naše fakulta nabízela možnost vyjet pouze na dvě univerzity, a to buď do Barcelony nebo do Madridu. Jelikož se v Barceloně mluví katalánsky a já jsem si chtěla zdokonalit svoji španělštinu, vybrala jsem si nakonec Madrid.

A studium probíhalo ve španělštině nebo v angličtině? Ve španělštině i v angličtině. Záleželo na mně, co si navolím za předměty. Nakonec jsem měla tři předměty v angličtině a dva ve španělštině. Chodila jsem také na jazykový kurz.

Musela jsi absolvovat nějaký vstupní jazykový test? Nemusela. Jediné, co jsem před odjezdem musela absolvovat, byl přijímací pohovor na Erasmus na naší fakultě. Ten probíhal s komisí z UK.

Jaký obor jsi studovala? Také žurnalistiku? Studovala jsem dva programy, žurnalistiku a mediální studia. Výhodou UC3M bylo, že jsme si mohli navolit předměty napříč různými studijními programy.

Jak jsi sháněla ubytování? Ubytování byla moje noční můra, protože jsem žádné nemohla najít. Byt jsem našla přes agenturu až týden před odjezdem, takže jsem už pomalu snižovala nároky na to, kde chci bydlet. Kdybych jela znovu na Erasmus, tak bych rozhodně jela nejdřív do hostelu v Madridu, a hledala ubytování až na místě. Může se vám totiž stát, že podepíšete smlouvu, že budete v bytě na dobu určitou a byt pak nemůžete změnit.

A nebyla možnost získat ubytování přes Erasmus? Bylo možné využít inzeráty na nástěnkách školy v Madridu a nabídky ESN (Erasmus student network pozn. red.), což je mezinárodní nezisková organizace, která se stará o Erasmus studenty. Členové ESN vám taky můžou případně pomoci.

Co byl pro tebe po příjezdu největší problém, se kterým ses musela vypořádat?

Myslela jsem si, že když jedu do Španělska, tak nebudu mít kulturní šok, ale něco podobného jsem možná zažila. Takový ten pocit, když člověk začne žít v jiné zemi, kde nikdo nemluví česky. Za svůj pobyt jsem potkala jen jednu Češku, jednoho Čecha a jednoho Slováka, takže jsem opravdu mluvila většinou jen španělsky a anglicky.

Jak dlouho ti trvalo, než ses s někým seznámila? Bylo to v rámci akce pořádané pro studenty Erasmu?

Známý mi doporučil, abych rozhodně šla na první akci pořádanou ESN. Byly to španělské tapasy. Tam jsem si našla partu kamarádů, se kterou jsem se pak bavila celý pobyt. Rozhodně tedy doporučuji využít akcí organizovaných ESN, tam určitě najdete kamarády.

A co kontakt s místními studenty? Výhoda UC3M je také v tom, že si Erasmus studenti mohou volit předměty v rámci celé fakulty, což znamená, že na spoustě předmětů jsme byli půl napůl, takže Erasmus studenti, případně studenti z Ameriky, s místními studenty. Protože výuka byla organizovaná napůl prakticky a napůl teoreticky, měli jsme spoustu prezentací a seminárních prací, které jsme dělali ve skupině i s místními studenty. Díky tomu bylo možné se s nimi seznámit, ale ten kontakt nebyl tak intenzivní, jako se studenty na výměnném pobytu.

Takhle to ale nefunguje všude, je to tak? Někde jsou výměnní studenti spíše izolovaní.

Je to opravdu tak. To je právě výhoda zemí jako je například Španělsko, Velká Británie nebo Německo, kam studenti většinou jezdí už s určitou znalostí místního jazyka. V zemích, kde se od výměnných studentů nepředpokládá předchozí znalost lokálního jazyka, pro ně univerzity nabízí studijní plán v angličtině a přímo a jen pro ně.

A co finance? Dal ti Erasmus nějaké stipendium? Dostala jsem stipendium 400 euro na měsíc, což je standardní stipendium při výjezdu z České republiky do Španělska. Pokrylo mi to jenom ubytování, takže bez svých našetřených peněz a bez peněz rodičů bych vůbec nemohla odcestovat.

Platila jsi školné? Ve Španělsku se platí školné na soukromých i veřejných univerzitách, ale Erasmus studenti ho neplatí.

Jaké byly největší rozdíly mezi studiem v Madridu a v Praze? Univerzita v Madridu vyžadovala po studentech mnohem větší domácí přípravu. Měli jsme úkoly z hodiny na hodinu, spoustu seminárních prací a praktických úkolů. Bylo tam také mnohem více četby, které pak byla věnovaná polovina hodiny.

Je něco, co bys udělala jinak v případě dalšího výjezdu? Určitě bych si našla lepší ubytování. Spousta mých kamarádů si zaplatila ten nejlevnější hotel v Madridu a hledali si ubytování až na místě. Já jsem se ale bála, abych pak vůbec něco našla.

Jak bys celkově zhodnotila svoji zkušenost s Erasmem?

URL | <http://www.vysokeskoly.cz/clanek/na-erasmu-v-madridu-ubytovani-si-shanejte-az-na-miste-radi-studentka>

Křeslo pro Fausta s ministrem Vojtěchem

24.7.2018 Medical Tribune str. 01 Konference - kongresy - symposia
nam

Reforma primární péče, financování nemocnic zohledňující hodnotu pro pacienta, zveřejňování kvality péče anebo plánování potřebného počtu lékařů jednotlivých odborností, to je výběr záměrů, o nichž 25. června hovořil ministr zdravotnictví Mgr. et Mgr. Adam Vojtěch v Křesle pro Fausta, kam ho pozval děkan 1. LF UK prof. MUDr. Aleksi Šedo, DrSc.

Vojtěch byl členem první vlády Andreje Babiše a je členem i jeho vlády druhé, v letech 2014 až 2017 byl tajemníkem na ministerstvu financí. Má titul Mgr. z **Fakulty sociálních věd** UK a Právnické fakulty UK, od roku 2017 je postgraduálním studentem 1. lékařské fakulty UK. Pracoval v advokátní a patentové kanceláři Čermák a spol., na Velvyslanectví ČR v Dublinu, byl členem správní rady Všeobecné zdravotní pojišťovny a dozorčí rady České průmyslové zdravotní pojišťovny.

Ministrem zdravotnictví je od prosince 2017. Na tuto funkci se v dlouhodobě připravoval, na ministerstvu financí se věnoval financování zdravotnictví, takže věděl, do čeho jako ministr jde. Když pak na ministerstvo zdravotnictví přišel, byl překvapen, že úřad má jen 65procentní obsazenost. K prvním úkolům proto patřila personální stabilizace, teď už je úřad na 75 procentech. „Najít lidi, kteří by plnili mé zadání, to bylo na začátku to nejtěžší,“ řekl Vojtěch.

Kvůli ministerské funkci bude muset na čas odložit doktorandské studium na 1. LF UK, tráví v práci 16 hodin denně, i o víkendech. „Udržet si osobní život je nyní složitější, ale když chce člověk něco v práci udělat, musí tomu věnovat čas,“ řekl s tím, že se snaží alespoň o víkendech relaxovat. Věnuje se muzice, je to pro něj ventil z pracovního stresu. „Mám svoji kapelu a občas hraju,“ přiznal ministr.

Volba práv byla u něj logická, otec je advokát. Rozhodně si ale v době studií nepředstavoval, že bude ministrem. Nabídkou stát se ministrem byl potěšen, i když měl respekt, je to funkce velmi odpovědná. „Určitě jsem tam nešel pro funkci nebo kvůli finančním motivům, taková pozice se z těchto důvodů dělat nedá. Šel jsem tam, byť to může znít jako klišé, protože jsem si myslel, že můžu něco dobrého udělat,“ řekl Vojtěch s odkazem na heslo Johna Fitzgeralda Kennedyho: Neptej se, co může tvá země udělat pro tebe, ptej se, co můžeš udělat pro svou zem. „Velmi se mi zalíbilo a snažím se tak přemýšlet,“ řekl.

Výlet do světa hudby

Adam Vojtěch se věnuje hudbě od šesti let, kdy začal hrát na klavír, pak i skládal písně. Sportu se věnoval okrajově, hrál tenis. „Snažím se i teď, ale čas je neúprosný, což je chyba. Z hlediska prevence by se lidé měli věnovat pohybu. O víkendu se snažím chodit,“ řekl.

Svoji účast v pěvecké soutěži Superstar v roce 2005 bere jako životní zkušenost. „Měl jsem sen, že vydám desku, a tato soutěž mi mohla otevřít dveře, byť jsem nikdy nechtěl hudbu dělat profesionálně,“ řekl. Má rád klasickou hudbu, dostává pozvánky na Pražské jaro či Dvořákovu Prahu, v tom vidí jeden z mála vítaných benefitů své funkce. Poslouchá klavírní romantiky Chopina, Schumanna, Schuberta, z novější hudby Sinatru a swing, deset let zpíval se swingovým orchestrem.

Na setkání se zdravotníky v Křesle pro Fausta zahrál ministr na klavír, mimochodem silně rozladěný. Nikdo z předchozích hostů, ani z řad profesionálních hudebníků, se toho prý neodvážil. „Chtělo by to trošku naladit,“ řekl po své produkci děkanu Šedovi, který reagoval slovy: „Tady vidíte, jak to vypadá s financováním medicínského školství.“

Má české zdravotnictví dostatek peněz?

Peněz není nikdy dost, to platí podle ministra nejen pro české zdravotnictví. Z hlediska financování na tom není resort nyní špatně, země je v konjunktuře, ale dlouhodobě bude problém zejména se zajištěním péče. „Přemýšlíme nad tím, aby financování bylo stabilní do budoucna, aby nebyly výkyvy a byly peníze pro personál. Na druhou stranu není to jen o penězích, proč lékaři chodí do zahraničí. Musíme se bavit o systému postgraduálního vzdělávání, o pracovních podmínkách pro lékaře,“ řekl a připomněl, že v posledních letech měli lékaři výrazné navýšení, od roku 2015 celkem o 30 procent, což je podle dat ČSÚ téměř největší nárůst ze všech profesí. „Peníze rostou, otázka je, kde je ta hranice, kdy lékaři řeknou, že zůstanou v ČR,“ poznamenal ministr.

Klíčovým pilířem ministerstva je reforma primární péče

Z nemocnic odcházejí lékaři do ambulancí, které jsou finančně lépe hodnoceny. Zejména ve velkých městech je nadbytek ambulantních specialistů. „Oproti zahraničí poměr mezi praktiky a ambulantními specialisty není příznivý, pracujeme na posílení primární péče. Nebude to hned, je to cesta, zanedbalo se to, teď vidíme následky ve smyslu přetížených urgentních příjmů nebo prevence,“ řekl ministr.

Do konce roku chce předložit koncepční materiál, návrhy legislativních změn v primární péči. „Ve zdravotnictví je všechno běh na delší čas, výsledky se projeví za řadu let, až už na ministerstvu nebudou. Průměrná životnost ministra zdravotnictví je rok. Systémovější změny nikdo neřešil, protože věděl, že za chvíli bude pryč a výsledků se nedočká. Tak se k tomu ale nedá přistupovat,“ řekl ministr.

U dospělých praktiků se situace podle něj začíná zlepšovat, stoupá zájem mladých lékařů o tuto odbornost. Problém je u dětských praktiků, na řadě míst je jejich péče nedostupná.

„Musíme lékaře motivovat tak, abychom jim dali kompetence, aby nebyli jen administrátory, ale mohli pacienta skutečně léčit. Musíme jim zajistit lepší finanční motivaci upuštěním od kapitační platby směrem k platbě výkonové, což se už děje. Chceme také cílit na lepší vzdělávání praktických lékařů,“ řekl ministr. Je to podle něj také o lepším PR pro primární péči, což by chystané kroky měly zajistit.

Na tvorbě koncepčního dokumentu se podílejí sami praktici, jejich odborná společnost, a ministr věří, že i díky tomu se podaří problém vyřešit.

Počty lékařů v lékařských odbornostech by se měly plánovat

Hrozbou do budoucna je vysoký průměrný věk nejen praktiků, ale obecně lékařů. ÚZIS spočítal, že pokud se dnes nic neudělá, do deseti let může mít ČR v zajištění péče zásadní problém. „S počtem absolventů lékařských fakult, což je zhruba 1 000 ročně, z toho 800 jde do praxe, nejsme schopni reprodukci zajistit. Lékaři budou stárnout, odcházet, potřebujeme víc absolventů, proto teď řešíme podporu lékařských fakult,“ řekl ministr. Počty lékařů se podle něj měly řešit mnohem dřív, nebyla ale data. Poskytne je čerstvě spuštěný registr zdravotnických pracovníků. Ministerstvo získá přehled, kolik je v ČR lékařů a sester a v jaké odbornosti. „Vidím jako jeden z problémů českého zdravotnictví, že se málo plánovalo. Zní to trochu zpátečnický, centrální plánování, ale myslím si, že do jisté míry to potřeba je,“ řekl.

Součástí reformy primární péče jsou větší kompetence praktiků, což ale naráží na odpor specialistů. „Pracujeme na tom, aby v souvislosti s úpravou vzdělávání měli praktici větší roli v systému. Je to i o jejich finanční motivaci, v rámci dohod se zdravotními pojišťovnami na příští rok byla uzavřena dohoda, že kapitační složka za pacienta v kartotéce se zvyšuje pouze lékařům s nejširší ordinační dobou. Všechno zvýšení jinak cílíme na výkonovou složku. Snažíme se motivovat praktiky, aby se o pacienty více starali,“ řekl ministr.

eHealth

Pacienti mají svobodnou volbu, kde se nechají vyšetřit. Nechtějí čekat u ambulantního specialisty, zahlučí nemocnice, to je obrovský prostor pro plýtvání. Systém zatím neumí řídit pohyb pacienta. „Připravujeme zákon o eHealth, kde chceme nastavit základní standardy pro bezpečné sdílení dat, aby se nemohla zneužít. Máme harmonogram, do roku 2020 bychom chtěli mít architekturu eHealth postavenou, abychom data mohli sdílet a nedělali zbytečná vyšetření. Souvisí to i s praktiky, cílem je, aby praktik byl trochu gatekeeper, je otázka, jak to bude postaveno, zda bude finanční motivace, zkrátka aby praktik nemusel posílat pacienta po systému, pokud to není nezbytně nutné,“ řekl ministr.

Záměrem je více sledovat kvalitu

České zdravotnictví je založeno hlavně na objemovém financování. „Nalijeme určitou sumu do nemocnic, ty odléčí určitý počet pacientů, dostanou za produkci zapláceno, ale výsledky úplně sledovány nejsou,“ popsal situaci ministr.

Jako příklad vhodného přístupu uvedl Německo, které má poměrně dobrý systém sledování kvality péče. „Musíme se posunout od objemového financování k financování založenému na hodnotě pro pacienta. Není asi možné tak péči hradit kompletně, ale bylo by dobře, kdyby se kvalitativní výstupy více zohledňovaly,“ řekl ministr. Ministerstvo nyní začalo ve spolupráci s ÚZIS sledovat nežádoucí události. Nemocnice povinně hlásí pády, dekubity apod. Registr se plní daty, bude možno sledovat počty.

„Souhlasím, že bychom měli kvalitativní ukazatele sledovat více, otázkou je, co zveřejňovat. Asi se všechno zveřejňovat nedá, kdybychom zveřejňovali třeba dekubity nebo pády, možná by to nemocnice začaly falšovat a vypadalo by to, že problém nikde není,“ řekl ministr. Sledovat by se podle něj měly například počty porodů, když je někde jen 300 porodů za rok, tj. jeden za den, co tam lékaři asi jinak dělají a jaká je jejich erudice?

Pacienti mají podle ministra právo vědět, oni zdravotnictví platí. „Chystáme strategický dokument, na podzim by měl být dokončen, kde si vydefinujeme, co můžeme zveřejňovat, co nikoli, jaká data chceme sbírat. Chtěl bych mnohem víc akcentovat kvalitu péče. V Německu musí každá nemocnice jednou za dva roky zveřejnit na internetu zprávu o kvalitě péče, to u nás zatím nefunguje a myslím si, že je to špatně, informace by měly být zveřejněny, byť se to někomu nebude líbit,“ řekl ministr.

V legislativním plánu je nový zákon o veřejném zdravotním pojištění

Plánovaný zákon by měl zohlednit vedle práv také povinnosti pacienta v rámci léčebného režimu a jeho odpovědnost za zdraví. „Budeme se bavit možná i o nějakém přenastavení systému do budoucna, možná o dvousložkovém pojistném, nebo systémovějších krocích, které by měly motivační charakter pro pacienta,“ řekl ministr. Regulační poplatky znovu zavádět nechce, to je podle něj cesta zprofanovaná. „Ale jít cestou pozitivní motivace je namístě, souhlasím, že pacient by měl být motivován k odpovědnosti za své zdraví,“ řekl.

V plánu je také zákon o zdravotních pojišťovnách. Měla by vzniknout kontrolní instituce, aby bylo dovolání pro pacienta, když nebude zajištěna péče odpovídající časem a místem. Povinností pojišťovny je zajistit síť, za neplnění dnes sankční možnost není, jaká by měla být.

Bez zahraničních zdravotníků se české zdravotnictví neobejde

K nedostatku personálu v českém zdravotnictví ministr poznamenal, že ČR v tom není ojedinelá. Kvůli nedostatku sester začala kolabovat péče v USA, problém má Kanada, lékaře a sestry hledají Německo a Británie. Nedostatek personálu je celosvětový trend. Je to náročná profese, mladí lidé nechtějí trávit tolik času v práci.

„Finanční motivace je jedna věc, ale je trend, že takovýto typ práce není atraktivní. Je to tedy o dobrém PR pro profesi a bohužel se asi neobejdeme bez pracovníků ze zahraničí, což ne každý rád slyší,“ řekl ministr. Hovořil o nedostatku personálu s německým ministrem zdravotnictví, který prý jezdí pro sestry do Makedonie. „ČR tedy není nikterak anomální. My se bez určité subvence, byť to není určitě záchrana pro zdravotnictví, ale aspoň částečné vykrytí problémů, neobejdeme,“ řekl ministr.

Závěrečná slova pro každého hosta v Křesle pro Fausta

Na závěr setkání se zdravotníky zodpověděl ministr otázku, kterou dostává každý, kdo do křesla zasedne: za co by jako dr. Faust upsal duši ďáblu? „Ode mě jako ministra zdravotnictví by to bylo přání, aby všichni byli pokud možno zdraví a nemocí bylo co nejméně,“ řekl.

Foto autor| Foto 1. LF UK

Foto autor| Foto 1. LF UK

„Nacpat komplexní debatu do šesti minut je velká výzva,“ říká Michal Parížek o projektu Politika Z

23.7.2018 rozhlas.cz str. 00

Barbora Linková

„Chtěl jsem velká politická témata dneška zprostředkovat trochu přístupnou formou,“ říká autor youtubového projektu Politika Z. Vyhledal na 20 okruhů, ke kterým se společenské vědy vyjadřují, a natočil k aktuálním problémům několik videí, hlavně se zaměřením na mladé lidi kolem osmnácti let.

„V západních demokraciích obecně klesá volební účast, ve východní Evropě je to ještě horší. Pro politický systém je to velký problém, když lidé nechodí k volbám. Pro mě je důležitá základní informovanost lidí u voleb. Občané by se měli větším otázkám aspoň snažit rozumět,“ vysvětluje Michal Parížek a právě k lepší informovanosti by chtěl politolog se svým projektem Politika Z přispět. Jednoduchým způsobem vysvětlovat složité věci.

Michal se stejně jako profesionální média snaží o vyváženost. Každé politické téma má i pro politologa několik variant vyznění a není jednoduché být úplně objektivní. „Do videí se moje názory asi vždycky promítnou, ale spíš třeba kvůli volbě témat. Snažím se vždy vidět jak klady, tak zápory,“ přiznává Michal. Politika Z často analyzuje systém fungování Evropské unie, základní hodnoty demokracie nebo informuje o zbrojení a hrozících válečných konfliktech. Vše zasazuje do historického kontextu. „V epizodě o bezpečnostním dilematu, které ztělesňuje zákon o držení zbraní, jsem zaznamenal i negativní reakce. Diskuze byla hodně polarizovaná,“ popisuje Michal, jak vystoupil ze své sociální bubliny.

Zpětná vazba na jednotlivé díly chodí Michalovi nejvíce od studentů politologie **Fakulty sociálních věd** v Praze. Pro ně je Politika Z určena a studenti jsou nejméně fanoušci, kteří videa šíří dál. „Všechno to vzniká hodně na koleni a s minimálním rozpočtem. Videá natáčím doma, hudbu i grafiku dělali kamarádi,“ přibližuje Michal podmínky vzniku celého projektu. Jeho tým zatím uvažuje o dalších epizodách pouze v hrubých obrysech,

logickým krokem by bylo oslovit nějakou mediální platformu pro další rozvoj. „Jsem primárně výzkumník a dělání videí je pro mě docela novinka,“ dodává Michal.

URL| <https://wave.rozhlas.cz/nacpat-komplexni-debatu-do-sesti-minut-je-velka-vyzva-rika-michal-parizek-o-7573313>

Jedna vláda a tři plagiáty

23.7.2018 ceskapozice.cz str. 00 Česká pozice / Téma

Česká pozice, Martin Rychlík

Ministryni spravedlnosti Taťanu Malou (ANO) i ministra práce a sociálních věcí Petra Krčála (ČSSD) doběhly hříchy z minulosti. V postech museli skončit kvůli opisování. Ze současné vlády může být klidný jen první místopředseda Jan Hamáček (ČSSD), který nedokončil Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy. Žádnou práci tudíž nenapsal.

Nebývalá „úroda“ opsaných kvalifikačních diplomových prací devastuje vládu ANO a ČSSD. Babišovo hnutí stále vede nad koaličním partnerem 2:1, neboť exministerně spravedlnosti Taťana Malá (ANO) průkazně opisovala hned ve dvou diplomových pracích: v inženýrské na Mendelově univerzitě v Brně a magisterské na Panevropské vysoké škole. Po zjištění Českého rozhlasu a deníku Právo musela skončit.

Zjištění serveru Seznam Zprávy v pondělí 16. července, které usvědčilo ministra práce a sociálních věcí Petra Krčála z porušení akademické etiky na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně, zase „vykoplo“ z ministerského křesla člena ČSSD. Předsedovi strany Janu Hamáčkovu nabídl rezignaci; premiér Andrej Babiš (ANO) pak uvedl, že to bylo „jediné možné řešení“. Mnohem širší problém

Krčála i Malou doběhly hříchy z minulosti. Ze současné vládní sestavy, řečeno v nadsázce, může být naprosto klidný jen první místopředseda vlády Hamáček, který sice studoval na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy (UK) do roku 2001, ale školu nedokončil. Žádnou práci tak nepsal. LN oslovily SMS všechny ministry i premiéra, zda mohou vyloučit, že se objeví nějaký problém s jejich akademickými pracemi. Dá se totiž očekávat úsilí mediálních týmů o „přezkum kvality“ dalších textů. Dá se očekávat úsilí mediálních týmů o „přezkum kvality“ dalších textů. Jde však o mnohem širší problém, než na který je dnes zužován.

„Mohu vás ujistit, že mé kvalifikační práce z Právnické fakulty UK jsou zcela původní,“ odepsal Jan Kněžínek (za ANO), jenž nahradil ministryni Malou. „Absolvoval jsem Právnickou fakultu UK a **Fakultu sociálních věd** UK. Všechny (diplomové) práce jsem zpracoval svědomitě, a nemám tak pochybnosti. Práce navíc prošly systémem kontroly,“ je si jist i Adam Vojtěch, ministr zdravotnictví za ANO. „Podobný problém mohu vyloučit. Jde o mnohem širší problém, než na který je dnes zužován, nicméně to nikoho neomlouvá,“ míní ministr kultury Antonín Staněk (ČSSD).

Právě on má ve vládní sestavě nejvyšší akademickou hodnost – je docentem Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, kde se v roce 2013 habilitoval. Dotaz pobavil ministra dopravy Dana Ťoka za ANO: „Nedovedu si ani představit, o co by šlo. Jsem si jistý, že jsem nic neopsal.“ Ve své diplomové práci ze strojní fakulty Vysokého učení technického v Brně (VUT) řešil v roce 1983 výpočty týkající se specializovaného kotle. Ťok studoval na katedře tepelných a jaderných strojů.

Ve vládní sestavě je jediným absolventem technického oboru. Místopředseda vlády a ministr životního prostředí Richard Brabec (ANO) je zase jediným, kdo vystudoval přírodní vědy – a to na Univerzitě Karlově. Nesnadné prověřování

Ve druhé Babišově vládě výrazně převládají ministři s ekonomickým vzděláním (pět) a pak právníci (tři). Sám premiér studoval na Obchodní fakultě Vysoké školy ekonomické v Bratislavě. Podle novináře Tomáše Perglera, jenž napsal knihu Babiš: Příběh oligarchy (2014), se budoucí miliardář na této škole nudil a považoval slovenskou VŠE za lehkou a ukončil ji s vyznamenáním – tedy s červeným diplomem. Zájem o diplomové „archiválie“ vyžaduje cestu do univerzitních knihoven a jejich prezenční výpůjčku; pokud jsou tedy po několika desetiletích ještě archivovány. Prověřovat starší kvalifikační práce není snadné. Ještě na počátku 21. století některé veřejné vysoké školy v ČR nepožadovaly komplementární odevzdání textů v elektronické podobě, díky

níž se shody s jinými texty mnohem lépe porovnávají. Lídrem v boji s plagiáty byla v Česku brněnská Masarykova univerzita

Prověřovat starší kvalifikační práce není snadné. Ještě na počátku 21. století některé veřejné vysoké školy v ČR nepožadovaly komplementární odevzdání textů v elektronické podobě, díky níž se shody s jinými texty mnohem lépe porovnávají. Lídrem v boji s plagiáty byla v Česku brněnská Masarykova univerzita, jež spolu s dalšími „kamennými“ školami napomohla vzniku několika specializovaných porovnávacích serverů typu Theses nebo Odevzdej.

„Masarykova univerzita zavedla systém na odhalování plagiátů kolem roku 2006, přičemž tomu samozřejmě předcházela i vlastní vývoj,“ vysvětluje mluvčí školy Tereza Fojtová. Posvítit si na diplomové práce, jež „vytěžily“ cizí nápady, je před tímto datem těžší. Vyšší kvalitu mívají zákonitě práce z prestižních škol – Karlovy, Masarykovy či Palackého univerzity, ČVUT a VUT.

Oplétačky dvou ministrů kvůli třem plagiátům kritizuje opozice. „Jako opoziční politik bych mohl jásat nad personální prázdnou současnou vlády, ale abych se přiznal, je mi z toho spíše smutno. Vzdělání je důležité, ale tyto aféry ukazují, že zde máme problém, který musíme řešit. Nejen v politice, ale i na vysokých školách,“ řekl LN předseda ODS profesor Petr Fiala, jenž býval rektorem i ministrem školství. Někdejší vicepremiér pro vědu Pavel Bělobrádek (KDU-ČSL) míní: „Tato vláda opřená o hlasy komunistů vůbec neměla vzniknout... Ryba smrdí od hlavy. A personálie jsou až druhotné.“

URL | http://ceskapozice.lidovky.cz/jedna-vlada-a-tri-plagiaty-0yw-/tema.aspx?c=A180719_133334_pozice-tema_lube

Ovlivní týden v okurkové sezoně jednání ECB?

23.7.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, ECB

Hlavní událostí nového týdne bude čtvrtěční zasedání Evropské centrální banky. Jinak bude týden chudší na data, a to především z domácí ekonomiky. Jak vidí nadcházející dění v eurozóně Česká národní banka naznačil její globální makroekonomický přehled, který centrální banka zveřejnila v pátek.

ČNB v makroekonomickém přehledu uvedla, že úrokové sazby v eurozóně setrvávají dle tržních výhledů záporné až do konce roku 2019. Hospodářský růst zůstává i přes nedávné slabší než očekávané údaje solidní. Některé poslední hospodářské ukazatele a výsledky průzkumů jsou slabší, ale zůstávají konzistentní s pokračujícím hospodářským růstem. Například index nákupních manažerů ve zpracovatelském průmyslu sice od ledna klesá, ale s červnovou hodnotou 54,9 je stále nadprůměrný a bezpečně v pásmu expanze. Pokračující uvolněná měnová politika ECB podporuje domácí poptávku.

Příznivé podmínky financování a solidní poptávka domácností podporují dle ČNB podnikatelské investice. Poslední dobou však vzrostla nejistota související s globálními faktory. Zavádění vyšších obchodních cel a možnost dalších ochranných opatření představují pro dynamiku ekonomického růstu jedno z klíčových rizik.

V případě Spojených států lze dle přehledu ČNB naopak očekávat pokračující pozvolné zvyšování úrokových sazeb. Americký dolar by měl dle konsenzu v ročním horizontu oslabit vůči všem měnám, které centrální banka sleduje. S výjimkou rupie, vůči které by měl být zhruba stabilní.

Mario Draghi a spol. v červnu rozhodli, že do září poběží kvantitativní uvolňování (QE) v měsíčním objemu 30 miliard euro. Poté, pokud data přicházející z evropské ekonomiky potvrdí střednědobý inflační výhled, dojde na osekání na 15 miliard, přičemž v tomto objemu by program měl běžet až do konce prosince. K oznámení ukončení QE centrální bankéře přiměl silný růst a postupně rostoucí inflační tlaky. Na tomto rozhodnutí přitom panovala široká shoda.

Donald Trump v pátek pro CNBC uvedl, že není šťastný ze zvyšování úrokových sazeb. Silný dolar podle něj uvádí Spojené státy do nevýhody. Dolar se vůči euru aktuálně obchoduje na 1,1732 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 94,37 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1630 do 1,1725 EURUSD.*

Z dat bude dnes zveřejněn index spotřebitelské důvěry v eurozóně za červenec a červnové prodeje domů v USA.

Česká měna se koncem minulého týdne pohybovala podobně jako další měny v regionu. Korunu tento týden nečekají žádná důležitější data. Kurz tak i nadále ovlivňuje celosvětové dění. Zítra Český statistický úřad zveřejní konjunkturální průzkum.

Dnes ráno se koruna obchoduje na 25,85 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,81 až 25,93 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,04 až 22,28 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SZkjn/ovlivni-tyden-v-okurkove-sezone-jednani-ecb>

Jak vyžrát na plagiáty?

23.7.2018 ČT 24 str. 06 20:00 90' ČT24

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Připomínám jen, že ale profesor Pospíšil reprezentuje Vysokou školu chemicko-technologickou. Pane docente Nigrine, u humanitních oborů, to je větší problém, řešíte palčivěji, než řekněme, exaktní obory, co s tím.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Tak určitě se nás to tu dotýká více, jo, protože prostě u pana profesora jaksi zase jsou předmětem prací chemické reakce ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Těžko se obhájí něco, co si sám člověk nespočítá, ano.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

... u nás samozřejmě analýzy nějakého společenského nebo politického nebo historického chování. Já osobně z toho mám hrůzu, jo, protože se to strašně těžko dokazuje, odhaluje, slyšel jsem o tom, že jaksi součástí toho může být i odevzdání prostě nějakých dílčích jaksi nepovedených textů a na to navazuje jakoby to rozpracování. Ale jako chtěl bych říct, že pokud, tak se to týká prostě minima studentů, jo, naprostého minima.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Proč, když to odhaduje, tak jak to můžete vědět?

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Protože tak ty studenty znám, že jo, vím, jak pracují, vím, jak čtou, vím prostě, s čím chodí, ta univerzita je nějaká komunita, jo, to není jakoby, že se setkáváme někde na ulici, to znamená ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Je pravda, že **fakulta sociálních věd**, je jedna z těch komornějších, řekněme.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Tak středně, středně komorních, takže jaksí toho studenta víc jako se známe, nejsme, nejsme továrna, ale pokud prostě jaksí to někdo sehraje, tak nemůžu vyloučit, že tam nějaký takový bude, jo, ale, ale můžu dát ruku do ohně, že prostě jako většina studentů to, naprostá většina studentů to prostě není.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Tak opět nebývá, než vyjádřit přání, aby tomu tak skutečně bylo.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Je to samozřejmě dojmologie, ale jaksí poučená, řekněme.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Rozumím, rozumím. Takže není to, řekněme, nejpalčivější problém, který by bylo potřeba řešit nějak systémově, zdokonalit umělou inteligenci systému v Theses kupříkladu, /nesrozumitelné/ ...

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Já si myslím, že systém Theses je asi překonaný v tuhle chvíli. My přecházíme aktivně již asi 2, 3 roky, jestli se nepletu na systém Turnitin, který obsahuje více zdrojů, protože ten systém Theses byl ze začátku postaven na opisování z akademických prací, ale studenti, pokud opisují, tak můžou opisovat z webových stránek, z nějakých dalších zdrojů, to znamená, ten systém Turnitin jaksí zahrnuje větší množství těch komparovaných zdrojů a dokáže, dokáže odhalit třeba změnu osoby nebo jednotného, množného čísla, ale zase musí se to stejně jako u těch jiných systémů potom prověřit, jaksí odborníkem, zda to tak je, nebo není. V současné době je praxe taková, že každý učitel na Univerzitě Karlově má přístup, může tam poslat práci ke kontrole a zdá se, že od 1. 1. 2019 budou všechny práce automaticky při odevzdání do akademického systému tímto systémem zkontrolovány. V současné době jsou kontrolovány tím systémem Theses. Asi nějakou dobu bude souběh těch systémů, pak se vyhodnotí, který funguje lépe. Jenom ještě jedna věc samozřejmě ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Velmi krátce už prosím, pane profesore.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

... není to, není to levná záležitost. Univerzita Karlova za to platí jednotky milionů korun, to znamená i ta jaksí velikost té školy a odpovědnost potom vede k tomu, že prostě jaksí přistoupit k nějakým odpovídajícím opatřením.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Tak budeme samozřejmě žádostiví, jaké další kauzy přinese nový systém, ale tak to je možná trochu nadsázka ...

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Já bych byl rád, aby žádné, ale jako...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Samozřejmě, to bezesporu i celý český národ, ale pojďme teď dodat další konkrétní a exaktní čísla, do našeho vysílání. Počet absolventů vysokých škol od začátku devadesátých let výrazně vzrostl, je to jasně vidět. Zatímco v roce 1990 vystudovalo vysokou školu necelých 16 osoba, tak po roce 2000 už jich byl téměř dvojnásobek. Později navíc začaly vznikat nové školy, nové fakulty a v roce 2012, to je onen vrchol, dosáhl počet absolventů vysokých škol 85 tisíc, ovšem v posledních letech jejich počty zase klesají, především ovšem důsledkem demografického vývoje, před rokem taj vysokou školu úspěšně dokončilo necelých 64 tisíc studentů, no, a také počet vysokých škol se značně proměnil. Ještě před 20 lety jich v Česku existovalo 23, teď už je to skoro třikrát tolik a uchazeči o studium tak mohou z celkového spektra vybírat ze 66 jak veřejných, tak i soukromých vysokých škol. Jako určitý ukazatel kvality vzdělání pak může posloužit i velmi dobře známý, celosvětový žebříček škol, tomu už tradičně vévodí univerzity ze Spojených států, MIT massachussettský technologický institut, Stanfordská, Harvardská univerzita, kalifornský technologický institut, potom následují dvě prestižní univerzity ze Spojeného království Oxford, Cambridge a nejlepší českou školou v celém žebříčku je Univerzita Karlova, aktuálně na 317. místě, do šestistovky nejlepších se pak vešlo ještě České vysoké učení technické a pak také Masarykova univerzita v Brně.

Stav a kvalita českého školství

23.7.2018 ČT 24 str. 04 20:00 90' ČT24

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ano, už pár let nazpátek měla řada vysokých škol problémy s opisováním. Pojďme si některé tyto případy připomenout. Například v roce 2008 byl etikou komisí uznám z plagiátorství tehdejší děkan fakulty multimediální komunikace Univerzity Tomáše Bati Jaroslav Světlík. Podle komise prý opsal většinu své docentské práce ze své vlastní, ovšem dříve vypracované práce doktorské. O rok později se rozeběhla jedna z největších plagiátorských afér. Týkala se Právnické fakulty Západočeské univerzity v Plzni a z opisování byli kromě studentů obviněni i vyučující a vedení fakulty. Mimochodem kauza celá začala, když se přišlo na to, že proděkan fakulty Ivan Tomažič opsal desítky stran ve své disertační práci a následovaly samozřejmě další skandály a dovolují si říct, že žádná jiná vysoká škola, žádná jiná fakulta se už nikdy neocitla například ve výroční zprávě Bezpečnostní informační služby, ale to je jiný příběh. V roce 2011, pojďme dál, se Reportéři České televize věnovali červenému diplomu studentky Vysoké školy podnikání v Ostravě, která se opisováním diplomové práce dokonce ani netajila. No, a o rok později pak týdeník Reflex zveřejnil informaci o rigorózní práci tehdejšího špičkového vrcholného politika Víta Bárty, kterou měl údajně opsat od svého učitele, když studoval na bratislavské Akademii policejního sboru. No, a teď ty, řekněme, novější plagiátorské aféry. Připomeňme například Univerzitu Jana Ámose Komenského, která přišla v roce 2015 o akreditaci na obor speciální pedagogika a kdy mělo údajně skoro 10 procent studentů magisterského studia tohoto oboru ve svých textech výrazně opisovat. No, a naposledy tedy rok letošní, rok 2018 a už tolik zmiňovaná diplomová práce, dnes už bývalé ministryně spravedlnosti Taťány Malé na téma: Mikroklimatické podmínky v chovu králíků z roku 2005. Jak je vidět, tak to nejsou jenom méně renomované školy, které občas na problémy svých studentů narazí. S námi teď Milan Pospíšil, předseda Rady vysokých škol a zároveň prorektor Vysoké školy chemicko-technologické, pane profesore, vítejte. Dobrý večer.

Milan POSPÍŠIL, prorektor pro strategie a rozvoj, VŠCHT, předseda, Rada vysokých škol

Dobrý večer všem divákům ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Já jsem to ..., omlouvám se, že vám do toho vskakuji, nezmínil jsem to náhodou tu diferenciaci, že jsou školy, které mají, řekněme, reputaci horší a reputaci lepší. Čím to vlastně je. Je to skutečně systémově nepostižitelné? Plagiátorství, popřípadě tedy plagiátorství známějších studentů?

Milan POSPÍŠIL, prorektor pro strategie a rozvoj, VŠCHT, předseda, Rada vysokých škol

To je obtížná otázka, při tom počtu studentů, při té masifikaci terciálního vzdělávání, které, které u nás v současné době již nějaký rok probíhá, tak samozřejmě odhalení plagiátu, jak dneska už zaznělo zde u vás, tam

ve studiu, tak je to daleko jednodušší než před těmi, před těmi 10 lety. Já si myslím, že to jsou, jak říkal i Tomáš Nigrin, že jsou to skutečně excesy a hodně záleží na tom, i vlastně na té, nastavení té politické kultury v rámci celé České republiky, jestli to, že někdo někde podvádí, takže dopadne beztretně, takže má to velmi negativní vlivy i na celou populaci, ale ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Rozumím. Ale neexistuje tedy horší škola nebo podezřelejší škola, méně podezřelá škola, takto, teď už ne v roce 2018.

Milan POSPÍŠIL, prorektor pro strategie a rozvoj, VŠCHT, předseda, Rada vysokých škol

Teď už by to být nemělo. Jednak tedy máme Národní akreditační úřad, který teď vlastně revaliduje všechny, všechny akreditační i před tím akreditační komise vystupovala velice, velice přísně na obory, které neměly dostatečnou kvalitu pro to, aby mohli vysokoškolsky vzdělávat, takže myslím, že ta situace teď se hodně změnila, ještě ten automatický systém na tu kontrolu, tak je poměrně velkým strašákem a studenti si, si dají pozor. Já si ještě myslím, jestli k tomu ještě malinko můžu poznamenat.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Prosím.

Milan POSPÍŠIL, prorektor pro strategie a rozvoj, VŠCHT, předseda, Rada vysokých škol

Tam jsou dvě věci. Jednak je tam, že jo, úmyslné, úmyslné vlastně podvádění, aby získali nějakou výhodu a druhá věc může být i vlastně takový trochu šlendrián, protože hodně těch částí, které se objevují v těch, v těch plagiátech, tak jsou vlastně části té teoretické literární části diplomové nebo bakalářské práce, kdy se ten student musí seznámit s tou danou literaturou. Tak samozřejmě on to vezme cestou nejmenšího odporu, tak vezme, co by tam, co by kde našel, protože on se pak soustředí samozřejmě na tu vlastní část, tu experimentální té kvalifikační práce, s tou si pak dá záležet, a ten začátek nějakým způsobem, když to vezmu, odflákne, aby to měl za sebou. Takže to může být problém.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

No, mimochodem, v tomto smyslu, pane profesore, včera v Respektu nebo dnes v Respektu, omlouvám se, tak Mikuláš Bek, rektor Masarykovy univerzity říká, že by se měl, dost možná a bude se to prý řešit na konferenci rektorů, podat podnět právě k Národnímu akreditačnímu úřadu, aby se u těch aktuálně podezřelých škol namátkově některé práce zkontrolovaly a přišlo se na to, jestli to je systematický problém nebo jestli je to skutečně exces, deviance. Je to na místě?

Milan POSPÍŠIL, prorektor pro strategie a rozvoj, VŠCHT, předseda, Rada vysokých škol

Já si myslím, že ano, Národní akreditační úřad sliboval, teď samozřejmě ve velké kapacitní tísní, protože teď se na ní sesypala spousta akreditačních, tak aby do budoucna obcházel ty vysoké školy a prováděl namátkové kontroly na místě, to, myslím, že nám chybí, to peer review, ta kontrola kvality kvalifikačních prací i vlastně dotazování studentů namátkově, takže to by, to by bylo velice, velice prospěšné a potřebné. Bojím se, že v současné době ještě rok nebo dva tato kapacita nebude, ale pak by to se mělo státi, státi normální praxí.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Pane docente Nigrine, ztotožňujete se s tím? Namátková kontrola a teď, pravda, rektor Bek říká u těch podezřelých škol. Tak je to na místě takováto selekce?

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Já se domnívám, že namátková kontrola nikomu neuškodí, protože ten, kdo pracuje poctivě, tak se nemá čeho bát a ten, kdo pracuje nepoctivě, tak toho to může doběhnout. Já bych tady chtěl jenom zdůraznit, že ono určitý korekční tlak vyvinulo i to zveřejňování všech prací na internetu, jak jsem hovořil na začátku.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

No, ale ne všichni to dělají nutně. Každá univerzita, aspoň tedy někteří akademičtí činovníci říkají, že si to každý vykládá jinak. Někdo soukromé školy zveřejňují tak, že je zveřejňují třeba fyzicky v knihovně.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Domnívám se, že už od roku 2006, že to je jako na internetu a nový vysokoškolský zákon hovoří jasně. To znamená, ty práce mají být v dostupném depozitáři a ty starší tedy, starší tedy v knihovně. Každopádně toto jaksí vytvoří opět prostředí, kdy věřím, že třeba novináři by si všimli na jaksí, kdyby, kdyby z určitého typu škol vycházely prostě práce bez odpovídajících posudků, prostě vytváří to tlak dovnitř té instituce. Víím, že to, co napíšu za posudek, že si to může kdokoliv prostě najít teď hned na internetu.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

No, a pánové, teď tedy i vy, pane profesore, na telefonu i vy, pane docente, ve studiu. Každý reprezentujete jinou univerzitu, tak zveřejňovat nebo respektive prověřovat třeba všechny práce i do hlubší historie. Namátkou třeba 10 let kupříkladu nebo i více let, zkrátka co je možné v digitalizované podobě, aby se ukázalo, kdo podváděl, kdo nepodváděl? Pane profesore Pospíšile?

Milan POSPÍŠIL, prorektor pro strategie a rozvoj, VŠCHT, předseda, Rada vysokých škol

Co se týká, já jsem za obory technické, tak tam, myslím, u těch technických oborů, čistě technických na MENDELu to byla věc, co se týkala i nějakých ekonomických souvislostí, pokud je mi známo, tak tam je to poněkud jednodušší, protože tam se jedná o tvrdá naměřená data a pokud by, pokud by někdo podváděl tím, že by převzal data někoho cizího, tak na to se velice, velice snadno přijde. Co se týká vlastně digitalizovat a vlastně zjistit, pak udělat u těch starších prací, jestli tam došlo k opisování, k podvádění, ono to může bejt dvousečné, i o tom, o čem mluvil Jakub Fischer můj předchůdce ve funkci předsedy Rady vysokých škol pro, myslím, že to bylo pro Seznam.cz nebo Aktuality.cz, měl docela dobrý interview. Tam pak si vezme, kdyby to bylo, že jo, před tou platností, kdy se můžou odnímat pak ty tituly ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Což jsou tři roky, ano.

Milan POSPÍŠIL, prorektor pro strategie a rozvoj, VŠCHT, předseda, Rada vysokých škol

Přesně tak, že jo, že byly nějaké kauzy, že jo, že právníci nebo kdokoli uzavřel nějakou kauzu, teď otázka je, že se pak přišlo na to, jestli ten titul má, nebo nemá neoprávněně, takže tak by z toho vzniklo poměrně velké, velké rozčarování a mohly by s tím být velké problémy. Ale myslím si, že u všech politiků, ty, jak říkal Tomáš Nigrin, ti by měli být, ti by měli být vlastně nějakou morální oporou pro celou tu společnost, tak tam bych se toho absolutně nebál, takže do politiky, do vlády ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Tak tady bysme se asi dostali do velké diskuse, nakolik třeba politik je více hoděn kontroly než špičkový státní úředník nebo nejvyšší státní zástupce, a tak dále, a tak dále, ale to ponechme, prosím ...

Milan POSPÍŠIL, prorektor pro strategie a rozvoj, VŠCHT, předseda, Rada vysokých škol

Jestli do toho můžu, ano ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Dobrá, ale tak jenom velmi stručně, pane profesore, prosím.

Milan POSPÍŠIL, prorektor pro strategie a rozvoj, VŠCHT, předseda, Rada vysokých škol

A na tyto funkce taky, takže já myslím politik, tím pádem, že i ten nejvyšší státní zástupce a všechny tady ty špičkové pozice ve státní správě, to beru už jakoby z hlediska, z hlediska politiky, takže to je de facto, že jo, politik, takže takhle jsem to myslel, takže i na tyto funkce by se to mělo vztáhnout.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Tak, pane docente Nigrine, tak otázku zpět, prosím, tak za humanitní obory, **Fakulta sociálních věd**, to je právě ta, kterou reprezentuje docent Tomáš Nigrin, tak kontrolovat zpětně, nekontrolovat zpětně, více než před tím?

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Tak já se domnívám, že u nás to není nutné, protože jaksi to, ta míra těch plagiátů bude prostě zanedbatelná, to znamená, já bych se toho, já bych se toho nebál, domnívám se, že ta plošná kontrola asi nepřinese nic dobrého, protože ty případy pak se budou muset posuzovat individuálně. Ono postupně se třeba mění jak standardy té akademické práce, jo, to znamená, ta práce, která vyhověla v roce 1992 už dneska třeba vy nevyhověla, jo.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

No, to říká i Taťána Malá, neposuzujeme aktuální situaci nebo bývalou práci aktuálními měřítky, takto.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Přesně tak. Tak to je, jo, tak to je.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Že to vlastně není ale fér v tom případě, posuzovat práci z roku 2005 tedy přímo Taťány Malé.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

No, musí se to jako měřit tím metrem, který byl v té době platný, jo, to znamená, stejně jako nejsme souzeni zákony, které neplatily v době, kdy jsme něco spáchali, ale řídíme se tím právem, které v té době bylo, tak stejně tak prostě musíme přistupovat k těm akademickým pracím, protože ten, je to, je to proces prostě, který se nějakým způsobem vyvíjí. Jeden příklad za všechny. Německá politika Annetta Schavan, ministryně vzdělávání vlády Angely Merkelové ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ukážeme ji za chvíli, ano.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

... která plagovala v osmdesátých letech svoji disertační, to znamená doktorskou práci. V té době by ta práce zcela prošla, ale prostě bylo, bylo to na hraně z hlediska dnešních principů.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Tomu já rozumím, ale pak přeci se dostáváme k tomu rozporu, že krádež je krádeží vždycky, podvod je podvodem vždy a plagiátorství je asi možná něco mezi krádeží a podvodem, pokud bychom přistoupili na akademické standardy tedy. Tak jak je možné mít jiné, jiná měřítko na podobný typ přečinu před x lety a teď?

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Tak stejně tak se mění pohled na ten podvod, ale ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

No, jestli není ale jenom rozdíl v tom, že tu existuje systém, který na to přijde a před tím neexistoval.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Tak to máte vždy ale, jakoby, když se na něco přijde, co nebylo, tak ten systém jaksi tady je, jo. To znamená, samozřejmě je nutné k tomu přistupovat zodpovědně, ale přiměřeně, jo, a teď nechci nikoho hájit, ale zároveň nechci nikoho poškodit, jo, to znamená, v tom Německu se, a to bude možná odpověď na tu vaši druhou otázku, se rozjel systém, kdy se neziskové organizace chytlly toho, začaly prověřovat akademické práce nejvyšších politiků, úředníků a tak dále ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ono to teď nevypadá o moc jinak u nás v České republice.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Bylo to dokonce, byla do konce jako taková /nesrozumitelné/ skupina, která říkala, prostě prověření jedné práce stojí 300 euro, přispějte. Každý dal euro, když 300 lidí dalo euro, tak prověřili dotyčnou práci a skutečně to teda mělo celou řadu jaksi v uvozovkách obětí, kdy celá řada politiků prostě musela skončit, jo. To znamená, to si musí každý, kdo jde do politiky, spočítat, jestli choval jsem se tak, že mohu jaksi konat, nikdo mě nedoběhne žádným dluhem z minulosti a toto třeba je ten dluh z minulosti.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Anebo je lépe se vymluvit na rodinné důvody třeba, rozumím.

Tomáš NIGRIN, místopředseda, Rada vysokých škol, předseda, Akademický senát UK

Třeba.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ne, tak, dobrá, tak pojďme ten příběh, který docent Nigrin nakouzl, dopovědět. Tady jsou totiž další případy podezření na plagiátorství. Pozornost vzbudila v minulosti například diplomová práce někdejšího sociálnědemokratického předsedy vlády, ministra vnitra a tak dále, a tak dále, zkrátka Stanislava Grosse. Podle Respektu v ní opsal několik zpráv České národní banky. Práci ovšem v archivu školy zničila povodeň v roce 2002. Ovšem pochybnosti se objevily i o jeho rigorózní práci z plzeňských práv a jsme opět o příběh zpět. Tak dobrá, tak ale teď Marek Benda, tedy poslanec občanských demokratů. Magisterský a doktorský titul získal za stejnou práci, jeho rigorózní práce je navíc o 50 stran kratší, než předepisují pravidla, ovšem pan Benda tehdy uvedl, že diplom nepřevzal a diplom nepoužívá. Teď někdejší ministr dopravy za Věci veřejné, už jsme ho tady také zmiňovali, Vít Bárta, ten zase čelil obvinění, že ve své práci opisoval ze skript svého vlastního učitele. Hájl se ale tím, že se zmíněným učitelem vědecky spolupracoval. To práce bývalého ministra školství Marcela Chládky zase podle Lidových novin neodpovídala akademickým nárokům, to ovšem odmítl jak sám Chládek, tak nakonec i děkanka fakulty, kde práci obhajoval. U Milana Chovanec, ministra vnitra bývalého, pak vzbudila pozornost délka jeho studia. Bakalářský obor plzeňské právnické fakulty totiž absolvoval za pouhých několik měsíců. Ministr Chovanec, tehdejší ministr Chovanec se ovšem bránil tím, že před tím ještě absolvoval kurz celoživotního vzdělávání, díky kterému nastoupil rovnou do třetího ročníku, což byla poměrně běžná praxe na některých školách, a dokonce to zákon umožňoval. Ovšem Piráti pak upozorňovali na opisování v Chovancově práci. Dvě stránky měl prý opsat z vypracované maturitní otázky jednoho studenta přeloučského gymnázia. Teď ale v hloubi do historie proti proudu času, někdejší ministr spravedlnosti Jan Kalvoda, ten měl v polovině devadesátých let problém ne snad s plagiátorstvím, ale kvůli neoprávněně používanému titulu doktora práv. Svě pochybení Jan Kalvoda ovšem uznal, vzdal se tehdy vládních funkcí a i poslaneckého mandátu. Onen titul JUDr. pak neoprávněně používal tak současný zástupce ombudsmanky Stanislav Křeček, před 20 lety ho ještě coby poslance vyzval jeho stranický poslanecký klub sociálních demokratů, aby ze svého činu vyvodil důsledky, ale tehdy se pan Křeček svého mandátu nevzdal a doktorský titul si o 7 let později dodělal a dodnes, dnes jej už tedy používá a používá jej oprávněně. No, a teď tedy ony příklady ze zahraničí, přičemž některé už jsme zmínili,

tak to pojdme rozvinout. Politici opisovali, jsou to třeba někdejší němečtí ministři Karl-Theodor zu Guttenberg a Annette Schavanová, a také bývalý maďarský prezident Pál Schmitt. Všichni tři ze svých funkcí kvůli plagiátorství odstoupili a všem třem také univerzity odebraly tituly.

Díky, že mě sledujete. Youtubeři jako skrytá hrozba

21.7.2018 tyden.cz str. 00 Byznys

- red -

Skrytou reklamu na internetu rozpozná minimum dětí. Nicméně identifikovat některá reklamní sdělení youtuberů mají problém i profesionálové

V tradičních médiích se jí říká skrytá reklama, v on-linových se s oblibou mnohdy mluví o "contentu" a organickém dosahu, což je ale ve skutečně často totéž. Zatímco skrytá reklama je zakázána, s "contentem", tedy pro cílovou skupinu přitažlivým obsahem, který za asistence společností vyprodukuje youtuberi a blogeri, se dotyčné firmy rády pochlubí jako s efektivní marketingovou komunikací. Cílovými skupinami jsou ve velkém především děti a dospívající.

Výzkum **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy realizovaný agenturou Ipsos nyní zjistil, že reklamní pozadí příspěvku na sociálních sítích dokáže rozpoznat jen naprosté minimum dětí, přitom mezi dotazovanými ve věku 9 až 15 let (n = 330) prakticky není takové, které by na sociálních sítích alespoň občas nějakého blogera nebo youtubera nesledovalo.

Mám se dobře

V jednom z pokusů si děti měly prohlédnout obrázek, který představuje typickou formu propagace zobrazující značku v přirozeném životním stylu influencerů. Konkrétně šlo o fotku Johnyho Machetta a jeho přítelkyně ze zahraniční dovolené, kde přítelkyně upíjí z plechovky coca-coly. V rámci zkoumání byl obrázek předkládán třem skupinám a přitom označen třemi různými značkami pro reklamu - #ad, #sponsored a #reklama.

Když pak byly děti dotazovány, co na obrázku viděly, nejvíce si (spontánně) reklamního označení všimly v případě, že šlo o tradiční české pojmenování reklama. I tak tuto informaci zachytilo jen 5 % dětí, s nápovědou se na označení rozpomnělo 23 % dětí. Když se pak měly zamyslet nad účelem obrázku a vybrat si jednu ze čtyř možností, přesně polovina dětí uvedla, že hlavním cílem obrázku je ukázat influencera, který se má dobře. Že je to reklama na Coca-Colu, zaškrtnla necelá třetina (31 %), další si myslely, že cílem je ukázat, že bychom taky měli vyrazit na dovolenou (10 %), nebo v obrázku nic zvláštního nespatořovaly (9 %).

Je to hlavně zábava

Další dotazování se týkalo videa, u kterého by dospělý člověk asi neměl větší problém identifikovat propagační záměr. Ve videu se youtuber MikeJePan snaží namíchat si vlastní drink v provozovně Bubbleology. Tady dokázala pětina (19 %) dětí sama identifikovat, že jde o reklamní obsah.

Většina (52 %) se ale domnívala, že celý obsah byl o přípravě nápoje. S nápovědou 43 % dětí ve výčtu zachyceného obsahu (více možností) zaškrtnlo i možnost, že původce videa dostal od firmy zapláceno, respektive že šlo o reklamu (32 %). Nejvíce dětí i tak ve videu vnímalo především to, že autor ho natočil jako oslavu získávání nových odběratelů (51 %); zábavu (46 %); instruktážní video, jak namíchat pití (34 %); ukázkou toho, jak to opravdu v provozovně chodí (22 %). Když se skupiny dětí výzkumníci zeptali souhrnnou otázkou, co bylo účelem videa, na prvním místě se ocitla zábava (45 %), až poté reklama (42 %).

Hambáč od Jirky

Doplňující kvalitativní výzkum mezi dětmi 4. až 6. tříd základních škol v Praze a Plzni ukázal, že mnoho rodičů se s dětmi o tom, jaké youtubery a blogery sledují na sociálních sítích, odmítá bavit, protože tuto formu zábavy považuje za zbytečnou ztrátu času nebo za méněcennou zábavu. Projevuje se tak velká propast mezi generací dětí, které žijí ve svém - byť on-line - světě, a rodičů, kteří se s tímto světem setkávají pouze tehdy, když po nich děti chtějí koupit nějaký produkt. Věci, jež propagují influenceri, si přitom alespoň občas přeje 79 % dětí.

Zákon platí i na internetu

Jen někteří youtuberi reklamní spolupráci otevřeně přiznávají a přidávají ke svým příspěvkům označení, že jde o sponzorovaný obsah či reklamu. Jejich povinností je přitom podle pravidel sociálních médií i českých zákonů takový obsah označit pokaždé. Neoznačený obsah lze považovat za skrytou reklamu.

Výzkum ale prokázal, že děti nevědí, co znamená značka #ad, kterou používají především zahraniční, ale i někteří čeští youtuberi k označení reklamy. Její význam vůbec neznalo 41 % dotazovaných, značku #sponsored nezná 30 % dětí. Nejvíce dětí rozeznalo český hashtag #reklama (87 %), který ale skoro nikdo z českých influencerů nepoužívá. Že s identifikováním, co je a není zaplacená spolupráce, mají v případě neoznačených příspěvků problém i marketingoví profesionálové, přiznávají také autoři výzkumného projektu.

VÍCE PODOBNÝCH TEXTŮ NALEZNETE V MĚSÍČNÍKU .

URL| https://www.tyden.cz/rubriky/byznys/diky-ze-me-sledujete-youtuberi-jako-skryta-hrozba_489642.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
tyden.cz

400% daňové přírážky, úředně stanovené ceny a zpřetrhané vazby: česká ekonomika a první světová válka 21.7.2018 patria.cz str. 00

Jak vypadala v dobách předchozích lokální ekonomika, obchod, ekonomické myšlení a co to vše předznamenalo pro dnešek a budoucnost?

Dozvíte se v seriálu sond do tuzemské ekonomické historie, který pro Vás na Patria.cz vydáváme každý letní víkend. Zahájili jsme jej dobami Rakousko-Uherska v prvním rozhovoru s profesorkou Antoníí Doležalovou. Ta se zabývá hospodářskými dějinami na Katedře institucionální ekonomie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, v současné době působí na Univerzitě v Cambridgi a čerstvě vydala v Británii knihu s titulem „A History of Czech Economic Thought“, která rozebírá dějiny českého ekonomického myšlení. Pokračujeme obdobím první světové války. Jak to vypadalo v předvečer? Jak se ta podepsala pod hospodářstvím a obchodními vazbami? Co se dělo v období bezprostředně po válce?

Patria.cz: Jak to vypadalo v předvečer první světové války? Prošli jsme krizí v 70. letech 19. století, pak se ekonomika zachraňovala. Co se dělo v posledních 30 letech monarchie?

Nic se výrazně nezměnilo na pozici Rakousko-Uherska v rámci Evropy. Zůstávalo zaostalou monarchií. Rakousko-Uhersko bylo druhou největší zemí v Evropě, co se teritoria týče, a třetí největší podle počtu obyvatel. Ale co se týče ekonomického rozvoje významně zaostávalo za ostatními evropskými státy ještě v předvečer první světové války. V ukazateli hrubého domácího produktu v přepočtu na počet obyvatel zaostávalo naprosto radikálně za Velkou Británií, Německem i Francií; hůře na tom bylo jen Rusko. Krize – a následné vyrovnávání se s jejími důsledky – vedla mezi živnostníky a drobnými podnikateli k návratu k opatrnějším strategiím, a stát k určité míře intervencionismu. Současně otevřela krize zcela nový fenomén, totiž sociální otázku, která se stala polem, na němž se stát začal dosud nebyvalým způsobem angažovat. Velkou inspiraci v tomto směru představovalo bismarckovské Prusko. Je ale třeba dodat, že na přelomu 19. a 20. století snad neexistoval v Evropě stát, který by se v sociální otázce neangažoval. Otázkou je jen míra tohoto angažování se. Rakousko-Uhersko bylo sociálně vlnidné, zavádělo pojištění v nezaměstnanosti, ve stáří, pro sirotky, pro úředníky v bankách a v pojišťovnách. Onen často kritizovaný fakt, že Češi čekají, až se o ně postará stát, je dědictvím monarchie, nikoli socialismu. Opět je tedy třeba přemýšlet o dlouhých periodách, v nichž se odehrávají sociální změny.

A k monarchii samotné snad ještě jedna poznámka. Její státní organizace i hospodářství mělo několik rovin – společné Rakousko-uherské, druhou rovinu představovalo hospodářství zemí Koruny české a Uherského království. I v této rovině existovaly vlastní rozpočty, a také zemské sněmy. Schvalovaly si vlastní daně, popř.

přirážky k daním, které byly přijaty na centrální úrovni, měly berní úřady. Třetí rovinu představovaly jednotlivé země nebo župy uvnitř té druhé roviny. A dál samozřejmě města a jednotlivé obce. Také ty si mohly schvalovat územní přirážky k daním.

V tom tkví kouzlo Vídně v období před první světovou válkou. Vídeň byla v rámci monarchie daňovým rájem – daně tam totiž byly výrazně nižší než jinde. Proto většina firem, které vznikaly, měla své sídlo ve Vídni. Ne proto, že tam sídlily centrální úřady, ale právě kvůli daňové zátěži. Proto byla Praha provinčním městem, a ve Vídni se budovalo, proto se tam tak rozvíjela kultura, kterou podnikatelé podporovali, proto se tam dobře žilo. Proto o ní za druhé světové války bude psát Stefan Zweig jako o světě včerejška, jako o místě jistoty a bezpečí. Žádný genius loci, ale racionální a prozíravá hospodářská politika, která počítá s tím, že lidé spíše neplatí, než platí daně, a od určité daňové sazby hledají únikové cesty.

Patria.cz: A co tedy české země?

České země byly jedněmi z daňově nejzatíženějších oblastí. A jejich obyvatelé se placení daní vyhýbali. Po vzniku Československa jeden z ministrů financí, Karel Engliš, popsal tuto situaci přesně, když při předkládání rozpočtu v Parlamentu “apeloval” na placení daní. Řekl tehdy, že bylo pochopitelné, že se lidé vyhýbali placení daní za Rakouska, ale dnes “teče krev z vlastního”. Jsme ovšem u další dlouhodobé institucionální změny; jediné období, kdy se v Čechách vybralo tolik daní, kolik se předepsalo, bylo období Protektorátu.

Nicméně co se ekonomické úrovně v rámci monarchie týče, byly určité Čechy spolu s oblastí kolem Vídně nejméně výhodnější částí Rakousko-Uherska. Na Moravě byly průmyslovými oblastmi Ostravsko a Brno. Haná, jižní a východní Morava, tam zůstávaly agrární oblasti. Proto měl Baťa na konci 19. století tak velký rezervoár volné pracovní síly a mohl začít to prostředí měnit. Před válkou snad ani Zlín nebyl na mapě, a v roce 1932 měl více než 26 tisíc obyvatel. Takže když mluvíme o průmyslu v českých zemích, myslíme Prahu, Kladno, Ostravsko a Brno. Všude jinde byla pole, rolníci a řemeslníci.

Patria.cz: Jak se naší ekonomiky dotkla první světová válka?

Hlavně se projevila daňovým zatížením, hned od začátku se začaly vybírat obrovské válečné přirážky k základním sazbám daní. V některých městech přirážky dosahovaly i 400 %.

Průmysl se transformoval na podporu války. Na tom mimochodem postavil základ své budoucí prosperity i zmíněný Baťa. Zareagoval velmi rychle a získal zakázky pro vládu, stejně jako dříve Ringhofferovi.

Další zásadní věc byl obrovský demografický pokles. V té válce bojovali živí vojáci, ne tanky nebo lodě. Do války odcházely celé ročníky mladých mužů, města se vyprázdnila. Velmi přesně to popisuje Karel Poláček ve svých románech Okresní město a Hrdinové táhnou do boje. Na každém hřbitově v každém českém městě i vesnici narazíte na pomník obětem první světové války. Český filosof Jan Patočka označil první světovou válkou za zásadní zlom v dějinách. Způsobila definitivní konec jednoho řádu. Čas ztratil svůj rytmus. První světová válka a Ruská revoluce, to jsou podle mého názoru klíčové okamžiky dvacátého století, které změnil celý svět. Zároveň právě tato válka změnila přístup států k ekonomickým procesům. Státy vždy v době války zasahovaly do hospodářství, zvyšovaly daně, zaváděly nové, ale vždy to byly aktivity mimořádné, ve smyslu dočasné. Teď to bylo jiné. Válka kvůli své délce a rozsahu pohlcovala zdroje a stát se snažil nějakým způsobem řešit tíživou situaci lidí v zázemí i vojáků. Právě tehdy se objevily první pokusy o centrální plánování, centrální zásobování, centrální distribuci nebo centrálního nastavování cen. Dělal to Rakušané i Němci. Britové o tom velmi uvažovali, protože viděli, jak to Rakušanům a Němcům pomáhá v samotném konfliktu. Oni ale neměli jiné nástroje, jak donutit svoje obyvatele, aby pracovali pro válku, než tržní. Rakušané a Němci to přikázali zavedením tzv. ústředí.

A nově bylo především to, že tyto instituce po skončení války nezankly, zůstaly v činnosti. Zatímco v západní Evropě – tak jako kdykoliv předtím – byly mimořádné daně zrušeny, třeba v Československu v mnoha odvětvích státem řízené hospodářství pokračovalo i v období, o kterém se často mluví jako o liberálním; některé ústředny byly zrušeny až na konci 20. let. A vlastně jen na pár let, protože v roce 1939 byly zavedeny znovu a už nebyly zrušeny. Úředně stanovené ceny, úřadovny práce, státem řízený zahraniční obchod, to opravdu nebyly výmysly komunistů. To všechno v Československu existovalo dlouho před Vítězným únorem.

Patria.cz: Co obchodní vazby?

V Evropě před vypuknutím války doslova každý obchodoval s každým. Evropa na východ od Rýna se nacházela ve sféře vlivu německého průmyslu. Tento vliv spočíval jak ve vývozu kapitálu, tak v organizaci a způsobu řízení. Celá Evropa byla s Německem propojena hustou sítí ekonomických vztahů: Německo bylo největším importérem z Ruska, Norska, Holandska, Belgie, Švýcarska, Itálie a Rakousko-Uherska, druhým největším importérem z Velké Británie, Švédska a Dánska, třetím největším importérem z Francie. Německo bylo také největším exportérem do Ruska, Norska, Švédska, Dánska, Holandska, Švýcarska, Itálie, Rakousko-Uherska, Rumunska a Bulharska a druhým největším exportérem do Velké Británie, Belgie a Francie. Evropa byla dobře namazaným strojem na prosperitu.

Válka tyto vazby do určité míry a na určitou dobu přerušila. Ale jak přesvědčivě popsal J. M. Keynes, největší tragédií pro poválečný vývoj Evropy bylo nastavení podmínek míru, nikoli válka samotná. Podmínky míru totiž

způsobily, že se ten stroj znovu nerozběhl. Konference ve Versailles tak především ukázala, že politici sice mohou nakreslit nové hranice a zakázat lidem se spolu bavit, ale když to udělají do důsledků, tak zničí vlastní průmysl a prosperitu vlastního obyvatelstva. Keynes se ve svých varováních naprosto nemýlil; bohužel politikové ho neposlouchali a hráli si svoje hry.

Patria.cz: Co se u nás dělo okamžitě po válce? Probíhaly nějaké přípravy na poválečné uspořádání, podobně jako později za druhé světové války?

V průběhu války žádné. Až v létě 1918 vznikl určitý národohospodářský program. Na tom se podílel Alois Rašín nebo Jaroslav Preiss. Vlastně jen zkoušeli formulovat, co všechno stát bude muset udělat, aby byl samostatný. Vyšlo jim, že by měl mít vlastní měnu a řídit si fiskální politiku. Tedy přesně v intencích dobových úvah o právu na sebeurčení. Ovšem třeba ta fiskální politika nebyla taková, jak ji známe dnes, že by to byl nějaký makroekonomický nástroj. Byl to jenom přehled příjmů a výdajů. Totéž lze říct o měnové politice. Obě politiky navíc až do roku 1926 řídil ministr financí. A to i přesto, že už od roku 1919 existoval zákon o založení centrální banky. Ale říkalo se, že obě politiky skutečně řídil Jaroslav Preiss coby ředitel Živnobanky. Můj vlastní výzkum to do značné míry potvrzuje.

Řečeno velmi lakonicky, fiskální politika provedla obrát o 180° - zatímco za Rakouska znamenala starost o příjmovou stránku státních rozpočtů, nyní se soustředila na výdaje bez ohledu na to, kde se na to vezmou peníze. A braly se všude. Válečné přírážky, zavedené Rakouskem v době války a tolik v Čechách kritizované, se vybíraly ještě několik let po válce a sazby dosahovaly i 600 %. K tomu dávka z majetku, a celá řada nových daní. Moje nejoblíbenější je jedna, které říkám "antiekologická".

V 19. století, když elektrifikace u nás pořád ještě neproběhla, protože stát ani soukromý sektor na ni neměly dostatečné zdroje, podnikatelé budovali blízko svých výroben vodní elektrárny. Československo provedlo elektrifikaci. Výstižně se o tom zpívá v jedné Svěrákově a Uhlířově písni jako o slavném dni, "kdy k nám byl zaveden elektrický proud", a přítomen byl i svatý Jan, z kamene vytesán. No ale co se neukázalo. Vykutálení kapitalisté státní elektřinu neodebírali, protože měli svoje vodní elektrárny. Tak na ně stát uvalil takovou daň, že se všichni připojili. A malé vodní elektrárny postupně zanikly. Zrezivěly, rozpadly se, a není to tak dávno, co nějaký génius přišel na to, že bychom je mohli začít budovat – s pomocí evropských fondů.

Doc. PhDr. Ing. Antonie Doležalová Ph.D. se zabývá hospodářskými dějinami na Katedře institucionální ekonomie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. V současné době působí na Univerzitě v Cambridgi. Čerstvě vydala v Británii knihu s titulem *A History of Czech Economic Thought*, která rozebírá doposud ne příliš probádané dějiny českého ekonomického myšlení.

URL| <https://www.patria.cz/rozhovor/3877556/400-danove-prirazky-uredne-stanovene-ceny-a-zpretrhane-vazby-ceska-ekonomika-a-prvni-svetova-valka.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

patria.cz

MOBY DICK: Naše kuriosity

21.7.2018 neviditelnypes.cz str. 00 Neviditelný pes / Šamanovo doupě
Neviditelný pes, Moby Dick

„Plno kuriosit, pánové, plno! Kdo je přítelem srostlých dvojčat, dvouhlavých telat a podobných krás, nechť se jde podívat na zbořený dům v Mikulandské. Jinde to člověk ani nevidí!

Neopatrné domy, přistižení opisovači, trhací vláda a prezident Trumpeta

„Plno kuriosit, pánové, plno! Kdo je přítelem srostlých dvojčat, dvouhlavých telat a podobných krás, nechť se jde podívat na zbořený dům v Mikulandské. Jinde to člověk ani nevidí! Zevnějšek zůstal v celé své neporušené kráse jako hříšné tělo lidské ještě zůstává zevně vábivé, i když uvnitř už vše ďáblu propadlo, ale uvnitř domu sesulo se vše, a co ještě zůstalo nalípnuto, je pravá rarita. V Paříži vystavěli za 18 let 25.000 domů a z těch se zbořil jeden jediný – hanba! U nás se vystaví za rok dva, a z těch za půl roku čtyři spadnou! A když se ten neopatrný dům v Paříži zbořil, vzato jest stavební společnosti právo její ihned a zcela – jaký nerozum! Mohla přijít komise, mohla dát stavitelům vysvědčení, že žádný z nich do domu schválně nekopnul, a stavitelé mohli stavět dál. Neboť z bořících se domů jsou výhody pro dělníka, který má až do své smrti, jež arci může být hned zde, pořád práci, v lidu se pěstuje srdatost a zvyšuje cit lásky rodinné, městu se dodá malebnosti a nájemníci nemají v bytě štěnice a ošetřování v nemocnici a pohřeb v obecní šachtu mají zcela zdarma.“

(Jan Neruda, Naše listy, 7. 2. 1869 ve fejetonu „Naše kuriosity“. Jediný rozdíl po téměř 150 letech je v tom, že tenkrát ten barák ve skutečnosti spadl „u třetího mostu“.)

11. 2. 2009 jsem Nerudův letitý postřeh dával na Neviditelného psa, a tehdy jsem k tomu přičinil poznámku: „A dnes spadlo v jednom pražském rekonstruovaném domu schodiště. Pokud schodiště nebylo samo vinno, pak jistě těch devět dělníků, co na něm nezodpovědně stálo. Pan stavitel je z obliga. A pokud snad náhodou dělníci nebyli zdravotně pojištěni, jejich chyba, že pracovali v České republice!“

Nepadá nám v Praze náhodou moc rekonstruovaných domů? Možná to je důvod, že nejčastěji se „rekonstrukce“ u nás koná tak, že se barák zbourá a postaví se nový. Někdy se na to, že je ho třeba zbourat, přijde až při rekonstrukci. Což je vhodné, neboť když třeba zastupitelstvo Prahy 13 schvalovalo investici 262 milionů korun na pořízení nového útulku pro staré lidi, pak slůvko „rekonstrukce“ znělo jistě velmi dobře. Co na tom, že se kdosi takto elegantně zbavil paneláku v průmyslové periférii městské části v ulici Za Mototechnou (trefně od místního centra odděleno poklidnou Rozvadovskou spojkou). Byl sice k mání vhodnější nezastavěný pozemek, ale „rekonstrukce“ zní lépe, než „stavba na zelené louce“. Hlavně, že se ušetří. Avšak kdosi neidentifikovaný na radnici Prahy 13 „zapomněl“ na změnu zákona o hospodaření s energií, které původní panelák neodpovídal, takže nakonec se musel zbourat a postavit znova. Vot rekonstrukcija! Ale bylo to dražší jen o 23 milionů, což se vsákne. 110 staroušků bude mít zajištěné klidné dožití svých slunných dnů. Za 2,6 milionu za kus. Tedy za lůžko. Provoz bude stát další miliony. Jen za ty investice by si staroušci (spíše starušky) mohli vesele žít ve svém alespoň deset let. Ale to by neuvolnili tolik potřebné byty pro mladší, zdravou a krásnou generaci.

„A blbou generaci.“ (Mrtvá Kočka)

„Co čekat, když starostou jihozápadního města pražského je ten blbec z Horní Dolní!“ (Expremiér Topolánek, 2009)

A dobrovolnickým organizací, které lidem nejvíce pomáhají za krutě nedostačujícího zájmu státu a obcí, by se musely platit ty miliony.

„Lépe se vyžaduje výpalné z miliard než z milionů.“ (Moby Dick)

Pozor - to se netýká konkrétně Prahy 13.

„Ale celé kapitalisticko-socialistické koncepce gulagů pro přestárlé, umírající, nevléčitelné, nemocné, moc malé a moc slabé.“ (Žena Moby Dicka)

Máme koinečně vládu s důvěrou, avšak jaksi trhací, jako kalendář. Některá jména na kalendáři vydrží dva týdny, jiná o týden déle. Avšak některá nejspíš celé zbývající tři roky volebního období. Třeba takový předseda ČSSD, čtyřtíhodný Jan Hamáček. Jednou ctíhodný jako první místopředseda vlády, podruhé jako ministr zahraničí (pověřen řízením), potřetí jako ministr vnitra, a počtvrté? Je předsedou partaje, přece! No a tohle úterý hodil vidle do hnoje ministr práce a socialistických věcí, takže ve středu musel ve Sněmovně – už pateronásobný mnohoobročník – Jan Hamáček obhajovat zákon z dílny MPSV o (předvolebním) zvyšování důchodů místo něho...

Nejmenované ministryni za ANO a ministři za ČSSD zlomilo hřbet zjištění, že opisovali u svých závěrečných prací. To vše je velice kuriozní, když si uvědomíme, že druhá Babišova vláda měla být „vládou odborníků“. Tak se také zdůvodňovalo, proč na jedenácti z resortů, které obhospodařuje hnutí ANOfert je celkem sedm nestraníků! Skutečnost je jiná: ANO prostě nemá vlastní kvalitní odborníky. Protože politický postup v partaji zaručuje toliko oddanost panu Předsedovi.

Připomeňme, že odborník na ministerstvu zdravotnictví (Ken ze Superstar 2005) vystudoval právo na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze (Mgr.) kde posléze získal i druhý magisterský titul, a to z „mediálních studií“ na **Fakultě sociálních věd**. Takže jeho odbornosti jsou hlavně dvě: Umí všechno okecat a právnický „ošetřit“.

„Takže je to taky lékař.“ (Moby Dick)

„Ošetřovatel.“ (Mrtvá Kočka)

„A hlavně už od ukončení studií pracuje pro Andreje B. Babiše.“ (Žena Moby Dicka)

V čele koaliční partaje pak stojí odborník ze všech největší, jak na vnitřní, tak na vnější, tak na sociální politiku Jan Hamáček, který svého času studoval na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze obor překladatelství/tlumočnictví.

„A ten svou závěrečnou práci náhodou taky neopsal?“ (Moby Dick)

„Ne.“ (Žena Moby Dicka)

„Protože studia nedokončil.“ (Mrtvá Kočka)

Další kuriositou je, že ministři, kteří (možná) kdysi opisovali, museli odstoupit, avšak premiér (který je teď trestně stíhán za dotační podvod, a který je ve svazcích StB veden jako agent hned ve třech na sobě nezávislých svazcích), tak ten odstupovat nemusí.

„Protože ho miluje náš pan prezident.“ (Moby Dick)

No a náš kuriosní pan prezident Miloš Zeman ve středu pravil, že „není nic neobvyklého, když jeden ministr má na starosti dva resorty“, a že Hamáček „se svými zkušenostmi může být velmi dobrým ministrem zahraničí“. Kabinet je „kompletní“ (skoro), Miloš totiž jmenoval vládu „včetně ministra zahraničí“, a pokud pan předseda/místopředseda/ministr/ nerezignuje na kterýkoli ministerský flek, zůstává prostě ministrem. A pan ministr zahraničí (proč tedy pouze jakožto pověřený zastupující protektor?) nyní nerezignuje, takže Miloš má odpracováno.

„Považuji věc za uzavřenou.“ (Státní prezident Miloš Zeman)

A takovou my máme vládu.

*

Jenže Američani jsou na tom ještě hůř, protože tam mají prezidentský systém a prezidenta, který si nevidí do huby a na začátku tiskové konference říká něco jiného než na konci.

„A k tomu tvítuje.“ (Žena Moby Dicka)

O jeho rozporných vyjádřeních k helsinské přelomové schůzce s „přítelem“ Putinem více jiní jinde. Teď jen toto:

Odpověď na otázku, zda se Rusko vměšovalo do amerických prezidentských voleb (Helsinky): „Nevidím žádný důvod, proč by mělo.“ (Prezident USA Kačer Donald - Trumpeta)

Odpověď na otázku, zda se Rusko vměšovalo do amerických prezidentských voleb (den poté ve Washingtonu D.C.): „Nevidím žádný důvod, proč by nemělo.“ (Prezident USA Kačer Donald - Trumpeta)

„Prej se včera přefek!“ (Mrtvá Kočka)

Odpověď na otázku, zda USA zůstávají cílem vměšování pro Rusko: „Ne.“ (Trumpeta)

„Ano. To »ne« znamenalo, že prezident již nebude odpovídat na otázky.“ (Dobře bruslíci mluvící vovčačka Bílého domu)

NATO je nefunkční/funkční, Evropa si bude musit stačit sama/ vždy ji podpoříme, a tak dále cik/cak až do zblnutí.

Až se Trumpeta přeřekne při mačkání červeného tlačítka (styl „pal!-nepal!“), pak budeme mít ještě dost času zjistit, jestli ten, kdo se směje ale opravdu naposled, se směje nejlépe.

Nejbližší Trumpetovi spolupracovníci (tedy ti nejvěrnější, zatím) nevědí, co se mezi dvěma mocnáři (prvním a šestým na světě) vlastně odehrálo. Možná, že Trumpík s Putinem sjednali svobodné referendum, kterým by se východ Ukrajiny osamostatnil do dvou dělnických republik. (Vojáci jedné z nich sestřelili ruskou protiletadlovou raketou civilní letadlo, jak právě čerstvě už poněkolkáté potvrdili příslušní odborníci podle nezvratných faktů.) A pak by se mohli jejich vlády dohodnout s Ruskou federací o dalším vstupu vojsk.

„A dělníků do Ruska.“ (Mrtvá Kočka)

Avšak proč se ptát, co konkrétního oba prezidenti domluvili. Nejdůležitější je poselství pana US prezidenta:

„Dobře jsme si s Putinem rozuměli, což upřímně vadí zastáncům nenávisti, kteří chtěli vidět boxerský zápas.“ (K.D. Trumpeta)

„Křiklounům, kteří proti sobě rozeštvávají bratrské národy.“ (Moskevská Pravda, 1968)
„Tihle si rozuměli minimálně stejně dobře, jako Trumpeta s Kimem.“ (Mrtvá Kočka)

Moby Dick zde prohlašuje, že se vždy zastával pana amerického prezidenta proti útokům nepoctivého (navedeného a levičáckého) amerického tisku, ale něco si ani američtí neomarxističtí intelektuálové nedokázali vymyslet.

Trump je trumfl!

Portrét Mobyho vyhotovil Kryšpín .
Dostupné staré kousky Moby Dicka: Leden 2003 , Únor 2003
Kdo byl kdo v Českých Textárnách v dubnu 2003.

Podněty, připomínky a výkřiky čtenářů Deníčku Moby Dicka lze posílat na schránku moby.dick@seznam.cz .
Předem dík! >>:) Moby Dick

URL http://neviditelnypes.lidovky.cz/moby-dick-nase-kuriosity-0xa-p_doupe.aspx?c=A180720_170332_p_doupe_wag

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
neviditelnypes.lidovky.cz

Youtubeři prý učí děti kouřit a jíst nezdravě

20.7.2018 vitalia.cz str. 00

Redakce

Někteří populární youtubeři propagují ve svých videích fast food, sladké a energetické nápoje, cukrovinky i alkohol. Kouří „nehořící“ cigarety a doporučují plastické operace. Děti vůbec nepoznají, že se jedná o reklamu, ukázal výzkum.

Kdo ovlivňuje, co děti jedí? Důležitá je zejména rodina, ale stále větší vliv bývá přisuzován maloobchodním řetězcům a reklamě. V posledních letech je tu nový prvek, který výrazně zasahuje do života dospívajících – youtuber.

Zatímco většině dospělých jejich jména a tváře nic neřeknou, pro děti jsou modly.

Skrytou reklamu pozná jen jedno dítě z deseti

„Děti tráví stále více času sledováním youtuberů a blogerů, kteří do svých obsahů často vkládají i neoznačenou reklamu nebo sponzorovaný obsah. Výzkum Univerzity Karlovy ukázal, že děti si nejsou této reklamy vědomy – bez nápovědy ji pozná pouze jedno dítě z deseti. 60 % rodičů přitom uvádí, že blogeři a youtubeři jejich děti ovlivňují.“ Tato zjištění vedla ve spolupráci **Fakulty sociálních věd (FSV UK)** a Sdružení pro internetový rozvoj (SPIR) k formulování pravidel pro označování reklamy na sociálních médiích, která by měli influenceri (lidé, kteří svým aktivním publikováním vlastních obsahů na sociálních médiích ovlivňují velké množství těch, kteří je sledují) i zadavatelé reklamy dodržovat. Ukládá jim to jak česká legislativa, tak pravidla sociálních médií – podle nich je influencer odpovědný za to, aby placenou propagaci v příspěvku řádně označil. Řada z nich se však zdráhá komerční spolupráci svým fanouškům přiznat, protože se obává ztráty jejich zájmu, nebo si této povinnosti nejsou vědomi.

Kromě ne zrovna zdravých potravin propagují někteří youtubeři například také „nehořící“ cigarety. „Tabáková společnost Philip Morris International šlápla vedle. Její influenceri se chovají neeticky, pokud přímo neporušují zákon. Během karlovarského filmového festivalu, jehož partnerem byl Philip Morris, propagovali jeho ambasadoři na Instagramu značku elektronických cigaret Iqos. Jejich příspěvky ale nebyly označené jako

reklama a někdy byly cílené i na děti. Na YouTube na to upozornili marketingová specialistka se zaměřením na Instagram Aki Votrubová a následně youtuber Karel Kovář alias Kovy, jehož kanál sleduje tři čtvrtě milionu fanoušků,“ popsal magazín Marketing Sales Media.

Zmíněný Kovy komentoval kauzu na serveru *Expres.cz*: „Na rozdíl od televize i tisku není označení placené spolupráce na sociálních sítích legislativně vyžadováno. Neexistuje ani žádná shoda na tom, jak by se mělo označovat. Takže jim nehrozí vůbec nic. Je to tedy na zodpovědnosti každého influencera,“ domnívá se známý youtuber.

Galerie: Mimochodem, kdo to před lety doporučoval kouření?

Kuřte! Doporučovalo devět z deseti lékařů :-)

Pravidla i pro youtubery

Studenti a vědci z **FSV UK** vytvořili webovou stránku *Férováreklama.cz*, která uvádí základní pravidla, jak obsah označovat. „Děláš reklamu? Řekni to!“ vyzývají influencersy. Ti by měli sponzorovaný obsah označit v souladu s pravidly sociální sítě, ale nepoužívat například anglické označení *ad nebo *sponsored – Češi totiž nevědí, co znamenají. Namísto toho by měli sponzorování uvést raději česky přímo v textu příspěvku.

Influenceri by se také měli řídit Zákonem o regulaci reklamy č. 40/1995 Sb., který výrazně omezuje reklamu cílenou na děti, na alkohol, hazard nebo zbraně. Pokud je mezi publikem influencerů více než třetina mladších osmnácti let, měli by jednat tak jako když jde o reklamu zacílenou na děti. „Na pravidlech označování jsme spolupracovali jak se samoregulačními orgány, tak s influencersy a agenturami, které je zastupují. Je potřeba, aby si i influenceri uvědomili, že mají určitou odpovědnost vůči společnosti a lidem, které ovlivňují,“ říká Denisa Hejlová, vedoucí katedry marketingové komunikace a public relations.

Skrytá reklama na sociálních médiích

Výzkumníci z katedry marketingové komunikace a public relations zkoumali, nakolik jsou děti schopné rozpoznat, kdy jejich oblíbení blogeři nebo youtubeři propagují nějaký produkt za úplatu. Výzkumu, který zpracovala agentura Ipsos, se zúčastnilo 330 dětí ve věku 9–15 let v online panelu v dubnu 2018. 58 % dětí uvedlo, že sledují youtubery a blogery často, 42 % je sleduje občas. Mezi nejsledovanější patří Jirka Král, Kovy, Gejmr, MenT, Hoggy nebo Shopaholic Nicol.

Děti si měly prohlédnout obrázek, který představuje typickou formu propagace – zobrazuje značku v přirozeném životním stylu influencerů. Pouze každé desáté dítě (11 %) poznalo, že se jedná o sponzorovaný obsah. Když se měly děti zamyslet nad účelem obrázku a vybrat si jednu ze čtyř možností, polovina dětí uvedla, že hlavním cílem obrázku je ukázat influencera, který se má dobře – pouze 31 % dětí zaškrtnulo možnost, že se jedná o reklamu.

Po zhlédnutí videa, v němž youtuber dělá reklamu na nápoj jedné značky tím, že ukazuje, jak si namíchat vlastní příchut', poznala necelá jedna pětina dětí (19 %), že se jedná o reklamní obsah. Většina dětí uváděla, že ve videu šlo hlavně o zábavu a získání nového publika. S nápovědou se 42 % dětí přiklonilo k tomu, že šlo o reklamu, zatímco 45 % dětí tipovalo zábavu.

Výzkum také prokázal, že děti nevědí, co znamená značka (hashtag) *ad, kterou používají především zahraniční, ale i někteří čeští youtubeři k označení reklamy. Její význam vůbec neznalo 41 % dotazovaných, značku *sponsored nezná 30 % dětí. Nejvíce dětí rozeznalo český hashtag *reklama (87 %), který ale skoro nikdo z českých influencerů nepoužívá. Téměř polovina dětí (46 %) nemá žádné zkušenosti s mediální výchovou na školách.

Rodiče se s dětmi o youtuberech ani reklamě nebaví

Další kvalitativní výzkum, který provedli vědci a studenti **FSV UK** mezi dětmi 4. až 6. tříd základních škol v Praze a Plzni, ukázal zajímavé souvislosti. Řada rodičů se například s dětmi o tom, jaké youtubery a blogery sledují na sociálních sítích, odmítá bavit, protože tuto formu zábavy považuje za zbytečnou ztrátu času, nebo za méněcennou zábavu. „Projevuje se tak velká propast mezi generací dětí, které žijí ve svém – byť online – světě,

a rodičů, kteří se s tímto světem setkávají pouze tehdy, když po nich děti chtějí koupit nějaký produkt,“ uvádějí autoři výzkumu.

Řada dětí produkty, které influenceři propagují nebo přímo prodávají, zná a chtěla by si je koupit, nebo znají někoho, kdo tyto produkty vlastní – ať již jde o oblečení, doplňky, nebo například vlastní příchut' nápoje či hamburgeru (například hamburger Jirky Krále ve spolupráci s McDonald's). Věci, které propagují, si alespoň občas přeje 79 % dětí.

Podle názoru rodičů, kteří odpovídali po skončení dotazování dětí v online panelu, ovlivňují blogeři a youtubeři názor jejich dětí mnohem více než tradiční celebrity, například herci nebo zpěváci (60 % vs. 29 %). Téměř polovina rodičů to zároveň považuje za problém.

Problém to je, ale čím?

Děti se snaží napodobovat životní styl svých idolů, to je přirozené a nic nového. Jde o to, co jim jejich idoly nabízejí: „Blogeři a youtubeři mají na děti velký vliv – velkou část z jejich produkce ale představuje tzv. placený obsah, tedy reklama nebo sponzoring. Propagují například značkové oblečení a obuv, čokoládu, sladké nebo energetické nápoje, počítače, hry a mobilní telefony, kosmetiku, ale také alkohol nebo plastické operace,“ uvádí zpráva z výzkumu. Kromě toho také již zmíněné „nehořící“ cigarety.

Jen někteří z nich tuto reklamní spolupráci otevřeně přiznávají a přidávají ke svým příspěvkům označení, že se jedná o sponzorovaný obsah či reklamu. „Jejich povinností je přitom podle pravidel sociálních médií i českých zákonů takový obsah označit pokaždé. Neoznačený obsah lze považovat za skrytou reklamu. Pravidla, která pro označování reklamy na sociálních médiích platí a která by měli influenceři i zadavatelé reklamy dodržovat, nově označuje i webová stránka Férováreklama.cz, kterou spustili vědci a studenti **FSV UK** právě na základě těchto zjištění,“ shrnují autoři výzkumu.

Nicméně se zase obloukem vracíme k rodině. Když děti doma nenaučí, co je reklama, kdo jiný?

URL| <https://www.vitalia.cz/clanky/youtuberi-pry-uci-deti-kourit-a-jist-nezdrave/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

vitalia.cz

ANO oznamuje výsledky kandidátky pro Prahu

20.7.2018 ČRo Plus str. 02 21:10 Den v 60 minutach

Pavel MALÚŠ, moderátor

Nejpozději v sobotu by mělo hnutí ANO potvrdit kandidátku do komunálních voleb v Praze. Výbor ANO ji právě schvaluje e-mailem, na prvních třech místech schvalovaného návrhu jsou podnikatel Petr Stuchlík, poslanec a pražský zastupitel Pavel Nacher a exministr financí Ivan Pilný, který kandiduje i do senátu v Praze 12. původně měl pražskou kandidátku vést Patrik Nacher, ale toho se rozhodl premiér a šéf hnutí ANO Andrej Babiš před několika dny odsunout na druhou pozici a na post kandidáta na primátora dosadil byznysmana Petra Stuchlíka. Na schvalované kandidátce nefiguruje dosavadní primátorka Adriana Krnáčová. Ani někdejší další současný přední politici ANO na pražském magistrátu. Naším hostem je politolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Kamil Švec, dobrý večer přeji i vám. Soudě z dostupných informací, co nejspíš stálo za tou avizovanou výměnou v čele kandidátky?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak ono obecně už jenom to, že se dějí takové zásahy, tak cosi vypovídá o tom, jak funguje ta politická strana, protože běžné by mělo být, že pražská organizace vybere kandidáty, sestaví kandidátku a bude jí prezentovat, bude si za ní stát už jenom kvůli tomu, že dochází k těmto zásahům, ukazuje na ten silný vliv Andreje Babiše a

jeho PR týmů. Od toho se to odvíjí a s tím souvisí zřejmě i skutečnost, že Patrik Nacher byl odsunut na to druhé místo právě v souvislosti s tím, že Adriana Krnáčová není vnímaná jak příliš úspěšná primátorka, a tudíž se lze domnívat, že hnutí ANO tak činí s vědomím toho, že je potřeba v těch volbách postavit někoho nového, kdo není spojen s tím současným vedením Prahy tak jako Patrik Nacher nebo ti někteří další radní.

Pavel MALÚŠ, moderátor

Petr Stuchlík je nejen zakladatelem, ale také generálním ředitelem a předsedou představenstva společnosti Fin centrum. Má ale ještě ANO jakékoliv dilema, pokud jde o jeho nominaci na první místo kandidátky, nebo už ne, přestože Česká národní banka potvrdila Fin Centru pokutu ve výši 1,5 milionu korun za nekalé obchodní praktiky.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ono záleží na tom, jakým způsobem bude hnutí ANO toho Petra Stuchlíka prezentovat. Samozřejmě je pro hnutí ANO nebezpečné to, že toho budou využívat konkurenční politické strany, aby poukázal na tuto skutečnost u Petra Stuchlíka, ale víme, že hnutí ANO dokáže vytvořit takovou volební kampaň, že i tak dokáže oslovit poměrně dost voličů, pokud nastaví jiné téma kampaně, takže uvidíme, jakým způsobem to dopadne. Je potřeba připomenout, že hnutí ANO momentálně i díky tedy tomu současnému vedení Adrianě Krnáčové nemá úplně nejlepší výchozí pozici ve volbách v komunálních volbách v Praze.

Pavel MALÚŠ, moderátor

Koho se tedy především snaží ANO tímto výběrem předních kandidátů oslovit?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Hnutí ANO zřejmě předpokládá, že tím osloví pražské liberální voliče, ale současně je potřeba si uvědomit, že i ta demokratická struktura v rámci Prahy se mění a již neplatí úplně absolutně to, co platilo dřív, že Praha byla velmi silně pravicovým regionem, dneska už je to spíš okresy kolem Prahy, Praha-východ, Praha-západ. A i ta Praha se proměňuje, takže je otázka, jestli s tím uspěje. Hnutí ANO je také známé tím, že se snaží oslovit voliče napříč spektrem, že se tedy nesnaží orientovat úplně na voliče pravicové, levicové, střední třídu. Snaží se takřkajíc chytit všechny a zřejmě i tedy po vzoru Andreje Babiše, jakožto úspěšného manažera, se snaží do čela kandidátky postavit kandidáta, o kterém můžete sledovat jako o úspěšném podnikateli a doufá, že pražští občané ocení právě ten osobní úspěch Petra Stuchlíka navzdory tomu, v jakém byznysu podniká.

Pavel MALÚŠ, moderátor

A s jakými šancemi tedy půjdou do komunálních voleb ANO a jeho konkurenti?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak jak jsem říkal, hnutí ANO má tu situaci poměrně těžší v tom, že během těch čtyř let může jen velmi těžce prodávat některé úspěchy, protože těch úspěchů zkrátka příliš mnoho není. V Praze se toho moc nepostavilo, respektive ty problémy, které v Praze jsou, tak se naopak místo toho, aby se řešili, tak se před volbami kupí, ať už je to v Mostě, ať už je to stavba, nekrade a podobně. To se bude velmi těžce vysvětlovat. To je výhodné pro strany opoziční jako ODS a podobně. Zajímavá bude situace té vznikající koalice TOP 09, Starostů a lidovců, jak dneska oznámili lidovci, kteří se připojí, pokud jsem dobře zaznamenal tu informaci k plošné kandidátce a jaký bude jejich možný úspěch.

Pavel MALÚŠ, moderátor

Už také padají spekulace o případné koalici ANO s TOP 09 a jejími spojenci, což předseda strany Jiří Pospíšil nevylučuje. I když na celostátní úrovni tenhle scénář prakticky vyloučen je. Je reálný po pražských volbách?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ona je otázka, jakým způsobem se TOP 09 zachová, protože víme, že Jiří Pospíšil i poté, co v jiném tématu vlastně souhlasil s přístupem Andreje Babiše, jak jsem v tomto případě odmítnutím italské žádosti o přijetí uprchlíků, tak se proti němu postavili vlastně všichni přední představitelé TOP 09 a v okamžiku, kdy by začal uvažovat o možné koalici, tak je možné, že to ve straně vyvolá velké napětí a je otázka, jak by to mohlo dopadnout. Je možné, že by to mohlo znamenat i konec Jiřího Pospíšila v čele TOP 09, protože jak jste správně uvedl, na té celostátní úrovni je hnutí ANO vlastně tím největším nepřítelem TOP 09 a ukazuje se to i na hlasování v rámci sněmovny a podobně.

Pavel MALÚŠ, moderátor

Uvádí politolog z katedry politologie Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, Kamil Švec. Děkuje a na slyšenou.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na slyšenou a hezký večer.

Marek Šindelka: Morální panika 20.7.2018 rozhlas.cz str. 00

Každý v naší společnosti má právo na život, na soukromí, na svobodu pohybu, pobytu a projevu - a na svůj strach.

Nedávno jsem si na Wikipedii vyhledal definici sousloví „společenské hodnoty“ (o kterém jsem toho v poslední době slyšel a četl tolik, až jsem si přestal být jistý, co vlastně znamená), a oklikou jsem se proklíkal až k termínu „Morální panika“. Zarazilo mě, že ten jev za poslední dva roky nikdo nezmiňoval, nenarazil jsem na něj v jediných novinách, v jediné televizní debatě. Nic.

Za ty uplynulé roky, kdy Češi začali zakládat domobraně buňky, povolávat do zbraně myslivce, aby svou palebnou silou chránili naši domovinu, a volat policii na lesní dělníky, považující je za ty bájně migranty, kteří už si začínají v našich luzích a hájích stavět chýše z větví, jak mají jistě ve zvyku.

Co tedy říká Wikipedie: Morální panika je reakce sociální skupiny založená na falešném nebo přehnaném dojmu, že chování nějaké jiné skupiny (většinou minoritní skupiny nebo subkultury) je nebezpečně deviantní a je hrozbou pro společnost. Taková panika je obecně posilována médii a jejich agendou. Podle sociologa Stanleyho Cohena, který termín jako první použil, vznik morální paniky probíhá v pěti stádiích.

Proč vědecky zkoumat hry? Jak významným společenským fenoménem je hraní si? Jaký vliv mají počítačové hry na člověka? Hostem Magazínu Leonardo byl Jaroslav Švelch, vedoucí oboru herních studií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Někdo, něco nebo skupina lidí, jsou označeny za hrozbu pro společenské normy nebo zájmy.

Hrozba je poté v jasné, jednoduché a srozumitelné formě zobrazena v masových médiích.

Tento mediální obraz se multiplikuje a postupem času výrazně zvedá citlivost společnosti na dané téma.

Na to nejrůznějším způsobem začínají reagovat společenské autority a politici.

Morální panika propuká naplno a ústí v nejrůznější viditelné společenské změny.

Ten vzorec odpovídá všem možným moderním kauzám od hrůzy z úpadku mládeže s nástupem rock'n'rollu v 50. letech, přes paniku z „moru gayů“, jak některá média začala nazývat AIDS v 80. letech a silně tak podpořila předsudečné stereotypy o lidech s homosexuální orientací, až po donekonečna diskutovaný vztah násilí a hraní počítačových her v 90. letech v USA v souvislosti se sérií školních masakrů.

Ale morální panika existovala dávno před rozvojem masových médií, jak je známe dnes. A důsledky byly daleko tvrdší. Vedle honů na čarodějnice v 16. století to byly především pogromy, při nichž byli odedávna v Evropě a Rusku masově zabíjeni Židé, vhodný důvod se vždy našel: za to, že způsobili epidemii černého moru, že znesvětili křesťanské relikvie nebo že zavraždili ruského cara Alexandra II. Jak tyto tendence vyvrcholily ve 20. století, to netřeba připomínat.

Šunka a párky způsobují rakovinu. Co s tím? Podle ekologa nic. Na něco lidé umírat musí. Z hlediska krajiny je rostlinná výroba mnohem horší. Plantáže na sóju totiž zničí, co jde. Na rozdíl od pastvin.

Všechn ten strach, který se momentálně v Čechách koncentruje kolem takzvané uprchlické krize, tady už jednoduše v nespočetných podobách byl dříve. Někdy dokonce v poměrně komických. Kdo si dnes například

vzpomene na hysterii kolem epidemie ptačí chřipky, která několik měsíců hýbala českým mediálním prostorem a stačilo si v té době kýchnout v tramvaji, aby ji měl člověk celou pro sebe, protože zděšení cestující v hrůze vyklidili vůz.

Člověk má bezmezné právo na svůj strach. Všichni se shodnou, že teroristické útoky v Evropě jsou nelidské a neomluvitelné. Jen se při kanalizaci všeho toho strachu nesmíme snížit k tomu, abychom za díla fanatiků obviňovali celou jednu kulturu. Je to stejné, jako kdyby někdo obyvatele Evropy jako celek považoval za potenciální sexuální devianty, protože v rámci jejich nejrozšířenějšího náboženství čas od času vyjde najevo, že některý z kněží v libovolné farnosti na světě selže a zneužije malé děti.

A pokud to opravdu myslíme s tím strachem o život vážně, měli bychom v první řadě přestat jezdit autem a konzumovat vepřové uzeniny. Je tisíckrát pravděpodobnější, že nás zabije tohle než arabský terorista. Jen kolem toho nejde postavit tak dokonalý mediální seriál. Ale pokud by si na tom svou osobní morální paniku někdo přece jen vystavět chtěl, nic mu nebrání - na Wikipedii je dat dost.

URL| <https://vltava.rozhlas.cz/marek-sindelka-moralni-panika-7566293>

Václav Moravec: Fakulta žila sbírkou na žezlo 19.7.2018 czpravy.cz str. 00

<http://prazsky.denik.cz> - /ROZHOVOR/ Jedním z přítomných u lití fragmentů žezla **Fakulty sociálních věd** UK a zároveň také spoluiniciátor realizace

jeho vzniku, byl televizní moderátor, redaktor a vysokoškolský pedagog Václav Moravec. Ten se o své dojmy podělil se čtenáři Deníku.

URL| <http://www.czpravy.cz/praha-a-stredocesky-kraj/vaclav-moravec-fakulta-zila-sbirkou-na-zezlo/>

Seehoferův boj proti Merkelové jako gól do vlastní branky? Po volbách z něj může být obětní beránek 18.7.2018 info.cz str. 00

V polovině června rozpoutal šéf německé Křesťanskosociální unie (CSU) a novopečený ministr vnitra Horst Seehofer hlubokou politickou krizi, která podle odborníků hrozila i rozpadem těžce sestavované německé koalice. Krizi se sice podařilo vyžehlit, Seehoferovo počínání však ochladilo vztahy se sesterskou stranou CDU kancléřky Angely Merkelové na bod mrazu. Jak přitom ukazuje poslední průzkum veřejného mínění, sám Seehofer na své počínání zřejmě tvrdě doplatí – 62 procent Němců tvrdí, že by měl v čele rezortu skončit. Židle se pod ním přitom kýve i ve vlastní straně, podle odborníka Vladimíra Handla však na klíčových postech zůstane až do říjnových voleb v Bavorsku.

Průzkum společnosti Forsa pro zpravodajskou televizi n-tv jistě přidělá jinak sebevědomému Seehoferovi vrásky na čele. Ukázal totiž, že téměř dvě třetiny Němců v Seehoferovi vidí politického kverulanta, který by měl z čela ministerstva vnitra odejít. Jeho demisi si přitom přeje i 56 procent voličů jeho vlastní strany CSU. Příznivce naopak našel v táboře, proti kterému se snaží usilovně bojovat – u krajně pravicové Alternativy pro Německo (AfD). Celkem 84 procent jejich podporovatelů se totiž domnívá, že Seehofer je čestný politik a dokonce pro 90 procent z nich je jako ministr vnitra přijatelný.

To není obrázek, který by si šéf CSU před bavorskými volbami přál. Právě kvůli rostoucí podpoře AfD, která může CSU v říjnových zemských volbách ukrást část voličů, se totiž Seehofer do boje s Merkelovou o odmítání žadatelů o azyl na německých hranicích pouštěl – doufal, že tvrdším postupem proti migrantům si může příznivce protiimigrační AfD přiklonit na svou stranu. Jak se ale ukazuje, Seehoferovo počínání bylo spíše kontraproduktivní, než přínosné.

„Ukázalo se už během vnitroněmecké krize, že to nesvědčí ani jemu, ani CSU. Skutečně to nebyla dobře promyšlená strategie. CSU se teď proto snaží minimalizovat škody a formuje politiku, která je spíše kooperativní

jak v rámci koalice, tak vůči Angele Merkelové," říká pro INFO.CZ odborník na německou politiku z Katedry německých a rakouských studií **FSV UK** Vladimír Handl.

Židle se pod ním přitom nekýve jen v čele spolkového ministerstva vnitra, ale i jeho vlastní strany CSU. Na paty mu zde šlape především bavorský premiér Markus Söder, který je silným zastáncem přísné migrační politiky a během rozpoutání červnové krize také sehrál klíčovou roli. Podle Handla se však sesazení Seehofera z čela CSU zatím čekat nedá. Söder si totiž bude chtít Seehofera v čele strany ponechat – minimálně do říjnových voleb v Bavorsku.

„Otázka je, jaká je budoucnost samotného Seehofera. Spekuluje se o tom, jestli bude muset ve vládě nebo jako předseda strany CSU skončit. To je zatím otevřené, ale myslím si, že nyní je zájem situaci v CSU i ve vládě spíš stabilizovat a co je hlavní, největší Seehoferův rival v CSU, bavorský premiér Markus Söder podle mě nemá momentálně žádný zájem na tom Seehofera z funkce předsedy vytlačit," tvrdí odborník.

„I Söder vidí, že říjnové volby mohou pro CSU dopadnout dost špatně v tom smyslu, že nezískají absolutní většinu, a nedosáhnou tak svého cíle. Pak bude potřeba najít nějakého obětivého beránka, který za to může. Pro Markuse Södera je tedy mnohem výhodnější, když bude v čele strany zatím Seehofer, který je už dnes nepopulární a má problémy i v samotné CSU. Je tedy otázka, co bude po volbách, ale do října se nic zásadního nezmění, protože takhle to vyhovuje i vedení CSU," vysvětluje Handl.

Podle aktuálního žebříčku oblíbenosti německých politiků však v Bavorsku klesá popularita nejen Seehoferovi, ale i samotnému Söderovi. V rámci celého Německa pak stále zůstává nejoblíbenější politikou Angela Merkelová. Jak ukazují průzkumy, volby by v současnosti ovládl blok CDU/CSU se 31 procenty, za ním by skončil jejich nynější koaliční partner – sociální demokraté (SPD) se 17 procenty a v závěsu s 16 procenty AfD. Právě vztahy sesterských stran CDU a CSU, které jdou do spolkových voleb tradičně jako jeden politický blok, jsou ale dnes kvůli Seehoferově tažení na bodu mrazu. „Další věc je, jestli se podaří obnovit kooperativní vztahy mezi Seehoferem a kancléřkou. To je samozřejmě otázka, která je také otevřená. Z našeho pohledu vnějších pozorovatelů se zdá, že ten vztah je natolik zatížen, že tento stav není trvale udržitelný. Nicméně nepředpokládám, že by se do října cokoliv měnilo," domnívá se Handl.

Přestože jde o skutečně hlubokou krizi ve vzájemných vztazích, důvěru mezi CDU a CSU se podle odborníka **Fakulty sociálních věd** UK podaří obnovit – tím spíš, pokud v čele CSU už Seehofer nebude. „Strany si jsou ve většině témat programově mnohem bližší než s ostatními stranami, základ sesterské spolupráce tedy trvá i nadále. Proto si myslím, že pokud se vedení CSU nějakým způsobem obmění, jejich vztah bude pokračovat i do budoucna. Obě strany si totiž uvědomují, že jsou na sobě do značné míry závislé," uzavírá Handl.

URL| <https://www.info.cz/evropska-unie/seehoferuv-boj-proti-merkelove-jako-gol-do-vlastni-branky-po-volbach-z-nej-muze-byt-obetni-beranek-34189.html>

Seehoferův boj proti Merkelové jako gól do vlastní branky? Po volbách z něj může být obětivý beránek

18.7.2018 info.cz str. 00 Evropská unie
Eliška Kubátová

V polovině června rozpoutal šéf německé Křesťanskosociální unie (CSU) a novopečený ministr vnitra Horst Seehofer hlubokou politickou krizi, která podle odborníků hrozila i rozpadem těžce sestavované německé koalice. Krizi se sice podařilo vyžehlit, Seehoferovo počínání však ochladilo vztahy se sesterskou stranou CDU kancléřky Angely Merkelové na bod mrazu. Jak přitom ukazuje poslední průzkum veřejného mínění, sám Seehofer na své počínání zřejmě tvrdě doplatí – 62 procent Němců tvrdí, že by měl v čele rezortu skončit. Židle se pod ním přitom kýve i ve vlastní straně, podle odborníka Vladimíra Handla však na klíčových postech zůstane až do říjnových voleb v Bavorsku.

Průzkum společnosti Forsa pro zpravodajskou televizi n-tv jistě přidělá jinak sebevědomému Seehoferovi vrásky na čele. Ukázal totiž, že téměř dvě třetiny Němců v Seehoferovi vidí politického kverulanta, který by měl z čela ministerstva vnitra odejít. Jeho demisi si přitom přeje i 56 procent voličů jeho vlastní strany CSU. Přiznivce naopak našel v táboře, proti kterému se snaží usilovně bojovat – u krajně pravicové Alternativy pro Německo (AfD). Celkem 84 procent jejich podporovatelů se totiž domnívá, že Seehofer je čestný politik a dokonce pro 90 procent z nich je jako ministr vnitra přijatelný.

To není obrázek, který by si šéf CSU před bavorskými volbami přál. Právě kvůli rostoucí podpoře AfD, která může CSU v říjnových zemských volbách ukrást část voličů, se totiž Seehofer do boje s Merkelovou o odmítání žadatelů o azyl na německých hranicích pouštěl – doufal, že tvrdším postupem proti migrantům si může příznivce protiimigrační AfD přiklonit na svou stranu. Jak se ale ukazuje, Seehoferovo počínání bylo spíše kontraproduktivní, než přínosné.

„Ukázalo se už během vnitroněmecké krize, že to nesevěččí ani jemu, ani CSU. Skutečně to nebyla dobře promyšlená strategie. CSU se teď proto snaží minimalizovat škody a formuje politiku, která je spíše kooperativní jak v rámci koalice, tak vůči Angele Merkelové,“ říká pro INFO.CZ odborník na německou politiku z Katedry německých a rakouských studií **FSV UK** Vladimír Handl.

Židle se pod ním přitom nekýve jen v čele spolkového ministerstva vnitra, ale i jeho vlastní strany CSU. Na paty mu zde šlape především bavorský premiér Markus Söder, který je silným zastáncem přísné migrační politiky a během rozpoutání červnové krize také sehrál klíčovou roli. Podle Handla se však sesazení Seehofera z čela CSU zatím čekat nedá. Söder si totiž bude chtít Seehofera v čele strany ponechat – minimálně do říjnových voleb v Bavorsku.

„Otázka je, jaká je budoucnost samotného Seehofera. Spekuluje se o tom, jestli bude muset ve vládě nebo jako předseda strany CSU skončit. To je zatím otevřené, ale myslím si, že nyní je zájem situaci v CSU i ve vládě spíše stabilizovat a co je hlavní, největší Seehoferův rival v CSU, bavorský premiér Markus Söder podle mě nemá momentálně žádný zájem na tom Seehofera z funkce předsedy vytlačit,“ tvrdí odborník.

„I Söder vidí, že říjnové volby mohou pro CSU dopadnout dost špatně v tom smyslu, že nezískají absolutní většinu, a nedosáhnou tak svého cíle. Pak bude potřeba najít nějakého obětivého beránka, který za to může. Pro Markuse Södera je tedy mnohem výhodnější, když bude v čele strany zatím Seehofer, který je už dnes nepopulární a má problémy i v samotné CSU. Je tedy otázka, co bude po volbách, ale do října se nic zásadního nezmění, protože takhle to vyhovuje i vedení CSU,“ vysvětluje Handl.

Podle aktuálního žebříčku oblíbenosti německých politiků však v Bavorsku klesá popularita nejen Seehoferovi, ale i samotnému Söderovi. V rámci celého Německa pak stále zůstává nejpoblíbenější političkou Angela Merkelová. Jak ukazují průzkumy, volby by v současnosti ovládl blok CDU/CSU se 31 procenty, za ním by skončil jejich nynější koaliční partner – sociální demokraté (SPD) se 17 procenty a v závěsu s 16 procenty AfD.

Právě vztahy sesterských stran CDU a CSU, které jdou do spolkových voleb tradičně jako jeden politický blok, jsou ale dnes kvůli Seehoferově tažení na bodu mrazu. „Další věc je, jestli se podaří obnovit kooperativní vztahy mezi Seehoferem a kancléřkou. To je samozřejmě otázka, která je také otevřená. Z našeho pohledu vnějších pozorovatelů se zdá, že ten vztah je natolik zatížen, že tento stav není trvale udržitelný. Nicméně nepředpokládám, že by se do října cokoliv měnilo,“ domnívá se Handl.

Přestože jde o skutečně hlubokou krizi ve vzájemných vztazích, důvěru mezi CDU a CSU se podle odborníka **Fakulty sociálních věd** UK podaří obnovit – tím spíše, pokud v čele CSU už Seehofer nebude. „Strany si jsou ve většině témat programově mnohem bližší než s ostatními stranami, základ sesterské spolupráce tedy trvá i nadále. Proto si myslím, že pokud se vedení CSU nějakým způsobem obmění, jejich vztah bude pokračovat i do budoucna. Obě strany si totiž uvědomují, že jsou na sobě do značné míry závislé,“ uzavírá Handl.

URL| <https://www.info.cz/clanek/34189/seehoferuv-boj-proti-merkelove-jako-gol-do-vlastni-branky-po-volbach-z-nej-muze-byt-obetni-beranek>

Babišovu vládu ničí plagiátoři
18.7.2018 Lidové noviny str. 05 Domov
MARTIN RYCHLÍK

Po ministryni spravedlnosti Taťaně Malé (ANO) skončil i ministr práce a sociálních věcí Petr Krčál (ČSSD). Opět kvůli opisování

PRAHA Jedna vláda a tři plagiáty. Nebývalá „úroda“ opsaných kvalifikačních diplomových prací devastuje vládu ANO a ČSSD.

Babišovo hnutí stále vede nad koaličním partnerem 2:1, neboť exministryně spravedlnosti Taťána Malá (ANO) průkazně opisovala hned ve dvou diplomových pracích: v inženýrské na Mendelově univerzitě v Brně a magisterské na Panevropské vysoké škole. Po zjištění Českého rozhlasu a deníku Právo musela skončit.

Pondělní zjištění serveru Seznam Zprávy, které usvědčilo ministra práce a sociálních věcí Petra Krčála z porušení akademické etiky na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně, zase „vykoplo“ z ministerského křesla člena ČSSD. Předsedovi strany Janu Hamáčkovi nabídl svou rezignaci; premiér Andrej Babiš (ANO) pak uvedl, že to bylo „jediné možné řešení“.

Archivované časové bomby?

Krčála i Malou doběhly hříchy z minulosti. Ze současné vládní sestavy, řečeno v nadsázce, může být naprosto klidný jen první místopředseda vlády Hamáček, který sice studoval na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy (UK) do roku 2001, ale školu nedokončil. Žádnou práci tak nepsal.

LN včera oslovily esemeskou všechny ministry i premiéra, zda mohou vyloučit, že se objeví nějaký problém s jejich akademickými pracemi. Dá se totiž očekávat úsilí mediálních týmů o „přezkum kvality“ dalších textů.

„Mohu vás ujistit, že mé kvalifikační práce z Právnické fakulty UK jsou zcela původní,“ odepsal LN Jan Kněžínek (za ANO), jenž nahradil ministryni Malou.

„Absolvoval jsem Právnickou fakultu UK a **Fakultu sociálních věd** UK. Všechny (diplomové) práce jsem zpracoval svědomitě, a nemám tak pochybnosti. Práce navíc prošly systémem kontroly,“ je si jist i Adam Vojtěch, ministr zdravotnictví za ANO.

„Podobný problém mohu vyloučit. Jde o mnohem širší problém, než na který je dnes zužován, nicméně to nikoho neomlouvá,“ míní ministr kultury Antonín Staněk (ČSSD). Právě on je ve vládní sestavě člověkem s nejvyšší akademickou hodností – je docentem Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, kde se v roce 2013 habilitoval.

Dotaz pobavil ministra dopravy Dana Ťoka za ANO. „Nedovedu si ani představit, o co by šlo. Jsem si jistý, že jsem nic neopsal,“ řekl LN Ťok, jenž ve své diplomové práci ze strojní fakulty Vysokého učení technického v Brně (VUT) řešil v roce 1983 výpočty týkající se specializovaného kotle. Ťok studoval na katedře tepelných a jaderných strojů. Ve vládní sestavě je jediným absolventem technického oboru.

Místopředseda vlády a ministr životního prostředí Richard Brabec (ANO) je zase jediným, kdo vystudoval přírodní vědy – a to na Univerzitě Karlově.

Jasně nejvíce je ekonomů

V druhé Babišově vládě výrazně převládají ministři s ekonomickým vzděláním (pět) a pak právníci (tři). Sám premiér studoval na Obchodní fakultě Vysoké školy ekonomické v Bratislavě; na zaslaný dotaz LN, zda vylučuje nějaké potíže se svou dávnou diplomkou, do uzávěrky nezareagoval.

Podle novináře Tomáše Perglera, jenž napsal knihu Babiš: Příběh oligarchy (2014), se budoucí miliardář na této škole nudil a považoval slovenskou VŠE za lehkou a ukončil ji s vyznamenáním – tedy s červeným diplomem.

Zájem o diplomové „archiválie“ vyžaduje cestu do univerzitních knihoven a jejich prezenční výpůjčku; pokud jsou tedy po několika dekáдах ještě archivovány.

Prověřovat starší kvalifikační práce není úplně snadné. Ještě na počátku 21. století některé veřejné vysoké školy v ČR nepožadovaly komplementární odevzdání textů v elektronické podobě, díky níž se shody s jinými texty daleko lépe porovnávají.

Lídrem v boji s plagiáty byla v Česku brněnská Masarykova univerzita, jež spolu s dalšími „kamennými“ školami napomohla ke vzniku několika specializovaných porovnávacích serverů typu Theses nebo Odevzdej. „Masarykova univerzita zavedla systém na odhalování plagiátů kolem roku 2006, přičemž tomu samozřejmě předcházela vlastní vývoj,“ vysvětluje mluvčí školy Tereza Fojtová. Posvětit si na diplomové práce, jež „vytěžily“ cizí nápady, je před tímto datem těžší. Vyšší kvalitu mívají zákonitě práce z prestižních škol (Karlovy, Masarykovy či Palackého univerzity, ČVUT a VUT).

„Personálie jsou druhotné“

Oplétačky dvou ministrů kvůli třem plagiátům kritizuje opozice. „Jako opoziční politik bych mohl jásat nad personální prázdnou současné vlády, ale abych se přiznal, je mi z toho spíše smutno. Vzdělání je důležité, ale

tyto aféry ukazují, že zde máme problém, který musíme řešit. Nejen v politice, ale i na vysokých školách," řekl LN předseda ODS profesor Petr Fiala, jenž býval rektorem i ministrem školství.

Někdejší vicepremiér pro vědu Pavel Bělobrádek (KDU-ČSL) míní: „Tato vláda opřena o hlasy komunistů vůbec neměla vzniknout... Ryba smrdí od hlavy. A personálie jsou až druhotné.“

Nejvyšší dosažené vzdělání a tituly členů vlády

Ing. Robert Plaga, Ph. D. (ANO) ministr školství, mládeže a tělovýchovy * Provozně ekonomická fakulta Mendelovy univerzity (obě studia)

Ing. Miroslav Toman, CSc. (za ČSSD) ministr zemědělství * Česká zemědělská univerzita (včetně aspirantury)

Ing. Marta Nováková (za ANO) ministryně průmyslu a obchodu * Ekonomická fakulta Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava

Mgr. Petr Krčál (ČSSD) ministr práce a sociálních věcí * Univerzita Tomáše Bati * Univerzita J. A. Komenského (včera rezignoval, nahradí jej Jana Maláčová)

JUDr. Jan Kněžínek, Ph. D. (za ANO) ministr spravedlnosti * Právnická fakulta Univerzity Karlovy

Ing. Mgr. Taťána Malá (ANO) ministryně spravedlnosti * Agronomická fakulta Mendelovy univerzity * Panevropská vysoká škola (po dvou aférách s plagiáty byla nahrazena Janem Kněžínkem)

Ing. Dan Ťok (za ANO) ministr dopravy * Fakulta strojní Vysokého učení technického

Mgr. Lubomír Metnar (za ANO) ministr obrany * Ostravská univerzita (ekonomie a obchod)

Mgr. et Mgr. Adam Vojtěch (za ANO) ministr zdravotnictví * Právnická fakulta Univerzity Karlovy * **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

doc. Mgr. Antonín Staněk, Ph. D. (ČSSD) ministr kultury * Pedagogická fakulta Univerzity Palackého (všechny tři stupně)

Mgr. Richard Brabec (ANO) místopředseda vlády a ministr životního prostředí * Přírodovědecká fakulta Univerzity Karlovy

JUDr. Alena Schillerová, Ph. D.

(za ANO) ministryně financí * Právnická fakulta Masarykovy univerzity (obě studia)

Ing. Andrej Babiš (ANO) předseda vlády * Vysoká škola ekonomická (v Bratislavě)

Jan Hamáček (ČSSD) 1. místopředseda vlády, ministr vnitra, pověřen řízením ministerstva zahraničí * Nedostudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy

Ing. Klára Dostálová (za ANO) ministryně pro místní rozvoj * Vysoká škola ekonomická (podniková ekonomika)

Foto autor| FOTO SEZNAM. CZ

Foto popis| ÚVOD PRÁCE MARIE DOLEŽALOVÉ, obhájené 12. dubna 2006

Foto popis| ÚVOD PRÁCE PETRA KRČÁLA, obhájené 14. května 2007

Foto popis| Jasný plagiát. Opsaný úvod, stejná struktura a z velké části i totožný text. Server Seznam Zprávy v pondělí odhalil, že ministr práce a sociálních věcí Petr Krčál (ČSSD) ve své bakalářské práci (2007) na Institutu mezioborových studií Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně prokazatelně opsal mnoho stran z jiné práce. Její autorkou byla o rok dříve studentka Marie Doležalová. Proto se třeba v úvodu liší jen „chtěla“ a Krčálovo „chtěl“ (vyznačeno růžově). Zažlucený text je shodný. Podle experta osloveného Českou televizí se shoduje 40 ze 65 stran. To ministr neustál.

Cesta K ROVNOVÁZE

18.7.2018 Marie Claire str. 58 Work

VERONIKA ZAVŘELOVÁ

Od studia politologie, přes vybalancované jógové pozice, až ke sborovému zpěvu... To vše jsou okamžiky života ANETY KAPUCIÁNOVÉ, tiskové mluvčí, manažerky PR a interní komunikace Seznam.cz.

SVĚT U NOHOU

Studovala jsem politologii na **Fakultě sociálních věd** Karlovy univerzity a strávila část studií v italské Bologni. Po návratu jsem našla brigádu v komunikační agentuře Bison & Rose. Po absolutoriu mi u Bisonů nabídli práci na plný úvazek a já zůstala pět let. Pro mě to byla výborná zkušenost.

Pak v Seznamu.cz hledali člověka pro interní komunikaci. Ani jsem tehdy „moc netlačila na pilu“, ale prošla jsem náročným tříkolovým výběrovým řízením a nastoupila. Od letošního ledna mám na starosti také externí komunikaci.

Hned na začátku roku jsme spouštěli Seznam.cz televizi, takže jsem stále v jednom kole.

VYROVNANĚ

V dětství jsem hodně sportovala.

Čtyři sezony jsem závodně hrála florbal. Pak jsem se od sportu lehce odklonila, ale cestu zpět do fitness centra jsem zase našla. Tehdy jsem objevila skvělé cvičení, spojující body & mind, jógu, pilates, tai-či. Jde o posilování celého těla, které pracuje s tanečními a baletními prvky, body balance a posouvání hranic a možností těla. Jsou to hodiny, kdy se instruktor jednotlivým cvičicím opravdu věnuje, opravuje jejich případné chyby. Jógou se intenzivně zabývám poslední dva roky.

Díky ní mě přestala bolet záda a lépe pracuji se svou energií. Můžu úplně vypnout. Koncentruji se na jednotlivé ásany a vidím, jak se k lepšímu mění moje tělo i duše.

NEJEN VNITŘNÍ KRÁSA

Dlouho jsem kosmetiku nijak zásadně neřešila, ale změnilo se to. Kladu důraz na upravenou manikúru. Používám kosmetiku od Dermacolu, make-up, pudr i tužku na oči. Rtěnky používám spíš lehce barvicí. Aktuálně patří mezi moje oblíbené červená od Dioru. Parfém mám teď také od Dioru, používám J'adore.

ŽENSKÁ SILUETA

Mám ráda klasickou a ženskou módu, jako jsou sukně od Akari, boty na podpatku, kabelky... Ve svém šatníku a botníku vítám hodně barev.

Černé lodičky jsou samozřejmě klasika, mně ale imponují barevné boty. Třeba korálové, růžové nebo béžové.

Je mi velmi blízká a milá prvorepubliková atmosféra městské ženské módy a také tehdejší respekt k tomu, že různé typy oděvů se hodí pro různé příležitosti.

JEVIŠTĚ

Velmi ráda chodím na koncerty i do divadla na činohru, na přenosy z Metropolitní opery. Často si také vybírám představení sborové hudby. V literatuře vyhledávám biografie operních pěvkyní, nebo klasické detektivky. Mám přečtenou celou Agathu Christie. Ráda čtu knihy v angličtině. Dalším mým oblíbeným autorem je Simon Mawer a jeho Skleněný pokoj. V díle se snoubí mé zaujetí historií i funkcionalistickou architekturou. Brněnská Vila Tugendhat je jedna z mých oblíbených staveb, zajímají mě ale i pražské budovy stejného stavebního slohu a období.

NA CESTÁCH ZA POZNÁNÍM

Miluju cesty za městskou turistikou. Navštěvuji památky, zajímá mě historie měst, a nemusí jít nutně o metropole. Vyhovují mi tak prodloužené městské cestovatelské víkendy. Pokud jedu na delší dovolenou, ráda

poznávám kulturu dané země, tamní zvyklosti při jídle a také se ráda bavím s místními lidmi. Snažím se poznat danou zemi jejich očima.

Představa all inclusive resortu mě trochu děsí, protože chci vidět nová místa bez filtru katalogů cestovních kancelář. Myslím, že je důležité zjistit si informace o místní kultuře a co nejvíce o daném místě a pak respektovat prostředí, kam se vydám. Teď mě láká Střední východ, a tak se zajímám o to, jakou historii mají tyto země i jak se vyvíjely. Vlastně si neumím představit svůj život bez cestování a poznávání jiných kultur. *

Do zpěvu

Od svých pěti let zpívám. Při studiích v Bologni jsem se ke zpěvu znovu vrátila v univerzitním sboru, a i pak na Karlově univerzitě. Dodnes příležitostně vystupuji s univerzitním tělesem Pražští pěvci, který čítá mezi osmi a šestnácti zpěváky a capella a věnuje se klasickým sborovým dílům Dvořáka, Mozarta nebo Verdiho.

Čisté linie

V interiérovém designu je mi blízký minimalismus, skandinávský styl a s tím spojené světlé barvy, jako bílá, šedá, světlé dřevo i bílý nábytek. Svůj prostor chci mít uklizený a uspořádaný. Vadí mi nefunkční drobnosti sbírající prach. Vše musí být čisté a v pořádku. Ale co se týká prostoru jiných, tam jsem velmi benevolentní. Baví mě obchod Butlers, tam umím utratit spoustu peněz. Také na Nordicday.cz jsem jako doma.

Foto autor| foto: IVY E. MORWEN

Foto popis| Brněnská vila Tugendhat a osudy jejích majitelů se staly předlohou pro román Skleněný pokoj od Simona Mawera. Aneta má ráda klasické detektivky, třeba ty od Agathy Christie.

Foto popis| Sukně Akari a parfém Dior J'adore, to je pro Anetu představa ženskosti.

Foto popis| Aneta má ráda přenosy představení z Metropolitní opery v New Yorku.

Foto popis| Obchod Butlers je místem, kam Aneta chodí velmi ráda. Pokud jde o dekorativní kosmetiku, používá rtěnku Dior a make-up Dermacol.

Evropa podepsala dohodu o volném obchodu s Japonskem

17.7.2018 ČRo Plus str. 04 17:10 Den podle...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Evropská unie podepsala zatím největší dohodu o volném obchodu s Japonskem. Znamená to odstranění skoro všech cel ve vzájemném obchodu. Dohoda se týká se zhruba třetiny globálního hrubého domácího produktu a 600 milionů lidí. Cílem dohody je podpořit hospodářský růst a tvorbu pracovních míst. Podle kritiků ale povede k oslabení norem pro ochranu životního prostředí a spotřebitelů v Evropské unii. U telefonu je ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Michal Mejstřík. Já vás zdravím. Dobrý den.

Michal MEJSTŘÍK, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Jak důležitá je ta dohoda mezi Evropskou unií a Japonskem?

Michal MEJSTŘÍK, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak ta dohoda samozřejmě se vyjednávala poměrně dlouho a v čem lze spatřovat její význam je zejména fakt, že v okamžiku, kdy Spojené státy vystoupily z připravované dohody o transpacifickém partnerství a samotné Japonsko se stalo hlavou té dohody, kterou vlastně převzal jako lídr po Spojených státech, tak i Evropa má směrem určitý přístup k tomu společenství zemí, které jsou v tom transpacifickém partnerství, což jsou vlastně potenciální strategičtí partneři nejen Spojených států, ale i Evropy. Tak toto je první bod, který je důležitý v tuto

chvíli. Jenom připomínám, že i Japonsko samotné je vlastně dědicem těch Brettonwoodských dohod a vlastně pod jeho /nesrozumitelné/ tam vznikla celá řada těch brettonwoodských institucí včetně asijské rozvojové banky AGP, která je vlastně konkurenční k té známé čínské, asijské /nesrozumitelné/ bance, která vznikla z tohoto hlediska poměrně nedávno.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Pane Mejstříku, řekněte mi ještě, jak to pocítí tady tuto dohodu běžný spotřebitel. Nijak.

Michal MEJSTŘÍK, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já se obávám, že to je věc, která je teď předmětem toho velké, velké debaty. Jenom připomínám, že například ti, kteří se zabývají /nesrozumitelné//nesrozumitelné/, tak tuto dohodu nemají příliš v lásce. Obávají se zvýšeného vývozu automobilů japonských značek do Evropy v okamžiku, kdy vlastně Spojené státy se do určité míry uzavírají. Na straně druhé, já bych řekl, u Japonska nejde jenom o tarify. Vy jste zmiňovala v úvodu, kolik celních bariér odpadne. Ano, odpadnou ty takzvané tarifní. To znamená ty celní sazby a které potenciálně zvyšují náklady spotřebitele. Potud ano, ale ten problém Japonska je v tom, že jakkoli se Japonsko zavazuje, že přistoupí na řadu mezinárodních norem, tak u nich je největší problém právě takzvané netarifní překážky, to znamená ve chvíli, kdy se tam chcete začít vyvážet, tak musíte dostávat různá povolení a místní certifikace a to může trvat daleko déle než inovace, takže než stačí určitý výrobek inovovat, tak mezi tím už vlastně jsou nové výrobky a než se vám to podaří certifikovat, tak už jste vlastně na tom trhu naprosto neprodejná. Máte neprodejné zboží. Takže z tohoto hlediska já jaksí jsem příznivcem toho názoru, že je potřeba ještě dále tlačit na Japonsko, aby v tomto směru těch netarifních překážek bylo daleko striktněji vyžadováno nějaký tlak tímto směrem. Jinak Evropská unie není významným partnerem v Japonském mezinárodním obchodě. Až 4. - 5. v pořadí.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

A kdo jde daleko významnější? Spojené státy?

Michal MEJSTŘÍK, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

No všechny, ne, všechny asijské země. To znamená zejména je to Čína. Jsou to vlastně /nesrozumitelné/, ale konec konců těsně za Evropou je i Korea, takže z tohoto hlediska je to samozřejmě propojení významných oblastí, Evropa jako významný světový trh a Japonsko poměrně významná země, která já bych zdůraznil, pro domácího spotřebitele jinou vlastnost Japonců, jsou aktivní jako investoři. Nejen v Evropě, ale dokonce i v České republice. Spolu s Korejci patří skutečně k mnohem aktivnějším a úspěšnějším investorům v České republice, než když to poznáte, ať už co do výroby různých spotřebitelských aplikovaných zboží, to znamená takové ty nejrůznější televizory a stejně jako Korejci vyrábí auta v Kolíně například a podobně. Na druhé straně, takže to jsou věci, které umožňují zaměstnávat vlastně české občany a současně to případně si i kupovat tyto výrobky, ale je to daleko významnější činnost, ačkoliv není tak mediálně diskutovaná, stejně tak, jako je tomu v případě Koree oproti čínským činnostem. Číňané téměř neinvestují ve srovnání s těmito dvěma zeměmi a přes to se o ni daleko více mluví, takže tato dohoda by možná mohla pomoci trochu více zpopularizovat Japonsko jako toho skutečně dlouholetého úspěšného investora například v České republice.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Michal Mejstřík, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Já vám děkuju. Na shledanou.

Michal MEJSTŘÍK, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Taky, na shledanou.

ANALÝZA: Putin nabídl Trumpovi prodloužení dohody o jaderném odzbrojení. Na čem může ztroskotat?

17.7.2018 info.cz str. 00

Adam Kotrbatý

Ta zmínka zůstala ve stínu jiných, často kontroverzních, výroků. Přesto je důležitá. Ruský prezident Vladimir Putin v rozhovoru po jednání s americkým protějškem Donaldem Trumpem v Helsinkách prohlásil, že Moskva je ochotná prodloužit smlouvu New START o jaderném odzbrojení. Té vyprší platnost již za tři roky. Poté by hrozily nové závody ve zbrojení podobné těm, jakým svět přihlížel během studené války.

Ačkoli se na Donalda Trumpa po setkání s Vladimírem Putinem snáší vlna kritiky kvůli zpochybňování závěrů tajných služeb v kauze ovlivňování prezidentských voleb, summit amerického a ruského prezidenta v Helsinkách zřejmě přinesl i jeden důležitý posun v oblasti globální bezpečnosti. Putin v rozhovoru pro televizi Fox News prohlásil, že při debatě s Trumpem vyjádřil ochotu prodloužit smlouvu New START o jaderném odzbrojení.

„Znovu jsem prezidenta Trumpa ujistil, že Rusko je připraveno prodloužit tuto dohodu, ale musíme se nejprve dohodnout na specifikách, protože máme nějaké otázky na naše americké partnery. Myslíme si, že nepostupují plně v souladu se smlouvou, ale to je na expertech, aby rozhodli,“ konstatoval Putin.

New START podepsali předchůdci obou aktérů ostře sledované schůzky Barack Obama a Dmitrij Medvěděv v dubnu 2010 v Praze. Základem dohody je závazek snížit počet rozmístitelných jaderných zbraní na 1550 kusů na obou stranách. Řeší také snížení počtu jaderných nosičů.

„Dohoda je velmi významná, rozhodně nejde pouze o nějaký symbolický dokument. Snížila počty jaderných zbraní na bezprecedentní minima. Musíme si uvědomit, že ještě nedávno, během studené války, disponovaly velmoci desítkami tisíců kusů takových zbraní,“ komentuje význam smlouvy pro INFO.CZ odborník na jaderné zbraně Vlastislav Bříza z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Plně fungovat začala smlouva New START až letos v únoru. Obě strany měly celkem osm let, aby své arsenály snížily na stanovenou hranici. Její platnost však vyprší již v roce 2021. Pokud by se tedy Trump s Putinem nedohodli na jejím prodloužení, Obamou a Medvěděvem dojednaný světový pořádek by vydržel jen tři roky. Poté by mohly velmoci opět nerušeně zbrojit.

Dojednat pokračování však nemusí být složité. Smlouva může zůstat ve stávající podobě. Ta obsahuje ustanovení umožňující prodloužit její platnost o dalších pět let.

Otázky stále vyvolává postoj americké administrativy. Donald Trump v minulosti smlouvu silně kritizoval, podobně jako například jadernou dohodu s Íránem, od níž letos odstoupil. Na začátku roku navíc ministerstvo obrany představilo novou doktrínu, ve které vyzývá k zavedení nových typů jaderných zbraní – s menší silou, ale s větší možností použití.

V dlouhodobém horizontu chce Pentagon vrátit do svého arzenálu rakety schopné nést jaderné hlavice, které by byly odpalované z hladinových plavidel. Ty v roce 2011 vyřadila Obamova administrativa a Trump se proti podobným krokům vymezoval již v kampani, kdy sliboval, že jaderné zbraně vrátí USA renomé velmoci na globální scéně.

Trump neřekl po jednání s Putinem o prodloužení New START ani slovo. Bříza přesto věří, že se oba státníci domluví. Dokonce to považuje za velice pravděpodobné. „Je potřeba si uvědomit, že obě strany disponují silou, která je schopná zničit svět. A to ne tak, že Rusko a USA zabijí všechny lidi, ale tím, že rakety uvolní do atmosféry takové množství prachu, že život na planetě do několika let odumře. Proč by to Trump s Putinem dělali? Proč by měli chtít ještě více jaderných zbraní? Oba jsou racionální,“ komentuje Bříza s tím, že posláním smlouvy je i vzájemné uznání Moskvy a Washingtonu jako světových velmocí.

Zmiňované ruské připomínky se podle něj mohou týkat protiraketové obrany Spojených států. Rusko dává dlouhodobě najevo svoji nespokojenost s budováním různých systémů v odlišných koutech planety. Kritizovalo například systém THAAD umístěný v Jižní Koreji. Moskva tak může požadovat garance, že Američané nebudou jaderné deštníky využívat proti němu.

Leccos může napovědět také schůzka delegací Ruska a USA, která se odehrála v tomto roce a řešila možné prodloužení New START. Rusko tehdy vzneslo dotazy na modernizaci amerických ponorek a bombardérů schopných nést konvenční zbraně. Kremlu tvrdil, že nedokáže ověřit, jestli nejsou použitelné i pro jaderný arsenál.

URL| <https://www.info.cz/svet/analiza-putin-nabidl-trumpovi-prodlouzeni-dohody-o-jadernem-odzbrojeni-na-cem-muze-ztroskotat-34208.html>

ANALÝZA: Putin nabídl Trumpovi prodloužení dohody o jaderném odzbrojení. Dojde k němu?

17.7.2018 info.cz str. 00

Adam Kotrbatý

Ta zmínka zůstala ve stínu jiných, často kontroverzních, výroků. Přesto je důležitá. Ruský prezident Vladimir Putin v rozhovoru po jednání s americkým protějškem Donaldem Trumpem v Helsinkách prohlásil, že Moskva je ochotná prodloužit smlouvu New START o jaderném odzbrojení. Té vyprší platnost již za tři roky. Poté by hrozily nové závody ve zbrojení podobné těm, jakým svět přihlížel během studené války.

Ačkoli se na Donalda Trumpa po setkání s Vladimírem Putinem snáší vlna kritiky kvůli zpochybňování závěrů tajných služeb v kauze ovlivňování prezidentských voleb, summit amerického a ruského prezidenta v Helsinkách zřejmě přinesl i jeden důležitý posun v oblasti globální bezpečnosti. Putin v rozhovoru pro televizi Fox News prohlásil, že při debatě s Trumpem vyjádřil ochotu prodloužit smlouvu New START o jaderném odzbrojení.

„Znovu jsem prezidenta Trumpa ujistil, že Rusko je připraveno prodloužit tuto dohodu, ale musíme se nejprve dohodnout na specifikách, protože máme nějaké otázky na naše americké partnery. Myslíme si, že nepostupují plně v souladu se smlouvou, ale to je na expertech, aby rozhodli,“ konstatoval Putin.

New START podepsali předchůdci obou aktérů ostře sledované schůzky Barack Obama a Dmitrij Medvěděv v dubnu 2010 v Praze. Základem dohody je závazek snížit počet rozmístitelných jaderných zbraní na 1550 kusů na obou stranách. Řeší také snížení počtu jaderných nosičů.

„Dohoda je velmi významná, rozhodně nejde pouze o nějaký symbolický dokument. Snížila počty jaderných zbraní na bezprecedentní minima. Musíme si uvědomit, že ještě nedávno, během studené války, disponovaly velmoci desítkami tisíců kusů takových zbraní,“ komentuje význam smlouvy pro INFO.CZ odborník na jaderné zbraně Vlastislav Bříza z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Plně fungovat začala smlouva New START až letos v únoru. Obě strany měly celkem osm let, aby své arsenály snížily na stanovenou hranici. Její platnost však vyprší již v roce 2021. Pokud by se tedy Trump s Putinem nedohodli na jejím prodloužení, Obamou a Medvěděvem dojednaný světový pořádek by vydržel jen tři roky. Poté by mohly velmoci opět nerušeně zbrojit.

Dojednat pokračování však nemusí být složité. Smlouva může zůstat ve stávající podobě. Ta obsahuje ustanovení umožňující prodloužit její platnost o dalších pět let.

V čem může být problém? Otázky stále vyvolává postoj americké administrativy. Donald Trump v minulosti smlouvu silně kritizoval, podobně jako například jadernou dohodu s Íránem, od níž letos odstoupil. Na začátku roku navíc ministerstvo obrany představilo novou doktrínu, ve které vyzývá k zavedení nových typů jaderných zbraní – s menší silou, ale s větší možností použití.

V dlouhodobém horizontu chce Pentagon vrátit do svého arzenálu rakety schopné nést jaderné hlavice, které by byly odpalované z hladinových plavidel. Ty v roce 2011 vyřadila Obamova administrativa a Trump se proti podobným krokům vymezoval již v kampani, kdy sliboval, že jaderné zbraně vrátí USA renomé velmoci na globální scéně.

Trump neřekl po jednání s Putinem o prodloužení New START ani slovo. Bříza přesto věří, že se oba státníci domluví. Dokonce to považuje za velice pravděpodobné. „Je potřeba si uvědomit, že obě strany disponují silou, která je schopná zničit svět. A to ne tak, že Rusko a USA zabijí všechny lidi, ale tím, že rakety uvolní do atmosféry takové množství prachu, že život na planetě do několika let odumře. Proč by to Trump s Putinem dělali? Proč by měli chtít ještě více jaderných zbraní? Oba jsou racionální,“ komentuje Bříza s tím, že posláním smlouvy je i vzájemné uznání Moskvy a Washingtonu jako světových velmocí.

Zmiňované ruské připomínky se podle něj mohou týkat protiraketové obrany Spojených států. Rusko dává dlouhodobě najevo svoji nespokojenost s budováním různých systémů v odlišných koutech planety. Kritizovalo například systém THAAD umístěný v Jižní Koreji. Moskva tak může požadovat garance, že Američané nebudou jaderné deštníky využívat proti němu.

Leccos může napovědět také schůzka delegací Ruska a USA, která se odehrála v tomto roce a řešila možné prodloužení New START. Rusko tehdy vzneslo dotazy na modernizaci amerických ponorek a bombardérů schopných nést konvenční zbraně. Kremlu tvrdil, že nedokáže ověřit, jestli nejsou použitelné i pro jaderný arsenál.

URL| <https://www.info.cz/svet/analyza-putin-nabidl-trumpovi-prodlouzeni-dohody-o-jadernem-odzbrojeni-dojde-k-nemu-34208.html>

ANALÝZA: Putin nabídl Trumpovi prodloužení dohody o jaderném odzbrojení. Dojde k němu?

17.7.2018 info.cz str. 00 Svět

Adam Kotrbatý

Ta zmínka zůstala ve stínu jiných, často kontroverzních, výroků. Přesto je důležitá. Ruský prezident Vladimir Putin v rozhovoru po jednání s americkým protějškem Donaldem Trumpem v Helsinkách prohlásil, že Moskva je ochotná prodloužit smlouvu New START o jaderném odzbrojení. Té vyprší platnost již za tři roky. Poté by hrozily nové závody ve zbrojení podobné těm, jakým svět přihlížel během studené války.

Ačkoli se na Donalda Trumpa po setkání s Vladimírem Putinem snáší vlna kritiky kvůli zpochybňování závěrů tajných služeb v kauze ovlivňování prezidentských voleb, summit amerického a ruského prezidenta v Helsinkách zřejmě přinesl i jeden důležitý posun v oblasti globální bezpečnosti. Putin v rozhovoru pro televizi Fox News prohlásil, že při debatě s Trumpem vyjádřil ochotu prodloužit smlouvu New START o jaderném odzbrojení.

„Znovu jsem prezidenta Trumpa ujistil, že Rusko je připraveno prodloužit tuto dohodu, ale musíme se nejprve dohodnout na specifikách, protože máme nějaké otázky na naše americké partnery. Myslíme si, že nepostupují plně v souladu se smlouvou, ale to je na expertech, aby rozhodli,“ konstatoval Putin.

New START podepsali předchůdci obou aktérů ostře sledované schůzky Barack Obama a Dmitrij Medvěděv v dubnu 2010 v Praze. Základem dohody je závazek snížit počet rozmístitelných jaderných zbraní na 1550 kusů na obou stranách. Řeší také snížení počtu jaderných nosičů.

„Dohoda je velmi významná, rozhodně nejde pouze o nějaký symbolický dokument. Snížila počty jaderných zbraní na bezprecedentní minima. Musíme si uvědomit, že ještě nedávno, během studené války, disponovaly velmoci desetitisíci kusů takových zbraní,“ komentuje význam smlouvy pro INFO.CZ odborník na jaderné zbraně Vlastislav Bříza z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Plně fungovat začala smlouva New START až letos v únoru. Obě strany měly celkem osm let, aby své arsenály snížily na stanovenou hranici. Její platnost však vyprší již v roce 2021. Pokud by se tedy Trump s Putinem nedohodli na jejím prodloužení, Obamou a Medvěděvem dojednaný světový pořádek by vydržel jen tři roky. Poté by mohly velmoci opět nerušeně zbrojit.

Dojednat pokračování však nemusí být složité. Smlouva může zůstat ve stávající podobě. Ta obsahuje ustanovení umožňující prodloužit její platnost o dalších pět let.

V čem může být problém?

Otázky stále vyvolává postoj americké administrativy. Donald Trump v minulosti smlouvu silně kritizoval, podobně jako například jadernou dohodu s Íránem, od níž letos odstoupil. Na začátku roku navíc ministerstvo obrany představilo novou doktrínu, ve které vyzývá k zavedení nových typů jaderných zbraní – s menší silou, ale s větší možností použití.

V dlouhodobém horizontu chce Pentagon vrátit do svého arzenálu rakety schopné nést jaderné hlavice, které by byly odpalované z hladinových plavidel. Ty v roce 2011 vyřadila Obamova administrativa a Trump se proti podobným krokům vymezoval již v kampani, kdy sliboval, že jaderné zbraně vrátí USA renomé velmoci na globální scéně.

Trump neřekl po jednání s Putinem o prodloužení New START ani slovo. Bříza přesto věří, že se oba státníci domluví. Dokonce to považuje za velice pravděpodobné. „Je potřeba si uvědomit, že obě strany disponují silou, která je schopná zničit svět. A to ne tak, že Rusko a USA zabijí všechny lidi, ale tím, že rakety uvolní do atmosféry takové množství prachu, že život na planetě do několika let odumře. Proč by to Trump s Putinem dělali? Proč by měli chtít ještě více jaderných zbraní? Oba jsou racionální,“ komentuje Bříza s tím, že posláním smlouvy je i vzájemné uznání Moskvy a Washingtonu jako světových velmocí.

Zmiňované ruské připomínky se podle něj mohou týkat protiraketové obrany Spojených států. Rusko dává dlouhodobě najevo svoji nespokojenost s budováním různých systémů v odlišných koutech planety. Kritizovalo

například systém THAAD umístěný v Jižní Koreji. Moskva tak může požadovat garance, že Američané nebudou jaderné deštníky využívat proti němu.

Leccos může napovědět také schůzka delegací Ruska a USA, která se odehrála v tomto roce a řešila možné prodloužení New START. Rusko tehdy vzneslo dotazy na modernizaci amerických ponorek a bombardérů schopných nést konvenční zbraně. Kremlu tvrdil, že nedokáže ověřit, jestli nejsou použitelné i pro jaderný arsenál.

URL| <https://www.info.cz/clanek/34208/analyza-putin-nabidl-trumpovi-prodlouzeni-dohody-o-jadernem-odzbrojeni-dojde-k-nemu>

Setkání Trumpa s Putinem se podle analytiků do dějin nezapíše

17.7.2018 ct24.cz str. 00 Svět
svitakm

Setkání Donalda Trumpa s Vladimírem Putinem v Helsinkách je dobrým začátkem možného budoucího dialogu, samo však žádný velký posun neznamená. To si myslí analytici a diplomaté, kteří jej hodnotili v ČT. Podle nich byly vidět dva různé přístupy k mezinárodní politice. Na jedné straně Trump ukázal svá teatrální gesta a improvizaci, na druhé Putin předvedl suchou, důslednou a věcnou přípravu a jasné vymezení vlastních pozic.

„Je vždycky dobře, když takový summit proběhne, ale pravdou je, že tam nebylo projednáno nic podstatného, tedy například odzbrojovací dohody, obviňování Ruska z porušování dohody o zákazu rozmístování raket středního doletu v Evropě a tak podobně,“ shrnul summit analytik mezinárodních vztahů a bývalý generální konzul Vladimír Votápek. Domnívá se, že tolik neotevřených témat je prohrou pro Donalda Trumpa.

Podle bývalého velvyslance Česka v Rusku a na Ukrajině Jaroslava Bašty to však bylo důsledkem jasného rámce summitu: „Oba prezidenti řekli, že ty nesouhlasné názory jsou dostatečně známé, a proto se chtějí bavit jenom o věcech, ve kterých mohou najít možnosti případné spolupráce.“ Rusové jsou podle něj v hodnocení schůzky více při zemi a vnímají ji jako začátek dialogu, který se může a nemusí odehrát. „Vypadá to jako dobrý start,“ myslí si Bašta.

Rusista Milan Dvořák upozornil, že státníci spolu sice strávili něco přes dvě hodiny, vzhledem k tomu, že byl jejich rozhovor konsekutivně tlumočen, však ve skutečnosti mluvili jen polovinu tohoto času. „Za tu dobu není možno žádné zásadní otázky vyřešit. Dejme tomu, že to byl nějaký začátek. Spíš bych si ale tipnul, že dnešek nebude možno vyznačit jako význačný den v kalendáři,“ shrnul Dvořák.

Přestože oba politici zmiňovali téma jaderného odzbrojení, není takový vývoj možné očekávat, myslí si redaktor Aktuálně.cz s dlouhou zkušeností z USA Daniel Anýž. Tuto snahu pokládá za ještě méně reálnou než v době summitu Baracka Obamy a Dmitrije Medvěděva v Praze.

Odkaz

Pražský summit vrcholí, Obama s Medvěděvem podepíší nový START

Trump i Putin chtějí slabou EU

Dvořák upozornil, že Trump a Putin se shodnou v tom, že by rádi oslabili Evropskou unii. Podle něj jim vyhovuje brexit nebo střet Itálie a zemí Visegrádské skupiny o rozdělování přistěhovalců. „V Kremlu si říkají, jen houšť,“ uvedl Dvořák.

Podle amerikanisty z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jiřího Pondělíčka jsou Trumpovy postoje ke starému kontinentu historicky nové. „Amerika přestala být pro Evropu spolehlivým spojencem. Jak se ta situace vyvine do budoucna, nikdo neví,“ řekl a doplnil: „Jeho voliči si ze vztahů s Evropou vlasy netrhají.“

Anýž si všiml, že Trump se na svém evropském turné choval k Putinovi vstřícněji, než k evropským spojencům. „To už nejsou jen slova. V USA mají Trumpovi voliči pocit, že EU je nepřítel Spojených států a že na NATO je něco divného,“ řekl Anýž. Doplnil, že obrázek USA se zhoršuje i v evropských zemích. „Trump páchá velkou škodu, aniž si to uvědomuje,“ myslí si Anýž.

Podle Votápka se však zdá, že Trump neudělal Rusku žádné významné ústupky na evropském poli. Těch se podle něj obávaly hlavně pobaltské státy nebo Ukrajina. „Kdyby Trump řekl, že se s anexí Krymu dokáže smířit, tak by to povzbudilo apetit Moskvy, co se týče dalších položek na Putinově jídelníčku, které jsou pravděpodobně v Pobaltí,“ sdělil Votápek.

Odkaz

Trump: Uznal bych anexi Krymu, pokud to zlepší vztahy s Moskvou

Podle bývalého ministra zahraničí Jana Kavana však Trump svým postojem v zásadě ukázal, že s ruskou anexí ukrajinského Krymu v roce 2014 nehodlá nic dělat. „Krym je pro Putina daná záležitost. Neslyšel jsem, že by to prezident Trump zpochybnil,“ upozornil Kavan.

Bývalý velvyslanec Česka v USA a v Rusku Petr Kolář si myslí, že Trump svým ignorováním otázky Krymu ukázal, že nevystupuje jako představitel Západu. „Mělo by to hrát zásadní roli. Tady jde o okupaci území cizího státu. Jako Západ bychom měli trvat na tom, že toto není možné,“ řekl Kolář. Věřící Trump svým tajným službám nebo Putinovi?

Významnou část tiskové konference po summitu se mluvilo o obvinění, že Rusko ovlivňovalo americké prezidentské volby v roce 2016. Bezprostřední příčinou k tomu bylo páteční obvinění dvanácti ruských agentů z hackerského útoku na počítače Demokratické strany.

Odkaz

USA obvinily 12 ruských agentů z hackerského útoku před volbami

Anýže překvapilo, jakým tónem americký prezident na kauzu reagoval. „Nevím, co brání Donaldu Trumpovi, aby řekl, že věří svým tajným službám, že se Rusko vměšovalo,“ podivil se. Podle Pondělíčka zůstal Trump v hodnocení kauzy někde na půl cesty. „Řekl, že věří lidem ze svých tajných služeb, ale že to Putin popřel a že k ničemu nedošlo,“ shrnul Trumpova slova.

Podle Bašty se Trump v této věci dočkal od ruského prezidenta ústupku, když Putin připustil, že američtí vyšetřovatelé mohou dvanáct ruských agentů vyslechnout. Připomněl však, že Putin k tomu doplnil jasné podmínky a navrhl, že by ruští vyšetřovatelé měli výměnou dostat přístup do jiných kauz v USA.

Mezi analytiky převládl názor, že pro ruského prezidenta vyznělo setkání lépe než pro toho amerického. Odráží se to v jednoznačně kladném přijetí summitu v Rusku a ve velmi rozporuplných reakcích ve Spojených státech.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2539705-setkani-trumpa-s-putinem-se-podle-analytiku-do-dejin-nezapise>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

Jak probudit Česko

16.7.2018 knihcentrum.cz str. 00

Harry Potter, Stephen King, David Klimeš, Brožovaná Bez, Kniha Kč, Poslední Kusy

Recept na úspěšnou republiku David Klimeš Brožovaná bez přebalu lesklá EAN: 9788026506454 Značka: BizBooks Kniha 161 Kč

Na skladě máme poslední kusy. Expedujeme nejpozději druhý pracovní den. Dostupnost:

IHNED odesíláme - POSLEDNÍ KUSY zobrazit dostupný počet ks

Běžná cena: 199 Kč

Ušetříte: 38 Kč (19%)

Vaše cena:

161 Kč

Hlídat pokles ceny Přidat do seznamu přání

Množství:

Česká společnost zažívá od roku 1989 neúspěšnější a nejsvobodnější období své historie. Dosavadní sociální a ekonomický model však nevyhnutelně krachuje. Mylně si namlouváme, že za vše mohou neschopní politici a snažíme se je nahradit novými a neokoukanými. Za politickými krizemi ve skutečnosti číhá čím dál jasnější úpadek dosavadního polistopadového konsenzu. Jak probudit Česko, aby přestalo jen přešlapovat na místě a vykročilo k dalšímu čtvrtstoletí prosperity a úspěchů?

„Ať už se ale na knihu Davida Klimeše budeme dívat z jakéhokoliv úhlu, vždy půjde o čtení s dvojitým bonusem – přináší rozkoš analytického poznání a ke všemu ještě pocit, že to všechno není jenom sen na papíře, protože se docela snadno může stát skutekem.“ Petr Fischer, filozof a novinář Máme před sebou důkaz, že smysluplný program sociálně-ekonomické reformy pro Česko lze dát dohromady. A co je důležitější, Klimeš skládá celou řadu argumentů, proč je realizace nějakého takového programu pro naši zemi více než žádoucí.“ Daniel Münich, ekonom David Klimeš je novinář a pedagog. Vystudoval historii, žurnalistiku a mediální studia. V roce 2012 na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy získal PhD. Od roku 2014 zde vyučuje komunikaci. Ekonomiku a politiku komentoval pro různá periodika, nyní je hlavním analytikem týdeníku Ekonom a přispívá pravidelně i do Hospodářských novin, Českého rozhlasu Plus a na Aktuálně.cz. Napsal několik odborných i popularizačních knih.

URL| <https://www.knihcentrum.cz/Kniha/jak-probudit-cesko>

Přelomová schůzka USA a Ruska?

16.7.2018 ČT 24 str. 03 20:00 90' ČT24

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Tak tolik tedy formality, ale teď konkrétní agenda, konkrétní náplň. Izabela Nieprejová, kolegyně ze zpravodajské redakce, přichází a shrne, co vlastně setkání obou světových lídrů přineslo? Témata, o kterých se mluvilo, ale také tak, o kterých se nemluvilo a mělo by se o nich mluvit v budoucnu. Izabelo, prosím.

Izabela NIEPŘEJOVÁ, redaktorka

Hezký večer. Oba lídři se dopředu domluvili, že společný summit nebude mít žádnou pevnou agendu, přesto ale celý svět dopředu mluvil o několika zásadních tématech, která by oba státníci měli řešit. Jedním z těch hlavních bylo údajné ruské vměšování do amerických prezidentských voleb. Spojené státy, jenom připomenu, v pátek

obvinily 12 příslušníků ruské vojenské rozvědky z hackerského útoku na počítače Demokratické strany, a to před volbami v roce 2016. Šéf Kremlu zdůraznil, že ruský stát se nikdy nevměšoval a nehodlá tak činit ani do budoucna, do vnitřních záležitostí Spojených států.

Vladimir PUTIN, ruský prezident

Musím zopakovat, co už jsem několikrát řekl mimo jiné i prezidentovi při našich osobních setkáních. Ruský stát nikdy nezasahoval a ani nemá v plánu zasahovat do vnitřních záležitostí Spojených států, včetně volebního procesu.

Izabela NIEPŘEJOVÁ, redaktorka

Přesto ale připustil, že o vměšování se mohli, ovšem bez jeho vědomí, pokusit Rusové, kteří s Donaldem Trumpem sympatizovali. On osobně mu vítězství přál. Americký prezident pak uvedl, že bitva o křeslo šéfa Bílého domu byla vedena čestně a skvěle. Zdůraznil, že se s ruským protějškem před těmito volbami neznal a že neexistovala žádná tajná dohoda o jeho předvolební kampani. Očekávalo se také, že otázka Sýrie a Íránu bude hrát na summitu velkou roli. Na tiskové konferenci po společném jednání ale oba prezidenti mluvili hlavně o potřebě společné humanitární pomoci syrským uprchlíkům. Obě země by podle Trumpa mohly zachránit v Sýrii tisíce životů. Zvláštní pozornost přitom věnoval šéf Bílého domu bezpečnosti Izraele. Oba státníci mluvili o potřebě klidu zbraní v oblasti Golanských výšin, tedy u hranic s židovským státem. Domluvili se také ale na vytvoření společné pracovní skupiny, ta by měla bojovat s kybernetickou kriminalitou a nejvyšší představitelé jaderných velmocí také se zavázali, že se budou zasazovat i o zastavení šíření jaderných zbraní.

Donald TRUMP, americký prezident

Diskutovali jsem i o jedné z největších výzev pro samotné lidstvo: o šíření jaderných zbraní. Sdělil jsem novinky po schůzce z minulého měsíce s předsedou Kimem o denuklearizaci Severní Koreje a po dnešku jsem si jistý, že prezident Putin i Rusko se chtějí zasadit o ukončení tohoto problému.

Izabela NIEPŘEJOVÁ, redaktorka

A téma, kterému se naopak příliš pozornosti nedostalo - anexe Krymu. Prezident Putin po jednání pouze sdělil. Že je to pro Rusko uzavřená záležitost.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Izabelo, mockrát díky za souhrn, ovšem toto už je za námi. Velká slova obou dvou státníků jsme slyšeli na tiskové konferenci a jak už jsem říkal, teď skutečně nezbývá celému světu, než analyzovat, jaký budou mít dopad. Samozřejmě budeme tak činit také my ve studiu Devadesátky a přizvali jsme si k tomu další hosty. Pozvání přijal rusista Milan Dvořák. Vítejte, dobrý večer.

Milan DVOŘÁK, rusista

Dobrý večer.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Amerikanista Jiří Pondělíček z katedry severoamerických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, vítejte, dobrý večer také vám.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií, Institut mezinárodních studií, **FAkulta sociálních věd** UK

Dobrý večer.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A Daniel Anýž, Aktuálně.cz, novinář s hlubokou americkou zkušeností. Dane, dobrý večer také vám.

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

Dobrý večer.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A já s dovolením opět otevřu diváckým dotazem, který ale opět tak trochu naznačuje určité prizma pohledu. Divačka Šárka říká: "Kdo umí, ten umí. Trump tím, že nedbá na konvence a diplomatický protokol, dokáže navázat osobní vztah i s Putinem, což je jistě dobrá výchozí situace pro další jednání. Zatím Trump na mezinárodní scéně příjemně překvapuje, souhlasíte?" Dane Anýži kupříkladu?

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

Já souhlasím s tou první částí té poznámky, že jeho nekonvenční nediplomatický styl může otvírat dveře tam, kde to dříve nešlo, teď myslím, hlavně směrem k Severní Koreji, a zároveň si myslím, že bylo dobře, že se Donald Trump setkal s Vladimírem Putinem, nesdílím tu námitku, že po tom obvinění ze strany Američanů z minulého týdne to mělo být odloženo, to je úplně jiná situace než v roce 2013, kdy Barack Obama odložil summit, vlastně pak už se neuskutečnil, s Vladimírem Putinem kvůli ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

To chtěli především demokraté, jestli se nepletu, odklad tohoto summitu.

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

... aféře Snowdenově. Tenkrát se to dělo v reálném čase, bylo to, Rusko poskytlo azyl stíhanému člověku, který ukradl data CIA. Tady řešíme událost, která se stala v kampani 2016 a pokud bysme to odsouvali, tak by to se někdy nestalo, protože buď by tam byl další útok na Bašára Asada nebo by tam bylo další obvinění, tohle to nebylo zdaleka první, které mířilo na GRU, ruskou zpravodajskou službu vojenskou, takže je v pořádku, že se to stalo. Nicméně tím spíše bych očekával, a proto nesouhlasím s tím za B, že to je dobrá výchozí pozice. Možná pro Putina v tuto chvíli, ale nevím opravdu, co stále brání Donaldu Trumpovi, aby jednoduše řekl: "Já věřím svým tajným službám, Rusko se vměšovalo." Tečka. Dokonce si myslím, že Vladimir Putin mu nabídl únikovou cestu, když řekl: "To přece není otázka víry, jestli věříte mně nebo prezidentu Putinovi, tady není žádná pravda, on hájí své zájmy a já hájím zájmy Ruské federace," v tomto smyslu mohl Donald Trump navázat, "a proto věřím, že to byly ruské zpravodajské služby, kdo se nám nabouraly do voleb, byť to ani trošičku neovlivnilo výsledek voleb."

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ano, ta tisková konference byla zajímavá také právě v tom, že padaly velmi konkrétní, velmi přímé dotazy, které jako by vyžadovaly přímé odpovědi, které ovšem nepřicházely. Mimochodem jakýmsi hlasem Vladimíra Putina, teď myslím skutečně fyziologickým hlasem, nikoli snad nějakou druhou rovinu, v tom, prosím, nespátňujme, byl právě zde přítomný Milan Dvořák, který poskytl tlumočení toho, co říkal ruský prezident, divákům ČT 24. Mimochodem ta přítomnost těch velmi přímých dotazů, to není úplně obvyklá situace, které by Vladimir Putin čelil každý den. Tak projevilo se to nějak na tom, co říkal, jak to říkal, netlumočil jste ruského prezidenta poprvé totiž.

Milan DVOŘÁK, rusista

To jistě ne, ale řekl bych, že ona za ta léta už má prostě svoji roli zvládnutou, svoji roli takového trochu pokerového hráče, takže nemůžu posoudit vizuální dojem, já jsem nevidomý, ale v tom hlase nebylo nic, co bych neznal. Řekl bych, že už jsem zažil, byť to třeba bylo vnitroruské, nějaké vnitroruské záležitosti, že třeba někdy prezident někde zaváhal, ale tady mi to nepřipadalo. Vypadalo to, že je prostě dobře připravený a nabrifovaný od svých poradců, takže mi vůbec nepřipadalo, že by se někde nechal vyvést z míry.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ano, ona i média si všímají toho, jak byli oba prezidenti vybaveni na schůzku, že Vladimir Putin přišel s notýskem, do kterého si potom byl připravený psát poznámky. Americký prezident tak nečinil, ale, prosím, možná tedy, pane Pondělíčku, čím to tedy, že nakonec celou agendu jako by zastínilo opět vyšetřování, amerických voleb. Nepřišlo to téma samovolně. Začali s tím novináři a začali s tím velmi vehementně, ale asi měli prezidenti únikovou cestu, jak to odspínovat, jak se říká.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií, Institut mezinárodních studií, **FAkulta sociálních věd** UK

Ono samozřejmě je to způsobeno tím, že to obvinění těch 12 příslušníků ruské tajné služby vlastně přišlo bezprostředně před tím summitem, takže to téma samozřejmě viselo ve vzduchu, asi se mu nešlo úplně vyhnout. Já souhlasím s tím, že si s tím americký prezident mohl poradit lépe, mohl přesně poukázat na to, že to rozhodně není jaksi to nejdůležitější téma, které se na tom summitu mělo diskutovat nebo mělo probírat. On už několikrát. On tak jako ta jeho pozice se neustále mění. On už dokonce několikrát uznal, že věří, že k ruskému vměšování do voleb došlo, ale popírá, že by jaksi jeho kampaň nebo lidé z jeho kampaně nějak komunikovali s Rusy a koordinovali ten svůj postup, což je právě to, co by tedy mohlo vést k jeho, k jeho pádu. Nicméně teďka to opět popřela a řekl, že tedy, když si všimnete, co přesně on řekl, tak on zůstal vlastně tak napůl. On řekl: "Já věřím lidem ze svých tajných služeb, ale zároveň tedy prezident Putin to velmi jasně a silně ..."

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

"Ptal jsem se ho na to, on to popřel," ano.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií, Institut mezinárodních studií, **FAkulta sociálních věd** UK

Tak a on to popřel. Takže on vlastně zůstal tak nějak napůl. Potom řekl, že tedy vlastně k ničemu nedošlo a že je to jedna z věcí, která otravuje ty americko-ruské vztahy, myslím, že ta otázka šla zahrát do autu. Přesně ve smyslu, že zatím je to teprve obvinění, že se zatím nic neprokázalo, že věří samozřejmě svým tajným službám, ale zároveň je potřeba otočit list a dívat se do budoucna. Určitě se s tím šlo vypořádat lépe, než to, než to prezident Trump udělal podle mě.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

No, a CNN v tomto ohledu cituje jednoho nejmenovaného úředníka z Bílého domu, který říká: "Teď už je jasné, proč chtěli oba státníci jednat mezi 4 očima." Pane Bašto, vztahovat tedy to jednání zrovna na toto bolavé téma americké domácí politiky?

Jaroslav BAŠTA, bývalý velvyslanec ČR v Rusku a na Ukrajině /ČSSD/

Nemyslím si, že by to bylo to nejdůležitější téma, já bych tam jenom doplnil, ta reakce prezidenta Trumpa byla ještě taková, že reagoval, že pravda bude někde uprostřed, že jako měl na ty vyšetřovatele dotazy, na které konkrétní dotazy, na které nedostal odpovědi a odsunul to tímto způsobem. Já jsem jinak si ještě všiml třeba ruských reakcí, kdy, to tím se vracím trochu k té předchozí otázce, ke stylu Donalda Trumpa, Rusové byli například velice překvapeni tím, že jedna z prvních věcí, kterou o Vladimíru Putinovi řekl, že to byl důstojný protivník, důstojný soupeř. A jim chvilku trvalo, než pochopili, že je to kompliment, jo, a pak to teda pochopili a jinak, když jsem sledoval vyjádření ruských serverů a novinářů k tomu, tak oni jsou ve srovnání s těmi západními skeptičtější a klidnější. Oni to nevidí ani jako velké vítězství, oni to prostě vidí jako začátek dialogu, který může, a taky nemusí být.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ono ještě před tím, než summit odstartoval, tak se hodně hovořilo o tom, že Donald Trump více v jednání dal na emoce, více třeba na osobní dojem, kdežto právě ruská diplomacie bývá většinou ta systematictější, připravená na jakoukoliv eventualitu, tak v této hře tedy dvou rivalů, jak to označil Donald Trump, tak, pane Votápku, kdo vyhrál tedy dnes?

Vladimír VOTÁPEK, analytik mezinárodních vztahů, bývalý generální konzul

/Nesrozumitelné/ nebyl pravděpodobně dostatečně připraven ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Teď se omlouvám, já, že vás přeruším. Technickou závadou se stalo, že jsme neslyšeli úvodní část věty, kde jste pravděpodobně řekl to jméno, tak kdo to byl, prosím?

Vladimír VOTÁPEK, analytik mezinárodních vztahů, bývalý generální konzul

Domnívám se, že prohrál prezident Trump.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Díky.

Vladimír VOTÁPEK, analytik mezinárodních vztahů, bývalý generální konzul

Protože přesně jak jste říkal vy, ruská strana je vždy nebo téměř vždy perfektně připravená a když s ní nevedete rozhovor, tak musíte sledovat každý detail. Vůbec není důležité, kdo koho víckrát poplácá po rameni a kdo sedí křečovitě a méně křečovitě v křesle, důležité je, kdo má připravená fakta a přesné údaje a je schopen oponovat svému oponentovi, protivníkovi, soupeřovi. Jenom drobnost, jestliže prezident Trump mluví o denuklearizaci Severní Koreje a prezident Putin mluví o denuklearizaci Koreje, tak je to naprostý a významný rozdíl. A na to měl americký prezident reagovat a on na to nereagoval. Možná si toho vůbec nevšiml, to je možné, nicméně nemůžeme mluvit o denuklearizaci celé Koreje, protože a jihu Koreje jsou americké síly, které jsou tam ještě na základě mandátu Spojených národů a na severu je šílený režim, který si v rozporu s mezinárodními závazky a mezinárodním právem vyvinul vlastní jaderné zbraně a toto nelze směřovat a nelze to srovnávat.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Rozumím. Takže ale možná teď trochu znevěhodním tu úvodní otázku tedy, kterou jsem položil. Je vůbec důležité vlastně, kdo je vítězem, kdo je poraženým, když ten summit měl i podle amerických diplomatů znamenat právě jakýsi start před těmi dalšími vyjednáváními, teď už třeba o konkrétních otázkách, ani pevná agenda nebyla stanovena, to je možná zvláštnost, nebo ne?

Vladimír VOTÁPEK, analytik mezinárodních vztahů, bývalý generální konzul

Tak, není to úplná zvláštnost, skutečně takovýhle summit, takováhle schůzka jako start může být, to já vůbec nevylučuji. Nicméně zároveň je to promeškaná příležitost, protože prezident Trump je 15, 16 měsíců v úřadě, takže byl dostatek času na přípravu nějakého plnohodnotného summitu a zároveň, jak už tady zaznělo i od druhých komentátorů, je celá řada témat a agendy, která mohla a měla být podle mého názoru otevřena. To znamená, jenom se sejít v Helsinkách na 3 hodiny s prezidentem Putinem, potřást si ruku, dostat od něho balon fotbalový, kopací, to je trochu málo.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Jaroslav Bašta, organizace podobného jednání tedy, bez pevně dané agendy, je obvyklá, nebo neobvyklá? Svědčí to něco signifikantního právě o tomto summitu?

Jaroslav BAŠTA, bývalý velvyslanec ČR v Rusku a na Ukrajině /ČSSD/

Svědčí to něco o tomto summitu, protože ono to zaznělo dokonce v začátku té tiskové konference, kdy oba prezidenti, myslím si, že to byl tedy výrok Vladimira Putina, ale shodli se na tom oba prezidenti, prostě řekli, že názory obou, ty nesouhlasné názory obou stran jsou dostatečně známé, takže proto se chtějí bavit jenom o těch věcech, ve kterých mohou najít možnosti případné spolupráce nebo o kterých se minimálně nebudou přít, ale já bych tady doplnil ještě jednu věc k té organizaci summitu, na kterou se zapomíná, a to je ten diplomatický provoz, který mu předcházal. Tady si všichni všimli toho, kde všude byl Donald Trump, ale ne všichni si všimli toho, kdo všechno navštívil Moskvu v těch posledních dnech před summitem. Nebyl to jen prezident Macron,

který se jel podívat na vítězství francouzských fotbalistů, ale byl to třeba Benjamin Netanjahu, byli tam Saúdové, byl tam zástupci Kataru, byli, jestli se nepletu, byla tam i íránská delegace. Čili tohle to všechno se možná pak dozvíme, co se odehrávalo o tom, o čem nemluvili na tiskové konferenci.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

No, dobrá a i přesto, co jsme potom slyšeli na tiskové konferenci, zejména o Spojených státech a o tom, jak se vlastně vypořádávají Spojené státy se svým prezidentem, jehož tým měl být zaangažován ve vztazích s Ruskem, tak, pane Pondělíčku, skutečně toto může ten pozitivní start a nebo teď se budou řešit spíše ty pochybnosti o tom, stále pochybnosti o tom, jaké kontakty má Donald Trump v Rusku, co konkrétně Rusové na Donalda Trumpa mají, také přímá otázka, na kterou bylo, pravda, přímo odpovězeno, ale stále v amerických médiích zaznívá pochybnost, že tu jakési v uvozovkách kompro existuje.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd** UK

Dokud neskončí to vyšetřování zvláštního vyšetřovatele Roberta Muellera, tak asi těžko soudit, ale ta prezidentova pozice bude vždycky trochu nejistá, protože jakýkoli ústupek on učiní nebo cokoli nezmíní, může být vykládáno jaksi právě jako výsledek nějakých tlaků, o kterých my třeba nevíme. Já si nemyslím, že nebo respektive souhlasím s tím, že už to, že se sešli, je důležité, protože to, ten osobní kontakt důležitý je, nicméně důležité je taky, důležitá je taky nějaká sdílená zkušenost a nějaký společný cíl. Ono když se ještě během studené války a na počátku a vlastně když ten dialog těch supervelmocí byl vlastně teprve v počátcích a sešli se třeba Chruščov a Kennedy, tak ta první setkání dopadla víceméně katastrofálně. Tam žádná osobní chemie příliš nefungovala a vlastně teprve až potom, co se oba státníci dostali společně na pokraj, na pokraj jaksi otevřené války a došlo jim, že tedy je potřeba nějakým způsobem s tím něco udělat, tak ta dlouho předjednávaná, ten dlouho předjednávaný zákaz, částečný zákaz zkoušek jaderných zbraní teprve byl, bylo možné uzavřít. Takže souhlasím s tím, že je dobře, že došlo k osobnímu setkání, v současné chvíli opravdu nelze mluvit o nějakých konkrétních výsledcích, je otázka, jestli tam bude společný zájem těch obou zemí s nějakým z těch témat, které tedy se nabízely, ať už to byla tedy ta íránská dohoda, která samozřejmě Rusko je jejím účastníkem, tam by se nabízelo možná největší jaksi pole pro uplatnění nějakého společného nebo najít nějaké společné pozice, tak to teprve uvidíme v budoucnu, jestli to k něčemu takovéhohlemu povede. Myslím, že určitě nelze čekat, že to povede k nějakému řešení situace na Krymu nebo, a to tady zatím zmíněno nebylo, myslím, že neprávem, ale obecně ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Bude určitě.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd** UK

... na východní Ukrajině, protože ten Krym není v tom úplně sám. Tam si myslím, že rozhodně nelze čekat nějaký ústupek ze strany Ruska. Jestli Donald Trump ustoupí to, čehož se tedy třeba Ukrajina bojí, také si nemyslím, že se tak stane, byť je to otázka, ale ty signály jsou docela smíšené. On třeba na rozdíl od prezidenta Obamy souhlasil jaksi s dodávkami amerických zbraní Ukrajině, což vlastně Kongres schválil už dříve a Obama se k tomu neměl, ať už to bylo z ohledu na spojence evropské, kteří tomu nebyli příliš nakloněni nebo ze strachu z další eskalace...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

On to tady také nezapomíná zmiňovat, že on je daleko tvrdší tedy ve svém přístupu v Rusku než Obamova administrativa.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd** UK

To samozřejmě on využívá, ale v tomto má pravdu. On opravdu ať už to bylo jeho osobní rozhodnutí, nebo jestli jaksi ho k tomu dotlačili poradci, tak tady v tom třeba například opravdu se chová vůči Rusku jaksi méně

vstřícně nebo myslím, že odpovídajícím způsobem adekvátně tvrdě. Jestli, jestli nebo respektive, jestli čekat nějaký pokrok, tak určitě ne třeba v situaci Krymu nebo východu Ukrajiny. Myslím si, že pokud někde společný zájem bude, tak se můžeme bavit třeba konkrétně o tom Izraeli, vy jste to zmínil, že Benjamin Netanjahu přijel před tím do Moskvy. On tam nebyl poprvé, on opravdu Izrael má ty bezpečnostní zájmy v oblasti a samozřejmě jelikož Rusko je v současné chvíli rozhodující silou v Sýrii, tak s nikým jiným ani vlastně jednat nemůže. Takže myslím si, že co se týče třeba bezpečnostních záruk pro Izrael, co se týče Íránu nebo co se týče Severní Koreje, tam bude možné najít nějaké styčné body, ale opět zdůrazňuji, že zatím vlastně k ničemu nedošlo ani to nebylo zmíněno. Může k tomu dojít v budoucnu.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ale tak možná ještě jedno věštění teď z kávové sedliny. Divák Daniel se na něj ptá. Já tu otázku budu směřovat na Daniela Anýže, zda hrozí Spojeným státům vnitropolitická krize po této schůzce a silnější krize po volbách v listopadu, kde se očekává vítězství demokratů.

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

Ne, po této schůzce nehrozí vnitropolitická krize, protože tam ty karty jsou rozdané víceméně stabilně. Republikáni nějakým způsobem, byť zuby nehty v některých případech stojí za prezidentem Trumpem ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

No, a zaznamenal jsem teď také výroky některých senátorů z republikánského tábora, kteří připomínají Donaldu Trumpovi, že skutečně ta obvinění, která přinesla, Muellerova komise, tak stojí na reálných základech, že zde mělo dojít k ovlivňování, ne, že to je stále na vodě, tak jak on podotkl během tiskové konference. Tak to je nevýznamný hlas zatím?

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

Tam je důležitý hlas senátu výboru pro zpravodajské služby, který nadstranicky se usnesl na tom, že souhlasí se závěry amerických tajných služeb, nicméně nelze z toho vyvozovat, že by republikánští senátoři šli proti Trumpovi v této věci. Jinak už ve Sněmovně reprezentantů je to i jinak. Tam je ten pohled vyloženě stranicky rozdělen, tam ten výbor se neshodl, výbor pro tajné služby, naopak tam zuří opravdu bitva mezi oběma stranami. A v tomto smyslu se nic nezmění. Trumpova pozice podle mě u těch středových voličů, kteří jsou důležitý, trochu se tím zhorší, protože ten jeho projev k té konkrétní otázce vměšování byl slabý, tam on opravdu nepůsobil jako ten silnější lídr a nebo vůbec rovnocenný Vladimíru Putinovi. A v druhé části, parlamentní volby nebo kongresové volby na podzim, jsou v tuto chvíli zcela otevřené ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Jsem se chtěl zeptat, zda skutečně to tak je, protože některé z doplňovacích voleb by možná mohly nasvědčovat popularitě demokratů, do toho ale prezident Trump přichází s tím, že nevidí nikoho, kdo by ho v příštích volbách mohl ohrozit jeho samotného. Tak jak to je?

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

On tím myslí už prezidentské 2020, ale ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ne, samozřejmě, ano, ano.

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

No, je to, kdybychom vzali jeho nepopularitu, která je stále jenom 42 procent, obecnou, a kdybychom vzali historické statistiky, tak by měli republikáni prohrát a pravděpodobně ztratit jednu komoru, možná obě. Nicméně ten fenomén Donalda Trumpa je tak nevyzpytatelný a už tolikrát se novináři v jeho případě přepočítali, i analytici, že tam vždycky říkají: "Ano, ale toto je Donald Trump a my nemůžeme vědět, co se ještě do těch voleb

stane." Demokraté sami se nemohou rozhodnout, zda chtějí, kterým směrem chtějí jít, jestli chtějí vykročit více ještě doleva k té progresivní levici, anebo se snažit přetáhnout ty voliče, které jim ukradl Donald Trump a i když to bude spíš otázka pro ty prezidentské volby.

Reakce na setkání Trump-Putin

16.7.2018 ČT 24 str. 04 20:00 90' ČT24

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Tak necháme se překvapit. Samozřejmě počkáme už těch několik pár let, které zbývají prezidentu Trumpovi, zda se skutečně objeví nějaký vyzyvatel, ale to je skutečně velmi předčasná otázka. Teď aktuální reakce. Prezident Trump po setkání se svým ruským protějškem Vladimírem Putinem čelí domácí kritice. To už jsme řekli. Kromě demokratů právě také vysoce postavených republikánů a naopak mluvčí ruského parlamentu průběh summitu pochválila.

redaktor /citace: Adam SCHIFF/

"Prezident Trump právě napadl výzvědné služby a bezpečnostní složky za to, že dělají svou práci, zatímco sám stál vedle diktátora, který intervenoval do našich voleb, aby Trumpovi pomohl ke zvolení. Putin to pochopí, jako že dostal zelenou k zasahování do voleb v roce 2018, zbabělé a hanebné."

redaktorka /citace: Valentina MATVIENKOVÁ, mluvčí horní komory ruského parlamentu/

"Setkání mezi ruskými a americkými prezidenty bylo dlouho očekávané. Bude mít obrovskou roli nejen při nastolování normálního politického dialogu a normálních dvoustranných vztahů. Summit má obrovský význam i pro svět a globální bezpečnost."

Theresa MAYOVÁ, britská premiérka

Vítám dnešní jednání prezidentů Trumpa a Putina v Helsinkách, ale zároveň souhlasím se závěry naší diskuse s prezidentem Trumpem z minulého týdne, že musíme vystupovat v pozici jednoty a síly, to znamená, mít jasné a neochvějné stanovisko, jak a v čem přesně musí Rusko změnit své chování.

redaktor /citace: Heiko MAAS/

"Partnerství se Spojenými státy musíme nově formulovat a toho jsme schopni jen v sebevědomé a suverénní Evropě."

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Co si z toho vzít, z těchto reakcí? Milan Dvořák, je to jakýsi start přijetí Ruska zpět do klubu, ať už do jakéhokoliv.

Milan DVOŘÁK, rusista

To si myslím, že by ještě bylo trochu předčasné a myslím a už to tu vícekrát zaznělo, že je to sice začátek, ale začátek čeho? Vždyť ono se venkoncem nic zatím nestalo, takže opravdu nezbyvá, než počkat, kam se to vyvine a vyvinout se to může klidně jedním i druhým směrem.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Rozumím. Ale nemusíme se teď vázat pouze na to, co zaznělo na summitu. Před tím summitem několik hodin interview pro CBS Donalda Trumpa, kde říká: "Evropská komise," nebo "Evropská unie," omlouvám se, "také, svým způsobem rival." Do toho teď tedy třeba kupříkladu němečtí politikové, teď jsme slyšeli ministra zahraničí Heika Maasa, že je potřeba politiku směrem k Ruské federaci přeformulovat. Jaké vlastně teď převládá

paradigma v evropské politice vůči Rusku? Je to možný nový spojenec proti rivalovi Donaldu Trumpovi? Je tento, tento názor třeba i v ruské politice nějakým způsobem zastoupen nebo je zkrátka Evropská unie stále, stále rivalem i pro Rusko?

Milan DVOŘÁK, rusista

Je a myslím si, že dokonce spíše tady se shodnou prezident Trump a prezident Putin, že zřejmě by oba rádi Evropskou unii oslabili, takže jestliže Británie odchází, jestliže Itálie se zlobí zejména na V4, že nejsme solidární a tak podobně, tak myslím, že v Kremlu si říkají, jen houšť a větší kapky. No, a jak to bude v případě pana prezidenta Trumpa, to bych přenechal raději amerikanistům.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Určitě a tu otázku ostatně můžeme položit hned na druhý konec studia. Tak tedy, skutečně teď vidíme konec euroatlantické vazby, pane Pondělíčku, a začátek budování mostu mezi Evropskou unií a Ruskem, jakéhosi mostu z donucení?

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd** UK

Nemyslím si, že by se Evropská unie obrátila k Rusku, tam těch rozdílů a třecích ploch je příliš a jak bylo správně poznamenáno, tak Evropská unie je pro Rusko spíše překážkou a rivalem. Nicméně z hlediska, z pozice nebo ta pozice prezidenta Trumpa je rozhodně pro Evropskou unii unikátní, myslím pozice teda, historicky pozice amerických prezidentů vůči Evropě, tak Trump je v tomto opravdu unikátní. Ať už se to týká tedy toho, co teďka zmínil, že vlastně Evropská unie je nepřitelem na tom, na poli mezinárodního obchodu, což vlastně dokázal i tím vyhlášením cel a tak dále. Myslím si, že a už to zaznělo od evropských politiků mnohokrát, prostě Amerika se nebo Amerika přestala být pro Evropu spolehlivým spojencem a jak se ta situace vyvine do budoucna, v tuto chvíli nikdo neví. Tam u Trumpa lze, jedna z mála věcí, která si myslím, že ve kterých on je konzistentní, je právě to jeho vnímání mezinárodního obchodu, který on bere jako takzvanou hru s nulovou součtem, to znamená, pokud někdo vyhrává ...

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Vyhraje, druhý prohraje, ano.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd** UK

... někdo musí prohrávat. On se opravdu fixuje na ty, na ty schodky zahraničního obchodu, ať už je to s Čínou, nebo ať už je to se všemi, s Mexikem a tak dále. A tvrdí, že to je vlastně ten důvod, proč je Amerika na tom v uvozovkách tak špatně nebo proč byla historicky na tom tak špatně zas prezidenta Obamy a tak dále, a že to je potřeba, to je potřeba změnit. Domnívám se, že vzhledem k tomu, že pro něj tady to je vnitropolitická, ekonomická priorita, protože to pro něj souvisí, v té jeho politické vizi to souvisí s budováním pracovních míst, především ve zpracovatelském průmyslu a tak dále, což jsou ti jeho typičtí voliči, tak si nemyslím, že se tady toho vzdá a těm jeho voličům naprosto upřímně si myslím, že vztah s Evropou opravu jaksi, vlasy si kvůli tomu netrhají, takže nemyslím si, že by byl nějak tou svojí voličskou základnou tlačěn k tomu, aby byl k těm Evropanům vstřícnější nebo obecně k cizincům.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

No, to je anomálie v celkovém vývoji euroamerických vztahů a nebo to máme brát zkrátka jako nastolení nového světového řádu, který zkrátka tou vahou Ameriky je přenesen teď na všechny země a nedá se proti tomu nic dělat, protože to slyšíme, slyšíme neustále, kterak je důležité specificky přistupovat k Donaldu Trumpovi. Ale nic se neděje, potom je schůzka G7 a všichni nakonec udělají to, co Amerika chce, možná i Dan Anýž?

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

Když si vezmeme jenom tu poslední návštěvu v Evropě, měla 3 zastávky a vlastně ten nejlepší dojem k tomu druhému státníkovi nebo lídrovi vytvořil Donald Trump k Vladimíru Putinovi. Summit v Bruselu v jednu chvíli málem rozbil, když jeho poznámku, že pokud nebudou spojenci přispívat do ledna už ty 2 procenta, tak se Amerika zařídí pro sebe, šlo interpretovat, jako že vyhrožuje odchodem USA.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Někteří diplomaté říkali, že to dokonce řekl přímo, což se pak popíralo, ano.

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

Vyrazilo to po. Německou kancléřku sice na závěr políbil a řekl: "I love you," ale před tím ji jako obvykle velmi nevybíravě napadal a Německo a Therese Mayové dal dýku do zad tím rozhovorem pro The Sun, protože tam on to opravdu tak myslel a všechny výmluvy na to, že to fake news posunuly, jsou marné, protože to bylo dlouhé interview a na několika místech ji tam těžce napadl a naopak o Vladimíru Putinovi mluví s velkou osobní úctou a není to zdaleka poprvé a myslím si, že tady už to nejsou jen slova, přinejmenším je tady vedlejší ztráty collateral damage, jaký to vytváří dojem dovnitř těch obou bloků. V USA dneska Trumpovi voliči mají pocit, že Evropská unie je opravdu nepřítel Spojených států a že na NATO je něco divného. A v Německu podpora Donalda Trumpa a Ameriky jako takové je dneska hluboko pod důvěrou v Čínu a Rusko a tohle to přece bude mít vliv na další politická rozhodování. Ať bude, jak může na jednu stranu Donald Trump chtít po Německu, aby zdvihaly rozpočet NATO, takhle složité otázky politicky pro německou veřejnost a zároveň vidíme, že mu tam klesá úcta k USA asi na 20 procent jako v důvěryhodné mocnosti. Myslím, že Donald Trump, aniž si to uvědomuje, protože on se slovy zachází tak, jako když tweetuje, tak páchá velkou škodu

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Pravda je taková, že dokonce jsem četl nějaký průzkum veřejného mínění, kde Němci jako daleko větší riziko pro světovou bezpečnost hodnotili Donalda Trumpa než Vladimíra Putina.

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

Což je samozřejmě paradox, ale má to své důvody.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ano, možná také zajímavý postřeh právě k tomuto summitu. Ale teď americko-ruský summit pohledem české diplomacie. S ministrem vnitra, který je teď tedy zároveň pověřen řízením resortu zahraničí Janem Hamáčkem natáčel v Bruselu kolega Lukáš Dolanský.

Jan HAMÁČEK, vicepremiér, ministr vnitra /ČSSD/

Já nevnímám nějaká přehnaná očekávání. Myslím si, že je dobře, že spolu americký a ruský prezident mluví a je dobře, když se jedná. Protože když se nejedná, tak je většinou problém. Takže asi to ta, ta nejlepší zpráva je, že to jednání vůbec proběhne, vy víte, že spolu hovoříme ve chvíli, kdy začalo, takže ještě žádné výsledky nejsou, ale rozhodně je dobře, že se potkají. Pro Evropu nevidím nějaké bezprostřední dopady, musím říci otevřeně, že mě trochu zarazilo to dle mého názoru nešťastné vyjádření amerického prezidenta o tom, že Evropská unie je nepřítel. On teda použil výraz /nesrozumitelné, což já chápu tedy, se vyjadřoval k té obchodní rovině nebo k tomu obchodnímu sporu, ale já si myslím, že všem nám záleží na tom, aby ta linka přes Atlantik byla silná a takováto vyjádření samozřejmě asi nejsou úplně potvrzením této, těchto snah, takže doufám, že to bylo směřováno pouze do té obchodní oblasti nebo do té oblasti, kde teď vedeme nějaké spory.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ano, to byl skutečně rozhovor, který se odehrál ještě před tím, než jsme znali definitivní závěry summitu. Teď ale ještě další reakce. Čelní představitelé českých stran a hnutí, kteří jsou zastoupeni ve sněmovně, setkání Donalda Trumpa s Vladimírem Putinem většinu vítají. Většina z nich ho také vnímá právě jako začátek dialogu, který může vést ke zklidnění mezinárodní situace.

Andrej BABIŠ, premiér, předseda hnutí /ANO/

Já si myslím, že je to velký průlom ty vztahy mezi Spojenými státy a Ruskem. A ta schůzka, si myslím, měla přijít hned po nástupu prezidenta Trumpa do úřadu někdy v lednu 2017, protože dnes, jak jsme se dozvěděli, de facto probrali všechny problémy, které svět trápí, jako problém Sýrie, Ukrajina, Írán, Korea, takže samozřejmě tyto dvě mocnosti, které často vystupují proti sobě v Bezpečnostní radě OSN, tak si myslím, že je důležité, že, jak sám pan prezident Trump oznámil, že ty vztahy ještě před schůzkou byly velice špatné a teď vlastně udělají nějakou čáru a nastavili nový způsob komunikace. Velice důležité je, že jsou pro snižování jaderných zbraní, pro denuklerizaci boj proti terorismu, takže si myslím, že je to asi dlouhou očekávaný zvrat v těch vztazích a já jsem měl z toho pocit, že oba státníci mají zájem tyto vztahy v zásadě vylepšit.

Karel KREJZA, poslanec /ODS/

Vždycky, když s naváže dialog mezi takhle významnými státy, tak je to, tak je to dobře, no. Na mě ta schůzka působila spíše tak, že tam oba prezidenti tak trošku řeší svoji, svoji domácí politiku možná víc než tu zahraniční v této chvíli. Viděli jsme to třeba i malinko, když si pánové prezidenti měřili kravaty, pan Putin se snažil délkou přiblížit, měli vymyslet časy, kdy kdo dojde na místo jednání, jejich napjaté výrazy ve tváři byly, byly také vypovídající, ale oni si, já třeba myslím, že při tom jednání na 4 oči, to mohlo být úplně jinak, takže těch informací je málo, ale v každém případě je dobře, že spolu dialog naváží. Myslím si, že nedošlo k nějakému zásadnějšímu posunu ve vztazích, ale to je možná spíše zase otázka na domácí politiku nebo na domácí opozici, kterou Donald Trump má velmi silnou a připomínají mu nějaké, nějaké vztahy s Ruskem, a to určitě nemá snadnou pozici, aby, aby to zlepšení vztahů bylo pro něj jednoduché vyjednat.

Mikuláš PEKSA, místopředseda strany /Piráti/

Já jsem tenhle summit očekával s jistými obavami vzhledem k tomu, že oba dva pánové zmiňovali Evropu jako svého nepřítele v minulosti. Na druhé straně ty záběry ze summitu nebyly úplně moc konkrétní, takže těžko posuzovat, k čemu všemu to povede. Pochopitelně bychom byli neradi, kdyby to vedlo třeba k udržování stabilních cen plynu, které obě mocnosti do Evropy dodávají. Zároveň pokud by se třeba dohodli na jaderném odzbrojení, tak by to bylo výborné.

Tomio OKAMURA, předseda hnutí, místopředseda sněmovny /SPD/

Naše hnutí SPD dlouhodobě podporuje dialog velmocí a dnešní schůzka prezidentů USA a Ruska potvrdila, že tento dialog existuje. Je to podle našeho názoru jediná cesta, jak se vyhnout konfrontaci. Oba prezidenti se shodli na tom, že chtějí přátelsky spolupracovat a jako zcela falešná se ukazuje politika, která dělá z Ruska automaticky nepřítele. Je to politika, je to politika fanatiků, kteří ohrožují budoucnost České republiky. Putin po jednání poznamenal, že lidé jako George Soros investují stamiliony přes politické neziskovky, aby ovlivnili volby nejen v USA, ale v celém světě a stejná situace panuje, bohužel, i v České republice. Co je také důležité, je názor amerického prezidenta, že Putin i Rusko mají zájem na ukončení jaderného zbrojení, což by přispělo i k větší bezpečnosti v Evropě a zcela zásadním závěrem schůzky je podle mého názoru shoda obou prezidentů na tom, že studená válka je minulostí.

Kateřina KONEČNÁ, místopředsedkyně strany, europoslankyně /KSČM/

Já myslím, že všichni, kteří jsme viděli tu tiskovou konferenci, která teď proběhla, trvala poměrně dlouho a byla i poměrně konkrétní v řadě témat. Můžeme jediné konstatovat, že je určitě správné, že dvě největší jaderné mocnosti ve světě jsou schopné se spolu bavit, jejich čelní představitelé jsou schopni se spolu bavit a řekla bych, že na řadě témat, které dříve byly řešeny přes různé sociální sítě a vzkazy novinářů, tak si snad konečně tyto dva pánové to vydiskutovali a já to za sebe vnímám pozitivně, protože jak znovu opakuju, musíme si uvědomit, že jsou to dvě největší jaderné mocnosti a že samozřejmě jsou to lidé nebo ti lidé ovládají státy, které vlastní neskutečné množství zbraní a asi by nikdo z nás nechtěl, aby mezi sebou válčili místo toho, aby vedli dialog.

Pavel BĚLOBRÁDEK, předseda strany /KDU-ČSL/

Za KDU-ČSL mohu říct, že i ty reakce jsou velmi opatrné. Já myslím, že to bylo takové oťukávání, každopádně je velmi dobře, že k tomu setkání došlo a já myslím, že ten dialog může vést i určitému posunu v tom, že se věci

začnou hýbat, třeba i nepatrně dopředu, ale vždycky je důležité vidět ten trend a já myslím, že je důležité si některé věci prostě říct, aby se dal hledat eventuální průnik a posun k lepšímu.

Jiří POSPÍŠIL, předseda strany /TOP 09/

Osobně vítám, že prezident Trump a prezident Putin se takto sešli na oficiálním jednání a že spolu takto jednájí. Závěry samotného jednání nejsou ovšem příliš významné. V zásadě hlavním je to, že oba státníci se shodli, že do budoucna spolu dále budou jednat. Já vítám to, že prezident Trump trval na tom, že obsazení Krymu ze strany Ruské federace bylo nezákonné, že v tomto směru Amerika neustupuje Rusku a že tak nehrozí to, že by v tuto chvíli Američané v zájmu dobrých vztahů s Ruskem nechávali být otázku Ukrajiny. Ale třeba do budoucna i otázku střední Evropy. To je, myslím, velmi důležité, určité takové obavy panovaly na počátku mandátu prezidenta Trumpa.

Petr GAZDÍK, předseda hnutí

Ta schůzka víceméně nic nového nepřinesla. To, co je zarážející, je, že prezident Spojených států Donald Trump mluví o různých diktátorech, velmi příznivě a velmi se s nimi poplácává po ramenou. O svých spojencích, ať je to Evropská unie, nebo Británie, tak mluví mnohem méně slušně. Občas je označuje za obchodní nepřátele, občas se chová trochu hulvátsky, třeba k britské královně. To je něco, co je velmi smutné a je vidět, že i demokratické volby mohou jaksi do čela vynést člověka, který není úplně formátem světovým státníkem.

Co přinesla schůzka Trump - Putin

16.7.2018 ČT 24 str. 05 20:00 90' ČT24

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Žádné konkrétní závěry, ale dobrý start. Pokud bychom měli shrnout obecné hodnocení z úst českých politiků. Pravděpodobně tak to nějak vyznělo. Ale otázka Krymu, kterou zmínil Jiří Pospíšil. Vladimír Putin to zmiňoval až na samotný konec tiskové konference. tiskové konference. A to až na novinářský dotaz. Pane Votápku, když budu parafrázovat Vladimíra Putina. Donald Trump setrval na svém postoji a mluví o nezákonnosti Krymu. Ale my trváme na tom, že jsme uspořádali referendum. Tím pádem připojení Krymu je legální. Nakolik to vnímat jako signál Evropě o důležitosti této mezinárodně politické otázky? Tu pozici v rámci tiskové konference. To, že sami prezidenté se o tom nezmiňují. Je důležité o tom ještě hovořit, nebo už to je hotovo?

Vladimír VOTÁPEK, analytik mezinárodních vztahů, bývalý generální konzul

Je to bohužel uzavřená záležitost. Protože Rusové to udělali navzdory mezinárodnímu právu. Ale jak jste řekl. Určité obavy byly v tom, že by prezident Trump mohl ustoupit amerického stanoviska. Naznačoval to při některých neoficiálních rozhovorech s novináři. Pokud on by při takovém rozhovoru Putinovi řekl, že se s tím Amerika prostě dokáže smířit, že počkáme ještě rok nebo dva a potom sankce zrušíme, tak by to velice silně posílilo pozici Moskvy. A pravděpodobně by to vzbudilo její apetit co se týče dalších položek na Putinově jídelníčku, které jsou pravděpodobně v Pobaltí.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Jedna věc je formální setrvání na pozicích, což víceméně to co jsme viděli. A druhá věc je to, co zaznělo dále na té tiskové konferenci. A to, že budeme spojovat americké a ruské byznysmeny. Musíme navázat užší vztahy v kulturní sféře. Zintenzivníme spolupráci na průmyslové bázi. Jak to jde všechno dohromady s hospodářskými sankcemi, které Donald Trump utužuje a rád se tím chlubí, že to je právě ten jeho tvůrčí přístup Ruské federaci. A právě setrváním na politických pozicích? Jak tomu rozumět?

Vladimír VOTÁPEK, analytik mezinárodních vztahů, bývalý generální konzul

Já si myslím, že pozice prezidenta Trumpa je vnitřně rozporná. Já si myslím, že on osobně není žádným příznivcem těchto sankcí. Že to dělá pouze proto, aby se vnitropoliticky vykoupil z těch podezření, že spolupracoval s cizí mocí na ovlivnění prezidentských voleb. Takže proto on se snaží vystupovat takovým poměrně radikálním způsobem. Ale jinak pravdou je, že Rusové velmi dobře vědí, že čím více času uplyne od jejich okupace Krymu a agrese proti Ukrajině, tím měkčí, rozporuplnější a rozhádanější bude stanovisko Evropy, obecně západu. A oni budou mít větší a větší možnost to zahrát do autu. I když třeba formálně neuznáme okupaci Krymu, tak fakticky se s tím prostě Evropa pravděpodobně smíří.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Na druhou stranu, minimálně co se americké reakce týče, tak tam ke změkčení nedochází. Jak to čte Jaroslav Bašta? Stanovisko, které z úst Donalda Trumpa zůstalo nevysloveno a citoval to ruský prezident.

Jaroslav BAŠTA, bývalý velvyslanec ČR v Rusku a na Ukrajině /ČSSD/

Je to přesně jedna z těch otázek, o kterých se domluvili, že to nebudou probírat. Protože vy ten pokus o dialog, třeba diskuzi o Krymu skončil dříve, než by začal. Takže proto první kolo to je zcela logické vysvětlení. Já bych tady, když jste zmiňoval tu spolupráci v těch různých oblastech, tak tam zaznělo také to, že bude fungovat spolupráce tajných služeb v otázkách boje proti terorismu. Což je zase nové. Jinak k té představě Donalda Trumpa o tom, jak on vidí Evropu a jak on vidí Rusko. To krásně ukázala ta řeč, kterou měl o dodávkách energetických surovin. Především zkapalnělého plynu. Kdy tedy vysvětloval, že nechápe, proč Evropa odebírá ruský plyn, když Spojené státy jsou schopné jí zásobovat svými surovinami, kterých mají nadbytek. Na to potom reagoval Vladimir Putin, který říkal, ale než by se to zavedlo, tak letošní tuhá zima nám ukázala, že by tam mohla vzniknout díra. A pro Evropu je daleko komfortnější, když bude dostávat energetické suroviny ze dvou stran. Mimochodem, tato byla pasáž, která vůbec nebyla určena k zahraniční politice, ale k jeho voličům ve Spojených státech.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

A pane Bašto, vy máte zato, že by bylo lepší Krym a východní Ukrajinu vůbec neotvírat.

Jaroslav BAŠTA, bývalý velvyslanec ČR v Rusku a na Ukrajině /ČSSD/

Spíše bych řekl, že kdyby se nechtěli bavit, tak se začali bavit o Krymu. Vždy existuje nějaká ne strategie, ale existuje také taktika. Ta taktika v tomto případě byla, že se nebudeme bavit o tom, na co máme naprosto rozdílný názor. Všichni vědí, že máme naprosto rozdílný názor. A proč máme ten naprosto rozdílný názor pojďme se bavit o věcech, které nás eventuálně mohou zajímat oba. Protože se tam naše zájmy nemusí střetávat, ale naopak protnout.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Pane Dvořáku, i pro Rusy je už Krym neaktuální věc? Když stále slyšíme jednu floskuli. Ano, shodli jsme se v názoru, že je zapotřebí udržovat dohody z Minska.

Milan DVOŘÁK, rusista

Mezi Rusy, teď mluvím všeobecně o obyvatelstvu, prostě převládá názor a heslo, že Krym je náš. Vedení se nechalo slyšet, že kdybychom nezakročili na Krymu, tak během poměrně krátké doby bude v Sevastopolu americká základna námořní. Jestli by se to stalo, tak to si netroufám odhadnout. Pravda ovšem je, že Rusové říkají. No, Gorbačov a Schevartnatz dostali ujištění, bohužel nikoliv písemné, že když odejdou sovětská vojska z východní Evropy, tak že se NATO nebude rozšiřovat. Ale rozšířilo se.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Se vede velká debata o tom, na kolik tento požadavek skutečně veřejně padl. Tento slib skutečně byl dán.

Milan DVOŘÁK, rusista

No jistě. To může každý si tedy věřit tomu, čemu chce. Já chci povědět ještě jednu věc. Spojené státy, přičemž tedy s omlouvám panu amerikanistům, že se jim jaksi pletu do jejich věci. Ale Spojené státy nikdy neuznali sovětskou a nechci anexi tří pobaltských zemí. Pouze administrativně uznali, že se Sovětským svazem se jednat musí. Ale přitom tam žili a stárlí ti diplomaté z pobaltských zemí. A zřejmě bylo zapotřebí pragmaticky vyčkat, až se situace změní. A ona se změnila.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ještě se možná dostaneme ke srovnání dnešní doby a doby studené války. Ale teď se podíváme na setkání. Podíváme se, jako schůzce informují světová média. Britská BBC ta připomíná, že prezident Donald Trump viní z napětí mezi oběma zeměmi předešlé administrativy a také, že to není poprvé, kdy se státníci z USA a z Ruska setkávají právě v Helsinkách. CNN píše o tom, že jednání obou prezidentů bylo dlouhé. Asi o tři čtvrtě hodiny delší, než původně plánovaných 90 minut. Zmiňuje také to, že kvůli Vladimíru Putinovi měl jeho začátek 45 minut zpoždění. Ruský prezident přitom na sebe nechává čekat velice často. Podobné zpoždění měl také při schůzce třeba s papežem nebo při setkání s Barackem Obamou. V roce 2014 na ně německá kancléřka Angela Merkelová dokonce čekala více než čtyři hodiny. Russia Today začíná výrokem z Twitteru prezidenta Trumpa. O tom, že americko-ruské vztahy nikdy nebyly horší. A tak kvůli americké pošetilosti a hlouposti. A třeba francouzský list se ptá. Tváří v tvář Putinovi. Uspěje Trump ve změně tónu vztahu s Ruskem? Co přinese šokující setkání mezi ruským kozákem a americkým kovbojem? Ovšem dnešním setkáním žili také obchodníci. Třeba v Helsinkách se prodávaly i tyto věci. A také se prodával speciální ležák. Prezidenti buď hrají kámen nůžky papír, nebo si snad podávají ruce, nebo si ťukají pěstmi, těžko říci, co to může být. Na druhou stranu leccos může napovědět už samotný ten hlavní nápis na etiketě "Pojďme to urovnat jako dospělí". Ještě před rozhovory mezi čtyřma očima proběhl krátký tiskový brífink. Na něm si také dva nejmocnější státníci světa před zraky kamer a fotografů potřásli rukama. Jak to vypadalo, tak na to se pojdme podívat. Jsou to dva muži. Na jedné straně ten, který se vyžívá ve velkých gestech. Na druhé možná neprostupná kamenná tvář. To jsou naprosto zjevné charakteristiky amerického a ruského prezidenta. Donald Trump na tiskovém brífinku ukázal, že ten svazek protokolů těch bilaterálních setkání není nic pro něj. Vladimíru Putinovi ukázal to jeho proslavené gesto palec nahoru. Po zbytek tiskového brífinku už měl ruce v pozici, kterou zná také především od jiného státníka, byť on sám by za to srovnání asi nepochválil. Angela Merkelová velmi často používá takto sepnuté ruce, když třeba na něco čeká. Vladimír Putin pro změnu podle komentátorů seděl, jako by byl připraven z jednání každou chvíli utéct. Na fotografii to prý má naznačovat tato pozice. Levou nohu má pod židli. A pravou naopak politici o něco před ní. Jako by byl v pomyslném startovním bloku. Pojdme se chvíli zdržet u ruského prezidenta. Skrčenou, nebo možná zalomenou ruku. Tady je to vidět, jakoby se přidržovat křesla. Tak měl ruský prezident také potom, co americký prezident prohlásil, že není nic špatného na tom dobře vycházet s Ruskem. Nebyl to určitě jediný zaznamenaný hodný moment. Pane Bašto, zajímalo by mě kupříkladu, tušíte, proč měli Rusové první možnost volby otázky? Proč jako první mluvil Vladimír Putin?

Jaroslav BAŠTA, bývalý velvyslanec ČR v Rusku a na Ukrajině /ČSSD/

Netuším.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Není proto nějaký daný protokol? Třeba kdo je blíže k danému městu, což by v případě Vladimíra Putina sedělo u Helsinek.

Jaroslav BAŠTA, bývalý velvyslanec ČR v Rusku a na Ukrajině /ČSSD/

Zřetelně to bylo asi tím, že to bylo na půdě spojence Spojených států. Finsko je členem NATO. Ale z toho důvodu se domnívám, že proto ten diplomatický protokol to vzal tak, že Donald Trump je tam trochu doma.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Rozumím. Pane Dvořáku, chtěl jste něco podotknout k tomuto? Nějaká vaše idea?

Milan DVOŘÁK, rusista

Finsko není členem NATO.

Jaroslav BAŠTA, bývalý velvyslanec ČR v Rusku a na Ukrajině /ČSSD/

Pardon, členem Evropské unie.

Milan DVOŘÁK, rusista

To ano.

Jaroslav BAŠTA, bývalý velvyslanec ČR v Rusku a na Ukrajině /ČSSD/

Ale jedná o vstupu do NATO. Tam na začátku byli při tom jednání námitky právě Donalda Trumpa kvůli nízkým výdajům na obranu.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Ano. Je to tak. Na druhou stranu teoreticky je tady řada motivů, které by mohly být využity. Ale pane Dvořáku, vrátil bych se k té tiskové konferenci, kterou jste měl tu příležitost tlumočit. Jak se konkrétně projevuje to, právě ta symbolika ruské diplomacie. Vždy připraveni, vždy připraveni otočit jakýkoliv argument. Mít přichystané argumenty na jakoukoliv otázku. Bylo tam něco signifikantního ruského prezidenta? Všiml jsem si, že když se američtí novináři ptali na zapojení Ruska do amerických voleb, tak Vladimir Putin měl okamžitě přichystané jiné příklady, jiných společností. Například Američanů, kteří zase měli chystat výzvědnou činnost v Rusku. To je nějaký typický moment pro ruskou komunikaci?

Milan DVOŘÁK, rusista

Ale samozřejmě. Já myslím, že pan Bašta a pan Votápek se o tom zmiňovali. Že ti Rusové se opravdu velice pečlivě připravují na takové záležitosti. Naopak, přičemž teď budu spíše citovat, nebo parafrázovat. Bostonský profesor českého původu Lukeš mluvil o tom, že pravděpodobně prezident Trump, říkal to už někdy před týdnem, nebo možná to je ještě dále, že přijde a spoléhá na svou intuici. A něco na tom asi je. Že on opravdu si pan prezident Trump asi tak věří. Ale to bych zase lezl do zelí pánům, kteří se zabývají Amerikou mnohem více než já. Takže všeobecně ano. Platí to, že ti Rusové se opravdu připravují a mají připravené i takové eventuální příklady. Jimiž by eventuálně odvrátili ten nápor. Obrátily řeč jinam.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Pane Votápku, shodujete se s panem Dvořákem? Byla to otázka ruské komunikace. Něco, co zaujalo vás osobně?

Vladimír VOTÁPEK, analytik mezinárodních vztahů, bývalý generální konzul

Bohužel se musíme opakovat dokola. Když ruský prezident přijde s touto tezí, že evropské a západní a neziskové organizace ovlivňují zase volby v Rusku. Tak je zapotřebí říci moment. Vysvětlit si, jak to ruská strana myslí. Ať už je to Vladimir Putin nebo jakýkoliv jiný její představitel. Ano, západ je postavený na svobodě projevu. Na tom, že můžeme říkat to co si myslíme. Můžeme zpochybňovat snad všechny teze a myšlenky. Ale musím argumentovat věcně, pokud možno. Nikoliv lhát, nebo šířit fake news. Rusové to zneužívají. A naprosto nejsou ochotni na tuto západní vymoženost, kterou tady máme už od osvícenství přistoupit. Na svobodnou diskuzi. Oni svobodnou diskuzi považují za podvratnou činnost. Aby nám to oplatí, tak potom se pouštějí do podvratné činnosti, jak jsme mohli sledovat při amerických volbách, ale například teď naposledy v Řecku. To neustále ruské ujišťování, že chtějí dobré vztahy s Evropou. Že chtějí dobré vztahy s Amerikou a nevměšují se do vnitřních věcí. Tak to je směšné. Dokonce řecká vláda, která má mít všechny důvody být přátelská k Rusům, tak teď musela vyhostit dva ruské diplomaty, kteří neměli za úkol nic menšího, než zhatit dohodu mezi Makedonií, mezi severní Makedonií a Řeckem. Právě proto, aby zhoršili vztahy na Balkáně. Aby co nejvíce rozhádali západní společenství.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Jaroslav Bašta, jakoby tady nesouhlasil. Vrtí hlavou. Není to tak, že svobodná diskuze je pro Rusko něco nepřipustného a proto ten spin?

Jaroslav BAŠTA, bývalý velvyslanec ČR v Rusku a na Ukrajině /ČSSD/

Já osobně si vzpomínám na ty skoro čtyřhodinové tiskové konference Vladimira Putina, na kterých zaznívaly občas velice otevřené dotazy. A mimochodem to je také ten rozdíl v té jeho přípravě od toho, o čem tady dopoledne mluvil Jefim Fištejn. O tom, jak se americký prezident Donald Trump spoléhá na svoji intuici. Tady samozřejmě je to potom taková ta konfrontace té důkladné, téměř školometské přípravy, s tím rozmachem toho člověka, který je zvyklý vystupovat v médiích. A který vedl různé talk show a přehlídky krásy a podobně.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Na druhou stranu v tomto kontextu, pane Pondělíčku, teď mě opravte, zdali jste měli jiný dojem. Pokud se podíváme na atmosféru summitu Kim a Donald Trump a Vladimir Putin a Donald Trump, tak jakoby ta atmosféra tady úplně tak extrémně přátelská nebyla. Žádné poplácávání, žádné opakované podání ruky. Žádné společné promenády a podobně. Pravda, byl to jiný formát. Je to asi unikátnější příležitost. Vůdce Severní Koreji americký prezident. Ale přesto váš osobní dojem. Atmosféra schůzky. Proč byla jiná?

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd UK**

Rozhodně byla rezervovanější. Donald Trump si je vědom, že nemůže být Putinovi až příliš vřelý a přátelský to by mu na domácí politické scéně asi neprošlo. Respektive by to bylo vnímáno, jako další důkaz, toho že tedy tam může být něco více, než pouze nějaká snaha o nalezení dialogu. Takže si myslím, že to je ten důvod. Já bych chtěl říci k Donaldu Trumpovi. On hodně pracuje s tím, jak věci vypadají. Nebo jak se spíše zdají být, než jaké jsou. Potvrdilo se to teď znovu před tím summitem, kdy on říkal, že ty americké ruské vztahy byly nejhorší za celou dobu. Což pokud tím myslí od konce studené války, tak budiž, ale pokud tím myslí třeba ji právě od druhé světové války, tak asi těžko souhlasit s tím, že ty vztahy jsou špatné. Tady ten postup použil už v těch volbách ohledně vnitropolitických témat. Kdy vlastně naprosto odmítal oficiální statistiky třeba příklad o nezaměstnanosti. Mluvil o tom, že nezaměstnanost dosahuje až 50 %. V okamžiku, kdy přišel do úřadu, tak najednou ty oficiální statistiky velice rád citoval. Vlastně si přisvojil zásluhu. Je to dobře známá struktura v Americe. Vysvětlit současný stav, jako ten nejhorší možný spějící ke katastrofě a potom ukázat tu cestu kupředu, tu naději. Myslím si, že toto Trump, ať si o něm myslíme cokoliv, tak ovládá mistrně. Já jsem o něm slyšel, respektive on se tím zámku byl ještě v době, kdy ještě nebyl politikem a podnikal v realitách. Taková historka, která vypovídá o jeho přístupu. On měl problém s financováním jednoho projektu. Práce tam stáli a měli tam přijít investoři se podívat. A on pronajal bagry a různé jiné stavební stroje. Pouze na to odpoledne je tam nechali jezdit a předstírat, že ten projekt jede na plné obrátky. A oni mu ty finance opravdu poskytli. Takže si myslím, že on dokáže věci prodat. I když ta realita potom může být jiná.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Velké divadlo. Dobrá. Zmínili jsme se o historii. Pojdme k tomu dodat historický kontext. Na setkáních mezi lidry Ameriky a Ruska se vždy rozhodovalo o osudu planety. Dříve se prezidentí obou velmocí scházeli poměrně zřídka, teď se potkávají častěji na různých summitech nebo soukromých návštěvách. Vůbec poprvé se sešli během druhé světové války v Teheránu. Tehdy ještě jako vojenští spojenci. Klíčová potom byla schůzka na Jaltě v roce 45. Tam se tvořily obrysy poválečného světa. První sovětský vůdce, který se postavil na americkou půdu byl potom Chruščov, který tady poprvé ochutnává americkou kolu. A optimistické směřování vzájemných vztahů 50. let ale ukončilo sestřelení amerického letounu U2 v roce 1960, kvůli kterému byl zrušen pařížský summit i /nesrozumitelně/ návštěva Moskvy. Za nejhorší summit studené války se považuje to v roce 61 ve Vídni. Nově zvolený Kennedy tehdy nezvládl jednání se Chruščovem a za pár měsíců začala růst Berlínská zeď a svět se ocitl na pokraji jaderné katastrofy během kubánské krize. Cestu ke spolupráci otevřeli 70. léta, kdy se prezident Nixon a Brežněv sešli třikrát. Například na schůzce ve Washingtonu. Jedna z neznámějších schůzek se chovala konala v roce 86 v Reykjavíku. Jednání mezi Gorbačovem a Reaganem o jaderném odzbrojení sice tehdy skončilo bez valného výsledku, ale právě tehdy začal konec studené války. No a ruskoamerické summity se od té doby konají pravidelně. Přátelštější vztahy navázal George Bush s Vladimírem Putinem třeba v roce 2001 ve Slovinsku. Bush pronesl tu mnohokrát citovanou památnou větu: Když jsem se podíval zpřímá do očí, tak jsem zahlédl odlesk jeho duše. Ale i přes tuto idylu to vše s šlo z kopce. Někteří komentátoři už tedy mluvili o

začátku nové studené války. Ostří obou stran otupila hospodářská krize a předchůdcem Donalda Trumpa Barackem Obamou se potom začal Medvědév v roli ruského prezidenta. V roce 2010 v Praze. A později potom také Vladimír Putin v roce 2016 na summitu G20. Právě v roce 2010, tak se pojdme tam zastavit. Právě tehdy byla dojednána dohoda, které se říkalo start tři. Která měla omezit jaderné zbraně. Počet jaderných zbraní na obou stranách. Dane Anýži, opět tu máme jaderné zbraně. Opět tu máme americkoruský summit a mě by zajímalo, jaderné odzbrojení obou dvou studenoválečných velmocí tak je vlastně jenom v tuto chvíli, v roce 2018 nosič summitu, který se zkrátka musí zmínit a nebo je tu stále konkrétně co dojednávat stále ještě eliminace počtu jaderných hlavic, je téma, které by svět mělo zajímat?

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

To na co by teď šlo navázat je ten třetí start, který vlastně už technicky proběhl. V roce 2021 ta smlouva má vypršet, pokud se neprodlouží. To by byla ta konkrétní agenda, kde by mohli pokračovat. Anebo je to ta dohoda, která tady byla zmíněna z roku 87 o raketách středního doletu, kdy obě strany tvrdí, že to navzájem porušují. Bylo by zapotřebí si vyjasnit pozice. Buď tu smlouvu shodit ze stolu, nebo jí obnovit. Myslím si, což je ten rozdíl. Když se bavíme o tom, kdo jak byl připraven na ten summit. Když Vladimír Putin zmiňoval odzbrojení, tak jedním dechem zmínil, že by se to týkalo také diskuze o americkém protiraketovém systému a nasazování a nenasazování zbraní do vesmíru. To je ten program, který Donald Trump před několika týdny zmínil.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Jako bychom se opět vraceli do 80. let.

Daniel ANÝŽ, redaktor, Aktuálně.cz

Hlavně Vladimír Putin už Trumpovi přímo na tiskové konferenci vzkázal ty limity. Což byl mimochodem co s týče Krymu, nebo Ukrajiny. Řekl, že by se měl pokračovat s minskými dohodami. Ale řekl, že to musí dělat ukrajinská vláda. Zase řekl Donaldu Trumpovi, že by si měl spořádat své lidi. Dále se diskutovalo o spravedlivém míru na Golanských výšinách. Což je tedy otázka, co to je. Zdali je to bez přítomnosti Američanů a vládou Bašára Asada, což by byl sen kusů. Já to pokládám za méně reálnou věc, než když Barack Obama chtěl dojít k úplnému jadernému odzbrojení. On říkal, že to nebude v horizontu jeho života. Tady Donald Trump říká, že jsme se dohodli, že se dohodneme.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Pojďme poprosit Miloše Dvořáka upřesnění. Jaký zájem má Rusko na tom co mělo před desítkami let urovnat válku Yonkypurskou, rezoluce Rady bezpečnosti 338 na Golanských výšinách. Teď nechci vás zkoušet z historie Blízkého východu, ale co konkrétně tam Rusko pálí? Proč to je zmiňována v roce 2018?

Milan DVOŘÁK, rusista

Zřejmě je tam něco, já bohužel ten text neznám. Takže bych nerad plácal hlouposti. Ale zřejmě tam bude něco. Zřejmě si tam našli něco, co by se asi dalo uplatnit. Jiné vysvětlení bych neměl.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Jaroslav Bašta, teď také to nemá být zkouška, ale spíše pokus o náhled tedy do strategického myšlení Vladimíra Putina na Blízkém východě.

Jaroslav BAŠTA, bývalý velvyslanec ČR v Rusku a na Ukrajině /ČSSD/

Tak jako druhá strana, tak hledají v těch rezolucích něco, co by se dalo aktualizovat. Já se domnívám, že to bude výsledek právě mimo jiné toho jednání, které bylo s Benjamin Netanjahu těsně před summitem ... Druhý moment je ten, co zmiňoval Vladimír Putin přitom jednání. Že se má pokračovat v sestavě, jako v Astaně, co se týče vyjednávání o míru v Sýrii. Aby to bylo co nejširší. Bude tam taková vnitřní spojitosť.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Teď jsem viděl Vladimíra Votápka. Nevím zda to gesto mělo znamenat, že nesouhlasíte s tím co slyšíte, nebo že to nestojí za komentář.

Vladimír VOTÁPEK, analytik mezinárodních vztahů, bývalý generální konzul

Ta pozice Ruska není komplikovaná. Ruským cílem dlouhodobým, už od 19. století, je prosadit se na území Svaté země. Tedy Palestiny, dnes Izraele, nebo Palestiny. Nemohou přímo tam, tak se zachytily v Sýrii. Jejich cílem je udržet své základny ve Středozemním moři, aby tam mohli mít námořní a leteckou základnu. To je spojené v jejich očích s udržení režimu Bašára Asada. Oni budou dělat vše proto, aby se ten režim udržel. Ale už není v jejich zájmu třeba ohrožení bezpečnosti Izraele. Protože dobře vědí, že v okamžiku, kdy by byl Izrael vystaven

nějaké životní hrozbě, například ze strany iránských sil, které by se rozmístily v Sýrii příliš blízko hranic s Izraelem, takže by neváhal a vojensky silou by zasáhl. Ostatně to vidíme na území Sýrie a Libanonu poměrně pravidelně. Vždycky když se Hizballáh chystá převzít od Teheránu zásilku nějakých vyspělejších technologií, většinou to jsou nějaké rakety, tak se o tom Mosad pravidelně dozví a bez dalších komentářů provede Tel Aviv na nálet. A tu technologii zničí i s tím skladem a život jde dále. Izrael samotný nemá vůbec problém s tím, že přežije ten diktátorský a nelidský režim Asada. Rusku to naprosto vyhovuje. Amerika před lety ukázal, že bude couvat tohoto regionu. To byla ta holubičí doktrína prezidenta Obamy. Evropa stále ještě nedorostla do nějakých dospělých bot a stále nedokáže se domluvit na nějaké konzistentní blízkovýchodní politice. A tím pádem se tam pro Rusko otevřelo okno příležitostí, které velice bravurně, šikovně využilo, a to je, myslím, ten ruský zájem na Blízkém východě.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Pane Pondělíčku, jak moc věřit tomu, že skutečně na Blízkém východě podle toho, co jsme slyšeli na začátku té tiskové konference Spojené státy a Rusko najdou společnou řeč? Můžeme být garanty uspořádání tam zaznělo hned na začátku.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd UK**

Já si nemyslím, že Amerika v současné chvíli je v pozici, aby v Sýrii mohla ruskému tlaku adekvátně čelit. Ta pozice je tam pro Spojené státy v současné době krajně nevýhodná. Pokud by se podařilo dohodnout alespoň třeba nějakou pomoc humanitární, tak by to byl pokrok. V tomto kontextu bych chtěl zmínit, protože teď to několikrát zaznělo. Je dobře, že spolu ty dvě země mluví. Teď spolu mluví na nejvyšší úrovni. Ale konkrétně třeba Sýrie je příkladem toho, že tam nějaké ty dohody existují. Protože vzhledem k působení ozbrojených sil obou těch států a vzhledem k tomu, že ani jeden z těch dvou států navzdory tomu čím se často straší, tak ani jeden z těch dvou států si nepřeje ozbrojený konflikt vzájemný.

Tomáš DRAHOŇOVSKÝ, moderátor

Bylo to také zmíněno na konferenci. Uměli jsme se dohodnout tak, abychom se vzájemně vyhnuli, když to hodně zjednoduším.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd UK**

Takto to prostě je. Tady zaznělo třeba konkrétně k té Ukrajině. Samozřejmě, že de facto ta situace je nezměnitelná. Amerika nepůjde do války s Ruskem kvůli Krymu. Evropa si to samozřejmě taky nepřeje. Tady správně zaznělo a já za to děkuju, vůbec nemám pocit, že nám do toho lezete, ale jsem rád, že jste to zmínil. To neuznání připojím pobaltských států Sovětským svazem. Je to sice symbol, protože ani tehdy Amerika reálně neměla jakoukoliv páku, jak na Sovětský svaz tlačit, aby tu okupaci ukončil. Ale byl to nějaký signál, že toto právně v pořádku není. Těch zamrzlých konfliktů mezi Ruskem a jinými státy je více. Vzpomeňme Gruzii, oblast Podněsterskou socialistickou republiku. Východní Ukrajina a Krym se bohužel zřejmě připojí do tohoto seznamu. Nemyslím si, že je realistické očekávat, že by se tam Rusko stáhlo, nebo došlo k řešení. Tady souhlasím s panem Baštou, že prostě jednání o tom, nikoliv že by bylo nesmyslné. Nelze od toho očekávat

podstatě žádný průlom. Myslím si, že je důležité, aby ta pozice zůstala nezměněná. To znamená, ano, samozřejmě nikdo nechce riskovat válku, nebo přímo vstoupit do války s Ruskem kvůli těmto územím. Ale na druhou stranu my rozhodně nebudeme uznávat. A rozhodně nadále setrváváme na své pozici, že to je z hlediska mezinárodního práva nepřijatelné, a že se jedná o agresi. V Sýrii, abych se vrátil trochu k té vaší otázce. V Sýrii si myslím, že Amerika skutečně nemá čím na Rusko tlačit. Přežití Bašara Asada v současné ...

Trump ve Skotsku

14.7.2018 ČRo Plus str. 03 17:10 Den podle...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Několik tisíc lidí vyšlo do ulic skotské metropole Edinburghu, aby dali najevo nesouhlas s politikou amerického prezidenta Donalda Trumpa. Šéf Bílého domu před pondělním setkáním s ruským prezidentem Vladimírem Putinem v Helsinkách tráví víkend ve Skotsku. Těsně před setkáním ruského a amerického prezidenta Spojené státy tento pátek obvinily 12 příslušníků ruských tajných služeb z hackerského útoku na počítače Demokratické strany. K tomu útoku, jak si jistě dobře pamatujete, mělo dojít před prezidentskými volbami v roce 2016. Obvinění padlo na základě výsledku vyšetřování týmu zvláštního vyšetřovatele FBI, Roberta Muellera, který se okolnostmi údajného ruského vměšování do voleb dlouhodobě zabývá. Z Washingtonu vzápětí zaznělo ujištění, že přípravy na summit Trump-Putin probíhají podle plánu. Na lince je Jan Šír z Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Já vás zdravím, pane Šíre. Dobrý den.

Jan ŠÍR, Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Dobrý den.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Tak už se nechala Moskva nějak slyšet na tu zprávu o obvinění 12 ruských agentů?

Jan ŠÍR, Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Ano, nechala. Máme tady vyjádření ministra zahraničních věcí Lavrova pro ruský propagandistický televizní kanál Russia Today. Máme tady oficiální vyjádření, respektive tiskovou zprávu ruského ministerstva zahraničních věcí. Obě tato vyjádření se nesla ve stejném duchu. Hovořilo se tam o...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

To znamená?

Jan ŠÍR, Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

To znamená projevy rusofobie, politicky motivovaná obvinění a informační útok na Rusko s cílem zkazit atmosféru před důležitým summitem a znemožnit jeho úspěch.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Ale to trochu vypadá, mohu se mýlit, opravte mě prosím, pane Šíre, že se tohle i Rusům hodí tak trochu v záloze, kdyby se prostě konference, ten summit nevedl, tak řeknou vidíte, co děláte, to se nemohlo povést kvůli tomu, že jste obvinili těch 12 našich chlapíků, že?

Jan ŠÍR, Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Může to tak být, ale stejně tak, abych rozvedl vaši myšlenku a posunul ji malinko ještě jiným směrem, je potřeba zmínit, že zatímco Amerika, aby zdůvodnila smysluplnost toho summitu, skutečně potřebuje nějaký úspěch,

nějakou dohodu. Rusko žádnou dohodu nechce. Rusko, konkrétně Vladimir Putin, potřebuje to, aby se s ním bylo baveno, aby mohl prezentovat doma to, že skutečně má ten vliv a nejdůležitější státníci si toho berou vážně, aniž by mělo dojít k nějaké té dohodě, a tím je dána i ta odlišná perspektiva těch...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

V okamžiku, když se Putin rozhodne, pane Šíre, o tom, že žádnou dohodu nechce, tak pravděpodobně je jasné, že žádná nebude. Nebo je to jinak?

Jan ŠÍR, Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

No, já si myslím, že to je samozřejmě z velké části tak, ale ještě bych se to znova dovolil malinko rozvést, co říkáte, i kdyby nějaká dohoda byla, a máme tady zkušenost s praktickým ruským chováním, které velmi často jde přímo proti tomu, co bylo dohodnuto. Takže i kdyby tady ta dohoda byla, ještě nikde není řečeno, že bude taky naplněná a bude mít nějaké praktické dopady pro řešení zejména těch závažných krizí, které by měly být na pořadu dne, během toho summitu.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

A jenom řekněte, jaký typ dohody Donald Trump potřebuje, Vladimir Putin nechce?

Jan ŠÍR, Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Tak samozřejmě Amerika má svoje zájmy, Amerika by ráda třeba přesunula pozornost od některých oblastí jiným směrem, narážím zejména na to, dnes už můžeme říci, jednoznačně neúspěšné angažmá Spojených států v Sýrii, to znamená, tady by Americe se určitě hodilo, kdyby byla schopna přimět Rusy k tomu, aby byli ochotni uvažovat třeba o nějakém nátlaku na Írán, aby stáhl své jednotky. Ale máme tady samozřejmě i další záležitosti, které tříští, nebo nějakým způsobem konzumují americkou pozornost, to se týká, už jsem to naznačil, problému s Íránem, se Severní Koreou, s Ukrajinou, což jsou všechno problémy, do kterých Rusko je tím, či oním způsobem zapojeno, které nicméně vytvářejí problém zejména pro země západu, včetně Spojených států.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Jistě vzpomínáte, stejně jako mnozí jiní, jak při posledním summitu amerického a ruského prezidenta, a v tomto případě mluvím o poslední schůzce Medveděv-Obama, která se konala v Praze. Tak jak tam Obama vystoupil s takovým tím docela úpěnlivým projevem o tom, jak svět je třeba zbavit jaderných zbraní. A samozřejmě nic z toho, vůbec nic z toho nebylo. Ale ptám se proto, co by teď vlastně v téhle situaci světové i americké, tak co by nejvíc pomohlo Donaldu Trumpovi s jeho vlastními lidmi, kdyby na tom summitu řekl, tímto způsobem?

Jan ŠÍR, Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Na to se velmi často vedou diskuze a velmi těžko se na to odpovídá. Tady já bych jen malinko, jestli smím, se vyhnul té odpovědi na tu vaši otázku. Rád upozorním na to, že tady může být i určitý rozpor mezi vnímáním samotného prezidenta Trumpa, který velmi často vysílá poměrně smíšené signály a prohlášení přes Twitter, která jsou velmi těžko čitelná a srozumitelná a nedávají smysl, a zároveň mezi tím americkým establishmentem, který má nějaké pojetí o amerických národních zájmech. Co sleduji prezidenta Trumpa v jeho chování na mezinárodní scéně, tak tam zatím nějakou výraznou konzistenci v těch jeho krocích nevidím. Zatím vidím oslabování vztahu Ameriky s jejími nejbližšími sousedy..

Barbora TACHECÍ, moderátorka

S Británií?

Jan ŠÍR, Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Spojenci zejména s Evropou a teďka, jak ukázala, i ta návštěva prezidenta Trumpa v Británii, tak i tam došlo k některým fau paux a nepřijemným záležitostem...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Jasně, máte na mysli třeba jeho odpovědi v rozhovoru na téma britská premiérka Mayová, které posléze ho opravil, aby řekl, že je vlastně výborná a dokonce myslím, že The Guardian označil tohle Trumpovo vystoupení za hodné Jekylla a Hyde. Tak.

Jan ŠÍR, Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Je to přesně tak. My si zejména to Trumpovo rozsáhlé interview pro bulvární deník The Sun, kde měl některá prohlášení, která v Británii byla vnímána jako velmi nediplomatická, ať už se to týká politiky premiérky Mayové ve smyslu brexitu a jejího plánu, který podle názoru prezidenta Trumpa by mohl ohrozit britské naděje na uzavření dohody o obchodu s Amerikou. Trump tam dále se vyjádřil o tom, že Boris Johnson, což je bývalý ministr...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

By byl nejlepším premiérem.

Jan ŠÍR, Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Přesně. Kterého Mayová vyhodila tento týden, tak ho pochválil.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Jasně. Jan Šír z Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy byl mým hostem. Pane Šíre, moc vám díky.

Jan ŠÍR, Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Taky děkuji za zavolání.

Resuscitace pražských růží. ČSSD má zachránit Landovský

14.7.2018 euro.cz str. 00 Politika
Jan Novotný

Jakuba Landovského kdysi z ČSSD málem vyloučili, teď má stranu zachránit jako lídr její pražské kandidátky.

Ačkoliv je už třináct let řadovým členem sociální demokracie, ještě nikdy se syn herce a disidenta Pavla Landovského nepodrobil volebnímu testu. Už několik let se o jeho kandidatuře na nějakou volenou funkci spekulovalo, ale Jakub Landovský vždy svůj vstup do aktivní politiky odkládal. Nechtěl podle svých slov tolik „harašit zbraněmi“, což je často v politice nutné. Teď už na nabídku kývl a povede pražské sociální demokraty do říjnových komunálních voleb jako jednička kandidátky.

Celé to má ale háček. V případě úspěchu se bude muset podle služebního zákona vzdát funkce odborného náměstka na ministerstvu obrany, kterou v posledních několika letech vykonává. Sociální demokracie proto musí v Praze dosáhnout velmi dobrého výsledku, aby vůbec byl ochoten do městské rady vstoupit. A skončit tedy na ministerstvu. Velmi dobrým výsledkem je podle Landovského dvouciferný procentní zisk. Taková představa se ale v současné kondici ČSSD podobá spíše příběhu ze Star Wars než realitě.

„Třináct let jsem součástí lodi, která se teď blíží okamžiku, kdy se může potopit. Je tedy mou povinností pomoci,“ říká o své kandidatuře jedenačtyřicetiletý sociální demokrat.

Příliš modrá krev

Landovského politická kariéra rozhodně nebyla přímočará. Nejprve vystudoval práva a politologii na pražské **fakultě sociálních věd**, kde dodnes učí. Už ve svých dvaceti letech působil na ministerstvu zahraničí, kde

mimo jiného pracoval jako asistent zvláštního zpravodaje pro lidská práva v bývalé Jugoslávii. Do ČSSD vstoupil v roce 2006, když se strana ocitla v opozici a jejím předsedou byl Jiří Paroubek, který měl za sebou zásah na CzechTeku. Strana tehdy byla pro mladé lidi symbolem arogantní zvůle. Landovský navíc do sociální demokracie vstupoval jako rezident Prahy 1 s pověstí malostranského dítěte, přítele Karla Schwarzenberga a absolventa americké Oregon State University. Na sociálního demokrata až příliš modrá krev, chtělo by se říct. Landovský si ale levicovou partaj vybral po příjezdu ze studií v USA, kde po dle svých slov „načichl“ akademickým prostředím, které na tamních univerzitách až na výjimky fandí Demokratické straně.

Pražský maraton. Boj o vládu nad hlavním městem nemá favorita

V Česku ale pochopitelně brzy narazil. V roce 2010 jen těsně přežil hlasování o svém vyloučení ze strany kvůli dopisu, v němž si tehdejšímu předsedovi Sobotkovi stěžoval na velrybářské praktiky spolustraníků ve stranické buňce v Praze 7. Tehdy proti němu stála vlivná rodina Kočkových. „Asi jsem nebyl dost konformní,“ říká k tomu dnes Landovský. Takže člověk, kterého vlastní partaj před osmi lety málem vyloučila, se teď postaví do jejího čela v Praze. Příběh jako z absurdního havlovského dramatu.

Na výsluní se právník, politolog a syn slavného herce začal vracet až po Paroubkově odchodu z čela strany; cesta vedla přes odborné komise a volební štáby. Před více než pěti lety pomáhal Jiřímu Dienstbierovi v prezidentské kampani, ale teď už nepatří do úzkého okruhu jeho spojenců, jejich vztahy v posledních letech výrazně ochladly. Mimo jiné i proto, že Landovský je na rozdíl od Dienstbiera ochoten a schopen uzavírat pragmatická spojení. Oba někdejší spojenci se začali rozcházet i ideologicky. „Nešel bych do politiky kvůli menšinovým věcem. Dneska menšiny nemají velké bariéry, které by jim bránily v rozletu. Mám pocit, že ČSSD se až příliš rozkročila. Jiří Dienstbier je představitelem tohoto progresivistického směru, pak je tu nějaký národovecký směr a já nejsem součástí ani jednoho z nich,“ tvrdí Landovský s tím, že strana by se měla soustředit výhradně na střední třídu, čímž se tak trochu snaží napodobit blairovskou doktrínu New Labour.

Poche nevyšumí

Výhodou Landovského je kromě amerického vzdělání, odborných zkušeností v oblasti mezinárodních vztahů a slavného jména i mnoho užitečných kontaktů, a to nejen mezi někdejšími disidenty. Zná se například s egyptologem Miroslavem Bártou, který bude jedním z jeho poradců v kampani. Ze studií se zná třeba i s politickým stratégem Alexanderem Braunem, který v minulosti pomáhal ČSSD a nyní už několik let radí Andreji Babišovi a hnutí ANO. Landovského bývalým spolužákem je také jedna z klíčových postav ČSSD Miroslav Poche, s nímž se dobře zná dvacet let. Poche nyní pražskou organizaci podle informací týdeníku Euro víceméně ovládá. „Názor pana Pocheho na pražskou organizaci nevyšumí,“ vysvětluje Landovský, proč je Poche v pražské ČSSD stále vlivnou postavou, přestože už nemá žádnou významnou funkci. Ačkoli jeho názor ve straně „nevyšumí“, nese si nyní europoslanec a nějakou formou i de facto nový ministr zahraničních věcí velkou zátěž z minulosti. Na jeho rozepisování stranických darů tak, aby se vyhnul dani, se v Česku jen těžko zapomene.

Jakub Landovský má ale za sebou kromě úřednické či pedagogické kariéry i účinkování v několika firmách. V letech 2012 až 2016 působil v představenstvu společnosti Agnit vlastněné známým pražským developerem Sergem Borensteinem. „Ta firma dovážela přípravek pro likvidaci ekologických škod na vodních plochách a já se vším, co se týká vody, zabývám na univerzitě. Proto mě požádali, jestli bych jim nemohl radit a být v představenstvu. To jsem udělal rád,“ vysvětluje svůj vztah k Borensteinovi s odkazem na své odborné zaměření. Funkci v představenstvu podle svých slov vykonával bezplatně a firma s práškem na likvidaci škod nakonec ani neprorazila.

URL| <https://www.euro.cz:443/praha/resuscitace-prazskych-ruzi-cssd-ma-zachranit-landovsky-1412336>

Stejná zpráva vyšla také v dalších 5 titulech:

[euro.cz \(Praha\)](#), [euro.cz \(Praha\)](#), [euro.cz \(Politika\)](#), [euro.cz \(Zprávy\)](#), [euro.cz \(Zprávy\)](#)

Špatná prezentace může ohrozit vaši reputaci
14.7.2018 roklen24.cz str. 00 Rozhovory, Homepage, Seznam.cz

Jaroslav Průcha, Jitka Hanusová

Prezentace je jako kterákoliv jiná marketingová komunikace. Má své publikum, okolnosti předání a měla by mít také nějaký cíl. Prezentace jsou takové, jací jsou prezentující. A Češi zůstávají většinou trochu při zemi. V rozhovoru pro server Roklen24 to řekl zakladatel projektu odprezentuj.cz Marek Hrkal.

Prezentace je jako kterákoliv jiná marketingová komunikace. Má své publikum, okolnosti předání a měla by mít také nějaký cíl. Prezentace jsou takové, jací jsou prezentující. A Češi zůstávají většinou trochu při zemi. V rozhovoru pro server Roklen24 to řekl zakladatel projektu odprezentuj.cz Marek Hrkal.

Na svých webových stránkách uvádíte, že „Dobrá prezentace nevznikne přes noc“. Jak dlouho to tedy trvá a co všechno tento proces obnáší?

Vytvoření dobré prezentace obvyklé trvá alespoň dva týdny. Dobrá prezentace totiž potřebuje odstup, pohled z ptáčí perspektivy. Na začátku shromáždíte různé materiály – fakta, zajímavosti, grafy, tabulky a ideálně taky příběhy. Chybou je tohle všechno sesypat do slajdů a tvářit se, že je hotovo. Úplně nejdůležitější část přípravy každé prezentace spočívá v tom, že se na chvíli zastavíte, podíváte se na nashromážděné věci z nadhledu, poskládáte do souvislé linky to, co dává smysl a zbytek vyhodíte. Třídění a redukce je obvykle to nejnáročnější, co příprava prezentace obnáší. A je to také důvod, proč to tak dlouho trvá. Vytváření slajdů je ve skutečnosti jen třešničkou na dortu.

Na čem pak závisí cena prezentace, kterou by si od vás klient objednal?

Cenu nejvíc ovlivňuje to, s čím klient přichází. Setkáváme se s klienty, kteří mají jasnou představu a dobrý příběh. Pro takové stačí připravit pěkné slajdy. U jiných začínáme úplně od nuly a řešíme s nimi celý obsah a strukturu prezentace. To se samozřejmě projeví na ceně. Svou roli hraje i termín.

Co konkrétně s klientem při přípravě prezentace řešíte?

Zajímá nás hlavně proč a komu chce klient prezentovat. Jde na konferenci? Prodává nějakou službu potenciálním klientům? Prodává interně ve firmě svůj projekt? Potřebuje vytvořit slajdy, které bude kolegům zasílat? Prezentace je jako kterákoliv jiná marketingová komunikace. Má své publikum, okolnosti předání a měla by mít také nějaký cíl.

Co obnáší Váš kurz prezentačních dovedností?

Všechno, co potřebujete, abyste na konci prezentace dosáhli zamýšleného cíle. Proto máme kurzů hned několik. Nejdřív účastníky učíme, jak poskládat příběh prezentace a jak mají vypadat slajdy. Máme speciální kurz věnovaný prezentování dat. Milovníci koláčových grafů se na něm například dozvědí, že je potřeba dodržet tři základní podmínky, aby koláčový graf dával v prezentaci smysl. Slajdy jsou jedna věc, ale jejich podání druhá. Proto nabízíme i trénink prezentování. A pro opravdové fajnšmekry máme jako doplněk tipy a triky v PowerPointu, kdy se víc věnujeme práci se softwarem. Zajímavé efektní slajdy se mnohdy dají připravit docela snadno, když víte, jak na to.

Máte vy osobně nějaký vzor skvělé prezentace?

Možná vás to překvapí, ale podle mě jsou aktuálně nejlepšími prezentacemi pořady Johna Olivera Last Week Tonight na HBO. Obsahují cca 20minutové prezentace doprovázené vizuály, které připomínají slajdy. Jsou skvělé vystavěné, vypointované a navíc extrémně vtipné. Spousta lidí Olivera považuje za komika, ale ve skutečnosti je to prvotřídní prezentátor, který svými prezentacemi dokáže předávat i nesmírně složitá a náročná témata jako je webová neutralita nebo kryptoměny.

Jsou české prezentace dobré nebo špatné? Mají prezentace nějaká (regionální) specifika?

Prezentace jsou takové, jací jsou prezentující. A Češi zůstávají většinou trochu při zemi. Nejsme národ showmanů, neradi přehráváme, neprojevujeme příliš viditelně nadšení. To všechno českým prezentacím chybí.

Prezentace na různých konferencích, kongresech, fórech slouží bezesporu jako reklama. Jak moc se vložené peníze do přípravy a realizace prezentace podle Vás vyplatí? Pokud tedy budeme „prezentaci“ brát jako další z komunikačních kanálů.

Odpovím vám otázkou. Znáte jiný komunikační nástroj, kterým můžete v kuse zhruba čtvrt hodiny působit na své cílové publikum? Reklamu v televizi sleduje cílová skupina 30 vteřin, reklamu v časopise 15 vteřin, banner na internetu pár vteřin. Dobrá prezentace udrží pozornost publika 15 minut díky tomu, že se jedná o komunikaci tváří v tvář – což je pořád neefektivnější způsob komunikace, který existuje. Čas a peníze investované do důležité prezentace se vám vyplatí mnohonásobně, protože v sázce není jen úspěch vašeho sdělení, ale i vaše osobní reputace.

Jaký je Váš názor na akce „Apple keynote“?

Letošní červnový keynote na vývojářské konferenci v San Jose byl perfektně sehraná show. Dynamické střídání řečníků, přehledná struktura, živé ukázky, dechberoucí projekce a jednoduchá propracovaná grafika. Přesně to, co od Applu očekáváte. Američané tenhle žánr umí a čeští pořadatelé od nich mohou ledacos odkoukat. Jednu připomínku ale přece jen mám. Tim Cook není Steve Jobs. I když se snažil o neformálnost, místy vypadal dost škrobeně.

Viděl jste nějakou prezentaci v Česku, která Vás překvapila svou úrovní?

Rád bych vám odpověděl konkrétně, ale mám podepsanou dohodu o mlčenlivosti. ?? Dobří prezentující v Česku jsou. Vyznačují se tím, že berou prezentace vážně, přemýšlejí o obsahu, věnují přípravě patřičnou pozornost. Ti úplně nejlepší také dostali do vínku schopnost jednoduše a poutavě formulovat. V české krajině je jich podobně jako rysů ostrovidů. Jsou vzácní, přibývá jich a když na některého narazíte, je to velký zážitek!

A naopak. Můžete zavzpomínat na nějaké prezentační „průšvihy“?

Před prezidentskou volbou 2013 napadlo lidi v Hospodářských novinách uspořádat „Prezidentský PowerPoint“. Kandidáti měli představit své plány pomocí sedmiminutové prezentace. Byl jsem na místě osobně a musím říct, že přehlídku větších bizarností jsem od té doby neviděl. Miloš Zeman tehdy s bravurou sobě vlastní prokázal, že vám bohatě stačí dva slajdy na to, abyste pozurázel jak své protikandidáty, tak i pořadatele akce.

Co byste poradil člověku, který má před sebou svoji první důležitou prezentaci?

Zní to trochu jako šamanství, ale klíčová jsou jeho očekávání. Ta se totiž zpravidla naplňují. Když je prezentující dopředu nervózní a vylekaný a očekává katastrofu, katastrofa se dostaví. Když si naopak vsugeruje, že to dobře dopadne, obvykle je prezentace úspěšná. Všem domnělým improvizátorům – a těch je mezi Čechy spousta – bych vzkázal, aby nepodcenili přípravu.

Máte nějaký tip pro lidi s vadou řeči? Jak třeba vyžrát na ráčkování?

O Démostenovi se traduje, že šišlal a drmolil. Dost svérázným tréninkem se svojí vady zbavil a stal se jedním z nejproslulejších rétorů starověku. Prý si do úst strkal oblázky a snažil se překřičet příboj. Možná jste viděli báječný film Králova řeč s Colinem Firthem a Geoffrey Rushem. Oba příklady ukazují, že řečové vady je možné upozadit či překonat. Ale to je spíš otázka na logopeda, než na tvůrce prezentací.

Jak důležité jsou podle Vás při prezentaci zvolené barvy a oblečení prezentujícího?

Obojí tvoří první dojem, takže byste měli přemýšlet, jaký první dojem chcete vyvolat. Určitě se nejedná o faktory, které běžně rozhodují o úspěchu a neúspěchu prezentace. Obsah je nepoměrně důležitější. To platí za předpokladu, že oblečení a barevnost úplně nepokazíte. Pokud dorazíte na konferenci finančních ředitelů v šortkách a s prezentací v barvách duhy, určitě vzbudíte pozornost. Pak už záleží na vás, jestli ji dokážete zužitkovat nebo svou prezentací potvrdíte, že jste totální mimoň.

Ještě jedna drobnost. Pokud jde o barvu oblečení, tak třeba do tmavého sálu s černým pozadím není ideální úplně černé oblečení. Zejména pokud se bude prezentace natáčet, skončíte jako létající hlava v černém vesmíru.

Problémy mohou nastat po prezentaci samotné. Jak se lze co nejlépe připravit na následné nečekané dotazy?

Americký komunikační konzultant Carmine Gallo tvrdí, že většinu dotazů k většině témat je možné rozdělit do sedmi okruhů. Teoreticky vám tedy stačí sedm vybroušených odpovědí. I kdyby těch okruhů bylo 10 nebo 15, většina otázek je předvídatelná. Stačí se na téma prezentace podívat očima publika. To byste měli udělat v každém případě ještě předtím, než začnete prezentaci vůbec chystat. Samozřejmě může padnout i nečekaný dotaz. Není nic strašného neumět takový dotaz zodpovědět. Je ale trestuhodné, pokud neumíte zodpovědět dotaz, který byl perfektně předvídatelný.

Z mé novinářské zkušenosti vím, že postupně ubývá tiskových konferencí. Souhlasíte? Pokud ano, jak si to vysvětlujete?

Počet tiskových konferencí posoudit nedokážu, ale všiml jsem si, že se na nás začíná obracet čím dál víc klientů s prezentacemi určenými právě na tiskovky. Připadá mi to logické. Když už vynaložíte energii, čas i peníze na to, abyste dostali novináře na jedno místo, pak jim musíte naservírovat opravdu poutavou prezentaci. Kvalita prezentace na tiskové konferenci může dramaticky ovlivnit, co o vás novináři nakonec napíší.

Marek Hrkal

Prezentacím se věnuje od roku 2010, kdy založil odprezentuj.cz a na vizitku si napsal „tvůrce prezentací“. Jeho prezentace od té doby pomáhají klientům nejen v Česku, ale také na Slovensku, v Polsku, Německu, Rakousku a Švýcarsku. Vystudoval marketingovou komunikaci a public relations na **Fakultě sociálních věd** UK a podnikovou ekonomiku a management na VŠE v Praze. Markovým koníčkem je moderování, díky kterému má dlouholetou praxi ve vystupování před početným publikem.

URL| <http://roklen24.cz/a/SKjaA>

Začátky kapitalismu i první krize: ekonomika českých zemí za monarchie

14.7.2018 patria.cz str. 00

Jak vypadala v dobách předchozích lokální ekonomika, obchod, ekonomické myšlení a co to vše předznamenalo pro dnešek a budoucnost?

Startujeme seriál sond do tuzemské ekonomické historie, který na Patria.cz naleznete každý letní víkend. Zahajujeme jej dobami Rakousko-Uherska a v prvním rozhovoru s profesorkou Antoníí Doležalovou. Ta se zabývá hospodářskými dějinami na Katedře institucionální ekonomie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, v současné době působí na Univerzitě v Cambridgi a čerstvě vydala v Británii knihu s titulem „A History of Czech Economic Thought“, která rozebírá dějiny českého ekonomického myšlení. Kdy a jak se věci měnily k lepšímu? Jak se na rozvoji podepsala krize v roce 1873? Jak vznikl domácí finanční sektor? Jak jsme si vedli v oblasti vzdělanosti či tehdejších technologií? Jak v obchodě a kdo byli naši nejvýznamnější partneři?

Patria.cz: Jak vypadala naše ekonomika v období Rakousko-Uherska?

Když mluvíme o Rakousko-Uhersku, myslíme období po roce 1867. České země byly součástí habsburské monarchie o tři sta let déle a v rámci habsburského soustátí se české země vyvíjely jako jedna z jeho dědičných zemí. Myslím, že je důležité mít v patrnosti vývoj od konce Třicetileté války, která byla pro celou střední Evropu naprosto radikální změnou společenských a sociálních poměrů.

Kdyby totiž někdo, kdo žil v Rudolfinské Praze, navštívil Alžbětinský Londýn, nezaznamenal by zřejmě žádný zásadní rozdíl. Vždyť Jan Amos Komenský v západní Evropě, včetně Londýna, radil, jak uspořádat vědu a vzdělávání. Třicetiletá válka tento stav dramaticky změnila. Počet obyvatel v Českých zemích klesl z okolo 1,750,000 na 950,000. Ze 782 měst a 36 000 vesnic a panství, která existovala v roce 1618, jich po válce v roce 1648 zbývalo 230 resp. 600. Jedna třetina půdy zůstala neobsazená. V dalších desetiletích a v průběhu 18.

století se opakovala neúroda, v 70. letech 18. století postihl České země hladomor, kterému padla za oběť asi desetina obyvatelstva... To vše spolu s novými válkami – s Turky či Francií, o Slezske dědictví – vedlo k poklesu ekonomické výkonnosti Habsburské monarchie.

Navíc, zatímco se v západní Evropě rozvíjel kapitalismus, a pomalu ale jistě vítězil, v českých zemích se po Třicetileté válce upevnil feudalismus skrze tzv. druhé nevolnictví; známější a slavnější je pojem robota, i když v jiné souvislosti. Tento systém spoutal pracovní sílu, kterou kapitalismus potřeboval, s půdou a s vlastníky té půdy způsobem, který v mnoha ohledech připomínal otroctví.

Nejnovější výzkumy sice ukazují, že to nevolnictví nebylo tak tuhé, jak si představujeme kvůli vžitému termínu „doba temna“. Bylo možné třeba vyrazit do světa na zkušenou – světem teď myslím třeba i jiné panství, ale byli to spíše jedinci a ta početně nepatrná skupina osob, která v každé době a v každém společenském uspořádání žije na okraji společnosti.

Bylo ale více faktorů, které ovlivnily hospodářský vývoj českých zemí. Třeba role šlechty byla dvojaká, chyběl domácí podnikatelský étos a školství bylo v rukou jezuitů, či jiných církevních řádů, takže co nebylo v Bibli, to se učit nesmělo a probíhala rekatolizace.

Patria.cz: Kdy se věci měnily k lepšímu?

Už panovníci ve druhé polovině 17. a v 18. století se snažili s tou situací něco dělat tím, že zvali zahraniční odborníky, aby jim pomohli situaci napravovat, protože si problémy uvědomovali. Role školství je nepřehlédnutelná. Byla to Marie Terezie, kdo v roce 1774 učinil vzdělání veškerého obyvatelstva záležitostí státu zavedením povinné školní docházky pro děti mezi 6 a 12 rokem věku; vedle toho tzv. učené společnosti v duchu nejlepší osvícenské tradice usilovaly seznámit s výsledky soudobé vědy nejširší veřejnost. Ale byly to právě ekonomické zájmy šlechty chráněné druhým nevolnictvím, které zpomalovaly šíření liberálních myšlenek v zemi, protože šlechtě daný stav vyhovoval, a zároveň to bylo individuální úsilí jednotlivých českých šlechtických rodin (v teritoriálním smyslu, jejich původ mohl být italský nebo francouzský), kdo se o toto šíření nejvíce zasloužil. Vedle šlechty byl druhým ambivalentním faktorem vliv jezuitů a dalších církevních řádů, se kterými je spojována rekatolizace – ale právě oni byli hlavními šířiteli osvícenských myšlenek. Důvod byl prostý. Právě s kněžími a faráři byly v každodenním styku nejširší vrstvy obyvatel.

Situace se začala měnit až v polovině 19. století. On totiž ani rok 1848 nebyl radikálním bodem zvratu, institucionální změny mají delší sinusoidu. Zásadní překážka rozvoje kapitalismu v Čechách padla s přijetím živnostenského zákona v roce 1859 a obchodního zákoníku v roce 1862; jimi stát proklamoval téměř naprostou podnikatelskou svobodu a otevřel bezprecedentní zakladatelskou horečku: od dubna 1867 do dubna 1873 bylo v Rakousku vydáno 1005 povolení k založení akciové společnosti a skutečně realizováno bylo 628 společností s kapitálem 2,58 mld. zlatých; v českých zemích na přelomu 60. a 70. let působilo asi 300 akciových společností.

A je také třeba zdůraznit, že neříkám nic o tom, že to byly české firmy – jen že vznikaly v českých zemích. Byly to české, německé i židovské firmy. To je vždycky důležité si uvědomovat – že když mluvíme o českém hospodářství v 19. století a jeho bouřlivém rozvoji, tak myslíme české teritoriálně a ne nacionálně. Tento rozdíl se často ve výkladech českých dějin přehlídí, až úplně zamlčuje. Jsem přesvědčená, že tím se vytrácí cosi podstatného z našeho vnímání minulosti.

Patria.cz: Co tedy dělali Češi mezi tímto obdobím a první světovou válkou?

Čechy nacházíme většinou jako zaměstnance. Pokud už se do něčeho pustili v tomto období sami, mělo to podobu spíš menších podniků, přesněji živností, v nichž pracovali třeba pouze rodinní příslušníci. Uvedu jeden příklad za všechny. Když se na počátku 20. století začal v českých zemích dynamicky rozvíjet textilní průmysl, existovalo zde 11 podniků^o s více než 1000 zaměstnanci, ale 90 % všech textilních závodů^o tvořily domácí podniky s maximálně pěti zaměstnanci, a v nich pracovalo 40 % všech textilních dělníků^o.

Ti, kteří měli velké podniky, to byly spíše výjimky. Ringhofferovi, čeští Němci, potom firmy Hernych, Klazar, Bartoň a Menšík a další. Nesmíme zapomenout na Josefa Hlávku. Obecně ale určitě platí, že rozvoj obchodu a výroby zabezpečovala v českých zemích německá a židovská populace.

Podle odhadu disponovali čeští podnikatelé před první světovou válkou jen asi 20–30 % kapitálové hodnoty průmyslu českých zemí a jejich vliv v žádném odvětví – s výjimkou cukrovarnictví – nebyl dominantní. Hospodářskou základnu Čechů^o v Čechách tvořilo nadále zemědělství, řemeslná výroba, maloobchod, řepářství a cukrovarnictví, pivovarnictví, sladařství, dřevařský průmysl a lihovarnictví. Zpracovávali výstupy ze zemědělství, a dělali vlastně to, co před nimi 300-400 let dělaly šlechtické velkostatky, které měly svoje nevolníky.

Patria.cz: Jak se na rozvoj kapitalismu podepsala krize v roce 1873?

To období po roce 1848 bylo zvláštní tím, že trvalo skutečně jen jeden hospodářský cyklus, ve kterém s neúprosnou pravidelností přichází krize a ta přišla právě v roce 1873. Byla to opravdu velká deprese, o které se dnes moc nemluví, ale byla stejně zničující, jako ta ve 30. letech 20. století. Zhroutila se vídeňská burza, právě když tam byla zahájena první světová hospodářská výstava.

Většina firem zkrachovala a zanikla, protože byly kapitálově slabé, nebo byly postavené na půjčkách. Tato krize vývoj kapitalismu radikálně zpomalila. Zastavila proces rozvoje kapitalismu v nejhorší možné situaci.

Už se totiž začalo něco dělat, vlastními silami, bez pomoci státu, a najednou přišla krize a ukázalo se, jako by to bez toho státu vlastně nešlo. Vznikl dojem, že stát potřebujeme, že jinak tu Anglii nikdy nedoženeme, když je 300 let před námi. Proto začala být v Čechách populární bismarckovská sociální politika a německá historická škola. Zkusili jsme to liberálně a nešlo to. Mělo to devastující účinky na povědomí o kapitalismu.

Patria.cz: Kdo z podnikatelů krizi přežil?

Jen ten, kdo měl dobrou vazbu buď na stát, nebo na nějakého bankéře. Ten, kdo měl sociální kapitál. To v počátečním období kapitalismu na Západě nevidíme, tam se mohl prosadit jen ten, kdo měl podnikatelský étos, kdo měl nějaký nápad. Myslím, že ta krize kapitalismus v českých zemích už natrvalo stigmatizovala. Vžilo se, že podnikatel je někdo, kdo šidí a hledá vedlejší cesty.

V roce 1873 byly už některé podniky tak silné, že si mohly říct o státní subvence. Ringhofferovi, kteří podnikali v železářství, strojírenství a hutnictví, tu krizi skoro nepocítili, neboť dostali v roce 1865 obrovskou zakázku od Františka Josefa I., aby státu dodali vagóny a vlaky. Rothschildové totiž dali peníze na železnice a Rakousko je začalo budovat. A když máte od státu zakázku na 20 let, tak vás žádná krize nerozhodí.

Patria.cz: Takže byli „too big to fail“?

Přesně tak. To bylo štěstí několika velkých firem. Sami Ringhofferovi byli považováni za Němce a po roce 1945 byli znárodněni, ale teď se k nim zase hlásíme, že to byli velcí čeští podnikatelé. Protože už jsme zapomněli ten pocit patriotismu a soudržnosti, který byl budován na stavovských a teritoriálních, lépe řečeno komunitních principech. Ty komunity nemusely být nutně národní, a přesto jejich členové pociťovali sounáležitost.

Patria.cz: Jak vlastně vznikl zdejší finanční sektor?

S tím kapitalistickým étosem 50. a 60. let 19. století souviselo i to, že začaly vznikat družstevní spořitelny. Spousta lidí se najednou octla bez ochrany svého feudálního pána, začali pracovat sami a úspory, které získali tím, že dostávali peníze za svou práci, střádali do vesnických družstev (říkalo se jim někdy kumpeličky, ale to je nepřesný výraz). Byla inspirována zkušenostmi z Německa, kde působila Raiffeisenova a Schulze-Delitzschova družstva. Institucionálním potomkem těchto družstev drobných střadatelů je Česká spořitelna.

Spořitelní družstva často fungovala tak, že když šli lidé v neděli z kostela, seděl tam za stolem před dveřmi kostela příslušný úředník a vybíral peníze. V sobotu dostali výplatu a v neděli ráno dali ty peníze do spořitelny. Jinak by je utratili, propili, protože s nimi neuměli hospodařit.

Z krize v roce 1873 vyšly české bankovní subjekty posílené. Je zde ovšem zřetelný paradox: bankovníctví bylo nejrychleji se rozvíjející složkou podnikání a zároveň podnikání C'echu^o v Čechách trpělo nedostatkem kapitálu.

Patria.cz: Kam pak banky investovaly?

Neměly žádné nacionální ohledy. Na východě. Krize totiž posunula funkci bank směrem k systematickému zasahování do průmyslového, obchodního i zemědělského podnikání. Banky tím získaly významné postavení v rámci Rakousko-Uherské monarchie, ale podstatnou část svého disponibilního kapitálu vyvážely dál na východ – nejprve do méně vyspělých částí monarchie, a potom dál do Ruska a na Balkán. Viděly tam rychlejší obrat a vyšší úrokovou míru z půjčování peněz. A zatímco v hospodářské praxi měla jejich expanze za následek odliv kapitálu a jeho nedostatek na domácím trhu a pro potřeby českých ekonomických subjektu^o, v rétorické rovině byla tato expanze často zdůvodňována slovanskou vzájemností, potřebou hospodářské jednoty utlačovaných menšin, ochranou před expanzí německví na východ, dokonce odporem proti Vídní. Navíc banky obchodovaly zbožím, nejen penězi – expandovaly tam, kam šly konkrétní výrobky – cukr, zemědělské stroje, suroviny jako uhlí apod.

Když banka investovala třeba do založení pivovaru na Ukrajině nebo v Bulharsku, tak se stala také vlastníkem. Šla do toho, aby si ten kapitál ohlížela, byly to opatrné investice. Jistota byla dána tím, že si banka obsadila pozice ve správní radě. Objevuje se tak fenomén, který lze bez nadsázky označit za český imperialismus. A v dobové literatuře pro něj existuje v spousta dokladů.

Patria.cz: Jak jsme byli ekonomicky rozvinutí v rámci monarchie?

I přes krátkost trvání a národnostní dimenzi ono liberální období zanechalo v Čechách natolik zřetelné stopy, že v poslední třetině 19. století v rámci monarchie pouze české země a Dolní Rakousy (Vídeň a její okolí) byly skutečně průmyslově agrární, a v některých odvětvích dosáhly české země takřka monopolního postavení v rámci monarchie, jako ve výrobě porcelánu, zpracování lnu, vlny či cukrovarnictví; rostl také podíl železářství, strojírenství a těžby uhlí. Od konce 19. století se České země dokonce rozvíjely podstatně rychleji než monarchie jako celek, ale i než hospodářsky vyspělejší Horní a Dolní Rakousy a Vídeň.

Jednotlivci (a to je moje hypotéza, potvrzená už mnoha konkrétními případy), ze kterých se stali velcí a významní podnikatelé, kteří ovlivňovali diskurz v celém Rakousko-Uhersku, většinou prošli zkušenostmi z zahraničí. Ač jejich rodiče měli často selský původ, ve 40. letech je poslali do světa. Vrátili se se zkušenostmi z Anglie, Francie nebo Holandska. Zjistili, jak se tam věci dělají, a začali je dělat tady taky. To je i případ Ringhofferů. Podobné to bylo třeba s Baťou.

Patria.cz: Co se týče technologií a ekonomické vzdělanosti, jak jsme si vedli?

České země nebyly lídry technického pokroku ani v rámci monarchie a už vůbec ne ve vztahu ke zbytku Evropy. Najdete tady geniální vynálezce, ale ty najdete i o staletí dříve. Čech např. vynalezl hromosvod, ale protože císaři jeho poradci tehdy řekli, že to je nesmysl, tak nebyl patentován.

Monarchie byla zaostalá, neudávala trend v žádném oboru. Technologie, které se používaly v českých zemích, se používaly o sto let dříve v Británii a Francii. A tak jako byl v českých zemích promeškán nástup laissez-faire, byl promeškán i nástup druhé vlny industrializace, který byl tažen novými technologiemi, a především Německem. Mluvím o konci 19. století. Jedním z důvodů byl i fakt, že na rozdíl od Němců se v monarchii ani v českých zemích neinvestovalo do vzdělávání nových technologicky zdatných zaměstnanců. Existující síť tzv. hospodářských škol a tzv. obchodních akademií jednak nebyla příliš hustá a jednak svým obsahem studia nové obzory neotevírala.

Ekonomové byli vzdělávání na právnické fakultě jako právníci, a mohli si sice zapsat pár předmětů, kde získali nějaké znalosti o ekonomii, ale především o státních financích, ne praktickém businessu. Jediné semináře, které se týkaly opravdu ekonomie a podnikání, byly národohospodářské semináře, které vedl Albín Bráf a tam chodilo třeba jen osm studentů.

Na technice v Praze se také učila ekonomie, ale zase ve velmi omezeném rozsahu, a s důrazem na státní finance, resp. účetnictví. Okruh ekonomicky vzdělaných lidí byl velmi úzký. Vlastně tu nebyli ekonomicky vzdělaní lidé. „Selfmademani“ byli většinou úplně bez vzdělání – s výjimkou základního, a k tomu měli jen ty zahraniční zkušenosti nebo ani to ne.

No, a i takto vystudovaní lidé pomýšleli hlavně na úřady ve Vídni, a ne na vlastní podnikání. Albín Bráf tomu říkal “česká nemoc” - popisoval tím situaci, když někdo, kdo vystudoval hospodářskou školu nebo dokonce exportní akademii ve Vídni, toužil po teplém místě v bance nebo státním úřadě, nejlépe ve Vídni, jen ne za krámský pult. Ještě na začátku 20. století psal, že bez toho Češi ty Němce nikdy nedohoní, a národní obrození nebude nikdy hotovo. Jinak řečeno, vlastní jazyk a ideály nestačí, když není nikdo, kdo by tvrdě pracoval a nesl podnikatelské riziko. Když se podíváte dnes na poměr těch, kdo pracují a živí státní rozpočet placením daní, a těch, kdo žijí ze státního rozpočtu, ani za těch sto let se toho v Čechách moc nezměnilo.

Patria.cz: S kým jsme nejvíc obchodovali?

Vždycky s Německem. Existovala totální závislost, totální souvislost německého cyklu s rakouským, respektive českým. Projevilo se to i za první republiky. Můžete se odpoutat od monarchie, ta byla po roce 1918 často označována za žalář národů, vydat vlastní peníze, založit nová ministerstva. Ale nevymyslíte si jiná obchodní spojení. A když vymyslíte a nařídíte je, nebudou fungovat. Ostatně, Německo zůstalo největším obchodním partnerem Česka dodnes.

Patria.cz: Co jsme vyváželi a co jsme dováželi? Třeba i v rámci monarchie?

Rakousko-Uhersko mělo výhodu, která se v určitou chvíli stala nevýhodou, a sice že to byl obrovský bezcelní prostor. V literatuře se používá slovní spojení “manželství textilu a pšenice.” To přesně vystihuje pohyb zboží uvnitř monarchie z východu na západ a opačně. Západní část monarchie, včetně českých zemí, profitovala z toho, že druhá půlka Rakousko-Uherska byla zaostalá. Takže to, co se vyprodukovalo na západě císařství, se komfortně, bez potíží a konkurence vyvezlo do východní části.

Zahraněční obchod nebyl nezbytný. Ale stroje, technologie a zařízení, ty se dovážely ze Západu. V monarchii se vyráběly stroje pro potravinářský průmysl, zařízení do pivovarů a do výroby navazujících na zemědělskou výrobu. Výjimkou byl samozřejmě automobilový průmysl.

Nevýhoda velkého bezcelního prostoru se projevila záhy po rozpadu monarchie: obtížné hledání nových obchodních cest, ale především, technologická zaostalost.

Doc. PhDr. Ing. Antonie Doležalová Ph.D. se zabývá hospodářskými dějinami na Katedře institucionální ekonomie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. V současné době působí na Univerzitě v Cambridgi. Čerstvě vydala v Británii knihu s titulem A History of Czech Economic Thought, která rozebírá doposud ne příliš probádané dějiny českého ekonomického myšlení.

URL| <https://www.patria.cz/rozhovor/3877516/zacatky-kapitalismu-i-prvni-krize-ekonomika-ceskych-zemi-za-monarchie.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

patria.cz

Výsledky summitu NATO

13.7.2018 ČRo Plus str. 01 11:34 Interview Plus

Jan BUMBA, moderátor

Generální tajemník NATO Jens Stoltenberg je přesvědčen, že Aliance vyšla z posledního summitu semknutější než dřív. Schůzku rámovala ostrá slova amerického prezidenta Trumpa, který vyzval ostatní členy, aby zvýšili výdaje na obranu. Některé státy také hned v Bruselu slíbily, že to udělají. Jak na to bude reagovat Rusko a co se dá očekávat od blížící se schůzky amerického prezidenta Trumpa s jeho ruským protějškem Putinem? Dobrý poslech přeje Jan Bumba. A naším hostem je politolog a odborník na Rusko a východní Evropu Jan Šír z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den. Děkuju za pozvání.

Jan BUMBA, moderátor

Jeví se skutečně Severoatlantická aliance pevnější, silnější než před pár dny, nebo to jsou povinná politická prohlášení poté, co si všichni oddechli, že ten summit už je za nimi?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Povinná prohlášení to asi jsou. Já bych se tady zdržel nějakých extrémních hodnocení, ať na jednu nebo na druhou stranu. Ten summit nebyl nijak průlomový, nicméně v žádném případě se nejednalo o záležitost čistě symbolickou nebo nějaký udržovací podnik. Během toho summitu byla přijata důležitá rozhodnutí, která mají za prvé rozvinout to, co bylo dohodnuto na těch předchozích dvou summitech ve Walesu a ve Varšavě a zejména, co se týče tedy budování a rozvoje nových vojenských schopností Aliance právě v souvislosti s adaptací na dramaticky se zhoršující bezpečnostní prostředí zejména tedy ve východní části evropského kontinentu.

Jan BUMBA, moderátor

Nejdůležitější z těch závěrů tohoto summitu je onen příslib navýšení obranných rozpočtů?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím, že těch výstupů je víc. Za prvé využiji tady příležitosti a poblahopřej makedonským přátelům k tomu, že obdrželi pozvání do Aliance, Makedonie pod tím novým názvem Severní Makedonie by se měla stát třicátým členem, nicméně, co se týče těch vojenských schopností, které jsem naznačil, já bych tady vypíchl jednu věc, hlavní část těch závěrů se podle mého názoru tak, jak já čtu ty závěry, ten dokument, závěrečný dokument byl velice obsáhlý, se všechny vztahují k něčemu, co by šlo shrnout pod pojem strategická mobilita, to znamená, dochází tady za prvé tedy k zřizování nových velitelství, která by měla mít na starosti mimo jiné právě logistické aspekty spojené se zvýšenou mobilitou a schopností rychlého rozmístění jednotek. Došlo tady ke schválení toho konceptu 4x30, to znamená, že Aliance by měla být schopna během 30 dní dát dohromady vojenské uskupení sestávající minimálně ze 30 praporů, 30 válečných lodí a 30 letek. Došlo tady dále k podpisu dohody s Evropskou unií, jejímž klíčovým bodem byl rovněž rozvoj možností právě mobility, to se týká té záležitosti, která se netýká čistě jen vojenských nebo logistických aspektů, ale samozřejmě potřebujete v souladu s tím, abyste mohli rychle přesunout jednotky, mít vytvořen třeba právní základ. Viděli jsme sami u nás v České republice v roce 2015 během té jízdy dragounů, že kolem toho byly velké debaty, i jestli na takový přejezd je potřeba souhlasu parlamentu nebo není. Bylo to spojeno s velkou řadou vnitropolitických protestů. Potřebujete na tyto záležitosti třeba vybudovat i novou dopravní infrastrukturu, tedy ta cvičení, která ve východní Evropě probíhají, jsou z velké části zaměřena právě na průzkum a ověření prostupnosti kapacit té infrastruktury, a to jsou podle mého názoru hlavní závěry, které rozvíjejí to, co bylo dohodnuto ve Walesu a ve Varšavě zejména s ohledem na tu situaci, která se momentálně odehrává v nejvíce zranitelné části NATO, což je Pobaltí.

Jan BUMBA, moderátor

Vy jste říkal, že ten summit nebyl nijak převratný vysloveně, ale podle všeho, co tedy o tom jednání víme, tak se dá usuzovat, že ta jednání opravdu nebyla snadná a že se odehrávala občas i ve velmi vypjaté atmosféře.

Objevily se dokonce spekulace o tom, že prezident Trump vyhrožoval, že pokud ostatní státy nezvýší obranné výdaje, takže by mohly Spojené státy Alianci úplně opustit. Koho nejvíc znervózňují takováto prohlášení?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Takhle to, co jste zmínil, je samozřejmě pravda, ale musíme si uvědomit, že ty závěry byly domlouvány řadu měsíců přede, to znamená, myslím si, že by bylo mylné nebo nepřesné usuzovat pouze z průběhu summitu NATO, jaké mohly nebo měly být výsledky nebo v zásadě byly výsledky, které byly, které byly ohlášeny. Samozřejmě ta prohlášení prezidenta Trumpa jsou znepokojující a myslím si, že by to mělo znepokojovat zejména ty nejvíce ohrožené státy Aliance, které samy o sobě individuálním způsobem by těžko mohly být v případě zhoršení bezpečnostní situace schopny zajistit svoji obranu, a to jsou momentálně ty frontové státy na té východní linii Aliance, což znamená Pobaltí, Polsko, Rumunsko, Bulharsko.

Jan BUMBA, moderátor

Když něco takového zazní od prezidenta Spojených států, tak hraje tím prezident Trump vysloveně do karet Vladimíru Putinovi těmi narážkami na to, že by Spojené státy mohly opustit Severoatlantickou alianci?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Je to vysílání smíšených signálů, které mohou být na jedné stranu, na jednu stranu dobře v tom, že vlastně Rusko dlouhou dobu těžilo z toho, že nás zná a vědělo, co si může dovolit a kalibrovat ty útoky přesně pod tu hranu, po které by následovala nějaká reakce, takže v tomto ohledu si myslím, že Rusko z toho nadšeno být nemůže, nicméně na druhou stranu tím asi důležitým, nebo jedním z nejdůležitějších úkolů momentálně, které před Aliancí stojí, je posílení kredibility toho vlastního deterentu, to znamená, té schopnosti odstranit případné nositele vojenské hrozby od úvah, že by mohli na Alianci beztretně zaútočit, a proto, aby to odstrašení bylo kredibilní, by mělo být maximálně transparentní a maximálně ten signál, který je vysílán, by měl být i jasný a samozřejmě těmto snahám ta často konfliktní nebo rozporuplná prohlášení prezidenta Trumpa nepomáhají.

Jan BUMBA, moderátor

Hostem dnešního Interview je politolog Jan Šír. V prohlášení ze summitu stojí, že, budu citovat: "Ve světle hrozeb od Ruska přes terorismus, nestabilitu, dezinformace i kyberútoky je NATO jednotné a připravené podnikat kroky ke společné obraně," konec citátu. Do jaké míry je dnes Rusko vlastně důvodem, proč Aliance existuje?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak Aliance neexistuje pouze kvůli tomu, že tady existují nějaké vnější tlaky v podobě Ruska. Já si myslím, že ten smysl Aliance není vázán pouze na existenci Ruska a současně s tím zároveň nedokážou popřít, a to je pravda, že zejména ty agresivní kroky Ruska v posledních letech, narážím na ten útok na mezinárodní uspořádání v podobě té ozbrojené agrese proti Ukrajině, která začala v roce 2014, a to vlilo určitý, určitou novou krev do života Aliance.

Jan BUMBA, moderátor

A je to až tak, že tedy Severoatlantická aliance v současné době jaksi vůbec odůvodňuje svoji existenci tím, že je tady Rusko, které pokládá za nebezpečné?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím, že to Aliance to tak neodůvodňuje a že je skutečně těch úkolů minimálně tak, jak to stojí v tom strategickém konceptu Aliance, je před NATO víc. Kolektivní obrana je jedním z těchto úkolů, nicméně tady máme další úkoly. Z těch nejvýznamnějších je potřeba zmínil budování nějakého prostoru kooperativní bezpečnosti a samozřejmě krizový management v případě, že se naskytne nějaká, nějaká nepředpokládaná nepříjemná událost, která nemusí být vázána pouze na Rusko, nicméně, pokud čtete ty závěrečné dokumenty, tak skutečně k Rusku mezi těmi státními aktéry je tam věnováno jednoznačně nejvíce prostoru a důvody proto jsou naprosto zjevné.

Jan BUMBA, moderátor

Ruské ministerstvo zahraničí uvedlo, že Severoatlantická aliance používá údajnou ruskou hrozbu k tomu, aby navýšila vojenskou aktivitu v baltském regionu a v severní Evropě. Čím vlastně podle Moskvy Aliance Rusko ohrožuje?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak Aliance samozřejmě Rusko nijak neohrožuje, nicméně NATO představuje pro Rusko problém z řady důvodů, asi tím hlavním důvodem je to, že se jedná o nejlivnější strukturu, která do velké míry je tím zastáncem statu quo, co se týče toho, jak by měl fungovat mezinárodní systém, to znamená, že by měl být založen právě na mezinárodním právu, určitých pravidlech chování, což je to, co Rusku nevyhovuje, protože to činí Rusku, Rusko nekompetitivní. Rusko není momentálně, když se hraje podle pravidel, schopno konkurovat, protože ekonomicky se jedná o marginálního hráče. Jeho ekonomika je založena v zásadě pouze na, nebo z větší části na produkci a exportu energetických surovin. Technologicky Rusko stále zaostává. Ta kulturní přitažlivost Ruska je tady relativně nízká. A NATO je zároveň symbolem úspěchu. Sdružuje vyspělé země, které jsou bohaté, kde se žije dobře, kde občané požívají základní práva, svobody, a to je něco, co představuje určitou hodnotovou hrozbu zejména pro režim Vladimíra Putina, co se týče jeho legitimacy, protože on pak nemá vlastní populaci co nabídnout.

Jan BUMBA, moderátor

Když včera chodily zprávy právě z toho vyjádření ruského ministerstva zahraničí, tak ale i z těch je opět patrné, že Moskva považuje Severoatlantickou alianci za svého nepřítele, nebo přinejmenším konkurenta. Mimo jiné tam zazněl argument, že rozšiřování NATO prohlubuje rozpory a zvyšuje napětí v Evropě. Otázka je, kdyby NATO nepřijímalo za členy další státy, zmírnilo by se tím napětí v Evropě?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já se domnívám, že ne, naopak, že by takový stav mohl mezi těmi nejméně zodpovědnými prvky uvnitř ruských elit budovat dojem, že tady existuje nějaká šedá bezpečnostní zóna, ve které nejsou jasně dána pravidla chování a mohlo by to dále pouze povzbuzovat ten ruský apetit, který, jak už jsme viděli v posledních letech nejenom tedy na Ukrajině, ale předtím i na Gruzii, máme tady ještě případ Moldavska, a roste právě v té zóně, která, a ve vztahu k té zóně, která není součástí pevného mocenského spojeneckého bloku jako je Severoatlantická aliance.

Jan BUMBA, moderátor

Když jste, pane Šíre, zmínil Makedonii, tak Rusko protestuje proti rozšiřování Aliance. Třeba o té Makedonii hovořila o tom, že je vtažena do Severoatlantické aliance. Je to kvůli tomu, že Moskva se bojí rostoucí síly NATO, anebo kvůli tomu, že by Moskva ráda sama získala balkánské státy jako své spojence?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím, že do jsou do velké míry povinné protesty to přijetí Makedonie do Aliance žádný zásadní význam, co se týče třeba rozložení moci na evropském kontinentě samozřejmě nemá, ale je to, nese to v sobě významnou symbolickou složku v tom, že tady máme další zemi bývalého východního bloku slovanskou ještě do toho.

Jan BUMBA, moderátor

To hraje roli tedy v úvahách?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak samozřejmě, žije to tu ruskou paranoiou, že Slované jsou zrádci, neváží si toho, rozkládají tedy nějakým způsobem tu panslovanskou jednotu, která je rovněž jednou z důležitých složek toho ideologického obrazu ...

Jan BUMBA, moderátor

Není, pardon, že vám do toho skáču, ale není panslovanská jednota příliš jaksi mýtická záležitost na to, abychom dnes ji brali skutečně jako politickou sílu?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Mýtická záležitost to samozřejmě je. Všechny tyto ideologické nerativy jsou založeny na mýtech, nicméně vy se na to díváte z pohledu občana České republiky velmi pravděpodobně, a v Rusku tyto myšlenky rezonují a jsou využívány zejména politickými elitami k utváření toho svého vlastního obrazu jinak a daleko výrazněji, než tomu třeba u nás.

Jan BUMBA, moderátor

Jak si samotné Rusko vlastně představuje vztahy se Severoatlantickou aliancí? Co by vlastně Rusko chtělo v tomto ohledu?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To je zajímavá otázka, protože je nejasné, na kolik je možno brát ta oficiální ruská prohlášení vážně, co se týče toho, jak oni by si to vzájemné fungování nebo součinnost s NATO představovali. Já se domnívám a já už jsem na to odpovídal v té části, která se týkala vztahu Ruska - NATO, čím NATO Rusko ohrožuje, že NATO skutečně představuje momentálně určitou bariéru pro to, aby svět, zejména mezinárodní systém byl revidován tím způsobem, jak o to usiluje Rusko, to znamená, z ruské strany je tady patrná podle mého názoru velice výrazná tendence směrem k opuštění norem mezinárodního práva a dosažení nějaké dohody, nějakého nového koncertu velmocí, kde by velmoci měly kolem sebe určité vlivové zóny, jejich součástí by byly satelity, které by kolem nich kroužily, a to by mohlo narušit tu stávající podobu mezinárodních systémů a zároveň dát srovnatelně víc vlivu a významu samotnému Rusku. Rusko momentálně trpí tím, že se cítí marginalizováno v tom současném světě, není schopno fungovat, není schopno se hlavně prosadit a to je to, co pak vytváří dodatečné tlaky na ten domácí režim, který taky má velice specifickou podobu a který musí nějakým způsobem ospravedlnovat před vlastní populací svoji existenci a vzhledem k tomu, že zdravotnictvím se pochlubit nemůže, školstvím se pochlubit nemůže, kvalitou života se pochlubit nemůže, tak poslední, co tomu zbývá, je určitý, určitá sázka na patriotickou mobilizaci a na schopnost mimo jiné vést válku.

Jan BUMBA, moderátor

Když se vrátím ještě k tomu, co zaznělo na tomto summitu Severoatlantické aliance, tak prezident Trump hned na úvod té schůzky tvrdě kritizoval Německo. Řekl, že je závislé na ruském plynu a poukázal na to, že je zvláštní, když evropské země chtějí chránit proti Rusku a zároveň s ním obchodují. Jak vy se na tuto argumentaci díváte?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já v tomto ohledu, v této konkrétní otázce s panem Trumpem a s postojem jeho administrativy souhlasím. Já jsem teď velkou část jara strávil v Berlíně, kde jsem tuto otázku docela intenzivně řešil a narážel jsem tam na řadu argumentů, které svědčí o tom, že ta německá pozice se v této konkrétní otázce neshoduje. Já si myslím, že ten projekt Nord Stream, jakkoliv to německá strana vydává jako čistě ekonomickou záležitost, může mít velice významné strategické a bezpečnostně-politické dopady, to se týká nejenom možnosti oslabení, koheze evropského společenství, dalšímu vystavení zejména tedy států ve střední a východní Evropě ruského tlaku, ale samozřejmě to načasování, ten mezinárodní kontext je rovněž důležitý pro posuzování této záležitosti momentálně, kdy Rusko nacvičuje jaderný úder proti vám, tak to působí divně, když za toto chování Rusko de facto odměňujete tím, že s ním budete dále prohlubovat kontakty v ekonomické sféře a dávat mu vydělat.

Jan BUMBA, moderátor

Z pohledu Ruska ten plyn je prostředkem, kterým si jaksi cíleně zavazuje evropské země a v tomto případě tedy Německo?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já se domnívám, že v první řadě, samozřejmě na tyto velké infrastrukturní projekty je navázána i strategická korupce, kterou Rusové dokázali /nesrozumitelně/ k dokonalosti a pro nás tato otázka má relevanci třeba teďka v souvislosti s debatou o tom, jestli stavět nové jaderné bloky nebo ne, ale když se dostaneme čistě k tomu plynu, tak tady se jedná zejména o to, že dalším rozšířením exportních tras, které obcházejí některé státy, Rusko bude moci snáze vyvíjet nátlak na ty státy, které leží mezi Ruskem a Německem a selektivně je odstěhovávat od dodávek plynu, selektivně je odstěhovávat od poplatků za tranzit, a to samozřejmě za situace, kdy Rusko s některými z těchto sousedů, narážím teďka na tu situaci na Ukrajině, je ve stavu válečného konfliktu, může drastickým způsobem změnit poměr sil na tomto bojišti a samozřejmě jde to proti snahám o stabilizaci Ukrajiny, protože prvním státem, který bude poškozen tímto projektem, má být Ukrajina.

Jan BUMBA, moderátor

Hostem dnešního Interview je Jan Šír z Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy. V pondělí se v Helsinkách sejdou poprvé k přímým jednáním prezident Trump a Putin. Jak moc obtížné se odhaduje agenda tohoto setkání?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak agenda, si myslím, že se neodhaduje tak těžko, protože skutečně momentálně ve světě čelíme některým mimořádně závažným krizím nebo některým konfliktním záležitostem, do kterých jsou tím či oním způsobem zapojeni na jedné straně Američané, na druhé straně Rusové, takže já předpokládám, že ta agenda se bude točit kolem nejožehavějších otázek, jak té bilaterální úrovně mezi Ruskem a Spojenými státy, tak situace v zóně některých konfliktů, které ve světě probíhají a už z americké strany byly některé otázky, které by měly být vzneseny, oznámeny, ohlášeny. Pro Trumpa to bude asi ta mimořádně nepříjemná záležitost spojená s ruským vměšováním do prezidentských voleb ve Spojených státech, které vynesly do čela Donalda Trumpa, proto je pro Trumpa osobně nepříjemná záležitost, ale bylo oznámeno, že pochopitelně rozhovory se budou týkat i otázek spojených právě s tou ruskou válkou na Ukrajině, konfliktem v Sýrii, kde už v únoru došlo k ozbrojeným střetům mezi ruskými a americkými jednotkami. Samozřejmě je tady stále neurovnaná záležitost spojená s jaderným nešifřením, to se týká jak v Íránu, tak Severní Koreje a další záležitosti spojené právě s rozšiřováním pozornosti a přítomnosti Severoatlantické aliance v Pobaltí.

Jan BUMBA, moderátor

Je důležité, je důležité ze symbolického hlediska, že se tito prezidenti právě v dnešní době vůbec sejdou a v tomto formátu, že to bude na neutrální půdě?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím, že to s sebou nese řadu rizik a je otázka, jak Donald Trump v těchto rozhovorech obstojí. Vzhledem k tomu, že ta agenda ještě nebyla oficiálně ohlášena, že i ty přípravy nejsou moc transparentní, tak samozřejmě řada zejména amerických spojenců se na to dívá s velkým znepokojením. Samozřejmě pro Vladimira Putina je už samotný úspěch, že se s ním někdo takový baví a v tomto ohledu to má velice významnou symbolickou složku, protože Rusko se právě v reakci na to chování, které samo předvedlo na Ukrajině v roce 2014 a poté ocitá, jestli ne v izolaci, tak na periferii rozhovorů. S Vladimírem Putinem se tolik státníků nebaví a on tímto už samotným faktem, že k takové schůzce dojde, může demonstrovat, že stále je s ním ve světě počítáno a jsou nuceni, i když třeba nutně nechtějí se s ním bavit i nejvýznamnější státníci vyspělého světa, včetně tedy amerického prezidenta Trumpa. A poslední věc, poslední věta, jedná se o první plnohodnotný summit prezidenta Trumpa a prezidenta Putina, to je potřeba tady zmínit, přestože Trump už je ve funkci vlastně více než rok a půl.

Jan BUMBA, moderátor

Dá se říci, jaký teď je vlastně vztah Ruska k Donaldu Trumpovi, protože, když on byl zvolen na podzim 2016, tak v Kremlu vypukly oslavy, tam bylo vítáno to, že se právě tento muž stává americkým prezidentem. Změnil se nějak tento postoj Moskvy k Donaldu Trumpovi za tu dobu?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Těžko říci. V každém případě, co se nepotvrdilo, byla ta ruská očekávání, která do Trumpa vkládala, a souvisí to podle mého názoru ani ne tolik s Trumpovou osobností. Trump osobně by dost možná s Vladimírem Putinem nebo s ruskou stranou i navázal jiné vztahy a některé jejich dimenze třeba i rozvinul, ale souvisí to s tím, že s tím nástupem Trumpa tady došlo i k zesílení určitého boje nebo konkurence mezi jednotlivými větvemi a jednotlivými složkami státní moci uvnitř Spojených států a ukazuje se, že Kongres učinil některá velice závažná opatření zejména ve vztahu k Rusku, narážím na ten loňský zákon o čelení nepřátelům Ameriky pomocí sankcí, které, který Donald Trump byl nucen podepsat, to znamená, Trump v tom svém chování, ukazuje se, má daleko svázanější ruce, než si do té doby kdokoliv byl schop představit. A už jenom z toho důvodu, že je vyšetřován právě pro svoje nestandardní vztahy s Ruskem, tak si musí dávat velký pozor na to, aby jeho chování nebylo vykládáno tím způsobem, že jde lidově řečeno Rusům na ruku, což představuje samo o sobě další omezení.

Jan BUMBA, moderátor

Vy jste říkal, že Rusové by si pravděpodobně představovali jiné uspořádání světa, než jaké dnes je. Myslíte, že Trump a Putin by rádi vrátili čas do období toho bilaterálního rozdělení světa, kdy se prostě to důležité rozhodovalo ve Washingtonu a v Moskvě?

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak Vladimir Putin jednoznačně ano, protože by to z Ruska učinilo jednu ze světových mocností, kterou dneska Rusko s výjimkou velice vymezených sfér činnosti, co se týká jaderné výzbroje a křesel v Radě bezpečnosti OSN, objektivně není. Co se týče Trumpa a jeho pohledu na svět, tady máme k dispozici z větší části jeho prohlášení, která se těžko dešifrují a jeho ...

Jan BUMBA, moderátor

Máme k dispozici jeho twitterový účet.

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To jsem chtěl říci, a jeho velkoustá prohlášení, která činí prostřednictvím Twitteru a vzhledem k tomu, že ta prohlášení často jsou poměrně protichůdná, nejsou nijak konzistentní, nejsou nijak čitelná, tak si dovoluji i z toho usuzovat, že Trump dost možná na některé otázky svůj pohled a názor zformován nemá.

Jan BUMBA, moderátor

Politolog Jan Šír z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy byl naším dnešním hostem. Já vám děkuji za rozhovor. Na shledanou.

Jan ŠÍR, politolog, odborník na Rusko a východní Evropu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Děkuji za pozvání.

Okamura na Facebooku opsal text cizí diplomové práce. Navíc pouze tu část, která se mu hodila

13.7.2018 iHNed.cz str. 00

gal

Tomio Okamura prosazuje myšlenky svého hnutí Svoboda a přímá demokracie mimo jiné i na osobním profilu na Facebooku. V neděli ráno se na tomto profilu objevil příspěvek vysvětlující přínosy přímé volby starostů a jejich odvolatelnosti, což je jeden z hlavních bodů, který hnutí prosazuje.

Autor podle serveru Aktuálně.cz část tohoto příspěvku okopíroval z diplomové práce studentky politologie na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy Michaely Švadlenkové (dnes Kabourkové), a to bez uvedení autorčina jména či odkazu na zmíněnou práci. Uvedl pouze obecnou formulaci, že "odborníci říkají". Příspěvek z Okamurova profilu pak dále sdílel i oficiální facebookový účet SPD.

Kabourková o tom, že Okamura využil její práci, nevěděla. Problém však nevidí v tom, že ji použil, ale v tom, že ji řádně necitoval. "Diplomová práce je volně k dispozici na internetu a v případě, že je správně citována, mi její další použití nevadí. Pan Okamura bohužel práci necitoval vůbec. Požádala bych o korektní uvedení citace a také o úplné uvedení kategorií komunálních systémů. Pan Okamura zde zmiňuje dva modely, v diplomové práci byly popsány čtyři kategorie," řekla Kabourková Aktuálně.cz.

Dva zamlčené modely, o kterých Kabourková hovoří, jsou parlamentarismus a tzv. vláda shromáždění. Tyto modely neodpovídají představě přímé demokracie podle SPD.

Podle mluvčí SPD Michaely Dolenské příspěvek nevytvořil sám Okamura, ale poradce hnutí, kterého na potřebu uvedení zdroje upozornil. "Příspěvek vytvořil poradce a navěsil administrátor. Pan předseda byl minulý týden na dovolené. Upozorníme poradce, aby v případě citátů vždy uváděl zdroj," uvedla Dolenská na dotaz Aktuálně.cz.

Nejedná se ovšem o první případ, kdy Okamura ve svém příspěvku necitoval zdroj svých informací. V červnu podobně převzal část textu z internetové encyklopedie Wikipedia z článku o vyraždění Lidic.

Srovnání diplomové práce Michaely Švadlenkové s příspěvkem na FB Tomia Okamury.

Zdroj: Aktuálně.cz, FB Tomia Okamury a diplomová práce Michaely Švadlenkové

URL| <http://domaci.ihned.cz/c1-66192430-okamura-na-facebooku-opsal-text-cizi-diplomove-prace-navic-pouze-tu-cast-ktera-se-mu-hodila>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ihned.cz

Čerstvý vzduch pro svět na Fundliftu

13.7.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: Nafigate, Fundlift, investice, crowdfunding

Česká republika je světovou velmocí v oblasti nanovláken, k čemuž přispívá také známá technologická firma NAFIGATE Corporation, a.s., která sbírá světová ocenění. NAFIGATE Corporation připravuje a prodává průlomové inovace a technologie. Na investiční platformě Fundlift poptává financování ve výši 3,75 milionu Kč, které chce využít na uvedení na trh nanovláknenných okenních sítěk s potenciálem řešení jednoho ze zásadních globálních problémů. Investorům nabízí čtyřleté dluhopisy s ročním úrokem 6,75 %.

NAFIGATE Corporation je česká technologická firma, která připravuje průlomové inovace a technologie pro vstup na trh a následně je prodává formou licencí. Společnost efektivně propojuje výzkum a obchod a prodává licence hned na několik průlomových technologií, které mají potenciál podílet se na řešení zásadních globálních problémů.

NAFIGATE se specializuje na dvě odvětví. Prvním z nich jsou biotechnologie. Firma vyvinula technologii Hydal, jedinou technologii na světě, která umí vyrobit biopolymer ze stoprocentního odpadu, použitého fritovacího oleje. Vzhledem k celosvětovému množství použitých fritovacích olejů, které nemají využití, firma očekává, že Hydal najde obrovské globální uplatnění. Společnost NAFIGATE za tuto technologii získala již mnohá prestižní ocenění jak u nás, tak i ve světě a aktuálně jedná v asijských zemích i Evropě s potenciálními partnery o prodeji licencí na výrobu těchto biopolymerů.

Unikátní postavení na trhu má NAFIGATE i v oblasti nanotechnologií, konkrétněji nanovláken. Vyvíjí a vyrábí nové energeticky úsporné generace nanovláknenných membrán pro technologie čištění vody a vzduchu. „Všechny naše nanovláknenné aplikace vyvíjíme a vyrábíme na technologii Nanospider. Jsme prakticky jediní na

světě, kteří díky dokonalé znalosti této technologie a úzké spolupráci se společností Elmarco jsme schopni zkrátit cestu nanovlákněných aplikací na trh," říká Lenka Mynářová, marketingová ředitelka a členka představenstva NAFIGATE Corporation.

Jedním z nejnovějších finálních produktů společnosti jsou nanovlákněné okenní sítě Nanocleaner, které právě začíná uvádět na světový trh. Okenní síťka z nanovlákněné membrány zamezuje průniku i těch nejmenších objektů jako jsou bakterie, viry, alergeny a prachové částice a zajišťuje tak přísun čerstvého vzduchu. V rámci testování produktu Nanocleaner firma vyrobila a prodala prvních 20 tisíc metrů čtverečních této nanovlákněné sítě a nyní chce produkt dostat na celosvětový trh. Zaměřuje se pak především na znečištěné oblasti jako je například Čína nebo Indie, případně také na oblasti s výskytem pouštních bouří.

„Většina z nás si mylně myslí, že vědecké objevy jsou nejdražší na svém počátku. Naprosto nejdražší fáze je Business development nebo go to market a je to fáze kdy už máte všechno vymyšleno, ověřeno, už víte jak to vyrobit, víte všechno podstatné, ale potřebujete peníze na to, aby se o vašem objevu dozvěděli ti, pro které je určen. Proto na Fundliftu poptáváme finanční prostředky právě k tomu, abychom naše nanovlákněné okenní sítě dokázali představit v místech kde je nejvíce znečištěné ovzduší na naší zeměkouli," dodává Mynářová.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SYBP2/cerstvy-vzduch-pro-svet-na-fundliftu>

Britský chalífát: Nová stínová ministryně proti diskriminaci: "Nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti!"

13.7.2018 magazin.panobcan.cz str. 00

Michal Brand

Novou stínovou ministryní „proti diskriminaci“ byla jmenována členka britského parlamentu Naz Shahová. Má se starat o „ženská práva“ a „rovné příležitosti“. Jak se uvádí v článku: V roce 2017 potom na adresu rotherhamských obětí sexuálního zneužívání na Twitteru poznamenala, že by měly „držet pusy pro dobro rozmanitosti“. Konec citace

Tak něco málo k případu muslimských znásilňovacích gangů v Rotherhamu, o kterých autorka uvedeného článku na idnes.cz hovoří jako o „obětech sexuálního zneužívání“: [zde](#) a [zde](#) a [zde](#) a [zde](#) a [zde](#).

Podle šéfky vyšetřovací komise britského parlamentu, která byla naprosto otřesena výsledky svého vyšetřování – tak otřesena, že zapomněla na politickou korektnost a jinak obvyklou tupou loajalitu k režimu – a prohlásila veřejně, že takových obětí může být v Británii možná až milion. Jeden milion bílých britských dívek pohlavně zneužitých nebo znásilněných muslimskými znásilňovacími gangy.

MILION BÍLÝCH BRITSKÝCH DÍVEK znásilněných nebo pohlavně zneužitých muslimskými gangy
Proč jste si, slečno nebo paní nebo transko nebo ono bezpohlavní (čert aby se v těch moderních osloveních vyznal, ne?), tedy proč jste si, autorko onoho článku v idnes.cz, Ditto Kotoučová, nenašla nějaké informace o těchto odporných případech?

Jeden milion bílých britských dívek a žen znásilněných a zneužívaných. To je 4 x více než odhadovaný počet obětí znásilnění během občanské války / genocidy ve Rwandě. A Vy píšete „oběti sexuálního zneužívání“ jako kdyby šlo o dvě, tři oběti. Jste sto to pochopit, Ditto Kotoučová? Jak budete psát příště třeba o Osvětimi? Jako o porušování pracovního práva a stravovacích a hygienických norem, když tam lidé umírali často z přepracování, vyčerpání a na nemoci? Co Vás naučili na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, Ditto Kotoučová?

Mezi dívkami a ženami mezi 5 a 30 lety věku jde o každou desátou. Každá desátá britská bílá dívka nebo žena byla znásilněna muslimskými znásilňovacími gangy.

Některé z těch dívek byly znásilňovány přibité za jazyk k desce stolu. Některé z těch dívek byly znásilněny uraženým hrdlem lahve. V Rotherhamu to trvalo 16 let, kdy policie o všem věděla a nic – kromě zastrašování obětí - neudělala. Šestnáct let!

A co na to ministryně britského chalífátu pro „práva žen“? Volně řečeno: Držte hubu a nechte se znásilňovat přibité za jazyk k desce stolu nebo uraženým hrdlem lahve. "Pro dobro rozmanitosti"

To, co se stalo v Rotherhamu a v dalších a dalších městech islamizované Británie má rozměry GENOCIDY. Jakákoli civilizovaná země musí naprosto odmítnout režim země, kde osoba veřejně schvalující otevřenou brutální genocidu na dívkách a ženách vlastní země nejen není potrestána, ale dokonce dělá kariéru v POLITICE. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi byla trestně stíhána pro veřejné schvalování a propagování genocidy. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi dostala odhadem dvanáct let (zde a zde) a doživotní zákaz být volena do jakýchkoli volených funkcí. V islámském chalífátu, kdysi známém pod jménem Velká Británie, je ale Naz Shaová v pohodě. Dělá kariéru. Zato Tommy Robinson byl za reportáž o muslimských znásilňovacích skupinách uvězněn a poslán do vězení pověstného tím, že je ovládáno muslimskými gangy.

„Britský“ šaría soud ho poslal na smrt.

Britský režim každým dalším krokem sám sebe vyřazuje společnosti slušných, civilizovaných zemí.

URL| <https://magazin.panobcan.cz/britsky-chalifat-nova-stinova-ministryne-proti-diskriminaci-nechte-muslimy-znasilnovat-vase-nezletile-dcery-v-zajmu-rozmanitosti/>

Britský chalífát

13.7.2018 rukojmi.cz str. 00

Michal Brand

Britský chalífát: Nová stínová ministryně proti diskriminaci: "Nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti!"

Novou stínovou byla jmenována členka britského parlamentu Naz Shahová. Má se starat o „ženská práva“ a „rovné příležitosti“. Jak se uvádí v článku: V roce 2017 potom na adresu rotherhamských obětí sexuálního zneužívání na Twitteru poznamenala, že by měly „držet pusy pro dobro rozmanitosti“. Konec citace.

Tak něco málo k případu muslimských znásilňovacích gangů v Rotherhamu, o kterých autorka uvedeného článku na idnes.cz hovoří jako o „obětech sexuálního zneužívání“: a a a a.

Podle šéfky vyšetřovací komise britského parlamentu, která byla naprosto otřesena výsledky svého vyšetřování – tak otřesena, že zapomněla na politickou korektnost a jinak obvyklou tupou loajalitu k režimu – a prohlásila veřejně, že takových obětí může být v Británii možná. Jeden milion bílých britských dívek pohlavně zneužitých nebo znásilněných muslimskými znásilňovacími gangy.

Proč jste si, slečno nebo paní nebo transko nebo ono bezpohlavní (čert aby se v těch moderních osloveních vyznal, ne?), tedy proč jste si, autorko onoho článku v idnes.cz., nenašla nějaké informace o těchto odporných případech?

Jeden milion bílých britských dívek a žen znásilněných a zneužívaných. To je 4 x více než odhadovaný

. A Vy píšete „oběti sexuálního zneužívání“ jako kdyby šlo o dvě, tři oběti. Jste sto to pochopit, Ditto Kotoučová?

Jak budete psát příště třeba o Osvětlení? Jako o porušování pracovního práva a stravovacích a hygienických norem, když tam lidé umírali často z přepracování, vyčerpání a na nemoci? Co Vás naučili na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, Ditto Kotoučová?

Mezi dívkami a ženami mezi 5 a 30 lety věku jde o každou desátou. Každá desátá britská bílá dívka nebo žena byla znásilněna muslimskými znásilňovacími gangy.

Některé z těch dívek byly znásilňovány. Některé z těch dívek byly. V Rotherhamu to trvalo 16 let, kdy policie o všem věděla a nic – kromě zastrašování obětí - neudělala. Šestnáct let!

A co na to ministryně britského chalífátu pro „práva žen“? Volně řečeno: Držte hubu a nechte se znásilňovat přibité za jazyk k desce stolu nebo uraženým hrdlem lahve. "Pro dobro rozmanitosti"

To, co se stalo v Rotherhamu a v dalších a dalších městech islamizované Británie má rozměry GENOCIDY. Jakákoli civilizovaná země musí naprosto odmítnout režim země, kde osoba veřejně schvalující otevřenou brutální genocidu na dívkách a ženách vlastní země nejen není potrestána, ale dokonce dělá kariéru v POLITICE. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi byla trestně stíhána pro veřejné schvalování a propagování genocidy. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi dostala odhadem dvanáct let (a) a doživotní zákaz být volena do jakýchkoli volených funkcí. V islámském chalífátu, kdysi známém pod jménem Velká Británie, je ale Naz Shaová v pohodě. Dělá kariéru. Zato Tommy Robinson byl za reportáž o muslimských znásilňovacích skupinách uvězněn a poslán do vězení pověstného tím, že je ovládáno muslimskými gangy.

„Britský“ šaría soud ho poslal na smrt.

Britský režim každým dalším krokem sám sebe vyřazuje společnosti slušných, civilizovaných zemí.

Michal Brand

13. 7. 2018

URL| <http://www.rukojsmi.cz/clanky/zahranicni-politika/6508-britsky-chalifat>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rukojsmi.cz

Nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti

13.7.2018 euportal.cz str. 00 Zamyšlení

Michal Brand

navrhla ministryně. Milion bílých britských dívek a žen znásilněných nebo pohlavně zneužitých muslimskými gangy

Mezi dívkami a ženami mezi 5 a 30 roky věku jde o každou desátou. Každá desátá britská bílá dívka nebo žena byla znásilněna muslimskými znásilňovacími gangy.

Některé z těch dívek byly znásilňovány přibité za jazyk k desce stolu. Některé z těch dívek byly znásilněny uraženým hrdlem lahve. V Rotherhamu to trvalo 16 let, kdy policie o všem věděla a nic – kromě zastrašování obětí - neudělala. Šestnáct let!

Britský chalifát: Nová stínová ministryně proti diskriminaci –

„nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti“

Michal Brand

Novou stínovou ministryní „proti diskriminaci“ byla jmenována členka britského parlamentu Naz Shahová. Má se starat o „ženská práva“ a „rovné příležitosti“.

Jak se uvádí v článku:

V roce 2017 potom na adresu rotherhamských obětí sexuálního zneužívání na Twitteru poznamenala, že by měly „držet pusy pro dobro rozmanitosti“.

Konec citace

Tak něco málo k případu muslimských znásilňovacích gangů v Rotherhamu, o kterých autorka uvedeného článku na idnes.cz hovoří jako o „obětech sexuálního zneužívání“:

zde a zde a zde a zde a zde .

Podle šéfky vyšetřovací komise britského parlamentu, která byla naprosto otřesena výsledky svého vyšetřování – tak otřesena, že zapomněla na politickou korektnost a jinak obvyklou tupou loajalitu k režimu – a prohlásila veřejně, že takových obětí může být v Británii možná až milion. Jeden milion bílých britských dívek pohlavně zneužitých nebo znásilněných muslimskými znásilňovacími gangy.

MILION BÍLÝCH BRITSKÝCH DÍVEK znásilněných nebo pohlavně zneužitých muslimskými gangy

Proč jste si, slečno nebo paní nebo transko nebo ono bezpohlavní (čert aby se v těch moderních osloveních vyznal, ne?), tedy proč jste si, autorko onoho článku v idnes.cz, Ditto Kotoučová, nenašla nějaké informace o těchto odporných případech?

Jeden milion bílých britských dívek a žen znásilněných a zneužívaných. To je 4 x více než odhadovaný počet obětí znásilnění během občanské války / genocidy ve Rwandě. A Vy píšete „oběti sexuálního zneužívání“ jako kdyby šlo o dvě, tři oběti. 4 x více než odhadovaný počet obětí znásilnění během občanské války / genocidy ve Rwandě. Jste sto to pochopit, Ditto Kotoučová? Jak budete psát příště třeba o Osvětimi? Jako o porušování

pracovního práva a stravovacích a hygienických norem, když tam lidé umírali často z přepracování, vyčerpání a na nemoci? Co Vás naučili na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, Ditto Kotoučová?

MILION BÍLÝCH BRITSKÝCH DÍVEK znásilněných nebo pohlavně zneužitých muslimskými gangy

Mezi dívkami a ženami mezi 5 a 30 roky věku jde o každou desátou. Každá desátá britská bílá dívka nebo žena byla znásilněna muslimskými znásilňovacími gangy.

Některé z těch dívek byli znásilňováni přibité za jazyk k desce stolu. Některé z těch dívek byly znásilněny uraženým hrdlem lahve. V Rotherhamu to trvalo 16 let, kdy policie o všem věděla a nic – kromě zastrašování obětí - neudělala. Šestnáct let!

A co na to ministryně britského chalífátu pro „práva žen“? Volně řečeno: Držte hubu a nechte se znásilňovat přibité za jazyk k desce stolu nebo uraženým hrdlem lahve. "Pro dobro rozmanitostí"

To, co se stalo v Rotherhamu a v dalších a dalších městech islamizované Británie má rozměry GENOCIDY. Jakákoli civilizovaná země musí naprosto odmítnout režim země, kde osoba veřejně schvalující otevřenou brutální genocidu na dívkách a ženách vlastní země nejen není potrestána, ale dokonce dělá kariéru v POLITICE. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi byla trestně stíhána pro veřejné schvalování a propagování genocidy. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi dostala odhadem dvanáct let (zde a zde) doživotní zákaz být volena do jakýchkoli volených funkcí. V islámském chalífátu, kdysi známém pod jménem Velká Británie, je ale Naz Shaová v pohodě. Dělá kariéru. Zato Tommy Robinson byl za reportáž o muslimských znásilňovacích skupinách uvězněn a poslán do vězení pověstného tím, že je ovládáno muslimskými gangy. „Britský“ šaría soud ho poslal na smrt.

Britský režim každým dalším krokem sám sebe vyřazuje společnosti slušných, civilizovaných zemí.

URL| <http://www.euportal.cz/Articles/19408-nechte-muslimy-znasilnovat-vase-nezletile-dcery-v-zajmu-rozmanitosti-navrhla-ministryne-milion-bilych-britskych-divek-a-zen-znasilnenych-nebo-pohlavne-zneuzitych-muslimskymi-gangy.aspx>

Podrobnosti z ECB a americká inflace nejvyšší od února 2012

13.7.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK

Euro bylo včera vůči dolaru nejslabší zhruba v době, kdy byl zveřejněn zápis z posledního jednání Evropské centrální banky (ECB). Kurz se krátce dostal na 1,1653 EURUSD, později se od této úrovně odrazil. Ze zápisu vyplývá, že k oznámení ukončení kvantitativního uvolňování centrální bankéře přiměl silný růst a postupně rostoucí inflační tlaky. Na tomto rozhodnutí přitom panovala široká shoda.

Z ECB Minutes dále vyplývá, že sazby by ECB zvedla pouze v případě, že inflace bude pokračovat v růstu směrem k dvouprocentnímu cíli. ECB si každopádně všímá rostoucího obchodního napětí a uvádí, že rizika spojená s globálními faktory jsou stále výraznější. Také poslední data byla horší než ECB čekala. V případě inflace je ECB optimistická. Rizika pro ekonomický výhled se podle ECB nezměnila.

Mario Draghi a spol. v červnu rozhodli, že do září poběží kvantitativní uvolňování v měsíčním objemu 30 miliard euro. Poté, pokud data přicházející z evropské ekonomiky potvrdí střednědobý inflační výhled, dojde na osekání na 15 miliard, přičemž v tomto objemu by program měl běžet až do konce prosince.

Včera byla zveřejněna také inflace ve Spojených státech. Podle údajů amerického ministerstva práce index spotřebitelských cen zrychlil meziroční růst na 2,9 procenta z květnových 2,8 procenta, a to dle očekávání. Inflace tak dosáhla nejvyšší úrovně od února 2012. Dolar se pak včera dostal vůči japonskému jenu až na nové šestiměsíční maximum.

„Současná míra inflace spolu extrémně těsnou situací na trhu práce, (dle některých měřítek nejtěsnější od začátku 70. let), rizikem dalšího růstu cen ropy a rozbíhající-se celní přestřelkou (cla představují proinflační šok)

dává silný argument jestřábímu křídlu v FOMC proč pokračovat v trajektorii rychlejšího zvyšování úrokových sazeb," poznamenal analytik České spořitelny Jan Žemlička.

Makroekonomický kalendář je v závěru týdne chudý. Bude zveřejněn index spotřebitelských cen v Polsku za červen. Ve Spojených státech pak důvěra podle Univerzity Michigan a Fed zveřejní zprávu o měnové politice pro Kongres.

Aktuálně se dolar vůči euru obchoduje na 1,1662 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 94,94 bodu.

Na koruně byl včera klid, kurz se po většinu dne pohyboval nad úrovní 25,90 EURCZK. Fakt, že Česko už má vládu s důvěrou se na kurzu nijak neprojevil.

Negativní zpráva včera přišla od Evropské komise, která zhoršila odhad růstu tuzemské ekonomiky. Podle její prognózy by měl HDP letos růst o tři procenta a v roce 2019 o 2,9 procenta. Česká národní banka v květnové prognóze naopak zlepšila odhad růstu české ekonomiky – letos by měla růst o 3,9 procenta a příští rok o 3,4 procenta.

Koruna se aktuálně obchoduje na 25,93 EURCZK a k dolaru na 22,23 USDCZK.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SdqAG/podrobnosti-z-ecb-a-americka-inflace-nejvys-od-unora-2012>

Nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti, navrhla ministryně. Milion bílých britských dívek a žen znásilněných nebo pohlav

13.7.2018 euportal.cz str. 00

Autor: Michal Brand / Publikováno: 13.7.2018 / Rubrika: Zamyšlení Britský chalífát: Nová stínová ministryně proti diskriminaci –

„nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti“ Michal Brand

Novou stínovou ministryní „proti diskriminaci“ byla jmenována členka britského parlamentu Naz Shahová. Má se starat o „ženská práva“ a „rovné příležitosti“.

Jak se uvádí v článku:

V roce 2017 potom na adresu rotherhamských obětí sexuálního zneužívání na Twitteru poznamenala, že by měly „držet pusy pro dobro rozmanitosti“.

Konec citace

Tak něco málo k případu muslimských znásilňovacích gangů v Rotherhamu, o kterých autorka uvedeného článku na idnes.cz hovoří jako o „obětech sexuálního zneužívání“:

Podle šéfky vyšetřovací komise britského parlamentu, která byla naprosto otřesena výsledky svého vyšetřování – tak otřesena, že zapoměla na politickou korektnost a jinak obvyklou tupou loajalitu k režimu – a prohlásila veřejně, že takových obětí může být v Británii možná až milion. Jeden milion bílých britských dívek pohlavně zneužitých nebo znásilněných muslimskými znásilňovacími gangy.

Proč jste si, slečno nebo paní nebo transko nebo ono bezpohlavní (čert aby se v těch moderních osloveních vyznal, ne?), tedy proč jste si, autorko onoho článku v idnes.cz, Ditto Kotoučová, nenašla nějaké informace o těchto odporných případech?

Jeden milion bílých britských dívek a žen znásilněných a zneužívaných. To je 4 x více než odhadovaný počet obětí znásilnění během občanské války / genocidy ve Rwandě. A Vy píšete „oběti sexuálního zneužívání“ jako kdyby šlo o dvě, tři oběti. 4 x více než odhadovaný počet obětí znásilnění během občanské války / genocidy ve Rwandě. Jste sto to pochopit, Ditto Kotoučová? Jak budete psát příště třeba o Osvětími? Jako o porušování pracovního práva a stravovacích a hygienických norem, když tam lidé umírali často z přepracování, vyčerpání a na nemoci? Co Vás naučili na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, Ditto Kotoučová?

Mezi dívkami a ženami mezi 5 a 30 roky věku jde o každou desátou. Každá desátá britská bílá dívka nebo žena byla znásilněna muslimskými znásilňovacími gangy.

Některé z těch dívek byly znásilňovány přibité za jazyk k desce stolu. Některé z těch dívek byly znásilněny uraženým hrdlem lahve. V Rotherhamu to trvalo 16 let, kdy policie o všem věděla a nic – kromě zastrašování obětí - neudělala. Šestnáct let!

A co na to ministryně britského chalífátu pro „práva žen“? Volně řečeno: Držte hubu a nechte se znásilňovat přibité za jazyk k desce stolu nebo uraženým hrdlem lahve. "Pro dobro rozmanitosti"

To, co se stalo v Rotherhamu a v dalších a dalších městech islamizované Británie má rozměry GENOCIDY. Jakákoli civilizovaná země musí naprosto odmítnout režim země, kde osoba veřejně schvalující otevřenou brutální genocidu na dívkách a ženách vlastní země nejen není potrestána, ale dokonce dělá kariéru v POLITICE. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi byla trestně stíhána pro veřejné schvalování a propagování genocidy. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi dostala odhadem dvanáct let (zde a zde) a doživotní zákaz být volena do jakýchkoli volených funkcí. V islámském chalífátu, kdysi známém pod jménem Velká Británie, je ale Naz Shaová v pohodě. Dělá kariéru. Zato Tommy Robinson byl za reportáž o muslimských znásilňovacích skupinách uvězněn a poslán do vězení pověstného tím, že je ovládáno muslimskými gangy. „Britský“ šaría soud ho poslal na smrt.

Britský režim každým dalším krokem sám sebe vyřazuje společnosti slušných, civilizovaných zemí.
16 čtenářů /

URL| <https://www.euportal.cz/Articles/19408-nechte-muslimy-znasilnovat-vase-nezletile-dcery-v-zajmu-rozmanitosti-navrhla-ministryne-milion-bilych-britskych-divek-a-zen-znasilnenych-nebo-pohlavne-zneuzytych-muslimskymi-gangy.aspx>

Britský chalífát: Nová stínová ministryně proti diskriminaci: "Nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti!"

13.7.2018 novarepublika.cz str. 00

Ivan David

Michal Brand 13. 7. 2018

Novou stínovou ministryní „proti diskriminaci“ byla jmenována členka britského parlamentu Naz Shahová. Má se starat o „ženská práva“ a „rovné příležitosti“. Jak se uvádí v článku: V roce 2017 potom na adresu rotherhamských obětí sexuálního zneužívání na Twitteru poznamenala, že by měly „držet pusy pro dobro rozmanitosti“. Konec citace

Tak něco málo k případu muslimských znásilňovacích gangů v Rotherhamu, o kterých autorka uvedeného článku na idnes.cz hovoří jako o „obětech sexuálního zneužívání“: zde a zde a zde a zde a zde.

Podle šéfky vyšetřovací komise britského parlamentu, která byla naprosto otřesena výsledky svého vyšetřování – tak otřesena, že zapoměla na politickou korektnost a jinak obvyklou tupou loajalitu k režimu – a prohlásila veřejně, že takových obětí může být v Británii možná až milion. Jeden milion bílých britských dívek pohlavně zneužitých nebo znásilněných muslimskými znásilňovacími gangy.

M I L I O N B Í L Ý C H B R I T S K Ý C H D Í V E K znásilněných nebo pohlavně zneužitých muslimskými gangy
Proč jste si, slečno nebo paní nebo transko nebo ono bezpohlavní (čert aby se v těch moderních osloveních vyznal, ne?), tedy proč jste si, autorko onoho článku v idnes.cz, Ditto Kotoučová, nenašla nějaké informace o těchto odporných případech?

Jeden milion bílých britských dívek a žen znásilněných a zneužívaných. To je 4 x více než odhadovaný počet obětí znásilnění během občanské války / genocidy ve Rwandě. A Vy píšete „oběti sexuálního zneužívání“ jako kdyby šlo o dvě, tři oběti. Jste sto to pochopit, Ditto Kotoučová? Jak budete psát příště třeba o Osvětími? Jako o porušování pracovního práva a stravovacích a hygienických norem, když tam lidé umírali často z přepracování,

vyčerpání a na nemoci? Co Vás naučili na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, Ditto Kotoučová?

Mezi dívkami a ženami mezi 5 a 30 lety věku jde o každou desátou. Každá desátá britská bílá dívka nebo žena byla znásilněna muslimskými znásilňovacími gangy.

Některé z těch dívek byly znásilňovány přibité za jazyk k desce stolu. Některé z těch dívek byly znásilněny uraženým hrdlem lahve. V Rotherhamu to trvalo 16 let, kdy policie o všem věděla a nic – kromě zastrasování obětí - neudělala. Šestnáct let!

A co na to ministryně britského chalífátu pro „práva žen“? Volně řečeno: Držte hubu a nechte se znásilňovat přibité za jazyk k desce stolu nebo uraženým hrdlem lahve. "Pro dobro rozmanitosti"

To, co se stalo v Rotherhamu a v dalších a dalších městech islamizované Británie má rozměry GENOCIDY. Jakákoli civilizovaná země musí naprosto odmítnout režim země, kde osoba veřejně schvalující otevřenou brutální genocidu na dívkách a ženách vlastní země nejen není potrestána, ale dokonce dělá kariéru v POLITICE. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi byla trestně stíhána pro veřejné schvalování a propagování genocidy. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi dostala odhadem dvanáct let (zde a zde) a doživotní zákaz být volena do jakýchkoli volených funkcí. V islámském chalífátu, kdysi známém pod jménem Velká Británie, je ale Naz Shaová v pohodě. Dělá kariéru. Zato Tommy Robinson byl za reportáž o muslimských znásilňovacích skupinách uvězněn a poslán do vězení pověstného tím, že je ovládáno muslimskými gangy. „Britský“ šaría soud ho poslal na smrt.

Britský režim každým dalším krokem sám sebe vyřazuje společnosti slušných, civilizovaných zemí.

Vystavil v 9:14:00

Odeslat e-mailem BlogThis! Sdílet ve službě Twitter Sdílet ve službě Facebook Sdílet na Pinterestu

URL| <http://www.novarepublika.cz/2018/07/britsky-chalifat-nova-stinova.html>

Britský chalífát: Nová stínová ministryně proti diskriminaci –

13.7.2018 czechfreepress.cz str. 00

„nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti“

Michal BrandNovou stínovou ministryní „proti diskriminaci“ byla jmenována členka britského parlamentu Naz Shahová. Má se starat o „ženská práva“ a „rovné příležitosti“.

Jak se uvádí v článku:

V roce 2017 potom na adresu rotherhamských obětí sexuálního zneužívání na Twitteru poznamenala, že by měly „držet pusy pro dobro rozmanitosti“.

Konec citace

Tak něco málo k případu muslimských znásilňovacích gangů v Rotherhamu, o kterých autorka uvedeného článku na idnes.cz hovoří jako o „obětech sexuálního zneužívání“:

Podle šéfky vyšetřovací komise britského parlamentu, která byla naprosto otřesena výsledky svého vyšetřování – tak otřesena, že zapomněla na politickou korektnost a jinak obvyklou tupou loajalitu k režimu – a prohlásila veřejně, že takových obětí může být v Británii možná až milion. Jeden milion bílých britských dívek pohlavně zneužitých nebo znásilněných muslimskými znásilňovacími gangy.

MILION BÍLÝCH BRITSKÝCH DÍVEK znásilněných nebo pohlavně zneužitých muslimskými gangy Proč jste si, slečno nebo paní nebo transko nebo ono bezpohlavní (čert aby se v těch moderních osloveních vyznal, ne?), tedy proč jste si, autorko onoho článku v idnes.cz, Ditto Kotoučová, nenašla nějaké informace o těchto odporných případech?

Jeden milion bílých britských dívek a žen znásilněných a zneužívaných. To je 4 x více než odhadovaný počet obětí znásilnění během občanské války / genocidy ve Rwandě. A Vy píšete „oběti sexuálního zneužívání“ jako kdyby šlo o dvě, tři oběti. 4 x více než odhadovaný počet obětí znásilnění během občanské války / genocidy ve Rwandě. Jste sto to pochopit, Ditto Kotoučová? Jak budete psát příště třeba o Osvětímí? Jako o porušování pracovního práva a stravovacích a hygienických norem, když tam lidé umírali často z přepracování, vyčerpání a na nemoci? Co Vás naučili na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, Ditto Kotoučová?

MILION BÍLÝCH BRITSKÝCH DÍVEK znásilněných nebo pohlavně zneužitých muslimskými gangy Mezi dívkami a ženami mezi 5 a 30 roky věku jde o každou desátou. Každá desátá britská bílá dívka nebo žena byla znásilněna muslimskými znásilňovacími gangy.

Některé z těch dívek byly znásilňovány přibité za jazyk k desce stolu. Některé z těch dívek byly znásilněny uraženým hrdlem lahve. V Rotherhamu to trvalo 16 let, kdy policie o všem věděla a nic – kromě zastrašování obětí - neudělala. Šestnáct let!

A co na to ministryně britského chalífátu pro „práva žen“? Volně řečeno: Držte hubu a nechte se znásilňovat přibité za jazyk k desce stolu nebo uraženým hrdlem lahve. "Pro dobro rozmanitosti"

To, co se stalo v Rotherhamu a v dalších a dalších městech islamizované Británie má rozměry GENOCIDY. Jakákoli civilizovaná země musí naprosto odmítnout režim země, kde osoba veřejně schvalující otevřenou brutální genocidu na dívkách a ženách vlastní země nejen není potrestána, ale dokonce dělá kariéru v POLITICE. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi byla trestně stíhána pro veřejné schvalování a propagování genocidy.

Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi dostala odhadem dvanáct let (zde a zde) a doživotní zákaz být volena do jakýchkoli volených funkcí. V islámském chalífátu, kdysi známém pod jménem Velká Británie, je ale Naz Shaová v pohodě. Dělá kariéru.

Zato Tommy Robinson byl za reportáž o muslimských znásilňovacích skupinách uvězněn a poslán do vězení pověstného tým, že je ovládáno muslimskými gangy. „Britský“ šaría soud ho poslal na smrt.

URL| <http://www.czechfreepress.cz/evropa/britsky-chalifat-nova-stinova-ministryne-proti-diskriminaci.html>

Britský chalífát: Nová stínová ministryně proti diskriminaci – “Nechte muslimy znásilňovat vaše nezletilé dcery v zájmu rozmanitosti!”

13.7.2018 pravyprostor.cz str. 00

Michal Brand

MICHAL BRANDNovou stínovou ministryní „proti diskriminaci“ byla jmenována členka britského parlamentu Naz Shahová. Má se starat o „ženská práva“ a „rovné příležitosti“.

Jak se uvádí v článku:

V roce 2017 potom na adresu rotherhamských obětí sexuálního zneužívání na Twitteru poznamenala, že by měly „držet pusy pro dobro rozmanitosti“.

Konec citace.

Tak něco málo k případu muslimských znásilňovacích gangů v Rotherhamu, o kterých autorka uvedeného článku na idnes.cz hovoří jako o „obětech sexuálního zneužívání“: zde a zde a zde a zde a zde.

Podle šéfky vyšetřovací komise britského parlamentu, která byla naprosto otřesena výsledky svého vyšetřování – tak otřesena, že zapoměla na politickou korektnost a jinak obvyklou tupou loajalitu k režimu – a prohlásila veřejně, že takových obětí může být v Británii možná až milion. Jeden milion bílých britských dívek pohlavně zneužitých nebo znásilněných muslimskými znásilňovacími gangy. M I L I O N B Í L Ý C H B R I T S K Ý C H D Í V E K znásilněných nebo pohlavně zneužitých muslimskými gangy

Proč jste si, slečno nebo paní nebo transko nebo ono bezpohlavní (čert aby se v těch moderních osloveních vyznal, ne?), tedy proč jste si, autorko onoho článku v idnes.cz, Ditto Kotoučová, nenašla nějaké informace o těchto odporných případech?

Jeden milion bílých britských dívek a žen znásilněných a zneužívaných. To je 4 x více než odhadovaný počet obětí znásilnění během občanské války / genocidy ve Rwandě. A Vy píšete „oběti sexuálního zneužívání“ jako kdyby šlo o dvě, tři oběti. 4 x více než odhadovaný počet obětí znásilnění během občanské války / genocidy ve Rwandě. Jste sto to pochopit, Ditto Kotoučová? Jak budete psát příště třeba o Osvětimi? Jako o porušování pracovního práva a stravovacích a hygienických norem, když tam lidé umírali často z přepracování, vyčerpání a na nemoci? Co Vás naučili na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, Ditto Kotoučová?

M I L I O N B Í L Ý C H B R I T S K Ý C H D Í V E K znásilněných nebo pohlavně zneužitých muslimskými gangy Mezi dívkami a ženami mezi 5 a 30 roky věku jde o každou desátou. Každá desátá britská bílá dívka nebo žena byla znásilněna muslimskými znásilňovacími gangy.

Některé z těch dívek byly znásilňovány přibité za jazyk k desce stolu. Některé z těch dívek byly znásilněny uraženým hrdlem lahve. V Rotherhamu to trvalo 16 let, kdy policie o všem věděla a nic – kromě zastrašování obětí – neudělala. Šestnáct let!

A co na to ministryně britského chalífátu pro „práva žen“? Volně řečeno: Držte hubu a nechte se znásilňovat přibité za jazyk k desce stolu nebo uraženým hrdlem lahve. “Pro dobro rozmanitosti”.

To, co se stalo v Rotherhamu a v dalších a dalších městech islamizované Británie má rozměry GENOCIDY. Jakákoli civilizovaná země musí naprosto odmítnout režim země, kde osoba veřejně schvalující otevřenou brutální genocidu na dívkách a ženách vlastní země nejen není potrestána, ale dokonce dělá kariéru v POLITICE. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi byla trestně stíhána pro veřejné schvalování a propagování genocidy. Naz Shaová by ve slušné, civilizované zemi dostala odhadem dvanáct let (zde a zde) a doživotní zákaz být volena do jakýchkoli volených funkcí. V islámském chalífátu, kdysi známém pod jménem Velká Británie, je ale Naz Shaová v pohodě. Dělá kariéru. Zato Tommy Robinson byl za reportáž o muslimských znásilňovacích skupinách uvězněn a poslán do vězení pověstného tím, že je ovládáno muslimskými gangy. „Britský“ šaría soud ho poslal na smrt.

Britský režim každým dalším krokem sám sebe vyřazuje společnosti slušných, civilizovaných zemí.

URL| <https://pravyprostor.cz/britsky-chalifat-nova-stinova-ministryne-proti-diskriminaci-nechte-muslimy-znasilnovat-vase-nezletile-dcery-v-zajmu-rozmanitosti/>

Americké univerzity pomáhají vychovávat profesionální sportovce a z mnohých jsou budoucí medailisté vrcholných akcí

13.7.2018 ČRo Plus str. 01 15:35 Zaostřeno

Jakub KANTA, moderátor

Základním motiv potřeby organizované tělesné výchovy a sportovní činnosti vysokoškolských studentů velmi dobře vystihl už zakladatel František Smotlacha. Jeho slova připomíná dlouholetý předseda České asociace univerzitního sportu, který včele skončil v roce 2016 František Dvořák.

František DVOŘÁK, předseda České asociace univerzitního sportu

Studentská léta znamenají nejkrásnější léta člověka. Měli bychom si představit studenta zdravého, silného, obratného jinocha veselé mysli, plného energie s nejlepšími nadějemi do budoucna. Takovýto muž ve zdravé odvahy plné náladě dokončí svoje studia a stane se platným členem našeho kulturního, společenského i národohospodářského života. A však tato představa o studentu neodpovídá skutečnosti.

Jakub KANTA, moderátor

Právě v hlavě inovátora Smotlachy se zrodil nápad organizovat pro studenty vysokých škol sportovní kluby, aby měly kde provozovat sport a jiné pohybové aktivity. Vysokoškoláci navíc ještě předtím stáli u počátku samostatného českého sportu. Při jejich čtenářském spolku Slavie vznikl už na začátku 90. let 19. století cyklistický odbor, který dal vzniknout pozdějšímu sportovnímu klubu Slavia. Do roku 1910 vysokoškoláci sportovali pouze výjimečně a právě Smotlacha, když byl jmenovaný lektorem tělesné výchovy na Univerzitě Karlově, to chtěl změnit a umožnit jim přístup na sportoviště. I proto založil Českou asociaci univerzitního sportu, která za tu dobu samozřejmě prošla vývojem, ale funguje do dnes.

Václav KLAUS, bývalý prezident ČR

Přísný pan profesor ve mně samozřejmě má sklon zdůraznit, že na vysoké školy se chodí hlavně studovat a ne sportovat. To ode mne všechno očekávají, že něco takového řeknu, ale já myslím a vy všichni jste toho důkazem, že je to možné spojit, že ten sport nikoliv ubírá, ale přidává.

Jakub KANTA, moderátor

Říkal při stoletém výročí založení vysokoškolského sportu a organizace ČAUS v Karolinu v roce 2010 tehdejší prezident České republiky Václav Klaus, který je známý svou nákloností ke sportu. A tak zavzpomínal i na svá studentská léta, kdy se věnoval basketbalu.

Václav KLAUS, bývalý prezident ČR

To akademické mistrovství, je tam univerziáda, vždycky bylo úplně něco jiného, zejména v tom kolektivním sportu člověk najednou hrál v jednom týdnu se svými největšími ligovými soupeři a naopak proti němu hráli kolegové z jeho vlastního mužstva a vždycky to bylo něco velmi specifického, velmi mimořádného. Vzpomínám na to velmi rád, takže přeji dalších úspěšných 100 let našemu vysokoškolskému sportu a já věřím, že budou stejně úspěšné jako těch prvních 100 let.

Jakub KANTA, moderátor

Nové století teď pokračuje osmým rokem a ČAUS jako zapsaný spolek organizuje i nadále sportovní aktivity vysokoškoláků. Sportovní přebory vysokých škol, akademická mistrovství České republiky a české akademické hry.

Ivana ERKLOVÁ, předsedkyně České asociace univerzitního sportu

My organizujeme vysokoškolské soutěže pro naše členy, kterých je přes 20 tisíc, ale vlastně ty soutěže, které máme v programu, tak jsou otevřené pro všechny studenty českých vysokých škol a vyšších odborných škol. Takže účastník našich soutěží se může každý student, který má index vysoké školy.

Jakub KANTA, moderátor

Vysvětluje Ivana Erklová současná předsedkyně České asociace univerzitního sportu.

Ivana ERKLOVÁ, předsedkyně České asociace univerzitního sportu

V současné době máme myslím 47 sportovních odvětví. V době studia mohou studenti svojí sportovní činnost provozovat přímo na univerzitách, kde máme kluby, tělovýchovné jednoty. Při každé vysoké škole ty kluby nejsou.

Jakub KANTA, moderátor

ČAUS je plně integrována do světových struktur univerzitního sportu ve spolupráci se sportovními svazy v Česku připravuje a organizuje část akademických reprezentantů na akademických mistrovství světa a světové letní a zimní univerziádě. Je členem České unie sportu a významným členem pléna Českého olympijského výboru. Finance získává ČAUS výhradně od ministerstva mládeže, školství a tělovýchovy.

Ivana ERKLOVÁ, předsedkyně České asociace univerzitního sportu

Pro univerzitní školní sport sponzoři se hodně špatně shánějí. My jsme vždycky měli nějaký rozpočet, který teda pokrýval klubovou činnost české soutěže až teda po akademická mistrovství. Do roku 2016 se pohyboval zhruba kolem 20 milionů. V loňském roce poprvé došlo k navýšení rozpočtu pro univerzitní sport a měli jsme 35 milionů. Takže jsme dali víc peněz do klubů, do pořádání těch lig a doufali jsme teda, že nám ta výše rozpočtu zůstane stejná i pro letošní rok. V letošním roce tedy bohužel máme rozpočet o 6 milionů nižší, což je pro nás dost výrazná částka. Takže plně nevíme, jakým způsobem teď teda s tím vším naložit.

Jakub KANTA, moderátor

Říká Ivana Erklová. Podle ní je teď hlavní prioritou České asociace univerzitního sportu použít část z těch 29 milionů na pokrytí nákladů na akademická mistrovství. Pak podpořit a ještě více zpropagovat a rozjet dlouhodobé soutěže. Více studenty zapojit do vysokoškolských lig by si přál i ministerský náměstek pro řízení sekce sportu a mládeže Karel Kovář, který je také zastáncem vzniku samostatného ministerstva sportu. Podle něj by to bylo určité řešení, jak lépe směřovat finance do sportu a ne jen vysokoškolského.

Karel KOVÁŘ, náměstek pro řízení sekce sportu a mládeže

Vždycky v jakékoliv organizaci, pokud nějaká část té organizace je vlastně minoritní, což sport v rámci celé velké agendy vědecké vysokých škol, základního, středního školství, předškolního vzdělávání na sportu ta minoritní agenda je, tak je ta role někdy nevďěčná. Někdy i se na ní pozapomíná. V tomto smyslu určitě by

národní agentura pro sport byla více vidět. V současné době vypadá, že napříč politickým spektrem je sněmovna nakloněná tomu, aby ústřední orgán pro podporu sportu byl posílen.

Jakub KANTA, moderátor

Přiznává Karel Kovář, který je na ministerstvu v různých pozicích už delší dobu, ale do funkce náměstka přešel před necelým rokem právě z vysokoškolského prostředí z fakulty tělesné výchovy a sportu. Kromě více než 50 odborných článků je také spoluautorem několika koncepčních dokumentů v oblasti sportu a pracoval také ve vedení fakulty. Jak to, ale vůbec je se zájmem samotných studentů se sdružovat ve vysokoškolských klubech a sportovat? To popisuje Ivana Erklová z ČAUS.

Ivana ERKLOVÁ, předsedkyně České asociace univerzitního sportu

Obecně jde říct, že studenti nemají jako zájem se nějakým způsobem organizovat. O tom svědčí i výše naší členské základny. Největší problém je v současné době v takových těch požadavcích, které jsou kladeny na ty studenty. Jako hodně studentů v průběhu studia si přivydělává, nemá tolik času na sportování.

Jakub KANTA, moderátor

Důvodů je, ale mnohem víc.

Ivana ERKLOVÁ, předsedkyně České asociace univerzitního sportu

Když bych to porovnával třeba s americkými vysokými školami, ke kterým teda my vzhlížíme, protože ten systém je tam úplně jiný, i když asi nejde porovnávat neporovnatelné. Ty podmínky jsou tady jiné, tam jsou jiné. Tak tam ty studenti v podstatě v těch kampusech žijí, sportují, studují. Mají tam veškerý servis a vlastně tam žijí. Naši studenti tady je to spíš pojato tak, že student, který není pražský přímo, tak přijede do Prahy. Chce si odbyť tu povinnou výuku, ty povinné hodiny, které na vysoké škole tedy musí splnit, a pak jede domů.

Jakub KANTA, moderátor

Nabízí svůj pohled Erklová. To ministerský náměstek pro sport Karel Kovář poukázal na jiný fakt, proč v našem prostředí těžko můžeme v tomhle směru zámoří konkurovat.

Karel KOVÁŘ, náměstek pro řízení sekce sportu a mládeže

Americké univerzity jsou soukromé. U nás přece jenom ty největší univerzity jsou veřejné. Takže tam se to asi nepodaří, ale já si stále myslím, že pro rektory a vedení univerzit hlavně těch největších, by měl být poměrně prestižní budova podmínky pro sportovce studenty.

Jakub KANTA, moderátor

Chybí, ale například také sportoviště a ideálně moderní, která by byla i po přednáškách a lekcích volně přístupná. Po výuce totiž mnohdy slouží spíš pro komerční pronájmy než samotným studentům nehledě na to, že hodně sportovišť u nás datuje svůj vznik před rokem 1989.

osoba

Jedním z úkolů na nejbližší období, na nejbližší půl rok je stanovit plán a podle toho tedy usilovat o to, aby veřejný rozpočet, respektive rozpočet pro oblast sportu byl nastaven adekvátně a daly se odstranit ty historické nesrovnalosti.

Jakub KANTA, moderátor

Což, ale znamená výrazně zvednou finanční podporu a to si moc dobře uvědomuje také zaměstnanec ministerstva Karel Kovář.

Karel KOVÁŘ, náměstek pro řízení sekce sportu a mládeže

Pro příští rok se podařilo podporu pro investice minimálně zdvojnásobit. Daří se i zvýšit prostředky na ministerstvu pro místní rozvoj, pro sportovní infrastrukturu. A v současné době máme zanalyzovány prostředky krajské a obecní. Takže víme, že naše dotační koruna vzbudí minimálně dotační korunu na úrovni kraje a obce. To znamená ty prostředky se sčítají. Předpokládáme, že v příštím roce investice 2 miliard z MŠMT vyvolá investice alespoň ve výši 4 miliard do českých sportovišť. Uvažujeme o investičním programu speciálně pro sportovní zařízení vysokých škol, protože víme, že to nikdy nebude úplná priorita vysokých škol, oproti učebnám a vědeckým parkům a podobně.

Jakub KANTA, moderátor

Moderní sportoviště se zázemím jsou jistě dobrý předpoklad pro pozvednutí ne jen vysokoškolského sportu v České republice. Jen u toho, ale zůstat nesmí. Pomohlo by také, pokud by studium vysoké školy bylo přitažlivější i pro elitní sportovce. Ti dnes často kvůli kariéře řeší při dokončení střední školy jak a co dál. Jestli se pokus skloubit profesionální kariéru se studiem nebo si vybrat jen jedno z toho. O tom budeme mluvit v další části tohoto pořadu. Vystudovat vysokou školu a k tomu se věnovat naplno i něčemu jinému není nejjednodušší a rozhodně to nezvládá každý. Obzvláště pokud je vámi vysněný obor k dispozici pouze k dennímu studiu. To dálkové na státních univerzitách je sice o něco lehčí cesta, ale i tam se mnohdy najdou někdy obtížně splnitelné podmínky. Místo toho, aby si tedy vrcholový sportovci vybírali školu a obor podle svého uvážení a vkusu, vstupují do toho sportovní ambice. Ptáte se proč, no přece, aby netrpěla jejich profesionální kariéra a přesto mohli na dosažení vysokoškolského titulu pomýšlet. A to je také jeden z hlavních důvodů, proč si elitní sportovci reprezentanti také u nás častěji vybírají soukromé vysokoškolské instituce.

Jan MICKA, plavec

Vybíral jsem si mezi několika školama.

Jakub KANTA, moderátor

Říká plaven Jan Micka, který po úspěšně zvládnuté maturitě na sportovním gymnáziu neměl moc jiných možností, než pokračovat na vysokou. Aby se nějak profiloval a po ukončení sportovní kariéry našel uplatnění.

Jan MICKA, plavec

Chtěl jsem jít na ČVUT na stavební fakultu, tam jsem se dostal, ale nešel jsem tam z důvodu náročnosti studia a z té možnosti, že bych nemohl už plnohodnotně trénovat. Potom se hlásil nebo chtěl jsem jít na vojenskou školu, na policejní, na FTVS taky chtěl jít, ale všechny ty školy jsem musel vypustit z toho důvodu, že bych nemohl plně trénovat no. Jsem šel na tu soukromou školu, kde nemám povinnou školní docházku a kde mi umožnili to, abych plnohodnotně trénoval.

Jakub KANTA, moderátor

O olympiádě v Londýně, kde bylo Janu Mickovi 17 let, nechtěl s plaváním končit, ale ani se věnovat jen jemu. Nakonec se i při studiu soukromé vysoké školy ekonomie a managementu v Praze dokázal kvalifikovat také do Ria 2016. Během studia aktuálně 23letý Micka reprezentoval také na univerziádě a akademickém mistrovství světa. Kromě sbírání kreditů, psaní seminárních prací a skládání zkoušek, využívá navíc i vysokoškolského centra, což mu přináší příjemné bonusy, posuďte sami.

Jan MICKA, plavec

Možnost využívat snad fyzioterapii, maséry máme nějaké benefity formou kalorného a platu. K tomu vlastně máme nějaké finanční prostředky na přípravu, které můžeme využít na soustředění, na závody, na výživové doplňky. Na plavecký materiál, na pomůcky, brejličky, plavky a takovéhle další vybavení dá se říct.

Jakub KANTA, moderátor

Jan Micka chce také na olympijské hry do Tokia za 2 roky, ale aktuálně má plnou hlavu spíš školy. Ve svém čtvrtém roce studia dokončuje třetí ročník. Pracuje na bakalářské práci a na podzim by chtěl stihnout státnice.

Ty čekají také například dalšího reprezentanta v individuálního sportu kanoistu Lukáše Rohana, který finišuje s bakalářským studiem na **fakultě Sociálních věd** Univerzity Karlovy. A stejně jako Micka by pak rád pokračoval na magistru.

Lukáš ROHAN

Po maturitě na gymnázium jsem šel rovnou na dálkové studium kvůli tomu, že jsem se chtěl opravdu naplno věnovat tý vodě a věděl jsem, že ty 2 věci najednou sice jdou dělat. Teď myslím to denní studium, ale je to hodně náročný. Takže jsem zvolil tu lehčí možnost a musím říct, že to docela šlo. Samozřejmě někdy jsem chyběl, když jsem to vlastně měl dálkově, tak když jste prostě na soustředění, tak to samozřejmě nejde, když jste na dlouho.

Jakub KANTA, moderátor

Ne jen příklad Lukáše Rohana dokazuje, že studium na státní vysoké škole alespoň dálkově jde skloubit s vrcholovým sportem. Pokud se vám ostatní alespoň trochu snaží vyjít vstříc. Hlavní je, ale vlastní vůle. Jak se říká všechno jde, když se chce.

Lukáš ROHAN

Když se podíváme zpátky, tak Lukáš Poer dokázal vystudovat medicínu a ještě vyhrát olympiádu, takže jde spousta věcí. Teď Vítek při ní studuje doktorandský studium a jak mu to jezdí, takže myslím, že je to vždycky jenom jako na člověku. No, kolik tomu věnuje času a jak moc vlastně dokáže s tím sportem se ještě najít ten čas na to, aby mohl studovat.

Jakub KANTA, moderátor

Myslí si Lukáš Rohan, syn někdejšího mistra světa a olympijského medailisty na debilkanoi Jiřího Rohana. Kombinované nebo-li dálkové studium považuje v tuto chvíli v Česku za správnou cestu sportovců za vzděláním také ministerský náměstek pro řízení sportu a mládeže Karel Kovář.

Karel KOVÁŘ, náměstek pro řízení sekce sportu a mládeže

Pro individuální sportovce to asi cesta je. My, nám se z mého pohledu nepodařilo nebo ne plně se podařilo rozvinout vlastně ty vysokoškolské kluby, tak jako byly vysoké školy Prahy, které vlastně by mohly být univerzitním klubem. Akorát, že třeba z basketbalistek se stal profesionální klub, ale myslím si, že pro univerzity ať už v Brně nebo v Praze, Ostravě by bylo velmi prestižní mít prostě basketbalový tým, volejbalový tým. A je to určitá cesta.

Jakub KANTA, moderátor

Naráží Karel Kovář na další věc, problematiku kolektivních sportů, kdy se k tréninku musí sejít daleko víc jedinců a připravovat se víceméně společně. Ve fotbale a hokeji na nejvyšší úrovni se prostor pro studium jen těžko hledá. Navíc zrovna v těchto odvětvích si sportem jste schopni vydělat tolik peněz, že pak nemusíte do konce života víceméně pracovat. Co ovšem menší kolektivní sporty jako třeba házená, volejbal nebo basketbal a další? Ty zas takové příjmy negenerují. Pokud tedy nehrajete nejlepší soutěže světa, ale i do nich od nás není cesta jednoduchá. I proto není výjimečné, že se najdou tací, kteří podlehnou vábení severoamerických univerzit, kde jsou ty podmínky pro studium spojené se sportem odlišné. Poznává to na vlastní kůži třeba basketbalistka a členka širšího kádru národního týmu Michaela Gaislerová.

Michaela GAISLEROVÁ, basketbalistka

Pro mě ta Amerika byla jasná volba, ale už to bylo, dá se říct jakoby od mala. Já jsem poprvé ten /nesrozumitelné/ basket začala registrovat asi ve 12 letech a od té doby jsem opravdu věděla, že to je to, co bych chtěla dělat. A jako upínala jsem se k tomu, ale snažila jsem se o to, abych se tam dostala.

Jakub KANTA, moderátor

I proto už po třetím ročníku střední školy zamířila do zámoří, aby se zdokonalila ještě více v anglickém jazyce a mohla si pak vybírat z více vysokoškolských nabídek. Ano, pokud jste talentovaný sportovec, univerzity v USA vás sami vábí.

Michaela GAISLEROVÁ, basketbalistka

Měla jsem víc nabídek. Vlastně ty trenéři se se mnou spojili vždycky nějakým způsobem. Většinou to bylo po internetu, třeba Facebook nebo e-mail, a pak jsme si tam vlastně povídali. A takhle jsme se jako poznávali. A pak právě, když opravdu ten zájem byl velkej, tak mě zvali na ty návštěvy.

Jakub KANTA, moderátor

Vzpomíná 20letá basketbalistka, která si nakonec vybrala Dakota State University a obor žurnalistiku a mediální komunikaci. Pro volejbalistku Tizianu Baumrukovou, která nedávno také nakoukla poprvé do reprezentace, bylo studium v zámoří rozhodnutím takřka na poslední chvíli.

Tiziana BAUMRUKOVÁ, volejbalistka

Já jsem vlastně nikdy nechtěla jít do té Ameriky a chtěla jsem hrát tady, ale pak přišla nabídka do Miami. A nechtěli mě v ženách Olympu, tak bylo jasné, že půjdu tam.

Jakub KANTA, moderátor

Litovat, ale 19letá nahrávačka Tiziana Baumruková rozhodně nemusí. Na Miami Dade College se v mezinárodní sestavě neztratila. Se spoluhráčkami a reprezentantkami Dominikánské republiky, Kolumbie nebo Brazílie si dokráčela bez porážky pro univerzitní titul a těší se na druhý ročník. V kruhu je se studenty nesportovci, ale taky basketbalisty, softbalisty a dalšími vrcholovými sportovci. Jak Baumruková, tak Gaislerová mohou studovat univerzitu v zámoří také protože dosáhly díky svým výkonům na stipendium. To se v případě Michaela Gaislerové pohybuje kolem 30 tisíc amerických dolarů. Prý to ovšem stojí za to.

Michaela GAISLEROVÁ, basketbalistka

Mají vlastní hrací arénu a ještě k tomu tréninkovou tělocvičnu, do které se dá jít kdykoliv přes den. Je to otevřený vlastně pouze jenom pro hráče, takže se tam nikdo jinej nedostane. Je to otevřený 24 hodin denně. Mají tam lidi, který jsou neustále dostupný na třeba podávání míču, na trénování. Mají tam /nesrozumitelné/, což je ten spodek, kterej vlastně vyskakuje a přihání míče zpátky. A to pro mě bylo něco, co tady prostě není. A já jsem to vždycky viděla jako cestu, kde se opravdu můžu zlepšit, protože budu mít možnost na sobě hodně pracovat.

Jakub KANTA, moderátor

A co samotné studium? Není to jen pouhý doplněk sportu?

Michaela GAISLEROVÁ, basketbalistka

Dohlížím na to, aby jsme se tý škole hodně věnovali. /nesrozumitelné/ známky i my musíme mít nějaký určitý průměr, pod kterej nesmíme klesnout, protože potom by jsme nemohli hrát. Žádný individuality tam nejsou. Úlevy taky vlastně ne. Tam spíš možná úleva třeba, když chcete na zápas a prostě nejste tam třeba na test nebo na tu hodinu. Tak máte úlevu v tom, že třeba nám nezapočítají absenci.

Jakub KANTA, moderátor

Říká Gaislerová a dodává.

Michaela GAISLEROVÁ, basketbalistka

Každý den se trochu liší, ale většinou od 8 třeba do 11 jsem zhruba ve škole. Potom jdu na oběd a potom už jdu do haly, do toho našeho komplexu, kde máme vlastně i studovnu v prváku. Máme i určitý počet hodin, který

musíme strávit v tý studovně. Takže já jsem každý týden musela minimálně 7 hodin v tý studovně být a to taky kontrolovali. Takže, když máme třeba trénink až jakoby později, tak jdu ještě do studovny, učím se, dělám úkoly. A nebo se pak už jdu rovnou převlíknout a jdu si třeba chvilku zastřílet sama nebo prostě sama si do haly trénovat. Pak máme trénink a po tréninku zase večere, škola. To je většinou tak všechno, co stihnu.

Jakub KANTA, moderátor

Zdůvodňuje basketbalistka Michaela Gaislerová, proč nestuduje v tuzemsku, ale ve Spojených státech a vřele to všem doporučuje stejně jako Tiziana Baumruková, která je vlastně průkopnice, protože tam vůbec jako první česká volejbalistka dosáhla na stipendium.

Tiziana BAUMRUKOVÁ, volejbalistka

Já určitě bych to doporučila, protože tam je nejlepší skloubení toho sportu na dost dobrý úrovni studia.

Jakub KANTA, moderátor

Říká o studiu v zámoří Tiziana Baumruková. Budoucnost českého ženského volejbalu.

USA odmítá být kasičkou NATO

12.7.2018 ČRo Radiožurnál str. 03 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Odmítáme být kasičkou NATO, prohlásil na summitu Severoatlantickém v Bruselu Donald Trump. Evropské spojení kvůli nízkým obranným výdajům označil za delikventy a kritizoval především Německo za to, že od Ruska kupuje zemní plyn. Trump nejprve žádal, aby evropské země začaly 2 % HDP vydávat na obranu hned a ne až v roce 2024 jak si naplánovali. Pak přidal další požadavek, všichni spojenci v NATO musí nakonec na obranu vydávat 4 % svého HDP. Generální tajemník aliance Jens Stoltenberg reagoval, že je třeba nejdříve třeba začít plnit to, na čem se státy skutečně dohodly. Tedy dostat se k oněm doporučeným 2%. NATO taky včera jednotně, včetně prezidenta Zemana přijalo komuniké, které odsuzuje Rusko za nezákonnou anexi Krymu a destabilizaci východní Ukrajiny. Ve spojení jsme teď s politickým geografem Janem Kofroněm z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Jan KOFROŇ, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jak reálné je podle vás to zvýšení výdajů na obranu na 4 % HDP ročně, jak dnes ráno znovu zopakoval Donald Trump?

Jan KOFROŇ, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Zcela nereálné i nepotřebné. Většina států NATO tolik nevydávala ani v 80. letech v době studené války.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Generální tajemník aliance Jens Stoltenberg reagoval tedy tím, že je třeba nejprve se dostat k oněm doporučeným 2 %. Lídři na to se dohodli, že to bude nejpozději v roce 2024. Není ale z druhé strany tohle příliš pomalé tempo? Proč ty své závazky prostě neplní státy už teď?

Jan KOFROŇ, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak určitě ten desetiletý horizont je extrémně dlouhý a byl asi tak zvolen záměrně a protože ti, kteří se pod ten závazek upisovali dobře věděli, že v roce 24 již nebudou u moci, takže oni mohli slíbit cokoliv a závazky neplníme z jednoho prostého důvodu. Členství v alianci, přesněji spojení s USA vnímáme jako absolutní garanci bezpečnosti, že tímto přístupem rozkládáme alianci, ale i naši vlastní obranyschopnost je věc druhá. To je ten důvod.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Trump kritizoval, že na jednu stranu USA vydává velké částky na obranu před Ruskem. Na druhou stranu evropské země jako Německo uzavírají dohodu o plynovodu s Ruskem. Platí mu miliardy dolarů a navíc se na něm stávají energeticky závislí. Jak relevantní je tohle argument?

Jan KOFROŇ, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak faktem je, že německo-ruská spolupráce v energetické oblasti vytváří řadu otázek zejména pro baltské státy a Polsko, to je fakt. Zároveň si však myslím, že ten velmi tvrdý postoj Donalda Trumpa směrem k Německu má více co dočinění s jeho spory s Německem, potažmo EU v obchodní oblasti. Zkrátka pro ně je to tak trochu vyjednávací páka, kterou on užívá k tomu, aby dosáhl svých cílů v té obchodní oblasti.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No a to je má i další otázka, co tím tlakem podle vás Donald Trump sleduje. Co tím může získat a jaké mohou být i jeho motivy.

Jan KOFROŇ, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

A jedna ta motivace je určitě obchodní. Všimněte si, jak on často i ve svých twítech spojuje právě ten obchod a obranu nebo obranné výdaje, takže je to prostě jeho vyjednávací páka. Zároveň je ale třeba říct, že on má v rukou nesmírně silné karty. Zvýší-li Evropané nakonec své obranné výdaje, připíše si úspěch, pokud výměnou za jistou benevolenci ve věci výdajů půjdou Evropané Trumpovi na ruku ve věci obchodu, také to bude úspěch. A dojde-li na nejhorší v rozkolu a odchodu USA z Evropy, Trump může klidně říct, že ušetří 30 miliard na nevděčných Evropanech a opět bude mít úspěch svého domácího publika.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Proč právě 30 miliard dolarů?

Jan KOFROŇ, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tolik je zhruba nebo tolik jsou zhruba výdaje USA na evropskou obranu.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Je tedy už na čase zvažovat plán B pro případ v rozkolu v NATO a neochoty USA podílet se na obraně Evropy? Protože kancléřka Merkelová už před časem řekla, že Evropa se bude muset v obraně zatít víc starat sama o sebe.

Jan KOFROŇ, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Jistě, ale na to jsme měli začít myslet 4 roky nazpět. Ne až teď. Jen dodám, diskutujme, co můžeme udělat pro naši obranyschopnost my. Ne, co pro nás mohou udělat Němci, Belgičané či Portugalci, protože jinak se za dalších 5 nebo 10 let dostaneme do úplně té samé situace a jen to nebude o NATU, ale třeba o Evropské unii a tak dále.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A má současná vláda nějakou vizi v obraně?

Jan KOFROŇ, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Určitě. Já se obávám, že žádná vize bez NATO neexistuje pro tento okamžik, ale rád bych se mýlil.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Myslíte si, že je cílem Donalda Trumpa nakonec vystoupit z NATO.

Jan KOFROŇ, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já doufám, že nikoliv. Otázkou je, zda nejsem trošičku předpojatý, protože zkrátka to by byl výsledek, který by pro nás byl pro nás velmi nebezpečný.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká politický geograf Jan Kofroň z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkujeme za váš čas. Hezký den.

Jan KOFROŇ, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Díky, nashle.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

To byla dnešní polední publicistika. Teď už tu budou aktuální zprávy no a další publicistický souhrn vám nabídneme večer po 18 hodině po hlavním zpravodajské relaci a podívat se můžete i na náš zpravodajský server irozhlas.cz.

Okamura má na Facebooku text opsaný z cizí diplomové práce. Chyba poradce, hájí šéfa SPD mluvčí

12.7.2018 aktualne.cz str. 00 Domáci

Jan Winitzer

Autorka diplomové práce z katedry politologie na **Fakultě sociálních věd** UK o tom, že Tomio Okamura používá její práci, nevěděla. Praha - Přímá volba starostů a

Praha - Přímá volba starostů a jejich odvolatelnost jsou jedním z hlavních bodů programu hnutí Svoboda a přímá demokracie Tomia Okamury.

Myšlenku Okamura prosazuje před četnou komunitou svých příznivců na Facebooku i za cenu použití cizího odborného textu bez svolení autorky. V neděli ráno umístil na svůj osobní profil obsáhlé vysvětlení, jaké možnosti se Česku nabízejí v komunální politice a oblasti starostů. Příspěvek pak sdílel oficiální facebookový účet SPD.

Autor příspěvku přitom kopíroval odstavce z diplomové práce Michaely Švadlenkové (dnes Kabourkové, pozn. red.), studentky politologie na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy (práce je celá k nalezení zde), aniž by na ni odkázal či uvedl autorčino jméno. Použil pouze obecnou větu, že takto se na věc dívají odborníci.

Z příspěvku, ve kterém autor opakovaně hovoří v první osobě a posiluje tak dojem, že celý text je Okamurovým dílem, navíc vypadlo několik poznámek v závorkách, které v původní práci byly. Autorka v nich uváděla, odkud dané odstavce čerpá.

O tom, že SPD využila její práci, Kabourková nevěděla. Na Okamurově postupu ji zamrzelo to, že ji politik necitoval.

"Diplomová práce je volně k dispozici na internetu a v případě, že je správně citována, mi její další použití nevadí. Pan Okamura bohužel práci necitoval vůbec. Požádala bych o korektní uvedení citace a také o úplné uvedení kategorií komunálních systémů. Pan Okamura zde zmiňuje dva modely, v diplomové práci byly popsány čtyři kategorie," řekla Kabourková Aktuálně.cz.

Okamurou zamlčené dva modely uspořádání moci na komunální úrovni Kabourková ve své práci jmenuje jako tzv. vládu shromáždění a parlamentarismus. Ani jeden z modelů neodpovídá představě přímé demokracie podle SPD.

Budeme zdroj uvádět, slibuje SPD

Mluvčí SPD Michaela Dolenská uvedla, že Okamurův facebookový účet obsluhují tři správci. "Pasáž z příspěvku je součástí projevu, který připravujeme do Poslanecké sněmovny a připravuje jej jeden z poradců," sdělila Aktuálně.cz Dolenská s tím, že na potřebu uvedení zdroje Okamurova poradce hnutí upozorní.

"Příspěvek vytvořil poradce a navěsil administrátor. Pan předseda byl minulý týden na dovolené. Upozorníme poradce, aby v případě citátů vždy uváděli zdroj," zareagovala na doplňující dotaz Dolenská.

U šéfa SPD nejde o první takový případ. Okamura v červnu podobným způsobem převzal odstavce z internetové encyklopedie Wikipedia, které se týkaly nacistického vyvraždění Lidic. Na výtky, že byl příspěvek zkopírovaný z internetu, Okamura (nebo kdokoliv, kdo profil spravuje) nereagoval. Ale za pochvaly, že to "napsal hezky", na stejném místě pisatelům děkoval.

URL| <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/okamura-opisoval-z-cizi-diplomove-prace-pro-priznivce-okopir/r~fd7bb96485b711e8853fac1f6b220ee8/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
aktualne.cz

Ruply mu nervy a ukázal svou pravou tvář, hodnotí politolog Babišův emotivní projev

12.7.2018 novinky.cz str. 00 Domáci
Renáta Bohuslavová

Andrej Babiš (ANO) se během středeční schůze Poslanecké sněmovny, kde jeho vládě byla vyjádřena důvěra, neudržel a začal přímo křičet na šéfa poslanců TOP 09 Miroslava Kalouska s tím, že mu nebude říkat, že je estébák. Podle politologů mu ruply nervy, ukázal svou pravou tvář a projevilo se jeho „alfasamectví“.

Andrej Babiš během středeční téměř šestnáctihodinové schůze večer již neudržel nervy a po vystoupení předsedy poslaneckého klubu TOP 09 Miroslava Kalouska mu začal tykat se slovy, že mu nebude říkat, kdo je estébák, a že je „zloděj a vožrala“.

„Nevím, kolik má promile Kalousek, je zase ožralej, nebudeš mě urážet,“ hřimal u řečnického pultíku Babiš směrem ke Kalouskovi. Neučinil tak ani prostřednictvím předsedajícího schůze s tím, že na Kalouska se obracet může přímo. [celá zpráva]

Mrklas: Babiš ukázal svou pravou podstatu

Podle politologa Ladislava Mrklase z CEVRO institutu Babišovi „ruply nervy“. „Jednání bylo dlouhé. Možná to z něj spadlo a najednou měl pocit, že to, na čem sedm měsíců pracoval, může být ohroženo, a ruply mu nervy,“ komentuje Babišovo chování politolog Mrklas.

„V tu chvíli, kdy to z něj začalo padat, tak možná projevilo svou pravou podstatu, protože po většinu času se snaží kontrolovat a vystupovat jako člověk, který je nad věcí, ale toto je asi výsledek nějakého tlaku, který je na něj vyvíjen, a on to přestává zvládat,“ dodal Mrklas.

Babiš jako alfasamec

Své voličské jádro podle politologů ale neztratí, naopak si ho spíše upevní. „Sází na to, že si voliči víc pamatují emoce než kultivovanou klidnou politiku a mnozí mají rádi silový styl,“ řekl Novinkám politolog Jan Kubáček a připomněl například i současného prezidenta Miloše Zemana nebo bývalé premiéry Jiřího Paroubka nebo Mirka Topolánka.

„Vnitřní ustrojení Andreje Babiše ukazuje, že je to svého druhu alfasamec, který se pokouší posunout mantinely pro sebe výhodně až tam, kam ho pustí jiní. Když aplikuje alfasamectví na alfasamce, tak si mnozí řeknou, že to těm klasickým politikům zase nandal,“ dodal Kubáček.

Pokud by se tak zachoval ke klidnějšímu politikovi nebo k ženě, tak by mu to voliči odpustit nemuseli, ale vůči Miroslavu Kalouskovi je podle Kubáčka přípustné téměř cokoliv.

Politolog Josef Mlejnek dále upozorňuje i na to, že takové chování je Andreji Babišovi vlastní a že již v minulém volebním období měl problém s dodržováním řádu Sněmovny.

„Zdá se, že hnutí ANO má stále stabilní podporu, tak to jeho voliče zřejmě příliš neodradí, spíše naopak,“ komentoval Novinkám premiérovo vystoupení politolog **fakulty sociálních věd** Josef Mlejnek.

Šaradín: Celý den byla velká tragédie

Zároveň se ale odborníci na politické projevy shodují, že optikou politické kultury je takové chování ze strany kteréhokoliv politika naprosto nepřijatelné. Obecně bylo podle nich jednání Sněmovny během schůze, kde druhá Babišova menšinová vláda ANO a ČSSD opřená o komunisty dostala důvěru, nedůstojné.

„Celý den byla jedna velká tragédie. Byla tam sice vystoupení profesionální i zklidňující, ale od začátku to nebylo šťastně pojaté. Možná to začalo i tím předlouhým projevem pana premiéra,“ řekl Novinkám politolog Pavel Šaradín, který je dnes poradcem předsedy ČSSD Jana Hamáčka. Premiér podle něj nepředvedl státnický projev.

URL| <https://www.novinky.cz/domaci/477616-ruply-mu-nervy-a-ukazal-svou-pravou-tvar-hodnoti-politolog-babisuv-emozivni-projev.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
novinky.cz

Jak to vidí chlap: Proč se mnou nechce mít další dítě?

12.7.2018 prozeny.cz str. 00 Vztahy, Jak to vidí chlap
Josef Hausmann

Plánované těhotenství má tu výhodu, že si vyberete čas, který se vám hodí. Jenže můžete mít plán chytrý, jak chcete, když je váš muž proti, máte smůlu. Nebo ne? Jak přesvědčit muže, že je, i vzhledem k práci, právě ten nejvhodnější čas na druhé dítě, ptá se čtenářka Alena.

Čtenářka Alena napsala na e-mail jaktovidichlap@firma.seznam.cz: „Vážený pane Hausmanne, ráda bych, abyste mi poradil, co mám dělat. Jsme s manželem 8 let, z toho 5 let jsme manželé, máme jednoho dvouletého syna. Mně je 33 a manželovi 35 let. Za půl roku mi končí rodičovská dovolená a měla bych jít do práce, kam se, upřímně, moc netěším. Mluvili jsme s manželem o druhém dítěti, ale manžel je proti, tedy ne proti druhému dítěti jako takovému, ale teď nechce. Že prý by počkal alespoň rok. Já mu vysvětlovala, že by to bylo lepší teď kvůli mému věku, také by pěkně navazoval jeden rodičovský příspěvek na mateřskou, děti by byly k sobě věkem blíž, nemuseli bychom řešit školku... Prostě celé by to do sebe hezky zapadalo. Pak bych šla samozřejmě do práce, ale nyní mi to přijde fakt nesmyslné, na pár měsíců... Prosím, poradte mi, jak ho přesvědčit, času moc nemám. Děkuju moc, Alena.“

Vážená paní Aleno, oceňuji vaši přirozenou snahu být s dětmi co nejdéle v domácnosti na úkor pracovní kariéry. Přítomné feministky si jistě rvou vlasy, ne každá žena však má jako ony teplý kancl na některé **fakultě sociálních věd**, kde si nikdo ani nevšimne jejich čtrnáctidenní absence kvůli nemocnému dítěti.

Když jste to s manželem řešili, jistě se neomezil na úsečné „ne“, ale s nějakými argumenty se vytasil. Ty jste bohužel zamlčela, takže pro mě vymyslet protiargumentaci je obtížné. Zvláště, když – jak říkáte – „není proti dítěti jako takovému“. Proč nechce teď hned, když mu to může být jedno kdy, víte bohužel jen vy. Fakt, že by druhé dítě do schématu školka – rodičovská dovolená – nový pořádek doma zapadlo mnohem přirozeněji teď než za pár let, a manžel je proti, vnáší do vašeho příběhu cosi podezřelého.

Co je to, neznáme a já mohu jen spekulovat. Veškeré argumentace vašeho manžela (kromě finanční nouze, o které se nezmiňujete) však také mohou být pouhé výmluvy. Možná celé vaše těhotenství bylo pro něj jedním velkým stresem, na jehož opakování ještě nemá sílu. Možná má vztek, že musí chodit do práce, zatímco vy „se válíte doma“. Možná ho nebaví dít bídu z jednoho platu, jezdit obouchaným autem, o dovolené sedět doma na zadku. Možná skutečně nechce už další dítě a bojí se vám to říci zpřímá. Možná – a na to pozor – si potají říká, že kdyby se někdy zakoukal do jiné, tak opustit ženu s jedním dítětem by bylo snazší, než se dvěma dětmi. Možná se už zakoukal...

Manžela můžete přesvědčit jen rozumnou argumentací a zpochybněním jeho námitek. A prevencí proti jeho eventuálnímu zakoukání se jinam. Jakou? No přece poskytováním mu nevšedních rozkoší, jaké by jinde neměl!

URL| <https://www.prozeny.cz/clanek/jak-to-vidi-chlap-proc-se-mnou-nechce-mit-dalsi-dite-48880>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prozeny.cz

Summit NATO: Napětí nevzniklo až po příletu Trumpa do Bruselu, komentuje analytik Slezák

12.7.2018 rozhlas.cz str. 00

V Bruselu pokračuje dvoudenní summit NATO a už teď se moc nemluví o budoucnosti aliance a boji proti terorismu, ale o prohlášení amerického prezidenta ještě před samotným začátkem.

Donald Trump totiž vyzval spojence, aby zvýšili výdaje na obranu na 4 % HDP. Členské státy se ale zavázaly k 2 % HDP (a ani to většina nespĺňuje). Vzápětí napadl i Německo, které je podle něj zajatcem Ruska, od kterého kupuje plyn a další energie. Narážel tak na fakt, že Němci plánují výstavbu dalšího plynovodu Nord Stream 2.

„Německo je zajatcem Ruska, protože z Ruska dostává tolik energie. USA těžce platí za obranu Německa před Ruskem. Ale Německo pak ročně platí miliardy a miliardy dolarů Rusku,“ řekl během snídaně s generálním tajemníkem NATO Jensem Stoltenbergem.

Hosté Speciálu:

Michael Romancov, politický geograf a publicista Katedry politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd UK**

Daniel Anýž, redaktor Aktuálně.cz (specializuje se na USA)

Filip Nerad, zpravodaj Českého rozhlasu v Bruselu

Milan Slezák, zahraničněpolitický analytik Českého rozhlasu

„Trumpův argument vůči Německu je veskrze logický, přestože se nám nemusí líbit,“ myslí si politický geograf a publicista Michael Romancov.

„Není tajemstvím, že Německo část svých dovozů opravdu bere z Ruska (pozn.red.- Podle Slezáka je to ve skutečnosti pouhý 20% podíl, tedy pětina všech dovozů). Ale věřilo se, že tento stav přivede Rusko mezi standardně se chovající země Evropy, což se nestalo. Každopádně, nějakou německou reakci bych očekával,“ říká publicista. Otřásá se NATO v základech?

„To zajisté ne,“ říká komentátor Českého rozhlasu Milan Slezák. „Napětí je ale zajisté silné a nevzniklo až po příletu Trumpa do Bruselu,“ dodává. První náznaky nové americké zahraniční politiky bylo vidět už v Trumpově prezidentské kampani.

„Nejde ale jen o členské země NATO a evropské spojence. Vzpomeňte si, jak radil Japonsku a Jihokorejčům, aby se automaticky nespolehali na pomoc USA, ale víc platili. A pokud ne, tak ať si sami pořídí jadernou pumu,“ vzpomíná komentátor Slezák.

V Belgii se ve středu a ve čtvrtek setkávají lídři zemí Severoatlantické aliance k summitu s nabitým programem. Panarabská televizní stanice Al-Džazíra se na svém serveru zabývá tématy setkání, za které považuje otázky výdajů na obranu členských států, vojenské přítomnosti aliančních sil ve východní Evropě a blížící se schůzky prezidentů Ruska a Spojených států.

Redaktor serveru Aktuálně.cz Daniel Anýž připomíná, že Evropa je na alianci životně závislá, protože „o svou vlastní bezpečnost by se v případě nějaké velké krize postarala jen těžko. Zvláště, když od roku 1989 klesly výdaje na obranu až o čtvrtinu.“

Tlak Bílého domu na členské země je podle Anýže dlouhodobý a kvitují jej i samotní kongresmani. „Pokud to ale spojuje s obchodní válkou a nevybíravými, opakovanými útoky na Němce, ve kterých vidí delikventa, tak už ale varují a tvrdí, že si tady Trump hraje s ohněm,“ dodává.

Poradce amerického prezidenta pro národní bezpečnost John Bolton ve středu jednal v Kremlu mimo jiné o možnosti setkání Donalda Trumpa s Vladimírem Putinem. Zahraničněpolitický analytik a bývalý ruský diplomat Vladimír Frolov se v komentáři pro ruský server Moscow Times zamýšlí nad možnou náplní a poselstvím vrcholného prezidentského summitu.

Čtyřprocentní navýšení nákladů na zbrojení pak nepovažuje za reálné ani Milan Slezák, ale za záměrně nadsazené. „Připomíná mi to tzv. Mečiarovu laťku. Bývalý slovenský premiér totiž říkal, že když chcete 100 %, tak své požadavky nadsadíte na 130 %, a pak couvnete... To samé chce Trump. Proto zvyšuje tlak na členské země.“

Podle Slezáka totiž dnes, a dle nejrůznějších kritérií, dává 2 % z HDP na armádu pouze šest zemí, a do roku 2024 jich má být pouhá polovina (15 zemí), které opravdu své armádní výdaje zvýší na cílovou částku.

„To je taky důvod, proč tak kritizuje Německo. Je to velice bohatá země a své armádní výdaje opravdu zvýšit může. Jenže, on je to taky hodně vnitropolitický problém, což je ten kámen úrazu vlastně všude,“ dodává rozhlasový komentátor.

URL| <https://plus.rozhlas.cz/summit-nato-napeti-nevzniklo-az-po-priletu-trumpa-do-bruselu-komentuje-analytik-7564214>

Rusové české historiky vybízeli ke spolupráci s fondem, v jehož čele je šéf ruské rozvědky

12.7.2018 zpravy.tiscali.cz str. 00 Zprávy / Magazín
red

Česko-ruské fórum je sice už měsíc minulostí, ale kontroverze s ním spojené pokračují. Nově se objevují informace o tom, jak akci vnímala ruská strana. Ta například obvinila český Ústav pro studium totalitních režimů, že diskusi zpolitizoval. Českým historikům také navrhovala spolupráci s fondem, v jehož čele stojí šéf ruské rozvědky, píše Robert Břešťan na webu Hlídací pes.

"Své konkrétní výhrady měly obě strany, což se obzvláště v prvních ročnících stává. Rusové poukázali na to, že příspěvek ÚSTR byl za dané situace nevhodný, že tu akci chtěl politizovat; jinak tu akci hodnotí naopak pozitivně," říká Petr Pirunčík ze zahraničního odboru Pražského hradu, který se na akci organizačně podílel.

"Celkově se samozřejmě ukázalo, že český a ruský styl jsou odlišné. Smysluplný dialog je ale možný," dodává Pirunčík.

HlídacíPes.org má však k dispozici poněkud příkřejší hodnocení, které české straně tlumočil ruský velvyslanec v Praze. Jde o neoficiální záznam z debaty, který účastníkům fóra rozeslala Kancelář Pražského hradu. Aktuální téma Mnichov?

Plyne z něj, že Rusové od fóra "čekali více". Kritizují například neadekvátní zastoupení z české strany, kdy Rusové měli "tři účastníky na úrovni ministrů", zatímco česká strana nikoli.

Ruská strana připouští mimoběžnost diskuse, kdy například prorektor MGIMO Jevgenij Kožokin hned po skončení fóra akci hodnotil tak, že se až příliš diskutovalo o historii (navzdory tomu, že historie a otevírání ruských archivů bylo české téma, pozn. red.)

Pokud prý ruská strana chtěla mluvit o historii, měla prý na mysli hlavně roky 1918 – 1948, nikoli rok 1968. Ruská strana přiznala, že ruské referáty nebyly příliš kvalitní, na jejich relevantnosti ale trvá.

Rusové si též stěžovala na to, že v souvislosti s Česko – ruským fórem byla patrná "silná rusofobie v médiích" a debatu přímo na fóru podle Rusů "zpolitizoval příspěvek ÚSTR"

Konkrétně mělo jít o příspěvek historika ÚSTR Adama Hradilka. Ten zazněl v reakci na vystoupení člena ruské delegace, který již podruhé v debatě zopakoval návrh ruských účastníků fóra na společný projekt – přeložit ruskou výstavu a webovou prezentaci věnovanou Mnichovské dohodě.

Návrh podle účastníků akce doprovodil slovy, že "vzhledem k současné situaci v Evropě se jedná opět o aktuální téma".

"Takže místo odborné rozpravy, návrhů společných výzkumných témat a diskuse nad nimi byl z ruské strany zřejmý zájem akcentovat téma, které bylo nesčetněkrát zneužito komunistickou propagandou proti Západu. Obsah našeho příspěvku, který přednesl Adam Hradilek, byl veden snahou upozornit na problematické momenty, se kterými se naši zaměstnanci, ale i další čeští a ruští historici zkoumající období politických represí, setkávají," říká ředitel ÚSTR Zdeněk Hazdra.

"Kolega se také jménem ÚSTR ohradil vůči dezinterpretacím novodobých dějin ve státem kontrolovaných ruských médiích. Fórum by mělo být prostředím, kde se může vést plnohodnotný a otevřený dialog. Dle mých informací tomu tak nebylo. Má-li fórum mít smysl, je třeba, aby bylo prostorem, kde budou zaznívat i kritické názory, které nemusí být vždy příjemné. Rozhodně bych to nenazýval politizací," říká Hazdra, který se fóra sám neúčastnil.

Expert s českým diplomem

Kriticky se k průběhu fóra vyjadřuje historička Daniela Kolenovská z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

"Mám-li hledat moment politizace fóra, pak je potřeba jít před příspěvek pana Hradilka, do momentu, kdy nám rektor MGIMO Anatolij Torkunov začal vysvětlovat význam maršála Koněva pro Česko, nebo kdy nám začali doporučovat namísto Akademie věd spolupráci s vybranými ruskými nadačními fondy, například Fond Istorija Otěčestva. Ten přitom vede současný šéf ruské vnější rozvědky Sergej Naryškin," říká Kolenovská, která byla jednáním přítomna.

Česká i ruská strana nicméně počítají s tím, že Česko – ruské fórum bude pokračovat. Druhé kolo diskusí by se mělo konat ještě letos v prosinci v Moskvě, případně v lednu 2019.

"Fórum pokračovat bude; Rusové nikdy pokračování nezpochybnili, dokonce už navrhli "své" téma, ještě ale není oficiální. My pokračování samozřejmě také podporujeme," říká Petr Pirunčík s tím, že česká strana své téma pro pokračování fóra zatím nemá.

Podle informací HlídacíPes.org je vybraným tématem z ruské strany "kulturní spolupráce a meziregionální spolupráce".

Téma podle všeho úzce souvisí s tím, co jako jeden ze závěrů z Česko-ruského fóra veřejně prezentuje ruská strana.

"Za velké riziko považuji snahu ruské strany tvrdit, že jsme se dohodli na tom, že příští jednání bude mezi rektory regionálních univerzit s cílem vytvořit společné magisterské programy – za dva roky tu budeme mít spoustu ruských specialistů na Rusko s diplomy z českých univerzit. Vzhledem k tomu, že na ničem podobném jsme se na fóru nedohodli, řekl bych, že tohle je hlavní ruský cíl celé akce," říká pod příslibem anonymity jeden z účastníků fóra.

Robert Břešťan pro Ústav nezávislé žurnalistiky

URL| <https://zpravy.tiscali.cz/rusove-ceske-historiky-vybizeli-ke-spolupraci-s-fondem-v-jehoz-cele-je-sef-ruske-rozvedky-315640>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
tiscali.cz

Šístek, František Dějiny Černé Hory

12.7.2018 iliteratura.cz str. 00

Autor článku: Petr Stehlík - 13. 7. 2018 ISBN: 978-80-7422-498-0 Literatury

„Odjakživa ležela na rozhraní říší, civilizací a náboženských okruhů.“ Černá Hora je další hrdinkou populární edice Dějiny států Nakladatelství Lidové noviny, její historii sepsal přední český montenegrista. Nezapomněl přitom sledovat ani české stopy v dané oblasti.

Mívali jsme k ní blíže František Šístek : Dějiny Černé Hory. Nakladatelství Lidové noviny, Praha, 2017, 614 s. Mezinárodně respektovaný český balkanista František Šístek (nar. 1977) se dlouhodobě profiluje jako odborník na černohorskou problematiku; působí v Historickém ústavu Akademie věd ČR a v Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Není divu, že se právě on zhostil úkolu sepsat objemnou syntézu historie této jihoslovenské země pro prestižní edici Dějiny států Nakladatelství Lidové noviny (NLN). Navázal na své dosavadní bádání, jehož výstupem byly vedle mnoha dílčích studií monografie Junáci, horalé a lenoši: Obraz Černé Hory a Černohorců v české společnosti 1830–2006 (Praha, 2011) a první přehled dějin Černé Hory v češtině, který vyšel v edici nakladatelství Libri Stručná historie států (Černá Hora, Praha, 2007). Jeho nová kniha

Dějiny Černé Hory je jeden z nejzdařilejších příspěvků české historické balkanistiky do zmíněné edice NLN.

Zacházení s národními mýty František Šístek kromě svých výzkumů černohorských dějin i současnosti vycházel z dosavadních syntéz dějin Černé Hory publikovaných v srbochorvatštině a dalších jazycích, ale i z mnoha různorodých monografií a studií věnovaných jednotlivým obdobím, jevům či osobnostem černohorské historie, nepřehlédnutelná je však také jeho důkladná osobní znalost prostředí.

A další autorovou devízou je styl: pregnantně formuluje a srozumitelně traktuje i komplexní a kontroverzní problémy, jakým je například historicky variabilní poměr mezi „černohorstvím“ a „srbstvím“ v identitě obyvatelstva Černé Hory. Neúnavně sleduje historické procesy dlouhého trvání a erudovaně a výstižně je zprostředkovává čtenáři. Ať už se jedná o specifika vývoje černohorské státnosti, podoby soužití různých náboženských komunit na území Černé Hory či bezskrupulózní politiku mocností vůči ní, Šístek se neutápí v jednotlivostech a margináliích, ale vždy usiluje o zasazení konkrétních jevů do širší časové a kontextuální perspektivy.

Pokud určitá historická událost výrazně rezonuje v myslích Černohorců dodnes, autor mapuje její proměny v historické paměti a odraz v současných komemoračních rituálech či politicky motivovaných interpretacích. Šístek zde uplatňuje své antropologické vzdělání, které zužitkovává i při líčení řady společenských fenoménů charakteristických pro černohorské prostředí. Zasvěceně a poutavě tak kupříkladu vysvětluje vznik a fungování místní kmenové společnosti, její patriarchální morálku či instituce krevní msty a pobratimství.

Jinými slovy – Šístkovy Dějiny Černé Hory jsou metodologicky moderní dílo, jemuž neschází multidisciplinární rozměr ani kritický odstup od nacionalistických výkladů historie, jež jsou pro zkoumané prostředí charakteristické. Autor naopak odhaluje pozadí a způsoby politické instrumentalizace četných národních mýtů spjatých s Černou Horou, jakými jsou například představy o kontinuální existenci srbského národa nebo černohorské státnosti od středověku do současnosti.

I Češi v souladu s pravidly edice Dějiny států NLN kniha rovněž mapuje vývoj černohorsko-českých kontaktů a vztahů. Pasáže, které jsou této problematice věnovány, přitom patří k těm nejzajímavějším a věřím, že pro neobeznámeného čtenáře přinášejí mnohá překvapivá zjištění. Jen málokdo si je dnes vědom, jaké oblíbené se Černá Hora a s ní spjatá témata či představy těšily v české společnosti v 19. a na počátku 20. století. V samotné zemi dokonce v daném období působila plejáda českých umělců, pedagogů či spisovatelů, kteří se výrazně zapsali do černohorských dějin. Někdy přitom tyto české stopy, které Šístek systematicky zkoumá od počátku své tvůrčí dráhy, mají až kuriózní nádech. Všeobecně známou skutečností je účast českých krajanů na vzpouře v Kotorském zálivu v roce 1918. Kdo však dnes mimo úzký okruh odborníků ví, že v Černé Hoře byli za první světové války nasazeni také čeští letci, kteří se zúčastnili historicky prvního leteckého bombardování

černohorského území? Komu dnes něco říká jméno Jan Vaclík? Tento Čech se přitom stal v 19. století prvním diplomatickým představitelem Černé Hory v osmanské říši a vznik jeho úřadu byl fakticky roven uznání černohorské státní suverenity Portou.

Kniha Františka Šístka zkrátka není pozitivisticky laděný výklad politických dějin Černé Hory, ale mimořádně čtivým portrétem fascinující země, k níž měli Češi v minulosti blíže, než si dnes uvědomují. Černohorská historie i současnost jsou plné pozoruhodných paradoxů a specifik, které se v textu podařilo znamenitě postihnout. Šístkovy Dějiny Černé Hory jsou dílo, které si zaslouží pozornost nejen odborníků, ale i širší čtenářské veřejnosti.

URL| <http://www.iliteratura.cz/Clanek/40189/sistek-frantisek-dejiny-cerne-hory>

Rusové české historiky vybízeli ke spolupráci s fondem, v jehož čele je šéf ruské rozvědky

12.7.2018 hlidacipes.org str. 00

Robert Břešťan

Česko-ruské fórum je sice už měsíc minulostí, ale kontroverze s ním spojené pokračují. Nově se objevují informace o tom, jak akci vnímala ruská strana.

Ta například obvinila český Ústav pro studium totalitních režimů, že diskusi zpolitizoval. Českým historikům také navrhovala spolupráci s fondem, v jehož čele stojí šéf ruské rozvědky.

„Své konkrétní výhrady měly obě strany, což se obzvláště v prvních ročnících stává. Rusové poukázali na to, že příspěvek ÚSTR byl za dané situace nevhodný, že tu akci chtěl politizovat; jinak tu akci hodnotí naopak pozitivně,“ říká Petr Pirunčík ze zahraničního odboru Pražského hradu, který se na akci organizačně podílel.

„Celkově se samozřejmě ukázalo, že český a ruský styl jsou odlišné. Smysluplný dialog je ale možný,“ dodává Pirunčík.

HlídacíPes.org má však k dispozici poněkud příkřejší hodnocení, které české straně tlumočil ruský velvyslanec v Praze. Jde o neoficiální záznam z debaty, který účastníkům fóra rozeslala Kancelář Pražského hradu.

Aktuální téma Mnichov?

Plyne z něj, že Rusové od fóra „čekali více“. Kritizují například neadekvátní zastoupení z české strany, kdy Rusové měli „tři účastníky na úrovni ministrů“, zatímco česká strana nikoli.

Ruská strana připouští mimoběžnost diskuse, kdy například prorektor MGIMO Jevgenij Kožokin hned po skončení fóra akci hodnotil tak, že se až příliš diskutovalo o historii (navzdory tomu, že historie a otevírání ruských archivů bylo české téma, pozn. red.)

Pokud prý ruská strana chtěla mluvit o historii, měla prý na mysli hlavně roky 1918 – 1948, nikoli rok 1968. Ruská strana přiznala, že ruské referáty nebyly příliš kvalitní, na jejich relevantnosti ale trvá.

Rusové si též stěžovala na to, že v souvislosti s Česko – ruským fórem byla patrná „silná rusofobie v médiích“ a debatu přímo na fóru podle Rusů „zpolitizoval příspěvek ÚSTR“.

nová exkluzivní publikace HlídacíPes.org

Vztahy a vazby v českém soudnictví. Pro odborníky i laickou veřejnost

Konkrétně mělo jít o příspěvek historika ÚSTR Adama Hradilka. Ten zazněl v reakci na vystoupení člena ruské delegace, který již podruhé v debatě zopakoval návrh ruských účastníků fóra na společný projekt – přeložit ruskou výstavu a webovou prezentaci věnovanou Mnichovské dohodě.

Návrh podle účastníků akce doprovodil slovy, že „vzhledem k současné situaci v Evropě se jedná opět o aktuální téma“.

„Takže místo odborné rozpravy, návrhů společných výzkumných témat a diskuse nad nimi byl z ruské strany zřejmý zájem akcentovat téma, které bylo nesčetněkrát zneužito komunistickou propagandou proti Západu. Obsah našeho příspěvku, který přednesl Adam Hradilek, byl veden snahou upozornit na problematické momenty, se kterými se naši zaměstnanci, ale i další čeští a ruští historici zkoumající období politických represí, setkávají,“ říká ředitel ÚSTR Zdeněk Hazdra.

„Kolega se také jménem ÚSTR ohradil vůči dezinterpretacím novodobých dějin ve státem kontrolovaných ruských médiích. Fórum by mělo být prostředím, kde se může vést plnohodnotný a otevřený dialog. Dle mých informací tomu tak nebylo. Má-li fórum mít smysl, je třeba, aby bylo prostorem, kde budou zaznívat i kritické názory, které nemusí být vždy příjemné. Rozhodně bych to nenazýval politizací,“ říká Hazdra, který se fóra sám neúčastnil.

Experti s českým diplomem

Kriticky se k průběhu fóra vyjadřuje historička Daniela Kolenovská z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

„Mám-li hledat moment politizace fóra, pak je potřeba jít před příspěvek pana Hradilka, do momentu, kdy nám rektor MGIMO Anatolij Torkunov začal vysvětlovat význam maršála Koněva pro Česko, nebo kdy nám začali doporučovat namísto Akademie věd spolupráci s vybranými ruskými nadačními fondy, například Fond Istorija Otěčestva. Ten přitom vede současný šéf ruské vnější rozvedky Sergej Naryškin,“ říká Kolenovská, která byla jednáním přítomna.

Česká i ruská strana nicméně počítají s tím, že Česko – ruské fórum bude pokračovat. Druhé kolo diskusí by se mělo konat ještě letos v prosinci v Moskvě, případně v lednu 2019.

„Fórum pokračovat bude; Rusové nikdy pokračování nezpochybnili, dokonce už navrhli „své“ téma, ještě ale není oficiální. My pokračování samozřejmě také podporujeme,“ říká Petr Pirunčík s tím, že česká strana své téma pro pokračování fóra zatím nemá.

Podle informací HlídacíPes.org je vybraným tématem z ruské strany „kulturní spolupráce a meziregionální spolupráce“.

Téma podle všeho úzce souvisí s tím, co jako jeden ze závěrů z Česko-ruského fóra veřejně prezentuje ruská strana.

„Za velké riziko považuji snahu ruské strany tvrdit, že jsme se dohodli na tom, že příští jednání bude mezi rektory regionálních univerzit s cílem vytvořit společné magisterské programy – za dva roky tu budeme mít spoustu ruských specialistů na Rusko s diplomy z českých univerzit. Vzhledem k tomu, že na ničem podobném jsme se na fóru nedohodli, řekl bych, že tohle je hlavní ruský cíl celé akce,“ říká pod příslibem anonymity jeden z účastníků fóra.

URL| <https://hlidacipes.org/rusove-ceske-historiky-vybizeli-ke-spolupraci-s-fondem-v-jehoz-cele-je-sef-ruske-rozvedky/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

hlidacipes.org

Zakladatel Retailys: Klasické e-shopy vstupují do další evoluční fáze

12.7.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: Retailys, e-commerce, Fundlift, investice, crowdfunding, Asie, Čína, CzechInvest, Singapur

Klasické e-shopy vstupují do své další evoluční fáze. Vše směřuje k tomu, že klasický maloobchod a e-commerce budou konvergovat a my obchody přestaneme rozlišovat na kamenné a elektronické, ale budeme mluvit o firmách tradičních a těch digitalizovaných. V rozhovoru pro server Roklen24 to řekl Petr Heller, zakladatel firmy Retailys, která vyvinula nástroj na vícekanálový online prodej.

Projekt Retailys.com byl spuštěn koncem loňského roku. Je to první e-commerce omnichannel nástroj v Čechách. Můžete našim čtenářům vysvětlit, jak projekt funguje?

Systém Retailys je první český omnichannel systém běžící v cloudu zaměřený na online (proto e-commerce omnichannel). Z jednoho místa je možné spravovat více prodejních online kanálů, jako jsou např. webové shopy (navíc v různých jazycích či měnách), účty na globálních tržištích (např. Amazon či eBay) či obsah na sociálních sítích. Objednávky zákazníků ze všech těchto prodejních kanálů jsou sloučeny do jednoho místa. Součástí systému jsou mnohé další služby jako např. nastavení doprav či platebních metod zvláště pro každý kanál, podrobná správa inventáře produktů se skladovým systémem či napojení na účetní systémy atd.

Centralizací správy online aktivit do jednoho systému se rapidně šetří čas našich klientů, zatímco otevíráním nových prodejních kanálů se zvyšuje množství prodaného zboží, a tedy jejich celkový obrát.

Na firemním webu uvádíte, že Retailys.com s.r.o. je mladá dravá česká technologická firma s ambicí dobýt globální trh. Jednoduchá otázka. Jak toho chcete dosáhnout?

Za pouhý jeden rok existence jsme stihli založit dvě zahraniční pobočky, máme kolegy či spolupracovníky v Evropě i v Asii a máme i první zahraniční zákazníky. Systém máme lokalizován nejen do evropských jazyků, ale i do některých asijských. Od začátku tedy Retailys budujeme jako globální projekt. Využíváme toho, že na jedné straně evropské firmy neví, jak expandovat např. do Asie, na straně druhé společnosti asijské neznají trhy v Evropě. Příležitost pro Retailys je tedy skutečně ohromná.

V naší marketingové strategii se v tuto chvíli zaměřujeme zejména na agentury či konzultanty, kterým systém aktuálně představujeme na mezinárodních konferencích. Je to logické, naším dlouhodobým cílem není totiž získávat postupně klienta za klientem, ale nabízet náš produkt prostřednictvím těchto třetích stran. Prospěch z toho budou mít všichni – my získáme nové zákazníky, agentura bude moci nabídnout klientům nové služby a prodejní kanály a samozřejmě i koncový klient, kterému se otevřou nové možnosti pro prodej jeho produktů do zahraničí.

Můžete specifikovat vaši cílovou skupinu? Kdo se stává typickým zákazníkem Retailysu?

V tuto chvíli mohu definovat našeho typického nového zákazníka jako firmu provozující jeden či dva e-shopsy s řádově jednotkami nebo desítkami milionů korun ročního obratu. Taková firma má už vyřešeny základní firemní procesy, logistiku, má často tisíce produktů v databázi. Rádi by rostli dále, měli více e-shopů a prodávali svůj sortiment do zahraničí. Naráží ale na problémy, které nutně nastanou při provozu více e-shopů, jako je např. synchronizace skladových dostupností a produktové nabídky na jednotlivých shopech, otevírání účtu na zahraničních tržištích, sledování objednávek na všech těchto kanálech apod. A právě v centralizaci správy jejich e-shopů pod systémem Retailys a s praktickými radami ohledně expanze jim pomáháme.

Kolik máte nyní klientů, jak se liší?

V tuto chvíli máme desítky zákazníků převážně z ČR, malá část je ze zahraničí. Firmy jsou z různých oborů, máme prodejce hraček, nábytku, oblečení, ale třeba i výrobce zpracovaného masa či prodejce stavebních materiálů, který svoje zboží pomocí Retailysu prodává v Evropě. Obecně v poslední době pociťujeme značnou poptávku ze strany našich zákazníků po prodeji často velmi úzce zaměřených produktů. Jako modelový příklad rád uvádím hypotetický speciální e-shop na volanty do aut, kde si dokážu představit tisíce položek v databázi, napojení na sklady a dodavatele v několika zemích a prodej pomocí množství prodejních kanálů do celého světa. V samotné České republice by se možná takový e-shop nepochybně neuzivil, ale se zapojením i zahraničních prodejních kanálů mohou tyto „objevitelé“ nových tržních niche dosahovat velmi zajímavých obrátů. Na tenhle scénář je Retailys perfektní systém.

Jack Ma, zakladatel společnosti Alibaba, v jednom rozhovoru řekl, že další dekáda bude patřit malým a středním firmám; ty se budou specializovat, následně začnou prodávat svoje zboží za hranice pomocí nástroje jako je např. Retailys a budou úspěšní.

Prostřednictvím investiční platformy Fundliftu poptáváte 3,5 milionu korun. Na co chcete tyto prostředky využít?

Peněžní prostředky získané od investorů chceme použít především pro urychlení vývoje našeho produktu, na akvizice zákazníků a partnerských agentur, urychlení expanze do zahraničí a jejich menší část rovněž pro podporu vývoje aplikací navazujících na náš informační systém.

Kampaň na Fundliftu je jinak mimořádně úspěšná a aspiruje na to, stát se jednou z největších crowdfundingových akcí u nás vůbec, kdy k plnému dosažení už podruhé navýšené částky 8,75 miliónu korun zbývá vybrat už jen několik set tisíc korun!

Máte zkušenosti z Cambridge i Číny. Dostal jste pozvání do sídla společnosti Alibaba v Hangzhou, kde jste se seznamoval s tamním e-commerce trhem. Jak cenné pro Vás byly tyto zahraniční zkušenosti?

Pobyt v Cambridge byl pro mne velkou zkoušeností. Vedle výrazného zlepšení jazykové výbavy mi dal také velké množství důležitých kontaktů doslova z celého světa. Optikou e-commerce podnikatele jsem sledoval různé zvyklosti při nakupování na internetu a vzájemně je porovnával. Odtud pramení základní myšlenka celého Retailysu – tedy, že jeden produkt se dá prodávat na internetu různými způsoby a typický český pohled na internetový prodej pomocí jednoho klasického e-shopu je pouze jedním z nich. A i ty klasické e-shopsy se v každém regionu mohou značně lišit. Navíc jinde zákazníci pro nákup produktů používají sociální sítě, globální tržiště, někde zase různé mobilní aplikace či další online služby. Pokud chce prodejce být v zahraničí úspěšný, musí tyto prodejní kanály znát a efektivně je spravovat.

Z pohledu evropského e-commerce prodejce je tedy důležité pochopit rozdílné nákupní chování asijských zákazníků. V celé Asii velkou důležitost zaujímá tzv. social commerce, která zahrnuje různé obchodní modely využívající sociální interakce mezi zákazníky na sociálních sítích.

V Číně narazíme na úplně jiné služby – Amazon, Facebook či Google jsou zde značně omezeni, lidé proto využívají ekosystém kolem společnosti Alibaba (Taobao, TMall, Alipay, Ali Express,) JD.com či Tencent (provozující sociální síť s miliardou uživatelů WeChat).

Můžete zmínit jednu konkrétní zkušenost, kterou byste v Česku těžko získal?

V Asii každý uvažuje prostě v úplně jiných měřítkách. Kdo u nás slyšel o asijských městech jako např. Bangalore, Chongqing nebo Chengdu? Všechno to jsou megalopole s více než desítkou miliónů obyvatel a jen v samotné Číně jich je takových měst tucet. Můžete se v podnikání zaměřit jen na jedno konkrétní město, a přesto být extrémně úspěšní. Dodnes si pamatuji na schůzku s vlastníkem jednoho, dle jeho slov menšího, obchodního řetězce, který mezi řečí prohodil, že zatím mají otevřeno jen několik stovek (!) obchodů.

Jak moc Vám v podnikání pomohl akcelerační program akceleračního programu Velocity v Singapuru?

O region jihovýchodní Asie jsme se zajímali už delší dobu, e-commerce zde rapidně roste a já si dovoluji celou oblast nazvat světovou e-commerce laboratoří (poslední výzkumy, se kterými jsem se setkal, dokonce říkají, že do roku 2020 e-commerce bude na podobné úrovni jako ta čínská). Oblast ASEANu se od Číny značně odlišuje. A to samozřejmě nejen tím, že ASEAN se skládá z mnoha rozdílných států, ve kterých se používají různé jazyky, měny, mají různé právní systémy a samozřejmě jiné e-commerce služby. Přitom místní trh není zatím tolik saturovaný, jako např. v Číně.

Firmy zde ale musí řešit mnoho dalších problémů, např. s logistikou (to si jistě uvědomil každý, kdo někdy cestoval po ostrovech Filipín). Na druhou stranu si dovoluji tvrdit, že pro zdejší podnikatele je expanze na sousední trhy mnohem více přirozená a tamní firmy se těchto rozdílů bojí podstatně méně, než v Číně či možná i u nás v Evropě. Otevřené trhy a značně rozšířená angličtina v regionu je jednou z dalších výhod pro evropské firmy, které se rozhodnou do Asie expandovat.

Když tedy CzechInvest vyhlásil výzvu ohledně Singapuru, byla to pro nás velmi zajímavá příležitost, která urychlila náš vstup do ASEANu. Navíc díky "vládnímu zaštitění" celého projektu jsme měli mnohde otevřené dveře trochu více, než bychom měli jako neznámá česká firma.

V Singapuru jste v květnu otevřeli pobočku. Další pobočku máte v Londýně. Jak jste s jejich fungováním spokojeni?

Firma v Londýně je zastřešující právní entita pro zákazníky ze Západní Evropy, naráželi jsme na určitou neochotu při jednání klientů s českou entitou. Singapurská společnost je pro nás mnohem důležitější, dává nám totiž možnost domlouvat spolupráci s e-commerce firmami v celém regionu a zaštiťuje platební operace a fakturace pro externisty v tomto regionu. Samotný Singapur je v jihovýchodní Asii považován za Silicon Valley celého regionu a existence fyzické kanceláře je prakticky nutnost pro zahájení spolupráce.

Jaký vývoj očekáváte v oblasti e-commerce byznysu v následujících letech?

E-commerce, potažmo celý trh maloobchodu, se rapidně mění. Konsolidace různých služeb bude rychlá a bohužel mnoho firem, které nyní považují digitalizaci za pouhé to, co „řeší jejich IT oddělení“, nepřežije. Firmy musí pracovat s různými prodejními kanály a dívat se na všechny jako na rovnocenné a zároveň propojené. Vedle webů, klasických kamenných prodejen či tržišť začnou stále více nabírat na důležitosti nové obchodní koncepty, jako např. už zmiňovaná social commerce, tak rozšířená v Asii. Revoluci vidíme i na poli kamenných obchodů, kde se testují zcela automatizované bezobslužné prodejny (např. Amazon GO). Dochází také k proměnám na poli logistických center, které se stále více digitalizují v rámci Průmyslu 4.0 a e-commerce firmy tak snadno mohou outsourcovat jejich kapacity. Vznikají nové platební metody. Do e-commerce více a více začne pronikat umělá inteligence a další technologie souhrnně označované jako deep learning, potažmo machine learning. A to vše samozřejmě bude navíc různě specifické pro každý region...

Malé a střední firmy nebudou schopné efektivně pracovat s narůstajícím množstvím těchto (často lokálních) služeb, a budou potřebovat nástroje typu Retailys, které tyto „decentralizované služby centralizují pod jednu správu“. Vše směřuje k tomu, že klasický maloobchod a e-commerce budou konvergovat a my obchody přestaneme rozlišovat na kamenné a elektronické, ale budeme mluvit o firmách tradičních a těch digitalizovaných...

Osobní otázka na závěr. Jak vy sám nejraději nakupujete?

Nerozlišuji mezi internetovými obchodníky či kamennými prodejci, nerozlišuji ani to, zda je firma česká či zahraniční. Zboží si najdu na internetu, a to na mnoha místech – sociálních sítích, srovnávacích, ve vyhledávacích či na tržištích. Řeším především to, kde si ho nejrychleji mohu vyzvednout – zda třeba na prodejně – či případně to, kdy ho nejdříve mohu mít u sebe. Cena je v takovém případě až na druhém místě, v tom množství nabídek už ani nejsem schopen tu nejlevnější najít. Mám rád výběr z různých platebních metod, hotovost už prakticky nepoužívám. Označení „skladem“ je pro mě nic neříkající údaj, potřebuji přesné datum dodání v závislosti na zvolené dopravní metodě. Myslím, že jsem tedy klasický omnichannel zákazník?

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SxnQE/zakladatel-retailys-klasicke-e-shopy-vstupuji-do-dalsi-evolucni-faze>

Nacionálně socialistické podzemí v Německu stojí před soudem

11.7.2018 ČRo Plus str. 04 21:10 Den v 60 minutach

Pavel MALÚŠ, moderátor

Členka německé neonacistické skupiny Národně socialistické podzemí Beate Zschäpeová, má strávit zbytek života ve vězení. Takový trest jí dnes uložil mnichovský vrchní zemský soud, který teroristku uznal vinnou z podílu na deseti vraždách a dvou bombových útocích. Neonacisté zabili osm německých Turků, jednoho německého Řeka a jednu policistku. Mnichovský soud dnes uložil několikaleté tresty také dalším čtyřem obžalovaným členům Národně socialistického podzemí. Naším hostem je politolog a odborník na politický extremismus z institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jan Charvát, dobrý večer.

Jan CHARVÁT, politolog, odborník na politický extremismus z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Německá média označují tento více než pětiletý soudní proces za jeden z nejdelších a nejnákladnějších procesů v německých poválečných dějinách. Byl podle vás zároveň jedním z nejzásadnějších svého druhu?

Jan CHARVÁT, politolog, odborník na politický extremismus z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

V podstatě ano. Je to zejména spojené s tím, že to Nacionálně socialistické podzemí byla velmi specifická skupina a dlouhou dobu vlastně o její existenci nikdo neměl potuchy. Pak to ukončení existence bylo poměrně hodně dramatické. A v podstatě teď i ten soud se táhne takhle dlouho a jsou na ně naloženy obrovské prostředky právě proto, aby dokázala rozkrýt všechny ty věcmi jestli se povede, to uvidíme samozřejmě.

Pavel MALÚŠ, moderátor

Označila německá parlamentní vyšetřovací komise právem postup policie, tajných služeb a justice za bezpříkladné historické selhání a zahanbující porážku německých bezpečnostních orgánů. V čem bezpečnostní složky v případě Národně socialistického podzemí tak fatálně selhaly?

Jan CHARVÁT, politolog, odborník na politický extremismus z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já se obávám, že to asi pravda je. Já už jsem to naznačil v té předcházející odpovědi, to znamená, přestože ty vraždy, za které jsou ti lidé souzeni, probíhaly mezi lety 2000 až 2007, tak vlastně o existenci něčeho takového to Nacionálně socialistické podzemí se vlastně se dělá až v roce 2011 a to v podstatě na základě úplně jiných jaksi záležitostí, než bylo rozkrývání těchhle těch případů, které do té doby byly označovány za záležitosti, které se týkají turecké mafie, mluvilo se o nich tak trochu pohrdavě jako o bombových vraždách a tak dále a tak dále. Což je jeden moment a druhý moment, který je podstatně vážnější a který patrně bude ještě jaksi vystupovat do popředí jaksi v budoucnu, je vlastně ne úplně jasná role tajné služby německé protože se ukázalo, že je možné, že existovaly určité kontakty mezi lidmi minimálně z okruhu toho Nacionálně socialistického podzemí a právě tajné služby, které dost výrazně zkomplikovaly to vyšetřování, nebo respektive informace o tom, že by vlastně něco takového mohlo existovat, neprotekly k těm místům jaksi v policii, kam měli, takže z tohoto pohledu nepochybně o nějakou jaksi formu selhání jde.

Pavel MALÚŠ, moderátor

Nevím, jestli to správně chápu, vy naznačujete nějaké spojení lidí od policie s těmi neonacisty?

Jan CHARVÁT, politolog, odborník na politický extremismus z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To nenaznačuju já, to je jaksi otázka, která se neustále v tom Německu jaksi otevírá a řeší se tam. Řeší se na několika úrovních a jednak v době vraždy jednoho z těch tam je nějaký turecký majitel internetové kavárny, tak v době, kdy byl zavražděn, tak byl jeden z agentů tajné služby přímo v té kavárně. A podle rekonstrukcí se zdá, že není možné, aby o té vraždě nevěděl. To zase není věc, kterou já si vymýšlím, to dohledáte kdekoli v médiích. Druhá věc, která se kdy řeší v kontextu tady toho, je otázka vlastně peněz, které byly vynakládány na řekněme, informátory policejní a zdá se, že část těch peněz mohla ve skutečnosti procházet až k tomu Nacionálně

socialistickému podzemí. To, že peníze, které byly vypláceny informátorům, sloužili v některých případech naopak na financování aktivit krajní pravice, to už je nějakou dobu.

Pavel MALÚŠ, moderátor

A poprosím vás ještě o jednu kratičkou odpověď na moji otázku, na kolik aktivní jsou stále na německé půdě podobně zaměřené skupiny?

Jan CHARVÁT, politolog, odborník na politický extremismus z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Jsou a nejspíš budou. My u nás v Čechách jsme se v podstatě žijeme v situaci, kdy se tyhle ty skupiny úplně rozložily, ale v jiných státech je to jinak a zrovna neonacismus, který má samozřejmě v Německu historické kořeny, je v Německu stále živý.

Pavel MALÚŠ, moderátor

Objasňuje politolog a odborník na politický extremismus z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jan Charvát. Děkujeme a na slyšenou.

Jan CHARVÁT, politolog, odborník na politický extremismus z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na shledanou.

PIJAVICE Z ČSSD, POCHE - TOHLE VÁM O NĚM V TV NEŘEKNOU

11.7.2018 rukojmi.cz str. 00

V posledních dnech o něm všichni mluví, ale nikdo neví, co je vlastně zač. Miroslav Poche, který má být ministrem zahraničí, je podle ČSSD vhodným kandidátem, protože „hovoří několika jazyky“. Po Sobotkovi je to určitě pokrok, jinak bychom se ale nejspíš měli začít bát.

Začneme zlehka, od toho nejmírnějšího. Miroslav Poche PRACOVAL PRO MILIARDÁŘE ZDEŇKA BAKALU, který z miliard vyvedených z OKD financoval (kromě štědrých příspěvků na kampaně ODS a TOP 09) časopis Respekt nebo Knihovnu Václava Havla. Je také známé, že ostravským horníkům slíbil, že si budou moci odkoupit své nájemní byty z majetku OKD, ovšem místo toho bytový fond z firmy vyvedl a i s nájemníky prodal britské společnosti Round Hill Capital.

Způsob, jakým se OKD dostalo do majetku Zdeňka Bakaly je vyšetřován soudy (kde byl vyslýchán i bývalý premiér Bohuslav Sobotka), celou kauzu zkoumá i sněmovní vyšetřovací komise a prezident Miloš Zeman Bakalu opakovaně nazval „druhým Viktorem Koženým“, „lidskou hyenou“ a „gaunerem“.

Další Bakalovou „hračkou“, kterou platí z peněz vyvedených z Ostravy, jsou cyklistické týmy. Bakala financoval mezinárodní tým Quick Step Floors a také společnost D-Continental Team, kterou spravoval přes rodinný svěřenecký fond.

Poche v Bakalově firmě fungoval jako člen dozorčí rady od roku 2012 až do roku 2017, kdy byla z obchodního rejstříku vymazána. Poche k tomu tvrdí, že Bakalu za těch pět let nikdy neviděl, ale pochválil ho, že se podporou českého cyklistického týmu předvedl jako dobrosrdečný mecenáš. „Tím, že činnost cyklistického týmu financoval, vrátil peníze do České republiky,“ řekl Poche serveru Seznam.

Může být hůř? Ano, může

Není to jediný kostlivec v šatníku tohoto pána. Poche vzešel z klientelistického prostředí pražské komunální politiky, a rozhodně v tomto zapáchajícím rybníce nebyl nějakou „čudlou“, ale jedním z nejvyžranějších sumců.

Komentátor serveru Info.cz Petr Holec o něm dokonce napsal, že v roce 2014 byl ČSSD do Evropského parlamentu víceméně uklizen, protože jeho pověst v Praze už byla tak hrůzná, že ohrožovala celou stranu.

Miroslav Poche vystudoval obor „Evropská agrární diplomacie“ na České zemědělské univerzitě (ano, něco takového se dnes opravdu studuje) a politologii a mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Od roku 2002 až do roku 2014 byl členem pražského zastupitelstva, tedy i v nejděsivějších časech koalice ODS-ČSSD za primátora Béma. Jak dnes přiznává třeba i server IDNES.cz, získal si za tu dobu pověst „šibra“.

„Spolu s Petrem Hulinským a KARLEM BŘEZINOU Poche dlouho tvořil pražskou svatou trojici ČSSD, jež psala politicko-podnikatelské noty Prahy,“ vzpomíná komentátor Holec. Poche prý patřil k nejvýkonnějším „sběračům“ funkcí a peněz, navíc podle něj v roce 2010 sám přiznal, že peníze z firem přes nejrůznější fiktivní dárce posílá na „KRMENÍ BESTIE“, jak se (jak víme už z odposlechnů Davida Ratha) přezdívalo v ČSSD stranické pokladně. Při vysvětlování kauzy se nastávající šéf diplomacie blýskl opravdu mimořádnými vyjadřovacími schopnostmi: „To je jednoduchý, protože já to prostě... když to napíšete anonymně, tak budu mnohem radši... nebo rozumíte... já jsem ten dar rozepsal na nějakých deset členů tak, aby se z toho nemusela platit daň. Protože když dám dvě stě tisíc straně, tak ta z toho zaplatí patnáct procent daň. Kdežto když to rozepíšu mezi deset svých členů na obvodě a oni zaplatí padesát tisíc jako členský příspěvek, tak se z toho daň neplatí,“ vysvětloval tehdy novinářům z webu IHNED.cz, poté co jim nechtěně prozradil, že statisíce ze svých příjmů posílá do stranické pokladny ČSSD.

Bude to veselé, až toto předvede ostatním ministrům zahraničí...

Ale pokračujeme v Pocheho kariéře. V roce 2010 se mu po dvou neúspěšných pokusech podařilo dostat do zastupitelstva Prahy 3 (v Praze patří toto „zdvojování“ funkcí na obvodě a „velkém magistrátě“ k běžným zvyklostem), na které není tak vidět.

Deset milionů pro pijavice...

Třetí obvod byl navíc známý jako „divoký Žižkov“. Média psala, že právě tento obvod je Pocheho „revírem“. Tam měl pod palcem veškeré investice a rozpočet. Na celopražském magistrátě dělal paralelně předsedu klubu zastupitelů ČSSD.

„Je znám svým žižkovským slovníkem a řečí těla prodavače ojetin,“ vzpomínal na jeho tehdejší léta komentátor Holec (tato slova z jeho komentáře později zmizela).

Podle médií si komunální léta Poche „zpřijemňoval“ množstvím funkcí v městských podnicích: „Předseda představenstva Pražské energetiky Holding a.s., předseda dozorčí rady Pražských služeb, a.s., místopředseda představenstva Správy zbytkového majetku MČ Praha 3 a.s. či člen představenstva Investiční a rozvojové Praha 3 a.s.“.

Podle obvykle dobře informovaného ekonomického novináře Miroslava Motejlky si jenom z Pražské energetiky a jenom z průběžných „tantiém“ přišel na přibližně DESET MILIONŮ. Na jednorázových odměnách mu pak přitékaly další miliony. A to byla jenom jedna z firem, ve které seděl. Motejlek jej za to neváhal nazvat „PIJAVICÍ Z ČSSD“.

Po všech těchto skandálech se v roce 2014 Pochemu podařilo „uprchnout“ do Bruselu, když jej Sobotkovo vedení dosadilo na vysoké místo kandidátky a nakonec mandát v Evropském parlamentu získal, i když voliči dali najevo, co si o něm myslí, a získal mnohem méně preferenčních „kroužků“ než kandidáti pod ním.

Bereme velké dotace, tak udělejme humanitární gesto a přijmeme uprchlíky

V Bruselu pan Poche rychle načichl tamními názory a neváhal se s nimi veřejně chlubit. Například v roce 2015, když do Evropy proudily miliony běženců, napsal článek nazvaný „NEOTÁČEJME SE K UPRCHLÍKŮM ŽÁDY“. V něm vyzýval Českou republiku, aby dodržovala princip evropské solidarity a nevyhýbala se přijímání běženců. Také psal, že pokud přijmeme 525 „zoufalých“ imigrantů, bude to „symbolické humanitární gesto“.

„Česká republika je velkým příjemcem dotací z EU, za evropské peníze stavíme dálnice a silnice, školy a školky, vybavujeme nemocnice, provádíme rekvalifikace nezaměstnaných a mnoho a mnoho dalšího přínosného pro naši zemi. Ale logika, solidarita i základní slušnost mně říká, že nelze ruku natahovat. Proto se osobně přikláním k tomu imigranty v České republice přijmout a poskytnout jim prostor pro nový život,“ napsal tehdy Poche. Teď tvrdí, že „moje vnímání migrace se v průběhu let vyvíjelo“.

V prezidentských volbách Poche, nyní už jako seriózní bruselský europoslanec, podporoval Jiřího Drahoše. Za sebe i za pražské sociální demokraty před prezidentskou volbou řekl, že podporují kandidáta, který „nerozděluje společnost, nerozdmýchává nenávist a ctí Ústavu a zákony“. A pro hloupější dodal, že TAKOVÝM KANDIDÁTEM JE PRO NĚJ JIŘÍ DRAHOŠ.

Komentátor Holec si ale myslí, že pokud se Poche stane ministrem čehokoliv, jeho SKANDÁLNÍ MINULOST jednou doběhne celou ČSSD. Tuší to prý i Jan Hamáček s Jiřím Zimolou. „Udělat z Pocheho s jeho minulostí ministra, je jako rozsvítit si doma při náletu. Něco špatného vás určitě nemine,“ napsal komentátor Holec.

A proč vlastně vedení ČSSD na Pochem tolik lpí? Novináři se shodují, že hlavním důvodem je fakt, že pražská ČSSD, kterou Poche po léta ze zákulisí ovládá, dodala na sjezdu při volbách předsedy KLÍČOVÉ HLASY JANU HAMÁČKOVI.

A teď za to chce svou odměnu.

URL| <http://www.rukojmi.cz/clanky/domaci-politika/6494-pijavice-z-cssd-poche-tohle-vam-o-nem-v-tv-nereknou>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rukojmi.cz

Vládní šachy v přímém přenosu

10.7.2018 ČRo Radiožurnál str. 02 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Britské království včera nabídlo divákům bleskové vládní šachy v přímém přenosu. Po rezignaci dvou zastánců tvrdého brexitu ministrů Davida Davise a Borise Johnsona premiérka Mayová téměř okamžitě jmenovala ministrem pro brexit Dominika Rába a ministrem zahraničí dosavadního ministra zdravotnictví Jeremyho Hunta. Oba ministři rezignovali, protože nesouhlasili s novým návrhem podmínek pro brexit vlády premiérky Mayové. Britský tisk zdá se odchodu Borise Johnsona nelituje. Hodnotí ho jako parodii na šéfa diplomacie a trapně neužitečného ministra zahraničí. O děti v Británii si teď řekneme víc s Johanou Kudrnovou, z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Johana KUDRNOVÁ, Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Hezké poledne všem posluchačům.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Má britská premiérka teď volnou ruku pro uskutečnění toho svého návrhu podmínek pro odchod země z Evropské unie a nebo jí tyhle dvě rezignace naopak donutí, aby o těch údajně vstřícných krocích vůči Bruselu ustoupila, jak doufají ti rezignující ministři.

Johana KUDRNOVÁ, Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím, že navzdory spoustě komentářů, které vyšly včera v Británii i u nás v Česku, tak Therese Mayové se těmito dvěma rezignacemi jejich úhlavních nepřátel v podstatě uvolnily ruce a opravdu to prosazování toho soft brexitu bude pro ní v současné chvíli jednodušší. Na druhou stranu cesta, která i čeká do konce roku, která bude muset zajistit většinu v parlamentu, který bude muset odsouhlasit tu finální dohodu je opravdu ještě hodně dlouhá.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No a jakou šanci má premiérka Mayová obhájit ten svůj plán právě v dolní sněmovně.

Johana KUDRNOVÁ, Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To je, to je velmi těžké předvídat. Jak vidíte, tak v Británii se ta situace mění z minuty na minutu prakticky, takže těžko říct, co se stane za několik měsíců nicméně myslím si, že už opravdu už ušla velký kus cesty a ta dohoda kterou předkládá je kompromisní pro spoustu stran vyjma toho velmi radikálního křídla reprezentovaného Borisem Johnsonem, Davidem Davisem a například člověkem, který se snaží, kde pretenduje v podstatě na příštího předsedu konzervativní strany Jakobem Reesemogem, takže pouze pro tyto lidi je to v podstatě dohoda, na které se nechtějí dohodnout, ale pro spoustu opravdu lidí, kteří stojí někde uprostřed. Kterí si přejí přejít ten kompromis a rozhodně je pro nejhorší variantou No Deal, tedy varianta, že by se Británie s Evropou nedohodla a potřebovali že by vystoupila z Evropské unie bez jakékoliv dohody, tak toho je opravdu nejhorší možná varianta a myslím si, že šance jsou stále velké, aby tedy ta Mayová uspěla a tahle dohoda prošla.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jak rozumíte postupu Borise Johnsona, který v pátek při hlasování o plánu Mayové vyzýval k podpoře premiérky jako ministra zahraničí a včera najednou odstoupil.

Johana KUDRNOVÁ, Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ano, přesně tak. Minulý týden celý kabinet, který tenhle návrh Theresy Mayové podpořil, nicméně Boris Johnson je dlouhodobě nepředvídatelným politikem britské politické scény a myslím si, že je vidět i jak citovala z těch komentářů v britském tisku, které dneska vyšly je dlouhodobě neoblíbený. Jeho pozice byla prostě dlouhodobě neudržitelná v pozici ministra zahraničí. Nikdo jen v podstatě v téhle pozici neuznával, takže on zariskoval obrovsky. Doufá stále, myslím si, že je to ještě otevřené. Teď dnes /nesrozumitelně/ naděje na to, že by tyhle rezignace odstartovali sesazení Theresy Mayové z křesla premiérky pohasínají v podstatě velmi rychle, takže jako zariskoval tím, že přidal v podstatě k brexitu před 2 lety kampaně o brexitu, takže je to velmi pragmatický krok. On hraje vabank v podstatě. Nelze zatím hledat žádné rozumové důvody.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A mohla by celá tahle situace vést k nějakému většímu rozkolu uvnitř konzervativců?

Johana KUDRNOVÁ, Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ten rozkol si myslím, že nemůže být větší. Ten rozkol je dlouhodobý v konzervativní straně, v podstatě když jdeme dál do historie, tak jsou to opravdu desítky let a opravdu konzervativní strana je rozdělená především kvůli evropským tématům. To rozdělení se prohloubilo zvolením Theresy Mayové do čela strany před 2 roky a samozřejmě ty rezignace ničemu nepomohou, ale na druhou stranu jak říkám, tak konsolidují ten současný kabinet a to je naprosto zásadní. Ve chvíli, kde jim zbývá v podstatě několik měsíců, aby dosáhli té dohody s Evropskou unií.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká Johana Kudrnová z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkujeme, hezký den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Taky děkuji. Na shledanou.

Nový ministr spravedlnosti

10.7.2018 ČT 24 str. 02 20:00 90' ČT24

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, a pojďme navázat, Josef Mlejnek, politolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, je teď u telefonu. Dobrý večer.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Dobrý večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, a pojďme rovnou navázat. To, co zaznělo před malou chvílí o novém ministru spravedlnosti. Václava K. zajímá: "Za využití dostupných informací z médií a porovnání osobností paní Malé a pana Kněžinka vyvstává otázka, proč je pan Kněžinek až náhradním řešením?" Jak to vidíte?

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Vidím to tak, že Andrej Babiš chtěl, aby ministerstvo spravedlnosti bylo v rukou někoho, komu on důvěřuje i vzhledem k jeho trestnímu stíhání, že tedy dal přednost někomu, o kom si myslel, že bude věrný a já řeknu po

stranické linii, a když na ministryni Malou vyplavalo na povrch to, co na ni vyplavalo, tak se stala neudržitelnou a stejnou situaci pak Andrej Babiš sáhl po někom, který samozřejmě po té odborné stránce je mnohem lepší než, než, dnes už bývalá ministryně.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Na druhou stranu při těch původních nominacích před nimi padala úplně jiná jména. Padalo třeba jméno Jeronýma Tejce nebo padalo taky jméno pana Petra Mlsny, proč najednou pan Kněžínek?

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Já si myslím, že pan Kněžínek je prostě nouzové řešení, kdy, řekněme, v kritické situaci jako po tom, co paní ministryně Malá rezignovala, tak původně vlastně Andrej Babiš řekl, že dočasně převezme řízení toho ministerstva on sám, což ještě vlastně vyvolalo větší bouři nevole ve veřejnosti, než ministryně s opsanou diplomkou, protože by premiér trestně stíhaný řídil ministerstvo spravedlnosti, tak to i podle třeba reakci na sociálních sítích z veřejnosti nebo značné části veřejnosti vadilo ještě víc, čili on jednal pod nějakým tlakem a prostě sáhl po náměstkovi, sáhl po někom, kdo to ministerstvo dobře zná, kdo tam působí. Myslím si, že i ti jiní nominanti, o kterých se uvažovalo, tak přeci jenom nechtěli pod nějakým obrovským časovým tlakem na to kývnout, čili je to určitě výsledek nějakého časového presu.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Rozumím. Mimochodem byl to právě pan Kněžínek podle serveru Aktuálně.cz, se kterým premiér konzultoval onen postup při řešení překerní situace kolem nominace Miroslava Pocheho na post ministra zahraničních věcí. Právě pan Kněžínek měl vymyslet onen postup s nominačním dopisem, čímž nebyla porušena, byla naplněna koaliční smlouva s ČSSD a následným druhým dopisem, který umožnil prezidentovi nakonec jmenovat ministrem zahraničí pana Hamáčka. Tak jakou roli to podle vás mohlo sehrát v tom, že i v tomto případě po odstoupení, po rezignaci paní Malé sáhl premiér po panu Kněžínkovi?

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

No, tak, pokud s ním má vlastně takhle dobrou zkušenost, že mu pomohl v překerní situaci i že dokázal vymyslet jako právník řešení, které prostě nebude v rozporu s ústavou, no, tak, určitě to bylo velké plus a je docela možné, že po této dobré zkušenosti nakonec třeba, když Andrej Babiš asi přeci jenom přemýšlel o vícero jménech, tak nakonec sáhl po panu Kněžínkovi.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jak je to podle vás s tou dočasností nebo nedočasností působení pana Kněžínkovi v čele resortu spravedlnosti. A teď, prosím, připomeňme, že ústava něco jako institut dočasného ministra nezná, to je nonsens.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Samozřejmě. To je nesmysl. On je právoplatným ministrem. Vzhledem k tomu, za jakých okolností byl jmenován, tak samozřejmě vyvstává otázka, že po nějaké době třeba Andrej Babiš bude chtít sáhnout přeci jenom k někomu jinému, po někom jiném. To těžko odhadnout. Na druhou stranu, pokud se pan Kněžínek osvědčí, prostě Andrej Babiš zjistí, že tu funkci zvládá, tak jak si představuje, tak je docela možné, že se v té funkci udrží, ale já bych skutečně si netroufl teď předvídat, co se bude dít dál, poněvadž jak už jsme o tom i mluvili, on prostě je výsledkem nějaké krizové situace.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ono od toho okamžiku, kdy bylo zveřejněno a nejdříve neoficiálně jméno pana Kněžínkovi, tak padá zásadní argument, že je to úředník, že to není politik. Do jaké míry může resort úspěšně řídit člověk, který není plnohodnotný politik, nemá ten politický mandát?

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Tak Andrej Babiš vlastně veřejnosti představuje jiný stal vládnutí, manažerský, odbornický, věcně založený, aspoň tak to prezentuje, takže z tohoto hlediska pan Kněžínek jakoby zapadá do té, do té vládní koncepce Andreje Babiše, že vláda bude prostě vládou profesionálních manažerů, kteří budou makat a nějaké politizování, na to Andrej Babiš moc není a pokud jde o nějakou linii prostě hnutí ANO politickou, tak samozřejmě to je záležitost spíš Andreje Babiše a nějakého kruhu i marketingových manažerů okolo něj, čili pokud bude ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Promiňte, jde mi spíš o to, zda to reálně zadržává důvod k obavám, že tím, kdo rozhoduje, je primárně premiér, že ministři jsou vlastně jenom takoví úředníci, kteří vykonávají to, co si premiér, ten jediný s tou politickou mocí přeje.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

To jsou, to jsou samozřejmě pádné obavy. Vyplývá to z toho způsobu vládnutí, jak jsem o něm hovořil a vyplývá to i z toho, že hnutí ANO je, řekněme, velmi specifická politická strana, politické hnutí, kde ta pozice toho lídra, předsedy je mimořádně silná. Ostatně když to srovnáme s ČSSD, tak když samozřejmě, teď jsou ty debaty okolo nominace pana Pocheho na ministra zahraničí, tak se docela často zmiňuje to, že on je členem významným pražské organizace a že když pražská organizace nebude mít ministra, že to prý může být problém a že dokonce už má, jako někteří poslanci by nemuseli hlasovat pro důvěru té vládě, takhle se spekulovalo. A tady je vidět rozdíl prostě mezi klasickou politickou stranou a tím jakoby novým hnutím, hnutím nového typu, že v té politické straně jsou nějaká křídla, nějaké proudy, nějaké regionální krajské organizace, a oni si tam prosazují nějaký zájem, takže když premiér, který bude předsedou klasické politické strany, si řekl, já tohohle toho ministra už nechci, já ho vyhodím a ten ministr zároveň bude významnou postavou nějaké významné krajské organizace, tak on si pak bude muset říct: "No, a až ho vyhodím, tak mně se 'vzbouří část strany, tak to nebudu riskovat, tak ho tam radši nechám, abych respektoval nějaké vyvážení zájmů." A to prostě v hnutí ANO toto nefunguje.

Podpis koaliční smlouvy mezi ANO a ČSSD

10.7.2018 ČT 24 str. 04 20:00 90' ČT24

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A u telefonu stále politolog Josef Mlejnek. Pane Mlejnků, zvednou zítra pro vládu pro důvěru vládě ruku všichni, respektive nikoliv ruku, ale vysloví se všichni zástupci sociální demokracie? Narážím kupříkladu na výzvu plzeňské krajské organizace poslanci Milanu Chovancovi, který je shodou okolností šéfem oné krajské buňky, aby hlasoval proti a nebo se alespoň zdržel.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Tak zavazuje k tomu ta koaliční dohoda, ale samozřejmě nedá se vyloučit, že někdo z poslanců ČSSD nakonec pro tu vládu ruku nezvedne. Pak samozřejmě je otázka, kolik takových poslanců by bylo, tak když to udělá jeden, tak pořád ta vláda prochází, čili je i možné to, že třeba někdo bude hlasovat proti nebo se zdrží, ale že bude spoléhat na to, že ta vláda i tak projde, že tam je nějaká záloha ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A bude to právě Milan Chovanec, kdo by mohl hlasovat proti vládě? Já s dovolením budu parafrázovat rozhovor, který s ním dnes vedla moje redakční kolegyně Zuzana Černá. Ta se ho ptala: "Budete nějak reagovat na výzvu plzeňské ČSSD?" A on řekl: "No, asi budu reagovat." A její další otázka: "Takže už neplatí, že budete respektovat výsledek referenda?" A Milan Chovanec odpovídá: "Uvidíme."

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Tak samozřejmě to lze interpretovat i tak, že ještě třeba Milan Chovanec v zákulisí vyjednává v rámci své strany o něčem, co třeba nesouvisí přímo s tím vyslovováním důvěry, ale třeba má /nesrozumitelné/ nějaké pozice pro sebe nebo pro nějaké své lidi z té plzeňské organizace a že ten, že teď, jestli se snaží jenom jako zvýšit svoji cenu. Je možné, že kdyby tedy třeba se zdržel nebo prostě nehlasoval pro tu vládu, že si tím chce vytvořit jakési pole nebo předpolí pro další politickou činnost, že se chce jako profilovat jako vlastně kritik v rámci ČSSD toho vstupu do vlády a že už jako myslí na vlastní politickou budoucnost, jakoby řekněme, kritik, oponent toho nyní převládajícího proudu a nakonec třeba se ukáže, že přes tyhle ty náznaky tu vládu zítra podpoří. To uvidíme.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tak uvidíme zítra. Koneckonců jasno by mohlo být už v těchto okamžicích. Samozřejmě se tomu budeme v Devadesátce podrobně věnovat. Možná ještě jedna věc. Podpora poslanců hnutí ANO, a tady narážím především na poslankyni a bývalou ministryni Karlu Šlechtovou, která se ne příliš dobře rozešla s Andrejem Babišem. Reálně tady hrozí, že by Karla Šlechtová mohla hlasovat proti důvěře kabinetu?

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

To možná hrozí, ale zase Karla Šlechtová zase pak musí zvážit, o co jí vlastně jde, poněvadž, když bude hlasovat proti, tak myslím, Andreje Babiše hodně rozzlobí a pokud by třeba chtěla nějakou kompenzaci, ono se hovořilo třeba, že by mohla být velvyslankyní, myslím, že v Tokiu nebo že by prostě asi mohla dostat nějaký jiný post třeba v diplomacii, tak pokud ten post chce, tak určitě si nepomůže tím, že si postaví hlavu a bude hlasovat proti ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Otázka je, jestli diplomatická kariéra je stále ještě aktuální. Karla Šlechtová včera tweetovala: "Mám svoji hlavu i názory i svojí vlastní pravdivou story důvodů mé likvidace. Napíšu nejspíš knihu," tweetovala Karla Šlechtová.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Ano, ano, já jsem ten tweet četl a říkal jsem si, jestli možná to není příliš riskantní, pokud takhle napíše takový tweet, tak tím jako naznačuje, že vynese ven nějaké informace o nějakých zbrojních zakázkách, které se můžou samozřejmě ohrozit řadu významně postavených lidí, takže když někdo avizuje předem, že něco pustí důležitého ven, tak samozřejmě může být riskantní i pro její život v krajním případě a spíš zase jsem to četl, interpretoval tak, že asi není spokojená s tím, co se jí nabízí jako ta alternativa na místo toho ministerstva, tak chce zvýšit svoji cenu a očekává, že přece jenom dostane nějakou lepší nabídku, než jakou aktuálně má. Já ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A ještě poprosím o jeden komentář a znovu se vracím k nominaci, respektive teď už jmenování pana Kněžinka do čela ministerstva spravedlnosti. Oficiálně z úst politiků se poprvé novináři to jméno dozvěděli z úst předsedy KSČM Vojtěcha Filipa, tedy z úst předsedy strany, která má vládu pouze tolerovat, co to svědčí o pozici komunistů a o vlivu komunistů na personální záležitosti Babišovy vlády.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Tak ten vliv tam určitě bude. Koneckonců Taťána Malá byla osobou, kterou komunisté kritizovali nebo oni vlastně kritizovali zejména to, že s nimi Andrej Babiš nepředjednal tu její nominaci, pak komunisté společně s prezidentem Milošem Zemanem jsou proti jmenování pana Pocheho a samozřejmě ten vliv komunistů na vládu může být velký, ani ne snad možná kvůli tomu, co obsahuje ta toleranční dohoda, ta je ve většině bodů taková zcela vágní, ale hlavně kvůli tomu, že stejně ta Babišova vláda je samozřejmě bude zítra potřebovat, aby jí podpořili a získala důvěru, ale tím to nekončí, protože já si myslím, že ta vláda bude komunisty potřebovat kvůli tomu, aby jí prostě procházela legislativa, poněvadž ta představa, o které hovořil často Andrej Babiš, že vláda bude pragmatická, profesionální, manažerská a předloží vždycky nějaký návrh a tu a tam se dohodne s různými stranami v opozici, tak si myslím, že asi nebude zrovna model, kterým se dá potlačit nějaké velké množství legislativy už jenom prostě kvůli tomu, že ty opoziční strany budou chtít zůstat v té tvrdé opozici a nějakou spolupráci s tou vládou ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Občanských demokratů, se kterým přišli. Josef Mlejnek, moc vám děkuju, přeju hezký večer.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Vám taky. Na shledanou.

Kdo je Satoshi Nakamoto?

10.7.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: Bitcoin, Kryptoměna, Technologie, FinTech

Přestaňte ho zkoušet hledat. Ne, že by se vám to nemohlo podařit. Své tipy má řada z nás a mnozí se určitě trefili. Pokud ale fandíte kryptoměnám a líbí se vám myšlenky, na kterých stojí, přestaňte ho hledat.

Tajemný tvůrce Bitcoinu, který už nyní navždy změnil chod dějin, ať se nám to líbí nebo ne, chtěl zůstat tajemným. Chtěl zůstat neviditelným. A měl pro to dobré důvody.

Důvod číslo jedna: Satoshi je zranitelné místo

Proč se vzdát slávy? Jen za objíždění opulentních konferencí a povídání dokola o tom samém by si mohl vydělávat astronomické sumy. Protože Satoshi je Achillovo patou decentralizovaného systému.

I když Satoshi Nakamoto nemá žádnou faktickou moc nad Bitcoinem, má obrovskou symbolickou moc. Satoshi nemůže rozhodnout, co se s Bitcoinem bude dít, nemůže měnit protokol a tisknout si bitcoiny pro sebe. Přesto by ale mohl snadno ovlivňovat směřování celé sítě.

Představte si, že by se Elon Musk vzdal svých rolí v podnikání, ale čas od času napsal na Twitter, že červená není hezká barva. Vyráběla by Tesla červené vozy? Možná ano, ale bylo by to méně pravděpodobné. A co kdyby se společnost hádala, jestli udělat vlastní loď nebo ne. Dokážete si asi snadno představit, že by na poradách jako silný argument často zazněl i názor zakladatele, který sice nemá ve firmě žádnou roli, ale stále má moc.

„Co by teď asi tak udělal Ježíš,“ říkají si často věřící, když jsou na rozcestí. „Co by teď asi tak udělal Satoshi,“ ptají se nahlas všechny strany jakéhokoliv sporu v bitcoinové komunitě. A těch sporů nebylo málo. Má se zvyšovat velikost bloku? Jak moc a jakým způsobem? Co by na to řekl Satoshi Nakamoto? Líbil by se mu Lightning network a další novinky? Nebo by šel jinou cestou?

Všechny strany sporů se zaklínají tím, že by Satoshi rozhodně podporoval právě jejich návrh. Všichni tvrdí, že právě oni pokračují v Satoshiho vizi. Kouzlo toho, že nevíme, kdo Satoshi Nakamoto je, spočívá v tom, že se nikdy nedozvíme, co by si myslel. A vezměte jed na to, že by svůj názor měl. A že by se vám často nelíbil.

A co víc, Satoshiho názory na dnešní vývoj ani nemusí být ty nejlepší možné. Jakkoliv je to bezpochyby génus, může se mýlit. Mnohem bezpečnější, přirozenější a robustnější je hledat cestu debatou, i když často velmi ostrou. Pokusem a omylem. Na konci budeme mít lepší Bitcoin, než by kdy dokázal sám Satoshi naplánovat.

Upřímně, pokud by se tvůrce Bitcoinu objevil a začal aktivně sdělovat své názory, poprvé za celou tu řadu let a přes všechny kotrmelce, které Bitcoin zažil, bych silně zvažil, že je čas se bitcoinu zbavit.

Druhý důvod nepřekvapí: Satoshi nechce do vězení

Bernard von NotHaus, Douglas Jackson, Reid Jackson, Barry Downey a Arthur Budovsky mají jedno společné. Všichni skončili u soudu, protože přišli s alternativami k americkému dolaru. Von NotHaus razil dolary z drahého kovu, za což dostal šest měsíců domácího vězení a zabavili mu zlato a stříbro za 7 milionů dolarů. Bratři Jacksonovi a jejich kolega Downey dostali nakonec pokuty, podmínky a přišli o firmu se zlatem za 70 milionů dolarů. Arthur Budovsky sedí na dvacet let ve vězení. Až se podívá na svobodu, bude mu 62 let.

Seznam by mohl pokračovat. Všichni jmenovaní pouze zprostředkovávali peněžní služby, které byly občas zneužívány k nelegální činnosti. Pouze Budovsky se přiznal k jednomu vlastnímu pokusu o praní špinavých peněz.

I kdyby ale nakonec odešli bez trestu, roky strávené po soudech jim nikdo nevrátí.

Poslední důvod je ten hlavní: Sám si to přál

Kdyby chtěl být nalezen, není nic snadnějšího. Pochopitelně se objevila řada podnikavců, kteří se snažili udělat si jméno na příběhu geniálního programátora. Nejenže nikdo z nich neprokázal, že je skutečným tvůrcem Bitcoinu (příčemž stačí jen odeslat jednu transakci z adresy, o které s jistotou víme, že mu patří), tak to ani moc nedává smysl, když pochopíme první dva výše popsané důvody jeho anonymity.

I kdybychom si nemysleli, že může jeho role v komunitě škodit přirozenému vývoji, a byli přesvědčeni o tom, že za pár stránek kódu nemůže jít člověk ani k soudu, natož do vězení, stejně by nám zůstal argument nejdůležitější: Satoshi Nakamoto si přál zůstat v anonymitě.

Nemůžeme se divit, že nechce, aby se o něm vědělo. Ale i kdyby to bylo jen z rozmaru, i kdyby to bylo proto, že Hledejte Satoshiho, pokud ho nesnášíte. Pokud ho ale obdivujete, zkuste na to zapomenout. Ta tajemná aura je nakonec i docela romantická.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SRH3Q/kdo-je-satoshi-nakamoto>

Britskou libru zdtřtil „postbrexitový“ personální chaos

10.7.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha, Velká Británie

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, libra, Brexit, Velká Británie

Hlavní událostí včerejšího dne na devizových trzích byl pád britské libry. Ve zemi nastanou rošády kvůli brexitu. Rezignaci včera oznámili hned dva klíčoví ministři. Šéf diplomacie Boris Johnson a ministr pro brexit David Davis. Koruna během včerejšího obchodování zpevnila vůči euru i dolaru, když jí k ziskům pomohla květnová data Českého statistického úřadu z ekonomiky.

Česká měna včera zažila vydatný příval dat od statistiků. „Průmyslová výroba v květnu přes propad výroby aut zrychlila. Zahraniční obchod kopíroval výkon průmyslu, přesto se na jeho výsledku podepsala vysoká srovnávací základna z minulého roku. Stavebnictví nadále pokračuje v nebývalém růstu, daří se zejména pozemnímu stavitelství, kterému nahrává vyšší investiční aktivita soukromého sektoru i rostoucí rezidenční výstavba,“ uvedla Monika Junické z Komerční banky.

Kurz koruny včera komentoval místopředseda Asociace exportérů Otto Daněk, a to při prezentaci pravidelného Indexu exportu, který ukázal, že český export si prozatím v 2. čtvrtletí díky sezónním faktorům a pracovním dnům navíc vede o něco lépe než na začátku roku. Pro letošní 3. čtvrtletí Index Exportu předpovídá mírné zlepšení výkonnosti českého vývozu oproti první polovině roku.

„Jak se v praxi ukázalo, tak i koruna může mít své dny. Centrálním bankéřům se zdála příliš slabá, inflace byla sice v tolerančním poli, ale nad stanoveným cílováním, trh realit a hypoték je přehřátý, a tak počtvrté po ukončení intervenčního režimu zvýšili signální sazby v očekávání, že koruna se zachová racionálně a o pár desítek haléřů posílí. Šedá je však teorie, ale zelený strom života a koruna si naprosto nečekaně vyrazila opačným směrem. Naštěstí! Koruna asi správně tuší, že přehřátý trh práce nejenom že neumožňuje další růst, ale blížící se dovolené trh práce dále ještě oslabí, a navíc chování amerického prezidenta Donalda Trumpa nahání vrásky na čelo nejenom českým exportérům,“ uvedl Daněk.

Průzkum Asociace exportérů a Raiffeisenbank mezi vývozci také ukázal, že tři čtvrtiny exportérů očekávají, že česká ekonomika spadne nejpozději do dvou let do recese. Více než třetina firem čeká recesi již příští rok, zhruba dvě pětiny vývozců pak v roce 2020.

Koruna se aktuálně obchoduje na 25,85 EURCZK.

Euro se včera vůči dolaru vyšplhalo až na 1,1791 EUR/USD a kurz se tak dostal na nejvyšší úroveň od poloviny června. Později však jednotná evropská měna zisky korigovala.

Podle Jana Vejmelky z Komerční banky vytvořila včera publikovaná evropská data euru podporu. Statistika německé obchodní bilance za květen navázala již na zveřejněná více než dobrá data z německého průmyslu, což se projevilo na dynamice vývozu i dovozu. Zlepšení zaznamenaly i měkké indikátory typu důvěra ve francouzském průmyslu, jak ji za červen zveřejnila francouzská centrální banka, či červencová důvěra investorů v eurozónu. „Típec ale euru utnul prezident ECB Mario Draghi s tím, že ECB musí být trpělivá a rozvážná. Potvrdil, že ani během léta 2019 ještě nevidí úrokové sazby výše,“ poznamenal Vejmelka.

Pád britské měny včera pomohl dolaru k oživení vůči koši hlavních měn. Libra oslabila poté, co ministr zahraničí Boris Johnson, který je důsledným zastáncem odchodu Británie z EU, oznámil svoji rezignaci. Demisi se rozhodl podat kvůli neshodám kolem plánu odchodu Británie z Evropské unie, který minulý týden představila premiérka Theresa Mayová. Johnson upozornil na to, že Británie oslabuje své vyjednávací pozice.

Makroekonomický kalendář je dnes chudší. V Německu bude dopoledne zveřejněn index ZEW za červenec. Index Zew hodnocení současné situace by měl klesnout na 78,1 bodu z červnových 80,6 bodu. Ve Spojených státech pak bude zveřejněn červnový index optimismu mezi malými podniky.

Dolar se dnes ráno vůči euru obchoduje na 1,1738 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 94,18 bodu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SEcLD/britskou-libru-zdtrtil-postbrexitovy-personalni-chaos>

Válka, které se říká mír

9.7.2018 Mladá fronta DNES str. 10 Názory
Karel Svoboda

Boje na východní Ukrajině už skoro nikoho ve světě nezajímají. Teď je zcela zastiňuje fotbalové mistrovství světa v Rusku. A to hraje do karet Moskvě, které zamrzlý konflikt vyhovuje.

Konstatování v titulku je poněkud cynické, ale realita už prostě taková je. Válka na východě Ukrajiny jako by dnes vlastně nikoho nezajímala. Ve světle dalších událostí a konfliktů, ať již Sýrie, či třeba v současné době mistrovství světa ve fotbale v Rusku, to může působit tak, jako by se nic nedělo. Profesionální komentátoři čehokoli se přesunuli do dalších oblastí a na Ukrajinu již zapomínají. Dokonce i pro ruské televizní kanály již ztratilo téma Krymu či války na Donbasu svoji zajímavost. A ostatně i v Pskově či dalších ruských městech se už neobjevují náhroby padlých na Donbasu, jako spíše těch, kteří zemřeli v Sýrii. Že to v žádném případě neznamená, že se nemůže zase vrátit, bude-li se to hodit, není nutné zdůrazňovat.

Do značné míry je snížení zájmu o události na Ukrajině typické pro většinu konfliktů. Zatímco v prvních měsících plní stránky novin a stávají se předmětem zanícených diskusí na sociálních sítích či v diskusních fórech pod články, po nějaké době přestávají širší publikum zajímat.

Přesto je dobré pokusit se podívat na to, co se na východě Ukrajiny děje a jak se bude situace pravděpodobně dále vyvíjet. Nejde přitom o vyčerpávající analýzu, spíše o nástin k zamyšlení.

Minské dohody

O Minských dohodách toho bylo napsáno mnoho. Jsou vlastně projevem nastalé patové situace. Na jednu stranu říkají, že Ukrajina má dostat kontrolu nad rusko-ukrajinskou hranicí, na druhou stranu mají obě proruské separatistické „republiky“ získat od Kyjeva speciální status a mají v nich proběhnout volby. Jenže už v tom je problém, protože ukrajinská strana má pochopitelné pochyby o charakteru voleb na těchto územích, proto nechce zvláštní status udělit před získáním suverenity i nad územími, která v současné době nekontroluje.

Ruská strana vyjadřuje obavy, že jakmile se hranice uzavře, ukrajinská strana přistoupí k silovému řešení. Aby toho nebylo málo, stažení těžkých zbraní ani zdaleka neproběhlo tak, jak mělo.

Od začátku bylo zřejmé, že Minské dohody nejsou ideální. Výše zmíněné rozpory jsou jen částí problémů. Přesto jsou to jediné, co je v současné době k dispozici. Všichni tak mluví o nutnosti dodržovat Minské dohody a o nutnosti zastavit palbu či odvézt těžké zbraně za linii určenou mírovými dohodami. Stejně tak ale mluví o tom, že je to primárně úkol druhé strany, zatímco oni jen reagují na problémy a provokace.

Válka na Donbasu má stále zřetelnější charakter takzvaného zamrzlého konfliktu.

Ten není zamrzlý tím, že by se nebojovalo, ale tím, že se situace po dlouhou dobu nemění. Dokonce ani ukrajinská strana konflikt nenazývá válkou, ale „odporem proti ruské agresi“, nebyl zaveden ani válečný stav. Kvalitativně na tom mnoho nemění ani to, že ukrajinský prezident Petro Porošenko změnil v dubnu status bojů na východě z Antiteroristické operace na vojenskou Operaci sjednocených sil.

Konflikt se v této fázi nachází ve stadiu, kdy momentální zhoršení a zlepšení situace nemohou zvrátit celkovou situaci. I když na Donbasu umírají lidé, fronta nemá tendenci se nijak hýbat. OBSE, která má dohlížet na dodržování příměří, tak pouze dokola konstatuje zhoršení a zlepšení situace. Od 1. července 2018 přitom platí příměří, již patnácté od začátku války. Nic to ale nemění na tom, že boje stále probíhají a těžká vojenská technika zůstává na místě.

Jak dále?

Předpovídat mezinárodní dění je vždy složité, až nemožné. Možných proměnných je prakticky neomezené množství a pověstné „černé labutě“ jsou stále přítomné. Lze ovšem říci, že vojenské řešení je vysoce nepravděpodobné. V případě ukrajinské ofenzivy by se bezpochyby aktivizovala ruská armáda a získala by tím ospravedlnění k „donucení k míru“. Gruzínská válka z roku 2008 je v tomto více než názorným příkladem. Zatímco o schopnosti armád separatistických republik bránit se ofenzivě ukrajinské armády lze velmi úspěšně pochybovat, totéž lze říci i o převaze ruské armády nad tou ukrajinskou.

Lze nicméně pochybovat i o tom, že by Rusko toužilo spustit širší ofenzivu s cílem dobýt Ukrajinu či její větší část. Šlo by o krvavé boje s armádou, která od poloviny roku 2014, kdy měla problémy i se základním vybavením a kdy byla schopná do pole postavit jen sedm tisíc vojáků, prošla výraznou kvalitativní změnou k lepšímu.

Navíc by šlo o boje, které by nebylo možné svalit jen na dobrovolníky a dovolenkáře. A jen stěží by se podařilo utajit mrtvé, kteří by z Ukrajiny přicházeli. Ani po případném vítězství by Rusko nemělo jednoduchou situaci. Šlo by o zničené území, které by představovalo další náklad pro státní pokladnu. Jen stěží si tak lze myslet, že je ruským cílem dobytí území celé Ukrajiny.

Nejpravděpodobnější je nejjednodušší scénář, který vychází ze zkušeností jiných oblastí postsovětského prostoru, které charakterizujeme jako „zamrzlé konflikty“. Boje budou i nadále probíhat s různou intenzitou, byť se nepochybně v blízké či vzdálenější budoucnosti podaří dosáhnout trvalého klidu zbraní. Obě strany se přitom budou obviňovat z porušování Minských dohod. Rusku tato situace vyhovuje, protože i případné snahy Ukrajiny, jakkoli problematické, o začlenění do západních struktur budou narážet na neuspořádanou územní situaci.

Lze pochybovat, že by Rusko chtělo spustit rozsáhlejší ofenzivu s cílem dobýt Ukrajinu.

O autorovi| Karel Svoboda, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK
Foto popis|

Nežádanější obory VŠ a šance na přijetí

9.7.2018 vsokeskoly.cz str. 00

Při výběru vysoké školy je dobré zjistit si, jakou máte šanci na přijetí. Ne proto, abyste to předem vzdali, protože šance na úspěch je nepatrná, ale proto abyste si zajistili zadní vrátka. Určitě máte svoji vysněnou univerzitu, je však pravděpodobné, že stejný nebo podobný obor otevírají i jinde. Přihlášek si tak určitě podejte více. Abychom vám rozhodování usnadnili, připravili jsme pro vás přehled nežádanějších oborů společně s procentuální úspěšností uchazečů.

Už řadu let patří humanitní a společenské obory, co se počtu přihlášek týče, k těm vůbec nežádanějším v České republice. Šance na přijetí však není vůbec velká. Na filozofických fakultách těch největších veřejných univerzit se úspěšnost uchazečů pohybuje jen kolem třiceti procent. Výjimku tvoří Filozofická fakulta Masarykovy univerzity, kde bylo v minulém roce přijato 73% uchazečů. Samozřejmě záleží také na tom, o jaký druh humanitních věd máte zájem. Větší šanci mají zpravidla uchazeči o teologické obory, tam bývá úspěšnost vyšší než 70%.

Pokud se hlásíte na některou z **fakult sociálních věd**, šance máte o něco vyšší (loni se na **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy dostalo přes 37% uchazečů, na Filozofickou fakultu jen necelých 31%), každopádně zde může celkové číslo zkreslovat fakt, že na některé sociovědní obory je velký přetlak, na jiné se naopak hlásí pouze hrstka studentů.

Hned v závěsu za humanitními obory je ekonomie, která se až do roku 2013 těšila vůbec největšímu zájmu českých studentů. V současnosti se řadí k těm oborům, kde je šance na přijetí celkem vysoká. V posledních třech letech například překročila úspěšnost uchazečů o studium na Vysoké škole ekonomické vždy 50%. Pod padesátiprocentní hranici neklesla ani úspěšnost přihlášených na Fakultu managementu a ekonomiky Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Ještě větší šanci na úspěch, konkrétně více než 60%, měli uchazeči o studium na Fakultě informatiky a managementu v Hradci Králové.

V žebříčku nejžádanějších oborů následují obory lékařské, technické vědy a pedagogika. Náročnost přijímaček na lékařské fakulty je zárukou toho, že hustým sítem projde jen málokdo. Na lékařské fakulty Univerzity Karlovy se loni dostalo 17% až 30% uchazečů a ani jinde to nebylo lepší. V Brně loni brali jen něco málo přes 30% uchazečů, v Olomouci necelých 19%. Přípravu na přijímačky tak určitě nepodceňujte.

Co se techniky týče, v loňském roce bylo na pražskou ČVUT a Vysoké učení technické v Brně přijato přes 70% uchazečů. Na druhou stranu právě technické obory patří mezi ty, které značné procento studentů nedokončí.

Někde dosahuje neúspěšnost studentů až 90%. Přijetí je tedy skutečně jen začátek.

Úspěšnost přijetí budoucích učitelů se na většině pedagogických fakultách pohybuje kolem 50%. Na Pedagogickou fakultu UK je hranice nižší (kolem 40%).

K těm vůbec nejvýběrovějším vysokým školám se tradičně řadí ty umělecké, kde se zpravidla skládají talentové zkoušky. Například na pražskou Akademií muzických umění se uchazeč dostane většinou až na třetí pokus. Průměrná úspěšnost přijetí na jednotlivé fakulty AMU se pohybuje v rozmezí od 10% až do 40%. V případě uměleckých škol je tak záhodno mít v záloze i soukromou školu, kde jsou šance na přijetí několikanásobně vyšší.

Z oborů, kde se skládají talentovky, jsou na tom velmi dobře architekti, kteří mají někde i více než šedesátiprocentní šanci na úspěch. Největší šanci na přijetí mají zájemci o studium na Fakultě architektury ČVUT a Fakultě stavební Technické univerzity Ostrava (přes 70%)

URL| <http://www.vysokeskoly.cz/clanek/nejzadanejsi-obory-vs-a-sance-na-prijeti>

Resuscitace pražských růží

9.7.2018 Euro str. 26 report politika
Jan Novotný

Jakuba Landovského kdysi z ČSSD málem vyloučili, teď má stranu zachránit jako lídr její pražské kandidátky

Ačkoliv je už třináct let řadovým členem sociální demokracie, ještě nikdy se syn herce a disidenta Pavla Landovského nepodrobil volebnímu testu. Už několik let se o jeho kandidatuře na nějakou volenou funkci spekulovalo, ale Jakub Landovský vždy svůj vstup do aktivní politiky odkládal. Nechtěl podle svých slov tolik „harašit zbraněmi“, což je často v politice nutné. Teď už na nabídku kývl a povede pražské sociální demokraty do říjnových komunálních voleb jako jednička kandidátky.

Celé to má ale háček. V případě úspěchu se bude muset podle služebního zákona vzdát funkce odborného náměstka na ministerstvu obrany, kterou v posledních několika letech vykonává. Sociální demokracie proto musí v Praze dosáhnout velmi dobrého výsledku, aby vůbec byl ochoten do městské rady vstoupit. A skončit tedy na ministerstvu. Velmi dobrým výsledkem je podle Landovského dvouciferný procentní zisk. Taková představa se ale v současné kondici ČSSD podobá spíše příběhu ze Star Wars než realitě.

„Třináct let jsem součástí lodi, která se teď blíží okamžiku, kdy se může potopit. Je tedy mou povinností pomoci,“ říká o své kandidatuře jedenačtyřicetiletý sociální demokrat.

Příliš modrá krev

Landovského politická kariéra rozhodně nebyla přímočará. Nejprve vystudoval práva a politologii na pražské **fakultě sociálních věd**, kde dodnes učí. Už ve svých dvaceti letech působil na ministerstvu zahraničí, kde mimo jiného pracoval jako asistent zvláštního zpravodaje pro lidská práva v bývalé Jugoslávii.

Do ČSSD vstoupil v roce 2006, když se strana ocitla v opozici a jejím předsedou byl Jiří Paroubek, který měl za sebou zásah na CzechTeku. Strana tehdy byla pro mladé lidi symbolem arogantní zvučle. Landovský navíc do sociální demokracie vstupoval jako rezident Prahy 1 s pověstí malostranského dítěte, přítele Karla Schwarzenberga a absolventa americké Oregon State University. Na sociálního demokrata až příliš modrá krev,

chtělo by se říct. Landovský si ale levicovou partaj vybral po příjezdu ze studií v USA, kde podle svých slov „načichl“ akademickým prostředím, které na tamních univerzitách až na výjimky fandí Demokratické straně.

V Česku ale pochopitelně brzy narazil.

V roce 2010 jen těsně přežil hlasování o svém vyloučení ze strany kvůli dopisu, v němž si tehdejšímu předsedovi Sobotkovi stěžoval na velrybářské praktiky spolustraníků ve stranické buňce v Praze 7. Tehdy proti němu stála vlivná rodina Kočkových. „Asi jsem nebyl dost konformní,“ říká k tomu dnes Landovský. Takže člověk, kterého vlastní partaj před osmi lety málem vyloučila, se teď postaví do jejího čela v Praze. Příběh jako z absurdního havlovského dramatu.

Na výsluní se právník, politolog a syn slavného herce začal vracet až po Paroubkově odchodu z čela strany; cesta vedla přes odborné komise a volební štáby. Před více než pěti lety pomáhal Jiřímu Dienstbierovi v prezidentské kampani, ale teď už nepatří do úzkého okruhu jeho spojenců, jejich vztahy v posledních letech výrazně ochladly. Mimo jiné i proto, že Landovský je na rozdíl od Dienstbiera ochoten a schopen uzavírat pragmatická spojení. Oba někdejší spojenci se začali rozcházet i ideologicky. „Nešel bych do politiky kvůli menšinovým věcem. Dneska menšiny nemají velké bariéry, které by jim bránily v rozletu. Mám pocit, že ČSSD se až příliš rozkročila. Jiří Dienstbier je představitelem tohoto progresivistického směru, pak je tu nějaký národovecký směr a já nejsem součástí ani jednoho z nich,“ tvrdí Landovský s tím, že strana by se měla soustředit výhradně na střední třídu, čímž se tak trochu snaží napodobit blairovskou doktrínu New Labour.

Poche nevyšumí

Výhodou Landovského je kromě amerického vzdělání, odborných zkušeností v oblasti mezinárodních vztahů a slavného jména i mnoho užitečných kontaktů, a to nejen mezi někdejšími disidenty. Zná se například s egyptologem Miroslavem Bártou, který bude jedním z jeho poradců v kampani. Ze studií se zná třeba i s politickým stratémem Alexanderem Braunem, který v minulosti pomáhal ČSSD a nyní už několik let radí Andreji Babišovi a hnutí ANO. Landovského bývalým spolužákem je také jedna z klíčových postav ČSSD Miroslav Poche, s nímž se dobře zná dvacet let. Poche nyní pražskou organizaci podle informací týdeníku Euro víceméně ovládá. „Názor pana Pocheho na pražskou organizaci nevyšumí,“ vysvětluje Landovský, proč je Poche v pražské ČSSD stále vlivnou postavou, přestože už nemá žádnou významnou funkci. Ačkoli jeho názor ve straně „nevyšumí“, nese si nyníšší europoslanec a nějakou formou i de facto nový ministr zahraničních věcí velkou zátěž z minulosti. Na jeho rozepisování stranických darů tak, aby se vyhnul dani, se v Česku jen těžko zapomene.

Jakub Landovský má ale za sebou kromě úřednické či pedagogické kariéry i účinkování v několika firmách. V letech 2012 až 2016 působil v představenstvu společnosti Agnit vlastněné známým pražským developerem Sergem Borensteinem. „Ta firma dovážela přípravek pro likvidaci ekologických škod na vodních plochách a já se vším, co se týká vody, zabývám na univerzitě. Proto mě požádali, jestli bych jim nemohl radit a být v představenstvu. To jsem udělal rád,“ vysvětluje svůj vztah k Borensteinovi s odkazem na své odborné zaměření. Funkci v představenstvu podle svých slov vykonával bezplatně a firma s práškem na likvidaci škod nakonec ani neprorazila. #

Výhodou Landovského je kromě amerického vzdělání, odborných zkušeností v oblasti mezinárodních vztahů a slavného jména i mnoho užitečných kontaktů, a to nejen mezi někdejšími disidenty.

O autorovi| Jan Novotný, novotnyj@mf.cz

Foto autor| FOTO: ČTK

Resuscitace pražských růží. ČSSD má zachránit Landovský

9.7.2018 euro.cz str. 00

Jan Novotný

Jakuba Landovského kdysi z ČSSD málem vyloučili, teď má stranu zachránit jako lídr její pražské kandidátky.

Ačkoliv je už třináct let řadovým členem sociální demokracie, ještě nikdy se syn herce a disidenta Pavla Landovského nepodrobil volebnímu testu. Už několik let se o jeho kandidatuře na nějakou volenou funkci spekulovalo, ale Jakub Landovský vždy svůj vstup do aktivní politiky odkládal. Nechtěl podle svých slov tolik

„harašit zbraněmi“, což je často v politice nutné. Teď už na nabídku kývl a povede pražské sociální demokraty do říjnových komunálních voleb jako jednička kandidátky.

Celé to má ale háček. V případě úspěchu se bude muset podle služebního zákona vzdát funkce odborného náměstka na ministerstvu obrany, kterou v posledních několika letech vykonává. Sociální demokracie proto musí v Praze dosáhnout velmi dobrého výsledku, aby vůbec byl ochoten do městské rady vstoupit. A skončit tedy na ministerstvu. Velmi dobrým výsledkem je podle Landovského dvouciferný procentní zisk. Taková představa se ale v současné kondici ČSSD podobá spíše příběhu ze Star Wars než realitě.

„Třináct let jsem součástí lodi, která se teď blíží okamžiku, kdy se může potopit. Je tedy mou povinností pomoci,“ říká o své kandidatuře jedenačtyřicetiletý sociální demokrat.

Landovského politická kariéra rozhodně nebyla přímočará. Nejprve vystudoval práva a politologii na pražské **fakultě sociálních věd**, kde dodnes učí. Už ve svých dvaceti letech působil na ministerstvu zahraničí, kde mimo jiného pracoval jako asistent zvláštního zpravodaje pro lidská práva v bývalé Jugoslávii. Do ČSSD vstoupil v roce 2006, když se strana ocitla v opozici a jejím předsedou byl Jiří Paroubek, který měl za sebou zásah na CzechTeKu. Strana tehdy byla pro mladé lidi symbolem arogantní zvůle. Landovský navíc do sociální demokracie vstupoval jako rezident Prahy 1 s pověstí malostranského dítěte, přítele Karla Schwarzenberga a absolventa americké Oregon State University. Na sociálního demokrata až příliš modrá krev, chtělo by se říct. Landovský si ale levicovou partaj vybral po příjezdu ze studií v USA, kde po dle svých slov „načichl“ akademickým prostředím, které na tamních univerzitách až na výjimky fandí Demokratické straně.

V Česku ale pochopitelně brzy narazil. V roce 2010 jen těsně přežil hlasování o svém vyloučení ze strany kvůli dopisu, v němž si tehdejšímu předsedovi Sobotkovi stěžoval na velrybářské praktiky spolustraníků ve stranické buňce v Praze 7. Tehdy proti němu stála vlivná rodina Kočkových. „Asi jsem nebyl dost konformní,“ říká k tomu dnes Landovský. Takže člověk, kterého vlastní partaj před osmi lety málem vyloučila, se teď postaví do jejího čela v Praze. Příběh jako z absurdního havlovského dramatu.

Na výsluní se právník, politolog a syn slavného herce začal vracet až po Paroubkově odchodu z čela strany; cesta vedla přes odborné komise a volební štáby. Před více než pěti lety pomáhal Jiřímu Dienstbierovi v prezidentské kampani, ale teď už nepatří do úzkého okruhu jeho spojenců, jejich vztahy v posledních letech výrazně ochladly. Mimo jiné i proto, že Landovský je na rozdíl od Dienstbiera ochoten a schopen uzavírat pragmatická spojení. Oba někdejší spojenci se začali rozcházet i ideologicky. „Nešel bych do politiky kvůli menšinovým věcem. Dneska menšiny nemají velké bariéry, které by jim bránily v rozletu. Mám pocit, že ČSSD se až příliš rozkročila. Jiří Dienstbier je představitelem tohoto progresivistického směru, pak je tu nějaký národovecký směr a já nejsem součástí ani jednoho z nich,“ tvrdí Landovský s tím, že strana by se měla soustředit výhradně na střední třídu, čímž se tak trochu snaží napodobit blairovskou doktrinu New Labour.

Celý článek najdete v aktuálním vydání týdeníku Euro, které vychází 9. července. V elektronické verzi ke stažení na www.alza.cz/euro

URL| <https://www.euro.cz/politika/resuscitace-prazskych-ruzi-cssd-ma-zachranit-landovsky-1412336>

Ministryně spravedlnosti Malá končí

9.7.2018 ČT 24 str. 01 20:00 90' ČT24

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, a teď pojdme připojit podrobnosti k oznámené rezignaci ministryně spravedlnosti Taťány Malé. Zásadní rozhodnutí sdělila po schůzce s premiérem Andrejem Babišem. O konci v čele ministerstva spravedlnosti nejdřív informovala výbor hnutí ANO a poté taky novináře, kteří čekali před sídlem hnutí na pražském Chodově. No, a právě tam zdravíme kolegyni Petru Tuháčkovou. Petro, přeju hezký večer. Připomeňme, že ještě odpoledne Taťána Malá tvrdila na tiskové konferenci, že k odstoupení není důvod. Proč ta změna?

Petra TUHÁČKOVÁ, redaktorka

Je to tak. Dobrý večer. Ta změna skutečně překvapila i nás, Taťána Malá řekla, že odchází po té velké mediální kampani proto, aby nepoškodila hnutí ANO, aby nepoškodila tu nově vznikající vládu hnutí ANO a ČSSD. Řekla ale také, že v žádném případě tímto způsobem nepřiznává žádnou svoji chybu při psaní diplomových prací. Za těmi stanovisky, které právě dnes na té odpolední tiskové konferenci řekla, si podle jejích slov stojí a řekla, že doufá, že tato, teď budu citovat: "nechutná kampaň" skončí. To rozhodnutí ale rozhodně bylo překvapivé, a to

pro mnoho lidí. Taťána Malá ještě odpoledne na tom svém brífinku, který mimořádně svolala na ministerstvu spravedlnosti vysvětlovala, jakým způsobem postupovala při psaní těch svých diplomových prací, několikrát i na otázky novinářů řekla, že nevidí žádný důvod pro to, proč by měla z vlády odcházet, jenže pak se situace změnila. Právě po tomto brífinku zamířila sem na pražský Chodov, sešla se zhruba na půl hodiny s premiérem Andrejem Babišem a podle našich informací to byl právě on, který ji vyzval k tomu, aby tento krok minimálně zvážila nebo přímo k tomu, aby z této vlády odešla. Potom tedy ještě následovala zhruba hodinové nebo hodinu a půl dlouhé jednání právě s celostátním výborem, který tedy projednal celou tu situaci a skutečně několik minut před devatenáctou hodinou přišla právě sem před novináře přímo s premiérem a toto rozhodnutí oznámila. Premiér jí tedy poděkoval za tu její práci, řekl, že oceňuje to, že byla statečná, ale že také věří v to, že při psaní diplomových prací nepodváděla. Na Taťáně Malé byla určitě znát jistá nervozita. Co je ale důležité, je to, co bude dál, protože to středeční hlasování o důvěře vládě už se nezadržitelně blíží. Premiér řekl, že mu právě zítra ministryně Malá předá tu svoji rezignaci, on potom záhy vyvolá nějakou schůzku s prezidentem republiky. To proto, aby právě on jako trestně stíhaný premiér mohl být pověřen řízením ministerstva spravedlnosti. V tuto chvíli tedy zatím nemá, jak on tedy sám řekl, žádnou záložní variantu. Zatím neví, kdo by mohl stát právě v čele tohoto resortu. Tady už ale vyjádření samotné Taťány Malé, a také premiéra Andreje Babiše.

Taťána MALÁ, končící ministryně spravedlnosti /ANO/

Já jsem vás chtěla informovat o tom, že jsem právě před chvílí informovala své kolegy z výboru hnutí, že rezignuji na pozici ministryně spravedlnosti. Díky té kampani, která je proti mně vedená, já už prostě nechci dále, aby bylo hnutí poškozováno, ani nově vznikající vláda. Myslím si, že je potřeba, aby opravdu vznikla v České republice vláda s důvěrou a já tomu v žádném případě nebudu bránit. Nicméně musím znovu a velmi razantně, chci zdůraznit, že tímto v žádném případě nepřiznávám jakoukoliv chybu a nebo, nebo prostě pochybení, co se týká mých diplomových prací, za stanovisky, která jsem řekla, si jasně a tvrdě stojím a doufám, že už tahle ta nechutná mediální kampaň skončí. Děkuji.

Andrej BABIŠ, premiér, předseda hnutí /ANO/

Já bych za hnutí chtěl Táně Malé poděkovat, chtěl bych jí vyjádřit podporu, protože si myslím, že se zachovala statečně a je jasné, že pokud by nerezignovala, tak samozřejmě od rána do večera by to poškozovalo nejen hnutí, ale i vládu, která má dostat důvěru ve středu, takže výbor vyjádřil podporu Táně Malé, my jsme o tom přesvědčeni, že nepodváděla a že samozřejmě pokud nějaký student nebo dva studenti řeší, kolik průměrný český králík vyloučí trusu za den, tak asi je to stejný, takže já to nechci jako rozvádět, ještě jednou děkuji Táně Malé a hnutí za ní stojím.

redaktorka

Můžu se zeptat, paní ministryně, bylo to vaše rozhodnutí? Vy jste totiž ještě odpoledne na vaší tiskové konferenci říkala, že o něčem takovém neuvažujete, taky to bylo až po schůzce s panem premiérem.

Taťána MALÁ, končící ministryně spravedlnosti /ANO/

A myslíte si, že by bylo korektní, abych to říkala první novinářům? Já myslím, že je korektní hovořit první se svými kolegy, s panem premiérem a až potom s médii.

redaktorka

Ale my souhlasíme, mě zajímá, jestli to je vaše rozhodnutí a nebo jestli to bylo až po tom jednání s panem premiérem?

Taťána MALÁ, končící ministryně spravedlnosti /ANO/

Já myslím, že jsem to řekla dost jasně, že jsem oznámila svým kolegům svoji rezignaci. Je to moje vlastní rozhodnutí.

redaktorka

Pane premiére, co se teď bude dít? Ve středu má jednat parlament o vyslovení důvěry vaší vládě. Máte nějakou záložní variantu?

Andrej BABIŠ, premiér, předseda hnutí /ANO/

Ne, tak, my se musíme samozřejmě poradit z hlediska procesních úkonů, předpokládám, že paní ministryně mi předá zítra demisi a já jí, já se spojím s panem prezidentem a budeme to řešit, aby vlastně to nenarušilo hlasování o důvěře vlády ve středu.

redaktorka

A je možné, že ten termín třeba hlasování se ještě posune? Je to reálná varianta?

Andrej BABIŠ, premiér, předseda hnutí /ANO/

Já nevidím důvod to posouvat. Je potřeba vyřešit ten proces toho hlasování a já teďka na to neumím odpovědět. To musí říct právníci.

redaktorka

Takže někdo bude pověřený jako vedením tohoto resortu?

Andrej BABIŠ, premiér, předseda hnutí /ANO/

Já předpokládám, že navrhnu panu prezidentovi, aby pověřil mě, abych měl dostatek času vlastně najít samozřejmě ve spolupráci s hnutím návrh na nového ministra spravedlnosti.

redaktor

Kdo by měl být, pane premiére, tím ministrem spravedlnosti?

Andrej BABIŠ, premiér, předseda hnutí /ANO/

Já to nevím, pane redaktore.

redaktor

Protože padají návrhy jako Jeroným Tejc nebo Petr /nesrozumitelné/.

Andrej BABIŠ, premiér, předseda hnutí /ANO/

Ale já nevím, jaké jméno, mě to ani nezajímá, jaká jména padají, jo, děkujeme, na shledanou.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tak tolik aktuální vyjádření premiéra Andreje Babiše a odstupující ministryně spravedlnosti Taťány Malé. Připomínám tu klíčovou informaci starou přibližně hodinu a 20 minut, Taťána Malá rezignuje na funkci ministryně spravedlnosti. A pojďme připojit komentář s politologem Kamilem Švecem z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, analytikem České televize. Kamile, dobrý večer.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova, analytik ČT

Dobrý večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Dobrovolné rozhodnutí Taťány Malé a nebo vynucené rezignace?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova, analytik ČT

Tak slyšeli jsme od Taťány Malé, že je to její dobrovolné rozhodnutí, nicméně já si netroufám úplně říct, že by to tak bylo, protože vzhledem k tomu, jak se obhajovala Taťána Malá na té odpolední tiskové konferenci, tak nehodlala odstupovat, neříkala nebo neoznamovala, že by vůbec měla v plánu nabízet tu svoji rezignaci, takže tu zásadní roli sehrálo to jednání vedení hnutí ANO, kde zřejmě tedy bylo možná minimálně naznačeno Taťáně Malé, že by měla sama, sama rezignovat. Pokud by chtěla rezignovat sama a pokud by platilo to, co teď říká, že to chtěla oznámit prvně svým kolegům, nemusela svolávat tiskovou konferenci na odpolední půl čtvrtou hodinu.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Možná stojí za to připomenout, co tam odpoledne Taťána Malá mimo jiné řekla. Ona řekla: "S premiérem jsem tom mluvila, vysvětlovala jsem mu situaci, že jsem v některých pasážích diplomové práce zřejmě pochybila. Funkci jsem k dispozici nenabídla, myslím, že to není na pořadu dne." Toto platilo ještě odpoledne, za 2 hodiny úplně jiná situace. Proč se zřejmě premiér Andrej Babiš, proč dospěl k závěru, že by Taťána Malá měla odejít, že je přítěží pro jeho vládu?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova, analytik ČT

Hnutí Andreje Babiše a Andrej Babiš jako takový, celá ta jeho strana, funguje na základě toho, aby vytvářel dobré PR, aby vystupovala ta strana jednotně, aby, aby mohla se prezentovat, jako že maká a zkrátka ten PR efekt je tam velmi důležitý. Na straně druhé máme nějakou míru loajality Taťány Malé, která zřejmě sehrávala důležitou roli při tom výběru, kdy byla navržena a jmenována ministryní. A v okamžiku, kdy i po té dnešní tiskové konferenci to PR začalo slábnout, respektive kdy se ukázalo, že je spíš přítěží pro to fungování té strany a že ta loajalita vlastně nevyváží ten efekt toho fungování té strany, toho hnutí a té vlády jako takové, tak se Andrej Babiš zřejmě rozhodl, že, že ve svém týmu nebo ve své vládě Taťánu Malou již nechce.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem právě Andrej Babiš by měl přechodně zřejmě ministerstvo spravedlnosti řídit, což za standardní situace je zřejmě standardní řešení, že premiér z té, respektive nejvýše postavený člen vlády z koaliční strany povede přechodně onen resort, ale připomeňme, že situace asi úplně standardní není, protože Andrej Babiš je stíhán v kauze Čapí hnízdo. Jak velký problém to je?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova, analytik ČT

No, je to takříkajíc vytloukání klínu klínem. Ta vláda se zbaví jednoho problému, tedy Taťány Malé, která podle všech dostupných informací tedy opisovala ve svých diplomových pracích, a tedy není úplně vhodnou kandidátkou na post zvláště ještě ministerstva spravedlnosti, ale současně tím, že se ta vláda zbaví jednoho problému, tak ten druhý tam přijde tedy v okamžiku, kdy by byl pověřen vedením toho ministerstva Andrej Babiš, právě tím, že se dostane do neskutečně velkého střetu zájmů. Respektive pokud Andreji Babišovi bylo vytýkáno ty poslední 4,5 nebo 5 let, že je ve střetu zájmů, tak to není nic proti tomu, do jakého střetu zájmů by se mohl dostat teď právě jako trestně stíhaný premiér, který by, který by měl vést ministerstvo spravedlnosti, které by tedy nebo které má v tom svém, v těch svých kompetencích právě otázku justice.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Politolog Kamil Švec zůstává stále hostem Devadesátky. Pojdme ale pro politické reakce. Jako první Ivan Bartoš, předseda Pirátů. Dobrý večer.

Ivan BARTOŠ, předseda strany /Piráti/

Dobrý večer vám i divákům.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane předsedo, váš komentář k rozhodnutí paní ministryně rezignovat?

Ivan BARTOŠ, předseda strany /Piráti/

No, tak, toto, bylo to překvapující, ale zejména vlastně z toho důvodu, že proběhla ta tisková konference, kde teda paní ministryně sice projevila nějakou lítost, ale rozhodně tam tu svoji pozici neobhájila. My jsme měli výhrady kompetenční k paní Malé i z řady dalších důvodů a i ona při své vlastně, podnikání své rodiny ve věci insolvenční byla ve střetu zájmů a problematické byly její výroky na trestně stíhaného premiéra, kdy ho hájila tím, že spravedlnost 4 roky počkat, odložme stíhání po dalších volbách. Byla nejslabším článkem té vlády kromě teda neexistujícího ministra zahraničí, takže vlastně ta, ta její rezignace je logická, ale když se podíváme, co teď v České republice máme s sebou a je to hlasování o důvěře vládě v Poslanecké sněmovně, tak ta vláda tam vlastně bude předstupovat bez 2 ministrů, kdy skutečně, pokud dojde i k pověření premiéra Babiše, tak tady máme situaci, kdy celá vlastně, střet zájmů ve vedení Agrofertu a nějaké přepisování na holding je proti tomu legrace prostě, pokud tady probíhá trestní stíhání, a to už není otázka ministerstva vnitra, takže já nechápu, proč sociální demokracie v rámci řešení této kauzy chtěla toto silové ministerstvo a neusilovala primárně o spravedlnost, já prostě jenom zírám na to, co se v české politice může dít a jsem fakt zvědavý, co bude probíhat na tom jednání té sněmovny, protože tam jsou problematictí lidé od prezidenta Zemana, pan Toman v té vládě, vláda se chce opírat o komunisty, pan Ťok, který byl na odstřel, byl najednou zrecyklován a omilostněn a pokračuje ve vedení resortu, v kterém selhal ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Abych tomu rozuměl, pane předsedo, správně, může dokonce dojít k tomu, že by vláda nezískala důvěru?

Ivan BARTOŠ, předseda strany /Piráti/

No, my samozřejmě v rámci těch věcí, které jsme zmínil a zejména i těch kompetenčních problémů a toho trestního stíhání premiéra budeme hlasovat proti této vládě. To jsme slíbili voličům, ale v podstatě ty reakce komunistů, o které se ta vláda má opírat, i té sociální demokracie, jsou vlažné. Vždyť oni v rámci jednání neřešili ty personálie vůbec, pak prostě jim prezident plus s panem Babišem zařizli pana Pocheho, což si teda myslím, že minimálně ze strany pana Babiše to byl krok správný, prezident podle mě má jmenovat, ne se vyjadřovat k tomu, zda ano, či ne. Prostě tady tohle to je problém a já si myslím, že by na to měli reagovat i sociální demokraté, ale tam je ticho po pěšině.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Promiňte, jenom lakonická odpověď, Piráti, to je jasné, budou hlasovat proti, celkově se ale, pokud vás správně chápu, situace příliš nemění. Je pravděpodobné získání důvěry.

Ivan BARTOŠ, předseda strany /Piráti/

No, tak ta situace se stále zhoršuje a prostě, jak říkám, to vyjádření, Andrej Babiš má domluvené hlasy komunistů za výměnu za ty posty. Na tom se asi nic nemění, ty ohroženy nejsou a sociální demokracie prostě si odhlasovala podporu vlády, u které nevěděla ani personální obsazení a záleží teda na tom, jak moc chtějí být v té vládě, protože skutečně jejich reakce byly takové, že nechtějí kádrovat, že obsazení ministrů je věcí ANO, ale přece ministra má dělat člověk, který je kompetentní z dané strany a ne, který je loajální nebo servilní nebo se zrovna hodí a premiér Babiš, tomu dochází lidé. Všichni, co měli kredit historicky, prostě začínali s hnutím ANO v předchozím volebním období a on už teď skutečně nemá kam sáhnout.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Rozumím. Ivan Bartoš, děkuju. Hezký večer.

Ivan BARTOŠ, předseda strany /Piráti/

Na shledanou.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A další politická reakce. U telefonu Tomio Okamura, předseda hnutí SPD. Zdravím vás. Dobrý večer.

Tomio OKAMURA, předseda hnutí, místopředseda Poslanecké sněmovny /SPD/

Ano, dobrý večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A začněme, prosím, pane předsedo tou, zda s tím, zda se mění nějakým způsobem situace ohledně hlasování o důvěře vládě rezignací Taťány Malé. Mění se situace nebo ta šance na to, že vláda získá důvěru, je stále stejná?

Tomio OKAMURA, předseda hnutí, místopředseda Poslanecké sněmovny /SPD/

Tak je to otázka. Já od začátku říkám, že tato vláda je pouze mocenský pakt. Není to sestaveno na základě programové shody, není tam žádný pozitivní program pro občany České republiky a podle toho to také vypadá. Protože když se lidé handrkují o moc a o peníze, tak se samozřejmě rozhádají při nejbližší možné příležitosti a nefunguje to. Rád bych k tomu ještě dodal, že Andrej Babiš sestavoval vládu a jednal o ní rekordních 9 měsíců. Prokázal totální neschopnost, je to obrovské zklamání a je to opravdu neuvěřitelné selhání, že po 9 měsících jednání neprojednal vůbec nic, přitom my jsme nabízeli programovou alternativu s dobrým programem pro Českou republiku. Ta byla odmítnuta v zájmu poklonkování Evropské unie a teď si představme, co předstoupí, jaký, jaká struktura vlastně předstoupí ve středu před Poslaneckou sněmovnu. To je slepenec, kdy nejenom Andrej Babiš musí vykonávat dvě funkce najednou, aby to vůbec slepili, ale i pan Hamáček z ČSSD vykonává dokonce 3 funkce najednou, místopředsedu vlády, ministra vnitra, ministra zahraničí, aby vůbec s nějakým slepencem dokázali po 9 měsících jednání předstoupit. To je neskutečná blamáž.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Přechodně by měl Andrej Babiš zřejmě řídit i ministerstvo spravedlnosti. Na to jste teď narážel. Maximální délka té přechodné doby, kdy to je ještě únosné, podle vás?

Tomio OKAMURA, předseda hnutí, místopředseda Poslanecké sněmovny /SPD/

Já myslím, že je to už úplně neúnosné. Jako lidé mají obrovské problémy s dluhovými pastmi, s problémy s exekutory, nemohou se domoci spravedlnosti a Andrej Babiš, který sliboval, že je kompetentní a že má kompetentní lidi a že prostě změní Českou republiku, tak není schopen navrhnout ani ministra spravedlnosti a po několika dnech ten ministr spravedlnosti odchází. Já myslím, že to snad, to snad už nezasluhuje dalšího komentáře, je to neskutečné zklamání, ale i pro mě, protože já jsem, já jsem z médií věděl, že Andrej Babiš je úspěšný podnikatel a myslel jsem si, že je schopen dojednat kompromisy a sestavit nějakou vládu a on toho prostě schopen není, a to aniž ta vláda ještě začala. To znamená, je to velké zklamání a já myslím, že lidi by si to měli zapamatovat, protože lidi tady trpí, nemají peníze, to, že jsou nízké důchody, spravedlnost není, bezpečnost se zhoršuje a tohle to předvádí Andrej Babiš. Jenom hádky, hašteření, skandály, problémy. Já myslím, že to je opravdu neuvěřitelná věc a jsem skutečně zvědavý, zvědavý na to, co se bude ve středu odehrávat v Poslanecké sněmovně.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tomio Okamura, děkuju. Hezký večer.

Tomio OKAMURA, předseda hnutí, místopředseda Poslanecké sněmovny /SPD/

Hezký večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, a pojdme za místopředsedou ODS Milošem Vystrčillem, který je u telefonu. I vám hezký večer.

Miloš VYSTRČIL, místopředseda strany /ODS/

Dobrý večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A váš komentář k rozhodnutí Taťány Malé rezignovat?

Miloš VYSTRČIL, místopředseda strany /ODS/

Tak je to v poslední chvíli vynucený krok. Zaplat' pánbůh za něj, byť si myslím, že měl přijít mnohem dříve a opět ukazuje, že pan premiér Andrej Babiš nemá příliš šťastnou ruku při výběru svých ministrů a druhá věc, která je zřejmá, že ani ten jeho přístup, který mně připadal velmi liknavý, nebyl správný. On měl skutečně jednat mnohem rychleji a razantněji a neměl čekat, až vlastně ho média a kritika ostatních dotlačí k tomu, aby, řekněme, zatlačil nebo doporučil paní ministryni, byť to neudělal asi veřejně, aby odstoupila a potom je tam ta druhá věc, která teda je naprosto zarážející, a to je, že to vypadá, že by snad Andrej Babiš ještě navýšil svůj střet zájmů a stal se kromě premiéra majitelem mediálního holdingu a podnikatele také ministrem spravedlnosti a tím pádem vlastně by mohl pokračovat v tom, v čem, čím zřejmě byla pověřena paní dnes už ne ministryně Malá a vlastně chtělo by to ještě mít pevněji v rukou. Představte si, trestně stíhaný premiér a ještě navíc nyní, pokud to pan prezident učiní, se stane pověřeným člověkem, který bude pověřený řízením ministerstva spravedlnosti. To, to, to Kocourkov je slabé slovo, ale nechci jiné používat.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ano, pane senátore, aniž bych chtěl být velký formalista, musím zopakovat to, že majitelem médií, stejně tak Agrofertu v tuto chvíli nebo tím správcem je svěřenský fond, mimochodem, ta situace, o které se bavíme ...

Miloš VYSTRČIL, místopředseda strany /ODS/

Ano, omlouvám se, je to ve svěřenském fondu.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

... o které se bavíme, a sice, že předseda koaliční strany bude přímo pověřen vedením toho resortu, to je ovšem standardní řešení, za standardní situace, já už jsem to tady jednou říkal. Vzhledem k tomu, že se pohybuje v rovině trestního stíhání premiéra Babiše, jak byste to řešil vy?

Miloš VYSTRČIL, místopředseda strany /ODS/

No, tak, kdybych neměl připravené náhradní řešení a nesnažil se vše dořešit co možná nejrychleji tak, aby tam to pověření řízením vůbec nemuselo nastat, tak rozhodně si myslím, že není správné, aby si ten, kdo je dneska trestně stíhaný, ještě sám řekl o to, že bude řídit ministerstvo spravedlnosti. Já si myslím, že opravdu to přece není možné, aby kozel ze sebe dělal zahradníka. Přece vždyť všichni víme, že sociální demokracie, když vyjednávala o vládě, tak říkala: "Chceme ministerstvo vnitra, případně ministerstvo spravedlnosti a všichni víme proč," aby udržela, řekněme, veškeré tlaky, které by mohly eventuálně přijít z hlediska vyšetřování a následně stíhání a tak dále pana premiéra na uzdě. A nyní se děje to, že sice půlministrem vnitra je pan Hamáček, protože má ještě k tomu ministerstvo zahraničních věcí a půlministrem spravedlnosti je premiér, to znamená, opravdu, když se na to podíváte z vnějšku, tak si myslím, že přece nemůže nikdo soudný říci, že tohle to je rozumné a správné řešení a ta důvěryhodnost té vlády ještě před tím, než získala důvěru, je prostě v troskách a já jsem velmi zvědavý, jak to v té sněmovně dopadne a jak to tam bude pan premiér, případně další vysvětlovat a já fakt chci se chovat objektivně, ale rozumíme si, trestně stíhaný člověk je premiérem a nyní ještě bude ministrem spravedlnosti? Vždyť to přece ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Byť přechodně. Miloš Vystrčil, senátor ODS. Moc vám děkuju, hezký večer.

Miloš VYSTRČIL, místopředseda strany /ODS/

Taky děkuju. Hezký večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A Kamil Švec, politolog, stále hostem Devadesátky. Už to tady bylo zmíněno, co ta situace kolem Taťány Malé svědčí o schopnosti premiéra Babiše rozhodovat se v personálních záležitostech? Andrej Babiš je známý svým okřídleným rčením, že mu personálie příliš nejdou. Tak to je potvrzení?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova, analytik ČT

Evidentně ano. Respektive tak před tím, než byla vláda Andreje Babiše jmenována, tak se spekulovalo o více jménech, takže na druhou stranu, pokud je Andrej Babiš myslel vážně, tak by neměl mít teď problém oslovit někoho z těch dalších s nabídkou, aby vedl ministerstvo spravedlnosti.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Třeba Jeroným Tejc, který tam teď působí jako náměstek.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova, analytik ČT

To bylo jedno z těch jmen, o kterých se spekulovalo. Co se týká té personální politiky, tak to, že to nebyl dobrý, dobrý výběr svědčí i o tom, že Taťána Malá zřejmě ještě nepodala tedy rezignační dopis, takže stále ještě bude ministryní spravedlnosti, tu rezignaci dnes oznámila. Ale pokud bychom to brali tedy k dnešku, ke dnu oznámení, tak ve své funkci od jmenování vlády byla 13 dnů, čím se řadí na druhou pozici v délce nejkratšího obsazení ministerstva jakéhokoliv. Primát drží stále Karolína Peake, která byla ministryní 8 dnů a třetí je, je Helena Třeštíková, která byla ministryní, tuším, 17 dnů, takže i ta délka svědčí o tom, že personálně to není, není úplně šťastné a navíc i to řešení, bavili jsme se před tím, i ten způsob oznámení té rezignace, tedy prvně tisková konference, není to, není to v žádném případě profesionální.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Když se ještě vrátíme k té kauze údajného plagiátorství v těch diplomových pracech Taťány Malé, o čem to podle vás svědčí v obecné rovině a teď narážím na to, že se do vrcholných funkcí dostávají lidé, jejichž vysokoškolské studium nese takovéto zatížení, byť oni sami to odmítají.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova, analytik ČT

To svědčí, a teď hovořím ze své akademické zkušenosti, jakožto, jakožto člověk, který přednáší a dlouhá léta přednáším na vysoké škole, svědčí to tom, že stále jsou akademické tituly vnímány jako něco, co je velmi důležité ve společenském vnímání, a proto, a není to jenom případ Taťány Malé, ale známe spoustu případů historických, mnoho politiků studuje různé vysoké školy různé úrovně jenom s cílem mít akademický, akademický titul, přitom evidentně ne vždycky na to akademické, na to vysokoškolské vzdělání dosahují i intelektuálně.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Na to jsem právě narážel, takovýchto problémů v minulosti tady bylo přeci nebo podezření tady bylo mnohem více, ovšem možná je na pouze, pokud se nemýlím, Taťána Malá rezignuje. Není to v tomto světle tak trochu nefér?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova, analytik ČT

Tak jak si teďko vybavuju všechny ty ostatní příklady, tak, tak u Taťány Malé se pojí, pojí dvě věci, zaprvé to, že se jednalo opravdu o plagiát, kdy, kdy, když si kdokoliv přečte ty závěrečné práce, tak se shodují v mnoha stránkách textu, který je přejetý i s chybami. To v těch předchozích případech, pokud si vybavuji dobře, tak, tak nebylo. Současně se to pojí ještě s tím, že tedy měla řídit nebo řídí stále ještě ministerstvo spravedlnosti a problematickým je také to, že má to vzdělání právnické ze školy na Slovensku, která měla problém i s tamní Akreditační komisí, tudíž i to její vzdělání je pochybné z hlediska té kvality té univerzity, no, a k tomu se připojila, řekněme, jako třešnička na dortu tedy ta Mendelova zemědělská a lesnická univerzita a její diplomová práce,

takže se ten plagiát prokázal ve 2, ve 2 případech. Mimochodem u Taťány Malé je zajímavé v tom, že když se podíváme na její medailonky například na stránkách Jihomoravského kraje, ona tam o sobě uvádí, že vystudovala ekonomiku, což také ve světle její diplomové práce nese jisté trhliny.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

O mikroklimatických podmínkách chovu králíků, abychom to doplnili úplně přesně. Další politické reakce. Jiří Pospíšil, předseda TOP 09, teď u telefonu. Dobrý večer, pane předsedo.

Jiří POSPÍŠIL, předseda strany /TOP 09/

Přeji krásný večer. Dobrý večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A vaše redakce na rozhodnutí Taťány Malé skončit na postu ministryně spravedlnosti?

Jiří POSPÍŠIL, předseda strany /TOP 09/

Já si myslím, že to je správné rozhodnutí. Přišlo už 5 minut po dvanácté. Těch skandálů je celá řada, můj předřečník je postupně vyjmenovával. Je to více problémů s jejími diplomovými pracemi a obecně studiem na Slovensku, jsou to její kontroverzní výroky na obhajobu trestně stíhaného premiéra Babiše a další a další věci. To znamená, myslím si, že paní Malá učinila správné rozhodnutí, protože i kdyby zůstala ministryně spravedlnosti, pak by měla relativně slabou pozici, musela by se permanentně koncentrovat na obhajobu vlastní politické funkce, místo aby řešila reformu české justice a klíčové zákony, které je nutné přijmout v tomto volebním období, aby se dále neprodlužovala délka soudního řízení. A moje zkušenost z ministerstva je, že pokud chcete být úspěšný ministr, musí vás respektovat právníkové stavy, soudci, advokáti, notáři a musíte se nimi najít nějaký způsob komunikace a modus vivendi a ve chvíli, kdy zde takovýto ministr, právník, nepravník obviněný z plagiátu mající nešťastné výroky o trestním stíhání premiéra Babiše, tak je zjevné, že by asi velký respekt u právnických profesí neměla a ty nutné zákony by asi s těmito profesionály nevyjedнала.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Byť Taťána Malá, abychom byli féroví, řekla ex post, že tento výrok by už nezopakovala. Mimochodem, pane předsedo, vaši předřečníci z řad zástupců politických stran tady zmiňovali hrozící střet zájmů v případě, že by přechodně ministerstvo spravedlnosti řídil trestně stíhaný premiér Andrej Babiš. A teď se vás ptám jako bývalého ministra spravedlnosti, není ta obava víceméně, řekněme, logická proklamace z řad opozice, ovšem v realu, při tom reálném řízení ministerstva není spíš obtížné něco ovlivňovat?

Jiří POSPÍŠIL, předseda strany /TOP 09/

Tak, pane redaktore, nejprve je třeba říci, že si nepamatuji z Evropy, kdy by někdy v posledních letech v Evropě byl ministr spravedlnosti, který je podezřelý ze závažné hospodářské trestné činnosti, je trestně stíhaný, se opravdu posouváme někam do Asie, do Afriky, úplně mimo evropský kontinent. Je třeba ale říci, že to je úplně absurdní, ta situace. A k tomu, co vy říkáte, ministr spravedlnosti má relativně rozsáhlé pravomoci vůči státnímu zastupitelství. Spolupodílí se na výběru vedoucích státních zástupců, může tak posouvat v kariéře jednotlivé státní zástupce, může iniciovat kárné řízení vůči státním zástupcům. To znamená, on má relativně silnou pozici vůči jednotlivým státním zástupcům, stejně jako ji má nejvyšší státní zástupce. Ta působnost je aspoň dělena mezi ministra a nejvyššího státního zástupce a teoreticky není vyloučeno, že by tuto pravomoc mohl třeba použít vůči státním zástupcům, kteří dozorují či dohledují jeho kauzu. Je to samozřejmě spíše hypotetická možnost, protože asi mediálně by takovýto postupu premiér a designovaný ministr spravedlnosti neustál, ale nelze to právně vyloučit. Zkrátka v Čechách má ministr vůči státnímu zastupitelství stále relativně silné pravomoci.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jiří Pospíšil, předseda TOP 09, děkuju. Hezký večer.

Jiří POSPÍŠIL, předseda strany /TOP 09/

Děkuji a přeji hezký večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, a Jiřího Pospíšila teď střídá Pavel Bělobrádek, předseda KDU-ČSL. I vám hezký večer.

Pavel BĚLOBRÁDEK, předseda strany /KDU-ČSL/

Pěkný den.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Nakročila tím rozhodnutím ministryně Malé rezignovat vláda Andreje Babiše s větší jistotou k získání důvěry nebo naopak se ta cesta k důvěře tímto krokem komplikuje?

Pavel BĚLOBRÁDEK, předseda strany /KDU-ČSL/

Já myslím, že celá situace je takovým hezkým připomenutím absurdních her Václava Havla. Když si to vezmete, tak nejenom to, že by dočasně měl řídit ministerstvo spravedlnosti člověk obviněný ze závažného trestného činu, tak to je už skutečně absurdita na druhou, tak vůbec ta situace, že tady řešíme jednoho z členů vlády, vlády, kterou vede premiér, který je obviněn ze závažného trestného činu. On není podezřelý, není to nějaký skandál, není to něco, o čem se nějak spekuluje, ale je to úkon orgánu činného v trestním řízení a z tohoto hlediska tedy je zcela evidentní, že tato debata, že by se měla spíše umírnit v tom smyslu, že to je úplně jedno, kdo je členem vlády a jaký skandály mají jednotliví členové vlády, ale to, že premiérem je člověk, který je trestně stíhán, je obviněn z podvodu, no, tak, to je přece už absurdní samo o sobě a tyhle ty další věci jen vypovídají a naopak obnažují v plné nahotě tu absurditu v celé situaci, v které jsme.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Já s dovolením využiju, že jste v bývalé, vlastně už před, před vládě k té současné byl vicepremiérem zodpovědným mimo jiné za výzkum, vědu a inovace. To tvrzení odstupující ministryně Taťány Malé, že se nedopustila žádného zásadního pochybení, které by opravňovalo její kritiky mluvit o tom, že její diplomové práce jsou plagiáty. Ona argumentovala tím, že v roce 2003, tuším, byly, byla jiná kritéria na diplomové práce a jejich psaní v porovnání s těmi dnešními. Co říkáte těm argumentům?

Pavel BĚLOBRÁDEK, předseda strany /KDU-ČSL/

Tak já jsem diplomovou práci psát nemusel, protože já jsem studoval 12 semestrů a dostal jsem doktorát automaticky, samozřejmě co se týká disertační práce, kterou jsem psal, tak kritéria byla pořád stejná. Prostě opisovat se nemá a v zásadních citacích, tyto citace prostě jednoznačně musejí uvádět v těch pracích, ať u té disertační nebo ať už to je diplomová práce. Ale tohle všechno v podstatě je úplně jedno, protože to zásadní je, že to jsou lidé, a není to jen paní ministryně Malá, ale jsou to všichni členové této vlády, kteří, kterým je jedno, že budou ve vládě, v které bude člověk obviněný ze závažného trestného činu, to znamená, jestli někdo má takovýto problém, tak je to sekundární, protože primární je, že kvůli těm funkcím jsou ochotni být ve vládě, která bude závislá na hlasech komunistů a budou sedět ve vládě, která má velký problém i mezinárodní z toho, že tam je člověk, který je obviněn ze závažného trestního činu, já neříkám, že je vinen, ale že je obviněn, je prostě velký skandál a když si to vezmete, tak z toho hlediska, jaké bude postavení České republiky, no, tak je to jasné, že bude daleko horší a ty ostatní věci v tom prizmatu toho, že člověk, který je sám trestně obviněn, tak říká, že nemá důvěru šéf GIBSu u něj, takže jeho ministři vyměňují lidi na významných pozicích z toho, že jsou podezřelí nebo že mají nějaký skandál nebo že je to divné nebo že tam jsou nějaké, nějaké indicie, ale přitom sedí ve vládě, v které je orgánem činným v trestním řízení obviněn z trestného činu, který i orgán Evropské unie OLAF označil za podvod, to znamená, v tom je celá absurdita, proč se vůbec o tom bavíme, proč se bavíme o lidech, kteří sedí ve vládě, jejíž premiér je obviněn ze závažného trestného činu. Sám vyzývá kandidáty na ministry, aby byli státoporní a odstoupili, neblokovali sestavení, když tady dávno mohla být většinová vláda s důvěrou bez toho, aniž by byla závislá na hlasech komunistů nebo SPD a stačilo jedině, aby tady jedna jediná osoba tohle sama neblokovala a nevyžývala druhé, ať je státoporná.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pavel Bělobrádek, předseda KDU-ČSL, děkuju, hezký večer.

Pavel BĚLOBRÁDEK, předseda strany /KDU-ČSL/

Prosím, na shledanou.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A ještě šéf Starostů a nezávislých Petr Gazdík, který je taky u telefonu. I vám hezký večer.

Petr GAZDÍK, předseda hnutí /STAN/

Hezký dobrý večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A vaše reakce na rozhodnutí Taťány Malé rezignovat?

Petr GAZDÍK, předseda hnutí /STAN/

Tak to, že Taťána Malá rezignovala, bylo patrně nevyhnutelné. Ta situace k tomu spěla, prostě ten stav byl neudržitelný. Ta horší zpráva na tom je to, že resort spravedlnosti má řídit dočasně trestně stíhaný premiér, se stáváme banánovou republikou. To je snad možné někde, někde v banánových republikách nebo ve středu Afriky, ale ne v zemi Evropské unie. To, že ministrem spravedlnosti, ministerstvo spravedlnosti bude řídit sám trestně stíhaný člověk, jsme opravdu banánová republika.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Na druhou stranu slyším argumenty z druhého tábora, že celá kauza Čapí hnízdo ještě nedospěla do stadia obžaloby, kde hrají ještě zásadnější roli právě státní zástupci, na které má vliv ministr spravedlnosti, jak o tom tady koneckonců mluvil šéf TOP 09 Jiří Pospíšil. Tak může toto být argument, který možná logicky bude zaznívat i při debatě o důvěře vládě?

Petr GAZDÍK, předseda hnutí /STAN/

Já se omlouvám, ale myslím, že i zarputilí voliči hnutí ANO musí cítit, že když třeba ministr zdravotnictví odvolává ředitele, kterého sám jmenoval, protože čelí podezření z něčeho nebo, nedej bože, časem trestnímu stíhání, tak tam to je v pořádku, u premiéra to není v pořádku. To jsme skutečně dvojí metr, a tady se dostáváme do, do orwellovského světa. Prostě všichni jsme si rovni, ale někteří jsou si rovnější. Ředitel Nemocnice Na Bulovce má problém, pokud bude trestně stíhán, premiér, pokud je trestně stíhán, tak to problém není. Odmítám žít v orwellovském světě, je to něco, co je neuvěřitelné, je to plivnutí do tváře, jak to, co se dělo dnes ty obraty s paní ministryní Malou, tak ten návrh, že ministerstvo spravedlnosti bude řídit trestně stíhaný premiér, je plivnutí do tváře slušným občanům České republiky.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Petr Gazdík, předseda Starostů a nezávislých. Děkuju vám. Hezký večer.

Petr GAZDÍK, předseda hnutí /STAN/

Hezký večer. Děkuju.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, a ještě ve stručnosti jednou Kamil Švec, politolog. Už jsme mluvili o tom, že přechodně by Andrej Babiš měl řídit resort spravedlnosti. Délka té přechodné doby, která by byla únosná, slyšeli jsme Tomia Okamuru, že už teď to je neúnosné. Když se oprostíme od toho, že to personálně má být Andrej Babiš, ta přechodnost, její délka?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova, analytik ČT

I ze zkušenosti, jakou máme z dřívějších vlád, to je otázka na opravdu několik málo dnů nebo spíš možná týden. V žádném případě není potřeba to natahovat a zvlášť v kontextu tedy toho, co, co tedy víme, že Andrej Babiš sestavuje tu vládu delší časový horizont, že i vybíral ministry poměrně, poměrně dlouho, tudíž by měl mít nějakou, řekněme, baterii, baterii jmen, tudíž by neměl být problém, aby si během následujících pár dnů s nimi pohovořil ve stručnosti a okamžitě navrhl nové jméno a prezident by měl okamžitě, okamžitě konat. I s ohledem na to, že se jedná už o druhé ministerstvo, jak tady také zaznělo, které bude řízeno pověřeným, pověřeným ministrem, který tedy má ještě vlastní resort. A to jsme tedy na začátku, na začátku vzniku té vlády. K takovým situacím docházelo historicky v průběhu té vlády, v průběhu toho funkčního období, kdy někteří ministři odcházeli a byli nahrazováni někým jiným, tak v tom mezičase byl ten resort řízen třeba předsedou vlády nebo předsedou koaliční strany. Nyní ale teprve ta vláda je před, před získáním nebo před hlasováním o získání, získání důvěry, takže tím je to ještě specifické a samozřejmě poslanci by mohli chtít znát ta jména dopředu, protože vyjadřují důvěru vládě, která nemá obsazené dva posty, a to z celkových 15 není úplně málo.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Říká politolog Kamil Švec, moc děkuju, přeju hezký večer.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova, analytik ČT

Hezký večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pojďme připojit ještě pohled právníka a publicisty Tomáše Němečka, se kterým jsme teď ve spojení. Tomáši, hezký večer.

Tomáš NĚMEČEK, právník, publicista

Dobrý večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jaká je to zpráva pro českou justici, že ministryně Malá se rozhodla rezignovat?

Tomáš NĚMEČEK, právník, publicista

No, předpokládám, že dobrá, protože ministryně s takovou zátěží nemohla resort řídit. Byla by pro smích.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Vy mluvíte o zátěži, musíme připomenout, že to není pouze ona kauza diplomových prací, že jsou to i další věci, jako je absolutorium Panevropské univerzity v Bratislavě, jako je angažmá ve firmě manžela paní ministryně, odstupující ministryně, která se zabývá exekucemi a tak dále, a tak dále, co z toho byl ten největší balvan?

Tomáš NĚMEČEK, právník, publicista

Přidal bych k tomu ještě ..., k tomu, co jste říkal, tak samozřejmě ten největší byl plagiátorství, kde vznikla petice akademiků, kterou jsem, příznávám, tedy podepsal také já. Přišel s ní člen legislativní rady vlády Petr Bezouška, člověk s vysokým morálním i odborným kreditem, a přidávali se k ní akademici po desítkách, protože to plagiátorství bylo skutečně přesvědčivě doložené a bylo neudržitelné. K tomu všemu, co jste vyjmenoval, bych přidal ještě to, na co upozornila média, tedy to, že paní ministryně nebo odcházející ministryně měla také

absolvoval koncipientskou praxi v 300 kilometru vzdáleném od jejího domova působišti na Slovensku, což budilo velké otazníky, do jaké míry bylo možné tuto praxi opravdu reálně stíhat.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A samozřejmě taky ten výrok o odložení trestního stíhání Andreje Babiše do skončení mandátu, abychom byli úplně vyčerpávající.

Tomáš NĚMEČEK, právník, publicista

Pochopitelně. To jí patrně kvalifikovalo k tomu, aby vůbec byla navržena, že, do té funkce.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem, jaký byl ohlas na tento výběr, výběr paní Malé na post ministryně spravedlnosti mezi špičkami tuzemské justice?

Tomáš NĚMEČEK, právník, publicista

Já jsem přímo s některými členy vrcholnými české justice mluvil a ti byli zdrženliví, protože předpokládali v tu chvíli, když ta nominace byla oznámena, že ministryně má silné politické krytí a že možná tedy zůstane dlouho, ale to bylo samozřejmě ještě před odhalením těch, těch plagiátů. Nicméně ta skepse byla poměrně rozšířená, protože bylo patrné, že ministryně odborností nestačí na to, aby, aby byla skutečně nějakým partnerem špičkových soudců nebo představitelů advokátní komory.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

My jsme se mimochodem na totéž ptali v týdnu v justici v den, kdy byl oznámen výběr paní Malé, šéfky Soudcovské unie Daniely Zemanové. A ta řekla větu, že pro Soudcovskou unii je zásadní, že konkrétní osoba bude ministrem spravedlnosti a že s ministrem spravedlnosti jednoduše Soudcovská unie bude jednat. To taky zaznívalo z řad justičních špiček, že je do určité míry jedno, kdo to je, ale že to je ministr?

Tomáš NĚMEČEK, právník, publicista

No, tak, samozřejmě. No, tak, musíte, nic jiného vám ani nezbyvá, než že v tu chvíli respektujete svého partnera pro jednání, i když si můžete osobně myslet cokoli, tak se sluší jaksi diplomatické vyjádření, jaké řekla Daniela Zemanová.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Jak rychle justice potřebuje definitivního ministra spravedlnosti? A teď připomeňme, že jedním z úkolů je, jsou zásadní novely procesních předpisů, že jedním z úkolů je dořešení způsobu výběru nových soudců a překlopení toho způsobu do zákona, protože ta forma podzákoných předpisů je velmi napadána z řad, zástupci z řad soudců, že jedním z úkolů je třeba dořešení odměňování administrativních pracovníků soudů, a tak dále, a tak dále. Jak moc to všechno hoří?

Tomáš NĚMEČEK, právník, publicista

No, vy jste řekl, jak moc to potřebuje justice, já bych si skoro řekl, jak moc to potřebuje veřejnost, protože justice je třetí síla ve státě, která jistě do značné míry se těší autonomii a justice bude pokračovat bez ohledu na to dokonce, zda ministerstvo bude obsazeno nebo ne, ale skoro bych řekl, že my, zákazníci české justice bychom potřebovali ministra jako reprezentanta nás veřejnosti, který garantuje spravedlnost a který třeba i v něčem je protiváhou justice, je vlastně partnerem pro to jednání a vyjednávání s představiteli justice, čili skoro bych řekl, že neobsazenost toho postu možná může i někomu vyhovovat dokonce v soudnictví, ale řekl bych, že my veřejnost potřebujeme našeho reprezentanta na ministerstvu a že jím nemůže být asi někdo, kdo je jenom dočasně pověřen tím úřadem.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Proč nepřišel premiér Babiš rovnou s tím, že by navrhl některého z těch, o kterých se uvažovalo před nominací Taťány Malé, třeba Jeronýma Tejce? Proč to oznámení, že přechodně resort povede on?

Tomáš NĚMEČEK, právník, publicista

Přesně tak. Přemýšlím nad tím od té doby, co to bylo oznámeno a zatím na tu otázku nemám odpověď, kterou bych si troufl říct do médií, protože ano, mluvilo se o třech jménech, včetně tedy paní Malé, proč premiér neměl okamžitě připraveno na to, když vlastně tolik dní věděl o tom, že ta rezignace hrozí, že ten tlak sílí, že akademici jsou skutečně pobouřeni, tak proč vlastně neměl okamžitě připraveného relevantního náhradníka, například to jména, které jste zmínil vy, Jeronýma Tejce, případně doktora Petra Mlsnu, který byl tím dalším kandidátem ve hře, proč to tak není, to je otázka, nad kterou si lámu hlavu a zatím na ni odpověď nemám, doufám, že ji řekne sám premiér.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Koneckonců to už se dostáváme k tomu potenciálnímu střetu zájmů, o kterém tady velmi rozsáhle mluvili zástupci politických stran. Tomáš Němeček, děkuju vám, hezký večer.

Tomáš NĚMEČEK, právník, publicista

Na shledanou.

Poche – pijavice z ČSSD

8.7.2018 pravyporostor.cz str. 00

NSV posledních dnů o něm všichni mluví, ale nikdo neví, co je vlastně zač. Miroslav Poche, který má být ministrem zahraničí, je podle ČSSD vhodným kandidátem, protože „hovoří několika jazyky“. Po Sobotkovi je to určitě pokrok, jinak bychom se ale nejspíš měli začít bát.

Začneme zlehka, od toho nejmírnějšího. Miroslav Poche PRACOVAL PRO MILIARDÁŘE ZDENKA BAKALU, který z miliard vyvedených z OKD financoval (kromě štědrých příspěvků na kampaně ODS a TOP 09) časopis Respekt nebo Knihovnu Václava Havla. Je také známé, že ostravským horníkům slíbil, že si budou moci odkoupit své nájemní byty z majetku OKD, ovšem místo toho bytový fond z firmy vyvedl a i s nájemníky prodal britské společnosti Round Hill Capital.

Způsob, jakým se OKD dostalo do majetku Zdeňka Bakaly je vyšetřován soudy (kde byl vyslýchán i bývalý premiér Bohuslav Sobotka), celou kauzu zkoumá i sněmovní vyšetřovací komise a prezident Miloš Zeman Bakalu opakovaně nazval „druhým Viktorem Koženým“, „lidskou hyenou“ a „gaunerem“.

Další Bakalovou „hračkou“, kterou platí z peněz vyvedených z Ostravy, jsou cyklistické týmy. Bakala financoval mezinárodní tým Quick Step Floors a také společnost D-Continental Team, kterou spravoval přes rodinný svěrenecký fond.

Poche v Bakalově firmě fungoval jako člen dozorčí rady od roku 2012 až do roku 2017, kdy byla z obchodního rejstříku vymazána. Poche k tomu tvrdí, že Bakalu za těch pět let nikdy neviděl, ale pochválil ho, že se podporou českého cyklistického týmu předvedl jako dobrosrdečný mecenáš. „Tím, že činnost cyklistického týmu financoval, vrátil peníze do České republiky,“ řekl Poche serveru Seznam.

Může být hůř? Ano, může ...

Není to jediný kostlivec v šatníku tohoto pána. Poche vzešel z klientelistického prostředí pražské komunální politiky, a rozhodně v tomto zapáchajícím rybníce nebyl nějakou „čudlou“, ale jedním z nejvyžranějších sumců.

Komentátor serveru Info.cz Petr Holec o něm dokonce napsal, že v roce 2014 byl ČSSD do Evropského parlamentu víceméně uklizen, protože jeho pověst v Praze už byla tak hrůzná, že ohrožovala celou stranu.

Miroslav Poche vystudoval obor „Evropská agrární diplomacie“ na České zemědělské univerzitě (ano, něco takového se dnes opravdu studuje) a politologii a mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Od roku 2002 až do roku 2014 byl členem pražského zastupitelstva, tedy i v nejdvořejších časech koalice ODS-ČSSD za primátora Béma. Jak dnes přiznává třeba i server IDNES.cz, získal si za tu dobu pověst „šibra“.

„Spolu s Petrem Hulinským a KARLEM BŘEZINOU Poche dlouho tvořil pražskou svatou trojici ČSSD, jež psala politicko-podnikatelské noty Prahy,“ vzpomíná komentátor Holec. Poche prý patřil k nejvýkonnějším „sběračům“ funkcí a peněz, navíc podle něj v roce 2010 sám přiznal, že peníze z firem přes nejrůznější fiktivní dárce posílá na „KRMENÍ BESTIE“, jak se (jak víme už z odposlechů Davida Ratha) přezdívalo v ČSSD stranické pokladně. Při vysvětlování kauzy se ČSSD chtěný nastávající šéf diplomacie blýskl opravdu mimořádnými vyjadřovacími schopnostmi:

„To je jednoduchý, protože já to prostě... když to napíšete anonymně, tak budu mnohem radši... nebo rozumíte... já jsem ten dar rozepsal na nějakých deset členů tak, aby se z toho nemusela platit daň.

Protože když dám dvě stě tisíc straně, tak ta z toho zaplatí patnáct procent daň. Kdežto když to rozepíšu mezi deset svých členů na obvodě a oni zaplatí padesát tisíc jako členský příspěvek, tak se z toho daň neplatí,“ vysvětloval tehdy novinářům z webu IHNET.cz, poté co jim nechtěně prozradil, že statisíce ze svých příjmů posílá do stranické pokladny ČSSD.

Bude to veselé, až toto předvede ostatním ministrům zahraničí...

Ale pokračujme v Pocheho kariéře. V roce 2010 se mu po dvou neúspěšných pokusech podařilo dostat do zastupitelstva Prahy 3 (v Praze patří toto „zdvojování“ funkcí na obvodě a „velkém magistrátě“ k běžným zvyklostem), na které není tak vidět.

Deset milionů pro pijavice...

Třetí obvod byl navíc známý jako „divoký Žižkov“. Média psala, že právě tento obvod je Pocheho „revírem“. Tam měl pod palcem veškeré investice a rozpočet. Na celopražském magistrátě dělal paralelně předsedu klubu zastupitelů ČSSD.

„Je znám svým žižkovským slovníkem a řečí těla prodavače ojetin,“ vzpomínal na jeho tehdejší léta komentátor Holec (tato slova z jeho komentáře později zmizela).

Podle médií si komunální léta Poche „zpříjemňoval“ množstvím funkcí v městských podnicích: „Předseda představenstva Pražské energetiky Holding a.s., předseda dozorčí rady Pražských služeb, a.s., místopředseda představenstva Správy zbytkového majetku MČ Praha 3 a.s. či člen představenstva Investiční a rozvojové Praha 3 a.s.“.

Podle obvykle dobře informovaného ekonomického novináře Miroslava Motejlka si jenom z Pražské energetiky a jenom z průběžných „tantiém“ přišel na přibližně DESET MILIONŮ. Na jednorázových odměnách mu pak přitékaly další miliony. A to byla jenom jedna z firem, ve které seděl. Motejlek jej za to neváhal nazvat „PIJAVICÍ Z ČSSD“.

Po všech těchto skandálech se v roce 2014 Pochemu podařilo „uprchnout“ do Bruselu, když jej Sobotkovo vedení dosadilo na vysoké místo kandidátky a nakonec mandát v Evropském parlamentu získal, i když voliči dali najevo, co si o něm myslí, a získal mnohem méně preferenčních „kroužků“ než kandidáti pod ním.

Bereme velké dotace, tak udělejme humanitární gesto a přijmeme uprchlíky

V Bruselu pan Poche rychle načichl tamními názory a neváhal se s nimi veřejně chlubit. Například v roce 2015, když do Evropy proudily miliony běženců, napsal článek nazvaný „NEOTÁČEJME SE K UPRCHLÍKŮM ZÁDY“. V něm vyzýval Českou republiku, aby dodržovala princip evropské solidarity a nevyhýbala se přijímání běženců. Také psal, že pokud přijmeme 525 „zoufalých“ imigrantů, bude to „symbolické humanitární gesto“.

„Česká republika je velkým příjemcem dotací z EU, za evropské peníze stavíme dálnice a silnice, školy a školky, vybavujeme nemocnice, provádíme rekvalifikace nezaměstnaných a mnoho a mnoho dalšího přínosného pro naši zemi. Ale logika, solidarita i základní slušnost mně říká, že nelze ruku natahovat. Proto se osobně přikláním k tomu imigranty v České republice přijmout a poskytnout jim prostor pro nový život,“ napsal tehdy Poche. Teď tvrdí, že „moje vnímání migrace se v průběhu let vyvíjelo“.

V prezidentských volbách Poche, nyní už jako seriózní bruselský europoslanec, podporoval Jiřího Drahoše. Za sebe i za pražské sociální demokraty před prezidentskou volbou řekl, že podporují kandidáta, který „nerozděluje společnost, nerozdmýchává nenávisť a ctí Ústavu a zákony“. A pro hloupější dodal, že TAKOVÝM KANDIDÁTEM JE PRO NĚJ JIŘÍ DRAHOŠ.

Komentátor Holec si ale myslí, že pokud se Poche stane ministrem čehokoliv, jeho SKANDÁLNÍ MINULOST jednou doběhne celou ČSSD. Tuší to prý i Jan Hamáček s Jiřím Zimolou. „Udělat z Pocheho s jeho minulostí ministra, je jako rozsvítit si doma při náletu. Něco špatného vás určitě nemine,“ napsal komentátor Holec.

A proč vlastně vedení ČSSD na Pochem tolik lpí? Novináři se shodují, že hlavním důvodem je fakt, že pražská ČSSD, kterou Poche po léta ze zákulisí ovládá, dodala na sjezdu při volbách předsedy KLÍČOVÉ HLASY JANU HAMÁČKOVI.

A teď za to chce svou odměnu.

ZDROJ

URL| <https://pravyprostor.cz/poche-pijavice-z-cssd/>

Mladí eurosvažáci typu Jandy a Feriho mají sklon nastolovat totalitarismus. Hovořili jsme s českým přispěvatelem čím dál uznávanějšího Gatestone Insti

8.7.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Jiří Hroník

ROZHOVOR Bývalý šéf týmu dobrovolných překladatelů pro českou verzi Gatestone Institute Josef Zbořil se může pochlubit, že se za poslední půlrok dva jeho původní články objevily na stránkách think-tanku Gatestone Institute v jeho originální anglické verzi. Stejně velkou radost mu udělalo, když předseda tohoto think-tanku John R. Bolton přešel v průběhu letošního dubna na pozici Trumpova nového poradce pro národní bezpečnost USA. To považuje za skvělou zprávu pro obhájce svobody na celém světě. Situaci v Česku vnímá jako boj o svobodu mezi republikou plnou autentických názorů všech občanů a liberální demokracií s názory omezenými multikulturní politickou korektností.

Za poslední půlrok se dva vaše původní články objevily na stránkách Gatestone Institute v jeho originální anglické verzi. Jak obtížné pro českého autora je se tam prosadit? Po velmi aktivních třech letech v této oblasti, po 30 překladech do češtiny a 150 člancích, které jsem pro české překlady koordinoval a kontroloval od asi dvaceti dalších dobrovolných překladatelů, jsem se samozřejmě se styly, formáty a tématy Gatestone Institute přirozeně sžil. Mé anglické články o Zemanovi a islamizaci evropské integrace pak měly základ v mých vydiskutovaných a oponovaných českých člancích na Neviditelném psu a našich předchozích rozhovorech pro ParlamentníListy.cz a byly také doplněny o zajímavá tvrdá a méně známá fakta z mých předchozích příspěvků blogů na IDNES a IHNED. Kromě mých článků se pak podařilo, aby byly publikovány anglické překlady článků od Mirka Topolánka a Václava Klause. Bohužel jiní dva čeští autoři „obdobné významnosti“, které nebudu jmenovat, jejichž překlady mnou vytipovaných zajímavých článků jsem na Gatestone Institute s jejich souhlasem zaslal, neprošly schválením jejich „redakční radou“. Na jiných třech člancích od dalších dvou autorů ještě nyní pracuji a do konce roku by ještě s mým dalším článkem snad všechny mohly úspěšně vyjít. Tento týden vyšel na české verzi Gatestone Institute už dvoustý padesátý článek. Čím to, že váš nástupce Libor Popovský v čele týmu dobrovolných překladatelů zřejmě zdvojnásobí počet článků na tři sta za řádově půlrok? Je to opravdu neuvěřitelné tempo. On, Helena Kolínská, Josef Janeček, Radomír Bobek, Pavel Michálek, René David, Mikuláš Hrubíško, Iveta Racková, Jan Kuta, Kryštof Čermák, Adam Pavlůsek, Jiří Hradecký a Petr Láznička udělali a dělají spoustu černé, neviditelné a mravenčí práce. Kromě úvodních webů od spolupřekladatelů z ephark.cz a svobodnenoviny.eu se po Parlamentních listech, Protiproudu a Neviditelném psu objevuje čím dál více odkazů i na Novinky.cz, Tyden.cz, Eurozpravy.cz nebo Expres.cz. Na akademickém webu Theses.cz se už zdroj informací z Gatestone Institute také etabloval a posledním, koho jsem našel, kdo jej zpochybňoval, byl v květnu 2017 vedoucí katedry Evropských studií doc. Mgr. Tomáš Weiss, M. A., Ph.D. z Univerzity Karlovy, **Fakulty sociálních věd**, Institutu mezinárodních studií. Jak jej zpochybňoval? Ve svém oponentském posudku k bakalářské práci Kryštofa Houdka s názvem „Proč Izrael není v EU?“ přímo uvedl: „Práce s literaturou je pochybná. Chybí větší kritická práce se zdroji. Příkladem může být využívání zdrojů amerického Gatestone Institute, který je označován za nespolehlivý dokonce i na Wikipedii a který například v minulosti platil cestu do USA a přednášku Geertu Wildersovi“. Což odpovídá skandálnímu výroku ředitelky regionální vědecké knihovny, která zakázala přednášku Petra Hampla z důvodu, že: „Obsah knihy a názory se neslučují s názory zastávanými knihovnou“. Toto jsou neuvěřitelné ostudy české vědecké i pedagogické obce. V březnu oznámil americký prezident Donald Trump, že jeho novým poradcem pro národní bezpečnost USA bude od 8. dubna předseda Gatestone Institute John R. Bolton. Co na to říkáte a co od něj v jeho nové funkci lze očekávat? Skvělá zpráva pro obhájce svobody na celé planetě. Několikrát uvedl, že považuje za ostudu, pokud by iránské revoluční gardy oslavily v roce 2019 čtyřicáté výročí islámské revoluce, a ospravedlňuje i preventivní jaderný útok na Kimovu Severní Koreu. Na což Kim po zveřejnění jeho jmenování zareagoval ohlášením své denuklearizace. Má také u spolupracovníků pověst nejjestřábššího jestřába, efektivního, vzdělaného a velmi inteligentního profesionála, který dokáže opravdu uskutečnit Trumpovy vize a účelně zkoordinovat 16 zpravodajských agentur USA. Budme ovšem připraveni, že i když zatím vítězí Trumpova diplomacie, tak se kdykoli může rozhořet i souběžný dvojkonflikt proti Severní Koreji a Íránu. Byl by to podle vás pro Spojené státy úspěšně zvládnutelný, jak říkáte, dvojkonflikt? Bolton byl spoluarchitektem úspěšného útoku na Írák a poválečné „fiasko“ jde na vrub spíše demokratickým administrativám. Schopnosti a odhodlání k tomu má a zkušenosti z Reaganovy a Bushovy administrativy také. Byl by podle mě i celkem brzy úspěšný a rozmělnil by tak navíc i mediální tlak, pokud by v krátkém čase musela média na omezeném prostoru informovat nejen o dvou konfliktech, ale i o napjaté situaci v Sýrii, Turecku a postoji k Rusku. Kteří další zajímaví autoři kromě Boltona, Klause nebo Topolánka na Gatestone Institute v poslední době publikovali? Právě třeba z

Íránu Amir Taheri, který byl v letech 1972 až 1979, před islámskou revolucí v roce 1979, výkonným šéfredaktorem hlavního deníku Kayhan a který pak psal také pro The Wall Street Journal, The New York Times, The Los Angeles Times, The Washington Post, Die Welt, Der Spiegel, Die Zeit, Frankfurter Allgemeine Zeitung, La Repubblica, L'Express, Politique Internationale, Le Nouvel Observateur, El Mundo a mezi jehož 11 knih patří oceňovaný Holly terror z roku 1987 o islamistickém terorismu. Dalším autorem je z Kanady pocházející profesor antropologie Philip Carl Salzman z McGill University varující před velkou humanistickou deziluzí, masovou migrací a multikulturalismem. Nicméně články Amira Taheriho v češtině zatím nejsou, tak bych rád tímto vyzval čtenáře, pokud by se chtěli zapojit do českého týmu dobrovolných překladatelů pro Gatestone Institute, ať se ozvou na e-mail libor.popovsky@atlas.cz. Koordinátor českých „samizdatových“ překladů amerického think-tanku Gatestone Institute Libor Popovský a vybraných šest z více než 120 autorů, kteří v něm od roku 2008 publikují. Foto: Archiv Josefa Zbořila V našem minulém rozhovoru jste uvedl: „Opravdu pozor, co je nám vnucováno pod heslem ‚liberální demokracie‘, o níž se nepochybuje a která se s každou dekádou či generací více a více liberalizuje do již dnes často neobhajitelných pozic a absurdit. My jsme ‚svobodná republika‘ a ta se pozná podle toho, že je plná necenzurovaných různorodých názorů včetně konzervatismu, menševického komunismu nebo náboženských obcí uznávajících vzájemnou toleranci...“. Překvapilo vás, že podobně 23. června varoval Institut Václava Klause, a proto vydal manifest na „Obranu demokracie před liberální demokracií“? To mě potěšilo. Svobodná republika plná autentických názorů všech občanů včetně nekorektních a nekorektních versus liberální demokracie s názory omezenými multikulturní politickou korektností je boj o svobodu naší doby. Neúspěšné pokusy Jiřího Bartošky s Vojtěchem Dykem nebo Jana Krause a spol. v říjnu 2016 nebyly posledními a „eurosvazáků“ typu Jakuba Jandy a Dominika Feriho je v nejmladší generaci, která mívá sklony pochodovat v ulicích a nastolovat totalitarismus, relativně hodně. Nejmladší českou generaci tedy příliš pozitivně a jako naději nevidíte? Ne, ale vždy lze sjednat rychle nápravu a svět je plný překvapení. Možná i ze současného dvacátníka a ve své generaci mediálně významného „libtarda“ Dominika Feriho – s jeho současnými pseudopravicovými názory a postoji ve zkratce: „Všechno, co nemám rád, musí být zakázáno a všechno, co mám rád, je lidským právem a musí být financováno ostatními“ – se vyklube a vyvine po třicítce český „Thomas Sowell“, jehož citáty typu „Pokud jste hlasovali pro politiky, kteří slibují, že vám dají nějaké požitky na úkor někoho jiného, pak nemáte právo si stěžovat, když si pak vaše peníze vezmou a dají je někomu jinému včetně sebe samých“, jsou v trefnosti téměř nedostižné. Jak by podle vás třeba okomentoval nápad německé poslankyně za Zelené Claudie Roth, která chce do Německa přivést 70 milionů „nových Němců“, nebo nápad bývalého německého poslance a předsedy Strany evropské levice Gregora Gysiho, který uvádí, že je třeba „prosadit, aby každá obec, která přijme uprchlíka, dostala z evropských fondů zpětně proplacené všechny prokazatelné náklady s tím spojené. A nadto ještě jednou tu samou částku jako bonus“. Kdyby tedy přijetí uprchlíka stálo tisíc euro, obec dostane dvojnásobek? Myslím, že by je verbálně „ukamenoval“ a „ukřižoval“ na jejich jiných stejně ekonomicky a společensky nekompetentních výrociích a otázel by se: „Vždyť uprchlíci přinášejí ekonomický růst, tak proč dotace? Neměly by se ty obce spíš progresivně zdaňovat?“ Tento týden začínají prázdniny, jak budete relaxovat, sáhnete i po nějaké knize? Po právě dokončené svépomocné půlroční rekonstrukci bytu a stěhování se chystám konečně dočíst dvě knihy od novinářky Marthy Gellhornové The Face of War s jejími nejlepšími válečnými reportážemi od španělské občanské války po Vietnam a její fiktivní román A Stricken Field z Prahy, v němž zachytíla atmosféru ze zrady spojenců po německé okupaci v roce 1938 z osobní zkušenosti, protože Prahu v té době osobně navštívila. Potom mě čeká další antologie 40 básní premiéra Spojených arabských emirátů a dědičného vládce Dubaje šejka Mohameda bin Rashida Al Maktouma Flashes of Verse, který je i jako sunnitský muslim osvěceny „lidovým“ panovníkem, upřímně v zemi milovaným a podle mě jedním z nejlepších současných státníků. V únoru 2015 už jsem dokonce jednu jeho báseň „Láska v pohledu Tvých očí“ z jeho dřívější sbírky Básně z pouště, ke které napsal předmluvu Paulo Coelho, přeložil a publikoval na svém blogu a zařadil ji vedle překladů jeho zajímavých vizionářských proslavů Inovovat nebo stagnovat a Předefinování pojmu vůdcovství. Už se na to celkem těším.

Ing. Josef Zbořil, Ph.D. (1979), pracuje jako strojírenský technik v železničním průmyslu. Čtyři roky byl členem Svobodných, jejich olomouckým krajským předsedou a lídrem kandidátek pro krajské volby 2012 a sněmovní volby 2013. Vícekrát absolvoval několikátýdenní dobrovolnický mezinárodní program SAR-EL v izraelské armádě. Překladatel a autor článků – o ohrožení svobod – amerického Gatestone Institute, které iniciovaly založení jeho české mutace webu. Po pěti a půl roku psaní blogu s více než milionovou čteností jej završil shrnujícím založením „Ministerstva svobodného prostředí“, které rozvíjí myšlenku občanství 4.0 jako datově řízené správy občanských a veřejných služeb.

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Mladi-eurosvazaci-typu-Jandy-a-Ferihomaji-sklon-nastolovat-totalitarismus-Hovorili-jsme-s-ceskym-prispevatelem-cim-dal-uznavanejsiho-Gatestone-Institutu-542388?utm_source=nm&utm_medium=xml

Mladí eurosvažáci typu Jandy a Feriho mají sklon nastolovat totalitarismus. Hovořili jsme s českým přispěvatelem čím dál uznávanějšího Gatestone Insti

8.7.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Archív Josefa Zbořila

ROZHOVOR Bývalý šéf týmu dobrovolných překladatelů pro českou verzi Gatestone Institute Josef Zbořil se může pochlubit, že se za poslední půlrok dva jeho původní články objevily na stránkách think-tanku Gatestone Institute v jeho originální anglické verzi. Stejně velkou radost mu udělalo, když předseda tohoto think-tanku John R. Bolton přešel v průběhu letošního dubna na pozici Trumpova nového poradce pro národní bezpečnost USA. To považuje za skvělou zprávu pro obhájce svobody na celém světě. Situaci v Česku vnímá jako boj o svobodu mezi republikou plnou autentických názorů všech občanů a liberální demokracií s názory omezenými multikulturní politickou korektností.

Za poslední půlrok se dva vaše původní články objevily na stránkách Gatestone Institute v jeho originální anglické verzi. Jak obtížné pro českého autora je se tam prosadit?

Po velmi aktivních třech letech v této oblasti, po 30 překladech do češtiny a 150 člancích, které jsem pro české překlady koordinoval a kontroloval od asi dvaceti dalších dobrovolných překladatelů, jsem se samozřejmě se styly, formáty a tématy Gatestone Institute přirozeně sžil. Mé anglické články o Zemanovi a i slamizaci evropské integrace pak měly základ v mých vydiskutovaných a oponovaných českých člancích na Neviditelném psu a našich předchozích rozhovorech pro ParlamentníListy.cz a byly také doplněny o zajímavá tvrzení a méně známá fakta z mých předchozích příspěvků blogů na IDNES a IHNED.

Kromě mých článků se pak podařilo, aby byly publikovány anglické překlady článků od Mirka Topolánka a Václava Klause. Bohužel jiní dva čeští autoři „obdobné významnosti“, které nebudu jmenovat, jejichž překlady mnou vytipovaných zajímavých článků jsem na Gatestone Institute s jejich souhlasem zaslal, nepošly schválením jejich „redakční radou“. Na jiných třech člancích od dalších dvou autorů ještě nyní pracuji a do konce roku by ještě s mým dalším článkem snad všechny mohly úspěšně vyjít.

Tento týden vyšel na české verzi Gatestone Institute už dvoustý padesátý článek. Čím to, že váš nástupce Libor Popovský v čele týmu dobrovolných překladatelů zřejmě zdvojnásobí počet článků na tři sta za řádově půlrok?

Je to opravdu neuvěřitelné tempo. On, Helena Kolínská, Josef Janeček, Radomír Bobek, Pavel Michálek, René David, Mikuláš Hrubíško, Iveta Racková, Jan Kuta, Kryštof Čermák, Adam Pavlůsek, Jiří Hradecký a Petr Láznička udělali a dělají spoustu černé, neviditelné a mravenčí práce. Kromě úvodních webů od spolupřekladatelů z epshark.cz a svobodnenoviny.eu se po Parlamentních listech, Protiproudu a

Neviditelném psu objevuje čím dál více odkazů i na Novinky.cz, Tyden.cz, Eurozpravy.cz nebo Expres.cz. Na akademickém webu Theses.cz se už zdroj informací z Gatestone Institute také etabloval a posledním, koho jsem našel, kdo jej zpochybňoval, byl v květnu 2017 vedoucí katedry Evropských studií doc. Mgr. Tomáš Weiss, M. A., Ph.D. z Univerzity Karlovy, **Fakulty sociálních věd**, Institutu mezinárodních studií.

Jak jej zpochybňoval?

Ve svém oponentském posudku k bakalářské práci Kryštofa Houdka s názvem „Proč Izrael není v EU?“ přímo uvedl: „Práce s literaturou je pochybná. Chybí větší kritická práce se zdroji. Příkladem může být využívání zdrojů amerického Gatestone Institute, který je označován za nespolehlivý dokonce i na Wikipedii a který například v minulosti platil cestu do USA a přednášku Geertu Wildersovi“. Což odpovídá skandálnímu výroku ředitelky regionální vědecké knihovny, která zakázala přednášku Petra Hampla z důvodu, že: „Obsah knihy a názory se neslučují s názory zastávanými knihovnou“. Toto jsou neuvěřitelné ostudy české vědecké i pedagogické obce.

V březnu oznámil americký prezident Donald Trump, že jeho novým poradcem pro národní bezpečnost USA bude od 8. dubna předseda Gatestone Institute John R. Bolton. Co na to říkáte a co od něj v jeho nové funkci lze očekávat?

Skvělá zpráva pro obhájce svobody na celé planetě. Několikrát uvedl, že považuje za ostudu, pokud by íránské revoluční gardy oslavily v roce 2019 čtyřicáté výročí islámské revoluce, a ospravedlňuje i preventivní jaderný útok na Kimovu Severní Koreu. Na což Kim po zveřejnění jeho jmenování zareagoval ohlášením své denuklearizace. Má také u spolupracovníků pověst nejjestřábějšího jestřába, efektivního, vzdělaného a velmi inteligentního profesionála, který dokáže opravdu uskutečnit Trumpovy vize a účelně zkoordinovat 16 zpravodajských agentur USA. Buďme ovšem připraveni, že i když zatím vítězí Trumpova diplomacie, tak se kdykoli může rozhořet i souběžný dvojkonflikt proti Severní Koreji a Íránu.

Byl by to podle vás pro Spojené státy úspěšně zvládnutelný, jak říkáte, dvojkonflikt?

Bolton byl spoluarchitektem úspěšného útoku na Irák a poválečné „fiasko“ jde na vrub spíše demokratickým administrativám. Schopnosti a odhodlání k tomu má a zkušenosti z Reaganovy a Bushovy administrativy také. Byl by podle mě i celkem brzy úspěšný a rozmělnil by tak navíc i mediální tlak, pokud by v krátkém čase musela média na omezeném prostoru informovat nejen o dvou konfliktech, ale i o napjaté situaci v Sýrii, Turecku a postoji k Rusku.

Kteří další zajímaví autoři kromě Boltona, Klause nebo Topolánka na Gatestone Institute v poslední době publikovali?

Právě třeba z Iránu Amir Taheri, který byl v letech 1972 až 1979, před islámskou revolucí v roce 1979, výkonným šéfredaktorem hlavního deníku Kayhan a který pak psal také pro The Wall Street Journal, The New York Times, The Los Angeles Times, The Washington Post, Die Welt, Der Spiegel, Die Zeit, Frankfurter Allgemeine Zeitung, La Repubblica, L'Express, Politique Internationale, Le Nouvel Observateur, El Mundo a mezi jehož 11 knih patří oceňovaný Holly terror z roku 1987 o islamistickém terorismu. Dalším autorem je z Kanady pocházející profesor antropologie Philip Carl Salzman z McGill University varující před velkou humanistickou deziluzí, masovou migrací a multikulturalismem.

Nicméně články Amira Taheriho v češtině zatím nejsou, tak bych rád tímto vyzval čtenáře, pokud by se chtěli zapojit do českého týmu dobrovolných překladatelů pro Gatestone Institute, ať se ozvou na e-mail libor.popovsky@atlas.cz.

Koordinátor českých „samizdatových“ překladů amerického think-tanku Gatestone Institute Libor Popovský a vybraných šest z více než 120 autorů, kteří v něm od roku 2008 publikují. Foto: Archiv Josefa Zbořila

V našem minulém rozhovoru jste uvedl: „Opravdu pozor, co je nám vnucováno pod heslem ‚liberální demokracie‘, o níž se nepochybuje a která se s každou dekádou či generací více a více liberalizuje do již dnes často neobhajitelných pozic a absurdit. My jsme ‚svobodná republika‘ a ta se pozná podle toho, že je plná necenzurovaných různorodých názorů včetně konzervatismu, menševického komunismu nebo náboženských obcí uznávajících vzájemnou toleranci...“. Překvapilo vás, že podobně 23. června varoval Institut Václava Klause, a proto vydal manifest na „Obranu demokracie před liberální demokracií“?

To mě potěšilo. Svobodná republika plná autentických názorů všech občanů včetně nekonformních a nekorektních versus liberální demokracie s názory omezenými multikulturní politickou korektností je boj o svobodu naší doby. Neúspěšné pokusy Jiřího Bartošky s Vojtěchem Dykem nebo Jana Krause a spol. v říjnu 2016 nebyly posledními a „euros vazáků“ typu Jakuba Jandy a Dominika Feriho je v nejmladší generaci, která mívá sklony pochodovat v ulicích a nastolovat totalitarismus, relativně hodně.

Nejmladší českou generaci tedy příliš pozitivně a jako naději nevidíte?

Ne, ale vždy lze sjednat rychle nápravu a svět je plný překvapení. Možná i ze současného dvacátníka a ve své generaci mediálně významného „libtarda“ Dominika Feriho – s jeho současnými pseudopravicovými názory a postoji ve zkratce: „Všechno, co nemám rád, musí být zakázáno a všechno, co mám rád, je lidským právem a musí být financováno ostatními“ – se vyklube a vyvine po třicítce český „Thomas Sowell“, jehož citáty typu „Pokud jste hlasovali pro politiky, kteří slibují, že vám dají nějaké požitky na úkor někoho jiného, pak nemáte právo si stěžovat, když si pak vaše peníze vezmou a dají je někomu jinému včetně sebe samých“, jsou v trefnosti téměř nedostižné.

Jak by podle vás třeba okomentoval nápad německé poslankyně za Zelené Claudie Roth, která chce do Německa přivést 70 milionů „nových Němců“, nebo nápad bývalého německého poslance a předsedy Strany evropské levice Gregora Gysiho, který uvádí, že je třeba „prosadit, aby každá obec, která přijme uprchlíka, dostala z evropských fondů zpětně proplacené všechny prokazatelné náklady s tím spojené. A nadto ještě jednou tu samou částku jako bonus“. Kdyby tedy přijetí uprchlíka stálo tisíc euro, obec dostane dvojnásobek?

Myslím, že by je verbálně „ukamenoval“ a „ukřižoval“ na jejich jiných stejně ekonomicky a společensky nekompetentních výrociích a otázel by se: „Vždyť uprchlíci přinášejí ekonomický růst, tak proč dotace? Neměly by se ty obce spíše progresivně zdaňovat?“

Tento týden začínají prázdniny, jak budete relaxovat, sáhnete i po nějaké knize?

Po právě dokončené svépomocné půlroční rekonstrukci bytu a stěhování se chystám konečně dočíst dvě knihy od novinářky Marthy Gellhornové The Face of War s jejími nejlepšími válečnými reportážemi od španělské občanské války po Vietnam a její fiktivní román A Stricken Field z Prahy, v němž zachytila atmosféru ze zrady spojenců po německé okupaci v roce 1938 z osobní zkušenosti, protože Prahu v té době osobně navštívila.

Potom mě čeká další antologie 40 básní premiéra Spojených arabských emirátů a dědičného vládce Dubaje šejka Mohammeda bin Rashida Al Maktouma Flashes of Verse, který je i jako sunnitský muslim osvíceným „lidovým“ panovníkem, upřímně v zemi milovaným a podle mě jedním z nejlepších současných státníků. V únoru 2015 už jsem dokonce jednu jeho báseň „Láska v pohledu Tvých očí“ z jeho dřívější sbírky Básně z pouště, ke které napsal předmluvu Paulo Coelho, přeložil a publikoval na svém blogu a zařadil ji vedle překladů jeho zajímavých vizionářských proslavů

Inovovat nebo stagnovat a Předefinování pojmu vůdcovství. Už se na to celkem těším.
Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.
Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Mladi-eurosvazaci-typu-Jandy-a-Feriho-maji-sklon-nastolovat-totalitarismus-Hovorili-jsme-s-ceskym-prispevatelem-cim-dal-uznavanejsiho-Gatestone-Institutu-542388>

Nechápu, proč by měl stát dotovat výrobu sýra nebo chov slepic, říká ekonom Schneider. Tyto peníze by se měly použít spíš na snížení daní

8.7.2018 byznys.ihned.cz str. 00
Jaroslav Krejčí

Český ekonom Ondřej Schneider, který pracuje pro Institute of International Finance ve Washingtonu, není nadšený z rozpočtové politiky posledních českých vlád. “Fiskální politika jede na automat, prostě si řekli, že deficit bude 50 miliard, aniž by o tom přemýšleli,” řekl v rozhovoru pro HN. Česká vláda podle něj dává příliš peněz na spotřebu a málo investuje. “Strategické řízení fiskální politiky prakticky neexistuje,” dodal.

Vláda také podle Schneidera promrhává prostor pro normalizaci fiskální politiky. “Podobně jako se centrální banka snaží normalizovat svou měnovou politiku, když zvyšuje sazby, aby měla prostor pro jejich případné snižování. Opět máme schodek rozpočtu 50 miliard, což nedává sebemenší smysl.”

Domnívá se také, že Česká republika nedělá dobře, když svůj pracovní trh příliš uzavírá pracovníkům ze zahraničí. Ekonomice to podle něj dlouhodobě neprospěje, protože tím přichází o velký potenciál. Takové chování označil za krátkozraké. “Protože nové pohledy dělají ekonomiku heterogennější, a tím pádem i flexibilnější,” zdůvodnil svůj pohled na věc.

HN: Jak se díváte na poslední zvýšení úrokových sazeb ze strany ČNB?

Centrální banka má podle mě oprávněnou snahu dostat sazby na nějakou normální úroveň, aby získala do budoucna manévrovací prostor. Takže pokud vidí, že koruna neposiluje, tak využívá prostor a zvyšuje sazby, protože neočekává výraznější dopad na domácí finanční trh. Myslím, že to je rozumné rozhodnutí. Přece jen ekonomika je přehřátá, roste se svým potenciálem, takže určité zbrzdění je na místě.

Pak se ale ještě nabízí otázka, zda se má brzdění dělat měnovou politikou, nebo fiskální politikou. A nemám pocit, že tam dochází k nějaké koordinaci mezi ČNB a vládou. Fiskální politika jede na automat, prostě si řekli, že deficit bude 50 miliard, aniž by o tom přemýšleli. A centrální banka se k tomu musí nějak postavit a je evidentní, že je potřeba měnovou politiku zpříšňovat. A buď jí utáhne přes kurz, nebo úrokové sazby. Trošku problém je, že kdyby kurz ulétl moc, tak by zase museli se sazbami zpátky, proto je opatrná.

HN: Guvernér Rusnok po zasedání ČNB zmínil některá rizika. Hrozí nám tu například obchodní války, které by mohly mít dopad i na českou ekonomiku. Tak je otázka, zda si ten prostor stihnou vůbec připravit...

To samozřejmě nikdo neví. Obchodní válka je věc, kterou nikdo nedokáže inteligentně modelovat, protože kdyby k ní došlo, bude to strukturální změna ve fungování trhů. Těžko se odhaduje, jaký by to byl šok. Jak by se například zachovaly německé automobilky? Otevřely by více továren v Americe? A co by naopak zavíraly? Nemuselo by to být proporcionální. Možná by to znamenalo, že zavřou továrnu ve Stuttgartu. A pak by to pro nás neznamenovalo nic. A nebo naopak zavřou továrny ve východní Evropě. Takže to jsou ta rizika, která se těžko kvantifikují.

Dalším problémem je to, jak funguje americká politika. Mění se z týdne na týden, nebo dokonce ze dne na den, takže je těžké se vůbec na dopady připravit, a to i pro centrální banku.

HN: Čím si vysvětľujete chování Donalda Trumpa. Chce hrozbami cel vylepšit vyjednávací pozici, protože jiné země (regiony) jsou více protekcionistické než USA, a chce je tak donutit více otevřít trhy? A nebo je to jednoduše merkantilista, který věří tomu, co dělá?

Myslím, že Trump to dělá z toho důvodu, že je přesvědčený, zcela mylně, že Amerika byla poškozovaná. Je hluboce přesvědčený, že obchodní schodek je špatná věc. Takže v tomto smyslu je opravdu merkantilista. Ale je nekonzistentní a nemá to nijak zvlášť promyšlené. Takže proto vznikají nahodilá a prudce se měnící nápady.

Na druhou stranu je pravda, že především mezi Amerikou a Čínou existují rozdíly v tom, jak dovozci mohou přistupovat na trh. A tam nejde o cla, ale o to, jaký máte přístup na trh. V Číně nemůžete jen tak začít vyrábět bez tamního partnera. V tomhle mají Američani pravdu, protože to do určité míry deformuje světový trh. Napravení této situace by bylo ku prospěchu všech.

Ale pak je otázka, jak toho dosáhnout. Předchozí, Obamova administrativa a Evropani si mysleli, že jak budou Číňani postupně bohatnout, tak k otevření trhu dojde automaticky tím, že se Číňani více zaměří na spotřebu. To se skutečně děje a obchodní přebytky se snižují. Čína letos bude mít možná poprvé vyrovnaný nebo schodkový běžný účet. To je ten agregátní pohled.

Ale pak jsou segmenty, kde Čína dominuje a likviduje trh. Zlikvidovala textilní trh, likviduje ocelářský průmysl. A v Americe je volební systém takový, že velký význam v něm hrají malé lokální problémy, a to i v celonárodní politice. Trumpa tak nezajímá Kalifornie, nezajímá ho New York, protože tam nemá šanci vyhrát, a tak se pro tamní voliče nemusí snažit něco dělat. Nezajímá ho ani Kansas, protože tam vyhraje vždycky. Co ho zajímá, je Ohio a Pensylvánie a možná Virginie. A právě Ohio a Pensylvánie jsou státy, kde je pár těch firem, které trpí. A zavedením cel na ocel je to pro ně lokálně dobře. Můžou najednou zdrazit své výrobky, můžou přijmout víc lidí a víc investovat, takže tamní lidi vidí, že to funguje. A že to nefunguje jinde, není z hlediska volebního systému relevantní. Takže z tohoto pohledu se Trump chová racionálně a zvyšuje své šance na znovuzvolení.

HN: Kdybychom se vrátili do Česka, tak dochází k přehřívání trhu práce a rychlému růstu mezd. A hlavně odbory volají po tom, aby mzdy rostly co nejrychleji a na druhou stranu přinejmenším část ekonomů varuje, že růst převyšuje zvyšování produktivity. Jaký je váš názor?

Ekonomika se vždy nachází v nějaké rovnováze. Máme určitou úroveň mezd a na tu máme nastavenou určitou produkci. A firma si vždy může dovolit zaplatit zaměstnancům o dvě tři procenta víc, krátkodobě možná i o deset procent. Ale pokud by došlo k tomu, že se ten poměr mezd ku produkci výrazně změní, tak se už nemusí výroba vyplácet. Takže dojde k přizpůsobení. A my nevíme, jaké bude. V ideálním případě se ukáže, že česká pracovní síla je schopná vytvářet vyšší přidanou hodnotu a firma zainvestuje a posune se v tomto ohledu na vyšší úroveň. A nebo se ukáže opačný případ a firma to vzdá a raději výrobu zavře. Může to být mix obojího. Ale přizpůsobení proběhne.

Ale myslím, že pravdu mají obě dvě strany. Odboráři mají pravdu, že nastavení mezd v české ekonomice je poměrně nízké. Ale ne vzhledem k produktivitě, ale spíš k objemu produkce. Takže mají pravdu, že se mzdy dají zvyšovat agresivněji. Ale zaměstnavatelé mají zase pravdu v tom, že pokud tak budou postupovat, tak se budou muset přizpůsobit. A to povede k vyšší nezaměstnanosti nebo k nižší zaměstnanosti. Ale nevíme, zda se půjde cestou investic a vyšší přidané hodnoty nebo zavíráním podniků.

Už když se v 90. letech objevily první programy na podporu zahraničních investorů, tak se objevovaly námitky, že se příliš podporují montovny, které nepřinášejí kvalifikovanou práci. Během doby se to postupně změnilo, nyní už je ta práce kvalifikovanější. Například automobilka Škoda je úplně někde jinde, než byla. Ale pořád jsme zemí s vysokým podílem průmyslu a v něm nemáme velký podíl hodně kvalifikovaných pracovníků.

Podle mě prázeklad současné struktury naší ekonomiky je, že jako Češi máme averzi k riziku. A když jsme si mohli v 90. letech vybrat, že tu budeme mít investory a budeme zaměstnaní i přesto, že mzdy nebudou nic moc, tak jsme to s radostí přijali. Tím se ta struktura osifikovala a změnit ji za pochodu je velmi těžké. Protože firmy fungují, dávají lidem práci a vlastně se nemáme nějak špatně.

HN: Předchozí vláda poměrně rychle zvyšovala minimální mzdu a i současná bude zřejmě v tomto trendu pokračovat. Nemůže to být problém v případě, že by ekonomika zpomalila nebo se dostala třeba i do recese?

Nacházíme se v období, kdy ekonomika roste poměrně rychle. A u lidí včetně politiků dochází k iluzi, že jsme velcí "kingové" a že se budeme mít pořád dobře. Ale tak tomu nebude vždy. Třeba případná obchodní válka může mít své dopady a byl by to problém. Ale ekonomika je pružná věc a dojde ke přizpůsobení. To může

proběhnout například přes slabší měnu. Přízpůsobení však znamená, že trochu zchudneme. Ale jinak to nejde. Pokud se stane něco špatného, tak neexistuje způsob, jak se tomu vyhnout.

HN: Ekonomice se daří již několik let. Nedochází však k žádným reformám. Nepromarňují vlády příležitost pro změny?

Určitě. Podle mě vláda promrhává prostor pro normalizaci fiskální politiky. Podobně jako se centrální banka snaží normalizovat svou měnovou politiku, když zvyšuje sazby, aby měla prostor pro jejich případné snižování. Opět máme schodek rozpočtu 50 miliard, což nedává sebemenší smysl. Na druhou stranu máme lokální rozpočty, které jsou přebytkové, protože nejsou schopné peníze utratit, hlavně za investice.

Struktura státního rozpočtu se dál zhoršuje. A tváříme se, že je vše v pořádku, protože máme vyrovnaný celkový rozpočet. A to je špatně. Větší podíl státních peněz se využívá na spotřebu a na těch lokálních úrovních je to spíš na investice. A my jsme (jako Česká republika) podfinancovaní na investicích a přefinancování na spotřebě. To je špatně. To je základní manévr a vláda ho dělá špatně. A zřejmě proto, že vůbec nechápe, že by ho měla dělat. Strategické řízení fiskální politiky prakticky neexistuje. Jak to pozoruji z venku, tak tam není vůbec žádné pochopení toho základního nastavení.

Ondřej Schneider (54) Vystudoval Vysokou školu ekonomickou v Praze, v roce 1993 promoval na Cambridge University, Faculty of Economics and Politics, a poté absolvoval program Ph.D. v Center for Economic Research and Graduate Education na Karlově univerzitě v Praze. Působil mimo jiné jako výzkumný pracovník v americké National Bureau of Economic Research v Cambridge, absolvoval stáž v Mezinárodním měnovém fondu ve Washingtonu, byl také členem představenstva společnosti ČEZ. Od srpna 1996 do února 1998 byl poradcem ministra průmyslu a obchodu pro ekonomiku. Působil i jako hlavní ekonom společnosti Patria Finance. Přednášel na Georgetown University ve Washingtonu a na **Fakultě sociálních věd** Karlovy univerzity, s kterou nadále spolupracuje. Od roku 2008 žije na předměstí Washingtonu. V Americe působil jako poradce Mezinárodního měnové fondu a Světové banky. Nyní pracuje jako ekonom v Institutu mezinárodních financí (Institute of International Finance).

HN: Je to třeba tím, že tam nejsou lidi, kteří by tomu rozuměli?

To je jedno z vysvětlení. Jako ekonom vidím, že toto období nevyužíváme tak, jak bychom měli. Stejně jako jsme to nevyužili v letech 2006-2008. Nyní navíc máme ten problém, že lokální rozpočty nejsou schopné investovat. Takže strukturálně je to nyní horší. A do toho zvyšujeme důchody. Když za tím není nějaká dlouhodobější úvaha, tak to není zodpovědné rozhodování. A strukturální reformy, které by vláda mohla dělat a nedělá, jsou těžké. Nevím, jak si představit úlohu vlády například u digitalizace či Průmyslu 4.0. Kdyby se ale vládě podařilo snížit výdaje státu například na dotace... Nechápu, proč by měl stát dotovat efektivnější výrobu syra a lepší chovy slepic. To nemá žádný význam. A ušetřené peníze by se měly použít na snížení daní, možná na velkorysejší odpisy investic. To by asi bylo to nejlepší, co by vláda mohla udělat.

HN: V programovém prohlášení nové vlády se objevuje nápad s oddělením důchodového účtu od státního rozpočtu, opět má být nějaká důchodová komise...

To dělení je nedorozumění. Navíc to dělají v situaci, kdy je ten účet krátkodobě v přebytku. Ale pokud se nestane zázrak, tak se v příštích letech propadne zpět do schodku. A pak je otázka, k čemu to oddělení je. K ničemu, je to úplně zbytečný krok. Zásadně mi to nějak nevdává, to není reforma, nic to neřeší. Stejně tak můžeme udělat čtyři další účty.

Co bude dělat komise netuším. Nějaká komise tu byla pomalu pod každou vládou. Důchody jsou relativně jednoduchá věc. Víte kolik lidí tady žije, víte jak dlouho přibližně budou žít, takže si to můžete spočítat. Ale jako politika vás nezajímá co bude za deset dvacet let. Z hlediska politiků je racionální rozhodnutí o reformě odložit. Ekonomicky racionální to však není. Pro mladé lidi je to nevýhodný systém, protože za desítky let dostanou důchod, který je v porovnání s tím, co teď platí, nevýhodný. Mikroekonomicky je ten systém nespravedlivý.

Makroekonomicky je asi v pořádku. Máme menší podíl výdajů na důchody než jiné státy. Ale je to díky tomu, jak jsme si to nastavili, a pro mladší ročníky je to brutálně nevýhodné.

Ale nízký sklon k riziku vede k tomu, že řada lidí si řekne, že to sice není výhodné, ale jisté. Že raději budou dostávat důchod od státu, než aby peníze investovali. Protože co když jim ty peníze ukradnou? Pokud je tam tento mentální blok, tak se penzijní reforma dělá těžko.

HN: A váš názor na Sobotkovou vládou zrušenou reformu?

Tak ta byla hrozně opatrná. Byla dobrovolná a týkala se velmi malé části odvodů. Takže by měla minimální makroekonomický efekt. Ale možná byla dobrá v tom, že u lidí vzniklo povědomí, že půjdou za třicet čtyřicet let do důchodu, mají nějaké uspořené peníze na penzi a když si budou spořit víc, tak budou mít vyšší důchod. Ta linka, že i já mohu ovlivnit rozhodování v tomto směru, je velmi důležitá. Protože jinak se to rozhodování děje přes politický proces a ten je "zero sum game". Lidí pak zajímá, že jdou do důchodu teď a jaký budou mít důchod, a nezajímají je důsledky. Ale když je to moje investiční rozhodnutí, já si budu sám spořit, je to najednou něco jiného. Protože pak mě třeba zajímá i zda funguje akciový trh a kolik vynášejí státní dluhopisy. Mohlo by to změnit "mindset" lidí. Lidé by pak byli samostatnější, sebevědomější a zodpovědnější. Ale bohužel se ukázalo, že mnoho lidí na to neslyší a nepřeje si to. A jako politik na to reagujete.

HN: Kdybychom se vrátili k trhu práce, tak je zde spor mezi odbory a podnikateli ohledně přístupu zahraničních pracovníků na český trh. Jak se na to díváte?

Samozřejmě odbory hájí zájmy svých stávajících členů. Je nezajímavý zájmy budoucích zaměstnanců, je zajímavý jejich dnešní členové. Pro ně je lepší, když je na trhu nedostatek pracovních sil a mohou požadovat vyšší mzdy. Ze společenského hlediska to není optimální strategie, ale rozumím tomu, proč to dělají. Z hlediska zaměstnavatelů jde o to, že mají krátkodobý horizont a chtějí, aby továrna vydělávala tak jak teď. Takže když budou mít víc zaměstnanců za nižší mzdu, tak vydělají víc. To je racionální strategie. Samozřejmě je ale otázka, zda je makroekonomicky optimální. To je zas jiná věc. Snižuje to náklady přizpůsobení, protože to přizpůsobení děláte pomocí zahraničních dělníků.

Například v Polsku s tímhle potíže nemají. A nedostatek pracovních sil řeší jejich masivním dovozem. A nejen z Ukrajiny, ale třeba i z Indie a střední Asie. To jim krátkodobě pomáhá, protože ekonomika je dynamičtější, protože když potřebujete pracovníky, tak je dostanete. Na druhou stranu to může mít ten efekt, že to bude konzervovat výrobu s nižší přidanou hodnotou. A také to má velký kulturní efekt, jelikož není vyjasněné, zda ti lidé přišli jen kvůli práci, nebo aby ve své nové zemi i žili. A mezi tím je velký rozdíl. Pokud tam jsou, aby tam žili, tak potřebujete stavět školy, zařadit je do zdravotního systému a to je těžké. Polsko je v situaci, kdy ty lidi považuje za gastarbeitery, kteří když přijdou o práci, tak je pošlou zpátky. Ale to není udržitelné.

My strkáme hlavy do písku. Říkáme, že cizince nechceme. Neřešíme to tak ani tak. Myslím, že je to krátkozraké, protože příliv cizinců je pro zemi dlouhodobě pozitivní. Protože nové pohledy dělají ekonomiku heterogennější, a tím pádem i flexibilnější. Protože když něco nenapadne Čecha, tak to napadne Poláka a nebo toho Pákistánců a ten začne něco vyrábět trochu jinak. Takže myslím, že přicházíme o tento potenciál. Protože většinou lidé, kteří se stěhují, patří mezi ty aktivnější a chytřejší. Pro Ukrajinu je samozřejmě odchod lidí negativní, ale naopak pro země ve střední Evropě je to pozitivní záležitost. Takže myslím, že náš přístup je krátkozraký a ekonomice to dlouhodobě neprospěje. Efekty jsou spíš kulturní než krátkodobě produktivní.

URL| <http://byznys.ihned.cz/c1-66186970-nechapu-proc-by-mel-stat-dotovat-vyrobu-syra-nebo-chov-slepik-rika-ekonom-schneider-tyto-penize-by-se-mely-pouzit-spis-na-snizeni-dani>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ihned.cz

Výrok Pompea o severokorejském jaderném programu

7.7.2018 ČRo Plus str. 04 17:10 Den podle...

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Předseda Kim je stále zavázán plnit to, co přislíbil na červnové schůzce s prezidentem Trumpem, sdělil dnes americký ministr zahraničí Mike Pompeo v závěru jedenapůldenní návštěvy v Pchjongjangu, kde probíral s vysokými činiteli severokorejského režimu další postup v jaderném odzbrojování poloostrova, tedy klíčový bod nedávného singapurského summitu. Podle Pompea teď obě strany pokročily téměř ve všech zásadních otázkách, včetně stanovení časového rámce pro likvidaci jaderného arzenálu. Dál mají na tyto věci upřesňovat společné pracovní skupiny. Jenže, krátce po Pompeově vyjádření přišla dosti jiná verze těchto jednání. Severokorejská agentura uvedla, že závazek Pchjongjangu vzdát se jaderných programů by mohl zkomplikovat požadavek Američanů na jednostrannou denuklearizaci. Cítuji: "Výsledek rozhovorů je velmi znepokojivý", píše agentura KCNA a obvinila Mikea Pompea, že trval na úplném, ověřitelném a nezvratném jaderném odzbrojení Severní Koreje. Vlastislav Bříza je odborníkem na problematiku jaderných zbraní z **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Přeji vám dobrý den, vítejte ve vysílání.

Vlastislav BŘÍZA, odborník na problematiku jaderných zbraní

Dobré odpoledne i vám.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Pane Břízo, jak na vás působí to, co bylo zveřejněno po rozhovorech šéfa americké diplomacie v Pchjongjangu, kde se tedy nesešel s nejvyšším vůdcem, ale přivezl mu dopis od Donalda Trumpa? Jak si vysvětlit ty dva diametrálně rozdílné výstupy z jednání?

Vlastislav BŘÍZA, odborník na problematiku jaderných zbraní

Tak jako na vás. Na mě to působí rozporuplně. Když máme jít k nějaké proklamaci, k nějakému výsledku, tak je to pojato zcela /nesrozumitelné/. To znamená, že zatím vůbec nic konkrétního nemáme, ale to je to, co zmiňujeme opravdu i od začátku rozhovorů, někdy od jara tohoto roku. Nic konkrétního se pořád nedostavilo. Obě strany chápou odzbrojení v úplně jiných intencích. Zatímco prezident Trump ho chápe tak, že by mělo dojít, pokud možno, k okamžitému, bezpodmínečnému, /nesrozumitelné/ jaderných zbraní i jaderného programu, tak Kim Čong-un to chápe úplně jinak. Ten to chápe opravdu tou optikou smlouvy o nešíření jaderných zbraní z roku 68, kdy je to vládní deklarace - pojďme někdy v budoucnu docílit světa bez jaderných zbraní, až se ostatní vzdají jaderných zbraní, vzdám se jich taky. Takže Kim hraje spíše opravdu svoji hrou, svoji kartu, a prezident Trump má úplně jiný pojem o smýšlení. Proto za ty tři, čtyři měsíce, co /nesrozumitelné/ rozhovory, jsme neslyšeli jediný konkrétní závazek.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Podle severokorejské agentury by měly obě strany podnikat současně kroky k jadernému odzbrojení poloostrova. To je prostě nějaký statement. Začíná tedy být podle vás jasněji? Dá se to tak říci, že ona dohoda ze Singapuru možná tak úplně vlastně dohodou nebyla? Že si ji při nejmenším, a to mi vyplývá z toho, co jste říkal, obě strany vykládají po svém?

Vlastislav BŘÍZA, odborník na problematiku jaderných zbraní

No já se domnívám, že žádná konkrétní dohoda v těch intencích, jak si ji my představujeme, nebyla. /Zbyla/ čistá proklamace dvou stran. Pojďme jednat dál, ano máme stejný zájem, rádi bychom se někdy v budoucnu zbavili jaderných zbraní. Ale na co, kdy a jak, to vůbec řečeno nebylo a není tomu ani tak měsíc po té schůzce.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Přítom od Američanů jsme slyšeli, že věřili, že samotný proces jaderného odzbrojování Kimova režimu by mohl začít do roka. Takže to už se nejeví nijak reálně, nebo snad ano?

Vlastislav BŘÍZA, odborník na problematiku jaderných zbraní

Tak to nechci říct. Tak jsme teprve měsíc po té schůzce, která proběhla. Může dojít ke zlomu. Prezident Trump je opravdu nevypočitatelný. To znamená, kdyby /nesrozumitelné/ nějakou zásadní věc, kterou v minulosti žádný

prezident Spojených států si ani neuměl představit, no tak pak to odzbrojení možné je. Ale to my v tuto chvíli nevíme. Nevíme, čím prezident Trump bude zase chtít ohromit svět.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jakou váhu, pane Břízo, přikládáte zpravodajským informacím, podle kterých Severokorejci v posledních týdnech pracovali na posílení infrastruktury ve svém jaderném středisku, nebo že snad také převážejí na nová místa arzenál, kterým už disponují? Co by tím mohli sledovat?

Vlastislav BŘÍZA, odborník na problematiku jaderných zbraní

Některé /nesrozumitelné/. Severní Korea beze sporu disponuje několika jednotkami kusů jaderných zbraní. Kolik jich je přesně, nevíme. To, že nejsou drženy na jednom místě, je logické a pravdivé. /Oni chtějí diverzifikovat/ svůj jaderný arzenál, proto ty přesuny, které se občasně budou konat. Nicméně v dohledné době neočekávám obnovení jaderné střelnice. Ostatně Severní Korea ji nepotřebuje, ona ten vývoj dokončila.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Aha. A to znamená, ještě přece jen závěrem, ví se v čem by mohly spočívat první kroky, myslím konkrétně v terénu, v těch jaderných zařízeních? Myslím první kroky toho procesu jaderného odzbrojování?

Vlastislav BŘÍZA, odborník na problematiku jaderných zbraní

No tak zásadní je vzdání se programu a vývoje. To znamená, my víme, že ta jaderná střelnice již byla zničená, otázkou je proč, zda-li to bylo opravdu po tom posledním jaderném pokusu, kdy došlo ke zhroucení stropu a stěn v tomto komplexu, /následnému/ brilantnímu marketingovému využití. V jednání se Spojenými státy nebo to opravdu byl tlak Spojených států. Spíše ta varianta jedna je pravděpodobnější, že to byl opravdu marketingový nástroj. Následně by muselo dojít k uzavření středisek, které obohacují uran, respektive plutonium, onen pokusný reaktor /zimbiomu/ a další z testovacích zařízení pro vývoj /nesrozumitelné/. A konečnou fází potom je samozřejmě zánik jaderných zbraní, ale my nevíme, a odevzdání je neutrálním řekněme Spojeným národům, a v tomto případě by to zřejmě byli Američané, kteří by byli za /nesrozumitelné/ zodpovědní. Ale to jsme opravdu strašně daleko, protože přece nikdo opravdu neví, co za to Kim Čong-un chce. Nikdo to ještě neslyšel, nikdo to neřekl. Takže jsme opravdu ve fázi hypotéz.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Upozorňuje odborník na agentu jaderných zbraní Vlastimil Bříza z Katedry mezinárodních vztahů **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuji vám za rozhovor a mějte se hezky.

Vlastislav BŘÍZA, odborník na problematiku jaderných zbraní

I já vám. Pěkný večer, na shledanou.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Na slyšenou.

Jedenáctiletá Američanka navštívila SSSR na pozvání Andropova. Sochy jí pak stavěli všude

7.7.2018 novinky.cz str. 00 Věda a školy
Filip Šára

Před 35 lety, 7. července 1983, nastala pozoruhodná událost. Jedenáctiletá americká školačka Samantha Smithová (1972–1985) přiletěla do Sovětského svazu na pozvání tehdejšího komunistického vůdce Jurije Andropova (1914–1984). Na počátku této zvláštní návštěvy byl dopis, který dívka politikovi zaslala.

Samantha Reed Smithová vstoupila do povědomí veřejnosti jako velmi mladá mírová aktivistka ze Spojených států, která na podzim roku 1982 zaslala dopis generálnímu tajemníkovi Komunistické strany Sovětského svazu Juriji Andropovovi. Vyjádřila v něm obavy, že má SSSR v úmyslu vyvolat jaderný konflikt.

Samantha Smithová v SSSR

FOTO: Profimedia.cz

Andropov na dopis následujícího roku odpověděl a Smithovou pozval na návštěvu země. Malá Samantha nabídku přijala a strávila zde čtrnáct dní. Napsala o tom poté i knihu.

Viděla jeho fotku...

Když v listopadu 1982 Andropov nahradil Leonida Brežněva na postu generálního tajemníka KSSS, začaly o něm psát západní noviny rozsáhlé články. Většina byla negativních a nahlížela na něj jako na hrozbu stabilitě západního světa, jak připomínal server Sun Journal.

Tvoje otázka patří k těm nejdůležitějším, jaké si může myslící člověk klást. Jurij Andropov Velké napětí také vyvolávala snaha USA i SSSR o vyvinutí zbraní hromadného ničení, které by bylo možné odpálit z družice na oběžné dráze. Když ve Spojených státech čelil prezident Ronald Reagan odporu amerických vědců a zbraňových expertů, vydala sovětská vláda prohlášení: „Snaha zabránit militarizaci vesmíru je jedním z neurgentnějších úkolů, jimž musí lidstvo čelit“.

Obě velmoci však politiku uvolňování napětí opustily. Rusové rozmístili v řadě svých satelitů balistické rakety středního doletu SS-20. V reakci na to nechal Reagan, který Sovětský svaz označoval za „říši zla“, rozmístit v západní Evropě rakety s plochou dráhou letu a balistické rakety středního doletu Pershing II. Napětí ještě zvýšila válka v Afghánistánu.

Jurij Andropov na snímku z roku 1982

FOTO: ČTK

Ve vypjaté atmosféře vyšlo dne 22. listopadu 1982 nové číslo amerického magazínu Time s velkou fotografií Jurije Andropova na titulní stránce. Když ji Samantha Smithová uviděla, zeptala se své matky: „Když se ho všichni tak bojí, proč mu někdo prostě nenapíše dopis a nezeptá se ho, jestli válku chce, nebo ne?“ Matka jí odpověděla: „Tak proč to neuděláš ty?“ napsal Igor Bukker v textu Samantha Smith, Yuri Andropov and star wars. Tak se také stalo.

Dopis Juriji Andropovovi:

Vážený pane Andropove, jmenuji se Samantha Smithová. Je mi deset let. (Tolik jí bylo v době psaní dopisu – pozn. red.) Blahopřeji Vám k novému zaměstnání. Obávám se, že mezi Ruskem a Spojenými státy dojde k jaderné válce. Budete hlasovat pro válku? Pokud ne, prosím, řekněte mi, jak chcete dopomoci k tomu, aby žádná válka nebyla. Nemusíte na tuto otázku odpovědět, ale chtěla bych vědět, proč chcete dobýt celý svět, nebo přinejmenším naši zemi. Bůh nás stvořil, abychom žili společně v míru a neválčili s ostatními. S pozdravem, Samantha Smith

Samantin dopis byl publikován i v sovětském stranickém deníku Pravda, z čehož měla radost. To, že se o její návštěvě referovalo i v tehdejším československém tisku, potvrdil Novinkám i mediální expert z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze Jan Jiráček.

Rusové mi přijdou stejní jako my. Samantha Smithová Odpověď od Andropova však napoprvé nedostala, proto zaslala další dopis sovětskému velvyslanci ve Spojených státech s dotazem, zda se dočká odpovědi. Dne 26. dubna 1983 se dočkala.

Odpověď Samantě Smithové:

Milá Samantho, dostal jsem Tvůj dopis, který se podobá mnoha jiným dopisům, přicházejících ke mně v poslední době z vaší země a dalších zemí po celém světě.

Zdá se mi – soudě podle Tvého dopisu – že jsi odvážná a čestná dívka, jako Becky, přítelkyně Toma Sawyera ve slavné knize tvého krajana Marka Twaina. V naší zemi je tato kniha známá a milují ji všechny holky a kluci.

Píšeš, že máš obavy z toho, že by mohlo mezi našimi zeměmi dojít k jaderné válce. Ptáš se také, zda děláme něco, aby válka nevypukla.

Tvoje otázka patří k těm nejdůležitějším otázkám, jaké si může myslící člověk klást. Odpovím ti čestně a upřímně.

Ano, Samantha, v Sovětském svazu děláme všechno proto, aby naše země ve válce nebyly. Všichni lidé v Sovětském svazu. To nás naučil velký zakladatel našeho státu, V. I. Lenin.

Sovětští občané velmi dobře vědí, jak strašná věc je válka. Před dvaatřiceti lety, napadlo naši zemi nacistické Německo, jehož cílem bylo ovládnout celý svět, spálilo a zničilo tisíce našich měst a vesnic, zabilo milióny sovětských mužů, žen a dětí.

Během této války, která skončila naším vítězstvím, jsme byli spojenci Spojených států, bojovali jsme spolu za vysvobození mnoha lidí od nacistických útočníků. Doufám, že vás o tom učí ve škole. Dnes opravdu chceme žít v míru, obchodovat a spolupracovat se všemi našimi sousedy na planetě Zemi – i s těmi vzdálenými i těmi v okolí. A samozřejmě i tak velkou zemí, jako jsou Spojené státy americké.

V Americe i v naší zemi jsou jaderné zbraně – strašlivé zbraně, které by mohly zabít milióny lidí, v pohotovosti. Ale my je nechceme použít. Právě proto Sovětský svaz rozhlásil do celého světa, že nikdy – nikdy – nebude první, kdo použije jaderné zbraně proti jinému státu. Navrhujeme proto, aby byla produkce jaderných zbraní přerušena a následovalo úplné celosvětové odzbrojení.

Zdá se mi, že je to dostatečná odpověď na tvoji druhou otázku: „Proč chcete vést válku proti světu, nebo alespoň proti Spojeným státům?“ Nic takového nechceme. Nikdo v naší zemi – dělníci a rolníci, spisovatelé, a ani lékaři, ani děti a dospělí, nebo členové vlády nechtějí ani velké, ani „malé“ války.

My chceme mír – máme na starosti něco úplně jiného: pěstovat plodiny, stavět a činit vynálezy, psát knihy, a létat do vesmíru. My chceme mír pro sebe a pro všechny národy na této planetě. Pro děti a pro Tebe, Samantha.

Zvu Tebe, pokud Ti to Tvoji rodiče dovolí, abys k nám přijela – nejlépe v létě. Poznáš nás, potkáš se se svými vrstevníky, navštívíš dětský tábor u moře v Artěku. A věz: v Sovětském svazu jsme pro mír a přátelství mezi národy.

Děkuji Ti za Tvůj dopis. Přeji Ti vše nejlepší. J. V. Andropov

Jak vidno, zvolil nesmírně vlídný tón. I proto vzbudila jeho odpověď velký mediální rozruch, během kterého Samantha poskytla bezpočet televizních rozhovorů. Zprávu o tom vysílaly všechny velké americké televizní stanice i první kanál sovětské státní televize, jelikož prostřednictvím dopisu obdržela osobní pozvání k návštěvě Sovětského svazu, které s radostí přijala.

S Andropovem se osobně setkala

A právě 7. července 1983 přiletěla v doprovodu svých rodičů Jane a Arthura do Moskvy. V SSSR strávili dva týdny jako Andropovovi hosté.

Kromě Moskvy, kde zhlédli vystoupení Moskevského cirkusu, navštívili Leningrad (nyní Petrohrad) a pionýrský tábor Artěk na poloostrově Krym. Po celou dobu vzbuzovala její návštěva mimořádný zájem médií a široké veřejnosti, tam i ve světě.

Samantha Smithová s rodiči na moskevském Rudém náměstí

FOTO: Profimedia.cz

Položení květin u pamětní desky kosmonauta Jurije Gagarina

FOTO: Profimedia.cz

Na začátku pobytu v pionýrském táboře se rozhodla, že chce být ubytována spolu s ostatními dětmi, odmítla možnost bydlet v samostatném apartmá. Děti a učitelé, se kterými zde trávila čas, byli pro ulehčení komunikace vybráni tak, aby měli alespoň základní znalosti angličtiny. Volný čas trávila plaváním, rozhovory s dětmi, učila se i ruské národní písně a tance.

Našla spoustu přátel, k nimž patřila také Nataša Kaširinová z Leningradu, která mluvila plynne anglicky.

Na Artěku

FOTO: Profimedia.cz

Je ovšem třeba dodat, že s Andropovem se neměla možnost setkat osobně – z důvodu jeho velké časové vytíženosti a zhoršujícího se zdravotního stavu. Informovaly o tom v té době mimo jiné agentura Reuters či listy Time nebo The New York Times. V průběhu pobytu s ním ale mohla hovořit telefonicky. „Andropov už byl v té době v poněkud zchátralém stavu,“ potvrdil Jiráček.

Nástroj sovětské propagandy?

Podle novin The Philadelphia Inquirer měla možnost si promluvit po telefonu s Valentinou Těreškovovou, první kosmonautkou v historii. V knize uvedla, že byla i se svými rodiči mile překvapena přátelskostí všech lidí a spoustou dárků. Během tiskové konference v Moskvě podle časopisu Time řekla, že jí ruští lidé připadají „stejně jako my“.

Výlet do tehdejšího Leningradu

FOTO: Profimedia.cz

Samantha se vrátila do Spojených států 22. července 1983. Při výstupu z letadla obdržela, kráčejič po červeném kobereci, kytice růží, k odvozu pro ni byla přistavena luxusní limuzína. Ačkoli její popularita rostla, existovaly i skeptické názory, podle kterých sloužila jen jako nástroj sovětské propagandy.

Andrij Krockhmaluk, richmondský žurnalista ukrajinského původu, například vyslovil názor, že Samantina návštěva byla jen „obratným PR manévrem komunistické strany s cílem vylepšit sovětské image“.

„Pro tehdejší režim to byla samozřejmě vítaná agitka,“ poznamenal pro Novinky historik a pedagog Zbyněk M. Duda. „Propaganda funguje od Goebbelse až po současnou politickou garnituru vlastně pořád stejně, ale komunisté to dovedli k dokonalosti,“ doplnil.

Sdělovací prostředky její cesta opravdu zajímala.

FOTO: Profimedia.cz

Jako mírová aktivistka navštívila v prosinci 1983 v doprovodu své matky i Japonsko, kde se setkala s premiérem Jasuhirem Nakasonem. Přednesla tam projev, ve kterém navrhla, aby si sovětští a američtí představitelé dvakrát ročně vyměnili své vnučky, protože by to podle jejích slov pomohlo k odvrácení bombardování a války.

„Prezident by přece nepřikázal bombardovat zemi, v níž se nachází jeho vnučka,“ zdůraznila. Návrh na výměnu dětských vyslanců se v několika případech i uskutečnil.

Tragická smrt „nejmladší americké velvyslankyně“

Samantha měla zároveň svůj vlastní TV pořad, kde vyzpovídala několik kandidátů do amerických prezidentských voleb pro rok 1984, například George McGoverna či Jesseho Jacksona.

Mladá aktivistka vzbudila v obou tehdejších supervelmocech široký zájem veřejnosti a médií, kterými byla označována jako „vyslankyně dobré vůle“ a „nejmladší americký velvyslanec“. Dívčiny mírové snahy ale ukončilo 25. srpna 1985 letecké neštěstí, při kterém přišla i s otcem o život.

Vyšetřovací komise přisoudila důvody nehody z 25. srpna 1985 souhrně několika nepříznivých okolností. Jednak bylo špatné deštivé počasí s nízkou viditelností, piloti byli nezkušení, k tomu navíc měl letištní radar v době přistání technickou závadu, která by ovšem sama o sobě fatální nebyla.

Pohřbu Samantha Smithové se zúčastnila tisícovka smutečních hostů, mezi nimiž nechyběl americký herec Robert Wagner, se kterým si zahrála v seriálu, nebo Vladimir Kulagin ze sovětské ambasády ve Washingtonu. Ten přečetl osobní kondolenci od Michaila Gorbačova.

Ronald Reagan, americký prezident v letech 1981 a ž 1989

FOTO: Profimedia.cz

Prezident Reagan zaslal Samantině matce písemnou kondolenci: „Snad pomůže zmírnit Váš zármutek vědomí, že milióny Američanů, milióny lidí, s Vámi sdílí to těžké břemeno žalu. Tito lidé budou Samanthu velebit a vzpomínat na ni, na její úsměv, na její idealismus a jejího laskavého ducha.“

Na mírové aktivity Smithové dodnes nahlíží mnoho Rusů i občanů jejího rodného státu Maine s úctou. V Moskvě byl na její počest vybudován památník a v roce 1986 po ní byla v artěckém pionýrském táboře pojmenována stromová alej.

Roku 1985 byla na její počest vydána pamětní poštovní známka s jejím portrétem. Když v roce 1986 objevila ruská astronomka Ludmila Ivanovna Černychová asteroid 3147, nechala jej pojmenovat 3147 Samantha, napsal The New York Times.

Sovětská poštovní známka z roku 1985 s portrétem Samantha Smithové

FOTO: Autor: Processed by Andrei Sdobnikov (Personal collection), Wikimedia Commons

V Maine je každé první červnové pondělí zákonem stanoveno jako Den Samantha Smithové. Nedaleko Mainského státního muzea v Augustě byla vztyčena její socha.

URL| <https://www.novinky.cz/veda-skoly/477027-jedenactileta-americka-navstivila-sssr-na-pozvani-andropova-sochy-ji-pak-staveli-vsude.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
novinky.cz

Obchodní válka začala

6.7.2018 ČRo Plus str. 01 17:10 Den podle...

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Je pátek, krátce po páté, vy posloucháte Český rozhlas Plus a Den podle mě. Den sváteční, den krásný a pro nás také den, kdy vysíláme z nejkrásnějšího pojízdného studia Českého rozhlasu. Je to takový krásný hliníkový, ikonický krásný přívěs Air Stream, o Americe bude konce konců taky hodně řeč a zrovna teď parkujeme v sadové kolonádě v Karlových Varech a i ten den pro nás všechny sváteční je plný důležitých a zajímavých událostí. Tady je náš výběr. Amerika vystřelila první salvu v obchodní válce s Čínou nebo s spíš se světem a střepiny můžou zasáhnout už brzo i Česko. Německo přežilo vládní krizi a má nový plán, jak zvládnout imigrační vlnu, ale čert aby se v tom vyznal, co je to vlastně za plán a jestli je vážně krize zažehnána. Dnes máme volno, nemůžeme si třeba někde zajít, ale tohle všechno musel někdo vykoupit. Ten někdo se jmenovat Jan Hus.

Plné znění zpráv

Donald Trump každý den něco provede. Nedávno zrušil léta letoucí americkou zvyklost. Pravda, kritizovanou zvyklost v pozitivní diskriminaci, která pomáhala menšinám hlavně se vzděláním. Ikonická americká motocyklová značka Harley Davidson slaví 115 let a jako místo hlavních oslav si vybrala jaké město? No přeci Prahu, takže Praha zrovna teď je město s největší koncentrací kulturních motorek na světě a už zítra dospěje vířidlo karlovarského filmového festivalu ke svému 53. Vrcholu a my o něm budeme mluvit s jeho ředitelem a už za 50 dní nebo plus mínus za tak dlouhou dobu začne další filmový festival. Festival plný hudby, festival s Lucíí a my vám z něj něco zahrajeme, tak nás dobře poslouchejte. Právě dnes začala válka. Obchodní válka. Donald Trump a jeho Amerika uvalila cla na čínské zboží za 34 miliard dolarů, rozpoutala desetiletí nevídanou obchodní bitvu mezi dvěma nejsilnějšími ekonomikami světa a důsledky můžeme brzy pocítit i my mezi Aší a Břeclaví. Proč? To už je téma pro Michala Mejstříka, ekonoma z Institutu ekonomických studií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Michal MEJSŘÍK, ekonom Institut ekonomických studií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Zdravím, zdravím. Dobrý den.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Jak vážný je vlastně ten první výstřel v té obchodní válce?

Michal MEJSŘÍK, ekonom Institut ekonomických studií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Upřímně řečeno, ten výstřel je varovný pro obě dvě strany, takže když /nesrozumitelné/ /nesrozumitelné/ /nesrozumitelné/ nejenom Čína, ale i /nesrozumitelné/ prostě nic není /nesrozumitelné/ nesrozumitelné/.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

No jaká bude vlastně odpověď Číny, protože ona už dříve řekla, že uvalí cla na sojové boby, vepřové maso z Ameriky, automobily, všechno možné. Přejde ta odpověď?

Michal MEJSŘÍK, ekonom Institut ekonomických studií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

No je jasné, Čína měla strach, že /nesrozumitelné/ válku rozpoutá a na druhé straně víme, že Čína je prostě nikoliv /nesrozumitelné/ miliard, jak /nesrozumitelné/ sporu státu, ale který /nesrozumitelné/, to znamená nemuselo by, ale Čína má /nesrozumitelné/ se to ztratí, ale na druhé straně Čína je /nesrozumitelné/ z Číny takzvaně tažní, které je /nesrozumitelné/ citlivé. Narůstá v ledních /nesrozumitelné/ právě pro prezidenta Trumpa, který /nesrozumitelné/ někdy rozpoutala právě pro /nesrozumitelné/.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

No, ale už dříve Amerika, když se teď bavíme o Číně, už dříve Amerika uvalila cla na hliník a ocel a vykoledovala si odvetu nejenom z Číny, ale z celého světa, zejména z Evropy. Proč vlastně Donald Trump zvolil tuhle cestu uvalování cel na různé zboží. Nemá na jednu stranu pravdu, že Evropa se třeba vůči Americe chová hodně protekcionisticky?

Michal MEJSŘÍK, ekonom Institut ekonomických studií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak nejsou doložky, kde podle těch uvalených dohod v rámci /nesrozumitelné/ má Evropa /nesrozumitelné/, třeba aut, než třeba stroje /nesrozumitelné/. Čína samozřejmě jako /nesrozumitelné/nutně výhody právě v tom, že se /nesrozumitelné/ zvýší a postupně je snižuje. Na straně druhé prezident Trump jednoznačně prohlašuje, že /nesrozumitelné/, která vlastně /nesrozumitelné/ cly, tak /nesrozumitelné/ významná /nesrozumitelné/ státu a to není pravda jo, protože v praxi, když si představíte, jak zatěžuje ten domov třeba Kanady, /nesrozumitelné/ je to zkrátka dobře. Nikdo /nesrozumitelné/, stejně tak /nesrozumitelné/ takže já /nesrozumitelné/ takže já bych řekl, že je vlastně účelová a argumentovat bezpečností Spojených států není úplně šťastné.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Donald Trump vyhrožuje nebo spíš hrozí, abych to řekl správně, dalším scénářem, že můžou přijít cla třeba na zboží za třeba 400 miliard dolarů v ohledu na Čínu co se potom může se světovým obchodem dít, kdyby se ta válka takhle eskalovala?

Michal MEJSŘÍK, ekonom Institut ekonomických studií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak zaprvé ještě nesmíme /nesrozumitelné/ /nesrozumitelné/ Angela Merkelová/. Prezident Trump trošku v té historii pracuje vlastně s /nesrozumitelné/ vlastně redakce, protože uvažuje jenom o nutném obchodu, to znamená o obchodu zboží. Víme, že Spojené státy jsou plné /nesrozumitelné/ službami, takže i podle Angely Merkelové dokonce některé ty obchodní vztahy nejenom s Evropou, ale i v oblasti třeba Kanady a části Číny mohou vést k tomu, kde pak skončí /nesrozumitelné/ zbožím a se službami, tak Spojené státy vychází jako /nesrozumitelné/ /nesrozumitelné/, ale to znamená, prezident Trump se pouze soustřeďuje ve vztahu k Číně na obchod se zbožím. Já se domnívám, že z hlediska dlouhodobého ano, lze částečně určitě využívali technologie americké, ale v tuto chvíli vyhráli /nesrozumitelné/ relokalizaci pro /nesrozumitelné/ a ta vede právě k tomu, že oni jsou schopni velmi efektivně útočit na svět právě tím, že přicházejí na výrobky s vysokou přidanou hodnotou.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A když se odpoutáme od Ameriky a Číny, jak celá tahle válka může dopadnout na Česko a průmysl. Podle je Česko 5. nejotevřenější ekonomikou na světě. Je součástí globálních dodavatelských řetězců a každá obchodní válka se dřív nebo později projeví u nás. Hrozí, že my sami zažijeme důsledky téhle obchodní války, která dnes začala?

Michal MEJSŘÍK, ekonom Institut ekonomických studií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Takovéto důsledky nepochybně nezažijeme hned v tom prvním výstřelu, jak jsem o tom hovořili, ale nepochybně, pokud ten konflikt bude eskalovat a je docela dobře možné, ono totiž problém v těchto obchodních válkách najít stranu, která ustoupí dříve. Pokud ty země se budou předhánět v těchto krocích, tak nepochybně dojde například na dovozní /nesrozumitelné/ pro německé automobily a my jsme samozřejmě třeba subdodavatelé našich firem dodává nejenom /nesrozumitelné/ finalizátorům tady v Čechách, my přímo nevyvážejí spojený s EU žádná vozidla, ale prostřednictvím třeba Německo jsme významným /nesrozumitelné/ a z tohoto hlediska je to nebezpečné, že se vlastně v tento /nesrozumitelné/ souboj se v budoucnu na nás obrátí, ale musíme si uvědomit, že to opravdu není to cesta jaksi do nebe, jak tvrdí Trump, protože ještě nikdo takovéto války mise nevyhrála. Já se obávám, že ti poradci, na které se prezident Trump obrací a to už nejsou ti, které nedávno propustil, kteří snižovali daně, což byl pozitivní krok, tak poradce jako pan Lavara a další jako nepatří k těm řekl bych nejskvělejším ekonomům ve světě a tato hra může mít pro celý svět velmi negativní důsledky.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Říká Michal Mejstřík, ekonom z Institutu ekonomických studií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a bavili jsme se o začátku obchodní války mezi Amerikou a Čínou, respektive mezi Amerikou a světem. Díky.

Michal MEJSŘÍK, ekonom Institut ekonomických studií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Také. Na shledanou.

**Mladí lidé veřejná témata vytěsňují, protože nechápu jejich význam, říká
předsedkyně spolku Stužák**
6.7.2018 e15.cz str. 00 The Student Times
Tereza Butková

Projekt Stužák, aneb Studenti žákům, vznikl na podzim roku 2016 jako seskupení vysokoškoláků, kteří chtěli změnit lhostejný přístup mladých k věcem veřejným. Po roce a půl fungování přišly první velké úspěchy — Stužák získal cenu Gratias Tibi pro aktivní mladé lidi v kategorii do 30 let a dostal se se svým workshopem do Štrasburku na European Youth Event. S Barborou Urbanovou, předsedkyní spolku, jsme se sešli na konferenci

Kdo jiný?, věnované právě iniciativám aktivních mladých lidí. V rozhovoru jsme se bavili třeba o tom, jak workshopy přijímají na středních školách, v kolika letech by se s občanským vzděláváním mělo začít nebo jaký je vztah mezi tzv. formálním a neformálním vzděláváním.

Občanské vzdělávání by mělo začít už v šesté třídě

Workshopy Stužáku jsou založené na propojení teoretických znalostí s hrou. Kde je ale hranice mezi tím, kdy je to pro středoškoláky jenom zábavné přerušení výuky a kdy už si z toho něco odnáší?

Ten faktor zábavy tam samozřejmě je, ale myslím, že to podáváme takovým způsobem, že si žáci to hlavní sdělení odnesou. Například na workshopu kritického myšlení jim na konci vždycky zdůrazňujeme, že si musí ověřovat, jaké informace se k nim dostanou, kdo a proč je sděluje, a je vidět, že to, co si z toho mají odnést, žáci chápou. Čímž neříkám, že najednou bude 99 % z nich přemýšlet o tom, že není dobré číst dezinformační weby, ale pokud jednomu nebo dvěma z nich něco z toho ulpí, má to cenu. Jsou to právě jednoduchá sdělení, která v lidech zůstávají zakódovaná a později o tom můžou sami přemýšlet.

Tu obavu, že si žáci jenom tak pohrají a nic z toho nemají, chápu. Na druhou stranu – ústřední myšlenky našich workshopů jsou jasné a dost jednoduché a když je prezentujeme na příkladech, žáci to pochopí.

Myslíš, že těch devadesát minut, které jsou pro každý workshop vyhrazené, jsou dostačující?

Devadesát minut je tam určitě akorát, protože žáci potom přestanou dávat pozor. Od začátku jsme říkali, že čtyřicet pět minut je málo, protože potřebujeme na začátek vysvětlit nějaký teoretický rámec a teprve potom začít hru. Na konci přichází diskuze, které mám moc ráda a kde se žáci můžou doptat na details, zároveň můžeme společně dojít k nějakým novým závěrům. I ta atmosféra je pak jiná, mají pocit, že jsme vlastně jedni z nich a jsou otevřenější.

Jak často by měli žáci takové aktivity absolvovat, aby to mělo nějaký efekt?

Myslím si, že na tohle žádný recept neexistuje — jestli to má být jednou, dvakrát nebo třikrát ročně. Podle mě se musí s každou skupinou pracovat individuálně. Když učitelé vidí, že mají ospalé žáky a samotným jim ta práce moc nejde, jsou workshopy cesta, jak ukázat důležitost společenských témat a to, že dají se pojmout i zábavně.

Řeknu příklad – učitelka, která učí občanskou nauku a je právnička nebo má k právu vztah, vysvětlí právo samozřejmě skvěle i s vedlejším kontextem a příklady, ale politologii už tolik zvládat nemusí. Když to učitel v rámci nějaké sebereflexe sám ví a nebaví ho to, nemůže mladým lidem ani pořádně předat vztah k tomu tématu.

Existuje nějaká věková hranice, pro koho jsou workshopy určené?

To je různé, záleží na každém workshopu. Například naši právníci pracují radši s třetáky a čtvrtáky (na gymnáziích a středních školách, pozn. red), protože mají pocit, že starší žáci lépe porozumí složitějším pojmům. Sociologové zase preferují práci s mladšími, protože dělají určitý experiment, který starší ročníky už můžou znát, takže by to tolik nefungovalo. Vždycky se ale dá program různě upravit, takže celkově je to pro všechny středoškoláky.

Přemýšlím ale i nad základními školami. Myslím, že v osmé a deváté třídě jsou žáci už ve věku, kdy jsou schopni našim workshopům porozumět. Zároveň je to ideální čas podchytit a rozvinout jejich zájem. Já mám přesně takovou sestru. Nejsou ještě tolik ospalí a otrávení ze školy, mají chuť být aktivní, zahrát si s námi. Jednou jsem zažila i to, že nám čerství středoškoláci odstranili premiéra a smáli se tomu kontextu se současným děním. Ten zážitek, že mohli věci měnit, v nich zůstane. A to je nejdůležitější.

V jakém věku by se podle tebe mělo s občanským vzděláváním začít? Je tou hranicí právě osmá třída, nebo by měly školy veřejný prostor probírat už na začátku druhého stupně?

Občanské vzdělávání jako takové by mělo rozhodně začínat od základní školy. Když jsou tím děti nepolíbené na prvním stupni, tak to asi taková tragédie není. Ale myslím si, že na druhém stupni už musí vědět, že existuje starosta nebo hejtman, že se o veřejné prostranství musí někdo starat a že ty čarodějnice, na které ve vesnici jdou, musel někdo zorganizovat a připravit. Sociologie nebo právo pro ně může být ještě dost abstraktní, ale

nějaké základní součásti veřejného prostoru, jako jsou média nebo i ten starosta, by jim neměly být úplně neznámé.

S menšími dětmi se dá navíc snadno pracovat. Stačí se projít a ukázat, kde je obecní úřad, říct, kdo tam sedí, jak je velká obec a kolik má třeba zastupitelů. S takovými základními věcmi by se mělo přicházet už na druhém stupni a v osmé a deváté třídě by se pak podle mě mělo začít s občanským vzděláváním intenzivně. Co se týče finanční gramotnosti, tam bych viděla začátek už ve čtvrté třídě – dneska mladí stejně dostávají kreditky už ve dvanácti letech, tak s tím musí umět zacházet.

Veřejný prostor zahrnuje i hřiště, které někdo musel postavit a postarat se o něj
Stužák funguje už rok a půl, co se za tu dobu změnilo?

Změnila se spousta věcí, především jsme se museli vyrovnat s řadou problémů. Ze začátku jsme byli skupinou nadšených lidí, kteří vlastně nevěděli, co chtějí dělat, což jsme si postupem času definovali. Museli jsme taky zřídit spolek, abychom měli nějaké peníze za výjezdy po republice, což nám přidělovalo spoustu práce a starostí. Peněz sice moc nemáme, ale spolek už ano.

Dneska hlavně víme, čeho a jak chceme dosáhnout. Naše primární role v občanském vzdělávání je skrze workshopy ukazovat, že se i vážná témata dají prezentovat hravě a zábavně. Chceme pokračovat v současných aktivitách a motivovat studenty, aby se k nám přidávali a celý projekt byl udržitelný. Všechny úspěchy a ocenění nás přesvědčují, že to, co děláme, je správné a má smysl pokračovat.

I studenti vysokých škol mají totiž možnost naučit se nové věci, především pořádně prezentovat svůj obor. Já jsem vystudovala politologii, mám ji hrozně ráda a můžu o ní mluvit dlouho. Ale abych mohla ta témata představit před třídou, potřebovala jsem si je nastudovat daleko lépe, než jak jsem je znala ze školy. Naučila jsem se taky mluvit před větším množstvím lidí, ačkoliv neříkám, že jsem v tom nejlepší. Člověk se s tím ale musí nějak vyrovnat a myslím si, že je to mnohem lepší způsob, než když ti na nějakém předmětu mezinárodních vztahů zadají vypracovat prezentaci na patnáct minut o tématu, které tě vlastně ani nezajímá, a ty jenom tápeš a klepeš se, aby to bylo přesně na předepsanou čtvrt hodinu.

Takhle máme šanci dělat něco, co nás baví, nad rámec vlastního studia. Jenom mě trochu mrzí, že ne všechny školy nás v tomhle podporují. Třeba pedagogická fakulta a **fakulta sociálních věd** jsou skvělé, je tam vidět zájem a uvědomění si, že i pro nás jako studenty to má obrovskou přidanou hodnotu. Ale třeba na mé domovské škole, VŠE, takové nadšení není. Myslím si, že jim nic vysloveně nevadí, akorát to nepokládají za tak důležitou studentskou aktivitu. Doufám, že se to brzy změní.

Často v souvislosti s motivací, proč jste Stužák založili, zaznívá, že 57 % mladých lidí se v Česku o veřejné dění nezajímá. Potvrzují to tvoje zkušenosti ze středních škol, na které jezdíte? Nebo je realita od statistiky dál?

Ten nezájem tam je, ale nemyslím si, že by to bylo v tom smyslu jako „nechci se zajímat“, ale spíš „já to vlastně nevnímám“. Jde více o ignoraci než nezájem a to je vlastně ještě horší. Protože když se o něco nezajímám, tak jako já o fotbal, je to proto, že jsem si to vybrala a nebaví mě, ale zároveň vím, že fotbal existuje a jak funguje. Jenže problém mladých je nejen v tom, že se o politiku a veřejné věci vůbec nezajímají, ale absolutně to vytěšňují, protože nechápou, že tady existuje nějaký veřejný prostor, že se to hřiště, na kterém si právě hrají, nepostavilo samo a někdo se o něj musí starat. Těch necelých šedesát procent samozřejmě reálný základ mít bude, protože v těch třídách, kam jezdíme, se najde ojedinele jeden nebo dva žáci, většinou lídři, kteří něco vědí. Ale to je ze třiceti zoufale málo, procentuálně ještě horší než těch zmíněných padesát sedm procent.

Jak přijímají vaši iniciativu školy? Vítá to vedení a říkají si o to sami, nebo je spíš musíte oslovovat vy?

Školy musíme oslovovat my sami, málokdy nám někdo napíše. Teď už je to lepší, hlavně díky nedávným úspěchům, jako je cena Gratias Tibi, nebo různým akcím, kde nás někdo potká a my ho odkážeme na naše stránky, aby udělal objednávku. Webové stránky máme udělané skvěle, tímto děkuji kamarádovi, je tam možné si přímo vybrat termín, kdy kterýkoliv workshop chcete, a objednat si nás, snažili jsme se o to, aby ty workshopy byly co nejvíce dostupné. Ze začátku jsme ale chodili přímo na naše bývalé školy, kde jsme se spojili s učiteli a zkusili navázat spolupráci.

Nejvíc jsme se báli, aby učitelé nezískali pocit, že se tváříme, že to ve svých dvaadvaceti letech umíme líp. Snažili jsme se vždy zdůraznit, že výuku především doplňujeme o hravou složku, nezastupujeme učitele. Ten strach se ale ukázal jako úplně lichý, protože obzvlášť mimo Prahu mají učitelé radost, že k nim vůbec někdo přijede a ukazuje žákům, jak je důležité se zajímat a že to není nuda ani otrava. Takže ze strany učitelů se setkáváme jen s pozitivním přijetím a od účastníků workshopů většinou taky. Chvilí trvá, než se prolomí ledy, ale potom je atmosféra přátelská a uvolněná.

Chceme, aby se neformální vzdělávání stalo přirozenou součástí toho formálního
V minulém rozhovoru pro The Student Times jsi říkala, že bys chtěla, aby se neformální vzdělávání, tedy projekty, mezi které patří i Stužák, stalo rovnocenným partnerem tomu formálnímu, tzn. běžné výuce. Co by podle tebe mělo zůstat na neformálním vzdělávání a aktivních dobrovolnících a co by od těchto iniciativ měl převzít školní systém?

Já té otázce rozumím, ale je hrozně těžké na ni odpovědět. Myslela jsem to spíš tak, že mi vadí škatulkování na formální a neformální vzdělávání obecně. Právě kvůli tomu nás pak můžou někde odmítnout, protože proč by potřebovali nějaké hry, když mají zaplaceného učitele. Myslím, že by se to mělo přestat oddělovat a říkat, co je a co naopak není formální či neformální cesta, ale přirozeně všechny formy vzdělávání propojit.

Ano, vždycky budou předměty jako třeba matematika, která se učí frontálním způsobem, počítá se na tabuli, tak je to asi přirozené a správné. Ale pak je spousta jiných předmětů, jako je občanka nebo chemie, kde se dají dělat simulované soudy a zajímavé pokusy. A já bych ráda, aby se zvolila nějaká zlatá střední cesta.

My jsme vlastně protestní skupina. Stužák vyrostl na tom, že nám vadí určitý způsob výuky a její výsledky, a proto jsme se rozhodli, že ten systém doplníme. Vyrostli bychom, kdyby ten systém fungoval lépe nebo to číslo 57 % nebylo tak vysoké? Asi ne. Ve chvíli, kdy proběhne nějaká reforma školství směrem k modernímu systému, jako mají ve Finsku, kde se učí projektově, splní se náš cíl. Formální vzdělávání do sebe začne pohlcovat to neformální. K tomu nicméně vede dlouhá cesta, protože vidím, že úředníci ani politici nevědí, jak na to.

Všichni mluví o projektové výuce, kdy posadíme děti ke kulatému stolu a společně budou hledat řešení problému. Zároveň se ale bojí, že žáci nebudou připraveni na jednotné maturity a přijímací zkoušky. Třeba metoda profesora Hejného – je to skvělá technika, ale šestáci potom neumí zlomky ve fyzice a nevypočítají objem. Ta změna by musela přijít od základu, muselo by se říct „začínáme od nuly a učte jinak“. Ale v tom by byl hrozný zmatek, neumím si to představit.

O občanskou a mediální výchovu se teď snaží poměrně dost různých spolku° a dobrovolnických organizací – kromě Stužáku třeba ještě Zvol si info nebo kampaň Opravdu, kterou pořádá Člověk v tísni. Nepřemýšleli jste o nějakém sdílení poznatků, zkušeností? Není ta roztržičnost, která teď panuje, trochu kontraproduktivní?

Ano, je hodně kontraproduktivní. Když vznikal Stužák, bylo Zvol si info asi o dva měsíce napřed, takže jsme měli trochu smůlu. Oni se ale soustředí jen na jednu oblast, zatímco my jich pokrýváme víc, takže je logické, že mají náskok. Každý to navíc děláme jinak, nás je taky víc a uřídit to množství lidí a několik škol najednou není lehké. Já jsem je oslovovala a navzájem o sobě víme a ony aktivity sledujeme. Nicméně co se týče nějakého spojování, nejsem si jistá, jestli to má nějaký smysl, ani jednomu z nás by to moc nepřineslo. Podstatné je, aby všichni pochopili, že nejsme konkurence a neměli bychom si navzájem závidět.

Někdy mi přijde, že to vypadá, jako bychom si měli krást zákazníky, to je úplný bláznec. Naopak, na Facebooku nedávno psala jedna paní, jestli by někdo nevěděl o nějakém mediálním vzdělávání. Tak jsem jí poslala kontakt na nás, ale samozřejmě i na Zvol si info. Stužáku poptávka nepřišla, takže si paní evidentně vybrala Zvol si info. Ale budu si z toho něco dělat? Samozřejmě že ne.

Ty už ses zmínila, že Stužák letos dosáhl několika úspěchů – získal cenu pro aktivní mladé lidi Gratias Tibi a prezentoval svůj workshop Mezinárodní krize 2020 na EYE (European Youth Event, každoroční akce Evropského parlamentu ve Štrasburku, která má za cíl podpořit občanskou aktivitu mladých lidí). Co to konkrétně pro Stužák znamená? Má to nějaký dopad na váš další vývoj?

Přineslo to několik věcí. První a tou nejdůležitější jsou peníze. Díky Gratias Tibi jsme získali nějakých deset tisíc korun, z čehož se splatí dluhy za celý školní rok. Přece jenom jsme všichni vysokoškolští studenti a ne všichni si

můžou dovolit vyjet jen tak do Olomouce a zpátky, takže se snažíme cesty proplácet. Druhá věc je proniknutí do povědomí, kdy se o Stučáku dozvěděla spousta lidí, ke kterým jsme se předtím nedostali. Pro nás je důležité, aby lidem alespoň utkvělo v hlavě, že někdo něco dělá.

Co se týče EYE a Štrasburku, vyzkoušeli jsme si mezinárodní srovnání, z něhož jsme vyšli velmi dobře. Měli jsme neuvěřitelně pozitivní reakce, třeba student práv z Německa se nás během debaty na konci nadšeně vyptával, co a jak děláme, tak jsem mu ten náš workshop nabídla, ať si ho vezme a zorganizuje na své bývalé střední škole. On se nejdřív zarazil a pak říkal, že to vlastně není vůbec špatný nápad. Seděla tam i středoškolská učitelka z Rakouska, které se ten workshop taky moc líbil, tak jsem jí ho taky nabídla. Máme ho přeložený do angličtiny, takže ani v jazyku není problém.

Tohle nadšení nám mimo jiné ukázalo dvě věci. Jednak že ten problém není jenom český, ale existuje částečně i v zahraničí a naše aktivity můžou mít přesah i tam. A druhak nám ony reakce potvrdily, že to děláme dobře, z čehož mám obrovskou radost. Přišel za námi i člověk, který měl na průběh toho workshopu dohlížet, a říkal, že v Evropském parlamentu pracuje pět let a viděl za tu dobu nejrůznější konference, ale že s takhle skvělou věcí, jako byl náš workshop, se ještě nesetkal. To mě opravdu dojalo a utvrdilo v tom, že když si člověk dává pozor na kvalitu a neuspěchá to, výsledky se dostaví.

Ještě se vrátím k veřejnému povědomí o vašem projektu. Ve zmíněném rozhovoru jsi říkala, že by tvým největším cílem bylo promluvit si o neformálních metodách vzdělávání a Stučáku s ministerstvem školství. Změnilo se v té oblasti něco? Pomohla ta cena a účast na EYE k vyšší viditelnosti na oficiálních místech?

Já to musím vzít zpátky, protože dnes už to vůbec můj cíl není. Koncept neformálního vzdělávání měl původně na starosti ministr pro lidská práva a dneska tu agendu přebralo ministerstvo spravedlnosti, nikoliv školství. Díky tomu, jak se Stučák zviditelnil, jsme se dostali do určité diskuzní skupiny o koncepci občanského vzdělávání, ale my nejsme ti, kteří by ji měli tvořit. Je samozřejmě dobré vědět, že se něco děje a že stát chce otázku občanského vzdělávání řešit, ale to není náš úkol. My to můžeme jen sledovat a poučit se z toho do budoucna.

Uvědomila jsem si, že nemáme být tou organizací, kterou jakýmkoliv způsobem podporuje ministerstvo nebo stát. Řešili jsme to i z hlediska nějakých grantů — určitě bychom mohli napsat grant na MŠMT za nějaké dva miliony a objet s ním ne sedmdesát pět workshopů, kolik jich máme dneska, ale třeba čtyři sta za rok, zvládli bychom to. Otázkou ovšem je, zda je to ta správná cesta. Co by nám to dalo? Snad by se Stučák dostal do více škol a ovlivnil víc lidí, ale zastupovali bychom tak práci ministerstva nebo státu a ještě za státní peníze. To nechceme.

Děláme to, protože chceme zlepšit něco, co stát pokazil. Jak jsem říkala, jsme trochu protestní a nemyslím, že bychom se měli pod stát zařazovat, ať už finančně nebo organizačně. Stučák bude působit do té doby, než se problém s nezájmem mladých „nevyřeší“. Pak budeme spokojeni a budeme si moct říct, že třeba i díky našemu vlivu se koncept hravého vzdělávání a mediální výchovy zařadil do toho, co je zcela normální.

Kdyby byla jedna věc, kterou bys mohla na českém školství změnit, bez ohledu na náročnost uskutečnění, co by to bylo?

Platy učitelů. Tím to začíná a končí. Já naprosto chápu, že lidé nejsou motivováni dělat něco navíc a vytvářet ve svém volnu interaktivní workshopy, když za to nebudou dostávat adekvátní ohodnocení. A respekt. Učitelé mají být ti nejlepší z nás – nejvíc respektované morální autority.

URL| <https://www.e15.cz/clanek/1348637/mladi-lide-verejna-temata-vytesnuji-protoze-nechapou-jejich-vyznam-rika-predsedkyne-spolku-stuzak>

Mladí lidé veřejná témata vytěsňují, protože nechápou jejich význam, říká předsedkyně spolku Stučák

6.7.2018 e15.cz str. 00

Tereza Butková

Projekt Stužák, aneb Studenti žákům, vznikl na podzim roku 2016 jako seskupení vysokoškoláků, kteří chtěli změnit lhostejný přístup mladých k věcem veřejným. Po roce a půl fungování přišly první velké úspěchy — Stužák získal cenu Gratias Tibi pro aktivní mladé lidi v kategorii do 30 let a dostal se se svým workshopem do Štrasburku na European Youth Event. S Barborou Urbanovou, předsedkyní spolku, jsme se sešli na konferenci Kdo jiný?, věnované právě iniciativám aktivních mladých lidí. V rozhovoru jsme se bavili třeba o tom, jak workshopy přijímají na středních školách, v kolika letech by se s občanským vzděláváním mělo začít nebo jaký je vztah mezi tzv. formálním a neformálním vzděláváním.

Občanské vzdělávání by mělo začít už v šesté třídě

Workshopy Stužáku jsou založené na propojení teoretických znalostí s hrou. Kde je ale hranice mezi tím, kdy je to pro středoškoláky jenom zábavné přerušení výuky a kdy už si z toho něco odnáší?

Ten faktor zábavy tam samozřejmě je, ale myslím, že to podáváme takovým způsobem, že si žáci to hlavní sdělení odnesou. Například na workshopu kritického myšlení jim na konci vždycky zdůrazňujeme, že si musí ověřovat, jaké informace se k nim dostanou, kdo a proč je sděluje, a je vidět, že to, co si z toho mají odnést, žáci chápou. Čímž neříkám, že najednou bude 99 % z nich přemýšlet o tom, že není dobré číst dezinformační weby, ale pokud jednomu nebo dvěma z nich něco z toho ulpí, má to cenu. Jsou to právě jednoduchá sdělení, která v lidech zůstávají zakódovaná a později o tom můžou sami přemýšlet.

Tu obavu, že si žáci jenom tak pohrají a nic z toho nemají, chápu. Na druhou stranu – ústřední myšlenky našich workshopů jsou jasné a dost jednoduché a když je prezentujeme na příkladech, žáci to pochopí.

Myslíš, že těch devadesát minut, které jsou pro každý workshop vyhrazené, jsou dostačující?

Devadesát minut je tam určitě akorát, protože žáci potom přestanou dávat pozor. Od začátku jsme říkali, že čtyřicet pět minut je málo, protože potřebujeme na začátek vysvětlit nějaký teoretický rámec a teprve potom začít hru. Na konci přichází diskuze, které mám moc ráda a kde se žáci můžou doptat na details, zároveň můžeme společně dojít k nějakým novým závěrům. I ta atmosféra je pak jiná, mají pocit, že jsme vlastně jedni z nich a jsou otevřenější.

Jak často by měli žáci takové aktivity absolvovat, aby to mělo nějaký efekt?

Myslím si, že na tohle žádný recept neexistuje — jestli to má být jednou, dvakrát nebo třikrát ročně. Podle mě se musí s každou skupinou pracovat individuálně. Když učitelé vidí, že mají ospalé žáky a samotným jim ta práce moc nejde, jsou workshopy cesta, jak ukázat důležitost společenských témat a to, že dají se pojmout i zábavně. Řeknu příklad – učitelka, která učí občanskou nauku a je právnička nebo má k právu vztah, vysvětlí právo samozřejmě skvěle i s vedlejším kontextem a příklady, ale politologii už tolik zvládat nemusí. Když to učitel v rámci nějaké sebereflexe sám ví a nebaví ho to, nemůže mladým lidem ani pořádně předat vztah k tomu tématu.

Existuje nějaká věková hranice, pro koho jsou workshopy určené?

To je různé, záleží na každém workshopu. Například naši právníci pracují radši s třetáky a čtvrtáky (na gymnáziích a středních školách, pozn. red), protože mají pocit, že starší žáci lépe porozumí složitějším pojmům. Sociologové zase preferují práci s mladšími, protože dělají určitý experiment, který starší ročníky už můžou znát, takže by to tolik nefungovalo. Vždycky se ale dá program různě upravit, takže celkově je to pro všechny středoškoláky.

Přemýšlím ale i nad základními školami. Myslím, že v osmé a deváté třídě jsou žáci už ve věku, kdy jsou schopni našim workshopům porozumět. Zároveň je to ideální čas podchytit a rozvinout jejich zájem. Já mám přesně takovou sestru. Nejsou ještě tolik ospalí a otrávení ze školy, mají chuť být aktivní, zahrát si s námi. Jednou jsem zažila i to, že nám čerství středoškoláci odstranili premiéra a smáli se tomu kontextu se současným děním. Ten zážitek, že mohli věci měnit, v nich zůstane. A to je nejdůležitější.

V jakém věku by se podle tebe mělo s občanským vzděláváním začít? Je tou hranicí právě osmá třída, nebo by měly školy veřejný prostor probírat už na začátku druhého stupně?

Občanské vzdělávání jako takové by mělo rozhodně začínat od základní školy. Když jsou tím děti nepolíbené na prvním stupni, tak to asi taková tragédie není. Ale myslím si, že na druhém stupni už musí vědět, že existuje starosta nebo hejtman, že se o veřejné prostranství musí někdo starat a že ty čarodějnice, na které ve vesnici jdou, musel někdo zorganizovat a připravit. Sociologie nebo právo pro ně může být ještě dost abstraktní, ale nějaké základní součásti veřejného prostoru, jako jsou média nebo i ten starosta, by jim neměly být úplně neznámé.

S menšími dětmi se dá navíc snadno pracovat. Stačí se projít a ukázat, kde je obecní úřad, říct, kdo tam sedí, jak je velká obec a kolik má třeba zastupitelů. S takovými základními věcmi by se mělo přicházet už na druhém stupni a v osmé a deváté třídě by se pak podle mě mělo začít s občanským vzděláváním intenzivně. Co se týče finanční gramotnosti, tam bych viděla začátek už ve čtvrté třídě – dneska mladí stejně dostávají kreditky už ve dvanácti letech, tak s tím musí umět zacházet.

Veřejný prostor zahrnuje i hřiště, které někdo musel postavit a postarat se o něj

Stužák funguje už rok a půl, co se za tu dobu změnilo?

Změnila se spousta věcí, především jsme se museli vyrovnat s řadou problémů. Ze začátku jsme byli skupinou nadšených lidí, kteří vlastně nevěděli, co chtějí dělat, což jsme si postupem času definovali. Museli jsme taky zřídit spolek, abychom měli nějaké peníze za výjezdy po republice, což nám přidělovalo spoustu práce a starostí. Peněz sice moc nemáme, ale spolek už ano.

Dneska hlavně víme, čeho a jak chceme dosáhnout. Naše primární role v občanském vzdělávání je skrze workshopy ukazovat, že se i vážná témata dají prezentovat hravě a zábavně. Chceme pokračovat v současných aktivitách a motivovat studenty, aby se k nám přidávali a celý projekt byl udržitelný. Všechny úspěchy a ocenění nás přesvědčují, že to, co děláme, je správné a má smysl pokračovat.

I studenti vysokých škol mají totiž možnost naučit se nové věci, především pořádně prezentovat svůj obor. Já jsem vystudovala politologii, mám ji hrozně ráda a můžu o ní mluvit dlouho. Ale abych mohla ta témata představit před třídou, potřebovala jsem si je nastudovat daleko lépe, než jak jsem je znala ze školy. Naučila jsem se taky mluvit před větším množstvím lidí, ačkoliv neříkám, že jsem v tom nejlepší. Člověk se s tím ale musí nějak vyrovnat a myslím si, že je to mnohem lepší způsob, než když ti na nějakém předmětu mezinárodních vztahů zadají vypracovat prezentaci na patnáct minut o tématu, které tě vlastně ani nezajímá, a ty jenom tápeš a klepeš se, aby to bylo přesně na předepsanou čtvrt hodinu.

Takhle máme šanci dělat něco, co nás baví, nad rámec vlastního studia. Jenom mě trochu mrzí, že ne všechny školy nás v tomhle podporují. Třeba pedagogická fakulta a **fakulta sociálních věd** jsou skvělé, je tam vidět zájem a uvědomění si, že i pro nás jako studenty to má obrovskou přidanou hodnotu. Ale třeba na mé domovské škole, VŠE, takové nadšení není. Myslím si, že jim nic vysloveně nevnadí, akorát to nepokládají za tak důležitou studentskou aktivitu. Doufám, že se to brzy změní.

Často v souvislosti s motivací, proč jste Stužák založili, zaznívá, že 57 % mladých lidí se v Česku o veřejné dění nezajímá. Potvrzují to tvoje zkušenosti ze středních škol, na které jezdíte? Nebo je realita od statistiky dál?

Ten nezájem tam je, ale nemyslím si, že by to bylo v tom smyslu jako „nechci se zajímat“, ale spíš „já to vlastně nevnímám“. Jde více o ignoraci než nezájem a to je vlastně ještě horší. Protože když se o něco nezajímám, tak jako já o fotbal, je to proto, že jsem si to vybrala a nebaví mě, ale zároveň vím, že fotbal existuje a jak funguje. Jenže problém mladých je nejen v tom, že se o politiku a veřejné věci vůbec nezajímají, ale absolutně to vytěsňují, protože nechápou, že tady existuje nějaký veřejný prostor, že se to hřiště, na kterém si právě hrají, nepostavilo samo a někdo se o něj musí starat. Těch necelých šedesát procent samozřejmě reálný základ mít bude, protože v těch třídách, kam jezdíme, se najde ojedinele jeden nebo dva žáci, většinou lidři, kteří něco vědí. Ale to je ze třiceti zoufale málo, procentuálně ještě horší než těch zmíněných padesát sedm procent.

Jak přijímají vaši iniciativu školy? Vítá to vedení a říkají si o to sami, nebo je spíš musíte oslovovat vy?

Školy musíme oslovovat my sami, málokdy nám někdo napíše. Teď už je to lepší, hlavně díky nedávným úspěchům, jako je cena Gratias Tibi, nebo různým akcím, kde nás někdo potká a my ho odkážeme na naše stránky, aby udělal objednávku. Webové stránky máme udělané skvěle, tímto děkuji kamarádovi, je tam možné si přímo vybrat termín, kdy kterýkoliv workshop chcete, a objednat si nás, snažili jsme se o to, aby ty workshopy byly co nejvíce dostupné. Ze začátku jsme ale chodili přímo na naše bývalé školy, kde jsme se spojili s učiteli a zkusili navázat spolupráci.

Nejvíce jsme se báli, aby učitelé nezískali pocit, že se tváříme, že to ve svých dvaadvaceti letech umíme líp. Snažili jsme se vždy zdůraznit, že výuku především doplňujeme o hravou složku, nezastupujeme učitele. Ten strach se ale ukázal jako úplně lichý, protože obzvlášť mimo Prahu mají učitelé radost, že k nim vůbec někdo přijede a ukazuje žákům, jak je důležité se zajímat a že to není nuda ani otrava. Takže ze strany učitelů se setkáváme jen s pozitivním přijetím a od účastníků workshopů většinou taky. Chvilí trvá, než se prolomí ledy, ale potom je atmosféra přátelská a uvolněná.

Chceme, aby se neformální vzdělávání stalo přirozenou součástí toho formálního

V minulém rozhovoru pro The Student Times jsi říkala, že bys chtěla, aby se neformální vzdělávání, tedy projekty, mezi které patří i Stužák, stalo rovnocenným partnerem tomu formálnímu, tzn. běžné výuce. Co by podle tebe mělo zůstat na neformálním vzdělávání a aktivních dobrovolnících a co by od těchto iniciativ měl převzít školní systém?

Já té otázce rozumím, ale je hrozně těžké na ni odpovědět. Myslela jsem to spíš tak, že mi vadí škatulkování na formální a neformální vzdělávání obecně. Právě kvůli tomu nás pak můžou někde odmítnout, protože proč by potřebovali nějaké hry, když mají zaplaceného učitele. Myslím, že by se to mělo přestat oddělovat a říkat, co je a co naopak není formální či neformální cesta, ale přirozeně všechny formy vzdělávání propojit.

Ano, vždycky budou předměty jako třeba matematika, která se učí frontálním způsobem, počítá se na tabuli, tak je to asi přirozené a správné. Ale pak je spousta jiných předmětů, jako je občanka nebo chemie, kde se dají dělat simulované soudy a zajímavé pokusy. A já bych ráda, aby se zvolila nějaká zlatá střední cesta.

My jsme vlastně protestní skupina. Stužák vyrostl na tom, že nám vadí určitý způsob výuky a její výsledky, a proto jsme se rozhodli, že ten systém doplníme. Vyrostli bychom, kdyby ten systém fungoval lépe nebo to číslo

57 % nebylo tak vysoké? Asi ne. Ve chvíli, kdy proběhne nějaká reforma školství směrem k modernímu systému, jako mají ve Finsku, kde se učí projektově, splní se náš cíl. Formální vzdělávání do sebe začne pohlcovat to neformální. K tomu nicméně vede dlouhá cesta, protože vidím, že úředníci ani politici nevědí, jak na to.

Všichni mluví o projektové výuce, kdy posadíme děti ke kulatému stolu a společně budou hledat řešení problému. Zároveň se ale bojí, že žáci nebudou připraveni na jednotné maturity a přijímací zkoušky. Třeba metoda profesora Hejného – je to skvělá technika, ale šestáci potom neumí zlomky ve fyzice a nevypočítají objem. Ta změna by musela přijít od základu, muselo by se říct „začínáme od nuly a uče jinak“. Ale v tom by byl hrozný zmatek, neumím si to představit.

O občanskou a mediální výchovu se teď snaží poměrně dost různých spolků a dobrovolnických organizací – kromě Stučáku třeba ještě Zvol si info nebo kampaň Opravdu, kterou pořádá Člověk v tísni. Nepřemýšleli jste o nějakém sdílení poznatků, zkušeností? Není ta roztržičnost, která teď panuje, trochu kontraproduktivní?

Ano, je hodně kontraproduktivní. Když vznikal Stučák, bylo Zvol si info asi o dva měsíce napřed, takže jsme měli trochu smůlu. Oni se ale soustředí jen na jednu oblast, zatímco my jich pokrýváme víc, takže je logické, že mají náskok. Každý to navíc děláme jinak, nás je taky víc a uřídit to množství lidí a několik škol najednou není lehké. Já jsem je oslovovala a navzájem o sobě víme a ony aktivity sledujeme. Nicméně co se týče nějakého spojování, nejsem si jistá, jestli to má nějaký smysl, ani jednomu z nás by to moc nepřineslo. Podstatné je, aby všichni pochopili, že nejsme konkurence a neměli bychom si navzájem závidět.

Někdy mi přijde, že to vypadá, jako bychom si měli krást zákazníky, to je úplný bláznec. Naopak, na Facebooku nedávno psala jedna paní, jestli by někdo nevěděl o nějakém mediálním vzdělávání. Tak jsem jí poslala kontakt na nás, ale samozřejmě i na Zvol si info. Stučáku poptávka nepřišla, takže si paní evidentně vybrala Zvol si info. Ale budu si z toho něco dělat? Samozřejmě že ne.

Ty už ses zmínila, že Stučák letos dosáhl několika úspěchů – získal cenu pro aktivní mladé lidi Gratias Tibi a prezentoval svůj workshop

Mezinárodní krize 2020 na EYE (European Youth Event, každoroční akce Evropského parlamentu ve Štrasburku, která má za cíl podpořit občanskou aktivitu mladých lidí). Co to konkrétně pro Stučák znamená? Má to nějaký dopad na váš další vývoj?

Přineslo to několik věcí. První a tou nejdůležitější jsou peníze. Díky Gratias Tibi jsme získali nějakých deset tisíc korun, z čehož se splatí dluhy za celý školní rok. Přece jenom jsme všichni vysokoškolští studenti a ne všichni si můžou dovolit vyjet jen tak do Olomouce a zpátky, takže se snažíme cesty proplácet. Druhá věc je proniknutí do povědomí, kdy se o Stučáku dozvěděla spousta lidí, ke kterým jsme se předtím nedostali. Pro nás je důležité, aby lidem alespoň utkvělo v hlavě, že někdo něco dělá.

Co se týče EYE a Štrasburku, vyzkoušeli jsme si mezinárodní srovnání, z něhož jsme vyšli velmi dobře. Měli jsme neuvěřitelně pozitivní reakce, třeba student práv z Německa se nás během debaty na konci nadšeně vyptával, co a jak děláme, tak jsem mu ten náš workshop nabídla, ať si ho vezme a zorganizuje na své bývalé střední škole. On se nejdřív zarazil a pak říkal, že to vlastně není vůbec špatný nápad. Seděla tam i středoškolská učitelka z Rakouska, které se ten workshop taky moc líbil, tak jsem jí ho taky nabídla. Máme ho přeložený do angličtiny, takže ani v jazyku není problém.

Tohle nadšení nám mimo jiné ukázalo dvě věci. Jednak že ten problém není jenom český, ale existuje částečně i v zahraničí a naše aktivity můžou mít přesah i tam. A druhak nám ony reakce potvrdily, že to děláme dobře, z čehož mám obrovskou radost. Přišel za námi i člověk, který měl na průběh toho workshopu dohlížet, a říkal, že v Evropském parlamentu pracuje pět let a viděl za tu dobu nejrůznější konference, ale že s takhle skvělou věcí, jako byl náš workshop, se ještě nesetkal. To mě opravdu dojalo a utvrdilo v tom, že když si člověk dává pozor na kvalitu a neuspěchá to, výsledky se dostaví.

Ještě se vrátím k veřejnému povědomí o vašem projektu. Ve zmíněném rozhovoru jsi říkala, že by tvým největším cílem bylo promluvit si o neformálních metodách vzdělávání a Stučáku s ministerstvem školství. Změnilo se v té oblasti něco? Pomohla ta cena a účast na EYE k vyšší viditelnosti na oficiálních místech?

Já to musím vzít zpátky, protože dnes už to vůbec můj cíl není. Koncept neformálního vzdělávání měl původně na starosti ministr pro lidská práva a dneska tu agendu přebralo ministerstvo spravedlnosti, nikoliv školství. Díky tomu, jak se Stučák zviditelnil, jsme se dostali do určité diskuzní skupiny o koncepci občanského vzdělávání, ale my nejsme ti, kteří by ji měli tvořit. Je samozřejmě dobré vědět, že se něco děje a že stát chce otázku občanského vzdělávání řešit, ale to není náš úkol. My to můžeme jen sledovat a poučit se z toho do budoucna.

Uvědomila jsem si, že nemáme být tou organizací, kterou jakýmkoliv způsobem podporuje ministerstvo nebo stát. Řešili jsme to i z hlediska nějakých grantů — určitě bychom mohli napsat grant na MŠMT za nějaké dva miliony a objet s ním ne sedmdesát pět workshopů, kolik jich máme dneska, ale třeba čtyři sta za rok, zvládli bychom to. Otázkou ovšem je, zda je to ta správná cesta. Co by nám to dalo? Snad by se Stučák dostal do více škol a ovlivnil víc lidí, ale zastupovali bychom tak práci ministerstva nebo státu a ještě za státní peníze. To nechceme.

Děláme to, protože chceme zlepšit něco, co stát pokazil. Jak jsem říkala, jsme trochu protestní a nemyslím, že bychom se měli pod stát zařazovat, ať už finančně nebo organizačně. Stučák bude působit do té doby, než se problém s nezájmem mladých „nevyřeší“. Pak budeme spokojeni a budeme si moct říct, že třeba i díky našemu vlivu se koncept hravého vzdělávání a mediální výchovy zařadil do toho, co je zcela normální.

Kdyby byla jedna věc, kterou bys mohla na českém školství změnit, bez ohledu na náročnost uskutečnění, co by to bylo?

Platy učitelů. Tím to začíná a končí. Já naprosto chápu, že lidé nejsou motivováni dělat něco navíc a vytvářet ve svém volnu interaktivní workshopy, když za to nebudou dostávat adekvátní ohodnocení. A respekt. Učitelé mají být ti nejlepší z nás – nejvíc respektované morální autority.

URL| <https://www.e15.cz/the-student-times/mladi-lide-verejna-temata-vytesnuji-protuze-nechapou-jejich-vyznam-rika-predsedkyne-spolku-stuzak-1348637>

Co cvičit, aby nebolela záda? Odpovídá lektorka jógy Dita Fuchsová

5.7.2018 tyden.cz str. 00

Co cvičit, aby nebolela záda? V těhotenství, při zažívacích problémech, ráno pro lepší start, večer pro lepší usínání? Na tyto a další otázky se ptejte lektorky jógy Dity Fuchsové ve čtvrtek 5. července.

Vystudovala masovou komunikaci na **Fakultě sociálních věd** UK. Dita si tělo i mozek zhuntované prací ve stresu u počítače dává do pořádku jógou. Osobní skvělá zkušenost jí přivedla k poradenství v oblasti komunikace ve spojení s jógou. O tématu napsala i několik knih. Je primářkou elucidačního oddělení EUC.

Vložte dotaz

ChatSK

Věnujete se hatha józe?

Host chatu Ano, i když pro mě je jóga jen jedna, od nepaměti známá a prováděná aktivita, kterou nepotřebuji rozškátulkovávat na různé druhy. Jóga je cíl, ke kterému vede řada cest. Jednou z nich je tzv. "hatha jóga".

ANTIJsou nějaké nevýhody jógy?

Host chatu Že je pro některé lidi spojená s nudou a to je od ní odrazuje. Že někteří hypermobilní či nemocní lidé jógu cvičí špatně a tím si ubližují. Další negativa nevím, Vy ano?

ANTIČemu se věnuje elucidační oddělení EUC?

Host chatu Prosím, berte "elucidační oddělení" jako nadsázku. "Elucidace" jako vysvětlování, "ozřejmování". Největší ambulantní zdravotnická skupina v Česku - EUC - si zakládá mimo jiné na tom, že chce své klienty (chcete-li pacienty) o všem náležitě informovat. Ne nudně, ne příliš odborně, prostě tak, aby to bylo srozumitelné. To je i má práce. Práce s informacemi v moderní zdravotnické skupině.

SODNepracovala jste v ČT?

Host chatu Pracovala. Moc ráda na ta léta vzpomínám. Tenkrát dělal "rosničku" v ČT, tedy moderátora počasí, jeden charismatický muž. Končil své vystoupení slovy SLUNCE V DUŠI. To je jedna z definic mých pocitů po józe.

SODMěli jogíni v ČR před r. 89 problémy?

Host chatu Nevím, neumím odpovědět. Sama jsem s jógou začala až v tomto století a učím se z knížek cizích autorů.

Vandajednou jsem zkusila jogu a měla jsem velké problémy dýcháním. pak jsem to vzdala. co byste poradila, jak s dechem pracovat, aby můj další pokus byl úspěšnější

URL| https://www.tyden.cz/rubriky/zdravi/co-cvicit-aby-nebolela-zada-odpovida-lektorka-jogy-dita-fuchsova_487500.html

Co cvičit, aby nebolela záda? Radí lektorka jógy Dita Fuchsová

5.7.2018 tyden.cz str. 00

Co cvičit, aby nebolela záda? V těhotenství, při zažívacích problémech, ráno pro lepší start, večer pro lepší usínání? Na tyto a další otázky odpovídala lektorka jógy Dita Fuchsová.

Vystudovala masovou komunikaci na **Fakultě sociálních věd** UK. Dita si tělo i mozek zhuntované prací ve stresu u počítače dává do pořádku jógou. Osobní skvělá zkušenost jí přivedla k poradenství v oblasti komunikace ve spojení s jógou. O tématu napsala i několik knih. Je primářkou elucidačního oddělení EUC.

ChatSK

Věnujete se hatha józe?

Host chatuANTIJsou nějaké nevýhody jógy?

Host chatuANTIČemu se věnuje elucidační oddělení EUC?

Host chatu

SODNepracovala jste v ČT?

Host chatu

SODMěli jogíni v ČR před r. 89 problémy?

Host chatu

Vanda

Host chatu

JakTak

Host chatu

SandraDobry den, bolesti zbavila?

Děkuji za odpověď.

Host chatu

Janka

Host chatu

Daniel Tabery

Děkuji za odpověď.

Host chatu

Jirka

Host chatu

Jóna

Host chatuNe

ŠtepikLze s jógou začít v kterémkoli věku?

Host chatuAno, jóga se cvičí do 108 let

Dorka

Host chatu

Jarmila

Host chatu

Markéta

Host chatu

Petra

Host chatu

Petr

Host chatu

Jiřina DbaláDobry den, kdy se jóga v žádném případě NEDOPORUČUJE??? Díky vám moc.

Host chatu

Petra Šídlová

Host chatuAndré van Lysebeth. Cokoli od něj.

Lenka

Host chatu

Libuše

Host chatu

Natálka K.

Host chatu

SOUVISEJÍCÍ ČLÁNKYPůvodní zpráva Pokud máte slabší imunitní systém a chcete si dát udělat tetování, hrozí vám zdravotní komplikace. Tvrdí to ve své zprávě v časopise BMJ Case Reports skupina...

Je údělem žen pociťovat bolest více než muži? Nasvědčují tomu četné údaje: prakticky všechny hlavní podmínky odpovědné za chronickou bolest jsou častější u žen...více

Co cvičit, aby nebolela záda? Odpoví lektorka jógy Dita Fuchsová

5.7.2018 tyden.cz str. 00

Co cvičit, aby nebolela záda? V těhotenství, při zažívacích problémech, ráno pro lepší start, večer pro lepší usínání? Na tyto a další otázky se ptejte lektorky jógy Dity Fuchsové ve čtvrtek 5. července.

Vystudovala masovou komunikaci na **Fakultě sociálních věd** UK. Dita si tělo i mozek zhuntované prací ve stresu u počítače dává do pořádku jógou. Osobní skvělá zkušenost jí přivedla k poradenství v oblasti komunikace ve spojení s jógou. O tématu napsala i několik knih. Je primářkou elucidačního oddělení EUC.

Vložte dotaz

Chat

SK

ANTI

ANTI

SOD

SOD

Vanda jednou jsem zkusila jogu a měla jsem velké problémy dýcháním. pak jsem to vzdala. co byste poradila, jak s dechem pracovat, aby můj další pokus byl úspěšnější

JakTak

Sandra

Janka

Cely život se nehybu a mam zkrácené všechny svaly/šlachy na nohou. Zvládnou to s jógou rozcvicit? Jak často bych měla cvičit?

Daniel Tabery

Jirka

Jóna

Štepik

Dorka

Jarmila

Markéta

Petra

Dobrý den, nejsem z Prahy a tak nemohu chodit k vám. Proto bych se ráda zeptala - máte nějaké doporučení, jak poznat kvalitního lektora jógy? Nechci naletět. Děkuju!

Petr

Jiřina Dbalá

Petra Šídllová

Lenka

Otázka prosím: snad tu ještě nezazněla. Nejsou nějaké prvky z jógy, které se dají využít i v kanceláři? Ztuhlost za krkem, sedavé zaměstnání, občas mám fakt pocit, že už nevstanu :(Moc díky.

Libuše

Natálka K.

SOUVISEJÍCÍ ČLÁNKY

Zdravotní komplikace

Původní zpráva Pokud máte slabší imunitní systém a chcete si dát udělat tetování, hrozí vám zdravotní komplikace. Tvrdí to ve své zprávě v časopise BMJ Case Reports skupina...

Dobré rady

Rozhovor Snaha potlačit píchání v kříži, třeštění hlavy nebo třeba bolest v kolenou je stará jako lidstvo samo.

Nikdy však nebyla tak urputná. "Populace měkne....

Vědecký názor

Je údělem žen pociťovat bolest více než muži? Nasvědčují tomu četné údaje: prakticky všechny hlavní podmínky odpovědné za chronickou bolest jsou častější u žen...

Výzkum v Anglii

Původní zpráva Pivo jako zázračný lék? Vědci z britské univerzity Greenwich provedli celkem 18 studií, které dokázaly, že konzumace dvou piv může pomoci od bolesti. Podle...

URL| https://www.tyden.cz/rubriky/zdravi/co-cvicit-aby-nebolela-zada-odpovi-lektorka-jogy-dita-fuchsova_487500.html

Co cvičit, aby nebolela záda? Odpovídala lektorka jógy Dita Fuchsová

5.7.2018 tyden.cz str. 00

Co cvičit, aby nebolela záda? V těhotenství, při zaživacích problémech, ráno pro lepší start, večer pro lepší usínání? Na tyto a další otázky odpovídala lektorka jógy Dita Fuchsová.

Vystudovala masovou komunikaci na **Fakultě sociálních věd** UK. Dita si tělo i mozek zhuntované prací ve stresu u počítače dává do pořádku jógou. Osobní skvělá zkušenost jí přivedla k poradenství v oblasti komunikace ve spojení s jógou. O tématu napsala i několik knih. Je primářkou elucidačního oddělení EUC.

ChatSK

Věnujete se hatha józe?

Host chatuAno, i když pro mě je jóga je jen jedna, od nepaměti známá a prováděná aktivita, kterou nepotřebuji rozškatulkovávat na různé druhy. Jóga je cíl, ke kterému vede řada cest. Jednou z nich je tzv. "hatha jóga".

ANTIJsou nějaké nevýhody jógy?

Host chatuŽe je pro některé lidi spojená s nudou a to je od ní odrazuje. Že někteří hypermobilní či nemocní lidé jógu cvičí špatně a tím si ubližují. Další negativa nevím, Vy ano?

ANTIČemu se věnuje elucidační oddělení EUC?

Host chatuProsím, berte "elucidační oddělení" jako nadsázku. "Elucidace" jako vysvětlování, "ozřejmování". Největší ambulantní zdravotnická skupina v Česku - EUC - si zakládá mimo jiné na tom, že chce své klienty (chcete-li pacienty) o všem náležitě informovat. Ne nudně, ne příliš odborně, prostě tak, aby to bylo srozumitelné. To je i má práce. Práce s informacemi v moderní zdravotnické skupině.

SODNpracovala jste v ČT?

Host chatuPracovala. Moc ráda na ta léta vzpomínám. Tenkrát dělal "rosničku" v ČT, tedy moderátora počasí, jeden charismatický muž. Končil své vystoupení slovy SLUNCE V DUŠI. To je jedna z definic mých pocitů po józe.

SODMěli jogíni v ČR před r. 89 problémy?

Host chatuNevím, neumím odpovědět. Sama jsem s jógou začala až v tomto století a učím se z knížek cizích autorů.

Vandajednou jsem zkusila jogu a měla jsem velké problémy dýcháním. pak jsem to vzdala. co byste poradila, jak s dechem pracovat, aby můj další pokus byl úspěšnější

Host chatuZkuste to znovu a dech "neřešit". Tělo se nadechuje a vydechuje samo, nezávisle na naší vůli. Kdybyste se chtěla udusit tím, že prostě přestanete dýchat, nepovede se vám to. Naším úkolem by mělo být tělu nevytvářet při dýchání překážky. Tedy - při cvičení žádné stažené kalhoty v pase, protože dýchat chceme i do břicha. Žádné těsné oblečení, které nám brání roztáhnout hrudník, protože tam jsou plíce, které rovněž dýcháním roztahujeme. Zkuste dodržet jen pravidlo do jakékoli pozice (záklon, úklon, rotace...) s výdechem, náááááááávrát zpět s náááááááádechem. A hlavně mějte na paměti, že jógu cvičíte několik hodin denně, pokud spíte na zádech. Tělo máte v pozici "šávásány" a báječně samo správně dýchá.

JakTakPomůže na bolesti krční páteře nějaké neriskantní cvičení? Děkuji!

Host chatuUrčitě, ale musela bych vědět, jaké bolesti páteře to jsou. Akutní (tedy "zničehonic to bolí") by vás měly nasměrovat k lékaři spíš než do tělocvičny. Chronické (vlečou se) mohou být způsobeny řadou příčin. Často to je tím, že špatně sedíme, máme špatně postavenou páteř, držíme mobil mezi ramenem a uchem, držíme malé dítě zásadně jen na jedné ruce atp. Pokud vám lékař/ka řekne, že bolesti páteře mají tento důvod, začněte cvičit. Krční páteř je schopna obrovské rotace, uvolní ji předklon (brada do krční jamky a pomalé posouvání bradou oběma směry po hrudi), vytahování brady dopředu a zase zasouvání zpět. Důležité - vše provádějte pomalu a na obě strany, nevynechávat stranu, která bolí. Heslem jógy je vybalancovanost.

SandraDobrý den, veškerý stres se mi usazuje do oblasti krční páteře a trapézových svalů. Je možné tuto oblast uvolnit nějakými jógovými pozicemi, abych se v této oblasti bolesti zbavila?

Děkuji za odpověď.

Host chatuAno, stres se hromadí právě v oblasti šíje. Lidé nemocní, bázlivi, smutní, zakřiknutí mívají ramena stažená nahoru a pak je to bolí. Doporučuji posilovat svaly zad a krku, které nám ochabují, a protahovat ty svaly zad a krku, které se zkracují. Někdy naše zkrácené svaly přirovnávám k slimákovi: když je v pohodě, je neuvěřitelně dlouhý, ale stačí do něho štouchnout a stáhne se. Jako ten zkrácené sval. Ochablé svaly jsou zase jako zvadlé kytičky, kterým teprve voda (v našem případě posilování) dodá sílu se vzchopit a vzdorovat gravitaci. Více najdete na I-netu, nebo si kupte dobré knížky o józe (doporučila bych od autora André van Lysebeth). Poradí vám v dobrém jógovém studiu, kde na vás mají čas, v Praze třeba cvičím v Yoga Bali v Chotěšovské ulici.

JankaCely život se nehybu a mam zkrácené všechny svaly/šlachy na nohou. Zvládnou to s jógou rozcvicit? Jak často bych měla cvičit?

Host chatuAno! Nemusíte tomu říkat jóga. Stačí pár minut ráno, než vyskočíte z postele, zůstaňte ležet a přitáhněte si nohy k tělu. Asi to hned nepůjde s nataženými nohama, ale časem třeba ano. Pak se postavte a předkloňte tělo k nohám, opět na sebe nespěchejte. Jóga se cvičí do 108 let, času máte (předpokládám) dost.

Daniel TaberyDobrý den. Chtěl bych se zeptat jestli je yoga sport??

Děkuji za odpověď.

Host chatuTazatel je jako můj syn :-)) Jóga není sport v tom smyslu, že by s někdy ocitla na olympiádě. Nelze v ní s nikým soupeřit. Snad jen se svým já z minulosti, protože mé já je dnes na tom lépe než bylo. Jóga je ta nejpřirozenější tělesná aktivita a mnozí vrcholoví sportovci se k ní "na stará kolena" upnou. A je možné se s ní zapotit!

URL| https://www.tyden.cz/rubriky/zdravi/co-cvicit-aby-nebolela-zada-odpovidala-lektorka-jogy-dita-fuchsova_487500.html

Stovky mladých youtuberů se sešly s Kovym, vyprávěl o svém úspěchu i trapasu

4.7.2018 Chomutovské noviny str. 12 Kultura

Atrium chomutovské knihovny praskalo ve švech při návštěvě youtubera Kovyho. Na besedě se sešlo přes šest stovek jeho příznivců různého věku, od malých školáků až po dospívající. Karel Kovář alias Kovy baví své diváky videy, ve kterých probírá aktuální společenská témata, politiku, odvrácenou stranu sociálních sítí či například nebankovní půjčky. Jeho tvorba se zakládá na propojení informací a zábavy. Snaží se také bořit předsudky ve společnosti.

Asi nejznámějším videem je parodie skladby Despacito, která zněla atriem před samotným příchodem moderního umělce, a mezi návštěvníky by se našlo jen velmi málo takových, kteří by neznali text písně. Kovy pak začal vyprávět o svých začátcích na Youtube, jak dal natáčení přednost před studiem i o tom, že nyní se vážně věnuje také prevenci hrozeb sociálních sítí i dalších nebezpečí pro mladé. V diskuzi odpovídal na různé otázky, například jak se natáčí takové video, které má pak velké množství zhlédnutí, nebo jak se vypořádat s negativními ohlasy. „Nenechte se odradit, vždy se najde někdo, kdo jen kritizuje nebo chce youtubera zesměšnit. Už ve chvíli, kdy video na Youtube dáváte, jste stateční, buďte tedy stateční i nadále,“ odpověděl Karel Kovář.

Přítomné zajímalo také jeho ukončení studia **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy po třetím semestru. „Studium mě v tu dobu zcela nenaplňovalo, chtěl jsem se věnovat natáčení videí a dalším svým projektům. Jsem však přesvědčený, že vzdělání je velmi důležité, a chci v budoucnu nějakou vysokou školu dostudovat,“ vysvětlil.

Kovy ocenil prostředí atria knihovny, velmi se mu líbilo. „Je to opravdu nádherný prostor. Velmi rád bych si tu někdy v teplém letním dni sedl a četl knihu. To prostředí k tomu vyloženě vybízí,“ řekl.

Přestože se diskuze dotkla i vážných témat, byla spíše ve znamení zábavy. Hlavně v části, kdy Kovy popisoval své největší trapasy.

„Nejhorší trapas byl snad na maturitním plese, kdy jsem upadl na maminku mého spolužáka, která byla na vozíku. Pádem se zmáčkl joystick a vozík se s maminkou i se mnou na jejím klíně rozjel přes celý parket,“ smál se spolu s posluchači.

Mnozí návštěvníci netrpělivě očekávali závěr setkání. Ne proto, aby už se s Kovym rozloučili, ale proto, že se s ním mohli vyfotit nebo získat jeho podpis. Autogramiáda potvrdila oblíbenost youtubera u veřejnosti, trvala totiž více než hodinu.

Výzkum UK: Jedno dítě z deseti pozná skrytou reklamu..

4.7.2018 itveskole.cz str. 00

Petra Řezáčová, Simona Mrázková

Autor: Simona Mrázková

Neoddiskutovatelným fenoménem dneška jsou blogeři, instagrameři a youtubeři. Tito novodobí influenceři aktivním publikováním vlastních obsahů na sociálních sítích uplatňují vliv na značné množství běžných uživatelů internetu. Jestliže si konzument sdělení na svém účtu nastaví pravidelný odběr informací od oblíbeného influencerera stává se z něj mluvou internetu follower nebo také subscriber. Díky zdánlivé blízkosti a možnosti ztotožnění si internetoví influenceři v rámci komerční komunikace vedou neobyčejně úspěšně. I přesto, že většinu z nich je něco kolem dvaceti let, jejich cílovou skupinou jsou převážně děti zhruba od čtvrté do osmé třídy základní školy. Mladí, duševně nezralí konzumenti zatím nemají vybudované efektivní obranné mechanismy, a tak často nejsou schopni rozlišit, že se jedná o druh skryté reklamy. Jednou z esenciálních součástí obsahu většiny úspěšných osobností internetu je spolupráce s komerčními značkami. Za spolupráci s firmami influenceři běžně dostávají věcné dary a také nemalé peněžní odměny, za které se přirozeně snaží dané firmě poskytnout to nejlepší možné promo.

Chci se mít dobře jako youtuber

Výzkum **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy potvrdil, že pouze jedno dítě z deseti ve věku od 9 do 15 let pozná bez jakékoli nápovědy, že se jedná o druh komerčního obsahu. Když se měli mladí respondenti zamyslet nad účelem obrázku zobrazujícím značku jako součást života influencerů, polovina z nich uvedla, že cílem příspěvku je ukázat, jak se má influencer dobře. U jiného příkladu ve formě videa to bylo 19%, po nápovědě 42 %.....

Celý článek naleznete ZDE.

Zdroj: Výzkum Univerzity Karlovy: Jedno dítě z deseti pozná skrytou reklamu na internetu – Perpetuum – magazín o vzdělávání. Perpetuum – novinky a trendy ve vzdělávání [online]. Copyright © Scio 2018 [cit. 04.07.2018]. Dostupné z: <https://perpetuum.cz/2018/07/vyzkum-univerzity-karlovy-jedno-dite-z-deseti-pozna-skrytou-reklamu-na-internetu/>

Jsme akreditovanou vzdělávací institucí s více než 100 programy a proškolili jsme již přes 10.000 pedagogů ze stovek škol.

Číst více »

Inspirujte se a prohlédněte si katalogy našich partnerů, které jsou plné cenově dostupných řešeních vedoucích k inovaci výuky ve školách.

Číst více »

Odborné konference věnované informačním a komunikačním technologiím a jejich využití ve vzdělávání.

Číst více »

URL| <http://www.itveskole.cz/2018/07/04/vyzkum-univerzity-karlovy-jedno-dite-z-deseti-pozna-skrytou-reklamu-na-internetu/>

Evroparlament znovu rozhoduje o "dani z odkazů". Googlu nebo Seznamu hrozí placení za zobrazování cizích článků

4.7.2018 iHNed.cz str. 00

Sandro Elčić

Kontroverzní směrnici o autorských právech, která by oprávnila vydavatele požadovat po Googlu nebo Seznamu peníze za vyhledané články, musí do čtvrtka ve Štrasburku schválit Evropský parlament (EP).

Ten může hlasování výboru pro právní záležitosti z minulého měsíce zpochybnit. Pro přijetí nových pravidel hlasovalo 14 europoslanců převážně z pravicových a liberálních stran, zatímco proti bylo devět představitelů hlavně levice a zelených. Kritici nového předpisu chtějí, aby o směrnici rozhodlo všech 751 poslanců EP.

"Ve výboru byla stranická disciplína silná. Myslím, že se v Evropském parlamentu bude více poslanců odchylovat od stranické linie," říká německá europoslankyně Julia Reda z Pirátské strany, která je dlouhodobě jedním z nejhlásitějších odpůrců nového předpisu. Její slova potvrzuje také předseda právního výboru Pavel Svoboda. I v Evropské lidové straně, které je Svoboda členem, je podle něj znát názorová rozštěpenost. Při hlasování ve výboru přítom zvedli ruku pro návrh všichni její zástupci.

Právní výbor 20. června přijal rozhodnutí, aby zástupci parlamentu zahájili jednání s komisí a členskými státy o finální podobě směrnice. Podle jejího článku 11 by vydavatelské domy měly mít nárok na poplatky od vyhledávačů za úryvky textu, které se zpravidla zobrazují pod odkazem na článek.

Pokud by se firmy s vydavatelem nedomluvily na licenci, nemohly by je ve výsledcích vyhledávání dále zobrazovat. Placení "daně z odkazů", jak tomuto poplatku říkají jeho kritici, by se mělo týkat také sociálních sítí Twitter či Facebook, na nichž jejich uživatelé články sdílejí.

Odpůrci i obhájci se nyní mobilizují na několika frontách a snaží se hlasování europoslanců ovlivnit. Googlu a dalším vyhledávačům současný stav vyhovuje, vydavatelé si však stěžují, že nejen tento internetový gigant vydělává na jejich obsahu tím, že zobrazuje část textu. Ta některým čtenářům stačí, a nemají tak potřebu web přímo otevírat, a vydavatelé tak přicházejí o peníze.

Nová směrnice se ale nelíbí řadě politiků, akademiků a části veřejnosti. Vidí v ní hrozbu rozšíření "fake news", tedy lživých či poplašných zpráv, které jsou šířeny propagandistickými weby. Ty mohou nabídnout vyhledávačům své texty zdarma z důvodu většího šíření.

"Pouze pokud budou vydavatelé dostávat spravedlivou odměnu za obsah, který vytváří, budou novináři schopni plnit svou roli, která je nezbytná pro pluralitu a kvalitu informací. Hlasování proti právům duševního vlastnictví je hlasem proti svobodě tisku," říká naopak Carlo Perrone, předseda Evropské asociace vydavatelů novin.

Čeští vydavatelé přesvědčují europoslance peticí, kterou spolupodepsala mimo jiné Unie vydavatelů nebo **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy. "Naším cílem je přesvědčit zejména váhající europoslance nebo ty, kteří dosud nechápují zásadní význam směrnice pro celý kreativní průmysl," vysvětluje jejich snahy Václav Mach, výkonný ředitel Unie vydavatelů.

Druhým sporným bodem je článek 13, který se týká stránek jako YouTube nebo Ulož.to. Ten zavádí novou povinnost pro internetová úložiště, která umožňují svým uživatelům nahrávání videí, fotografií a dalších souborů a jejich následné prohlížení či stahování. Ta by měla nově u každého nahraného souboru kontrolovat, zda neporušuje autorská práva. Kritické hlasy varují v kontextu tohoto článku před cenzurou internetu. To však vydavatelé též odmítají, protože parodie, kritika či citace jsou z této povinnosti vyjmuty. Přesto mnohým kritikům vadí, že by nová povinnost byla technicky velmi náročná.

Petici Zachraňte internet, která sdružuje odpůrce článku 13, podepsalo téměř 700 tisíc lidí. V jiné podobné kampani napsali občané skoro 200 tisíc dopisů svým europoslancům.

Pokud by europoslanci směrnici zpochybnili, měla by se znovu projednávat v září.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66185860-europarlament-znovu-rozhoduje-o-dani-z-odkazu-googlu-nebo-seznamu-hrozi-placeni-za-zobrazovani-cizich-clanku>

Evroparlament znovu rozhoduje o "dani z odkazů". Googlu nebo Seznamu hrozí placení za zobrazování cizích článků

4.7.2018 [ihned.cz](http://www.ihned.cz) str. 00

Sandro Elčič

Kontroverzní směrnici o autorských právech, která by oprávnila vydavatele požadovat po Googlu nebo Seznamu peníze za vyhledané články, musí do čtvrtka ve Štrasburku schválit Evropský parlament (EP).

Ten může hlasování výboru pro právní záležitosti z minulého měsíce zpochybnit. Pro přijetí nových pravidel hlasovalo 14 europoslanců převážně z pravicových a liberálních stran, zatímco proti bylo devět představitelů hlavně levice a zelených. Kritici nového předpisu chtějí, aby o směrnici rozhodlo všech 751 poslanců EP.

"Ve výboru byla stranická disciplína silná. Myslím, že se v Evropském parlamentu bude více poslanců odchylovat od stranické linie," říká německá europoslankyně Julia Reda z Pirátské strany, která je dlouhodobě jedním z nejhlasitějších odpůrců nového předpisu. Její slova potvrzuje také předseda právního výboru Pavel Svoboda. I v Evropské lidové straně, které je Svoboda členem, je podle něj znát názorová rozštěpenost. Při hlasování ve výboru přítom zvedli ruku pro návrh všichni její zástupci.

Právní výbor 20. června přijal rozhodnutí, aby zástupci parlamentu zahájili jednání s komisí a členskými státy o finální podobě směrnice. Podle jejího článku 11 by vydavatelské domy měly mít nárok na poplatky od vyhledávačů za úryvky textu, které se zpravidla zobrazují pod odkazem na článek.

/ Předplatitelé mají web bez reklam.

/ Předplatitelé mají web bez reklam.

Pokud by se firmy s vydavatelem nedomluvily na licenci, nemohly by je ve výsledcích vyhledávání dále zobrazovat. Placení "daně z odkazů", jak tomuto poplatku říkají jeho kritici, by se mělo týkat také sociálních sítí Twitter či Facebook, na nichž jejich uživatelé články sdílejí.

Odpůrci i obhájci se nyní mobilizují na několika frontách a snaží se hlasování europoslanců ovlivnit. Googlu a dalším vyhledávačům současný stav vyhovuje, vydavatelé si však stěžují, že nejen tento internetový gigant vydělává na jejich obsahu tím, že zobrazuje část textu. Ta některým čtenářům stačí, a nemají tak potřebu web přímo otevírat, a vydavatelé tak přicházejí o peníze.

Nová směrnice se ale nelíbí řadě politiků, akademiků a části veřejnosti. Vidí v ní hrozbu rozšíření "fake news", tedy lživých či poplašných zpráv, které jsou šířeny propagandistickými weby. Ty mohou nabídnout vyhledávačům své texty zdarma z důvodu většího šíření.

"Pouze pokud budou vydavatelé dostávat spravedlivou odměnu za obsah, který vytváří, budou novináři schopni plnit svou roli, která je nezbytná pro pluralitu a kvalitu informací. Hlasování proti právům duševního vlastnictví je hlasem proti svobodě tisku," říká naopak Carlo Perrone, předseda Evropské asociace vydavatelů novin.

Čeští vydavatelé přesvědčují europoslance peticí, kterou spolupodepsala mimo jiné Unie vydavatelů nebo **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy. "Naším cílem je přesvědčit zejména váhající europoslance nebo ty, kteří dosud nechápují zásadní význam směrnice pro celý kreativní průmysl," vysvětluje jejich snahy Václav Mach, výkonný ředitel Unie vydavatelů.

Druhým sporným bodem je článek 13, který se týká stránek jako YouTube nebo Ulož.to. Ten zavádí novou povinnost pro internetová úložiště, která umožňují svým uživatelům nahrávání videí, fotografií a dalších souborů a jejich následné prohlížení či stahování. Ta by měla nově u každého nahraného souboru kontrolovat, zda neporušuje autorská práva. Kritické hlasy varují v kontextu tohoto článku před cenzurou internetu. To však vydavatelé též odmítají, protože parodie, kritika či citace jsou z této povinnosti vyjmuty. Přesto mnohým kritikům vadí, že by nová povinnost byla technicky velmi náročná.

Petici Zachraňte internet, která sdružuje odpůrce článku 13, podepsalo téměř 700 tisíc lidí. V jiné podobné kampani napsali občané skoro 200 tisíc dopisů svým europoslancům.

Pokud by europoslanci směrnici zpochybnili, měla by se znovu projednávat v září.

URL| <http://archiv.ihned.cz/c1-66185860-europarlament-znovu-rozhoduje-o-dani-z-odkazu-googlu-nebo-seznamu-hrozi-placeni-za-zobrazovani-cizich-clanku>

Europoslanci znovu rozhodují o „dani z odkazů“

4.7.2018 Hospodářské noviny str. 05 Události

Sandro Elčić

Kontroverzní směrnici o autorských právech, která by oprávnila vydavatele požadovat po Googlu nebo Seznamu peníze za vyhledané články, musí do čtvrtka ve Štrasburku schválit Evropský parlament (EP).

Ten může hlasování výboru pro právní záležitosti z minulého měsíce zpochybnit. Pro přijetí nových pravidel hlasovalo 14 europoslanců převážně z pravicových a liberálních stran, zatímco proti bylo devět představitelů hlavně levice a zelených. Kritici nového předpisu chtějí, aby o směrnici rozhodlo všech 751 poslanců EP.

„Ve výboru byla stranická disciplína silná. Myslím, že se v Evropském parlamentu bude více poslanců odchylovat od stranické linie,“ říká německá europoslankyně Julia Reda z Pirátské strany, která je dlouhodobě

jedním z nejhlasitějších odpůrců nového předpisu. Její slova potvrzuje také předseda právního výboru Pavel Svoboda. I v Evropské lidové straně, které je Svoboda členem, je podle něj znát názorová rozštěpenost. Při hlasování ve výboru přítom zvedli ruku pro návrh všichni její zástupci.

Právní výbor 20. června přijal rozhodnutí, aby zástupci parlamentu zahájili jednání s komisí a členskými státy o finální podobě směrnice. Podle jejího článku 11 by vydavatelské domy měly mít nárok na poplatky od vyhledávačů za úryvky textu, které se zpravidla zobrazují pod odkazem na článek.

Pokud by se firmy s vydavatelem nedomluvily na licenci, nemohly by je ve výsledcích vyhledávání dále zobrazovat. Placení „daně z odkazů“, jak tomuto poplatku říkají jeho kritici, by se mělo týkat také sociálních sítí Twitter či Facebook, na nichž jejich uživatelé články sdílejí.

Odpůrci i obhájci se nyní mobilizují na několika frontách a snaží se hlasování europoslanců ovlivnit. Googlu a dalším vyhledávačům současný stav vyhovuje, vydavatelé si však stěžují, že nejen tento internetový gigant vydělává na jejich obsahu tím, že zobrazuje část textu. Ta některým čtenářům stačí, a nemají tak potřebu web přímo otevírat, a vydavatelé tak přicházejí o peníze.

Nová směrnice se ale nelíbí radě politiků, akademiků a části veřejnosti. Vidí v ní hrozbu rozšíření „fake news“, tedy lživých či poplašných zpráv, které jsou šířeny propagandistickými weby. Ty mohou nabídnout vyhledávačům své texty zdarma z důvodu většího šíření. „Pouze pokud budou vydavatelé dostávat spravedlivou odměnu za obsah, který vytváří, budou novináři schopni plnit svou roli, která je nezbytná pro pluralitu a kvalitu informací. Hlasování proti právům duševního vlastnictví je hlasem proti svobodě tisku,“ říká naopak Carlo Perrone, předseda Evropské asociace vydavatelů novin.

Čeští vydavatelé přesvědčují europoslance peticí, kterou spolupodepsala mimo jiné Unie vydavatelů ČR nebo **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy. „Naším cílem je přesvědčit zejména váhající europoslance nebo ty, kteří dosud nechápou zásadní význam směrnice pro celý kreativní průmysl,“ vysvětluje jejich snahy Václav Mach, výkonný ředitel Unie vydavatelů ČR.

Druhým sporným bodem je článek 13, který se týká stránek jako YouTube nebo Ulož.to. Ten zavádí novou povinnost pro internetová úložiště, která umožňují svým uživatelům nahrávání videí, fotografií a dalších souborů a jejich následné prohlížení či stahování. Ta by měla nově u každého nahraného souboru kontrolovat, zda neporušuje autorská práva. Kritické hlasy varují v kontextu tohoto článku před cenzurou internetu. To však vydavatelé též odmítají, protože parodie, kritika či citace jsou z této povinnosti vyjmuty. Přesto mnohým kritikům vadí, že by nová povinnost byla technicky velmi náročná.

Petici Zachraňte internet, která sdružuje odpůrce článku 13, podepsalo téměř 700 tisíc lidí. V jiné podobné kampani napsali občané skoro 200 tisíc dopisů svým europoslancům. Pokud by europoslanci směrnicí zpochybnili, měla by se znovu projednávat v září.

Myslím, že v Evropském parlamentu se bude více poslanců odchylovat od stranické linie.

Julia Reda europoslankyně za Pirátskou stranu Německa

O autorovi| Sandro Elčić, sandro.elcic@economia.cz

Foto popis|

Merkelová zachránila vlastní kůži, EU bez bariér ne. Rakousko i Itálie dál chtějí přivřít své hranice

4.7.2018 info.cz str. 00 Evropská unie
lup

Pondělní dohoda německých koaličních stran dala do pohybu nebezpečný trend. Kancléřka Angela Merkelová kompromisem ohledně toho, jak bude spolková republika nakládat s nelegálními migranty, nejspíš zachránila vlastní koalici i politickou kariéru. Současně – a poměrně paradoxně – se ale může stát tou, která stála u začátku konce Evropy bez hraničních kontrol. Německý plán na vracení migrantů od hranic i s odstupem dní obestřávají nejasnosti a Rakousko s Itálií, na které by kompromis vytvářel tlak, nadále vzkazují, že se nebudou zdráhat udělat to samé. Jinými slovy: na obzoru je dominový efekt, kterého se Merkelová tak obávala, a čas běží.

Hodnoceno zpětně, bude to nejspíš draze vykoupený kompromis. Kancléřka Merkelová si tentokrát se svoji pověstnou taktikou vysedět a vyvzdorovat si kýžený výsledek nevystačila. Tlak a politikaření ministra vnitra Seehofera ji donutily k nechtěné dohodě založené na ústupcích. Výsledkem je cosi, co oba tábory podávají jako svoji výhru, ale to je zatím velmi odvážná interpretace.

Merkelová přistoupila na to, že na hranicích s Rakouskem vzniknou centra, kde budou migranti zadrženi, než se rozhodne o jejich dalším osudu. Ti, kteří se registrovali v jiné zemi EU, mají rovnou odsud být vraceni. Merkelová věří, že by lidé v centrech nebyli zavřeni déle než dva dny. A zatímco se na ní na domácí scéně snaší další kritika, dodává, že postup v řešení otázky migrace rozhodne o trvání EU.

Faktem je ale zatím jediné: ani s odstupem dní není jasné, jak se má dohoda uplatnit v praxi. Respektive jak se má uplatnit v praxi tak, aby to snesli i sousedé Německa, na které kompromis z logiky věci klade nové požadavky. „Zatím ani já ani jiní členové vlády nemáme přesnější informace. Nevíme, co přesně se věci míní, jaký přístup k tomu bude mít německá vláda,“ říká rakouská ministryně zahraničí Karin Kneisslová. Ani hrubé obrysy se ale žádné ze zúčastněných zemí vůbec nelíbí. Ozvalo se Česko i Rakousko, výhrady má i Itálie a shodně zní, že pokud hranice přiškrtí Německo, udělají tyto státy to samé.

„Pokud se z té dohody stane postoj německé vlády (kompromis ještě musí odsouhlasit SPD - pozn. redakce), budeme nuceni k akci. Vláda je připravena podniknout mimořádná opatření k ochraně naší jižní hranice,“ stojí například ve společném prohlášení špiček rakouského kabinetu.

Stanovisko Vídně má o to větší váhu, že země čerstvě předsedá evropské osmadvacítce a z této pozice bude její konzervativní vláda aktivněji prosazovat ostřejší politiku vůči migrantům. Nebude se tedy zdráhat opatření skutečně učinit. „Ochrana Evropanů musí být naší nejvyšší prioritou,“ nenechává nikoho na pochybách mladá superstar evropské politiky, rakouský kancléř Sebastian Kurz razící pomyslnou antiuprchlickou politiku se slušnou tváří.

Obdobná slova zní i z Itálie, kde nová populistická protiimigrační vláda na krocích proti migrantům vysloveně staví. Není těžké si představit, že koordinace na ose Vídeň-Rím teď bude snadnější než ve spolupráci s Německem. Berlín pondělní dohodou o migraci podobné spojení jen utužuje, když Rakousko staví do role země, která by měla být podobně jako Itálie vystavena enormní zátěži při zvládnutí migračních toků. Nelze se pak divit, když třeba rakouský ministr dopravy a lídr jedné z koaličních stran Norbert Höfer říká, že přivření hranic bude „logickým krokem,“ pokud tak Němci učiní. „Jinak se staneme zemí, která se bude muset postarat o všechny, kdo tady uvíznou,“ dodává.

Rakousko přesto naznačuje, že chce být ve věci migrace konstruktivní. Jako předsednická země unie hodlá pokračovat v hledání kompromisu ohledně reformy evropského azylového systému. Chce se přitom ještě víc zaměřit na ostrahu vnějších hranic EU, což jde ruku v ruce s hrubým plánem dojednaným minulý týden na unijním summitu, podle kterého by měla centra pro prověřování migrantů vznikat už v severoafrických zemích. „Moc jsme se soustředili na to, jak rozdělíme lidi do pokojů, ale nikdo neřešil, že je třeba hlídat vstupní dveře od domu. Když se tohle změní, možná se pak domluvíme i na celkovém řešení,“ podotkl jeden z rakouských diplomatů.

Výsledek je ale důležitý nejen ve vztahu k migrantům mířícím za novým životem do západní Evropy. „Opatření bude mít každopádně dopad na lidi, kteří hranici často překračují, ať už jde o ty, jezdící nakupovat za hranice, nebo obchodníky. Komplikací bude už jen ta neustálá hrozba několikahodinových kontrol,“ řekl k plánu v nedávném rozhovoru pro INFO.CZ odborník na německou politiku z Ústavu mezinárodních vztahů a **Fakulty sociálních věd** Jakub Eberle. Upozornil také na zásadní úskalí celé věci: „Aby plány fungovaly, bude třeba dojednat souhlas také dalších zemí EU. Navíc bude probíhat bitva, co dohoda vlastně znamená. Momentálně je to 15 řádek, které neobsahují konkrétní detaily.“

Další vývoj má zítra v poledne ve Vídni rakouský kancléř Kurz prodiskutovat s německým ministrem vnitra Seehoferem. Pokud nenajdou společnou řeč, snadno se může stát, že jednotlivé evropské země budou v reakci na kroky Německa narychlo zpřísňovat na vlastní pěst režim na vlastních hranicích. Aneb uzavřít na základě jednostranného rozhodnutí vlastní hranice je nepochybně rychlejší než hledat celoevropské řešení, které by bylo v souladu s právem a zásadami volného pohybu osob a zboží po EU, které jsou jejími základními výsadami. Jako základ pro novou evropskou krizi to dost možná stačí.

URL| <https://www.info.cz/clanek/33502/merkelova-zachranila-vlastni-kuzi-eu-bez-barier-ne-rakousko-i-italie-dal-chteji-privrit-sve-hranice>

Merkelová zachránila vlastní kůži, EU bez bariér ne. Rakousko i Itálie dál chtějí přivřít své hranice

4.7.2018 info.cz str. 00

Pondělní dohoda německých koaličních stran dala do pohybu nebezpečný trend. Kancléřka Angela Merkelová kompromisem ohledně toho, jak bude spolková republika nakládat s nelegálními migranty, nejspíš zachránila vlastní koalici i politickou kariéru. Současně – a poměrně paradoxně – se ale může stát tou, která stála u začátku konce Evropy bez hraničních kontrol. Německý plán na vracení migrantů od hranic i s odstupem dní obestírají nejasnosti a Rakousko s Itálií, na které by kompromis vytvářel tlak, nadále vzkazují, že se nebudou zdráhat udělat to samé. Jinými slovy: na obzoru je dominový efekt, kterého se Merkelová tak obávala, a čas běží.

Hodnoceno zpětně, bude to nejspíš draze vykoupený kompromis. Kancléřka Merkelová si tentokrát se svoji pověstnou taktikou vysedět a vyvzdorovat si kýžený výsledek nevystačila. Tlak a politikaření ministra vnitra Seehofera ji donutily k nechtěné dohodě založené na ústupcích. Výsledkem je cosi, co oba tábory podávají jako svoji výhru, ale to je zatím velmi odvážná interpretace.

Merkelová přistoupila na to, že na hranicích s Rakouskem vzniknou centra, kde budou migranti zadrženi, než se rozhodne o jejich dalším osudu. Ti, kteří se registrovali v jiné zemi EU, mají rovnou odsud být vraceni. Merkelová věří, že by lidé v centrech nebyli zavřeni déle než dva dny. A zatímco se na ní na domácí scéně snaší další kritika, dodává, že postup v řešení otázky migrace rozhodne o trvání EU.

Faktem je ale zatím jediné: ani s odstupem dní není jasné, jak se má dohoda uplatnit v praxi. Respektive jak se má uplatnit v praxi tak, aby to snesli i sousedé Německa, na které kompromis z logiky věci klade nové požadavky. „Zatím ani já ani jiní členové vlády nemáme přesnější informace. Nevíme, co přesně se věci míní, jaký přístup k tomu bude mít německá vláda,“ říká rakouská ministryně zahraničí Karin Kneisslová. Ani hrubé obrysy se ale žádné ze zúčastněných zemí vůbec nelíbí. Ozvalo se Česko i Rakousko, výhrady má i Itálie a shodně zní, že pokud hranice přiškrtí Německo, udělají tyto státy to samé.

„Pokud se z té dohody stane postoj německé vlády (kompromis ještě musí odsouhlasit SPD - pozn. redakce), budeme nuceni k akci. Vláda je připravena podniknout mimořádná opatření k ochraně naší jižní hranice,“ stojí například ve společném prohlášení špiček rakouského kabinetu.

Stanovisko Vídně má o to větší váhu, že země čerstvě předsedá evropské osmadvacítce a z této pozice bude její konzervativní vláda aktivněji prosazovat ostřejší politiku vůči migrantům. Nebude se tedy zdráhat opatření skutečně učinit. „Ochrana Evropanů musí být naší nejvyšší prioritou,“ nenechává nikoho na pochybách mladá superstar evropské politiky, rakouský kancléř Sebastian Kurz razící pomyslnou antiuprchlickou politiku se slušnou tváří.

Obdobná slova zní i z Itálie, kde nová populistická protiimigrační vláda na krocích proti migrantům vysloveně staví. Není těžké si představit, že koordinace na ose Vídeň-Řím teď bude snadnější než ve spolupráci s Německem. Berlín pondělní dohodou o migraci podobné spojenectví jen utužuje, když Rakousko staví do role země, která by měla být podobně jako Itálie vystavena enormní zátěži při zvládnání migračních toků. Nelze se pak divit, když třeba rakouský ministr dopravy a lídr jedné z koaličních stran Norbert Höfer říká, že přivřetí hranic bude „logickým krokem,“ pokud tak Němci učiní. „Jinak se staneme zemí, která se bude muset postarat o všechny, kdo tady uvíznou,“ dodává.

Rakousko přesto naznačuje, že chce být ve věci migrace konstruktivní. Jako předsednická země unie hodlá pokračovat v hledání kompromisu ohledně reformy evropského azylového systému. Chce se přitom ještě víc zaměřit na ostrahu vnějších hranic EU, což jde ruku v ruce s hrubým plánem dojednaným minulý týden na unijním summitu, podle kterého by měla centra pro prověřování migrantů vznikat už v severoafrických zemích. „Moc jsme se soustředili na to, jak rozdělíme lidi do pokojů, ale nikdo neřešil, že je třeba hlídat vstupní dveře od domu. Když se tohle změní, možná se pak domluvíme i na celkovém řešení,“ podotkl jeden z rakouských diplomatů.

Výsledek je ale důležitý nejen ve vztahu k migrantům mířícím za novým životem do západní Evropy. „Opatření bude mít každopádně dopad na lidi, kteří hranici často překračují, ať už jde o ty, jezdící nakupovat za hranice,

nebo obchodníky. Komplikací bude už jen ta neustálá hrozba několikahodinových kontrol,“ řekl k plánu v nedávném rozhovoru pro INFO.CZ odborník na německou politiku z Ústavu mezinárodních vztahů a **Fakulty sociálních věd** Jakub Eberle. Upozornil také na zásadní úskalí celé věci: „Aby plány fungovaly, bude třeba dojednat souhlas také dalších zemí EU. Navíc bude probíhat bitva, co dohoda vlastně znamená. Momentálně je to 15 řádek, které neobsahují konkrétní detaily.“

Další vývoj má zítra v poledne ve Vídni rakouský kancléř Kurz prodiskutovat s německým ministrem vnitra Seehoferem. Pokud nenajdou společnou řeč, snadno se může stát, že jednotlivé evropské země budou v reakci na kroky Německa narychlo zpřísňovat na vlastní pěst režim na vlastních hranicích. Aneb uzavřít na základě jednostranného rozhodnutí vlastní hranice je nepochybně rychlejší než hledat celoevropské řešení, které by bylo v souladu s právem a zásadami volného pohybu osob a zboží po EU, které jsou jejími základními výsadami. Jako základ pro novou evropskou krizi to dost možná stačí.

Jsou ženy v migračním procesu zranitelnější než muži? Je tedy možné jasně rozlišit mužskou a ženskou migraci? Na cestu se ale vydávají i bezdětné ženy. Jak vypadá jejich situace? Jaká jsou tedy největší rizika, kterým ženy čelí? Myslíte, že tato změna je trvalá? Vidíte tento nový přístup i konkrétních krocích evropských politiků? Právo versus ženská obřízka. Také není možné tyto dva zákroky srovnávat.

URL| <https://www.info.cz/evropska-unie/merkelova-zachranila-vlastni-kuzi-eu-bez-barier-ne-rakousko-i-italie-dal-chteji-privrit-sve-hranice-33502.html>

Mgr. Filip Zavřel

3.7.2018 politickymarketing.com str. 00

Filip Zavřel absolvoval studium politologie na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Ve své diplomové práci se jako jeden z prvních věnoval analýze politického hnutí ANO 2011, kterou následně zasadil do kontextu klasických politologických teorií. Již během studia se podílel na několika volebních kampaních. Byl poradcem na komunální úrovni a podílel se také, jako součást mediálního týmu celostátní politické strany, na volební kampani do Evropského parlamentu. V roce 2015 se připojil k IPM jako externí spolupracovník, nyní zde působí jako analytik a editor webu.

URL| <http://politickymarketing.com/mgr-filip-zavrel>

Aktuálně k německé dohodě o migraci

3.7.2018 iir.cz str. 00

Jakubem Eberlem

Německá dohoda o migraci je nekonkrétní. Může dopadnout i na Česko?

Německá koalice si na chvíli může oddychnout. Prozatím přežila. Konzervativním frakcím CDU a CSU se v pondělí večer podařilo najít dohodu na sporných bodech migrační politiky. Klid je však jen zdánlivý. Dohoda totiž není příliš konkrétní a schválit ji musí také třetí koaliční partner – sociální demokraté. A ti už dávají najevo své výhrady. Nejasné jsou i dopady dojednaného kompromisu na okolní země včetně Česka. Ve hře přitom stále zůstává návrat hraničních kontrol, které by se mohly začít s dominovým efektem začít šířit Evropou.

„Jasný vítěz není. Seehofer sice včera vyšel z jednání a prezentoval se jako vítěz, ale za pár minut po něm přišla kancléřka a řekla, že prosadila to, co chtěla,“ komentuje pro INFO.CZ výsledek schůzky odborník na německou politiku z Ústavu mezinárodních vztahů a **Fakulty sociálních věd** Jakub Eberle. Znovu se tak ukazuje, že o samotnou podstatu v podobě migrace šlo jen z části.

Celý článek s expertem Jakubem Eberlem naleznete [zde](#).

URL| <http://www.iir.cz/article/aktualne-k-nemecke-dohode-o-migraci>

JÓGA je MŮJ ŽIVOT

3.7.2018 MŮJ SVĚT str. 26 Moje žena měsíce
Jana Hájíčková

Lektorka jógy Kristýna Paulus (39) se řídí heslem, že nemůže učit něco, co sama nedodrжуje. Vášeň k józe s ní sdílí i její manžel Daniel, s nímž vychovává tři děti.

Kristýna od dětství sportovala. Fascinovala ji práce s tělem – jeho možnosti i limity. „Bylo mi osmnáct, když jsem v rámci týdne otevřených dveří poprvé zavítala do pražské posilovny Factory PRO, a vůbec by mě nenapadlo, že zde budu za několik let vyučovat jógu,“ vzpomíná Kristýna.

RADIKÁLNÍ ŘEZ Prošla si nelehkým obdobím a v jistém momentu jí došlo, že musí najít odvahu změnit úplně všechno, aby mohla žít. Ušetřené peníze investovala do cesty po Asii, kam se vypravila s pětiletým synem Matějem.

Zaplatila si učitelský kurz v Ubudu na Bali. Syn tam chodil do školky a do jedné hinduistické rodiny, kde ho hlídali, když Kristýna musela být ve škole. „Mým záměrem bylo zlepšit si jógové rituály.

Dostala jsem víc, než jsem očekávala.“ Po návratu začala vést pár lekcí jógy. Když viděla, že po hodině lidé odcházeli s úsměvem na tváři a opakovaně se vraceli, chtěla pokračovat a rozvíjet se.

LÁSKA PŘES INTERNET

V Asii se také začal klubat její vztah s manželem. Ještě před odletem absolvovala dlouhou cestu autem s kamarádem Michalem. „Po hodinách povídání konstatoval, že si vybírám špatné partnery, ať to nechám na něm. Vyfotil mě, aniž bych si toho všimla, a fotku sdílel na facebooku. Obratem ji lajkoval a okomentoval jeho kamarád Daniel. Jenže jsem odjížděla do Asie,“ vypráví Kristýna. Danielovi tedy odpověděla až z Bali.

„Vyměnili jsme si několik zpráv a pak jsme se s ohledem na vzdálenost, která nás dělila, domluvili na komunikaci přes skype. A tehdy se mi změnil svět. Více než tři měsíce jsme si třikrát denně volali. Mohli jsme spolu mluvit, naslouchat si, vzájemně se poznávat.“ Poprvé se setkali, když Daniel přijel pro Kristýnu s Matějem na letiště. Po měsíci ji Daniel požádal o ruku a za jedenáct měsíců se narodil Simonek. To už ale žili ve Španělsku, kam Daniel dostal pracovní nabídku. „Po roce a půl jsme se přestěhovali zpátky do Česka a zjistili, že čekáme holčičku Shanti,“ dodává šťastná matka tří dětí.

SPOLEČNÝ KONÍČEK

Józe se věnuje společně s manželem. „Podporujeme se a když má jeden z nás lenivou, ten druhý mu připomene, že jóga je o disciplíně a nemůžeme přece učit něco, co sami nedodrжуjeme. Po večerech, když uložíme děti, nastává náš čas – pro společnou jógu,“ loučí se Kristýna. *

3x NEJ Kristýny Paulus: Nejkrásnější film: Atlas mraků Nejlepší jídlo: rýže Nejoblíbenější kosmetika: Hydratační make-up s ochranným faktorem značky Bobbi Brown

„Rovnováha je rovnítkem mezi fyzickým a psychickým zdravím.“

KRISTÝNA PAULUS cvičitelka jógy * Narodila se v Praze v roce 1979. * Vystudovala Univerzitu Karlovu **Fakultu sociálních věd**, obor politologie. * Je akreditovaným lektorem RYT 500 u Yoga Alliance, kde současně aspiruje na E-RYT 500. * Vede pravidelné lekce v Praze ve Factory PRO a ve studiu Paulus YOGA a od září na dalších místech. Více na www.paulusyoga.cz.

Foto autor| Foto: archiv Kristýny Paulus

Foto popis| K JÓZE přivedla i svého manžela Daniela, s nímž se poznala přes skype.

Zabránila kancléřka Merkelová s šéfem CSU Seeforem pádu eura?

3.7.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha, Angela Merkelová

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Německo, Angela Merkelová, imigranti

Na euro v posledních dnech doléhala nejistota ohledně dalšího fungování kabinetu německé kancléřky Angely Merkelové, která se dostala do sporu s ministrem vnitra a šéfem bavorské Křesťanskosociální unie (CSU) Horstem Seehoferem. Spor ohledně azylové politiky je, zdá se, zřejmě vyřešen. Včerejší jednání ale trvalo čtyři hodiny. Politická nejistota a možné předčasné volby jsou tak v největší ekonomice eurozóny prozatím zažehnány.

Seehofer včera řekl, že dohoda přináší udržitelné řešení migrační otázky a způsob, jak na německo-rakouské hranici zastavit migranty, kteří do Německa míří protiprávně. Podrobnosti ale neuvedl. Merkelová upřesnila, že dosažený kompromis počítá s tím, že migranti umístění v tranzitních střediscích budou vraceni do země první registrace až po dohodě s dotčenými státy.

Dolar včera těžil ze stupňujícího napětí v mezinárodním obchodu. Kurz se vůči euru pohyboval blízko celoročního maxima, na které vystoupal minulý týden. Zítra Američané slaví Den nezávislosti, pomalu se ale blíží 6. červenec, tedy den, kdy Spojené státy začnou uplatňovat cla na dovoz některého čínského zboží v celkovém objemu 34 miliard dolarů.

„Trhy řeší, zdali je Trump opravdu schopný vyvést USA z WTO. Navíc včera Evropská unie zaslala do USA plán případných odvetných opatření v hodnotě 300 miliard eur, pokud by USA uvalily cla na evropská auta,“ uvedl analytik České spořitelny Jiří Polanský.

Z makrodat dnes budou zveřejněny tovární zakázky a zakázky na zboží dlouhodobé spotřeby za květen. Na druhém konci oceánu pak index výrobních cen v eurozóně a maloobchodní tržby. V Bukurešti vystoupí člen rady ECB Peter Praet.

Aktuálně se dolar vůči euru obchoduje na 1,1648 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 94,79 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl dle naší predikce pohybovat v rozmezí 1,1571 – 1,1710 EURUSD.*

Koruna zahájila první prázdninový den výrazným poklesem vůči oběma hlavním světovým měnám. Vůči euru se kurz posunul dál od úrovně 26 korun za euro. Koruna tak atakovala devítiměsíční minima.

Podle Jana Vejmelky z Komerční banky se koruna ani s novým týdnem nedostala ze zajetí výprodejních tlaků, které postihují celý region. Naopak ve srovnání s jejími protějšky je nutné konstatovat, že je mnohem úspěšnější. Zatímco polský zlotý včera oslabil na nejnižší hodnotu za poslední rok a půl, maďarský forint je dokonce vůči euru nejslabší v historii. „Regionálním měnám nesvědčí turbulence na německé politické scéně, kde se kancléřka Merkelová dostává do stále těžší pozice. Obecně pak měnám rozvíjejících se trhů neprospívá eskalace obchodních válek ze strany amerického prezidenta Donalda Trumpa,“ dodal Vejmelka.

Z domácích dat byl včera zveřejněn index PMI společnosti IHS Markit, který ukázal, že podmínky ve zpracovatelském sektoru v Česku se v červnu zlepšily. Index stoupl na 56,8 bodu z květnových 56,5 bodu.

„Výsledky červnového průzkumu ukazují, že prudká expanze výroby pokračuje napříč českým zpracovatelským sektorem. Objemy nových zakázek vykázaly podobně rychlé tempo růstu, a to přispělo k posílení podnikatelských vyhlídek na příští rok,“ uvedla ekonomka společnosti IHS Markit Sian Jones.

Koruna se aktuálně obchoduje na 26,09 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,91 až 26,09 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,25 do 22,42 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společností Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/Sx3AM/zabranila-kanclerka-merkelova-s-sefem-csu-seeforem-padu-eura>

Německá dohoda o migraci je nekonkrétní. Může dopadnout i na Česko, varuje expert

3.7.2018 info.cz str. 00 Evropská unie

Adam Kotrbatý

Německá koalice si na chvíli může oddechnout. Prozatím přežila. Konzervativním frakcím CDU a CSU se v pondělí večer podařilo najít dohodu na sporných bodech migrační politiky. Klid je však jen zdánlivý. Dohoda totiž není příliš konkrétní a schválit ji musí také třetí koaliční partner – sociální demokraté. A ti už dávají najevo své výhrady. Nejasné jsou i dopady dojednaného kompromisu na okolní země včetně Česka. Ve hře přitom stále zůstává návrat hraničních kontrol, které by se mohly začít s dominovým efektem začít šířit Evropou.

Byl to dlouhý večer plný náročných jednání. Na jeho konci je dohoda, od níž si představitelé dvou sesterských stran CDU a CSU slibují uklidnění vlekloucích se sporů ohledně toho, jak má spolková republika řešit migraci. Dojednaný pondělní kompromis v neposlední řadě přináší konec té největší krize, jež ohrožovala samotnou existenci pracně sestavované německé koaliční vlády.

Představitelé CDU a CSU se v pondělí shodli na opatřeních vedoucích k větší kontrole německých hranic. Klíčovými prvky jsou tzv. tranzitní centra, která mají vzniknout na hranici s Rakouskem, a zamezení sekundární migraci. V praxi to znamená, že Německo bude vracet migranty zpět do zemí, kde překročili hranice EU a požádali o azyl.

To byl jeden ze zásadních požadavků ministra vnitra a šéfa CSU Horsta Seehofera, jenž kvůli sporům s kancléřkou a předsedkyní CDU Angelou Merkelovou hrozil rezignací. „Tranzitní centra by pomohla urychlit rozhodování a v případě zamítnutí žádostí o azyl zrychlit deportace,“ domnívá se Seehofer, jenž se v pondělí večer prezentoval jako vítěz, který dosáhl všeho, co požadoval. To je ale spíš jeho jednostranná interpretace.

„Jasný vítěz není. Seehofer sice včera vyšel z jednání a prezentoval se jako vítěz, ale za pár minut po něm přišla kancléřka a řekla, že prosadila to, co chtěla,“ komentuje pro INFO.CZ výsledek schůzky odborník na německou politiku z Ústavu mezinárodních vztahů a **Fakulty sociálních věd** Jakub Eberle. Znovu se tak ukazuje, že o samotnou podstatu v podobě migrace šlo jen z části. Druhým dílem celé krize bylo vypočítavé manévrování jednotlivých aktérů na vnitropolitické scéně.

Seehofer dokázal prosadit, že se případy nelegálních migrantů budou řešit na hranici. Systém by měl fungovat podobně jako na letištích, kde musí cestující po příletu procházet kontrolou. Merkelová zase domluvila, že akce nebudou jednostranné, ale navrácení migrantů do jiných zemí EU bude probíhat na základě dvoustranných ujednání s ostatními státy. Dohoda se také netýká všech migrantů, vyčlenění z ní jsou například ti, kteří registraci v jiném státě unie neprošli. I v tom ministr ustoupil.

Ačkoli to vypadá, že dohoda koaliční spory utiší, podle Eberleho je situace stále značně vrtkavá a může se změnit během hodin a dnů. „Došlo k bezprecedentnímu narušení důvěry mezi CDU a CSU. Seehoferovy výroky byly často v osobní rovině vůči kancléřce,“ míní.

Stabilitu koalice v brzké době ovlivní také rozhodnutí SPD. Sociální demokraté Seehoferovy původní plány odmítali. Nyní přišli s pětibodovým seznamem požadavků, které by měla finální verze dohody obsahovat. Čtější více bojovat s důvody uprchlictví, odmítají jednostranné akce, volají po větší pomoci Itálii a Řecku, posílení kontroly vnější hranice EU a také novém obsáhlém imigračním zákoně.

SPD se také nelíbí, že dohoda konzervativních frakcí je značně vágní. Podle předsedkyně socialistů Andrey Nahlesové je v ní řada nezodpovězených otázek. Bude chtít například objasnit, jak přesně budou vypadat ona tranzitní centra, kde mají být migranti zadrženi, než se rozhodne o jejich osudu. O podobných zařízeních se debatovalo již v roce 2015 v době horké fáze migrační krize. Tehdy je SPD odmítala jako nehumánní.

I kdyby socialisté nakonec na plány CDU a CSU kývli, stále ještě není hotovo. „Aby plány fungovaly, bude třeba dojednat souhlas také dalších zemí EU. Navíc bude probíhat bitva, co dohoda vlastně znamená. Momentálně je to 15 řádek, které neobsahují konkrétní detaily,“ upozorňuje Eberle, podle nějž stále hrozí návrat hraničních kontrol, kterému se snažila kancléřka předejít.

Kontroly by zřejmě měly podobu zvýšeného monitoringu hranice. Krátce po dojednání dohody v Německu prohlásil rakouský kancléř Sebastian Kurz, že jeho země je připravena zavést opatření k ochraně své jižní hranice. Rakousko chce usilovat, aby migranti na jeho území vůbec nevstoupili.

Pokud by se rozjela řetězová reakce, které se Merkelová dopředu obávala, dopady pocítí i Česko. To by se pro migranty stalo přitažlivou tranzitní zemí, skrze kterou je možné se do Německa dostat snáz než přes střežené Rakousko.

Premiér Andrej Babiš už dříve prohlásil, že by v takové chvíli hranice zavřel také. „Opatření bude mít každopádně dopad na lidi, kteří hranici často překračují, ať už jde o ty, jezdící nakupovat za hranice, nebo obchodníky. Komplikací bude už jen ta neustálá hrozba několikahodinových kontrol,“ konstatuje k této hrozbě Eberle.

V dnešní reakci na pondělní dohodu Babiš vyjádřil přání, aby rázně konaly hlavně nárazníkové země na jihu Evropy. „Snad to Itálie a Řecko pochopí a zavřou hranice,“ uvedl předseda vlády na twitteru. Německo podle něj dalo dohodou najevo, že migranti, kteří se vylodí v Itálii a Řecku, nemají právo výběru života v Německu.

URL| <https://www.info.cz/clanek/33383/nemecka-dohoda-o-migraci-je-nekonkretni-muze-dopadnout-i-na-cesko-varuje-expert>

Německá dohoda o migraci je nekonkrétní. Může dopadnout i na Česko, varuje expert

3.7.2018 info.cz str. 00

Adam Kotrbatý

Německá koalice si na chvíli může oddechnout. Prozatím přežila. Konzervativním frakcím CDU a CSU se v pondělí večer podařilo najít dohodu na sporných bodech migrační politiky. Klid je však jen zdánlivý. Dohoda totiž není příliš konkrétní a schválit ji musí také třetí koaliční partner – sociální demokraté. A ti už dávají najevo své výhrady. Nejasné jsou i dopady dojednaného kompromisu na okolní země včetně Česka. Ve hře přitom stále zůstává návrat hraničních kontrol, které by se mohly začít s dominovým efektem začít šířit Evropou.

Byl to dlouhý večer plný náročných jednání. Na jeho konci je dohoda, od níž si představitelé dvou sesterských stran CDU a CSU slibují uklidnění vlekloucích se sporů ohledně toho, jak má spolková republika řešit migraci. Dojednaný pondělní kompromis v neposlední řadě přináší konec té největší krize, jež ohrožovala samotnou existenci pracně sestavované německé koaliční vlády.

Představitelé CDU a CSU se v pondělí shodli na opatřeních vedoucích k větší kontrole německých hranic. Klíčovými prvky jsou tzv. tranzitní centra, která mají vzniknout na hranici s Rakouskem, a zamezení sekundární migraci. V praxi to znamená, že Německo bude vracet migranty zpět do zemí, kde překročili hranice EU a požádali o azyl.

To byl jeden ze zásadních požadavků ministra vnitra a šéfa CSU Horsta Seehofera, jenž kvůli sporům s kancléřkou a předsedkyní CDU Angelou Merkelovou hrozil rezignací. „Tranzitní centra by pomohla urychlit rozhodování a v případě zamítnutí žádostí o azyl zrychlit deportace,“ domnívá se Seehofer, jenž se v pondělí večer prezentoval jako vítěz, který dosáhl všeho, co požadoval. To je ale spíše jeho jednostranná interpretace.

„Jasný vítěz není. Seehofer sice včera vyšel z jednání a prezentoval se jako vítěz, ale za pár minut po něm přišla kancléřka a řekla, že prosadila to, co chtěla,“ komentuje pro INFO.CZ výsledek schůzky odborník na německou politiku z Ústavu mezinárodních vztahů a **Fakulty sociálních věd** Jakub Eberle. Znovu se tak ukazuje, že o samotnou podstatu v podobě migrace šlo jen z části. Druhým dílem celé krize bylo vypočítavé manévrování jednotlivých aktérů na vnitropolitické scéně.

Seehofer dokázal prosadit, že se případy nelegálních migrantů budou řešit na hranici. Systém by měl fungovat podobně jako na letištích, kde musí cestující po příletu procházet kontrolou. Merkelová zase domluvila, že akce nebudou jednostranné, ale navrácení migrantů do jiných zemí EU bude probíhat na základě dvoustranných ujednání s ostatními státy. Dohoda se také netýká všech migrantů, vyčlenění z ní jsou například ti, kteří registraci v jiném státě unie neprošli. I v tom ministr ustoupil.

Ačkoli to vypadá, že dohoda koaliční spory utiší, podle Eberleho je situace stále značně vrtkavá a může se změnit během hodin a dnů. „Došlo k bezprecedentnímu narušení důvěry mezi CDU a CSU. Seehoferovy výroky byly často v osobní rovině vůči kancléřce,“ míní.

Stabilitu koalice v brzké době ovlivní také rozhodnutí SPD. Sociální demokraté Seehoferovy původní plány odmítali. Nyní přišli s pětibodovým seznamem požadavků, které by měla finální verze dohody obsahovat. Chtějí

více bojovat s důvody uprchlictví, odmítají jednostranné akce, volají po větší pomoci Itálii a Řecku, posílení kontroly vnější hranice EU a také novém obsáhlém imigračním zákoně.

SPD se také nelíbí, že dohoda konzervativních frakcí je značně vágní. Podle předsedkyně socialistů Andrey Nahlesové je v ní řada nezodpovězených otázek. Bude chtít například objasnit, jak přesně budou vypadat ona tranzitní centra, kde mají být migranti zadrženi, než se rozhodne o jejich osudu. O podobných zařízeních se debatovalo již v roce 2015 v době horké fáze migrační krize. Tehdy je SPD odmítala jako nehumánní.

I kdyby socialisté nakonec na plány CDU a CSU kývli, stále ještě není hotovo. „Aby plány fungovaly, bude třeba dojednat souhlas také dalších zemí EU. Navíc bude probíhat bitva, co dohoda vlastně znamená. Momentálně je to 15 řádek, které neobsahují konkrétní detaily,“ upozorňuje Eberle, podle nějž stále hrozí návrat hraničních kontrol, kterému se snažila kancléřka předejít.

Kontroly by zřejmě měly podobu zvýšeného monitoringu hranice. Krátce po dojednání dohody v Německu prohlásil rakouský kancléř Sebastian Kurz, že jeho země je připravena zavést opatření k ochraně své jižní hranice. Rakousko chce usilovat, aby migranti na jeho území vůbec nevstoupili.

Pokud by se rozjela řetězová reakce, které se Merkelová dopředu obávala, dopady pocítí i Česko. To by se pro migranty stalo přitažlivou tranzitní zemí, skrze kterou je možné se do Německa dostat snáz než přes střežené Rakousko.

Premiér Andrej Babiš už dříve prohlásil, že by v takové chvíli hranice zavřel také. „Opatření bude mít každopádně dopad na lidi, kteří hranici často překračují, ať už jde o ty, jezdící nakupovat za hranice, nebo obchodníky. Komplikací bude už jen ta neustálá hrozba několikahodinových kontrol,“ konstatuje k této hrozbě Eberle.

V dnešní reakci na pondělní dohodu Babiš vyjádřil přání, aby rázně konaly hlavně nárazníkové země na jihu Evropy. „Snad to Itálie a Řecko pochopí a zavřou hranice,“ uvedl předseda vlády na twitteru. Německo podle něj dalo dohodou najevo, že migranti, kteří se vylodí v Itálii a Řecku, nemají právo výběru života v Německu.

URL| <https://www.info.cz/evropska-unie/nemecka-dohoda-o-migraci-je-nekonkretni-a-muze-dopadnout-i-na-crvaruje-expert-33383.html>

Muži mezi regály drogerií. Z luxusní péče už je standard

2.7.2018 Marketing & Media str. 16 Svět mužské krásy

DENISA HEJLOVÁ

Kosmetické firmy si libují, že jim muži zajistí nové příjmy. I drsní chlapi přece chtějí na sociálních sítích vypadat dobře

Spotřebitelské výzkumy hlásí nárůst výdajů za pánské oblečení, kosmetiku pro muže a nejrůznější služby, které hýčkají tělo i duši. Jedná se ale o futuristickou vizi budoucnosti, kdy muži budou nosit make-up stejně jako ženy, nebo naopak jde o návrat k tradičnímu pánskému pojetí gentlemanů, kteří o sebe pravidelně pečují?

MUŽI JSOU NOVÉ ŽENY

Šéf gigantické kosmetické firmy L'Oréal loni prohlásil, že nastupující generace mužů investuje do kosmetiky mimo jiné kvůli tomu, že chce na selfies pořízených pro sociální sítě vypadat stejně dobře jako ženy. „Muži jsou nové ženy, pánská kosmetika se během pěti let stane nedílnou součástí běžných drogerií,“ řekl Vismay Sharma v rozhovoru pro Daily Telegraph.

Jak dodal, zároveň se ve společnosti prolamují sexuální tabu a stírají hranice mezi pohlavími, takže to, co bylo dříve vyhrazené jen ženám, začínají používat muži – a naopak.

Třetím důvodem je to, že pánové objevují výhody ženského světa péčováním o sebe. Necháávají se hýčkat na kosmetických masážích, manikúře či pedikúře, relaxují se sklenkou whisky v tradičním holičství a prostě si více užívají „chvílek pro sebe“.

OBJEVOVÁNÍ NOVÝCH SEGMENTŮ

Chvilky odpočinku byly přitom dříve tradičním marketingovým klišé, jímž trh utěšoval udřené ženy středního věku. Proč ale muži relaxaci objevují až teď, když éru metrosexuálů máme dávno za sebou a nedávno to vypadalo, že všechny převálcuje lumbersexuál v kostkované košili a čepici zakrývající přerostlé vlasy?

Jako houby po dešti vyrůstají nové a nové (ale zároveň na tradici odkazující) barber shopy, v nichž se holí břitvou, na obrazovkách běží ragby a holič nabídne k zážitku i doutník a sklenku tvrdého alkoholu. Objevují se pánské čistící pleťové gely a masky, nemluvě o šamponech a vlasové kosmetice vůbec. Nové trendy a produkty prosazují influenceři ze sociálních sítí a spíše než tradiční televizní nebo tisková reklama v tomto případě zabírají šeptanda a cílený on-line marketing.

DEMOKRATIZACE LUXUSU

Pánská kosmetika se stala zatím malou, i když nedílnou součástí běžné drogerie, jak Sharma předpovídal. Libůstky typu očního krému pro muže nejsou žádnou novinkou, dříve se ale spíše objevovaly v segmentu luxusního zboží. Dnes se řada z těchto produktů „demokratizovala“, stala se součástí nákupů i méně movitých tříd.

Zákazníci se odlišují spíše svým životním stylem. Pro mladé městské muže je dnes návštěva specializovaného holičství zážitkem, který si vychutnávají stejně jako cider z biojablek nebo stařený steak. Produkty navíc kupují nejen muži pro sebe, ale i ženy (nebo muži) pro své partnery. Stále více mužů nové segmenty objevuje v on-line obchodech, kam původně zamíří třeba jen na nákup cenově výhodnějších žilettek.

KLÍČEM JE PSYCHOLOGIE

Otázkou je, do jaké míry souvisí nárůsty v kosmetických a módních kategoriích s konjunkturou, která místo šetření na horší časy nahrává utrácení za sebe a rozmazlování.

V případě stylových pánských holičství bychom navíc mohli mluvit o módním trendu, který nemusí mít dlouhého trvání. Do budoucna možná přežijí jen některé podniky v lokalitách, kde najdou dostatek stálé klientely.

„Psychologické průzkumy prokazují, že to, zda jsou atraktivní hladce oholené tváře nebo vousy, podléhá tomu, čeho je v populaci menší výskyt. Pokud převládají hladce oholené tváře, pak jsou vousy výrazem módního stylu – a naopak, když je většina mužů vousatých, stoupá módní poptávka po oholených tvářích,“ vysvětluje společenskou poptávku psycholog Marek Vranka z katedry marketingové komunikace a public relations na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

PÉČE Z DOBY FILMŮ PRO PAMĚTNÍKY

Pánskou kosmetiku považuje generace nejmladších spotřebitelů často za zcela nový fenomén, který tu nikdy nebyl, za něco převratného, revolučního a nabourávajícího společenskou tabu. A za vymezení vůči přístupu k módě a osobní péči v předchozích desetiletích.

Přitom kdyby se podívali na filmy pro pamětníky z první republiky, nebo si otevřeli sto let staré časopisy, viděli by, že pánská manikúra, holičství, vlasové produkty a atraktivní módní obleky nejsou vůbec nic nového. Naopak, dá se skoro říci, že jde o návrat k tradičnímu stylu gentlemanů. A jejich počet je obvykle ve společnosti limitovaný.

Obliba konkrétní vizáže podléhá tomu, čeho je v populaci menší výskyt. Je většina mužů hladce oholená? Tak to budou v módě vousy.

O autorovi| Text DENISA HEJLOVÁ, VEDOUCÍ KATEDRY MARKETINGU, **FSV UK**
Foto autor| Foto ISTOCKPHOTO. COM

Návštěva ve Švýcarsku
2.7.2018 ČRo Plus str. 05 17:10 Den podle...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Íránský prezident Hadan Rúhání a ministr zahraničí Mohammad Javad Zarif jsou dnes na návštěvě Švýcarska. Žádné informace o této návštěvě zatím nejsou dostupné a dokonce ani program návštěvy není nikde k nalezení.

Plné znění zprávy

Přes to, mým hostem je doktor Slavomír Horák, šéf Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Slavomír HORÁK, šéf Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Řekněte, je běžné, aby informace o takové návštěvě, které byly včera avizovány nejen českou tiskovou kanceláří o té návštěvě. Je možné, aby informace o takové návštěvě nejvyššího iránského politika prostě nebyly?

Slavomír HORÁK, šéf Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak já se přiznám, nevím, z jakých zdrojů čerpáte. Já třeba čerpám z iránských zdrojů a tam ta návštěva je celkem standardním způsobem interpretována a standardním způsobem je oznamovaná, informována.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Čili, pardon, čili nám, pane Horáku, můžete říct, o čem měli tihle nejvyšší dva političtí představitelé Íránu ve Švýcarsku vlastně jednat?

Slavomír HORÁK, šéf Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak tady je nutné uvědomit si kontext té návštěvy. Ta návštěva přichází jakoby odvetná návštěva za návštěvu švýcarského prezidenta, respektive švýcarské delegace před 2 lety, která byla v Teheránu a tehdy švýcarský prezident pozval jak pana Rúháního, tak i ministr zahraničí. Je to /nesrozumitelné/ státní návštěvy Švýcarska. Ta návštěva ze Švýcarska je kombinována ještě s další návštěvou. Návštěvou Rakouska, která bude následovat a jedná se o celkem jakoby standardní záležitost dvoustrany vztahy. Ta návštěva byla, pokud vím, připravován poměrně dlouho, ostatně jako každá taková návštěva na nejvyšší úrovni, takže tam bych neviděl nějaké výrazné, až tak výrazné, výrazné té interpretaci nebo nějakou výraznou záhadu.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Já jsem, mě tahle návštěva zajímala proto, že tuším, že někdy před 10 lety se Švýcarsko chlubilo tím, že chce být prostředníkem mezi Íránem a západními státy a zajímalo mě, jestli, to bylo samozřejmě ještě před jadernou dohodou a teď mě zajímalo, jako roli vlastně to Švýcarsko hraje teď, kdy se jaderná dohoda vlastně hroutí.

Slavomír HORÁK, šéf Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak zase pokud jde o švýcarskou pozici v Íránu, tak ona měla vlastně přinejmenším od takzvaní iránské revoluce v roce 79 funkci určitého zprostředkovatele. Koneckonců třeba při švýcarské ambasádě existovala americká zájmová cesta, tedy v době, kdy vzájemné styky nebyly, neexistovali mezi USA a Íránem, ostatně neexistuje dodneška, ta /nesrozumitelné/ je tam do dneška. Švýcaři plní tuto úlohu v mnoha dalších podobných konfliktech nebo problémech mezi třeba například mezi ruskou /nesrozumitelné/ spor, kde opět vydrží tam ambasáda, při níž existuje třeba /nesrozumitelné/ vzájemná vztahy, přes ní se dělají vzájemné vztahy, takže Švýcaři by řekl fungují v rámci své neutrality i tímto způsobem.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Rozumím, jinými slovy vztah Írán - Švýcarsko představuje vlastně nějaké speciální vazby, které s jinými západoevropskými zeměmi Írán nemá.

Slavomír HORÁK, šéf Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ale tak spíš je to o tom, že Švýcarsko využívá své neutrality a je považováno za opravdu neutrální, velmi objektivně neutrální zemi, to je trošku /nesrozumitelné/ termín, ale jiný mě nenapadá, kdy vlády jak třeba Íránu, tak i evropské nebo americké administrativa se ke Švýcarsku obrací v případě nějakých zprostředkování.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Jasně, já totiž

Slavomír HORÁK, šéf Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tam bych neviděl nějakou velkou záhadu.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Já tam ještě vzpomínám, že tehdejší íránský prezident, to byl ještě Ahmadínežád chtěl vlastně za Írán získávat obohacený uran ze Švýcarska, nic takového tedy dnes takovéto hlubší vazby na bázi dodávání čehokoliv, komukoliv, ty tam nejsou.

Slavomír HORÁK, šéf Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak tam /nesrozumitelné/ nemusíme vědět úplně všechna tajemství íránsko-švýcarského obchodu a Švýcaři, pokud mohli existovat jako nějakí zprostředkovatelé v tomto obchodu, tak opravdu jenom jako zprostředkovatele samozřejmě ve Švýcarsku žádné uran nemůže být vyvážený, ale že tam bych neřekl, že existuje nějaké, samozřejmě švýcarsko-íránské vztahy jsou poměrně intenzivní a pokud si pamatuju, tak Teherán a /nesrozumitelné/ je poměrně aktivní. Švýcarská obchodní sekce existuje švýcarsko-íránská tuším obchodní komora, která je taková poměrně aktivní, takže je tam obchod funguje poměrně na velice dobré bázi. Na to, jak je Švýcarsko malé, respektive srovnatelné třeba s Českou republikou, tak ten íránsko-švýcarský obchod je nesrovnatelný.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Říká Slavomír Horák, šéf Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, který byl mým hostem. Děkuju a zdravím vás.

Slavomír HORÁK, šéf Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na slyšenou.

EK zahajuje řízení s Varšavou kvůli propouštění soudců Nejvyššího soudu 2.7.2018 ČRo Radiožurnál str. 01 18:10 Ozvěny dne - publicistika

Petr DUDEK, moderátor

Evropská komise posunula o další krok dosud nikdy nepoužitý postup podle sedmého článku unijních smluv, na jehož konci může Polsko zbavit hlasovacích práv v Radě Evropské unie. Komise totiž zahájila řízení s Varšavou kvůli zákonu o Nejvyšším soudu. Pravidla, která mohou už zítra zbavit místa 27 ze 74 soudců, podle názoru komise podkopávají nezávislost soudnictví a Polsko tak porušuje unijní smlouvy. Naším prvním hostem je politolog Josef Mlejnek z Katedry politologie z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, dobrý večer.

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Petr DUDEK, moderátor

Začněme od dnešní reakce polské vládní strany Právo a spravedlnost. Ta je, jak se dalo očekávat, odmítavá. Co se podle vás stane v nejbližších hodinách? Soudci polského Nejvyššího soudu budou zbaveni funkcí?

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

No, pravděpodobně ano. Ten, ten postup Evropské komise nemá odkladný účinek a kdyby nějak formálně měl, tak ho polská vláda nebude akceptovat. Samozřejmě otázkou je, jak se zachovají někteří z těch soudců, poněvadž je možné, že oni vlastně se budou dožadovat toho, že ten jejich mandát trvá nebo že možná přistoupí k nějakému protestu, čili samozřejmě ta situace může být bouřlivá, ale v zásadě asi na polské půdě, na polském území si polská vláda prosadí svojí vůli.

Petr DUDEK, moderátor

Varšava má oficiálně asi měsíc na reakci podle komise, dá se tedy očekávat i na základě toho, co říkáte, měsíc vzájemného měření sil mezi vládoucí stranou Právo a spravedlnost a nepoddajnými soudci na druhé straně?

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, ti soudci patrně nebo už samozřejmě třeba předsedkyně Nejvyššího soudu na to reagovali nebo někteří už na to reagovali velmi kriticky. Já si spíš myslím, že ta bitva se bude odehrávat spíše třeba v médiích, ovšem média, která jsou blízká vládní straně PiS, tak to celé samozřejmě budou interpretovat po svém a ty voliči přijmou ten obraz světa, který jim pisovská média servírují, to znamená, že to je nějaké spiknutí nepřátel Polska, které chtějí Polsku škodit, kterým, nepřátelům Polska vadí sílící polská role v Evropě a ve světě a tudíž potřebují nějakou cestu, jak Polsko poškodit a vybrat, jestli tady tuto kauzu s těmi soudy takhle interpretují někteří vládní politici strany PiS, čili já nedovedu odhadnout, co se, co se bude dít, zvláště třeba ještě v době prázdnin, ale předpokládám, že spíš ti soudci se omezí na nějakou formu protestu, jak jsem říkal, v podobě prohlášení v médiích nebo něčeho takového, budou spoléhat spíš na to, že nakonec třeba Evropská komise tu jejich kauzu dovede k nějakému zdárnějšímu konci, že přece jenom Polsko donutí k nějakým korekcím, ale těžko to přesně odhadnout.

Petr DUDEK, moderátor

Jak se projevuje tento postup strany Právo a spravedlnost a vlády samotné na jejich oblíbě? Voliči je za to kritizují, nebo se jim to líbí, nebo se o justici nezajímají?

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, já před..., většina voličů PiS se o justici moc nezajímá nebo přejímá prostě ten pohled vládní strany, prostě volič, volič PiS sleduje na PiS napojená média, popřípadě veřejnoprávní média, ty jsou pod kontrolou strany PiS a volič opozice sleduje média kritická k PiSu, takže já myslím, že pokud jde o názorové rozložení názorů v polské společnosti, tak se jako nic moc nezmění. Ty tábory jsou samozřejmě velmi proti sobě kriticky naladěné, ale plus minus zhruba početně zůstávají na, na nějaké stejné úrovni a nemyslím si, že by tato kauza nějak srazila PiSu preference.

Petr DUDEK, moderátor

Ve Varšavě dnes například zaznělo, že Evropská unie se tímto způsobem vměšuje do autonomie členského státu. To řekl, tuším, náměstek ministra zahraničí Konrad Szymbański. Myslíte si, že tento názor, takový jakoby v uvozovkách vlastenecký, může zaujmout polskou veřejnost?

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

No, samozřejmě. To je, to je názor, který ladí, může konvenovat velké části polské veřejnosti, dokonce třeba voličům opozice, poněvadž Polsko, polská společnost obzvlášť klade velký důraz na polskou suverenitu a samostatnost, ale je tady samozřejmě problém, poněvadž členství v Evropské unii znamená přijmout určitá pravidla, určité normy a jako respektovat je. A pokud má Evropská unie fungovat, tak členský stát by měl uznat svrchovanost Evropské unie nad určitými oblastmi života, samozřejmě podle platného, platného evropského práva. A pokud polská soudní reforma porušuje evropské právní normy a tady je jako velmi silný názor podpořit řadu právních autorit polských ze zahraničí, že porušuje, tak normální by bylo jednání takové, že to Polsko uzná a napraví tu soudní reformu tak, aby byla v souladu s evropskými právními normami. Jakékoliv jiné jednání je bohužel velmi špatné a může v konečném důsledku vést i koneckonců ke zhroutilí Evropské unie.

Petr DUDEK, moderátor

Vysvětluje Josef Mlejnek z Katedry politologie **Fakulty sociálních věd**. Děkuju a na slyšenou.

Josef MLEJNEK, politolog, Katedra politologie, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na shledanou.

Přestupy na trhu komunikace

2.7.2018 Marketing & Media str. 32 Lidé

PETR ORÁLEK

ředitel obchodu a marketingu, Economia

Ředitelem divize Obchodu a marketingu a členem vedení mediálního domu Economia se stává Petr Orálek. Jeho hlavním úkolem v nové funkci bude propojit obchodní a marketingové aktivity vydavatelství s cílem zvýšit výnosy. Prioritu má především digitální placený obsah, jehož podíl na celkových tržbách by se měl pod Orálkovým vedením zvyšovat. Orálek v Economia dosud působil jako ředitel speciálních projektů, business developmentu a jednatel dceřiné společnosti R Media. V médiích se pohybuje více než 25 let, dříve pracoval v ČTK či MF Dnes.

PETRA DOLEŽALOVÁ

tisková mluvčí, Vláda ČR

Mluvčí menšové vlády Andreje Babiše se stala Petra Doležalová. Ve funkci nahrazuje Barboru Peterovou, která mluvila za první Babišův kabinet od loňského prosince. Doležalová dosud pracovala jako redaktorka televize Prima. Působila také ve Fajn Rádiu a má za sebou i kratší zkušenosti v řadě dalších médií. Studovala žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a sociální a marketingovou komunikaci na Univerzitě Jana Ámose Komenského Praha.

JANA KOVÁŘOVÁ

social media manager, Havas Prague

Tým komunikační agentury Havas Prague posílila Jana Kovářová. Na pozici social media manager se bude věnovat zejména značce EKO-KOM a charitativnímu projektu Můj nový život. Zkušenosti se správou sociálních médií získala při práci pro Student Agency. Pro české kosmetické značky Onclé a Linteo budovala komunikaci na Instagramu a nastavovala spolupráci s bloggery a influencery. Věnovala se i copywritingu v oblasti cestovního ruchu a sportovního oblečení. Jana Kovářová vystudovala marketingovou komunikaci na Fakultě multimediálních komunikací UTB ve Zlíně a digitální marketing na Liverpool John Moores University.

MARTIN VRÁNEK

ředitel marketingu, Česká pošta

Novým ředitelem divize obchodu a marketingu České pošty se stává Martin Vránek. Nahradí Jana Foubíka, který divizi vedl do konce dubna. Vránek v České poště působí od roku 2007, nejprve na pozici manažera pro

firemní klientelu, následně ředitele odboru obchodu s VIP a naposledy ve funkci ředitele korporátního obchodu. Do České pošty Vránek přišel z bankovníctví, v minulosti byl produktovým manažerem Komerční banky a zastával řadu funkcí v UniCredit Bank.

MARTINA JUHÁSZOVÁ
digital account executive, Havas Prague

Novou posilou digitálního týmu agentury Havas Prague se stala Martina Juhászová. Svou kariéru v sociálních médiích začínala ve společnosti Socialbakers, působila také jako web content editor v komunikační agentuře Wunderman a na pozici pangea CMS specialist v Rádiu Svobodná Evropa. Absolvovala obor mediální studia na Metropolitní univerzitě Praha.

JOSÉ PINTO
head of marketing, Signal festival

Signal festival získal do svého týmu zahraniční posilu. Na pozici head of marketing and operations nastupuje José Pinto z Portugalska; jeho hlavními úkoly budou rozvoj operativy festivalu a vytvoření a realizace silné a dlouhodobé marketingové i obchodní strategie. V oblasti marketingu a komunikace se Pinto pohybuje již více než 20 let, působil v oblasti reklamních agentur, vzdělávání a managementu marketingu v Portugalsku, Kazachstánu, Německu, ve Velké Británii a Rusku. Pracoval pro značky jako Chesterfield nebo Renault či pro maltský úřad pro cestovní ruch.

Foto popis|

Blockchain je geniální. Zázračně zlepšit státní správu ale neumí

2.7.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: Blockchain, Bitcoin, ČR, vláda, stát, Kryptoměna

Už i v České republice začaly vznikat projekty velkých firem, které slibují, že zefektivní státní správu pomocí blockchainu, tedy technologie, na které běží nejznámější kryptoměna bitcoin. Dokonce se za nimi skrývají tak velké technologické firmy, které přišly s novou blockchainovou iniciativou. Možná se ale jenom vezou na vlně krásného nového slova.

Blockchain je revoluční technologie a má šanci převrátit svět na ruby. O tom není pochyb. Ale udělá to jinak než zázračným zefektivněním úředníků. Blockchain totiž není magie. O blockchainu se sice píše jako o otevřené a nezfalšovatelné účetní knize, ale tím, že do blockchainu něco zapíšete, nestane se to automaticky nezměnitelným.

Ve skutečnosti je nezměnitelnost zajištěná pouze silnou decentralizací. Když uložíte stejný údaj na desítky či stovky tisíců počítačů po celém světě, bude obtížné na všech najednou zápis změnit. Na rozdíl od situace, kdy jsou údaje na jednom, dvou počítačích. Takové údaje lze změnit snadno, lehce podlehnou falzifikátorovi.

Kouzlo bitcoinu

Spousta projektů mluví o blockchainu, kdykoliv vezmete data a zabalíte je do bloku, nad který zabalíte další. Představte si, že si otevřete jeden dokument a napíšete do něj něco a pojmenujete ho „blok_1“. Druhý pojmenujete „blok_2“ atd. Je to blockchain, tedy řetěz znaků? Lingvisticky asi ano. Ale nedává to moc smysl. To, že si údaje balíte do bloků textu, je jen kosmetická úprava.

U bitcoinu a několika dalších kryptoměn to smysl dává. Blockchain (řetěz bloků) je z nich uložen na obrovském množství míst. To těžko dokážete změnit. Navíc kdybyste si chtěli pomoci a všechny počítače chtěli oblafnout tím, že jim pošlete chybná data, aby si je uložily všichni najednou, museli byste obětovat elektřinu, která by dokázala pohánět malou vyspělou ekonomiku, protože o stejné privilegium bojují tisíce takzvaných těžařů.

Čím je užitečný blockchain

Tajemný Satoshi Nakamoto, který s blockchainem a bitcoinem v roce 2008 přišel, nevymyslel nesmazatelná data. Jen přišel s nápadem, jak motivovat lidi, aby ukládali data na velkém množství míst a prali se o možnost vytvářet další bloky.

Když z blockchainu vytáhnete tyto motivace, zůstane vám jen naleštěná databáze. Excelovská tabulka, kterou můžete uložit klidně na víc počítačů, ale nic víc. Podobné koncepty už existovaly dříve, k tomu blockchain není potřeba.

A ještě navíc blockchain neumí zajistit, že do něj napíšete správná data. U bitcoinu to je snadné, protože síť bitcoin monitoruje transakce přímo s vlastní jednotkou, s bitcoiny. Nemusíte dovnitř vkládat žádná data z reálného světa. Ale pokud bychom chtěli do blockchainu uložit data o automobilech, katastry a podobně, potom nikdo nedokáže zaručit, že dovnitř vložíte správné údaje.

Bitcoin

Blockchain je ale dobrý marketingový tah. Když slíbíte, že zavedete do státní správy blockchain, dosáhnete snadno na peníze pro nové cool inovace. Kdybyste přišli s tím, že data z katastru uložíte do excelovské tabulky na tři počítače, asi by to nezpůsobilo větší pozdvižení. I kdybyste slíbili, že budete tabulky balit do „bloků“.

Možná stojí za to se zamyslet nad tím, proč se blockchain neuchytil na stovkách míst, o kterých se už roky mluví. Slavné světové časopisy, velké firmy v Česku i v zahraničí a slavní myslitelé predikovali blockchainové revoluce na různých trzích. Neděje se to.

Blockchain změní svět. Povede se mu to ale tam, kde to dává smysl. Třeba u peněz. Ať už to bude bitcoin nebo jiná kryptoměna, už nyní se daří narušovat monopol centrálních a komerčních bank. Vzít si zpátky od státu peníze je revoluční myšlenka a bude mít dalekosáhlé důsledky. Bitcoin vejde do dějin. Bohužel ale ne jako prostředek, který zefektivní práci úředníků.

(Text vyšel v týdeníku Reflex)

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SiL6P/blockchain-je-genialni-zazracne-zlepsit-statni-spravu-ale-neumi>

Veřejná doprava má být zadarmo

2.7.2018 Pražský deník str. 01 Titulní strana
JAN PROKEŠ

Kandidát na primátora za ČSSD Jakub Landovský řekl Deníku:

Nositel slavného jména po otci, kterým byl herec Pavel Landovský, postavila sociální demokracie do čela pražské kandidátky v říjnových komunálních volbách. Předem neztrácuje povolební spolupráci s žádnou stranou a v nedávném referendu hlasoval i pro vstup ČSSD do vlády s hnutím ANO s podporou komunistů. „Je to ta méně strašná varianta,“ uvedl v rozhovoru pro Pražský deník Jakub Landovský.

* Jak jste si s kolegy v ČSSD zdůvodnili, že právě vy máte být lídrem kandidátky, přestože nemáte žádné zkušenosti z magistrátní politiky?

Nemám dokonce vůbec žádné zkušenosti s politikou. Lidí, kteří v ní vyrostli, se vystředalo v pražské sociální demokracii celkem dost. A kolegové proto usoudili, že by má kandidatura měla smysl pro voliče i pro stranu. Myslím, že máme dobrou novou kandidátku se zajímavými komunálními politiky. Pokud mám být nástrojem určité obrody sociální demokracie v Praze, tak rád takovou roli přijmu.

* Dokážete si představit přerod ze státního úředníka na ministerstvu obrany na radního nebo primátora?

Uvnitř ministerstva obrany je obsažena skoro veškerá administrativa existující v ČR. Na obraně máme takový stát v malém – staráme se třeba o vojenské újezdy včetně správy tamních sídel, kde supluje stát. Máme vlastní policii i relativně velké podniky, které mají podobné finanční výsledky jako podniky obhospodařované Prahou. I v tom vidím podobnost s velkým městem.
pokračování na straně 2

Kandidát na primátora za ČSSD JAKUB LANDOVSKÝ řekl Deníku:
Veřejná doprava má být zadarmo
pokračování ze strany 1

* Kdybyste v magistrátních volbách uspěl a dostal se do vedení města, opustil byste práci na ministerstvu?

Pokud bych se měl zapojit třeba jako radní, tak bych se musel s prací na ministerstvu, kterou mám velmi rád, rozloučit. Jako řadový opoziční zastupitel bych ale mohl pokračovat.

* Jak vidíte šance sociální demokracie v Praze, kde jste nikdy nesažali po vítězství?

Realisticky. Ve straně jsem asi 13 let a myslím, že nejlepšího výsledku dosáhla Petra Buzková, která dostala přes dvacet procent. Byla silným, pro Prahu vhodným, srozumitelným kandidátem. Vzhledem k dnešnímu rozložení sil je taková meta příliš vzdálená. Úspěchem bude cokoli, co nám umožní vykonávat naši politiku. Tedy účast v zastupitelstvu. A superúspěchem by byl jakýkoli dvouciferný výsledek.

* Sledoval jste v posledních letech dění na magistrátu?

Neměl jsem na to ani čas a někdy ani chuť. V tom ale může být i určitá výhoda. Praha a místní politika mají příděch něčeho temného. Říká se přeci „Mafiánské“ náměstí místo Mariánské. Já přicházím jako někdo, kdo může skutečně říct, že se na tom nikdy nepodílel. Teď už komunální politiku sledovat musím.

* Co dělat s rostoucími náklady za bydlení?

Chtěl bych to změnit tím, že bude vznikat víc bytů a víc jich bude vlastnit město. To se v posledních letech privatizací zbavilo obrovského bytového fondu. Je tady pořád hodně příležitostí pro developery, ale město s nimi musí velmi tvrdě vyjednávat o tom, jak bude vypadat nová výstavba nebo zástavba, jak bude zajištěna obslužnost, jaký bude poměr zeleně...

* Jste tedy pro opětovný nákup bytů městem. Za jakou cenu by je pak měla Praha pronajímat?

Určitě za nižší, než je současná cenová hladina v metropoli. Za to, že nevydělá z pronájmu maximum, ale současně bohatě pokryje provozní náklady, může jako protihodnotu nabídnout např. to, že ve všech městských částech udrží rozumný poměr bydlení a kancelářských prostor. Jednotná bytová politika Prahy by se měla starat, aby centrum a sídliště nebyly oddělené světy.

* Podporoval byste spíš nájemní nebo vlastnické bydlení?

Obojí je možné. My dnes ještě přesně nevíme, jak se svou budoucností bude chtít naložit generace mileniálů nebo generace Z. Poskytneme proto obojí. Někdo má radši flexibilitu, někdo se zase cítí bezpečněji ve vlastním. A někdo sní o tom, že bude mít dva byty, z nich jeden k pronájmu. Což souvisí s krátkodobými pronájemy, zejména se službou Airbnb, která v Praze hodně rezonuje.

* Máte plán na řešení problémů s tím spojených?

Nepovažuji za problém, pokud nějaká rodina takto využívá jeden byt. Není ale správně, že vznikají celé bytové domy jen k tomuto účelu. Rozhodujícím kritériem by tedy měl být rozsah činnosti. Za úplně nestoudné považuji případy, kdy město vydraží za maximální cenu byt někomu, kdo v něm potom nebydlí. Taková podpora podnikání v Airbnb nedává smysl a odporuje rozumné bytové politice.

* Veřejná doprava v Praze by podle vás mohla být úplně zdarma. Proč si to myslíte?

Bezplatná MHD funguje v řadě českých i zahraničních měst. Z metropolí třeba v estonském Tallinu. A nikde to nezrušili, takže se to asi osvědčilo. Je dobré si uvědomit, že ani současná cena, kterou platíme za veřejnou dopravu, nepokrývá náklady dopravního podniku. Město ji musí dost štědře dotovat. Cena někdy může být impulzem k úsporám. MHD jezdí podle jízdních řádů bez ohledu na aktuální vytiženost, a pokud vozí místo lidí vzduch, tak to není efektivní. Myslím si, že je rozumnější nejít jen cestou regulace provozu aut nebo dostavby silniční infrastruktury, ale právě i cestou zatraktivnění veřejné dopravy. Protože Praha je opravdu přetížená auty a s tím je třeba něco dělat.

* Jste pro větší regulaci turismu v Praze?

Město bychom měli vnímat jako prostor bez ostrých hran a přechodů. Pokud je v centru turismus přebujelý, přednost v něm mají mít obyvatelé před návštěvníky. Například pokud jde o zavírací hodiny podniků. Z turismu má ovšem Praha nemalé příjmy a měli bychom se snažit lákat návštěvníky i mimo nejužší centrum. Člověk, který si projde jenom Staré Město a dá si tam pár piv, nemá moc důvodů se do Prahy vracet.

* Má česká metropole ekonomický potenciál ?

Myslím si, že je značný. Díky zdejší kvalitě života i veřejných služeb může být Praha do budoucna ještě atraktivnější pro vzdělané lidi ze zahraničí. Evropská unie je obrovská příležitost k prosperitě a Praha by se měla snažit přitáhnout sem další evropské instituce.

* Jak byste řešil nešvary, jakými jsou „trafiky“ komunálních politiků v městských firmách nebo dohazování kšeftů od pražských radnic?

Recepty jsou známé. Na trafiky platí zveřejňování, na jakoukoliv pletichu justice. Já osobně mám vysokou prověrku, a proto musím každou korunu v příjmech i výdajích hlásit. Zvykl jsem si na úplně transparentní život. Nemám žádné tajemství a musím říct, že to přináší dobrý pocit, když nemusíte nic tajit. Stejně nároky budu mít na kolegy v zastupitelstvu.

* Co si myslíte o hnutí ANO a o spolupráci s ním ať už v Praze nebo ve vládě?

Je to typ hnutí, které má obrovský nástup. Dokáže slíbit věci a zaujmout ve všech směrech. Nemá programové omezení. V minulé vládě prodali úspěchy lépe než my. Současná vláda s podporou komunistů je docela strašná a má značná rizika, ale s Okamurou by byla ještě strašnější. A sociální demokracie může něco udělat a být u toho i vidět. V opozici, kde je sedm stran, v tuto chvíli nemáte možnost efektivně komunikovat s občany. A ve městě nechci předjímat budoucí vztahy ani předem zatracovat konkrétní spolupráci. Jde mi o shodu na konkrétních tématech. Chci teď zjistit, jestli jsem pro voliče dost zajímavý člověk, a mohu proto do věci promlouvat. Ne jako expert, ale jako někdo, kdo se může opřít o lidi, kteří mu věří.

* Dokážete odhadnout, jak by váš otec komentoval dnešní politickou situaci?

Těžko říct, protože tady táta už není. On byl s věcmi často rychle hotov, ale vždy mě také překvapil tím, co si myslel. Táta v Rakousku volil sociální demokracii. Byl to hodně plebejský člověk, rozhodně nebyl snob. Uměl se s každým bavit a bavil by se i s komunistou, ale řekl by mu od plic, co si myslí.

Kdo je Jakub Landovský?

Jakub Landovský (*1976 v Praze) je synem herce Pavla Landovského a jeho třetí ženy Evy Landovské. Žije v Praze, má 5 sester, vystudoval práva a mezinárodní vztahy. V současnosti pracuje jako náměstek pro řízení sekce obranné politiky a strategie na ministerstvu obrany. Od roku 2004 vyučuje na **Fakultě sociálních věd** UK. Landovský je otcem tří dětí a k jeho koníčkům patří basketbal i cyklistika. Představujeme primátorské kandidáty. V Pražském deníku již vyšly rozhovory s Patrikem Nacherem za hnutí ANO, Janem Čížinským (Praha sobě), Jiřím Pospíšilem (TOP 09), Zdeňkem Hřibem (Piráti) a Bohuslavem Svobodou (ODS). V příštích týdnech přineseme také rozhovor s lídrem Strany zelených Ondřejem Mirovským.

Foto autor| Foto: Deník/Dimír Šťastný

Foto popis| SYN SLAVNÉHO OTCE. Jakub Landovský je lídrem kandidátky sociální demokracie pro komunální volby v hlavním městě. Za úspěch strany by považoval jakékoli dvojciferné číslo.

Region| Střední Čechy

Kandidát na primátora za ČSSD Jakub Landovský: Veřejná doprava má být zadarmo

2.7.2018 prazsky.denik.cz str. 00 Moje Praha

Jan Prokeš

/ROZHOVOR/ Nositele slavného jména po otci, kterým byl herec Pavel Landovský, postavila sociální demokracie do čela pražské kandidátky v říjnových komunálních volbách. Předem neztrácuje povolební spolupráci s žádnou stranou a v nedávném referendu hlasoval i pro vstup ČSSD do vlády s hnutím ANO s podporou komunistů. „Je to ta méně strašná varianta,“ uvedl v rozhovoru pro Pražský deník Jakub Landovský.

"Jak jste si s kolegy v ČSSD zdůvodnili, že právě vy máte být lídrem kandidátky, přestože nemáte žádné zkušenosti z magistrátní politiky? Lidí, kteří vyrostli v politice, se vystřídalo v pražské sociální demokracii celkem dost. A kolegové proto usoudili, že by má kandidatura měla smysl pro voliče i pro stranu. Nejdřív to byla aktivita lidí, které znám a jsou mými přáteli. Lidí kolem předsedy Pavlíka. Pamatovali si, že jsem se nikdy nebál sdělit svůj názor, byť interně uvnitř strany. A že ten názor třeba někdy rezonoval. Myslím, že máme dobrou novou kandidátku se zajímavými komunálními politiky. Pokud mám být nástrojem určité obrody sociální demokracie v Praze, tak rád takovou roli přijmu. Na pozici pražského lídra se neobjevil žádný protikandidát a já pevně doufám, že to značí scelování starých ran uvnitř ČSSD. Chtěl bych se přičinit o to, aby strana postupovala jednotně a srozumitelně.

Chcete se podílet na řízení Prahy. V posledních letech jste přitom náměstkem ministra obrany. Dokážete si představit přerod ze státního úředníka na radního nebo primátora? Praha přeci jen nemá žádný rezort obrany... To je sice pravda, ale uvnitř ministerstva obrany je obsažena skoro veškerá administrativa existující v ČR. Na obraně máme takový stát v malém – staráme se třeba o vojenské újezdy včetně správy tamních sídel, kde suplujeme stát. Máme vlastní policii i relativně velké podniky, které mají obdobné finanční výsledky jako podniky obhospodařované Prahou. I v tom vidím podobnost s velkým městem. A já vedu na ministerstvu průřezovou sekci, která vidí do celého rezortu. Je to hodně komplexní – pomáháme například organizovat volby v újezdech. Ta práce mi pomohla získat spoustu zkušeností, které se dají uplatnit při správě města. Pokud dostanu velkou důvěru Pražanů a měl bych šanci stát se primátorem či radním, tak bych se musel s prací na ministerstvu, kterou mám velmi rád, rozloučit. Jako řadový opoziční zastupitel bych ale mohl ve své práci pokračovat.

Jak upřímně vidíte šance sociální demokracie v Praze, kde jste nikdy nesahali po vítězství? Vidím to realisticky. Já jsem ve straně asi 13 let a myslím, že nejlepšího výsledku tady dosáhla Petra Buzková, která dostala přes dvacet procent. Byla silným, pro Prahu vhodným, srozumitelným kandidátem. Vzhledem k dnešnímu rozložení sil je taková meta příliš vzdálená. Úspěchem bude cokoli, co nám umožní vykonávat naši politiku. Tedy účast v zastupitelstvu. A superúspěchem by byl jakýkoliv dvouciferný výsledek.

Máte předpoklady pro pozici primátora? Dokážete hledat kompromisy, stmelovat lidi apod.? Domnívám se, že jsem schopen nalézat s různými stranami efektivní, dopředu jdoucí kompromisy. Velká politika se v komunále občas nehodí. Ten je o řešení praktických problémů, které trápí Pražany. Věřím, že můžu být tím, kdo nastolí konsenzus. Patrně se ale bude po volbách vytvářet dohoda více subjektů, kde bude záležet na pořadí. A já bych pokorně přijal i pozici radního, který by se věnoval nějaké konkrétní oblasti důležité pro nás a naše voliče.

Sledoval jste v posledních letech dění na magistrátu? Roztržky uvnitř koalice a její poměrně časté „lopocení“? Neměl jsem na to ani čas a někdy ani chuť. V tom ale může být i určitá výhoda. Praha a místní politika mají dlouhodobě přidech něčeho temného. Říká se přeci Mafiánské náměstí místo Mariánské. Já přicházím jako někdo, kdo může skutečně říct, že se na tom nikdy nepodílel. Můžu tam vnést nějaký nový, jasný názor a směr, aniž bych musel neustále odpovídat na to, proč v minulosti bylo, co bylo. Teď už se politickému dění ale samozřejmě věnovat musím. Studuji rozpočty, spisy, a snažím se uchopit to, co Pražany zajímá. To jsou podle mě teď dvě základní věci – cena bytů a veřejný prostor, kam spadá doprava, ale i školky, obslužnost, bezpečnost... Svět se dá podle mě rozdělit na ten za prahem a před prahem bytu.

A jak chcete čelit rostoucím nákladům za bydlení? Všichni Pražané by měli být schopni zajistit si dostupné bydlení – ať už vlastní nebo nájemní. To v tuto chvíli není možné. Běžná česká rodina ze střední třídy na byt v Praze nedosáhne. Chtěl bych to změnit tím, že bude vznikat víc bytů a víc jich bude vlastnit město. To se v posledních letech privatizací zbavilo obrovského bytového fondu a nemůže tak spoluvytvářet bytovou politiku. Je tady pořád hodně příležitostí pro developery, ale pokud se má město chovat jako zodpovědný poskytovatel těch příležitostí, tak s nimi musí velmi tvrdě vyjednávat o podmínkách, za kterých se bude nová výstavba nebo zástavba realizovat. Jak bude zajištěna dopravní obslužnost, parkování, místa ve školách a školkách, nebo jaký bude poměr zeleně...

Jste tedy pro opětovný nákup bytů městem. Za jakou cenu by je pak měla Praha pronajímat? Záleží na tom komu. Dnes se dostáváme do situace, kdy si třeba učitelé nemohou dovolit koupit, ale ani pronajmout byt v

Praze. Nové učitele tak do Prahy přilákáte třeba právě nabídkou bydlení, které musí být levnější, než je současná cenová hladina v metropoli. Jinak se dostaneme do situace, kdy naše děti nebude mít kdo učit. V jednotlivých městských částech se také musíme pokusit udržet rozumný poměr bydlení a kancelářských prostor. Jednotná bytová politika Prahy by se měla starat i o to, aby se město nevyklidňovalo, aby centrum a sídliště nebyly dva zcela oddělené světy.

Podporoval byste spíš nájemní nebo vlastnické bydlení? Obojí je možné. My dnes ještě přesně nevíme, jak se svou budoucností bude chtít naložit „generace mileniálů“ nebo „generace Z“. Poskytujeme proto obojí. Někdo má radši flexibilitu, někdo se zase cítí bezpečněji ve vlastním. A někdo sní o tom, že bude mít dva byty, z nich jeden k pronájmu. Což souvisí s krátkodobými pronájemy, zejména se službou Airbnb, která v Praze hodně rezonuje.

Jak řešit problémy s tím spojené? Nepovažuji za problém, pokud nějaká rodina takto využívá jeden byt a z pronájmu platí daně. Není ale správně, že vznikají celé bytové domy jako de facto Airbnb hotely, které se snaží uniknout pravidlům podnikání v hotelnictví. Rozhodujícím kritériem by tedy měl být rozsah té činnosti. Za úplně nestoudné považuji případy, kdy město vydraží za maximální cenu byt někomu, kdo v něm potom nebydlí a pronajímá ho turistům. Taková podpora podnikání v Airbnb nedává smysl a odporuje rozumné bytové politice. I na to se budu chtít soustředit.

Veřejná doprava v Praze by podle vás mohla být úplně zdarma. Proč si to myslíte? Před několika týdny neprošel v Radě hlavního města náš návrh na podstatné snížení ceny časových jízdenek pro studenty. Takže hledáme nové cesty, jak jízdné pro Pražany zlevnit. Bezplatná MHD funguje v řadě českých i zahraničních měst. Z evropských metropolí třeba v estonském Tallinu. A nikde to nezrušili, takže se to asi osvědčilo. Je dobré si uvědomit, že ani současná cena, kterou platíme za veřejnou dopravu, nepokrývá náklady Dopravního podniku. Město ji musí dost štědře dotovat. Cena někdy může být impulsem k úsporám. Pokud by se například zavedla elektřina zdarma, tak lidé nebudou zhasínat. Pouliční osvětlení je ale placené z našich daní a svítí „zdarma“ stále a pro všechny. Také MHD jezdí podle jízdních řádů bez ohledu na aktuální vytiženost, a pokud vozí místo lidí vzduch, tak to není efektivní. Myslím si, že je rozumnější nejit jen cestou regulace provozu, ale právě i cestou zatraktivnění veřejné dopravy. Protože Praha opravdu je přetížená auty a s tím je třeba něco dělat.

kapitola

Jakými dalšími věcmi se budou muset v příštích letech a dekadách zabývat pražský primátor i radní? V dlouhodobé perspektivě se určitě musíme soustředit na problém sucha, protože velkoměsto je něco jako asfaltová zátka v krajině. Praha jde dobrým směrem, pokud jde o opravy distribuční sítě nebo snahu získat ji od Veolie zpět do vlastnictví. Musíme se ale zamýšlet i nad tím, jakými způsoby vodu ve městě udržet. Jestli se třeba někde nevrátit k dlažebním kostkám apod. Potenciálně důležitým tématem je podle mě také bezpečnost – ať už z hlediska prevence terorismu nebo drobné kriminality, jako je kapsářství. Drobnými kroky v této oblasti bychom měli vylepšovat i celkový dojem z města u jeho obyvatel a hostů.

Jste pro větší regulaci turismu v Praze? Město bychom měli vnímat jako prostor bez ostrých hran a přechodů. Pokud je v centru turismus přebujelý, tak přednost by tam v každém případě měli mít obyvatelé před návštěvníky. Například pokud jde o zavírací hodiny podniků. Podívejte se, jak dopadl s turismem Český Krumlov. Stal se z něj v podstatě skanzen, kde se nyní v sezóně platí mladým lidem za to, aby předstírali „původní obyvatele“. To nesmíme v Praze v žádném případě dopustit. Z turismu má ovšem Praha nemalé příjmy a měli bychom se snažit lákat návštěvníky i mimo nejužší centrum – na novou architekturu nebo zajímavou kulturní nabídku. Protože člověk, který si projde jenom Staré město a dá si tam pár piv, nemá moc důvodů se do Prahy vracet. Regulace turismu sama o sobě by Praze určitě neprospěla.

Jak vidíte ekonomický potenciál české metropole? Myslím si, že je značný. Díky zdejší kvalitě života i veřejných služeb může být Praha do budoucna ještě atraktivnější pro vzdělané lidi ze zahraničí – studenty i pracovníky firem. Evropská unie je obrovská příležitost k prosperitě a i na tom poli by se měla Praha snažit – například v úsilí přitáhnout sem další evropské instituce. Ekonomický potenciál je ale také třeba v nových sportovištích, protože spousta lidí cítí deficit pohybu.

Jak byste řešil nešvary, jakými jsou „trafiky“ komunálních politiků v městských firmách nebo „dohazování kšeftů“ od pražských radnic? Recepty jsou známé. Na trafiky platí zveřejňování, na jakoukoliv pletichu justice. Já osobně mám vysokou prověrku a proto musím každou korunu v příjmech i výdajích hlásit. Zvykl jsem si na úplně transparentní život. Nemám žádné tajemství a musím říct, že to přináší dobrý pocit, když nemusíte nic tajit. Stejně nároky budu mít na kolegy v zastupitelstvu.

Představujeme primátorské kandidáty. V Pražském deníku již vyšly rozhovory s Patrikem Nacherem za hnutí ANO, Janem Čížinským (Praha sobě), Jiřím Pospíšilem (TOP 09), Zdeňkem Hřibem (Piráti) a Bohuslavem Svobodou (ODS). V příštích týdnech přineseme také rozhovor s lídrem Strany zelených Ondřejem Mirovským.

Známy je příklad politické „přeběhlice“ Moniky Krobové–Hášové, která byla dočasně i v klubu ČSSD. Za činnost v dozorčí radě PRE vydělávala přes milion korun ročně. Podle opozičních Pirátů to byla odměna za podporu

křehké koalice. Co si o tom myslíte? Nepovažuji to za adekvátní ani normální. Často se argumentuje, že je to zodpovědná práce. To sice ano. Dostat ale milion korun ročně za několik málo krátkých zasedání je určitě nepřiměřená odměna. Nezaváděl bych tam nějaká složitá pravidla. Je tam nějaké riziko, které se dá řešit pojištěním a nějaká zodpovědná činnost, která se má odměňovat podle počtu odpracovaných hodin. Jsem proti přeplácení funkcionářů i proti přehnané kumulaci funkcí.

Co si myslíte o hnutí ANO a o spolupráci s ním ať už v Praze nebo ve vládě? Je to typ hnutí, které má obrovský nástup. Dokáže slíbit věci a zaujmout ve všech směrech. Nemá programové omezení. Určitě v minulé vládě dokázali lépe než my prodat úspěchy. Já na ně ale za to nechci házet špínu. Každý se snaží uspět před voliči. Současná vláda s podporou komunistů je docela strašná a má značná rizika, ale s Okamurou by byla ještě strašnější. A sociální demokracie může něco udělat a být u toho i vidět. V opozici, kde je sedm stran, v tuto chvíli nemáte možnost efektivně komunikovat s občany. A ve městě nechci předjímat budoucí vztahy ani předem zatracovat konkrétní spolupráci. Jde mi o shodu na konkrétních tématech. Doba je těžká a mě to také trápí. Ke stoletému výročí republiky jsme si dali dost složitý dárek. Zároveň ale volič nevolí proto, aby pak zvolení zástupci nevytvořili vládu. Té logice se nedá uniknout. Nejsem zastáncem přístupu, kdy se při neschopnosti politické dohody ten problém automaticky znovu přehodí na lidi v podobě předčasných voleb. Nejsem ani příliš zastáncem referend. Přijetí zodpovědnosti je v určitých chvílích těžké, ale nutné. Já osobně chci teď zjistit, jestli jsem pro voliče dost zajímavý člověk, a mohu proto do věcí promlouvat. Ne jako expert, ale jako někdo, kdo se může opřít o lidi, kteří mu věří.

Dokážete odhadnout, jak by váš otec komentoval dnešní politickou situaci? Těžko říct, protože tady táta už není. On byl s věcmi často rychle hotov, ale vždy mě také překvapil tím, co si myslel. Táta v Rakousku volil sociální demokracii. Byl to hodně plebejský člověk, rozhodně nebyl snob. Uměl se s každým bavit a bavil by se i s komunistou, ale řekl by mu od plic, co si myslí.

Kdo je Jakub Landovský? Jakub Landovský (*1976 v Praze) je synem slavného herce, dramatika a disidenta Pavla Landovského a jeho třetí ženy Evy Landovské. Žije v Praze, má 5 sester, vystudoval práva a mezinárodní vztahy a dosáhl na doktorský titul z politologie na Karlově univerzitě. Pracoval v různých pozicích pro ministerstvo zahraničí, pro OSN, parlament i jako advokátní koncipient. V roce 2015 složil advokátní zkoušku. Byl poradcem Jiřího Dientsbiera staršího. Od roku 2004 vyučuje na **Fakultě sociálních věd** UK. Je také spoluautorem anglicky psané knihy o současných neuznaných státech a separatismu a knihy Politika a Politický marketing, ve které shrnul své působení v prezidentské kampani ČSSD 2013. Landovský je otcem tří dětí a k jeho koníčkům patří basketbal i cyklistika."

URL| https://prazsky.denik.cz/zpravy_region/kandidat-na-primatora-za-cssd-jiri-landovsky-nemam-prehnana-ocekavani-20190701.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
prazsky.denik.cz

Kandidát na primátora za ČSSD Jakub Landovský: Veřejná doprava má být zadarmo

2.7.2018 denik.cz str. 00 Česko
Jan Prokeš

/ROZHOVOR/ Nositele slavného jména po otci, kterým byl herec Pavel Landovský, postavila sociální demokracie do čela pražské kandidátky v říjnových komunálních volbách. Předem nezatracuje povolební spolupráci s žádnou stranou a v nedávném referendu hlasoval i pro vstup ČSSD do vlády s hnutím ANO s podporou komunistů. „Je to ta méně strašná varianta,“ uvedl v rozhovoru pro Pražský deník Jakub Landovský.

"Jak jste si s kolegy v ČSSD zdůvodnili, že právě vy máte být lídrem kandidátky, přestože nemáte žádné zkušenosti z magistrátní politiky? Lidí, kteří vyrostli v politice, se vystřídalo v pražské sociální demokracii celkem dost. A kolegové proto usoudili, že by má kandidatura měla smysl pro voliče i pro stranu. Nejdřív to byla aktivita lidí, které znám a jsou mými přáteli. Lidí kolem předsedy Pavlíka. Pamatovali si, že jsem se nikdy nebál sdělit svůj názor, byť interně uvnitř strany. A že ten názor třeba někdy rezonoval. Myslím, že máme dobrou novou kandidátku se zajímavými komunálními politiky. Pokud mám být nástrojem určité obrody sociální demokracie v

Praze, tak rád takovou roli přijmu. Na pozici pražského lídra se neobjevil žádný protikandidát a já pevně doufám, že to značí scelování starých ran uvnitř ČSSD. Chtěl bych se přičinit o to, aby strana postupovala jednotně a srozumitelně.

Chcete se podílet na řízení Prahy. V posledních letech jste přítom náměstkem ministra obrany. Dokážete si představit přerod ze státního úředníka na radního nebo primátora? Praha přeci jen nemá žádný rezort obrany... To je sice pravda, ale uvnitř ministerstva obrany je obsažena skoro veškerá administrativa existující v ČR. Na obraně máme takový stát v malém – staráme se třeba o vojenské újezdy včetně správy tamních sídel, kde suplujeme stát. Máme vlastní policii i relativně velké podniky, které mají obdobné finanční výsledky jako podniky obhospodařované Prahou. I v tom vidím podobnost s velkým městem. A já vedu na ministerstvu průřezovou sekci, která vidí do celého rezortu. Je to hodně komplexní – pomáháme například organizovat volby v újezdech. Ta práce mi pomohla získat spoustu zkušeností, které se dají uplatnit při správě města. Pokud dostanu velkou důvěru Pražanů a měl bych šanci stát se primátorem či radním, tak bych se musel s prací na ministerstvu, kterou mám velmi rád, rozloučit. Jako řadový opoziční zastupitel bych ale mohl ve své práci pokračovat.

Jak upřímně vidíte šance sociální demokracie v Praze, kde jste nikdy nesahali po vítězství? Vidím to realisticky. Já jsem ve straně asi 13 let a myslím, že nejlepšího výsledku tady dosáhla Petra Buzková, která dostala přes dvacet procent. Byla silným, pro Prahu vhodným, srozumitelným kandidátem. Vzhledem k dnešnímu rozložení sil je taková meta příliš vzdálená. Úspěchem bude cokoliv, co nám umožní vykonávat naši politiku. Tedy účast v zastupitelstvu. A superúspěchem by byl jakýkoliv dvouciferný výsledek.

Máte předpoklady pro pozici primátora? Dokážete hledat kompromisy, stmelovat lidi apod.? Domnívám se, že jsem schopen nalézat s různými stranami efektivní, dopředu jdoucí kompromisy. Velká politika se v komunále občas nehodí. Ten je o řešení praktických problémů, které trápí Pražany. Věřím, že můžu být tím, kdo nastolí konsenzus. Patrně se ale bude po volbách vytvářet dohoda více subjektů, kde bude záležet na pořadí. A já bych pokorně přijal i pozici radního, který by se věnoval nějaké konkrétní oblasti důležité pro nás a naše voliče.

Sledoval jste v posledních letech dění na magistrátu? Roztržky uvnitř koalice a její poměrně časté „lopocení“? Neměl jsem na to ani čas a někdy ani chuť. V tom ale může být i určitá výhoda. Praha a místní politika mají dlouhodobě přidech něčeho temného. Říká se přeci Mafiánské náměstí místo Mariánské. Já přicházím jako někdo, kdo může skutečně říct, že se na tom nikdy nepodílel. Můžu tam vnést nějaký nový, jasný názor a směr, aniž bych musel neustále odpovídat na to, proč v minulosti bylo, co bylo. Teď už se politickému dění ale samozřejmě věnovat musím. Studuji rozpočty, spisy, a snažím se uchopit to, co Pražany zajímá. To jsou podle mě teď dvě základní věci – cena bytů a veřejný prostor, kam spadá doprava, ale i školky, obslužnost, bezpečnost... Svět se dá podle mě rozdělit na ten za prahem a před prahem bytu.

A jak chcete čelit rostoucím nákladům za bydlení? Všichni Pražané by měli být schopni zajistit si dostupné bydlení – ať už vlastní nebo nájemní. To v tuto chvíli není možné. Běžná česká rodina ze střední třídy na byt v Praze nedosáhne. Chtěl bych to změnit tím, že bude vznikat víc bytů a víc jich bude vlastnit město. To se v posledních letech privatizací zbavilo obrovského bytového fondu a nemůže tak spoluvytvářet bytovou politiku. Je tady pořád hodně příležitostí pro developery, ale pokud se má město chovat jako zodpovědný poskytovatel těch příležitostí, tak s nimi musí velmi tvrdě vyjednávat o podmínkách, za kterých se bude nová výstavba nebo zástavba realizovat. Jak bude zajištěna dopravní obslužnost, parkování, místa ve školách a školkách, nebo jaký bude poměr zeleně...

Jste tedy pro opětovný nákup bytů městem. Za jakou cenu by je pak měla Praha pronajímat? Záleží na tom komu. Dnes se dostáváme do situace, kdy si třeba učitelé nemohou dovolit koupit, ale ani pronajmout byt v Praze. Nové učitele tak do Prahy přilákáte třeba právě nabídkou bydlení, které musí být levnější, než je současná cenová hladina v metropoli. Jinak se dostaneme do situace, kdy naše děti nebude mít kdo učit. V jednotlivých městských částech se také musíme pokusit udržet rozumný poměr bydlení a kancelářských prostor. Jednotná bytová politika Prahy by se měla starat i o to, aby se město nevyliďňovalo, aby centrum a sídliště nebyly dva zcela oddělené světy.

Podporoval byste spíš nájemní nebo vlastnické bydlení? Obojí je možné. My dnes ještě přesně nevíme, jak se svou budoucností bude chtít naložit „generace mileniálů“ nebo „generace Z“. Poskytujeme proto obojí. Někdo má radši flexibilitu, někdo se zase cítí bezpečněji ve vlastním. A někdo sní o tom, že bude mít dva byty, z nich jeden k pronájmu. Což souvisí s krátkodobými pronájmy, zejména se službou Airbnb, která v Praze hodně rezonuje.

Jak řešit problémy s tím spojené? Nepovažuji za problém, pokud nějaká rodina takto využívá jeden byt a z pronájmu platí daně. Není ale správně, že vznikají celé bytové domy jako de facto Airbnb hotely, které se snaží uniknout pravidlům podnikání v hotelnictví. Rozhodujícím kritériem by tedy měl být rozsah té činnosti. Za úplně nestoudné považuji případy, kdy město vydraží za maximální cenu byt někomu, kdo v něm potom nebydlí a

pronajímá ho turistům. Taková podpora podnikání v Airbnb nedává smysl a odporuje rozumné bytové politice. I na to se budu chtít soustředit.

Veřejná doprava v Praze by podle vás mohla být úplně zdarma. Proč si to myslíte? Před několika týdny neprošel v Radě hlavního města náš návrh na podstatné snížení ceny časových jízdenek pro studenty. Takže hledáme nové cesty, jak jízdné pro Pražany zlevnit. Bezplatná MHD funguje v řadě českých i zahraničních měst. Z evropských metropolí třeba v estonském Tallinu. A nikde to nezrušili, takže se to asi osvědčilo. Je dobré si uvědomit, že ani současná cena, kterou platíme za veřejnou dopravu, nepokrývá náklady Dopravního podniku. Město ji musí dost štědře dotovat. Cena někdy může být impulsem k úsporám. Pokud by se například zavedla elektřina zdarma, tak lidé nebudou zhasínat. Pouliční osvětlení je ale placené z našich daní a svítí „zdarma“ stále a pro všechny. Také MHD jezdí podle jízdních řádů bez ohledu na aktuální vytiženost, a pokud vozí místo lidí vzduch, tak to není efektivní. Myslím si, že je rozumnější nejit jen cestou regulace provozu, ale právě i cestou zatraktivnění veřejné dopravy. Protože Praha opravdu je přetížená auty a s tím je třeba něco dělat.

kapitola

Jakými dalšími věcmi se budou muset v příštích letech a dekadách zabývat pražský primátor i radní? V dlouhodobé perspektivě se určitě musíme soustředit na problém sucha, protože velkoměsto je něco jako asfaltová zátka v krajině. Praha jde dobrým směrem, pokud jde o opravy distribuční sítě nebo snahu získat ji od Veolie zpět do vlastnictví. Musíme se ale zamýšlet i nad tím, jakými způsoby vodu ve městě udržet. Jestli se třeba někde nevrátit k dlažebním kostkám apod. Potenciálně důležitým tématem je podle mě také bezpečnost – ať už z hlediska prevence terorismu nebo drobné kriminality, jako je kapsářství. Drobnými kroky v této oblasti bychom měli vylepšovat i celkový dojem z města u jeho obyvatel a hostů.

Jste pro větší regulaci turismu v Praze? Město bychom měli vnímat jako prostor bez ostrých hran a přechodů. Pokud je v centru turismus přebujelý, tak přednost by tam v každém případě měli mít obyvatelé před návštěvníky. Například pokud jde o zavírací hodiny podniků. Podívejte se, jak dopadl s turismem Český Krumlov. Stal se z něj v podstatě skanzen, kde se nyní v sezóně platí mladým lidem za to, aby předstírali „původní obyvatele“. To nesmíme v Praze v žádném případě dopustit. Z turismu má ovšem Praha nemalé příjmy a měli bychom se snažit lákat návštěvníky i mimo nejužší centrum – na novou architekturu nebo zajímavou kulturní nabídku. Protože člověk, který si projde jenom Staré město a dá si tam pár piv, nemá moc důvodů se do Prahy vracet. Regulace turismu sama o sobě by Praze určitě neprospěla.

Jak vidíte ekonomický potenciál české metropole? Myslím si, že je značný. Díky zdejší kvalitě života i veřejných služeb může být Praha do budoucna ještě atraktivnější pro vzdělané lidi ze zahraničí – studenty i pracovníky firem. Evropská unie je obrovská příležitost k prosperitě a i na tom poli by se měla Praha snažit – například v úsilí přitáhnout sem další evropské instituce. Ekonomický potenciál je ale také třeba v nových sportovištích, protože spousta lidí cítí deficit pohybu.

Jak byste řešil nešvary, jakými jsou „trafiky“ komunálních politiků v městských firmách nebo „dohazování kšeftů“ od pražských radnic? Recepty jsou známé. Na trafiky platí zveřejňování, na jakoukoliv pletichu justice. Já osobně mám vysokou prověrku a proto musím každou korunu v příjmech i výdajích hlásit. Zvykl jsem si na úplně transparentní život. Nemám žádné tajemství a musím říct, že to přináší dobrý pocit, když nemusíte nic tajit. Stejně nároky budu mít na kolegy v zastupitelstvu.

Představujeme primátorské kandidáty. V Pražském deníku již vyšly rozhovory s Patrikem Nacherem za hnutí ANO, Janem Čížinským (Praha sobě), Jiřím Pospíšilem (TOP 09), Zdeňkem Hřibem (Piráti) a Bohuslavem Svobodou (ODS). V příštích týdnech přineseme také rozhovor s lídrem Strany zelených Ondřejem Mirovským. Známy je příklad politické „přeběhlice“ Moniky Krobové–Hášové, která byla dočasně i v klubu ČSSD. Za činnost v dozorčí radě PRE vydělávala přes milion korun ročně. Podle opozičních Pirátů to byla odměna za podporu křehké koalice. Co si o tom myslíte? Nepovažuji to za adekvátní ani normální. Často se argumentuje, že je to zodpovědná práce. To sice ano. Dostat ale milion korun ročně za několik málo krátkých zasedání je určitě nepřiměřená odměna. Nezaváděl bych tam nějaká složitá pravidla. Je tam nějaké riziko, které se dá řešit pojištěním a nějaká zodpovědná činnost, která se má odměňovat podle počtu odpracovaných hodin. Jsem proti přeplácení funkcionářů i proti přehnané kumulaci funkcí.

Co si myslíte o hnutí ANO a o spolupráci s ním ať už v Praze nebo ve vládě? Je to typ hnutí, které má obrovský nástup. Dokáže slíbit věci a zaujmout ve všech směrech. Nemá programové omezení. Určitě v minulé vládě dokázali lépe než my prodat úspěchy. Já na ně ale za to nechci házet špinu. Každý se snaží uspět před voliči. Současná vláda s podporou komunistů je docela strašná a má značná rizika, ale s Okamurou by byla ještě strašnější. A sociální demokracie může něco udělat a být u toho i vidět. V opozici, kde je sedm stran, v tuto chvíli nemáte možnost efektivně komunikovat s občany. A ve městě nechci předjímat budoucí vztahy ani předem zatracovat konkrétní spolupráci. Jde mi o shodu na konkrétních tématech. Doba je těžká a mě to také trápí. Ke stoletému výročí republiky jsme si dali dost složitý dárek. Zároveň ale volič nevolí proto, aby pak

zvolení zástupci nevytvořili vládu. Té logice se nedá uniknout. Nejsem zastáncem přístupu, kdy se při neschopnosti politické dohody ten problém automaticky znovu přehodí na lidi v podobě předčasných voleb. Nejsem ani příliš zastáncem referend. Přijetí zodpovědnosti je v určitých chvílích těžké, ale nutné. Já osobně chci teď zjistit, jestli jsem pro voliče dost zajímavý člověk, a mohu proto do věcí promlouvat. Ne jako expert, ale jako někdo, kdo se může opřít o lidi, kteří mu věří.

Dokážete odhadnout, jak by váš otec komentoval dnešní politickou situaci? Těžko říct, protože tady táta už není. On byl s věcmi často rychle hotov, ale vždy mě také překvapil tím, co si myslel. Táta v Rakousku volil sociální demokracii. Byl to hodně plebejský člověk, rozhodně nebyl snob. Uměl se s každým bavit a bavil by se i s komunistou, ale řekl by mu od plíc, co si myslí.

Kdo je Jakub Landovský? Jakub Landovský (*1976 v Praze) je synem slavného herce, dramatika a disidenta Pavla Landovského a jeho třetí ženy Evy Landovské. Žije v Praze, má 5 sester, vystudoval práva a mezinárodní vztahy a dosáhl na doktorský titul z politologie na Karlově univerzitě. Pracoval v různých pozicích pro ministerstvo zahraničí, pro OSN, parlament i jako advokátní koncipient. V roce 2015 složil advokátní zkoušku. Byl poradcem Jiřího Dientsbiera staršího. Od roku 2004 vyučuje na **Fakultě sociálních věd** UK. Je také spoluautorem anglicky psané knihy o současných neuznaných státech a separatismu a knihy Politika a Politický marketing, ve které shrnul své působení v prezidentské kampani ČSSD 2013. Landovský je otcem tří dětí a k jeho koníčkům patří basketbal i cyklistika."

URL| https://www.denik.cz/z_domova/kandidat-na-primatora-za-cssd-jiri-landovsky-nemam-prehnana-ocekavani-20190701.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
denik.cz

Pavel Žáček

1.7.2018 stredoceskenovinky.cz str. 00

PhDr. Pavel Žáček, Ph.D. se narodil v roce 1969.

Vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. V letech 1989 až 1991 byl šéfredaktorem Studentských listů, 1993 až 1998 vedoucím pracovníkem Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, 1999 až 2006 odborným a vědeckým pracovníkem Ústavu pro soudobé dějiny AV ČR, 2006 až 2007 ředitelem odboru archivu bezpečnostních složek Ministerstva vnitra, zmocněnec vlády ČR a prozatímním ředitelem Archivu bezpečnostních složek. Od 2008 do 2010 pak byl prvním ředitelem Ústavu pro studium totalitních režimů.

URL| <http://www.stredoceskenovinky.cz/profilypavel-zacek/>

Pavel Žáček

1.7.2018 pardubickenovinky.cz str. 00

PhDr. Pavel Žáček, Ph.D. se narodil v roce 1969.

Vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. V letech 1989 až 1991 byl šéfredaktorem Studentských listů, 1993 až 1998 vedoucím pracovníkem Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, 1999 až 2006 odborným a vědeckým pracovníkem Ústavu pro soudobé dějiny AV ČR, 2006 až 2007 ředitelem odboru archivu bezpečnostních složek Ministerstva vnitra, zmocněnec vlády ČR a prozatímním ředitelem Archivu bezpečnostních složek. Od 2008 do 2010 pak byl prvním ředitelem Ústavu pro studium totalitních režimů.

URL| <http://www.pardubickenovinky.cz/profily/pavel-zacek/>

Pavel Žáček

1.7.2018 prvnizpravy.parlamentnilisty.cz str. 00

PhDr. Pavel Žáček, Ph.D. se narodil v roce 1969. Vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. V letech 1989 až 1991 byl šéfredaktorem Studentských listů, 1993 až 1998 vedoucím pracovníkem Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, 1999 až 2006 odborným a vědeckým pracovníkem Ústavu pro soudobé dějiny AV ČR, 2006 až 2007 ředitelem odboru archivu bezpečnostních složek Ministerstva vnitra, zmocněnec vlády ČR a prozatímním ředitelem Archivu bezpečnostních složek. Od 2008 do 2010 pak byl prvním ředitelem Ústavu pro studium totalitních režimů.

URL| <http://www.prvnizpravy.cz/profily/pavel-zacek/>

Pavel Žáček

1.7.2018 zlinskenovinky.cz str. 00

PhDr. Pavel Žáček, Ph.D. se narodil v roce 1969.

Vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. V letech 1989 až 1991 byl šéfredaktorem Studentských listů, 1993 až 1998 vedoucím pracovníkem Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, 1999 až 2006 odborným a vědeckým pracovníkem Ústavu pro soudobé dějiny AV ČR, 2006 až 2007 ředitelem odboru archivu bezpečnostních složek Ministerstva vnitra, zmocněnec vlády ČR a prozatímním ředitelem Archivu bezpečnostních složek. Od 2008 do 2010 pak byl prvním ředitelem Ústavu pro studium totalitních režimů.

URL| <http://www.zlinskenovinky.cz/profily/pavel-zacek/>

Pavel Žáček

1.7.2018 plzenskenovinky.cz str. 00

PhDr. Pavel Žáček, Ph.D. se narodil v roce 1969. Vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. V letech 1989 až 1991 byl šéfredaktorem Studentských listů, 1993 až 1998 vedoucím pracovníkem Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, 1999 až 2006 odborným a vědeckým pracovníkem Ústavu pro soudobé dějiny AV ČR, 2006 až 2007 ředitelem odboru archivu bezpečnostních složek Ministerstva vnitra, zmocněnec vlády ČR a prozatímním ředitelem Archivu bezpečnostních složek. Od 2008 do 2010 pak byl prvním ředitelem Ústavu pro studium totalitních režimů.

URL| <http://www.plzenskenovinky.cz/profily/pavel-zacek/>